

Cây Tường Vi Màu Xanh Nước Biển

Contents

Cây Tường Vi Màu Xanh Nước Biển	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	11
5. Chương 5	13
6. Chương 6	16
7. Chương 7	18
8. Chương 8	21
9. Chương 9	24
10. Chương 10	27
11. Chương 11	30
12. Chương 12	33
13. Chương 13	36
14. Chương 14	40
15. Chương 15	43
16. Chương 16	46
17. Chương 17	48
18. Chương 18	51
19. Chương 19	55
20. Chương 20	57
21. Chương 21	61
22. Chương 22	64
23. Chương 23	66
24. Chương 24	70
25. Chương 25	72
26. Chương 26	75
27. Chương 27	78
28. Chương 28	81
29. Chương 29	84
30. Chương 30	87
31. Chương 31	90
32. Chương 32	93
33. Chương 33	96
34. Chương 34	100
35. Chương 35	102
36. Chương 36	105
37. Chương 37	109
38. Chương 38	111
39. Chương 39	114
40. Chương 40	117
41. Chương 41	121

42. Chương 42	124
43. Chương 43	127
44. Chương 44	129
45. Chương 45	133
46. Chương 46	136
47. Chương 47	139
48. Chương 48	145
49. Chương 49	147
50. Chương 50	149
51. Chương 51	152
52. Chương 52	154
53. Chương 53	157
54. Chương 54	160
55. Chương 55	162
56. Chương 56	166
57. Chương 57	169
58. Chương 58	173
59. Chương 59	175
60. Chương 60	180
61. Chương 61	183
62. Chương 62	187
63. Chương 63	191
64. Chương 64	194
65. Chương 65	196
66. Chương 66	199
67. Chương 67	202
68. Chương 68	205
69. Chương 69	208
70. Chương 70	211
71. Chương 71	214
72. Chương 72	217
73. Chương 73	221
74. Chương 74	221
75. Chương 75	223
76. Chương 76	227
77. Chương 77	231
78. Chương 78	234
79. Chương 79	238
80. Chương 80	240

Cây Tường Vi Màu Xanh Nước Biển

Giới thiệu

Thể loại: fanfic Yun Jae, nhất thụ nhất công. . . Translator: SamBeta: Hye MiProofreader: ChanCái gì tường vi chi mệ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cay-tuong-vi-mau-xanh-nuoc-bien>

1. Chương 1

CHƯƠNG 1.

Nhưng cũng may là chỉ gặp những vận xui nhỏ, chỉ trừ năm hần 16 tuổi, có một ngày cậu đi lạc đến một nơi, thấy được một bờ tường với những dây tường vi hoa trắng.

.

.

.

Căn phòng âm u chỉ có một ánh nến ở trong góc, mưa to gió lớn đã làm đứt đường dây điện làm cho cả khu vực này đột nhiên trở nên hắc ám.

Tiếng thở dốc tràn đầy dự vọng phóng túng đang đầy rẫy trong căn phòng này, thiếu niên hai tay bị dè chặt, cậu cắn chặt môi, mở to hai mắt, nhưng vẫn không thể nhìn rõ khuôn mặt của người nam nhân đang đè lên thân mình. Đợi đến khi nam nhân đó cuối cùng cũng dừng lại tất cả hành động từ cơ thể cậu rút ra, thiếu niên cố gắng để từ trên giường bước xuống, nhưng lại vấp phải quần áo trên mặt đất mà té ngã, trong bao tử dâng lên một trận kinh tởm, liền nằm phục trên mặt đất nôn khan.

“Người không sao chứ?”

Giọng nói của nam nhân từ trên đầu thiếu niên vang lên, sau đó thiếu niên bị hần đỡ dậy từ sau lưng. Thiếu niên đột nhiên xoay người lại, dùng thắt lưng da nắm chặt trong tay xiết chặt cổ của nam nhân, nhưng rất nhanh sau đó, cổ của thiếu niên bị nam nhân bóp chặt, hai ngón tay cái ép lên yết hầu của cậu. Thiếu niên hai tay liền mất lực, dễ dàng buông lỏng tay, lại hung hăng bị đẩy ngã xuống đất, nam nhân lại đập mạnh vài cái trên người cậu.

“Là người tự chuốc lấy! A Dũng, vào đây.”

Một nam nhân có thân hình không được tính là quá cao lớn đẩy cửa đi vào.

“Giúp hần mặc lại quần áo sau đó đem xuống núi. Thứ không biết điều!”

“Vâng.”

Một đêm mưa sa gió giạt, thiếu niên bị lôi đến một nơi không biết là đâu, cơn mưa lớn khiến hần không thể mở lớn hai mắt, bốn phía đều một màu đen tối.

.

.

“Uy Lộ Lộ, xin người đừng tiếp tục nhìn chăm chăm vào đoá hoa đó rồi cười ngốc nữa được không? Thật không hiểu nổi người, hoa hồng tốt như thế không thích lại đi thích cái gì mà tường vi. Còn nữa, người phải biết đề phòng những lời mật ngọt của nam nhân, đừng để ai đó mỗi ngày nói câu dễ nghe, tặng một đoá hoa tường vi thì không phân biệt được đông tây nam bắc.”

“Lại không phải là thiếu nữ 15, 16 tuổi lần đầu yêu đương, muốn vài đoá tường vi liền thu phục ta? Không có dễ dàng như thế đâu. Ta vui vì ta thích tường vi, nếu đã có người nguyện ý tặng thì ta cũng nguyện ý nhận, nên đối với hần như thế nào thì vẫn tiếp tục đối với hần như thế. Cái này gọi là “đối sự bất đối nhân*”

*Đối sự bất đối nhân: Nghĩa là ta phải phân tích vấn đề dựa trên tổng thể. Phải hiểu được việc làm đó có ý nghĩa gì? Người đó lại có ý nghĩa gì?

“Người như thế cũng hơi??? Cái gì đó rồi đây nã nhân thủ đoản, cật nhân chủy nhuyển**, hần muốn hẹn hò với người người nhận nhiều hoa như thế mà không đáp ứng không cảm thấy ngại sao?”

**Nã nhân thủ đoản, cật nhân chủy nhuyển: Hưởng lợi từ người khác, đến lúc cần thì phải mở miệng nói tốt giúp người ta, nhận đồ từ người khác đến lúc cần thì phải động chân động tay giúp người ta.

“Có gì phải ngại? Trong cái xã hội hiện đại ah, có một thứ là nhất định phải học, đó chính là phải mặt dày. Hoa là do chính hần nguyện ý tặng, không phải là do ta bắt hần tặng. Ta tại sao lại phải cảm thấy ngại chứ?”

“Người đúng là giỏi. Ai, ta lúc đầu phải chăng không nên đồng ý với Tiểu Bận? Hoặc giả hiện tại nên khảo nghiệm hẳn, xem xem hẳn có yêu ta như đã nói không?”

“Người mới không nên làm thế. Tình yêu tuyệt nhiên không chịu được những khảo nghiệm khắc nghiệt. Người cứ xem như là đã ăn no mà nằm đó đi, cũng đừng làm những chuyện như thế nữa. Chọn nam nhân, có tiền hay không là điều thứ yếu thôi. Quan trọng là phải xem hẳn có nguyện vì người mà bỏ tiền ra hay không? Đương nhiên là ngoại trừ lũ bại gia tử.”

“Hai vị tiểu thư xinh đẹp, nếu như cuộc nói chuyện phiếm đã kết thúc rồi, phải chăng có thể bắt đầu làm việc không?”

Một giọng nói nhã nhặn, ấm áp vang lên từ sau lưng hai vị nữ nhân, hai quả đầu vốn đang tùm lại lập tức tách ra. Tả Lộ nở một nụ cười tươi, quay đầu lại

“Quản lí, bọn ta chính là đang bàn luận để tìm ra một đối sách để giải quyết vấn đề ảnh hưởng đến công việc thường ngày. Gần đây có một vị tiên sinh cứ tặng hoa cho ta. Hoa ta rất thích, còn người đó thì không thể nói là thích nhưng cũng không ghét. Quản lí, ngài liệu có đối sách hay nào không? Còn nữa, đây chính là hoa được gửi tới hôm nay, tường vi, đẹp phải không?”

“Tường vi?”

“Quản lí, sao ngài và Châu Lâm đều phản ứng như nhau, thích tường vi rất kì lạ sao?”

“Không phải, chỉ là có chút kinh ngạc.”

“Vậy quản lí có biện pháp hay nào không?”

“Như thế thì đơn giản ah, hãy làm như thế này. Thời gian làm việc không bàn việc tư, OK?”

Tả Lộ, Trâu Lâm le lưỡi, nhìn theo bóng dáng vừa xoay người đi về phía phòng làm việc của quản lí, vô hạn cảm khái.

“Người nói xem nếu như tên tiểu tử đó cũng được như quản lí, tuổi trẻ, đẹp trai, nhiều tiền, tính tình lại tốt như thế. Đừng nói ngày ngày tặng hoa, chỉ cần hẳn mở miệng ngỏ lời với ta, ta liền lập tức đồng ý với hẳn.”

“Thôi bỏ đi, ta vẫn muốn Tiểu Bận của ta. Người nghĩ xem, nếu như người đem quản lí đi giới thiệu với người khác, nói: “Đây là bạn trai của ta” Người ta liền nói một câu “Oa, bạn trai của người so với người còn đẹp hơn”, vậy thật khó coi. Lại nói nam nhân quá ưu tú, người mến mộ hẳn quá nhiều, hẳn liền gặp phải càng nhiều cảm dỗ.”

“Nói cũng phải. Ai, người nói xem, người như thế nào mới xứng đôi với quản lí ah?”

“Ta nói với người ah.” Châu Lâm đưa đầu lại gần, âm lượng giảm xuống vài độ.

“Nghe nói quản lí đã có bạn gái rồi, hơn nữa, hiện tại đang chung sống với nhau.”

“Không phải chứ, người đừng dọa ta.”

“Thật đây. Đạo trước trong lúc đi dạo siêu thị ta từ xa xa thấy được quản lí đang cùng một cô gái đang mua thức ăn một cách rất thân mật. Phỏng chừng đã dự định kết hôn rồi, nói không chừng qua vài ngày chúng ta liền nhận được thiệp mời kết hôn.”

Người quản lí mà hai người nói đến chính là Tại trung. Kim Tại trung, thần đồng thời kì còn là học sinh rất được xã hội các giới quan tâm: 11 tuổi thi đậu đại học, 14 tuổi tốt nghiệp đại học, 16 tuổi lấy được bằng thạc sĩ, 17 tuổi lấy được bằng tốt nghiệp tiến sĩ. Sau đó liền tiếp tục nghiên cứu tại hai trường đại học Cambridge và Harvard. Ba năm sau trở về nước, vào làm việc tại tập đoàn Rissing sun một doanh nghiệp đứng trong top 3 của cả nước, top 100 của thế giới... Bắt đầu từ nhân viên bình thường, trong thời gian 2 năm liền thăng tiến lên cấp quản lí của bộ kế hoạch. Hiện tại đã nhậm chức được 2 năm vì bản thân hẳn không muốn tiếp tục thăng chức.

Thời gian còn là học sinh khắp nơi đều lo lắng hẳn sẽ trở thành một Thương Trọng Vĩnh thứ hai. Nhưng từ tiểu học cho đến lúc tốt nghiệp tiến sĩ, Kim Tại trung phương diện nào cũng tuấn lợi và ưu tú: phương diện âm nhạc, tinh thông nhiều một số loại nhạc cụ, thụ cảm cùng sâu sắc lại là ở một cấp bậc cao hơn, từng

tham gia không ít các cuộc thi lớn nhỏ, mỗi lần chức quán quân đều thuộc về hắn ; phương diện nhân tế rất dễ thích ứng với môi trường mới, có thể tạo mối quan hệ tốt với những người ở độ tuổi khác nhau; phương diện học tập thì không cần phải nói, mỗi lần tốt nghiệp cũng lấy được một bằng thành tích xinh đẹp. Còn việc hắn đạt được thành tích tốt tuyệt nhiên không phải vì khổ học theo kiểu nhồi vẹt ăn, mà là vì thông qua trí thông minh có chỉ số cao 160 cùng với trí nhớ siêu phàm kinh người như kiểu của máy ảnh. Đối với việc Kim Tại trung sau này đi du học, mọi người đều chỉ nghĩ rằng hắn muốn nâng cao thêm tố chất của bản thân, chỉ có người nhà hắn mới biết được chú ý của hắn chính là muốn giảm bớt sự chú ý của mọi người, quá toả sáng, những ánh mắt chú ý quá nhiều khiến cho con người ta cảm thấy mệt mỏi ...

Đương nhiên nhân vô thập toàn, không ai là hoàn hảo cả. Kim Tại trung cũng không phải mọi phương diện đều ưu tú như thế cả, ví dụ như thể dục. Thể chất của hắn không phải rất tốt cũng không quá kém. Từ nhỏ đến lớn, các cuộc thi thể dục ở các hạng mục hắn chỉ đạt tiêu chuẩn. Điểm cao hơn nữa thì hắn không thể đạt được, các loại hoạt động thể thao với banh đều không giỏi. May là sức chịu đựng của hắn cũng không tệ. Nên vì muốn bản thân có được sức khoẻ tốt, hắn chỉ có thể mỗi ngày chăm chỉ chạy bộ, thường xuyên đến phòng tập.

Hôm đó sau giờ tan sở một lúc lâu Kim Tại trung mới bước ra từ phòng làm việc, nhưng lại thấy Tả Lộ và Châu Lâm đang ngồi tại vị trí của mình.

Nhìn thấy hắn, Tả Lộ lập tức bật dậy khỏi chỗ ngồi chạy đến trước mặt hắn, mặt ỏ nụ cười.

“Quản lý ah, cái đó, có thể giúp đỡ một chút không?”

“????”

“Chính là cái tên nam nhân ta nói với ngài hôm nay ah, hắn ta hiện tại ở dưới lầu, nói muốn đón ta tan sở mời ta dùng cơm. Nhưng ta không muốn, ngài có thể hay không giúp đỡ ta.”

“Nếu như không thích thì hãy một câu nói rõ, không nên cứ dây dưa với người ta như thế, xem hắn là xương, thực chi vô vị khí chi khả tích ***

***thực chi vô vị khí chi khả tích: ăn thì không có lợi gì, nhưng bỏ đi lại thấy tiếc.

“Không phải na, ta chỉ là không định nhanh như thế. Trong lúc chọn bạn trai phải chú ý một chút, lại nói nếu hắn nhanh như thế “biết khó mà lui”, vậy chẳng phải là không thể dựa dẫm được hay sao? Quản lý, ngài hãy xem như là quan tâm cấp dưới, giúp đỡ ta, chỉ cần nói là mời ta dùng cơm thôi.”

Kim Tại trung nhìn bộ dạng tội nghiệp của Tả Lộ, cuối cùng cũng gật đầu đồng ý. Lẽ ra cậu muốn hai vị nữ nhân kia xuống dưới trước cậu sẽ theo sau, vì hắn không biết vận xui của hôm nay sẽ là gì, sẽ đến lúc nào, không muốn liên lụy đến người khác. Nhưng không đợi cậu nói hết câu thì đã bị hai người lôi vào trong thang máy. Kim Tại trung chỉ có thể cầu mong vận rủi sẽ không đến vào lúc này. Ai biết được vừa xuống được hai tầng, thang máy đột nhiên ngừng lại, các nút bấm đều không hoạt động cả đèn trong thang máy cũng tắt hết. Doạ hai người còn lại la thất thanh, Kim Tại trung trong lòng tự thở dài, không biết sẽ bị nhốt trong đây bao lâu. Như thế này thì không cần hắn phải làm gì, người theo đuổi của Tả Lộ cũng sẽ vì không đợi được người mà bỏ về trước. Vừa dùng thanh âm nhẹ nhàng an ủi hai người vừa lấy điện thoại ra, không có tín hiệu!!!Hai vị nữ nhân cuối cùng cũng bình tĩnh lại, cũng lấy điện thoại ra, nhưng cũng có tín hiệu.

“Quản lý, làm sao bây giờ?”

2. Chương 2

CHƯƠNG 2

“Đừng lo lắng, hiện tại cũng chưa được tính là trễ, chắc không lâu nữa sẽ có người phát hiện thang máy xảy ra sự cố, giúp chúng ta thoát ra. Chú ý đến điện thoại, một khi có tín hiệu liền gọi điện ra ngoài.”

“Àn.”

Cứ như thế, thời gian chậm rãi trôi qua, ba người đã bị nhốt trong thang máy 1 tiếng lẻ 6 phút. Bên ngoài không có bất kì động tĩnh gì, dường như không có bất kì ai phát hiện bọn họ đang bị nhốt trong này. Kim Tại Trung cũng đã kể hết những chuyện cười mà mình biết rồi, tiếng cười của hai vị nữ nhân cũng trở nên miễn cưỡng và vô lực. Ngay tại lúc Châu Lâm sắp khóc thì trong không gian tối đen đột nhiên vang lên một hồi chuông điện thoại. Tả Lộ nhìn điện thoại của bản thân, tay cũng run lên, bấm vài lần mới bấm được nút bắt máy.

“Uy!?”

“Chu Khải Khôn.”

“Đúng, là ta. Người vẫn đang tăng ca sao?”

“Bọn ta bị kẹt trong thang máy, người mau tìm người.”

Âm thanh của Tả Lộ đã như muốn khóc.

“Người đừng sợ, ta sẽ tìm người đến, người chờ!”

“Uy, Chu Khải Khôn, Uy? Uy!?”

Tín hiệu đã dứt rồi, nhưng Kim Tại Trung cũng xem như thở phào nhẹ nhõm. Cậu không nghĩ sẽ bị nhốt trong đây lâu như vậy, nếu tiếp tục kéo dài e là bọn họ sẽ nguy đến tính mạng, may mà cuối cùng cũng có người biết.

“Người ban nãy chính là người theo đuổi tường vi sao?”

“Đúng, chính là người mỗi ngày tặng Tả Lộ tường vi – Chu Khải Khôn.”

Châu Lâm đã thả lỏng xuống, có người biết được tình trạng của họ, hiện tại chỉ có thể đợi.

“Xem ra là một nam nhân không tồi ah, nếu đã không ghét thì nên thử đi. Thời đại này, nam nhân tốt thật không dễ tìm. Nhưng sau này đừng để hấn gửi tường vi đến công ti nữa là được.”

Kim Tại Trung vốn không định nói cho người ngoài biết chuyện tường vi, nhưng cậu không muốn sau này trong một khoảng thời gian dài lúc nào bên cậu cũng có một trái bom hẹn giờ.

“Tại sao??”

“Ân ~Vì ta chỉ cần nhìn thấy tường vi liền gặp xui xẻo.”

“Gặp xui xẻo?!”

“Đúng vậy.”

“Quản lí.”

“Chuyện gì?”

“Không ngờ ngài lại đi tin cái thứ thần quỷ như thế.”

“Không phải nói đùa với hai người, là thật đấy. Ta từ nhỏ đến lớn đã như thế, không có lần nào ngoại lệ cả, như lúc học sơ trung??”

Thế là Kim Tại Trung liền kể lại “Tường vi vận rủi sử” cứ nói tới, nhưng lần 16 tuổi cậu không nhắc tới.

“Quản lí, lúc này nghe ngài nói có lúc lại cảm thấy có chỗ quái lạ. Ngài nói nhìn thấy có phải nói, ta nói ah, nếu như tường vi ở gần ngài, nhưng chỉ cần ngài không nhìn thấy thì sẽ không gặp xui xẻo?”

“Ân, chính là như thế. Trên sách hoặc tivi nhìn thấy thì không sao.”

“Thật là tà môn ah, trên thế giới cứ nhiên lại có chuyện tà môn như thế. Vậy quản lí, gia đình ngài có tìm pháp sư hay gì đó, giúp ngài làm pháp, thay đổi vận mệnh?”

“Đương nhiên là có. Mẹ ta cũng không biết đã tìm biết bao nhiêu người kì kì quái quái, mỗi người không phải tìm không ra vấn đề thì lắc lắc đầu, chỉ có một người đã nói một câu.”

“Đã nói câu gì?”

“Hắn nói, cái vận mệnh này quá mạnh, nhưng cũng không phải không thay đổi được, nếu như nhất định muốn thay đổi, ta không thể sống qua 18 tuổi. Lúc đó ta 15, mẹ ta chỉ có thể tin là có không thể tin là không có, nên đã không còn tìm những người loạn thất bát tao tới nữa. Lại nói chỉ là gặp những vận rủi nhỏ, với lại tương vi lại không như hoa hồng, đi đâu cũng gặp được.”

“Vậy hiện ta bọn ta bị nhốt trong đây, có phải vì hôm nay ngài nhìn thấy?”

“Có thể là thế. Nên lúc này ta bảo hai người xuống trước, các người quyết kéo ta theo, ta nói cho hai người những chuyện này, hai người nhất định phải giữ bí mật cho ta. Ta nói cho hai người vì tin tưởng hai vị nữ nhân mỹ lệ như hai người ah.”

“Quản lý ngài cứ yên tâm.”

Đợi tới lúc ba người được thả ra, đã là nửa tiếng kể từ lúc Tả Lộ nhận cuộc gọi đó. Tả Lộ vốn đã không còn chú ý nữa nhưng Chu Khải Khôn một câu “Người không sao chứ? Vẫn ổn chứ?” liền hai mắt đỏ hoe, cái gì cũng không nói, trực tiếp lên xe cùng hắn dùng cơm tối. Kim Tại Trung nhìn chiếc xe vừa lái đi, mặt nở nụ cười.

“Có lẽ hôm nay không phải là hoàn toàn xui xẻo.”

.
. .
.

“Cát Phi, ta đã về rồi.”

Tại Trung vừa mở cửa nhà liền lên tiếng. Không lâu sau một người phụ nữ đi ra giúp cậu đỡ lấy công sự bao.

“Hôm nay về hơi trễ, tăng ca sao?”

“Không. Hôm nay trong công ti thấy được tương vi, cùng hai người đồng nghiệp khác bị nhốt trong thang máy hơn một tiếng đồng hồ.”

Nữ nhân đặt công sự bao, xoay người ôn nhu nhìn Kim Tại Trung.

“Không có việc gì là tốt. Ăn cơm ba, đã làm xong rồi.”

Tạ Cát Phi, bạn gái hiện tại của Kim Tại Trung, lớn hơn Kim Tại Trung khoảng 2 tuổi, là một nữ nhân ôn nhu, xinh đẹp nhưng không thể tính là đại mỹ nhân. Đối với quan hệ giữa Kim Tại Trung và tương vi, nàng lý giải và tin tưởng thế giới này có quá nhiều việc mà khoa học không thể chứng minh được huống hồ nàng cũng từng tận mắt nhìn thấy vài lần.

Hai người yêu nhau 3 năm, bắt đầu sống chung từ nửa năm trước. Nói là sống chung, hoặc dùng “kết hôn thử” lại càng thích hợp để nói rõ tình trạng của bọn họ. Hai người cũng đặt hôn nhân làm tiền đề quen nhau. Sau hai năm bên nhau, phát hiện cả hai bên nhau đều không tồi, nên đã quyết sống thử cuộc sống hôn nhân. Sớm thử trải nghiệm “cuộc sống vợ chồng”, sớm “ma hợp”, từ tính cách cùng các phương diện khác đều xem xét người đó phải chăng là người thích hợp nhất cho vị trí “vợ/chồng”.

Yêu nhau và hôn nhân là hai chuyện khác nhau. Lúc yêu nhau song phương cũng sẽ tự giác hay không tự giác đều nguyện trang, dùng tất cả mọi ưu điểm để đối lấy sự yêu thích của đối phương, đồng thời nghĩ đủ mọi cách để che giấu khuyết điểm và sự thiếu sót. Hai người một khi lấy được “tờ giấy” pháp luật, sau khi trở thành phu thê, lúc bắt đầu thực hiện trách nhiệm cùng nghĩa vụ của phu thê, thì những oa oản biểu chước* của cuộc sống sẽ không ngừng “tấu nhạc”. Ca khúc trữ tình từ lúc bắt đầu sẽ dần trở thành “nhạc giao hưởng”, cuối cùng lại thành “nhạc rock”, khuôn mặt thật của mỗi người sẽ dần được lộ ra trong những va chạm của cuộc sống, đợi đến khi phát hiện *** cùng tính cách đều không phải là lựa chọn lí tưởng, thì vấn đề đã đóng thuyền rồi.

*oa oản biểu chước: tô, nôi, muống,...

Nói toạc ra: hôn nhân tốt cũng giống như đôi giày, có dễ chịu hay không chỉ có chân biết. Trong hôn nhân, *** là một hệ số an toàn. Hài hoà cuộc sống *** cùng hài hoà cuộc sống hôn nhân là có sự phối hợp với nhau, giống như hai bàn cân của thiên bình, cần có sự cân bằng giữ hai người. Hai người cũng đều phải phối hợp hài hoà với nhau, nếu không hôn nhân sẽ phải đối mặt với nguy cơ. Nên nam nữ trong lúc xây dựng cơ sở cho tình cảm, phải thông qua *** để xem cảm tình này có thể dài lâu hay không, có thể gắn bó hôn nhân hay không?

Kim Tại Trung cùng Tạ Cát Phi hai người sau khi sống chung cũng đã nhiều lần thử qua cuộc sống phu thê thực tế, nhưng cũng đều thất bại, vấn đề chính là trên người Kim Tại Trung. Mỗi lần thử, cậu cũng sẽ có ham muốn, thân thể cũng sẽ có phản ứng, nhưng một khi cậu động tình thì toàn thân sẽ đau đớn, cho đến khi cậu đem cái ham muốn trước đó tiêu diệt. Tạ Cát Phi thậm chí còn cùng cậu đi khám bác sĩ, nhưng kết quả lại là, thân thể của Kim Tại Trung hoàn toàn không có bất kì vấn đề gì. Bác sĩ có hỏi qua có phải là do lo sợ chuyện này sẽ đem lại hậu quả, việc phải chịu trách nhiệm tạo ra một nỗi sợ trong lòng. Tạ Cát Phi nói bọn họ sớm đã chuẩn bị tốt cho việc kết hôn, nên không có lo lắng về việc đó.

Chuyện phát sinh năm 16 tuổi, Kim Tại Trung cũng chưa từng kể qua với Tạ Cát Phi. Mặc kệ là đang yêu nhau hay đã kết hôn, tuyệt đối thẳng thắn và chân thành không phải là một chuyện tốt. Kì thực chuyện đó đến cả người nhà của Kim Tại Trung cũng không biết. Cậu sợ là do ảnh hưởng của chuyện 8 năm về trước, tuy rằng cậu biết bản thân mình không sợ chuyện quan hệ ***, nhưng vẫn lén đi gặp bác sĩ tâm lí. Đối với bác sĩ hoàn toàn thẳng thắn, nhưng cuối cùng vẫn vô dụng, cậu giống như là bị người ta hạ bùa chú, một khi động tình sẽ phải chịu đựng trừng phạt. Nhưng mỗi lần Kim Tại Trung hiện ra vẻ mặt tội lỗi, Tạ Cát Phi lại vừa giống tình nhân vừa giống tỷ tỷ an ủi cậu, nói không có sao, có thể từ từ tập. Có được cái cơ sở tình cảm này, nên hai người trừ phương diện này, cuộc sống chung vẫn rất hoà hợp.

3. Chương 3

CHƯƠNG 3

Việt Nam, trong căn nhà nhỏ ở một nơi yên tĩnh.

“Lý lão đại, chúng ta quen biết đã nhiều năm, người biết con người ta không thích nói chuyện vòng vo. Sinh ý này e là không thành.”

“Trịnh lão đại, kinh doanh súng đạn chúng ta cũng không phải mới hợp tác với nhau lần một lần hai, ta nghĩ từ trước đến nay cái giá mà ta trả cũng không phải không hợp lí.”

“Nếu như chỉ là súng đạn, ta đương nhiên đồng ý giúp người vận chuyển, ta cũng kiếm được một bọn, chúng ta vẫn luôn hợp tác vui vẻ không phải sao? Nhưng ta nghe nói người trong loạt súng đạn này còn có cái khác nữa. Mọi người trong nghề đều biết, băng Băng Diễm từ trước đến nay đều không vận chuyển ma túy.”

“Nếu Trịnh lão đại đã biết, thì ta cũng sẽ nói rõ. Không sai, trong loạt súng đạn này còn có một lượng lớn ma uy. Chỉ cần loạt hàng này thành công vận chuyển đến nơi, đối với chúng ta là thắng lợi gấp đôi.”

“Lý lão đại, ta vừa nói rồi, băng Băng Diễm sẽ không dính vào thứ này. Quá khứ chưa có, hiện tại không có, sau này cũng sẽ không có, chí ít là khi Trịnh Duẫn Hạo ta làm lão đại sẽ không có. Ta cùng Cát gia còn có hẹn, nên xin cáo biệt trước. Nếu như sau này Lý lão đại có mối kinh doanh nào lớn, đừng quên thông báo cho tiểu đệ một tiếng, hy vọng lần sau hợp tác vui vẻ.”

Trịnh Duẫn Hạo nói xong liền đứng dậy đi khỏi ngôi nhà nhỏ, một hàng hơn 10 người leo lên 4 chiếc xe rồi lái đi.

“Đại ca, Trịnh Duẫn Hạo không chịu, chúng ta phải chăng tìm một con đường khác?”

“Không được, đi Trung đông thì đường dây của băng Băng Diễm mới ổn thoả, hơn nữa những băng nhóm khác không phải ăn lời nhiều khiến ta không kiếm tiền được thì là không tin tưởng được. Những bên cạnh bên Mỹ cũng phải là những cái dưới tay băng Băng Diễm là an toàn nhất. Quan hệ của bọn chúng với hải quan vẫn luôn “tốt đẹp”. Loạt hàng này lớn như thế chúng ta càng không thể mạo hiểm như vậy.”

“Vậy phải làm sao? Thái độ của Trịnh Duẩn Hạo cứng rắn như thế, ta thấy cho dù có tiếp tục đàm phán, hẳn vẫn sẽ không đáp ứng.”

“Hừ, dùng mềm dẻo không được thì dùng cứng rắn, mình bạch không xong thì ta dùng hắc ám. Trịnh Duẩn Hạo hẳn có lợi hại như thế nào thì cũng vẫn là tên oắt con, phải cho hắn biết thế nào là gừng càng già càng cay.”

Lý Hồng Quyền là một lão binh của Việt Nam, từng tham gia chiến tranh ở Việt Nam, là người thâm minh độc ác. Kì thực trong ngành này, nếu không đủ nhẫn tâm, không đủ độc ác, cũng sẽ khó sống đến tuổi của hắn.

“A Dũng, trong tay chúng ta nắm được bao nhiêu nhược điểm của Lý Hồng Quyền?”

Trịnh Duẩn Hạo vừa ngồi lên xe liền hướng người nam nhân đang khởi động xe hỏi.

“Nhiều đến nỗi đủ để đẩy hắn vào tù ngồi hai đời hoặc giả chết một hai lần cũng không thành vấn đề.”

“Lý Hồng Quyền lão già này thích chơi âm mưu. Bảo huynh đệ sau khi rời khỏi Việt Nam phải cảnh giác một chút, một khắc cũng không được thả lỏng. Hắn muốn chơi thì ta cũng đang buồn chán đây, nên sẽ hảo bồi hắn, thuận tiện sẽ dạy hắn vài câu tiếng Trung, để hắn biết ngoài câu “Gừng càng già càng cay”, tiếng Trung Quốc còn có một câu “Trường Giang sóng sau đè sóng trước, sóng trước chết ở trên bãi cát”, cái gì gọi là “Hậu sinh khả uý”!”

“Vâng.”

Trịnh Duẩn Hạo, đương gia hiện tại của băng Diễm Minh, cũng là đương gia nhiệm kì thứ tư, 18 tuổi đã ngồi lên vị trí này, đã nắm vững vị trí này 10 năm. Tác phong thẳng thắn tuyệt tình, trong đạo có danh xưng là “Báo lang”, kì thực cũng không có loại động vật “báo lang”, nhưng trong đạo đều công nhận chỉ có danh xưng này mới thích hợp với hắn. Hắn có 7 người thân tín, lần này đến Việt Nam đã mang theo ba người: Đặng Dũng, Đào Chí Cường, Hồ Ba.

Bang Băng Diễm, băng phái lớn nhất của người hoa tại Mỹ, nằm trong top 5 những bang phái đứng đầu tại Mỹ. Bang Băng Diễm trừ ma túy, tất cả những việc liên quan đến xã hội đen hắn đều có: sòng bạc – ba sòng bạc ngầm được phân bố ở các nơi tại Las Vegas, Kỳ quán- câu lạc bộ cao cấp ở phố Đèn Đỏ có tiểu thư, có thiếu gia; buôn lậu – lấy việc buôn lậu súng đạn làm chính, những cái khác đều không từ chối, chỉ cần kiếm được tiền, vì không chế được một số bến cảng, nên cũng có lúc làm nghề vận tải thu phí chuyên chở, hoặc cho mượn cảng cập tàu. Vì trường kì làm kinh doanh Trung Đông nên cho đến bây giờ, nếu đi Trung Đông đường như đã hình thành một đường dây an toàn của Bang Băng Diễm, còn việc vay nặng lãi, thu phí bảo hộ không còn là nguồn thu nhập chính nữa, nhiều tiệm trên địa bàn của hắn cũng không cần đồng phí bảo hộ vẫn được hắn tuyệt đối bảo vệ. Trên địa bàn của hắn, người có thể tiến hành giao dịch bất cứ thứ gì trừ ma túy ra. Nếu như là một mối giao dịch lớn, thì phải chia hoa hồng cho hắn. Bang Băng Diễm cần lấy nhiều tiền hoa hồng, nên nhiều người nguyện ý kinh doanh trên địa bàn của hắn, vừa kiếm được tiền lại an toàn. Còn việc Bang Băng Diễm tại sao không kinh doanh ma túy để kiếm nhiều tiền, nguyên nhân nhiều người trong đạo cũng như người trong Bang Băng Diễm đều không biết, chỉ biết là không được làm trên đại bàn của hắn, kể cả có ý định cũng không được. Còn người của Bang Băng Diễm bất luận ở đâu cũng không được dính vào thứ đó. Một khi bị phát hiện bị bắt được, bất luận là người của Bang Băng Diễm, đều sẽ theo luật lệ của bang mà xử lí. Điểm này, Bang Băng Diễm từ lâu đã giới thiệu rõ với các bang phái khác, chỉ cần là người trong đạo thì không ai là không biết. Đã từng có người không biết điều, quyết dùng hành động khiêu khích, hậu quả thê thảm, từ đó đều không còn ai dám thử.

Bang Băng Diễm trên thực tế là bang của Trịnh gia, người đương gia đầu tiên chính là ông cố của Trịnh Duẩn Hạo, tiếp đến là ông của Trịnh Duẩn Hạo, sau đó là ba của Trịnh Duẩn Hạo, hiện tại là Trịnh Duẩn Hạo. Bang Băng Diễm có bang quy vừa nghiêm khắc vừa khoan dung, nghe liền cảm thấy rất mâu thuẫn nhưng lại là sự thật. Trên cánh tay trái của mỗi thành viên trong Bang Băng Diễm cũng có một hình xăm ngọn lửa màu xanh lam, bên dưới ngọn lửa chính là con số, số của mỗi người đều là độc nhất, chỉ trừ hai trường hợp: một chính là lão đại của Bang Băng Diễm, trên cánh tay trái của lão đại cũng có ngọn lửa màu xanh lam, nhưng màu của ngọn lửa đậm nhất mang số 0, Trịnh Duẩn Hạo cùng cha hắn, ông hắn cũng mang số 0; một là “Tử thừa phụ nghiệp”, nếu như một thành viên của bang có cha mẹ cũng là thành viên của bang, trừ nguyên nhân phản bội, bất luận là nguyên nhân gì trước lúc người đó gia nhập mà mất đi,

như thế số của người đó chính là số của cha hoặc mẹ hắn. Trong Bang Băng Diễm cái loại “kế tục” số hiệu không ít.

.

.

.

Hôm nay là một ngày cuối tuần nắng ấm, Kim Tại Trung không từ chối được “thỉnh cầu” của nhân viên, đã tổ chức chuyến du lịch một ngày đến nông thôn. Nơi này kì thực không tính là xa, ngay tại vùng ngoại thành. Nơi đây không khí trong lành, cảnh vật ưu mỹ, có một resort nhỏ. Nơi đây có một vườn hoa lớn, các loại hoa trên chợ hoa có 70% được trồng từ nơi này, là nơi mà nhân viên kiên quyết đề cử. Lúc mới bắt đầu biết hoa là đặc sắc của nơi này, Kim Tại Trung rất do dự, Tả Lộ cùng Châu Lâm cầm theo giấy giới thiệu vẫn tất đến cho hắn xem, phát hiện ra không có hoa tường vi, hắn mới yên tâm.

Những tri thức chịu nhiều áp lực nặng nề cuối cùng cũng có một ngày vui chơi rất thoải mái, rất nhiều người đem theo “gia thuộc” của mình. Kim Tại Trung vốn có ý định dẫn theo Tạ Cát Phi cùng đi nhưng hôm nay nàng lại không thể thoát thân được, nên hắn chỉ có thể làm người cô đơn. Tại nơi đây người hướng dẫn viên của họ là một ông già hơn 60 tuổi, ông già dường như rất thích họ – những du khách văn minh lịch sự, nên quyết định giới thiệu với họ một khu vực mà những người khác không được biết tới. Còn lúc Kim Tại Trung nhìn thấy một khu vườn hoa màu hồng phấn, dường như cả người đơ ra, những người khác bị mỹ cảnh trước mắt làm cho nói không nên lời.

“Sao nào, đẹp không? Vườn tường vi này là toàn bộ tâm huyết của ta, không dễ dàng giới thiệu với du khách.”

Ông già nói bằng thanh âm vui vẻ, mọi người đều cầm lấy máy chụp hình, DV, người chụp hình thì chụp hình, người quay phim thì quay phim. Châu Lâm cùng Tả Lộ chơi được một lát thì nhớ tới Kim Tại Trung, phát hiện ra thần sắc của hắn không tốt lắm, len lén đi đến bên người hắn.

“Quần lí, sắc mặt của ngài không tốt lắm, lần này chắc nghiêm trọng ah?”

“Không, ta không sao, hai người đi chơi đi.”

Hai người không biết làm sao giúp Kim Tại Trung, cũng không có cách khiến thời gian đảo ngược, nên lại bắt đầu đi chơi.

Hôm đó trước lúc về đều không có xảy ra sự cố gì, lúc trở về, Kim Tại Trung tìm có không đi cùng đội. Châu Lâm cùng Tả Lộ biết hắn không muốn liên lụy đến mọi người, nếu như khiến cho xe nửa đường dừng lại thì làm sao. Nhưng họ không biết số lượng của tường vi quyết định cấp độ của “vận rủi”.

Điểm này, Kim Tại Trung bản thân cũng rõ. Một cành, hai cành, thậm chí một bó tường vi hắn cũng không lo lắng, bình tĩnh chờ đợi vận rủi. Nhưng một mảnh vườn lớn như thế, hắn tuyệt nhiên không thể không lo lắng, hắn không dám xem thường năng lực của cả vườn tường vi. Năm 16 tuổi chỉ một bờ tường tường vi trắng đã khiến hắn nếm thử việc suýt chút nữa mất đi một nửa sinh mạng. Tường vi hiện nay so với lúc đó không chỉ nhiều hơn gấp đôi, liệu sẽ đem đến cái gì, hắn không biết, cũng không muốn biết. Nhưng hắn cũng hiểu được, mặc hắn làm thế nào cũng không trốn tránh được, tường vi muốn đem đến cho hắn, hắn trốn không được.

Lúc trở về, Kim Tại Trung hướng người lão nhân kia mượn một chiếc xe đạp, hắn thật không dám đi nhờ xe, vạn nhất gặp tai nạn. Tuy nhiên nói hắn chưa từng gặp qua tai nạn xe cộ, vận rủi của hắn vẫn không thể chuyển đổi được, nhưng sẽ lây cho người khác. Nhiều tường vi như thế gặp tai nạn xe nghiêm trọng không phải là không thể phát sinh. Hắn lại không ngờ hắn khổ cực đạp xe như thế lại khiến hắn gặp vận rủi.

Kim Tại Trung về tới nhà Tạ Cát Phi vẫn chưa về tới, nên không biết hắn đạp xe về nhà. Không muốn khiến nàng lo lắng, nên lúc nàng trở về, Kim Tại Trung cũng không kể cho nàng nghe chuyện hôm nay. Nhưng lòng Kim Tại Trung vẫn luôn lo lắng, sau khi về nhà làm mọi chuyện đều hết sức cẩn thận. Việc nhà là do hai người chia sẻ với nhau, nên lúc Kim Tại Trung đang trong nhà bếp thì không để Tạ Cát Phi vào. Nhưng cả đêm đều rất bình thường, thuận lợi, cho đến khi Kim Tại Trung nằm trên giường, vẫn chưa có chuyện ngoài ý muốn gì xảy ra. Nằm trên giường, Kim Tại Trung nhìn chằm chằm vào chiếc đồng hồ báo thức đặt

ở đầu giường, chỉ cho đến khi kim ngân chỉ qua số 12, mới thả lỏng thân thể đang cứng đờ, mệt mỏi nhắm mắt ngủ.

4. Chương 4

CHƯƠNG 4

Sáng ngày thứ hai trong giờ làm việc, Kim Tại Trung vẫn còn có chút lo lắng. Tuy nhiên phán đoán theo những kinh nghiệm trước đây, cái ngày nhìn thấy tường vi liền gặp xui xẻo, chưa bao giờ kéo sang ngày thứ hai, nhưng tình trạng lần này quá quỷ dị rồi. Vẫn không có chuyện lớn gì xảy ra, kể cả lúc thái rau không cẩn thận cắt trúng tay, đóng cửa không cẩn thận kẹp trúng tay những tai nạn nhỏ như thế cũng không có. Chẳng lẽ một vườn tường vi lớn như thế chỉ muốn cậu đập xe đạp suốt ba tiếng đồng hồ?!

Vào giờ làm việc buổi sáng, Châu Lâm và Tả Lộ lấy cớ đưa văn kiện mà vào phòng làm việc của cậu.

“Quản lí, hôm qua đã phát sinh chuyện xấu gì đúng không?”

“Không có. Không có chuyện gì xảy ra cả.”

“Ah? Không có chuyện gì xảy ra? Một chút chuyện cũng không có sao?”

“Àn.”

“Vậy quản lí, liệu có phải là trước đây ngài đã nhầm? Những điều đó đều là trùng hợp ngẫu nhiên?” Châu Lâm tỏ ra vô cùng hoài nghi và hiếu kỳ.

“Một lần hai lần có thể xem là trùng hợp ngẫu nhiên, nhưng mười mấy, mấy chục lần cũng đều thế, vậy còn gọi là trùng hợp sao? Làm gì có chuyện trùng hợp như vậy?” Tả Lộ lập tức phản bác lại.

“Cũng phải. Chẳng lẽ là??? Chuyện vận rồi? Quản lí, ngài còn nhớ hay không, ngài nói với chúng tôi những chuyện đó, hình như ngài nhìn thấy đều là tường vi trắng ah, thật không cát lợi.”

“Đợi một lát, quản lí cũng từng thấy qua màu đỏ, màu đỏ rực. Màu trắng sao gọi là không cát lợi, người không phải lúc kết hôn cũng mặc áo cưới màu trắng sao?”

“Cái đó không giống, áo cưới là đồ tây. Phong tục của Trung Quốc mấy nghìn năm, lúc làm lễ tang thì màu trắng là nhiều nhất, tôi không nói sai chứ? Còn màu đỏ rực lại là màu gì ah? Màu của máu, huyết quang tai ương*, có thể không gặp xui xẻo sao? Nhưng hôm qua nhìn thấy là màu hồng phấn đó! Wa! Một mảnh vườn hồng phấn lớn như vậy, thật thơ mộng ah! Người thích tường vi như thế, không cảm giác được sao?”

*Huyết quang tai ương: Những tai nạn liên quan đến máu.

“Theo ta nhớ thì đoá tường vi mà quản lí nhìn thấy trên bàn tối hôm đó cũng có màu hồng phấn đúng không?”

“Cái đó của người không phải chỉ có một đoá thôi sao, hơn nữa nếu không có tai nạn thang máy lần đó, người bây giờ có cùng Chu Khải Khôn tốt như vậy không? Cũng không tự soi gương để nhìn xem bản mặt hạnh phúc trong tình yêu của mình. Cái đó chỉ có thể tính là quản lí đã dùng thời gian của mình để tạo cơ hội hạnh phúc cho người khác. Quản lí, lão bà bà đó chỉ nói ngài là “Tường vi chi mệnh”, lại không có nói ngài nhìn thấy tường vi liền gặp xui xẻo đúng không?”

“Vậy thì đúng là không có.”

“Vậy là đúng rồi! “Tường vi chi mệnh” có thể chỉ rằng, cuộc đời này của ngài sẽ cùng cây tường vi dây dưa không rõ ràng, nhưng lại không nói sẽ gặp xui xẻo ah, Tuy rằng ngài vẫn luôn như thế. Nhưng lần này nói không chừng là chuyện vận thật sự rồi, biến thành nhìn thấy tường vi liền gặp may mắn cũng không chừng.”

“Quản lí, ta cảm thấy Châu Lâm nói cũng rất có lí.”

Kim Tại Trung đã sống 24 năm, thứ có thể khiến cậu khó xử chỉ có một việc—không thể động tình, đương nhiên chỉ là trên mặt sinh lí; còn thứ khiến đầu óc thông minh của cậu bị bẽ tắc cũng chỉ có một—tường vi.

Sau khi nghe một chuỗi phân tích của Tả Lộ, suy nghĩ lại thấy tựa hồ rất có lí, liền gật gật đầu. Rất nhiều năm sau khi Kim Tại Trung cuối cùng cũng hiểu rõ ý nghĩa của tường vi chi mệnh, nhớ đến những lời Tả Lộ nói, cảm thấy nàng nói đúng một nửa: Cậu sẽ phải cùng tường vi dây dưa suốt cả đời, nhưng lại không phải vấn đề gặp xui xẻo hay không.

“Vậy phải kiểm chứng một chút?”

“Làm sao kiểm chứng?”

“Mua xổ số.”

Vào buổi trưa sau khi tan ca, Kim Kim Tại Trung dưới sự kèm cặp của Tả Lộ và Châu Lâm, đã đi mua một tờ xổ số trị giá 2 đồng. Trước khi xổ số, ba người đều rất cẩn thận, sau khi xổ số, Tả Lộ và Châu Lâm liền hét lên một tiếng, xem chút liền ôm thành một đoàn, Kim Tại Trung cũng ngây ngẩn cả người.

“Quần, quần lí, ngài, ngài trước đây đã từng mua qua xổ số chưa?”

“Chưa từng.”

“Ngài đúng là chuyển vận rồi. 50000 đồng, giải nhất, ngài lần đầu tiên mua liền trúng giải nhất, lời được 49998 đồng!! 50000 đồng, ta phải làm việc mấy tháng mới kiếm được, ngài chỉ cần bỏ ra hai đồng liền kiếm được. Thật không có thiên lí ah!”

Đợi sau khi đổi giải xong, Kim Tại Trung đưa cho hai người họ mỗi người 10000 đồng. Dù gì số tiền này cũng như là từ trên trời rơi xuống, cũng vì hai người bọn họ khích lệ cậu mua, nếu không cũng sẽ không trúng được. Tóm lại cậu vẫn lời được rất nhiều. Tả Lộ nhìn xấp tiền mặt trong tay, lại nhìn Kim Tại Trung.

“Quần lí, nếu như sau này ta cần ngài cứu tế, ngài nhất định phải đến khu vườn tường vi đó “tham quan” một tí, sau đó về đây mua xổ số.”

Kim Kim Tại Trung cười rồi đồng ý. Cũng xem như là đã được yên lòng, hoặc giả đã thật sự chuyển vận. Nhưng đến ngày tiếp theo, khi Kim Kim Tại Trung nhìn thấy hai người đàn ông đứng trước mặt mình, trong lòng nghĩ: mua xổ số trúng thường, chắc chỉ là phân chó vận** mà thôi.

**phân chó vận: chính là những vận may thoáng qua, cũng như việc đập phân chó không có nguyên nhân, rất đột ngột.

Sau khi tâm trạng bình thản trở lại, hiệu quả làm việc cũng tăng cao. Kỳ thực gần đây đang bận rộn vì một hợp đồng quan trọng. Hôm nay làm việc rất thuận lợi, không để ý liền trở thành tăng ca. Cho đến khi Tạ Cát Phi gọi điện thoại cho cậu, khi nàng nói phải tăng ca về trễ, thì cậu mới để ý đã qua thời gian tan sở rất lâu. Cùng Tạ Cát Phi nói bản thân cũng sẽ về muộn, hai người đều nói sẽ tự ăn cơm ở ngoài, Kim Tại Trung liền cúp máy.

Đợi Kim Tại Trung làm xong bản kế hoạch, dọn dẹp đồ đạc cũng đã hơn 7 giờ rưỡi. Đúng lúc cậu xuống đến bãi giữ xe vừa định lấy chìa khoá ra, liền nghe thấy tiếng bước chân về hướng của cậu, sau đó thì dừng lại sau lưng cậu, tiếng nói của một người đàn ông vang lên.

“Xin hỏi, có phải là Kim Tại Trung tiên sinh không?”

Kim Tại Trung xoay người, nhìn thấy hai người nam nhân mặc đồ vest. Theo cậu nhìn, chiều cao của họ khoảng từ 1m80 cho đến 1m83, độ tuổi trong khoảng từ 26 đến 30. Người lông mày rậm bên trái so với người bên phải cường tráng hơn, còn người bên phải cao hơn một chút, nhìn có vẻ tri thức hơn, Nhưng hai người này, Kim Tại Trung đều không quen biết, theo trí nhớ cao siêu của cậu, cậu cũng chắc chắn, gặp cũng chưa từng gặp qua.

Chính là vào lúc Kim Tại Trung đang phân vân không biết có nên trả lời hay không, một chiếc Mercedes-benz chạy lại, dừng bên cạnh họ. Thần kinh của Kim Tại Trung đột nhiên trở nên căng thẳng.

“Có chuyện gì sao?”

“Phiền cậu lên xe.”

Lúc người nam nhân mày rậm nói chuyện, thì nam nhân cao hơn đã đi mở cửa xe, rồi hướng Kim Tại Trung làm động tác “mời”. Kim Tại Trung nhìn vào chiếc cửa xe được mở rộng, lại nhìn nhìn người nam nhân trước mặt, không động đây.

“Kim tiên sinh, cậu đừng nghĩ đến việc trong lúc bọn tôi không để ý mà bỏ chạy hoặc giả có người đến đỗ xe. Tôi có thể bảo đảm với cậu, trước khi cậu theo chúng ta đi tuyệt đối sẽ không ai đến đây. Bọn tôi sẽ không làm gì cậu, chỉ muốn mời cậu lên xe theo chúng tôi đến một nơi. Cậu là người thông minh, biết được lúc nào nên làm những gì tốt nhất cho bản thân. Bọn tôi cũng không muốn dùng biện pháp mạnh với cậu, nếu không cận thận làm cậu bị thương, chộc giận đại ca, cậu với tôi đều không có lợi.”

Nam nhân đó vừa nói, dùng ngón cái day mũi một cái. Chỉ một cái đó, Kim Tại Trung ngửi được mùi vị của lưu manh, nhưng lại không có cảm giác như những tên lưu manh thành thị khoác lác. Cậu rất muốn xem người “đại ca” đó là một người anh trai bình thường, nhưng những lời nam nhân kia nói khiến cậu không cách nào không nghĩ đến những đại ca của các băng đảng. Cậu từ lúc nào gây sự với đại ca xã hội đen thế này? Cậu nhớ hôm nay cũng không nhìn thấy tường vi? Chẳng lẽ cậu nhìn nhầm tường vi thành hoa khác? Hay là người do đối thủ của công ty tìm đến, muốn cậu giao ra cơ mật của công ty? Nếu là vậy, bọn họ phải tìm tổng giám đốc mới đúng chứ?

Kim Tại Trung trong lúc đang suy nghĩ những khả năng có thể xảy ra, đã bước lên xe. Đúng cậu là người thông minh, nên biết lúc nào nên hành động ra sao thì tốt nhất cho bản thân. Ngoài ra còn phải luôn giữ bình tĩnh, lí trí chính là yêu cầu của cậu đối với bản thân. Còn việc luôn giữ vững lí trí chính là điều từ trước đến nay cậu luôn tự hào về bản thân. Lúc cậu ngồi xuống thì hai người nam nhân kia cũng lên xe, phân biệt ngồi ở hai bên của cậu. Sau khi người nam nhân cao hơn nói “đã mạo phạm”, một mảnh vải đen liền bịt chặt mắt của cậu.

Kim Tại Trung càng lo lắng hơn. Cái này là làm gì? Mắt của cậu bị bịt lại, nhưng tay lại tự do, bao công sự vẫn ở trong tay cậu. Bọn họ chỉ là không muốn cậu biết đường đến nơi đó?

Trong bóng tối, ý thức về thời gian của con người cũng trở nên dần dần, rất khó đưa ra phán đoán chính xác, trừ khi bản thân đếm từng giây. Kim Tại Trung lần đầu tiên gặp phải trường hợp này, nhưng cậu không đi tính toán thời gian, cậu không muốn tốn chất xám cho những chuyện này, hiện tại có nghĩ gì cũng vô dụng. Cũng không biết xe đã chạy bao lâu, đợi đến khi cảm giác được xe dừng lại, đầu óc Kim Tại Trung mới nghĩ đến một vấn đề: Đến nơi rồi? Quả nhiên, sau khi xe dừng lại, mảnh vải đang bịt chặt mắt cậu cũng được tháo ra, sau đó cậu bị kéo xuống xe, đi vào một biệt thự lớn. Cách trang trí bên trong không xa hoa, nhưng lại đầy phong cách hiện đại. Tiếp đến cậu lại bị dẫn lên lầu hai, đến trước một căn phòng. Người nam nhân cao hơn trước đó mở cửa phòng, từ tay cậu lấy đi bao công sự, đưa cho cậu một thứ được đựng trong chiếc túi trong suốt—bằng vải màu trắng, chắc là những thứ như quần áo, sau đó cậu bị đẩy vào trong phòng. Nam nhân đứng ngoài cửa nhìn đồng hồ đeo tay, lại nhìn sang cậu,

“Đại ca còn 40 phút nữa sẽ về.”

Kim Tại Trung nhìn đồ vật trong tay, lại nhìn bao công sự của mình trong tay người nam nhân kia.

“Vậy phiền người nói cho ta biết rốt cuộc là chuyện gì được không?”

“Đại ca của bọn ta để ý cậu, chỉ có thế. Cậu đi tắm trước đi.”

Cửa phòng liền được đóng lại trong lúc Kim Tại Trung đang đứng ngơ ra. Cho dù lúc trước có bình tĩnh như thế nào, thì bây giờ Kim Tại Trung cũng phải mất một lúc mới định thần lại.

Xé chiếc bọc trong suốt trong tay ra xem, áo choàng tắm!?! Nói lão đại của bọn họ để ý cậu, lại bảo cậu đi tắm trước, còn cộng thêm chiếc áo choàng tắm này, cho dù cậu là đồ ngốc cũng biết bọn họ muốn làm gì cậu!

5. Chương 5

CHƯƠNG 5

Ném chiếc áo choàng tắm trong tay đi, Kim Tại Trung quan sát cả căn phòng, sau đó chạy về phía cửa sổ lầu 2 cũng không cao lắm, còn không được, cậu vẫn có sức mạnh để đập vỡ cửa kính. Nhưng khi cậu chạy đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài, lập tức từ bỏ ý định đó.

“Còn tưởng mình là chủ tịch quốc gia hay tổng thống, có nhiều người đi qua đi lại trong sân như thế!”

Sau khi đi hai vòng quanh căn phòng, Kim Tại Trung thở dài ngồi trên ghế sofa. Trong phòng cư nhiên lại có 2 phòng tắm, vậy mà lại không có đến một cánh cửa để cậu thoát ra. Cách bố trí của căn phòng có thể dùng “giản lược nhưng không giản đơn” để hình dung, khiến cậu muốn trốn cũng trốn không được. Không thể trốn trong phòng, căn phòng lớn như vậy chắc chắn là cũng sẽ có chỗ có thể trốn chứ! Nghĩ lại lúc này không nghe thấy tiếng khoá cửa bên ngoài. Lúc cậu nhẹ nhàng xoay nắm cửa để mở cánh cửa ra, liền nhìn thấy hai bên cửa đều có một người đứng đó. Hai người mặt đều không có biểu tình nhìn cậu một cái sau đó lại tiếp tục đứng nghiêm. Kim Tại Trung không ngốc tới nỗi thử chạy ra ngoài, thật sự tức đến nỗi muốn phá cửa, nhưng thực tế chỉ có thể mặt không biểu tình gì mà đóng cửa lại. Tức giận dùng gót giày dậm vài cái lên nền nhà cũng chỉ có những âm thanh nhỏ nhỏ phát ra.

“Thật là nhiều tiền tới nỗi phải đốt bớt, mua sắm tốt như thế để lót sàn cho cả căn phòng!”

Kim Tại Trung cuối cùng ngồi trên sàn nhà, nhìn chiếc đồng hồ treo trên tường. Vẫn còn 20 phút, cái người “đại ca” đó sẽ trở về. Trốn cũng không xong, vậy chỉ có thể tùy cơ ứng biến. Lúc này đi hai vòng quanh căn phòng, lại không phát hiện ra vũ khí gì thể phòng thân. Đứng dậy đi đến bên chiếc tủ đầu giường, chỗ này vẫn chưa xem qua. Nhưng sau khi cậu kiểm tra tất cả các ngăn, vẫn không tìm được gì, chỉ có một chiếc kiềm cắt móng trong góc của ngăn kéo cuối cùng. Kim Tại Trung thở dài, cầm chiếc kiềm cắt đi đến bên cửa sổ, dao nhỏ thế nào thì vẫn là dao. Cẩn thận cắt một cái lỗ nhỏ trên rèm cửa, xé ra hai mảnh vải bỏ vào túi quần, sau đó chỉnh sửa lại rèm cửa, lại đem kiềm cắt móng bỏ về chỗ cũ. Ngồi tựa vào mép giường, Kim Tại Trung lại nhìn đồng hồ, còn 12 phút. Nhưng những thứ cần chuẩn bị cũng đã chuẩn bị, trong phòng tắm kể cả những thứ như gel phun cũng không có.

Kim Tại Trung bắt đầu tưởng tượng, cái người “đại ca” rốt cuộc có hình dạng như thế nào? Nhiều tiền như thế lại là đại ca, tuổi tác chắc là không nhỏ, trong khoảng từ 40 đến 50. Rốt cuộc là người tai to, mặt lớn với bụng bia hay là người lấm la lấm lét nhỏ bé nhanh nhẹn? Nếu là người trước, đối phó chắc sẽ dễ dàng một chút, người sau thì hơi khó khăn. Cũng có thể là một tên cầm thú vẫn giữ được thân hình chuẩn, nhưng cái này thì có khả năng thấp hơn, nếu như thật sự là như thế thì sẽ khó đối phó đây. Có khi nào sẽ giống như kiểu của Hàn Sâm trong Infernal Affairs? Nếu là như kiểu đó thì không chỉ khó đối phó mà còn khó nuốt nữa.

Chính là trong lúc Kim Tại Trung đang mơ màng suy nghĩ, cửa phòng bị người ta từ bên ngoài mở ra, một người nam nhân bước vào. Kim Tại Trung nhìn người nam nhân đó rồi bất giác đứng lên —hoàn toàn khác với hình dáng trong suy nghĩ của cậu. Nam nhân nhìn lớn tuổi hơn cậu, nhưng tuyệt đối chỉ chênh trong khoảng 5 tuổi. Nếu như không phải lúc nam nhân bước vào chỉ với một ánh nhìn, những người đang đứng canh gác liền li khai, bây giờ mà có người nói với cậu, người nam nhân này là người mẫu, cậu chắc chắn sẽ tin.

Cậu không nghe nhầm “thiếu gia” thành “đại ca” chứ? Hay là cậu đã thực sự hiểu sai nghĩa của từ “đại ca”?

Nam nhân đóng cửa lại, đứng ở bên cửa cởi bỏ giày, từng bước từng bước đi về phía Kim Tại Trung, tay mở nút của áo khoác. Kim Tại Trung tự trấn an mình không để bản thân lùi về sau. Nam nhân nhìn cậu một cái.

“Bọn họ chắc đã nói với cậu, ta sẽ về lúc này.”

Đi đến bên sofa, nam nhân đó đã cởi bỏ áo khoác ném lên trên sofa, nhưng lại không đi về hướng Kim Tại Trung nữa, mà là đi đến bên kia của chiếc giường, gỡ bỏ những thứ trên eo, bỏ vào một ngăn kéo. Kim Tại Trung khẳng định chính mình không nhìn lầm, đó chính là 2 cây súng lục, cậu cũng sẽ không nghĩ hai cây súng đó chỉ là súng đồ chơi.

Đóng ngăn kéo lại, nam nhân cởi bỏ áo sơ mi, lộ ra một thân hình cơ bắp tuyệt đẹp khiến nữ nhân la hét, nam nhân ganh tị. Kim Tại Trung nghĩ, nếu như hắn tham gia vào làng giải trí làm minh tinh, chắc chắn

sẽ có một đám thiếu nữ, sắc nữ điên cuồng đuổi chạy theo hắn. Đường như cảm giác được cậu không động đây, nam nhân lại nhìn cậu.

“Tôi sẽ tắm trước, nên cậu còn 20 phút.”

Nam nhân dừng lại một chút, đưa mắt nhìn chiếc áo choàng tắm bị cậu quăng ở dưới đất.

“Đừng quên mặc nó, ta không thích giúp người khác tháo dây nịt.”

Nói xong liền xoay người đi vào phòng tắm.

“Uy, đợi đã.”

Trước khi người nam nhân này mở cánh cửa phòng tắm Kim Tại Trung đã gọi hắn.

“Các người có phải đã nhầm lẫn ở chỗ nào không?”

“?????”

“Tôi không phải trai bao.”

“Tôi biết, trên tài liệu của cậu có ghi, ‘Rissing Sun’ quản lí bộ kế hoạch.”

“Tôi cũng không phải là đồng tính luyến ái, cũng không thích nam nhân.”

“Cậu không phải là đồng tính luyến ái, thích hay không thích đàn ông, đó đều là việc của bản thân cậu, không liên quan đến tôi. Cậu có mặt ở đây, chỉ vì điều kiện của cậu đều thích hợp với yêu cầu của tôi, đặc biệt là chưa từng lên giường với ai, kể cả nữ nhân.”

Kim Tại Trung dường như đóng băng tại chỗ, cho đến khi từ trong phòng tắm truyền đến tiếng nước, đầu óc của cậu mới bắt đầu vận động trở lại. Liếc mắt nhìn về phía cánh cửa đang đóng lại, Kim Tại Trung bò trên chiếc giường lớn đến bên chiếc tủ đầu giường mở ngăn kéo ra, nhìn thấy hai cây súng. Những chiếc ngăn kéo này đều không khoá, người nam nhân này cư nhiên lại cất súng vào đây ngay trước mặt cậu, nếu không phải là xem thường Kim Tại Trung quá vô dụng thì là quá tự phụ!

Giấu một cây súng vào một nơi khác, trong tay cầm cây súng lục khá nặng, Kim Tại Trung trong lòng “bùm bụp” đập một cách rất lợi hại. Cho dù chưa từng ăn qua thịt heo cũng nhìn qua heo chạy, Kim Tại Trung nhớ lại những động tác trong phim, dễ dàng mở hộp đạn ra. Tốt, đây đạn. Tiếp đến, lại đẩy hộp đạn vào trở lại, đợi người nam nhân kia bước ra. Cậu sẽ không ngốc nghếch xông vào phòng tắm, thân hình cơ bắp tuyệt mỹ nhưng lại không quá đáng của nam nhân kia chắc chắn là không giống cậu ngày ngày đi đến phòng tập mà ra, quá gần hắn, gặp nguy hiểm chỉ có thể là bản thân.

Lúc nam nhân thân dưới quần một chiếc khăn tắm, tay vẫn còn đang luồn trong mái tóc chưa được lau khô hoàn toàn bước ra từ trong phòng tắm, Kim Tại Trung liền đứng trước hướng hắn đi cách hắn năm bước chân dùng súng lục chỉ thẳng vào hắn.

“Với điều kiện và thực lực của người, muốn tìm gì chẳng được? Thả ta về.”

Nam nhân dừng hoạt động hiện tại, nhìn thẳng vào mắt Kim Tại Trung, sau đó, bước về hướng của Kim Tại Trung, giống như một con báo đen, ưu nhã thông dong đi về hướng con mồi bị chính mình ép đến đường cùng không thể thoát lui. Cho đến khi súng của Kim Tại Trung tựa trên trán hắn, hắn mới dừng bước, đưa tay đặt lên tay đang cầm súng của Kim Tại Trung, dễ dàng đoạt lại súng từ tay cậu.

“Sau này hãy nhớ rõ, nếu như không có ý muốn giết một người, thì đừng dùng súng chĩa vào người đó. Nếu không cuối cùng thứ phải nở hoa chính là đầu của bản thân. Tôi từ trước đến nay cũng không có kiên nhẫn chờ người khác, nên bây giờ, cậu chỉ còn 10 phút.”

Âm thanh của nam nhân rất bình tĩnh, không thể nghe cũng không thể cảm nhận được sự giận dữ cùng đe dọa. Nhưng Kim Tại Trung lại không muốn tiếp tục im lặng.

“Các người điều tra hồ sơ của tôi kĩ như vậy, sau đó lại kéo tôi đến đây, con mẹ nó còn tôi cả người cần phải bồi cũng không biết!”

“Trịnh Duẩn Hạo. Người chỉ cần biết cái tên này là được, biết quá nhiều đối với người không có lợi ích gì!”

Trịnh Duẩn Hạo xoay người bỏ đi, đặt súng vào chiếc tủ đầu giường, kéo ngăn kéo đó ra. Ở góc độ này Kim Tại Trung không thể nhìn thấy khuôn mặt của hắn, nên cũng không nhìn thấy nụ cười trên khoé môi trái của hắn.

“Cây còn lại đâu?”

Trịnh Duẩn Hạo xoay người lại, Kim Tại Trung nhìn hắn, không cử động cũng không nói gì. Căn phòng này muốn giấu một người rất khó, nhưng muốn giấu một cây súng lại rất dễ. Trịnh Duẩn Hạo quan sát cả căn phòng, bước thẳng đến bên sofa, cầm lấy chiếc áo khoác bị vứt trên sofa trước đó, đưa tay vào một cái túi lấy ra thứ mà hắn muốn tìm. Nụ cười lần này trên mặt hắn, Kim Tại Trung có thể nhìn rõ ràng. Cũng không biết là đang giận bản thân hay gì đó, Kim Tại Trung nắm lấy chiếc áo choàng tắm trước đó bị mình quăng xuống sàn nhà đi vào phòng tắm còn lại.

Chỉ nhiệt độ của nước xuống thấp nhất, dòng nước lạnh leo từ trên đầu chảy xuống. Kim Tại Trung dựa vào bức tường trơn nhẵn ngồi dưới đất. Nếu như phải lên giường cùng một người đàn ông xa lạ là những gì tưởng vì muốn đem đến cho cậu, thì cậu đành chấp nhận, vậy có thể đổi bằng một cách khác? Uống rượu xong làm vậy cũng được! Nhưng cậu chưa bao giờ để mình phải say tới mức đó. Vậy thì bị hạ được bị trói buộc trên giường cũng được. Tại sao lại là loại tình huống như vậy?! Hiện tại thì được xem là gì đây? Người nam nhân tên Trịnh Duẩn Hạo đối với cậu cực kì khách khí! Hắn chắc là hoàn toàn bị bắt ép đúng không? Hắn là muốn cưỡng bạo cậu!? Tại sao lại khách khí với cậu như thế?! Cái này được tính là biểu hiện của thời đại văn minh tiến bộ? Cậu có cần đáp cho bản thân ngất xỉu, sau đó liền cái gì cũng không biết.

Vừa nãy mình làm sao vậy? Tại sao lại không nắm chắc thời cơ phản kháng? Lúc nhìn vào ánh mắt của Trịnh Duẩn Hạo, tại sao cả ý muốn khiến cho hắn ta bị thương cũng không có? Không phải đã dễ dàng có được cơ hội chạy thoát sao? Tại sao lại như thế để hắn ta lấy mất súng từ tay chính mình? Bản thân rốt cuộc là bị gì rồi?

6. Chương 6

CHƯƠNG 6

Chỉ cần thêm một tầng nữa là có thể về tới nhà, nhưng Kim Tại Trung ngồi ở cầu thang không làm sao có thể đứng lên để tiếp tục lên lầu về nhà, nơi có người mà mình thích.

Giờ đã khuya lắm rồi, Cát Phi nhất định sẽ rất lo cho cậu, nhưng hiện tại cậu không biết phải làm sao đối mặt với nàng. Thái độ của Trịnh Duẩn Hạo đối với cậu rất cường ngạnh, nhưng động tác lại không hề thô bạo, là cưỡng bạo hay làm tình, là cưỡng gian hay hoà gian, đến cuối cùng cũng vẫn không có cách xác định. Cậu lại giải phóng trên tay một nam nhân!! Cho dù bản thân sau đó đã vào toilet nôn đến ra cả nước mắt, vậy thì đã sao? Chuyện cũng đã xảy ra. Nửa năm nay cùng Cát Phi thử đều nắm lấy thất bại. Tại sao đêm nay lại như vậy? Thân thể hoàn toàn không có sự kháng cự.

Kim Tại Trung vẫn không ngừng nói với bản thân, không sao rồi, cũng đều đã qua, vận xui của vườn tường vì cũng đã qua, cứ xem như là bị chó cắn, về nhà ngủ một giấc ngày mai thức dậy sẽ không sao nữa. Cậu không ngừng nói với bản thân, nhưng vẫn không có hiệu quả. Cậu bây giờ chán ghét trí nhớ của bản thân, chán ghét sự mất cảm với âm thanh của bản thân. Khuôn mặt của Trịnh Duẩn Hạo giống như vừa ở trong đầu, âm thanh vẫn cứ ám ảnh bên tai, cùng mùi nước hoa nhẹ nhẹ, nhả nhận của nam nhân thường ngày nghĩ thấy trong phòng làm việc không giống nhau, mùi hương nam nhân thuần túy, đầy mạnh mẽ nam tính của Trịnh Duẩn Hạo cứ bao bọc lấy cơ thể, muốn làm cho nó toả đi cũng không được.

Muốn gọi điện thoại cho Tạ Cát Phi nói là đột nhiên có việc phải về nhà bố mẹ, qua đêm nay rồi mới nói tiếp. Đưa tay vào túi áo, nhưng Kim Tại Trung vẫn không tìm được điện thoại. Tiều rồi, đã bỏ quên trong căn phòng đó! Nếu như Cát Phi gọi điện thoại cho cậu, Trịnh Duẩn Hạo giúp cậu nghe điện thoại thì phải làm sao?! Nhưng cậu cũng không biết đường đến nơi đó, cho dù biết cậu cũng không muốn đến đó nữa. Bỏ đi, dù sao thì cũng đã thế này, ngày mai tính tiếp. Kim Tại Trung đứng dậy, xuống lầu, cậu không về nhà bố mẹ, mà là đến khách sạn thuê một căn phòng. Có lẽ là đã thật sự kiệt sức, Kim Tại Trung một lát sau liền ngủ mất.

Ngày thứ hai lúc Kim Tại Trung tỉnh dậy mở to hai mắt, cảm thấy tâm tình dường như đã đỡ hơn nhiều. Nhưng lúc cậu ngồi dậy trên giường, cảm giác cường liệt đau nhức ở phần eo khiến cậu nhớ lại những chuyện xảy ra vào tối hôm qua, tâm trạng lại tụt xuống điểm thấp nhất. Lại nằm xuống giường, Kim Tại Trung nhắm mắt lại, không ngừng niệm: Không sao, cũng đã qua rồi. Chuyện xảy ra năm mười sáu tuổi chẳng phải còn thảm hơn hay sao, cũng không phải đã qua rồi sao? Cố lên!

Buổi sáng sau khi bắt đầu làm việc không lâu, Kim Tại Trung nhận được một gói quà chuyển phát nhanh. Nhìn tờ đơn chuyển phát, thông tin người gửi không được điền. Có chút băn khoăn mở gói quà ra phát hiện, thì ra là điện thoại của mình! Liền nhanh chóng mở điện thoại, quả nhiên có ba cuộc gọi nhỡ, đều là của Tạ Cát Phi. Kim Tại Trung lập tức gọi lại cho nàng, nói với nàng những lời mà trước đó đã chuẩn bị, Tạ Cát Phi cũng không nghi ngờ gì, Kim Tại Trung thở phào nhẹ nhõm.

Đợi đến khi cơ thể hồi phục lại trạng thái ban đầu, mọi thứ đều trở về vị trí cũ, cuộc sống cũng giống như trước đây. Cậu cùng Tạ Cát Phi vẫn như vậy, quan hệ với đồng nghiệp cũng không thay đổi, hợp đồng quan trọng đó cũng đã thông qua, đêm hôm đó cũng như một giấc mộng. Duy nhất thay đổi chính là, nhìn thấy một hai đóa tường vi cậu cũng không gặp xui xẻo nữa. Cả tuần nay, Châu Lâm dùng cậu để thử nghiệm đến ba lần. Hai người bọn họ cười vui vẻ chúc mừng cậu chuyển vận, cậu chỉ cười cười.

Còn vào ngày sau chuyện đó đúng một tuần, vẫn là ở bãi đậu xe, cũng cùng một thời gian, Kim Tại Trung lại gặp hai người đàn ông đó. Một lần nữa bước vào căn biệt thự đó, Trịnh Duẩn Hạo đang ở lầu một dẫn dò thuộc hạ của hắn một số chuyện. Bọn họ nói chuyện gì cậu không nên cũng không muốn biết, Kim Tại Trung rất tự giác đi lên lầu 2, vào căn phòng đó??

Sau đó cứ mỗi tuần, người của Trịnh Duẩn Hạo cũng sẽ đến tìm cậu, chỉ là không còn lại hai người lúc trước nữa. Kim Tại Trung cũng đã biết tên của những người đó: người có lông mày rậm gọi là Đặng Dũng, người cao tên là Đào Chí Cương, người còn lại gầy gò ước chừng 1m70 gọi là Mễ Nhạc. Từ sau lần thứ ba người đến tìm cậu đều là Đặng Dũng và Mễ Nhạc.

Lần thứ 5 Kim Tại Trung từ nơi của Trịnh Duẩn Hạo về liền tùy thân đem theo một cây dao có thể giấu trong người, từ trước đến nay vẫn không ai xét người cậu, nhưng cho đến khi quan hệ của cậu và Trịnh Duẩn Hạo kéo dài được hai tháng, dao của cậu vẫn chưa từng được lấy ra đến một lần. Tuy rằng sau mỗi lần cũng sẽ nồn đến choáng váng, nhưng khi Trịnh Duẩn Hạo giúp cậu, cậu cũng sẽ có phản ứng, thân thể càng ngày càng quen với việc này, Kim Tại Trung bắt đầu có chút sợ hãi. Cuối cùng, trong một lần hội nghị, Kim Tại Trung đã dành được cơ hội để đi công tác nước ngoài 2 tháng.

Không thể gây hứng được, cậu không trốn được sao?! Cậu chính là không tin Trịnh Duẩn Hạo sẽ vì người như cậu, cố tình tìm cậu về từ nước ngoài xa xôi! Không có cảm tình, tin rằng sau hai tháng Trịnh Duẩn Hạo cũng sẽ sớm không còn hứng thú với cậu.

Sắp xếp lại đồ đạc, Kim Tại Trung sau khi cùng Tạ Cát Phi ăn một bữa cơm ấm áp, vui vẻ rời khỏi thành phố này.

“Đại ca, Kim Tại Trung đi công tác, thời gian 2 tháng.”

“Àn.”

“Huy ca nói bên Mỹ vẫn tốt, không có chuyện lớn gì cần anh về, anh có thể an tâm lưu lại nơi đây. Đợt súng đạn của Lý Hồng Quyền đã được vận chuyển đến Trung Đông, nhưng hình như không kiếm được tiền, lúc nửa đường còn khai hỏa với người khác, tổn thất không ít người. Lần này không giúp hắn, khiến hắn tổn thất nhiều như vậy, hắn liệu có kết bè với người khác đối đầu với Bang Diễm Băng không?”

“Ngoài mặt hắn vẫn chưa dám, bên trong tạm thời hắn cũng sẽ không làm. Lần này tổn thất nhiều như vậy, còn dựa trên tính cách của hắn khẳng định sẽ kiểm lại một bọn trong khoảng thời gian ngắn. Bang Băng Diễm bảo kê cho hắn, hắn vẫn còn cần chúng ta thêm một thời gian nữa, hiện tại không cần quan tâm đến hắn. Lần trước hắn muốn dùng cách âm thầm, lại khiến hắn chịu thiệt hại sẽ không dám xằng bậy, bảo người tiếp tục canh chừng hắn là được. A Dũng, A Chí, hai người cũng đến sòng bạc của Hồ Tử (râu mép) giúp hắn một chút, ta thấy hắn sắp quên thế nào gọi là “tàn nhẫn”, đừng để những thứ lặt vặt cũng dám đến địa bàn của ta làm càn.”

“Dạ”

Đại ca, vẫn còn một chuyện, lần trước em đã xem qua sổ sách của “Tư Thục”, phát hiện hình như có một vấn đề nhỏ. Những chữ Hồ Từ biết đều có thể đếm trên đầu ngón tay, cũng không biết xem sổ sách cho lắm, bên này lại nhiều việc như vậy, anh xem có nên bảo Huy ca gọi Tiểu Mặc đến cùng Tiểu Nhạc giúp đỡ hẳn? Với lại thời gian ở lại Trung Quốc ngắn, cũng chỉ có thể coi chừng như thế.”

“Người bảo hẳn sớm đưa sổ sách cho ta, đợi sau khi ta xem xong nói tiếp. Quà của ta tặng cho Hạ thúc công người đã chuẩn bị xong chưa?”

“2 giờ trưa nay sẽ gửi tới.”

“Không có chuyện gì nữa, các người cứ đi làm việc những việc mình nên làm đi.”

“Vâng.”

.
. .

Một tháng rưỡi sau, nước Nga, Maxcova.

Người nam nhân đông phương dùng tiếng Nga lưu loát nói chuyện với người nam nhân ngồi ở đầu kia của chiếc bàn dài.

“Leon id tiên sinh, ngài đến tìm tôi để làm lần kinh doanh này, chắc là phải hiểu rõ phong cách và nguyên tắc làm việc của tôi. Đợt hàng này của ngài thật sự không tồi, nhưng vẫn còn khuyết điểm rất lớn, ngài và tôi trong lòng tự biết, tôi không muốn nói thẳng. Giá tôi đưa ra chính là con số này, sẽ không thêm nữa.”

Tại đầu kia của chiếc bàn người nam nhân cùng người bên cạnh nói nhỏ vài câu, lại nhìn về hướng người đàn ông đông phương.

“Trịnh tiên sinh quả nhiên như trong truyền thuyết dứt khoát rõ ràng, tôi chính là thích cùng người như thế kinh doanh. Hy vọng sau này vẫn còn có cơ hội hợp tác.”

“Tôi cũng vậy.”

.

“A Dũng, thông báo với A Huy, bảo hẳn chuyển hai mươi người có kĩ thuật tốt nhất qua đây. Vấn đề của đợt súng đạn này không lớn, thu về gia công thay đổi một chút, bán lại nhất định sẽ kiếm được tiền gấp đôi.”

“Đợt súng đạn này vẫn tiếp tục để ở đây làm sao?”

“Chuyển về Trung Quốc. Leon id dễ dàng bán cho chúng ta với giá thấp như vậy chính là vì bên này không an toàn.”

“Biết rồi ạ, em sẽ bảo anh em nhanh tay một chút.”

7. Chương 7

CHƯƠNG 7

Sau hai tháng đi công tác, mọi việc cũng khá là bận rộn, Kim Tại Trung tựa hồ quên mất người tên Trịnh Duẩn Hạo, cho đến khi về đến thành phố này, gặp lại những người đồng sự quen thuộc, mới đột nhiên nhớ đến. Kì thực cậu cũng có chút lo lắng, nhưng sau khi trở về ba ngày không thấy những người đó nữa, cũng xem như an tâm. Còn lúc Đặng Dũng và Mễ Nhạc xuất hiện trước mặt cậu, cậu dường như muốn phát điên! Trịnh Duẩn Hạo thật sự sẽ không tìm người khác nữa sao! Ăn hoài một món, hẳn ta không chán hay sao?

.
. .

Cuối cùng cũng kết thúc.

Thả lỏng đôi tay đang nắm chặt drap giường, chậm rãi điều chỉnh lại hô hấp của bản thân. Trịnh Duẩn Hạo tại sao vẫn chưa rút ra? Lúc trước đều là vừa kết thúc liền rút khỏi cơ thể cậu. Mặc kệ, cậu thật sự chịu không nổi.

Kim Tại Trung ghé nửa thân trên ra mép giường, mở miệng ra chuẩn bị nôn, nhưng lại lập tức bị Trịnh Duẩn Hạo xoay lại. Chính là trong lúc đôi môi của Trịnh Duẩn Hạo đặt lên môi cậu, dây thần kinh của Kim Tại Trung dường như “bật” một tiếng đứt đoạn, ước muốn được nôn liền bị cái hôn đó đè nén xuống, liền lẳng lặng để Trịnh Duẩn Hạo hôn.

Hôm đó lúc trở về, Đặng Dũng lần đầu tiên mở miệng nói những lời “không cần thiết”

“Kim tiên sinh, cậu đừng cố nghĩ cách thoát khỏi đại ca nữa, đại ca muốn một người thì nhất định phải đạt được, nhưng hứng thú đối với một người cũng đều không kéo dài quá ba tháng.”

Con mẹ nó ta mới không quan tâm hần mấy tháng! Ta không muốn có quan hệ như thế này với hần, không được sao!/? Kim Tại Trung xem chút đã nói ra như thế, nhưng vẫn còn lí trí tự khống chế bản thân, bảo trì trầm mặc. Cậu đáng phải gặp sự xui xẻo này sao? Không chỉ phải đối diện Trịnh Duẩn Hạo, vẫn còn phải nghĩ đủ mọi loại cớ, lí do để lừa dối, che dấu người mình thích?/! Tốt, cậu nhin. Ba tháng đúng không, cứ như vậy, vẫn còn khoảng ba lần nữa.

Kim Tại Trung lần đầu tiên thẩm thía được tư vị “Thụ Nhân Dĩ Bính”*, những người này tuy chưa từng nói qua những lời uy hiếp, nhưng cậu biết “con chó cắn người là con chó không sửa”. Lúc đang nghĩ làm sao sống cho qua khoảng thời gian này, liền hy vọng thời gian liền ngừng lại, cũng hy vọng thời gian trôi qua nhanh một chút, để cho thời hạn ba tháng mau chóng qua. Nhưng hiện tại Kim Tại Trung vẫn không nghĩ rằng, quan hệ giữa cậu và Trịnh Duẩn Hạo sẽ duy trì gần một năm, chính mình cùng với tình cảm của bản thân cũng bất tri bất giác từ từ phát sinh thay đổi, biến hoá theo hướng mà mình không hy vọng. Đường nhiên, đó là chuyện sau này.

*Thụ nhân dĩ bính: đưa cán kiếm cho người ta cầm, bị người ta nắm được nhược điểm. Bản thân ở thế bị động.

Sau lần đó, Kim Tại Trung cũng không nôn lần nào nữa, vì mỗi lần kết thúc Trịnh Duẩn Hạo cũng sẽ hôn cậu. Có qua một lần kinh nghiệm, Kim Tại Trung vẫn luôn cắn chặt răng, Trịnh Duẩn Hạo cũng không ép cậu, đợi cậu không muốn nôn nữa sẽ buông cậu ra. Kim Tại Trung không muốn cùng Trịnh Duẩn Hạo có bất kì liên hệ gì, dù chỉ là một chút. Nhưng cậu cảnh giác được, thời gian Trịnh Duẩn Hạo đưa đẩy càng ngày càng dài, động tác cũng càng ngày càng ôn nhu, càng ngày càng thích hôn cậu. Điều này khiến cậu có chút không yên tâm.

Chính là cũng đã qua khỏi cái thời hạn “ba tháng” được một tháng, còn từ một tuần một lần trở thành hai lần, Kim Tại Trung nhin không được mở miệng.

“Người chính là không thể tìm cho đại ca người mới sao? Ăn suốt một món không chán sao?”

Cậu không muốn tự hạ mình, nhưng chỉ có như thế lòng mới thoải mái một chút. Đặng Dũng nhìn cậu sau đó quay đầu trở lại, sau ba giây mới nói

“Ta không muốn hỏi cậu, rốt cuộc cậu đã làm gì? Đại ca chưa từng hứng thú với một người như vậy.”

“Ta từ nhỏ theo ngài lớn lên.”

Đặng Dũng sau đó lại thêm một câu.

Chỉ một câu “cậu rốt cuộc đã làm gì” liền khiến cho Kim Tại Trung cảm nín trở về, nhắc nhở cậu. Đã làm gì? Trên giường cậu chỉ làm bốn chuyện: nhắm mắt, khép miệng, nắm chặt drap giường, chịu đựng. Những chuyện khác, Trịnh Duẩn Hạo muốn làm gì, là chuyện của hần. Trừ lần đầu tiên ra, cậu và Trịnh Duẩn Hạo tựa hồ không có sự giao lưu ngôn ngữ. Chỉ sợ cùng vì cậu luôn như vậy, đã khơi dậy khát vọng chinh phục của Trịnh Duẩn Hạo, đoán chắc từ trước đến nay chưa từng có người nào trên giường đối xử với hần như vậy (nhưng rất lâu sau đó, sự thật đã chứng minh sự phán đoán của Kim Tại Trung là sai lầm). Chẳng lẽ chỉ

cần cậu một ngày không khuất phục, loại quan hệ này sẽ không kết thúc sao? Nhưng muốn cậu làm ra bộ dạng thích thú sao? Cậu làm không được!

Còn nhớ đến trước đây tưởng rằng tình trạng của bản thân đã khoẻ lại, lại cùng Cát Phi thử kết quả vẫn là thất bại, nhưng ở chỗ Trịnh Duẩn Hạo thì thân thể lại trở nên càng ngày càng miễn cảm, chỉ cần khiêu khích một chút liền có cảm giác, cũng chưa từng xuất hiện loại đau đớn này, cậu thật cảm thấy bất lực.

.
. .
.

“Ca.”

“Em sao tới đây rồi?”

Lúc Kim Tại Trung mở cửa nhà, thấy người chạy đến đón là em gái của mình, có chút kinh ngạc.

“Tiểu Nghiên có bạn trai rồi, muốn giới thiệu với ca ca.”

Tạ Cát Phi đi đến đón lấy công sự bao trong tay cậu.

“Đúng, chính là như vậy.”

“Khi nào?”

“Tối ngày mai.”

“Tiểu nghiên tối nay có lưu lại dùng cơm tối không?”

“Àn.”

Kim Tại Nghiên, là đứa em gái bị Kim Tại Trung gọi là quý linh tinh quái. So với Kim Tại Trung nhỏ hơn 7 tuổi, năm nay 17 tuổi, thuộc kiểu người thần đồng, nhưng nàng vẫn thích cuộc sống học đường, nên không nguyện ý như Kim Tại Trung nhảy lớp, trước mắt đang đại học năm ba, tiếp tục lên, nàng nói rồi “bài học đơn giản đến vô vị”, tiếp tục qua “cuộc sống đại học thú vị” của nàng.

Kì thực nàng chỉ là con của một nhà khá giả, cha mẹ của bọn họ cũng không phải quá thông minh, nhưng sinh ra hai đứa con lại thông minh khác thường. Thật ra Kim Tại Trung và Kim Tại Nghiên cũng từng nghi ngờ xem mình có phải bị nhật về, hai người không phải đứa con ngoan răm rắp nghe lời còn tìm cách đi xét nghiệm, kết quả là DNA giống nhau đạt 99,9%. Bọn họ là con ruột của bố mẹ. Kim Tại Nghiên nhìn vào báo cáo xét nghiệm nói

“Đó chỉ có một cách giải thích, đột biến gen.”

Sau khi tan ca ngày hôm sau, Kim Tại Trung thay một bộ đồ theo em gái đến một cái PUB, người trẻ tuổi ngày nay thích đến những nơi này. Kim Tại Nghiên lại nói Kim Tại Trung như vậy, ở những nơi tràn đầy mê hoặc như thế, là dễ dàng nhìn rõ sự nguy trang của một người. Kim Tại Trung cũng là người trẻ tuổi, nhưng lại không thích những nơi như vậy, trước đây đi học cũng chỉ đến qua hai ba lần. Hiện tại là càng không thích những nơi như vậy, một khi tới những nơi này liền nhớ đến Trịnh Duẩn Hạo, nhớ đến Trịnh Duẩn Hạo, thì sẽ nhớ đến những thay đổi kì lạ của hắn, khiến bản thân lúc đối mặt với hắn sẽ cảm thấy kì lạ, cậu liền phiền muộn.

Kim Tại Trung ở trước cửa PUB gặp bạn trai của em gái mình –Tịch Ngạn Hồng, một người mang khí chất thư sinh gọn gàng tuấn tú. Không, còn phải nói là một nam hài xinh đẹp. Tịch Ngạn Hồng, 18 tuổi, đại học năm nhất, nhưng so với năm nhất già dặn hơn, vui vẻ cởi mở, hài hước, quan trọng nhất là đối với bạn gái ôn nhu săn sóc. Những điều này đều là những điều Kim Tại Nghiên nói với cậu.

Sau khi làm quen nhau, ba người cũng đi vào PUB, vừa vào trong Kim Tại Nghiên liền trở nên hưng phấn. Nhìn người em gái tràn đầy sức sống, Kim Tại Trung cao hứng nhưng cũng lo lắng: thông minh và trưởng thành không giống nhau, Tại Nghiên cũng chỉ là một đứa trẻ 17 tuổi.

Sau khi vào không bao lâu, Kim Tại Nghiên liền gặp được những người quen, nói một câu “Anh của ta ít khi tới những nơi này, người cùng anh ấy nói chuyện ah, thuận tiện làm quen” liền đi đến một “doanh trại” khác. Trong lúc nói chuyện, Tịch Ngạn Hồng so với những gì Kim Tại Nghiên nói không quá khác, chỉ là cảm giác có chút kì lạ, kì lạ ở đâu, Kim Tại Trung lại nói không ra.

Kim Tại Nghiên không chỉ là một con quỷ linh tinh, mà còn là một con quỷ sự tinh, vừa mới qua hơn nửa tiếng thì đã gây hoạ, Kim Tại Trung cùng Tịch Ngạn Hồng phát hiện liền nhanh chóng chạy qua. Tịch Ngạn Hồng nhanh chóng kéo Kim Tại Nghiên ra sau lưng, nhìn người nam nhân mặc áo sơ mi in hoa.

“Đại ca, xin lỗi bọn ta cũng đã xin lỗi, nơi đây nhiều người như vậy, mọi người đều chơi tới rất nháo, không cần thận làm đổ rượu là chuyện rất thường tình, mọi người đều nhường một bước.”

“Cái gì không cần thận! Con mẹ nó cô ta là cố ý tạt rượu vào người ta.”

“Ta là cố ý đấy! Là người sờ mông của Diệu Ảnh còn sờ mó ta trước!”

“Vừa nãy ta cùng người nói xin lỗi, người hiện tại có phải nên xin lỗi bạn gái của ta?” Ngữ khí của Tịch Ngạn Hồng trở nên cứng rắn.

“Ôi, tên công tử bột này là bạn trai ah. Muốn diễn trò anh hùng cứu mỹ nhân trước mặt bạn gái sao? Ta mới không theo ý muốn của người, ta xem thường nhất chính là công tử bột!”

Nam nhân liền đưa chân đạp vào bụng của Tịch Ngạn Hồng, trong lúc tên đó định tiến lên trước, Kim Tại Trung đứng chắn ngang trước mặt hắn.

“Người nếu còn động thủ, ta có thể kiện người cố ý gây thương tích.”

“Ôi. Hôm nay tại sao lại có nhiều công tử bột như thế, còn là người này so với người kia xinh đẹp. Muốn kiện ta? Người tưởng ta sẽ sợ sao? Hả?”

Nam nhân nói rồi đưa tay vỗ lên mặt của Kim Tại Trung, nhưng lần thứ ba vẫn chưa vỗ xuống, một cánh tay lớn nắm lấy cổ tay của tên đó. Kim Tại Trung nương theo cánh tay nhìn, người này không phải ai khác, chính là Duẩn Hạo. Trịnh Duẩn Hạo không nhìn cậu chỉ nhìn người nam nhân mặc áo sơ mi hoa, trên mặt không có biểu tình gì, nhưng người nam nhân bị hắn nắm lấy cổ tay mặt đầy đau khổ.

“Người của ta người có thể tùy tiện động vào sao?”

8. Chương 8

CHƯƠNG 8

“Người của ta người có thể tùy tiện động vào sao?”

Trịnh Duẩn Hạo ngay cả âm thanh nói chuyện của hắn đều rất bình thản, sau tiếng nói Kim Tại Trung liền nghe thấy tiếng xương bị bẻ gãy, tiếp đến là tiếng kêu thảm thiết của nam nhân kia. Sau khi Trịnh Duẩn Hạo buông tay ra, nam nhân đó dùng một tay khác nâng lấy cánh tay bị gãy ngã nằm phục xuống đất, trong miệng còn phát ra tiếng “ô ô”, nước mắt cũng đã chảy ra. Kim Tại Trung cảm thấy những người xung quanh trong thoáng chốc đều im lặng, mọi ánh nhìn đều đặt trên người Trịnh Duẩn Hạo, chỉ trừ cậu ra — cậu vẫn chưa tiêu hoá được câu nói của Trịnh Duẩn Hạo cũng như những chuyện xảy ra liên tiếp như vậy. Đồng bọn của nam nhân kia cũng không dám tiến lên đỡ hắn. Trịnh Duẩn Hạo không quan tâm đến những ánh nhìn của mọi người xung quanh, cũng mặc kệ người nam nhân trên mặt đất, xoay người bỏ đi, từ đầu đến cuối đều không nhìn Kim Tại Trung, sau đó ánh mắt của mọi người đều nhìn theo đoàn người của bọn hắn, cho đến khi hắn ra khỏi PUB.

Trước khi bước lên xe rời khỏi, Trịnh Duẩn Hạo nói với người nam nhân 40 mấy tuổi sau lưng, trong ngữ khí thấy rõ sự kính trọng và sự tôn nghiêm của thân phận của hắn.

“Lương thức, để chú quản cái PUB này là tin vào khả năng quản lí của chú. PUB là để người ta đến vui chơi, không phải đến gây náo. Nếu cứ có những tên như thế đến náo sự, còn ai dám đến?”

Trịnh Duẩn Hạo nhìn những người sau lưng nam nhân.

“Để bọn họ tới không phải để ngắm.”

“Là ta khoảng thời gian này quản lí không nghiêm. Đại ca yên tâm, ta sẽ không làm cho Bang Băng Diễm mất mặt.”

“Ân. Đúng rồi, lão gia nói lâu rồi không gặp chú, hy vọng năm nay đại thọ chú có thể đến Mỹ, huynh đệ hai người tụ họp.”

“Phiền người nói với Khánh ca, ta nhất định sẽ đem theo Mao Đài (một loại rượu) mà người thích nhất qua đó.”

“Lão gia chắc chắn sẽ rất cao hứng.”

Trịnh Duẫn Hạo cười cười, đi lên xe.

Còn bên của Kim Tại Trung, sau khi Trịnh Duẫn Hạo đi không lâu cũng rời khỏi PUB, trước lúc bọn họ rời khỏi, nam nhân áo sơ mi hoa kia cũng được “mời” ra ngoài. Cái đập trên người Tịch Ngạn Hồng không nặng chỉ có một chút bầm tím, nhưng Kim Tại Nghiên vẫn là bảo anh ta về trước không cần tiền mình về nhà. Trên suốt đường đi Kim Tại Nghiên không nói gì, về tới nhà mới kéo Kim Tại Trung vào trong phòng.

“Ca, người cảm thấy Tịch Ngạn Hồng như thế nào?”

“Ân~~ Nói thật, cũng không tệ, chỉ là có cảm giác lạ lạ.”

“Lạ lạ?”

“Ân. Chỉ là cảm giác, cũng nói không rõ.”

“Oh, vậy ca cảm thấy nam nhân kia thế nào?”

“Nam nhân nào?”

“Chính là người đó.”

Kim Tại Nghiên trên giường đứng dậy, làm ra động tác bẻ tay.

“Cái người rất lợi hại.”

“Không nên chọc, cũng không được chọc.”

“Ta đương nhiên biết không nên chọc, một tay là có thể bẻ gãy tay người khác, người như thế dễ chọc mới là lạ. Nhưng, người không cảm thấy hắn ta xuất hiện rất đúng lúc sao? Nếu muốn đánh, người nhất định đánh không lại nam nhân đó, điểm thể dục của người chỉ có 60, nên cái đó nhất định là một đoạn anh hùng cứu mỹ nhân. Lúc đó tên hỗn đản đó đang sờ mặt của người, sau đó hắn liền xuất hiện, còn nữa câu nói đó của hắn, ah, đúng rồi hắn tại sao lại nói câu đó, có ý gì ah?”

“Cậu nào?”

Kim Tại Trung một mặt bình tĩnh nhìn Kim Tại Nghiên, tim không ngừng đập. Cậu đương nhiên là biết cái câu mà Kim Tại Nghiên nhắc tới, trước trước sau sau, Trịnh Duẫn Hạo chỉ nói đúng một câu.

“Ca người giả ngốc, có quỷ! Chỉ bằng trí nhớ vừa xem sẽ không quên, nghe thấy cũng sẽ nhớ rõ như bộ máy ảnh “ka-cha” chụp lại, người dám nói người không nhớ? Hắn chỉ nói đúng một câu, người của ta người cũng dám đụng sao? ân~~cái tay heo đó chính là đang sờ anh, sau đó hắn nói, ư ca.”

Kim Tại Nghiên đưa khuôn mặt đến trước mặt Kim Tại Trung

“Hai người có phải????”

“Tiểu hài tử đừng nói vậy! Ta cùng hắn không có bất kì quan hệ gì, ca của người rất bình thường, có bạn gái. Cát Phi tỷ của người nghe được sẽ giận!”

“Ca, người nghĩ đi đâu ah? Ta chỉ muốn hỏi người, hai người có phải quen nhau. Lúc trước người đi học không phải cũng gặp những tên thiên tài y học quái đản, thiên tài vì tính quái đản sao? Nên quen biết một “đại ca” cũng không phải kì lạ, muốn nói, nên hắn mới tùy tiện tìm một cái cớ để ra tay giúp người, cũng

có cơ để ra tay. Ta cũng không nói hai người có quan hệ đặc biệt không bình thường, người tai sao lại gấp gáp phủ nhận như vậy?”

Hai câu sau đó, Kim Tại Nghiên nói rất nhỏ tiếng. Kim Tại Trung tuy rất ít khi nổi giận, cũng rất thương nàng. Nhưng một khi đã nổi giận, đó lại khá đáng sợ. Cũng giống một quả núi lửa đã tắt đột nhiên phun trào, uy lực đó so với núi lửa đang hoạt động còn lớn hơn.

“Vậy ta bây giờ trả lời người, không quen.”

“Thật sự không quen????? Sao ta cứ cảm thấy hần không phải là dạng người thích tùy tiện ra tay giúp người khác”

“Thật sự không quen? Hay là tại thân phận của hần đặc thù, giả vờ không quen?”

“Thật sự là không quen.”

.

.

Kim Tại Trung từ nhà bố mẹ rời khỏi rồi ngồi lên xe của mình, khẽ thở dài. May mà Cát Phi không ở đây, nếu không không biết nàng nghe được những câu đó sẽ cảm nhận như thế nào. Thời gian gần đây vì thân thể có vấn đề – cũng không phải là do cậu nguyện ý, khiến cho cảm giác tội lỗi của cậu càng ngày càng nặng, càng thêm cảm giác lúc đối diện với Trịnh Duẫn Hạo trở nên loạn thất bát tao, nên cùng Cát Phi cả hôn cũng trở nên ít đi. Tên Trịnh Duẫn Hạo này đúng là? Ngày mai chính là ngày phải đến chỗ hần, xem ra có những chuyện nhất định phải nói rõ với hần.

.

Lúc Kim Tại Trung bị đón qua bên đó, Trịnh Duẫn Hạo đã ở trong phòng. Hần đã thay sẵn áo ngủ – chắc đã tắm rồi, chính là đang vẽ gì đó trên giấy, Kim Tại Trung không nhìn kĩ. Cậu không như trước đây trực tiếp bước vào phòng tắm, cậu cảm thấy nên nói rõ với Trịnh Duẫn Hạo, nhưng lại không biết phải mở lời như thế nào.

Qua một lúc lâu, Trịnh Duẫn Hạo mới bỏ bút xuống ngược đầu lên, nhìn Kim Tại Trung đứng trước mặt động cũng không động, lại nhìn chiếc đồng hồ treo trên tường.

“Sao rồi?”

“Ta nghĩ ta từ trước đến nay đều được tính là ‘nghe lời’, quan hệ của chúng ta cũng rất đơn giản, nên có thể hay không mong người đừng xuất hiện trước mặt những người bên ta, nói những câu kì lạ lại dễ dàng khiến người ta hiểu lầm?”

“?? Ta nghĩ người đã nhầm, người nhà của người, bạn bè hoặc những người khác ta đều không quan tâm, nên không biết, người biết là bọn Đặng Dũng, ta chỉ xem qua hồ sơ của cậu. Còn nữa, hôm qua người trong lời nói đó, không phải chỉ cậu.”

“?????”

“Ta xem cậu hôm qua cùng ở cùng Tịch Ngạn Hồng, chắc là quen biết tên đó. Tịch Ngạn Hồng chính là một trong ba thiếu gia đứng đầu dưới tay tôi ở “Tư thực”, ta nói tên đó là người của ta, chắc không có vấn đề gì?”

Kim Tại Trung chưa đi qua “Tư thực”, nhưng cậu nghe nói qua, đại khái cũng biết nó làm gì. Tuy đối với những thứ này không hiểu rõ, nhưng cậu vẫn có thể biết được sự khác biệt giữa ngư lang và thiếu gia: ngư lang là bồi nữ nhân, thiếu gia là bồi nam nhân. Cậu cuối cùng cũng biết được Tịch Ngạn Hồng có chỗ nào là lạ rồi: là ánh mắt, sau khi Kim Tại Nghiên đi, ánh mắt Tịch Ngạn Hồng nhìn cậu rất khác.

“Hay là?? Cậu hy vọng người tôi muốn chỉ là cậu?”

Sau một lát, Trịnh Duẫn Hạo lại nhìn vào mắt Kim Tại Trung hỏi.

Kim Tại Trung hất mặt, xoay người cầm áo choàng tắm đi vào phòng tắm. Cậu không thích cùng Trịnh Duẫn Hạo nhìn nhau như vậy, cậu phát hiện cứ như thế qua 3 giây, bản thân sẽ trở nên kì lạ, sẽ mặc danh

kì diệu muốn phục thù hấn. Cậu đương nhiên không nghĩ Trịnh Duẫn Hạo có khả năng đặc biệt gì, đó là vấn đề của bản thân, cậu biết.

Ngâm nước nóng không chỉ có thể tiêu giảm mệt mỏi, còn giúp chúng ta thả lỏng. Kim Tại Trung cảm thấy bản thân có một bụng hỏa, vì cái gì cậu cũng không biết, chỉ cảm thấy rất tức giận muốn phát tiết. Nhưng đương nhiên, Trịnh Duẫn Hạo không phải là người cậu có thể để cậu phát tiết. Vừa nghĩ đến Trịnh Duẫn Hạo cậu lại càng giận.

“Ta sẽ ngâm chết trong nước, xem ngươi làm gì ta.”

Nhưng Kim Tại Trung nước vừa lạnh đã thả ra, lại mở thêm nước nóng quyết ở lì trong bồn tắm ngâm nước không đi ra. Đợi đến khi ngâm tới khi ngón tay trắng ra, da cũng nhẵn, cũng không thấy Trịnh Duẫn Hạo ló đầu ra. Cuối cùng bản thân nhìn không nổi đứng dậy mặc áo choàng tắm vào đi ra ngoài, nhưng cậu ra tới nơi mới phát hiện Trịnh Duẫn Hạo không ở trong phòng, cau mày ngồi trên sofa, lại phát hiện trên bàn có vài tấm giấy vẽ, bên cạnh còn đặt một cây viết chì. Cái này là bức tranh vừa nãy Trịnh Duẫn Hạo vẽ hay sao, Kim Tại Trung dời ánh mắt đi, nhưng một lát sau lại không kiềm được nổi hiếu kì cầm lên.

Giấy vẽ tổng cộng có 8 tấm, mới bắt đầu Kim Tại Trung không nhìn ra là vẽ cái gì, tấm thứ hai cậu mới biết trên giấy vẽ là súng, nói một cách chuẩn xác là bản thiết kế. Những cây súng trên giấy là đủ các loại các dạng súng. Tên Trịnh Duẫn Hạo? Rốt cuộc là đại ca xã hội đen hay là chuyên gia thiết kế vũ khí?!

Đúng lúc Kim Tại Trung định đặt bản vẽ trở lại, đột nhiên có tiếng gõ cửa khiến cậu giật mình làm rớt bản vẽ xuống đất, trong lúc gấp gáp nhặt lên mới phát hiện mặt sau của một bản vẽ có vẽ một đôi mắt, Kim Tại Trung cảm thấy nhìn rất quen. Lại không xem kĩ, nhanh chóng đặt lại chỗ cũ, đứng dậy đi mở cửa.

Thời gian gần đây Kim Tại Trung mới phát hiện, căn phòng này chính là nơi tuyệt đối riêng tư của Trịnh Duẫn Hạo, cho dù Đặng Dũng hay Đào Chí Cường bọn họ không có mệnh lệnh của hắn cũng không được vào phòng. Còn người thường xuyên xuất hiện trước cửa phòng Trịnh Duẫn Hạo cũng chỉ có hai người họ. Mở cửa ra quả nhiên là Đặng Dũng. Cậu không quan tâm việc họ nhìn thấy cậu mặc áo choàng tắm, dù gì quan hệ giữa cậu và Trịnh Duẫn Hạo họ cũng hiểu rõ.

“Kim Tại Trung, đại ca có chuyện ra ngoài, chắc là đến khuya mới trở về, cũng có thể không về. Đại ca có dặn, nếu Kim tiên sinh muốn về, ta cùng Tiểu Nhạc sẽ đưa cậu về, nếu như cậu muốn ở lại, có thể trực tiếp nghỉ ngơi tại phòng đại ca, ngày mai bọn ta sẽ đưa cậu đến công ty?”

Kim Tại Trung đương nhiên là chọn về nhà. Cậu cũng đâu phải là người gì của Trịnh Duẫn Hạo, tại sao phải ở đây? Ngồi trên xe, Kim Tại Trung cảm thấy càng giận: hắn có ý gì! Đón cậu tới đây, một tiếng cũng không nói liền bỏ cậu lại, hại cậu ngâm nước lâu như vậy.

9. Chương 9

CHƯƠNG 9

Đêm hôm đó, trong một kho hàng.

Trịnh Duẫn Hạo xem xét xác chết trên mặt đất, lại nhìn cái máy ảnh do Đào Chí Cường đưa.

“Chuyện của lúc nào?”

“Chính tối hôm nay. Có huynh đệ nghe thấy một số âm thanh kì lạ nên đã đuổi theo xem, kết quả cái gì cũng không phát hiện, em vừa theo lời dặn của anh qua đây xem xem, bọn họ liền báo cáo với em chuyện này, em cảm thấy không nên sơ ý như vậy nên bảo bọn họ đi kiểm tra kĩ càng, kết quả phát hiện ra tên gia hỏa này đã trốn. Hắn là kí giả, sau khi bị phát hiện trốn rất nhanh, kĩ hồ đối với nơi này rất quen thuộc. Huynh đệ sợ để hắn chạy mất nên đã nổ súng. Là do em sai sót, quên bảo bọn họ để hắn sống.”

“Điều tra ra là người gì chưa?”

“Vẫn chưa, đã cho Hồ Tử đi điều tra rồi. Trên người hắn trừ máy ảnh và một con dao thì không còn gì nữa. Dao cũng không có gì đặc biệt ở đâu cũng có thể mua được, máy ảnh cũng là loại những ký giả chuyên

nghiệp thường dùng. Hiện tại những kẻ giả đại chúng muốn xâm nhập vào những ‘hắc động’ như thế không ít, nên bước đầu suy đoán là kẻ giả.”

Trịnh Duẩn Hạo đưa máy ảnh cho Đào Chí Cương, xoay người nắm lấy tay của người kia lên xem xét kỹ lưỡng, bỏ xuống, bóp bóp cánh tay của người đó, lại xem giày của người đó, sau đó lại cho Đào Chí Cương miêu tả lại hình ảnh lúc tên đó bỏ chạy.

“Hắn không phải kẻ giả. Điều tra kỹ thân phận của hắn cho ta. Trong bang những anh em biết về đợt hàng này rất nhiều, nhưng người ngoài biết rất ít, rất có khả năng xuất hiện nội gián.”

“Hiểu rõ! Vậy đợt hàng này có nên chuyển về nơi khác trước không ạ?”

“Hai ngày này trước hết dừng mạnh động, triển khai thêm người bảo vệ, mở rộng phạm vi tuần tra, không phải người do ta chuyển đến, nhất luật không được tiếp cận!”

.

.

Nhưng sau này điều tra ra người xâm nhập vào chính là một tên côn đồ ở trong con phố, bình thường người đến ở đều loạn thất bát tao, không có người quản những người này, nên chịu sự chỉ dẫn của ai cũng không thể biết được, đường dây tới đây bị đoạn rồi.

.

.

.

Đêm đó lúc Kim Tại Trung về đến nơi, nằm trên giường, lại bắt đầu nghĩ đến một số việc. Theo tình trạng thấy được, Tiểu Nghiên vẫn không biết được Tịch Ngạn Hồng làm nghề gì. Cậu tin Trịnh Duẩn Hạo không lừa cậu, một là trực giác, hai là Trịnh Duẩn Hạo không cần thiết phải lừa cậu. Phải nói sao với Tiểu Nghiên về chuyện này, nàng có dễ dàng chấp nhận không?

Còn Kim Tại Trung lại không nghĩ đến việc ngày thứ hai Kim Tại Nghiên gọi điện thoại cho cậu, nói bản thân thất tình rồi. Lúc Kim Tại Trung chạy đến quán kem, Kim Tại Nghiên đang đưa từng muỗng từng muỗng kem to vào miệng.

“Chuyện gì thế?”

“Vừa nãy Ngạn Hồng hẹn ta ra, nói muốn cùng ta chia tay.”

“Tại sao?”

“Anh ta nói anh ta là chuyên viên đặc biệt, chính là làm việc tại cái tiệm ‘Tư Thục’. Ca người đã từng nghe qua chưa? Còn anh ta nói, người anh ta thích là nam nhân.”

Kim Tại Nghiên nói xong mắt cũng đã đỏ, Kim Tại Trung ngồi bên nàng, tay luồn vào mái tóc đen của nàng vỗ về, không nói gì. Cậu không nghĩ rằng Tịch Ngạn Hồng cứ nhiên lại tự mình nói, còn thẳng thắn như vậy. Là Trịnh Duẩn Hạo dẫn anh ta làm như vậy, không muốn anh ta xằng bậy bên ngoài? Hay là chuyện khác?

“Vậy anh ta có nói, tại sao còn theo đuổi người, cùng người làm người yêu.”

“Anh ta nói, lúc ở cùng với ta rất thoải mái, nhưng sợ sau khi ta có bạn trai sẽ giữ khoảng cách không để ý đến anh ta, nên mới ...??”

“Vậy cũng nói rõ là Tiểu Nghiên của chúng ta rất tuyệt, xinh đẹp khả ái như Tiểu Nghiên, nhất định sẽ tìm được một người tốt hơn.”

“Ca.”

“Àn?”

“Tại sao nam nhân tốt đều thích nam nhân.”

“? Người nói như vậy là cảm thấy ca của người không phải nam nhân tốt?”

“Tất nhiên là tốt. Nhưng những người nam nhân tốt sẽ thích ca, nói không chừng ngày nào đó sẽ đem ca đi mất.”

“Ai nói với người thế?”

“Ngạn Hồng.”

“...”

“Bọn ta đã quyết định tiếp tục làm bạn đơn thuần rồi.”

Kim Tại Trung nhìn Kim Tại Nghiên: Cô gái nhỏ này, lúc này vừa tỏ ra vẻ thật tình đau khổ, nhưng đã sớm cùng người ta làm bạn.

“Anh ta vừa nói anh ta thích nam nhân xong, ta liền hỏi cảm thấy ca như thế nào. Anh ta liền nói, người nhất định là đối tượng nhiều người mong muốn, cả anh ta cũng từng có ý định với người. Nhưng, anh ta lại nói người thuộc loại chỉ có thể đứng từ xa nhìn.”

Nghe Kim Tại Nghiên nói, Kim Tại Trung cứ thẳng thắn, cuối cùng không thể không suy nghĩ: Tịch Ngạn Hồng có phải đã biết giữa cậu và Trịnh Duẫn Hạo có gì đó? Chắc là không ah?

Suy đoán của Kim Tại Trung là đúng, Tịch Ngạn Hồng đoán được mối quan hệ giữa cậu và Trịnh Duẫn Hạo. Cũng chính vì đoán được mối quan hệ của họ, anh mới nhanh chóng quyết định thẳng thắn và chia tay với Kim Tại Nghiên, cũng không dám tơ tưởng Kim Tại Trung. Còn việc anh làm sao đoán được, không phải vì Trịnh Duẫn Hạo đã nói gì với anh anh, tuy là hồng bài nhưng vẫn không có máu mặt đến thế. Rất đơn giản, cũng là câu nói vào đêm đó của Trịnh Duẫn Hạo “Người của ta người có thể tùy tiện động vào sao?”.

Danh là một trong những thiếu gia đứng đầu ‘Tư thực’, lúc Trịnh Duẫn Hạo – boss tối cao của bọn họ đến Trung Quốc ra sức chinh đồn ‘Tư Thực’, anh gặp qua hắn một lần. Lúc nhìn từ xa, anh cảm thấy Trịnh Duẫn Hạo là một nam nhân cực phẩm, đợi đến khi tiếp cận rồi, anh cảm thấy hắn là cực phẩm nguy hiểm nam nhân, sau đó một thời gian nghe thấy nhiều việc liên quan đến Trịnh Duẫn Hạo, cũng biết được Trịnh Duẫn Hạo thích nam nhân nhưng vẫn có nữ nhân —giống như là song tính, nhưng tuyệt đối không đụng vào những thiếu gia đã từng tiếp khách, bất luận họ xinh đẹp đến mức nào.

Làm nghề của bọn họ, ở ‘Tư thực’ được xem là thoải mái nhất, kiếm được nhiều tiền nhất. Trừ đủ các loại quy định có lợi với thiếu gia, ngoài ra còn không quản là thiếu gia đẳng cấp nào, chỉ cần ở bên ngoài bị ức hiếp trở về báo cáo, tự động có người lấy lại ‘công đạo’ giúp người.

Hôm đó anh bị ức hiếp, nhưng nếu Trịnh Duẫn Hạo muốn giúp anh, hoàn toàn không cần tự ra tay, sau lưng hắn có cả một đoàn người, còn là người nào thân thủ cũng bất phàm. Khiến hắn phải tự ra tay, anh không cảm thấy bản thân có máu mặt như vậy. Sự tuyệt tình rõ ràng của Trịnh Duẫn Hạo anh từng nghe qua: chỉ cần người không đối đầu với hắn, không cản trở hắn, không động vào người của hắn, thì cho dù người giết người trước mặt hắn, hắn nhiều nhất cũng chỉ liếc nhìn người một cái, nếu người làm đẹp thì hắn có thể sẽ khen thêm một câu. Đương nhiên không được gây náo trên địa bàn của hắn, nhưng những người gây sự chỉ có thể do thủ hạ của hắn sử lí, hắn thường không ra tay.

Nhưng ngày hôm đó hắn không chỉ ra tay mà còn nói lời như vậy, rất hiển nhiên, vì đối tượng là Kim Tại Trung, còn Kim Tại Trung là người của hắn. Anh dám khẳng định: sau này Kim Tại Trung còn đến PUB đó nữa, người ở đó chắc chắn xem cậu là thượng khách, tuyệt đối không còn những đám chó chó mèo mèo đối với cậu động thủ, nếu như còn có người dám đối với cậu như thế, chỉ sợ không chỉ gãy tay nhẹ nhàng như vậy, mà là không thể nhìn thấy mặt trời của ngày mai.

.
. .
.

Những ngày tháng bình an là cần có những chuyện như thế điều chỉnh lại, sau chuyện này, ngày tháng của Kim Tại Trung lại trở về tình trạng bình yên. Đương nhiên là tiếp tục bình yên cùng sự có mặt của Trịnh

Duẩn Hạo, Kim Tại Trung vẫn là định kì được rước đến đó. Đoạn thời gian này lúc cậu đến, Trịnh Duẩn Hạo cũng không có ở đó, có một thời gian dài cậu cũng không cần “đợi” Trịnh Duẩn Hạo “trở về” rồi. Hắn hiện tại dường như rất bận, còn về việc bận cái gì thì Kim Tại Trung không biết, bọn họ là người của hai thế giới khác nhau, Trịnh Duẩn Hạo cũng không nói cho cậu biết, dù cậu cũng hơi hiểu kì.

Kim Tại Trung cũng không biết em gái của mình từ lúc nào từ quỷ linh tinh trở thành gây sự tinh, không phải nằng trướng đây không gây sự nhưng cũng chỉ là những chuyện nhỏ, cũng chưa từng khiến bố mẹ phải lo lắng. Vừa dùng xong cơm tối không lâu, Kim Tại Trung liền nhận được điện thoại của bố mẹ nói Kim Tại Nghiên xảy ra chuyện. Chưa kịp hỏi rõ chuyện gì, Kim Tại Trung đã cúp điện thoại vội vàng từ biệt Tạ Cát Phi, liền chạy xe như bay về nhà bên đó. Sau khi đậu xe, Kim Tại Trung từ xa thấy một thân ảnh rất quen thuộc lên xe bỏ đi. Đặng Dũng? Sao ông ta lại xuất hiện ở đây? Chẳng lẽ liên quan đến chuyện của Tại Nghiên? Kim Tại Trung vội vàng chạy vào thang máy.

Vừa bước vào nhà nhìn thấy bộ dạng của Tại Nghiên, Kim Tại Trung thật sự đã bị dọa: đôi chân trần vừa đen vừa dơ, quần áo không ngay ngắn, có chỗ còn bị xé rách, đầu tóc rối bời. Kim Tại Nghiên trước đó gặp phải cái gì, Kim Tại Trung cũng có thể đoán được. Nghĩ đến việc vừa gặp Đặng Dũng, chẳng lẽ là Trịnh Duẩn Hạo đã làm gì với Tại Nghiên? Nhưng trực giác lại nói với cậu, không phải. Nhưng còn chưa kịp hỏi gì, Kim Tại Trung đã đập vào mặt, đúng là đập.

“Ôi ca, người đừng bị dọa, ta không sao, không có chuyện gì cả. Ta cũng không muốn ca thấy bộ dạng của người ta như thế, là bố mẹ bắt phải để người nhìn thấy, để giao huấn giáo huấn ta, sau này không được ra ngoài vào buổi tối.”

“Xảy ra chuyện gì?”

Kim Tại Trung quay về hướng bố mẹ mình.

“Tiểu Nghiên trên đường về gặp phải lưu manh xem chút là bị ức hiếp, con xem bộ dạng của nó, may mà có người tốt cứu nó, còn đưa nó về nhà, nếu không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa.”

Đưa về nhà? Người cứu Tiểu Nghiên và Đặng Dũng?! Kim Tại Trung xoay đầu nhìn Kim Tại Nghiên đứng bên cạnh, Kim Tại Nghiên trong mắt có tinh quang hướng cậu gật đầu. Nhìn bộ dạng của nàng, Kim Tại Trung liền biết mọi chuyện không đơn giản như bố mẹ biết, nhưng chắc là cũng không quá nghiêm trọng.

“Được rồi, Tiểu Nghiên về rồi là tốt. Trước tiên để nó đi tắm nước nóng thả lỏng một chút, lát nữa con sẽ nói chuyện với nó.”

10. Chương 10

CHƯƠNG 10

Lúc Kim Tại Nghiên mặc bộ đồ ngủ in hình Winnie the pooh đi vào trong phòng, Kim Tại Trung đang ngồi vắt chân trên giường nài, Kim Tại Nghiên cởi dép và leo lên giường. Hai anh em từ nhỏ lúc nói chuyện đều như thế.

“Thẳng thắn theo khoan, chống cự theo nghiêm.”

“Được rồi, ta vốn dĩ phải nói với người.”

Nên Kim Tại Nghiên đã kể lại toàn bộ câu chuyện cho Kim Tại Trung.

Nguyên lai là bọn lưu manh nhìn trúng mỹ sắc của Kim Tại Nghiên, nhưng vẫn chưa tìm được cơ hội xuống tay, nên đã bắt một cô bạn của nàng – Diệu Ánh, uy hiếp nàng ta nói nếu không đưa Kim Tại Nghiên đến chỗ được chỉ định trong thời gian chỉ định, thì sẽ gọi người đến cưỡng bức và huỷ dung nhan của nàng. Diệu Ánh rất sợ, nhưng Kim Tại Nghiên là bạn tốt của nàng, nên mới kể chuyện này cho Kim Tại Nghiên nghe. Cái con quỷ sự tinh như Kim Tại Nghiên đương nhiên sẽ không để bạn thân của mình vì không hãm hại mình mà gặp nguy hiểm, nên tương kế tựu kế. Hai người vào lúc sắp tới giờ chỉ định báo cảnh sát, nhưng họ không nghĩ đến những người này cũng không ngờ, lúc hai người đến chỗ được chỉ định nhưng không thấy những người đó. Hai người còn bị đánh lén đưa đi nơi khác, may mà không bị hạ thuốc mê. Sau một hồi

đấu tranh, hai người mới thoát ra được, nhưng cũng không biết bị đưa đến nơi nào, nên chỉ có thể chạy bừa. Những người đó lại còn không thể để con gà đã được luộc chín bay mất, nên đã diễn ra một trận đuổi bắt.

“Ta rất may mắn đầu óc tuy không tốt bằng người, nhưng thể lực lại tốt hơn người. Vừa cởi giày cao gót ra liền khiến cho bọn họ tuột lại đằng sau, bọn họ có tới 6 người! Cuối cùng cũng vì Diệu Ánh không cẩn thận bị trật chân nên mới chậm lại, nhưng bọn ta vẫn nhanh hơn, bọn nam nhân đó thật vô dụng. Ta hiện tại thật sự tin chạy với chân không cũng sẽ thắng, nên ca, người đừng đau lòng.”

“Đừng nói lạc đề, sau đó thì sao?”

“Bọn ta liền chạy thực mạng, điện thoại cũng bị bọn họ lấy đi, không có khả năng báo cảnh sát. Sau đó liền giống trong điện ảnh vậy, ở một góc đường ta đụng phải một người, Diệu Ánh đâm sầm vào ta. Nhưng không lãng mạn như trong điện ảnh. Ca người đoán xem, ta đụng phải ai?”

Không phải đụng trúng Đặng Dũng sao? Trịnh Duẩn Hạo có nói qua Đặng Dũng bọn họ biết được người nhà cậu.

“Là người nam nhân rất lợi hại đó, chính là ‘đại ca’ bẻ gãy tay người khác ở PUB đấy.”

Kim Tại Trung kinh ngạc, cậu tưởng chỉ có Đặng Dũng, không nghĩ đến Trịnh Duẩn Hạo cũng ở đó.

“Nhưng lúc ta ngược đầu nhìn thấy hắn một chút cũng không cảm thấy may mắn, tuy rằng hắn ta rất đẹp trai. Nhưng người biết không? Ta thật sự hiểu cái gì gọi là sát khí, trước đây trong truyện võ hiệp viết cũng không biết là gì, hôm nay thật sự đã biết. Dường như việc bị ta đụng phải khiến hắn rất giận dữ rất giận dữ, hắn nhìn ta như thế, ta cũng định quay đầu chạy cho xong, nhưng ta cùng Diệu Ánh đều không dám động đậy. Nên cùng hắn mắt to mắt nhỏ nhìn nhau rất lâu, hy vọng đại nhân đại lượng, tha cho sự mạo phạm vô ý của cô gái nhỏ này. Kết quả là, đợi những người kia chạy tới, hắn cũng không nói một tiếng nào. Những người kia không biết bị cái gì giữ lại, chỉ đứng cách bọn ta vài mét không dám động đậy. Sau đó hắn nhìn những người kia, sau đó mới liếc nhìn ta, hỏi ta...”

“Hỏi người cái gì?”

“Người đừng gấp, hắn nói ‘Người có phải họ Kim không?’, ta đương họ Kim, nên liền gật đầu. Sau đó hắn liền như vậy.”

Kim Tại Nghiên nói một cách kích động đứng trên giường, làm một hành động rút một thứ từ bên eo.

“Hắn liền rút súng ra, là súng thiết ah, còn là loại được gắn nóng giảm thanh, sau đó hướng xuống chân của bọn người đó nổ một phát súng nói một chữ ‘cút’, những người đó chạy tới tề ra quần. Sau đó hắn liền xoay người bỏ đi nhưng vẫn rất tốt bảo thủ hạ của hắn dùng xe đưa bọn ta về. Ta lúc đó rất hiếu kì, người họ Kim từng cứu hắn hay hắn vốn đã có hảo cảm với người họ Kim? Vốn vẫn còn rất giận khi biết ta họ Kim, không những cứu ta mà còn đưa ta về? Nhưng bây giờ ta đã biết được đáp án. Ca, người có biết trước khi hắn xoay đi còn nói một câu?”

“Cái gì?”

Kim Tại Trung thật sự đã trở nên khẩn trương, Trịnh Duẩn Hạo sẽ không nói những câu khó lường chứ?

“Cũng không có gì, chỉ nói ‘đôi mắt của các người rất giống nhau’. Ta nghĩ rồi, họ Kim, có đôi mắt rất giống ta, trừ người ra còn có ai chứ? Cho nên, ca, người cùng hắn có quen nhau đúng không?”

“Không quen.”

“Ca người đừng khẩn trương ~~ Yên tâm đi ta nhất định sẽ giúp người giữ bí mật, hắn ta thân phận đặc thù mà! Bạn bè của ca chính là bạn bè của ta!”

Kim Tại Nghiên nói xong vỗ ngực bảo đảm. Kim Tại Trung bắt lực, nhưng mặc cho Kim Tại Nghiên bảo đảm cái gì, cậu cũng không được thừa nhận mình quen Trịnh Duẩn Hạo, thật ra, không chỉ là quen biết.

“Nhưng, hai người, thật sự không có, ân
quan hệ đặc biệt?”

Kim Tại Nghiên chớp chớp mắt, cười rất ái muội.

“Kim, Tại, Nghiên”

“Được rồi được rồi, chỉ là nói đùa ah, đừng giận, bạn bè, chỉ là bạn bè tốt.”

“Trong lòng người nghĩ sao thì nghĩ, nhưng không được nói bậy với Cát Phi tỷ của người.”

“Nói đến Cát Phi tỷ, hai người cũng ở bên nhau lâu như vậy rồi, dự tính khi nào kết hôn ah?”

“Ta cũng không gấp, người gấp cái gì?”

“Người gấp không phải ta, là bố mẹ, là họ muốn ta hỏi. Ca, người có cảm thấy giữa người và Cát Phi tỷ thiếu mất chút gì đó không?”

“Vậy người cảm thấy bọn ta thiếu cái gì?”

“Ấm cúng có dư, ngọt ngào không đủ, thân thiết có dư, thân mật không đủ. Ta cảm thấy người và Cát Phi tỷ giống chị em. Đương nhiên không phải ta phản đối tỷ đệ luyện, cũng không phải Cát Phi tỉ già, mà là nói không khí giữa hai người, ần~dùng một câu hát hình dung, chính là ‘giống tình nhân càng giống bằng hữu.’”

“??”

“Có phải cảm thấy ta nói có chút đạo lý không? Ca, trí thông minh của người so với ta cao, sách cũng đọc nhiều hơn ta, nhưng yêu đương lại không nhiều bằng ta ah.”

“Người thật sự cảm thấy như vậy?”

“Àn.”

.

.

.

Kim Tại Trung ngồi trên sofa, Trịnh Duẫn Hạo lại không có ở đây. Cậu vẫn quyết định hỏi hấn tại sao lại cứu Tiểu Nghiên. Nghĩ đến sự việc lần trước hỏi hấn, cậu liền mặc danh kì diệu* giận dữ và không cam lòng. Bây giờ cậu biết được, nói chuyện với Trịnh Duẫn Hạo không cần vòng vo, nói thẳng là được, cậu không hỏi rõ không được!

*mặc danh kì diệu: hiểu nghĩa như kì lạ

Lần này thời gian Kim Tại Trung đợi không dài, sau nửa tiếng Trịnh Duẫn Hạo đã trở về. Trịnh Duẫn Hạo mở cửa bước vào nhìn thấy Kim Tại Trung vẫn còn đang mặc quần áo của mình ngồi trên sofa, nhìn hấn.

“Có chuyện gì sao?”

“Người tại sao phải cứu Tiểu Nghiên?”

“...”

“Chính là cô gái đêm hôm trước.”

“Đôi mắt của hai người rất giống. Nàng ta thật sự là em gái của người?”

“Àn.”

Kim Tại Trung đáp lại một tiếp, có chút hoảng loạn nắm lấy chiếc áo choàng tắm nằm bên cạnh đi vào phòng tắm. Trịnh Duẫn Hạo tại sao cứ thích nhìn chằm chằm vào mắt cậu!

Đóng cửa phòng tắm, Kim Tại Trung dựa vào cửa, tim đập thình thịch. Điên rồi, cậu nhất định là điên rồi! Tại sao vì cái đáp án của hấn mà cảm thấy vui chứ! Nhưng chỉ vì hấn cứu Tiểu Nghiên thôi, có gì vui cơ chứ! Nhưng Trịnh Duẫn Hạo từng nói, hấn không quan tâm bất kì những người nào bên cạnh cậu, bao gồm cả người nhà, nhưng lần này lại vì đoán rằng tiểu Nghiên là em gái của cậu, nên mới cứu Tiểu Nghiên, vì cậu?? Kim Tại Trung nỗ lực làm cho nhịp tim mình hồi phục lại như bình thường, nhưng niềm vui sinh sôi dưới đáy lòng có đè nén thế nào cũng không kiềm lại được, Kim Tại Trung nhìn vào đôi mắt của mình

trong gương, từng nhìn thấy hai anh em cậu ai cũng nói nhìn rất đẹp, nhưng không giống nhau, trừ đôi mắt ra. Đôi mắt!! Kim Tại Trung đột nhiên nhớ đến đôi mắt trên tờ giấy vẽ đó, khó trách lại thấy quen mắt, nguyên lai người mình xa lạ nhất chính là bản thân.

Ngồi trong bồn tắm ngâm nước nóng, Kim Tại Trung vẫn còn chút không yên lòng.

Trịnh Duẫn Hạo hiện tại rốt cuộc xem cậu là gì? Còn bản thân tại sao lại có chút để ý? Điên rồi, khẳng định là điên rồi mới như vậy! Từ sau khi gặp phải Trịnh Duẫn Hạo, mọi chuyện đều trở nên không bình thường. Lắc lắc đầu, bước khỏi bồn tắm, Kim Tại Trung mở vòi sen, để cho nước từ trên đầu xả xuống...

Nước đột nhiên dừng rồi, một cánh tay khác từ sau lưng giữa lấy eo của cậu, Kim Tại Trung giật mình, phản ứng có điều kiện xoay người thoát ra, người vào đây đương nhiên trừ Trịnh Duẫn Hạo thì chẳng còn ai khác. Nhưng từ trước đến nay hai người đều như đã định sẵn, hai người sử dụng hai phòng tắm. Từ lúc cậu tới đây, Trịnh Duẫn Hạo cũng chưa từng vào qua phòng tắm này, càng không vào lúc cậu đang tắm. Từ trước đến nay chưa từng gặp qua lại tình huống này đối diện với Trịnh Duẫn Hạo chỉ quần khăn tắm, nhịp tim rồi loạn lúc này vẫn chưa hồi phục lại, Kim Tại Trung có chút bối rối lui về phía sau nói:

“Ta, ta vẫn chưa xong.”

Lưng của Kim Tại Trung tựa vào tường, Trịnh Duẫn Hạo bước lên trước, tay trái đặt lên trên tường, tay phải ôm lấy mặt cậu.

“Ta đã nói qua, ta không có nhẫn nại đợi người, người ở trong này quá lâu rồi.”

Nói xong, môi đưa lại gần, Kim Tại Trung nhẹ nhàng xoay mặt tránh đi, nhưng môi của Trịnh Duẫn Hạo chỉ đáp xuống khoé mắt của cậu, Kim Tại Trung tim đập lỡ một nhịp: Trịnh Duẫn Hạo thích hôn nhất trừ môi cậu ra, chính là mắt.

Trịnh Duẫn Hạo sau khi đặt một nụ hôn lên đôi mắt đang khép lại của Kim Tại Trung, mới chuyển nụ hôn lên đôi môi cậu, vẫn rất ôn nhu, Kim Tại Trung vẫn cắn chặt răng. Cắn nhẹ cằm của Tại Trung vài lần, Trịnh Duẫn Hạo chuyển sang hàm trụ vành tai của cậu.

“Lần đó nói người trong câu nói không phải người, có phải rất tức giận?”

Giọng của Trịnh Duẫn Hạo trầm trầm, rất giống như tiếng thì thầm giữa tình nhân lúc thân mật, nhịp tim của Kim Tại Trung đập loạn lên.

“Làm...làm gì có?!”

Vẫn chưa nói hết câu, Trịnh Duẫn Hạo đã hôn lên đôi môi cậu, lưỡi đã luồn vào, bá đạo mà ôn nhu??

11. Chương 11

CHƯƠNG 11

Kim Tại Trung làm việc ít khi thất thần, nhưng hôm nay lại thường xuyên xuất hiện tình trạng này. Từ sau đêm hôm đó, giữa cậu và Trịnh Duẫn Hạo không có gì thay đổi, cậu vẫn là lúc được đón qua đó mới gặp Trịnh Duẫn Hạo, trừ những lúc đó, Trịnh Duẫn Hạo không xuất hiện trong cuộc sống của cậu. Nhưng hiện tại số lần cậu nhớ đến Trịnh Duẫn Hạo đã tăng lên: Trịnh Duẫn Hạo tại sao lại đối với cậu dịu dàng như thế? Câu nói của hắn ta trong phòng tắm đêm đó có ý nghĩa gì?

Trịnh Duẫn Hạo sau khi bận xong việc của một ngày, Đặng Dũng, Đào Chí Cương cùng một số thủ hạ thân thể không tệ đi theo, đến một quán nhỏ ăn bữa cơm đầu tiên của ngày hôm nay, nhưng bây giờ là 3 giờ chiều. Sau khi chủ quán đem lên những món ngon nhất của quán, Trịnh Duẫn Hạo, Đặng Dũng cùng Đào Chí Cương một bàn, những người gác một bàn bắt đầu ăn. Ăn được một lát, đĩa của Duẫn Hạo dừng lại, nhìn một trong những món ăn.

“Đây là món gì?”

Đặng Dũng của Đào Chí Cương nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Trịnh Duẫn Hạo, cũng dừng đĩa, nhanh chóng gọi nhân viên quán. Đoàn người của Trịnh Duẫn Hạo dù có khiêm tốn thế nào, người nào cũng sẽ cảm thấy

bọn họ không bình thường, vừa nhìn là biết không nên chọc, nên lão bản liền tự mình qua đó, nhìn thấy Trịnh Duẫn Hạo có chút khấn trương: “đồ ăn không có vấn đề gì chứ? Đó là món ăn nổi tiếng của quán”.

“Ta chỉ muốn hỏi món này là món gì?”

Nhìn vẻ khấn trương của lão bản, Trịnh Duẫn Hạo thả lỏng biểu tình, ngữ khí ôn nhu. Lão bản lúc này không sợ nữa, bắt đầu rầm rộ nói một hơi giới thiệu về cội nguồn của món ăn.

“Món này là món đặc sản của quán chúng tôi—Ngũ Liễu Ngư, dùng cá sông??? Thêm cả gia truyền...??”

“Được rồi!”

Đặng Dũng nhìn biểu tình của Trịnh Duẫn Hạo, ngắt lời lão bản, tiếng này khiến cho lão bản run run ngậm miệng lại.

“Không sao. Ta muốn hỏi, các người vẫn luôn loại bỏ xương sạch sẽ như vậy sao?”

“Vâng. Chúng tôi là giữ nguyên hình dạng của cả con cá, loại bỏ xương bằng tay, cái này cũng cắt nhanh để khử mùi khác nhau, đây cũng chính là nét đặc sắc của món này.”

Nên rất đắt, lão bản chỉ dám nói câu này trong lòng.

“Vậy được, món Ngũ Liễu Ngư này giúp ta gói về một phần, nhất định phải làm cho sạch sẽ. Còn nữa hai món này cũng thêm một phần đem về, nhanh chóng làm xong, ta trả giá gấp đôi.”

“Vâng vâng vâng, lập tức làm.”

Lão bản cười títt mắt đi vào nhà bếp, quyết định tự mình làm: do ông làm mới là chính gốc nhất, hôm nay đúng là thần tài vào nhà.

Sau khi lão bản đi, Trịnh Duẫn Hạo nhìn Đặng Dũng.

“Hôm nay có phải cần đón cậu ta qua?”

“...Vâng”

Trịnh Duẫn Hạo hỏi đột ngột như vậy, Đặng Dũng một lúc liền hiểu điều hắn hỏi là gì.

“Đợi một lát người đem thức ăn về, sớm một chút đón cậu ta qua, ta cùng A Chí đến chỗ Lương thúc một chuyến.”

“Vâng.”

Lúc ăn xong cơm đứng dậy chuẩn bị đi, Đào Chí Cương đi đến bên Đặng Dũng, nói nhỏ bên tai ông:

“Có phải vẫn còn đang bối rối việc tại sao đại ca lại bảo người sớm đón Kim Tại Trung qua ăn cơm không?”

Đặng Dũng nhìn Trịnh Duẫn Hạo đang đi đằng trước, lại liếc nhìn Đào Chí Cương.

“Vẫn còn nhớ hay không, trên tư liệu về Kim Tại Trung có một mục “điều đáng buồn nhất”: thích mùi vị của cá, nhưng không thích ăn, vì xương cá rất nhiều, chỉ thích cá sông, không thích cá biển, vì rất tanh.”

Đào Chí Cương vừa nói xong vỗ vai Đặng Dũng, sau đó theo Trịnh Duẫn Hạo lên một chiếc xe, rời đi trước.

.

.

Hôm nay Kim Tại Trung lại thất thần rồi. Tạ Cát Phi vì công tác xuất sắc nên đưa qua tổng công ty bên Nhật học hỏi thêm, hôm qua đã li khai. Lần này đi ngắn là ba tháng, dài thì sáu tháng đến một năm. Kim Tại Trung phát giác cảm giác của bản thân đối với Trịnh Duẫn Hạo càng ngày càng kì quái cũng càng ngày càng phức tạp, Tạ Cát Phi lại chọn ngay lúc này li khai, khiến cho cậu càng hoảng loạn.

Hôm nay mí mắt của cậu cứ giật suốt. Trên người Kim Tại Trung có hai chuyện kì lạ: một là tường vi, hai là mí mắt phải giật. Nếu nói tường vi xuất hiện biểu thị cho việc bản thân Kim Tại Trung gặp xui xẻo, như vậy nếu như mí mắt phải của Kim Tại Trung giật liên tục, thì chính là biểu thị người rất thân cận bên cạnh cậu sẽ gặp chuyện không may. Nhưng chuyện đó sẽ tệ đến nỗi nào, không thể phán đoán theo số lượng như

tường vi. Chuyện này chỉ có người trong Kim gia biết, cả Tạ Cát Phi cũng không biết. Cái này không giống như Kim Tại Trung gặp tường vi không cách nào tránh khỏi được, chỉ cần chú ý một chút là có thể thoát được hay làm giảm bớt thương tổn. Cũng không phải nói người thân hay người quan trọng của Kim Tại Trung gặp xui xẻo, mí mắt của cậu liền giật, nhưng một khi có hiện tượng này thì nhất định sẽ có chuyện xảy ra.

Kim Tại Trung đã gọi điện cho bố mẹ, em gái cùng Tạ Cát Phi, để họ chú ý an toàn của bản thân và tài sản. Mắt phải vẫn đang giật rõ ràng chuyện đó vẫn chưa xảy ra, nếu như dừng lại tức là đã xảy ra hay đã thoát được. Lần này giật dữ dội như vậy, Kim Tại Trung rất lo lắng liệu có nghiêm trọng lắm hay không.

Cứ như vậy lo lắng tới lúc tan sở, vừa tan sở điện thoại của Kim Tại Trung đã reo lên. Tại Trung cầm lên xem, số lạ!

“Kim tiên sinh, ta là Đặng Dũng. Đại ca dặn hôm nay sớm đón cậu qua đó. Tôi hiện tại đang ở chỗ từ cửa công ti của cậu đi ra quẹo phải đi khoảng 100 m đợi cậu.”

“Biết rồi.”

Trịnh Duẩn Hạo hôm nay sao thế, sao đón cậu qua đó sớm như vậy? Hiện tại tuy đã là mùa đông, nhưng trời vẫn chưa tối ah! Hắn cũng thật quá đáng, cậu cơm tối còn chưa ăn! Nhưng không còn cách, chỉ có thể dọn dẹp đồ đi thôi.

.

“Kim tiên sinh, đừng sớm lên lầu. Đại ca muốn để cậu ăn cơm trước, hiện giờ đại ca vẫn chưa về được.”

Kim Tại Trung nhìn ba món ăn trên bàn: một con cá lớn, một đĩa sườn xào, còn một phần rau. Một mình cậu ăn là đủ. Được ăn sao không ăn, cậu đang đói đây.

Lúc ngồi xuống, mắt phải của Kim Tại Trung không giật nữa. Cậu nhìn điện thoại của mình, không có người gọi điện thoại cho cậu, chắc là đã thoát rồi, cũng xem là đã yên tâm. Nhưng con cá trên bàn khiến cậu bối rối.

Đặng Dũng đứng cách đó không xa thấy Kim Tại Trung sau khi ăn da cá cũng không đụng đến cá nữa, cảm thấy không thể không nói gì.

“Kim tiên sinh, con cá này xương đã được làm sạch. Là hôm nay đại ca ăn cơm phát hiện, đặc biệt bảo ta đem về.”

Tim của Tại Trung lại đập “bịch bịch” sau đó lại chuyển sang “thình thịch” đập loạn cả lên. Trịnh Duẩn Hạo đặc biệt bảo người đem về cho cậu? Sớm như vậy đón cậu quá chính là để ăn con cá này? Trịnh Duẩn Hạo từng điều tra cậu, biết một chút thói quen của cậu không phải là lạ, nhưng cả những chuyện nhỏ nhất như thế cũng nhớ được? Lúc nhỏ cậu phải làm nũng rất lâu, mẹ cậu mới chịu giúp cậu loại bỏ xương cá, bình thường cậu cũng chỉ ăn da cá. Cũng vì nguyên nhân này, nên lúc ở cùng Tạ Cát Phi hầu như không ăn cá.

Mùi vị của cá rất ngon, lại không phiền người khác loại bỏ xương cá, Kim Tại Trung ăn rất vui. Đặng Dũng nhìn dáng vẻ của Kim Tại Trung, mặt hiện lên nụ cười: không biết đại ca nhìn thấy hình ảnh Kim Tại Trung chuyên tâm ăn cá như vậy, sẽ có cảm giác gì?

Trong lúc đang nghĩ như vậy, điện thoại của Đặng Dũng reo lên.

“...Cái gì?...Vâng, biết rồi!”

Giọng khẩn trương của Đặng Dũng khiến cho cậu dừng lại hành động gắp cá, sau đó thấy Đặng Dũng vội vã gọi Mễ Nhạc vào.

“Nhanh! Người đem theo vài huynh đệ đi đón Hạ thúc công về! Nói với bọn họ đem đầy đủ mọi thứ! Dừng tốc độ nhanh nhất!”

Mễ Nhạc không hỏi gì, đáp một tiếng “vâng” liền ra khỏi cửa. Kim Tại Trung lần đầu thấy một Đặng Dũng luôn trầm ổn, giống như Trịnh Duẩn Hạo trên mặt không mấy khi có biểu tình lại có bộ dạng lo lắng khẩn

trương như vậy. Kim Tại Trung có dự cảm không tốt, muốn hỏi một chút, lại phát hiện mình không có lý do gì hỏi. Cuối cùng không nhin được, vẩy vẩy cây đuũa trên tay.

“Có thể hỏi một chút không, có phải đã phát sinh chuyện gì rồi không?”

Đặng Dũng nhìn Kim Tại Trung, bộ dạng rất do dự, chính vào lúc Kim Tại Trung tưởng ông không trả lời, Đặng Dũng mở miệng nói:

“Đại ca bị thương rồi. Lúc trở về gặp một tên bắn tĩa, xe bị người ta gắn bom.”

Kim Tại Trung nắm chặt đôi đuũa trong tay. Trịnh Duẫn Hạo trước đây cậu gặp đều đứng ở vị trí tuyệt đối cao nhất mạnh nhất, khiến cậu quên mất hẳn cũng là một người bằng xương bằng thịt, cũng sẽ bị thương, cũng sẽ cảm thấy đau.

Nhìn Đặng Dũng sau khi trả lời cậu liền xoay người nhìn ra cửa không ngừng đi qua đi lại, Kim Tại Trung tay càng nắm chặt hơn. Hẳn?? Thương rất nặng sao? Tay bắn tĩa? Đó không phải trong phim điện ảnh mới có sao? Bọn họ đều là ngắm chuẩn rồi mới nổ súng? Đều ngắm người muốn hãm hại phải không? Định vị! Xe của hắn không phải do người của chính mình lái hay sao? Tại sao lại bị gắn bom? Có nội gián?!

12. Chương 12

CHƯƠNG 12

Không biết thời gian đã qua bao lâu, ngoài cửa cuối cùng cũng có tiếng động. Kim Tại Trung đứng dậy nhưng người đi vào không phải Trịnh Duẫn Hạo, mà là một người già hơn 60 tuổi. Người già trong tay cầm chặt một chiếc thùng vôi vĩa tiến vào một căn phòng ở lầu 1, ba người theo sau người già đó trong tay cũng cầm theo những chiếc thùng to nhỏ khác nhau theo đi vào phòng. Nhưng người già đó, chẳng phải là hướng dẫn viên ở khu resort sao?! Cậu còn mượn xe đạp nữa! Ông ấy rốt cuộc là người như thế nào? Vừa này Đặng Dũng nói “Hạ thúc công” là ông ta?!

Sau khi người già vào trong phòng được khoảng nửa tiếng, bên ngoài cửa lại có tiếng động, Đặng Dũng chạy ra ngoài, sau đó Kim Tại Trung thấy Trịnh Duẫn Hạo cùng một đám người phía sau tiến vào. Trên mặt hắn, trên áo, quần và giày đều dính vết bẩn, nhưng hình ảnh lại không hề chậ vật chút nào, Trịnh Duẫn Hạo đã cởi bỏ áo khoác, thân trên chỉ có chiếc áo sơmi trắng, nên màu đỏ trên đó thật sự rất chói mắt. Trên người hắn chảy máu nhiều nhất chính là bắp vai trái đang dùng dùng tay phải đè lên, trừ trên quần áo, tay phải cũng đều là máu.

Sau khi Trịnh Duẫn Hạo đi vào, nói với người bên cạnh vài câu, mắt cũng quét một vòng xung quanh rồi nhìn vào mắt Tại Trung.

“Ta không sao. Cậu về phòng trước.”

Kim Tại Trung ngây ngốc gật đầu, sau đó đi lên đầu. Trịnh Duẫn Hạo xoay người đi vào căn phòng trước đó người già đã đi vào.

“Đã báo với Huy ca chưa?”

Đào Chí Cương cũng bị thương, nhưng chỉ vì bị những mảnh vỡ sượt qua.

“Đại ca nói không được để Huy ca biết.”

“Chuyện lớn như vậy cũng không nói với anh ấy?”

“Nếu mà biết được chắc chắn sẽ bắt đại ca quay về ngay. Đại ca nói, thả dây dài mới câu được cá lớn! Mẹ nó! Nếu bị ta bắt được chắc chắn sẽ lột da nó, sau đó ném cho chó ăn!”

Kim Tại Trung ngồi trong phòng không biết phải làm gì. Vừa này cậu cũng gọi điện cho bố mẹ, em gái, Tạ Cát Phi, họ đều không xảy ra chuyện gì, nên người xảy ra chuyện, chỉ có Trịnh Duẫn Hạo. Tại sao lại là hắn? Cậu từ lúc nào để ý Trịnh Duẫn Hạo rồi? cậu và Trịnh Duẫn Hạo rất “thân thiết”. Nhưng?? Chẳng lẽ?? Không thể không thể, người cậu thích rõ ràng là Tạ Cát Phi, điểm này là hoàn toàn có thể khẳng định.

Trong lúc nội tâm của Kim Tại Trung đang nghĩ đông nghĩ tây, Trịnh Duẩn Hạo trần trụi nửa thân trên bước vào, cánh tay phải và trên vai cũng quấn băng vì vai bị thương nên băng được quấn xuống tới vùng eo, trên mặt có vài chỗ đang dán băng cá nhân, nhìn có vẻ không nghiêm trọng.

“Hôm nay không làm.”

“Vậy hôm nay ta có thể về rồi phải không?”

“Tối nay cứ ở lại. Cậu tắm trước rồi lên giường ngủ, ta vẫn còn chuyện phải giải quyết.”

Lại là như vậy, cậu biết chỉ cần đối nhãn với Trịnh Duẩn Hạo quá ba giây, bản thân mặc cho Trịnh Duẩn Hạo nói gì cũng sẽ gật đầu! Kim Tại Trung vừa đứng dưới vó sen vừa tự oán giận. Ra khỏi phòng tắm, Kim Tại Trung không thấy Trịnh Duẩn Hạo, nhưng lại nghe thấy tiếng nước phát ra từ phòng tắm còn lại. Người này?? Hắn không biết bản thân đang bị thương sao? Còn tắm! Không lâu sau, Trịnh Duẩn Hạo quả nhiên chỉ khoác áo choàng tắm đi ra từ phòng tắm, tóc vẫn còn ướt.

“Băng này chống nước, sẽ không làm hại đến vết thương.”

Trịnh Duẩn Hạo nhìn Kim Tại Trung, Kim Tại Trung không nói gì, xoay người leo lên giường.

Tại sao phải giải thích với cậu? Cậu đâu có hỏi, cũng không lo cho hắn. Đi ngủ! Ngày mai còn phải đi làm. Kim Tại Trung trong lòng lăm lăm, nhưng lại không biết Trịnh Duẩn Hạo vì thấy cậu chau mày mới giải thích với cậu.

Giường này Kim Tại Trung đã từng nằm nhiều lần, nhưng chưa lần nào giống lần này cái gì cũng không làm, chỉ nằm ngủ, nên vẫn có chút không quen, chỉ có thể cố gắng xem nó là giường của mình. Trong lúc đang tự mình ru ngủ, Kim Tại Trung đột nhiên cảm thấy phần giường bên cạnh bị lún xuống, mùi hương quen thuộc xộc vào mũi, tiếp đến là thứ ôn nhu ấm áp chạm vào môi cậu.

Không phải bản thân hắn nói không làm sao? Bây giờ lại là cái gì? Với lại cậu không thích cái mùi thuốc xen lẫn mùi huyết tinh trên người hắn.

Kim Tại Trung cắn chặt răng, môi cũng vô tình mím chặt, ngay lúc cậu muốn đưa tay đẩy Trịnh Duẩn Hạo ra nhưng lại đụng phải băng vải trên vai hắn, tay lại đưa xuống. Trịnh Duẩn Hạo vốn vì Kim Tại Trung từ chối nên tách ra nhưng vì hành động này, môi lại ấn lên, đầu lưỡi dễ dàng tách môi cậu ra luôn vào trong.

“Thích không?”

“Àn?”

Lần này Trịnh Duẩn Hạo không ôn nhu như thường ngày, hôn một cách quyết liệt, đầu óc của Kim Tại Trung có chút hỗn loạn.

“Cá, có thích không?”

Kim Tại Trung chống lại đôi mắt đang rất gần của Trịnh Duẩn Hạo. Trịnh Duẩn Hạo đang rất gần, không khí cũng vì cái hôn lúc này trở nên ái muội, Kim Tại Trung xoay mặt sang một bên.

“Àn.”

Trịnh Duẩn Hạo không nói gì nữa đứng dậy rời khỏi giường, tắt đi đèn lớn của phòng ngủ, đem theo đèn bàn cùng một số giấy vẽ đặt lên trên chiếc bàn gỗ duy nhất trước ghế sofa trong phòng. Không lâu sau, Kim Tại Trung trên giường nghe thấy tiếng xào xạc của bút trên nền giấy. Nhẹ nhàng ngồi dậy, nhìn Trịnh Duẩn Hạo ngồi trên nền đất không biết đang viết hay vẽ cái gì. Hắn bị thương ở bả vai và các khớp tay trái, còn cậu nhớ là hắn thuận tay trái mà, sợ tay không bị phế hay sao!

“Người có thể để ngày mai mới làm không? Cứ lạo xạo, ta ngủ không được.”

Vừa nói xong Kim Tại Trung liền trốn trong chăn cắn chặt lưỡi. Ngửi khí của chính mình vừa rồi là gì thế? Sao nghe giống bản thân làm nũng với người tình thể này? Còn nữa cậu dùng thân phận gì yêu cầu Trịnh Duẩn Hạo làm thế?

Càng khiến Kim Tại Trung ngạc nhiên chính là Trịnh Duẩn Hạo trở mặt một hồi rồi giải thích với cậu.

“Những bức vẽ đó cũng bị đốt theo chiếc xe rồi, không có bản sao nên nhất định phải nhanh chóng vẽ lại, càng kéo lâu thì phiền phức càng nhiều. Vẽ nhiều quá, nên không nhớ rõ, còn phải nhớ lại, nên càng gấp hơn.”

Bức vẽ? Chẳng lẽ là những bức mà trước đó cậu thấy?

Lý trí nói với Kim Tại Trung không nên để Trịnh Duẫn Hạo biết cậu từng xem qua những bức vẽ đó, mà còn nhớ rõ từng li từng tí. Nhưng?? Liếc nhìn bằng vải trên vai trái của Trịnh Duẫn Hạo.

“Có phải những bức vẽ các loại súng không?”

“??Ân. Người xem qua?”

“Người hôm đó để trên bàn, nên xem qua rồi.”

“Toàn bộ đều xem qua?”

“Ân. Người chắc phải biết trí nhớ của ta, cho dù không hiểu nhưng cũng sẽ nhớ rõ.”

“Nên...”

Tên Trịnh Duẫn Hạo này thật sự đáng ghét! Không bắt cậu nói rõ không được!

“Ta có thể vẽ giúp người. Người trước đây từng cứu Tiểu Nghiên, lần này xem như trả nợ cho người, ta không thích nợ người khác.”

Kim Tại Trung một lần nữa phải dừng lại sự mạnh động của đầu lưỡi mình. Đúng là càng làm càng loạn, giữa cậu và Trịnh Duẫn Hạo vốn không thể dùng nợ hay không để nói, nếu muốn nói nợ thì cũng là Trịnh Duẫn Hạo nợ cậu. Cũng may Trịnh Duẫn Hạo không nói nhiều nữa, chỉ là dùng tay phải chạm nhẹ lên bả vai trái, cười nhẹ.

Trong phòng đèn lớn lại được bật lên. Kim Tại Trung ngồi cạnh bàn, dựa vào kí ức của mình vẽ lại từng bức từng bức một, Trịnh Duẫn Hạo ngồi ở một bên xem. Đợi đến khi bức vẽ thứ tám được hoàn thành, kim đồng hồ đã báo 4 giờ hơn.

Kim Tại Trung đặt bút xuống vươn vai, rất tự nhiên xoay đầu sang phía Trịnh Duẫn Hạo cười cười, Trịnh Duẫn Hạo rướn người qua hôn lên môi cậu một cái.

“Đi ngủ trước. Ngủ được chút nào hay chút đó, ngày mai người còn phải đi làm.”

Nằm trở lại giường, Kim Tại Trung cảm thấy bản thân càng ngày càng dễ trở nên ngây ngốc, giống như lúc này. Không gian lúc này cũng không đúng, không khí giữa cậu và Trịnh Duẫn Hạo không nên là như thế. Nhưng, nhưng rất mệt, chưa bao giờ ngủ trễ như vậy. Vừa này chú tâm quá cũng không cảm thấy gì, bây giờ vừa thư giãn mí mắt liền đánh nhau. Ngủ trước vậy, những chuyện đó ngày mai mới nghĩ tới. Nên Kim Tại Trung vừa nằm lên giường 5 phút liền ngủ.

Đang ngủ mê mê hồ hồ, Kim Tại Trung cảm thấy hình như nghe thấy chuông điện thoại của mình reo lên một lúc, sau đó lại dừng, có âm thanh gọi cậu, rất quen thuộc. Cố gắng hé mở mắt, khuôn mặt rất quen thuộc, Trịnh Duẫn Hạo? Đừng làm ồn cậu ah, cậu rất mệt! Nên đã nhắm mắt lại, xoay người tiếp tục ngủ.

Lúc Kim Tại Trung tỉnh dậy thì Trịnh Duẫn Hạo đã không còn ở trên giường. Mở mắt nhìn đồng hồ. Cái gì!

Mười hai giờ hơn?! Kim Tại Trung dụi dụi mắt mình nhìn lại lần nữa! Nắm lấy điện thoại trên tủ đầu giường nhìn, vẫn là mười hai giờ hơn! Tiêu rồi! Tiêu rồi!

“Trịnh Duẫn Hạo tại sao cũng không gọi ta một tiếng, thật là!”

Tự ngẫm lại hình như trước đó người gọi cậu, thì ra không phải là giấc mơ, là thật! Hắn nên gọi cho cậu tỉnh ah! Bây giờ tốt rồi, vô lý nghĩ mất một buổi.

Sau khi xuống giường Kim Tại Trung lại phát hiện một vấn đề: cậu không có quần áo để thay. Không thể mặc lại bộ đồ hôm qua đi làm ah? Cậu dù sao cũng là quản lý phòng kế hoạch. Vừa tự nói vừa đi đến bên sofa, phát hiện trên bàn có một bộ quần áo, bên cạnh còn một tấm giấy ghi chú. Kim Tại Trung cầm lên xem, chỉ có hai chữ:

Mặc lên.

Cái loại “khẩu khí” này vừa nhìn là biết của Trịnh Duẩn Hạo, người này nói chuyện không thể dễ nghe một chút hay sao? Chữ cũng không đẹp tí nào, chỉ có thể miễn cưỡng xem là ngay ngắn, “Tự như kì nhân”* cũng thật không dễ sử dụng lên người hần.

*Tự như kì nhân”: cũng giống nét chữ là nét người.

Sau tan ca Kim Tại Trung mới biết, buổi sáng Trịnh Duẩn Hạo có xin phép, lí do là một người anh họ của cậu từ dưới quê lên khám bệnh, cần cậu đi cùng.

Buổi tối về tới nhà thấy được những đồ vật thuộc về Tạ Cát Phi, Kim Tại Trung cảm thấy mình nên ngừng nghĩ kĩ lại, gần đây bản thân trở nên thật kì lạ. Từ lúc gặp Trịnh Duẩn Hạo đến nay cũng đã được 8 tháng, vốn dĩ quan hệ giữa hai người cũng chỉ là quan hệ thể xác đơn giản, bây giờ lại có chút ái muội. Trịnh Duẩn Hạo tại sao lại đối xử với cậu như vậy, cậu không biết. Thích cậu ư? Người như Trịnh Duẩn Hạo làm sao có thể dễ dàng thích một người, có thể hần đối với mỗi người bạn giường đều giống nhau. Nhưng bản thân lại vì những cử chỉ ôn nhu này mà bắt đầu để ý hần. Cậu cư nhiên lại để ý một người cường ép bản thân quan hệ với hần! Và còn là một người đàn ông!

Cậu có bệnh tự ngược đãi, nhưng lần sau gặp lại Trịnh Duẩn Hạo có lẽ nên nói với hần, không cần đối xử với bản thân tốt như vậy. Nếu không cậu sẽ càng ngày càng trở nên kì lạ.

Nhưng đợi đến ngày nên đến chỗ Trịnh Duẩn Hạo, nhưng lại không có người đến đón Kim Tại Trung. Thời gian cứ như thế qua một tháng, Kim Tại Trung cũng không gặp lại Trịnh Duẩn Hạo, cũng không có bất kì tin tức nào liên quan đến Trịnh Duẩn Hạo. Trịnh Duẩn Hạo cũng như lúc đầu đột nhiên xuất hiện bảy giờ lại đột nhiên biến mất khỏi cuộc sống của cậu, không có bất kì vết tích nào.

Quả nhiên, một món ăn nhiều cũng sẽ ngán. Huống hồ, lúc trên giường cậu không hề cho hần bất kì hồi đáp nào, nên cũng không được tính là “món ngon”. Nhưng tại sao lại lạc lõng như vậy? Nên cao hứng mới đúng. Kết thúc rồi, cuộc sống kiểu đó đã kết thúc rồi, cậu lại có thể tiếp tục cuộc sống bình thường của cậu! Thậm chí cậu còn may mắn, cậu biết chuyện của bọn họ, nhưng Trịnh Duẩn Hạo lại để cậu sống, là may mắn rồi.

13. Chương 13

CHƯƠNG 13

Mỹ, San Francisco, tổng bộ của Bang Băng Diễm.

Trịnh Duẩn Hạo ngồi trên một chiếc sofa xa hoa thoải mái, nghiêm túc nghe báo cáo của thuộc hạ.

“A Huy xem ra thời gian gần đây người quản lí bên này rất tốt.”

“Đây là bổn phận của ta.”

“Đại thọ của lão gia chuẩn bị như thế nào rồi?”

“Mọi thứ đều đã chuẩn bị tốt. Những anh em trong đạo đều rất nỗ lực, rất nhiều quá cáp nửa tháng trước đã được gửi tới.”

“Àn. Ngày hôm sau chủ yếu là phải đảm bảo an toàn, không được để xảy ra bất kì vấn đề lớn nào, những rắc rối nhỏ tốt nhất là không nên có.”

“Vâng, tôi sẽ an bài tốt bảo vệ. Đại ca khi nào mới chính thức trở về? Những chuyện bên này tuy ta vẫn có thể giải quyết, nhưng Bang Băng Diễm vẫn cần đại ca ra mặt, luôn có một số người không có đại ca ở đây sẽ không biết sợ.”

“Đợi sau khi làm xong đợt súng đạn này, tháng sau đi. Sexy lover gần đây như thế nào?”

“Rất tốt. Gần nhóm được gửi tới gần đây cũng không tồi. Đúng rồi, có một hài tử vừa được huấn luyện xong, có cần bọn họ chuẩn bị tốt cho anh không?”

“Không cần. Hôm nay ta nghỉ ngơi trước. Người chuẩn bị một chút, ngày mai ta sẽ qua bên lão gia, rồi mới sang Lasvegas xem xem.”

“Vâng.”

Đợi sau khi Trịnh Duẩn Hạo đi lên lầu bước vào phòng của mình, Đào Chí Cương dùng cánh tay khều khều Dương Húc Huy.

“Uy, Huy ca, anh nói xem đại ca cứ ăn cùng một món là vì sao?”

“Cái gì một món ăn?”

“Khoảng thời gian ở Trung Quốc, đại ca cứ ăn mãi một món, một món ăn trí thức.”

“... Nam hay nữ?”

“Nam, 17 tuổi tốt nghiệp tiến sĩ, thật quá đáng, ta vẫn chưa tốt nghiệp sơ trung.”

“Tại sao lại để người như thế bên cạnh đại ca?”

“Là đại ca muốn, bọn ta có cách nào? Người ta cũng không nguyện ý, mỗi lần đều cần A Dũng đi đón cậu ta qua, anh nói xem đại ca có phải thích cậu ta không?”

“Người sao không đi hỏi đại ca? Ta lại đâu phải con sâu trong bụng đại ca.”

“Ta cũng đâu phải chán sống rồi đi hỏi đại ca cái đó. Không phải sâu trong bụng thì cũng là cùng nhau lớn lên ah.”

“Người không phải là cũng là cùng lớn lên với đại ca sao?”

“Người và A Dũng không phải thường nói ta gốc sao?”

“Thật sự muốn biết?”

“Àn.”

“Người có phải đã phẫu thuật chuyển đổi giới tính ở Trung Quốc không?”

“...”

“Tại sao lại nhiều chuyện như đàn bà thế. Nếu người cảm thấy trở về chán quá, thì về Trung Quốc cùng A Dũng trông coi bang đi.”

“Nói ta nhiều chuyện, ta mới không tin người không muốn biết!”

Đào Chí Cương nói với cái dáng người đang đi khỏi cửa.

.

.

Trịnh Duẩn Hạo biến mất rồi, Tạ Cát Phi đã đến Tokyo, Kim Tại Nghiên cũng trở nên nghiêm túc không gây sự nữa, cuộc sống của Kim Tại Trung một lúc trở nên bình yên đến vô vị. Vì điện thoại đường dài rất đắt, Tạ Cát Phi lại bận, nên hơn một tháng này số lần gọi điện của hai người cũng không nhiều, cuộc gọi gần đây cũng là lúc giáng sinh gọi đến.

Kim Tại Trung rút chìa khóa để mở cửa nhà, vẫn chưa kịp bật đèn, một mùi hương quen thuộc xộc vào mũi, một làn môi mềm áp lên mặt cậu. Kim Tại Trung mở đèn, nhìn người trước mặt.

“Cát Phi?!”

“Chuyện gì? Gặp ta không vui sao?”

“Sao có thể. Về lúc nào thế?”

“Trưa hôm nay.”

“Sao không nói với ta, để ta đi đón người.”

“Muốn cho người một kinh hỷ.”

“Không phải nói ít nhất là ba thành sao?”

“Đúng ah. Nhưng biểu hiện của ta ưu tú, nên cho ta bốn ngày nghỉ. Còn nhớ ngày mai là ngày gì không?”

“Đương nhiên. Sinh nhật vui vẻ!”

“Cám ơn. Được rồi, ăn cơm đi, đã làm xong rồi. Ngày mai người phải phục vụ ta ah.”

“Vâng, tiểu thọ tinh”

Kim Tại Trung cúi người hôn lên má của Tạ Cát Phi. Đúng, cuộc sống thường ngày của cậu là nên có Tạ Cát Phi chứ không phải Trịnh Duẩn Hạo.

Kim Tại Trung nhìn đồng hồ, sắp tới giờ tan sở rồi. Quyết định sau khi tan sở sẽ đi mua nguyên liệu cho các món tối nay, sau đó đến tiệm hoa mua một bó hoa hồng. Trên đường về mới đi đặt bánh kem.

Chính vào lúc Kim Tại Trung dọn dẹp đồ chuẩn bị về, điện thoại reo lên, cầm lên xem, số lạ! Kim Tại Trung phân vân một lát rồi mới bắt máy, còn chưa kịp mở miệng nói với đối phương.

“Là ta, ta hiện ở khách sạn Nhạn Hằng phòng 4016, A Dững bọn họ sẽ không qua đó, người tự lên lầu là được rồi.”

Kim Tại Trung còn chưa kịp nói gì, điện thoại đã cúp máy.

Tên nam nhân thối này, cũng thật sự xem cậu như trai bao, vừa gọi liền tới! Ở khách sạn năm sao thì hay lắm sao, cậu chính là không đi thì sao?!

Kim Tại Trung tức giận dọn đồ rời khỏi công ty, theo như kế hoạch đi mua đồ mua bánh kem về tới nhà, Tạ Cát Phi không có ở nhà, vì sáng nay nàng cùng chị em tốt của mình gặp mặt. Kim Tại Trung thuận thực lấy ra nguyên liệu đã mua ra sơ chế. Đợi đến khi cơm chuẩn bị xong, Tạ Cát Phi cũng trở về. Lúc Tạ Cát Phi vừa thổi tắt nến, chuông cửa vang lên. Kim Tại Trung cảm thấy không ổn nên đã đứng dậy trước.

“Ta đi.”

Vừa mở cửa ra, quả nhiên là Đặng Dững. Cậu cũng giận đến hồ đồ rồi, quên mất việc bọn họ biết chỗ cậu ở.

“Kim tiên sinh, mời cậu lập tức theo tôi đi.”

Kim Tại Trung xoay đầu nhìn vào bên trong nhà.

“Có thể nói với hắn là tôi ngày mai mới đi được không?”

“Đại ca chỉ cho cậu 30 phút, không phải 24 tiếng đồng hồ.”

“Tại Trung, là bạn của người ah?”

Tạ Cát Phi từ trong nhà chạy ra.

“Oh, không phải, là một đồng nghiệp.”

“Chào Tạ tiểu thư. Vì một kế hoạch quan trọng của công ty xảy ra một chút vấn đề, lúc này gọi điện cho quản lý Kim nhưng cậu ấy không có bắt điện thoại, có thể là không thấy, nên tổng giám đốc muốn ta qua đón quản lý Kim đi họp khẩn cấp.”

Đặng Dững nói xong, Kim Tại Trung liền đưa tay vào túi. May thật, điện thoại vẫn ở bên trong. Thật không hổ là một người lẩn lộn trên chiến trường sinh tử, nói dối còn thuận miệng hơn cả nói thật, mặt không đỏ khí không loạn.

Tạ Cát Phi nghe xong sắc mặt thay đổi, một lát sau vẫn nở nụ cười ôn nhu.

“Nếu đột nhiên có người đến đón người, việc đó chắc chắn là rất quan trọng. Đi đi, không sao đâu.”

“Xin lỗi. Tôi nhất định nhanh chóng xử lý, về sớm một chút.”

“Ân. Đi đường cẩn thận.”

Lúc Kim Tại Trung bước vào phòng 4016, Trịnh Duẩn Hạo đứng trước chiếc cửa sổ nhìn cảnh đêm bên ngoài, trong tay cầm một li rượu, nghe thấy âm thanh liền xoay người. Nhìn có vẻ không có gì thay đổi, chỉ là hình như ốm đi một chút.

Trịnh Duẩn Hạo nhìn Kim Tại Trung một lúc, sau đó đi đến bên giường ngồi xuống.

“Qua đây.”

Kim Tại Trung quay mặt đi hướng khác, không nhìn hẳn cũng không động đây. Trịnh Duẩn Hạo nheo mắt đứng dậy, đi đến trước mặt cậu.

“Nhìn ta.”

Quay đầu nhìn Trịnh Duẩn Hạo một cái, Kim Tại Trung lại quay đi.

“Người muốn làm thì nhanh lên, ta đang gấp, bạn gái ta vẫn đang ở nhà đợi ta.”

“Đừng có cáu kỉnh với ta!”

Lưng của Kim Tại Trung cứng lại, yết hầu chuyển động lên xuống một cái. Đây là lần đầu tiên cậu nghe thấy Trịnh Duẩn Hạo dùng ngữ khí lạnh lùng mang theo tức giận nói chuyện với cậu. Nhưng vẫn là miễn cưỡng không nhìn Trịnh Duẩn Hạo, chỉ cụp mắt xuống. Tay Trịnh Duẩn Hạo ôm lấy mặt cậu, ngón tay cái mân mê làn môi dưới môi người.

“Đoạn thời gian trước ta trở về Mỹ, sinh nhật của lão gia ta phải...”

”Người đi đâu, làm gì, đều là chuyện của người, không liên quan đến ta, không cần báo cáo với ta, càng không cần giải thích với ta.”

“Ta nói rồi đừng có cáu kỉnh với ta!!”

“Ai cáu kỉnh với người? Ta chẳng qua cũng chỉ là một người bạn giường, sao dám cáu kỉnh với người.”

Trịnh Duẩn Hạo bất ngờ giữ chặt cằm của Kim Tại Trung, kéo mặt cậu về hướng của mình, Kim Tại Trung không tự giác lui về phía sau nhưng không thành công. Đôi môi của Trịnh Duẩn Hạo không do dự hôn lên, vẫn ôn nhu như bình thường, bàn tay đang giữ chặt chuyển ra sau gáy, nhẹ nhàng vuốt ve, Kim Tại Trung khịt mũi, lưỡi của Trịnh Duẩn Hạo tách hàm răng cậu ra, luồn vào trong, một tay khác đưa vào trong áo của cậu, giữa lấy eo cậu??

Sa mạc mệnh mông, mặt trời nóng bức trên đầu đang đốt chết, Kim Tại Trung cảm thấy cổ họng của mình sắp bị đốt cháy rồi. Xa xa nhìn thấy một dải màu xanh, chẳng lẽ là ốc đảo? Phải nhanh chóng đi về hướng đó, nhưng lại đạp lên một khoảng không.

Giật mình một cái, Kim Tại Trung mở to hai mắt, thì ra là một ác mộng. Nhưng cổ họng thật khó chịu. Nhưng nhớ đến nguyên nhân khiến cho cổ họng khó chịu, mặt của Kim Tại Trung liền đỏ ửng lên. Lúc đó cậu thật sự đã hét lên! Đây là lần đầu tiên cậu lên tiếng trên giường Trịnh Duẩn Hạo, cũng là lần đầu tiên Trịnh Duẩn Hạo dùng tay giúp cậu, cậu liền đến cao trào. Câu nói đó của Trịnh Duẩn Hạo cứ tự động phát lại bên tai.

“Tuy rằng chỗ này không phải chuyên dùng để làm, nhưng vẫn có điểm mãn cảm, điểm mãn cảm của cậu chính là ở đây. Đây mới gọi là làm tình, hãy nhớ kĩ cảm giác này?”

Thật phiền phức, cậu nhớ không sót một chữ!

Cảm giác cổ họng khô đến lợi hại, Kim Tại Trung đưa tay bật đèn đầu giường, ngồi dậy trên giường định đi rót li nước.

“Ah..!”

Tên hỗn đản Trịnh Duẩn Hạo! Thật sự đã làm hai lần liền, không sợ làm hư người sao! Kim Tại Trung dùng tay xoa xoa eo mình mình, xoay đầu nhìn người “ăn no uống đủ” đang nằm cách cậu một chút Trịnh Duẩn Hạo, thật muốn một chân đá hẳn xuống giường, nhưng chỉ là xoay người xuống giường rót li nước

uống, cậu hiện tại cũng không có hơi sức đó, nói thật cũng không dám. Lúc Kim Tại Trung uống xong nước muốn lên giường nằm, đột nhiên phát hiện dưới gối Trịnh Duẫn Hạo có một vật đen đen.

Súng?! Trước đây cũng không thấy Trịnh Duẫn Hạo để súng dưới gối. Đây là vì ở bên ngoài, hay là?? Muốn thăm dò cậu? Kim Tại Trung nhẹ tay rút ra vật dưới gối, quả nhiên là một cây súng lục. Nhưng Trịnh Duẫn Hạo cự nhiên một chút phản ứng cũng không có, Kim Tại Trung không tin Trịnh Duẫn Hạo có thể ngủ say như vậy, ngay cả khi người từ dưới gối hất lấy đồ ra cũng không biết, tuy rằng hành động của cậu rất nhẹ. Chẳng lẽ là đang thăm dò cậu? Súng trong tay Kim Tại Trung đề lên phần trán của Trịnh Duẫn Hạo.

14. Chương 14

CHƯƠNG 14

Súng trong tay Kim Tại Trung đề lên phần trán của Trịnh Duẫn Hạo, Trịnh Duẫn Hạo quả nhiên mở to mắt, nhẹ nhàng rút tay từ trong chăn ra đẩy cây súng đang đặt lên trán

“Đừng náo, súng đã lên đạn, coi chừng bị cướp cò. Đã khuya lắm rồi, ngày mai người còn phải đi làm.”

Nói xong liền xoay lưng về phía Kim Tại Trung, không nói thêm gì nữa. Một cơn lửa giận từ ngực chạy thẳng lên não.

Hắn chính là xem thường Kim Tại Trung như vậy, không xem cậu ra gì, đúng rồi! Biết chắc là cậu sẽ không nổ súng đúng không?!! Đúng! Cậu vô dụng! Cậu đáng lắm! Chính là không xuống tay được với nam nhân đã cường bạo cậu! Còn mặt danh kì diệu nhớ đến hắn, lo lắng cho hắn, giống như nữ nhân cầu kính với hắn! Sinh nhật của bạn gái mình cũng không ở bên cạnh nàng, nhưng lại nằm trên giường hắn!

Kim Tại Trung ném mạnh súng xuống giường. Trịnh Duẫn Hạo cảm thấy trên giường nhẹ đi, một lát sau liền nghe thấy cửa phòng tắm bị dùng lực đóng mạnh, sau đó liền truyền tới những tiếng ném đồ vật “lộp bộp lộp bộp”. Trịnh Duẫn Hạo nhú mày ngồi dậy, cho đến khi truyền đến tiếng thủy tinh rơi vỡ mới từ trên giường bước xuống đi về phía phòng tắm, mở cửa.

Phòng tắm đã sớm loạn cả lên! Những thứ đập được cũng đã đập, những tấm gương quanh tường hầu như đều đã vỡ trên nền đất, hai nắm tay của Kim Tại Trung đều là máu.

Nhìn một lát, Trịnh Duẫn Hạo xoay người mở đèn lớn, vừa cầm điện thoại lên, thì căn phòng tắm vốn im lặng lại truyền tới âm thanh. Bộ mặt của Trịnh Duẫn Hạo trở nên khó coi chạy đến cửa phòng tắm, những mảnh gương còn lại trên tường giờ đã rơi hết, tay của Kim Tại Trung cũng bắt đầu chảy máu tí tách, Trịnh Duẫn Hạo cầm điện thoại gọi.

“A Dững nói với Hạ thúc công bảo ông ấy đem hộp thuốc tới, nhanh??”

“Không cần! Chết rồi cũng không có liên quan đến người! Người không cần vờ quan tâm!”

Kim Tại Trung đạp trên những mảnh vỡ bước đến, từ tay Trịnh Duẫn Hạo giật lấy điện thoại. Trịnh Duẫn Hạo lại chau mày, giữ lấy tay cầm điện thoại của Kim Tại Trung, đoạt lại điện thoại.

“Người tức giận phát tiết đập đồ vật, ném đồ vật được, nhưng không phải là với ta, người hiện giờ vẫn chưa có tư cách đó.”

Đúng! Cậu biết cậu không có tư cách! Cậu có tư cách gì! Cậu có tư cách gì!? Không với hắn là được, đúng không!?

Kim Tại Trung đột nhiên vùng khỏi Trịnh Duẫn Hạo, bước nhanh đến bên giường cầm lấy súng lục, hướng về phí bình hoa lớn bóp cò?? Tiếp đó là tiếng các loại đồ vật bị vỡ vụn, Kim Tại Trung không biết mình đã nổ bao nhiêu phát súng, dù sao cũng không còn đạn nữa, từ xung quanh Trịnh Duẫn Hạo, những thứ khác như bình sứ, đèn, chai rượu, li rượu có thể bắn vỡ đều đã bắn vỡ, không thể bắn vỡ cũng đã bắn. Kim Tại Trung không phải tay súng thần, ngắm đâu bắn đó.

Trịnh Duẫn Hạo đi qua, lấy lại súng từ trong bàn tay đầy máu của cậu.

“Rốt cuộc đang giận cái gì?”

Kim Tại Trung chỉ nghiêng mặt, cup mắt, không nói chuyện. Thấy cậu không chịu mở miệng, Trịnh Duẫn Hạo lại gọi điện thoại.

“A Dũng giúp ta thay phòng. Còn nữa, mang hộp cứu thương qua đây.”

Đợi đến khi Đào Chí Cương, Đặng Dũng vào phòng, Trịnh Duẫn Hạo và Kim Tại Trung đã được đổi sang một phòng khác. Nhìn thấy cảnh tượng sau cơn bão trước mắt, hai người không hẹn cùng nhướng mày. Đào Chí Cương đi về phía trước một bước.

“Cái cậu Kim Tại Trung này thường ngày nhìn nhả nhặn như vậy, không ngờ sức phá hoại lại lớn như thế. Đại ca có phải là quá chiều chuộng cậu ta rồi không?”

“Người như thế không phải đang nói nhảm sao? Người từng gặp qua người nào lên giường với đại ca mà cần chúng ta đi đón chưa? Đại ca từng để ai vô lễ như vậy? Từng thấy qua đại ca ôm ai như thế bao giờ chưa? Đại ca tự mình giúp người khác bằng bố bao giờ?”

“Đại ca có khi nào làm thật không?”

“Người hỏi ta, ta hỏi ai? Làm việc đi!”

Phòng là không cần họ dọn, bọn họ chỉ cần xử lý những vết tích lưu lại, dù gì đây cũng không phải hoàn toàn thuộc về Bang Băng Diễm. Sau khi xử lý xong những thứ cần xử lý, Đặng Dũng đi đến trước mặt Đào Chí Cương.

“Bên người bao nhiêu viên?”

Đào Chí Cương đưa tay ra bỏ vào tay Đặng Dũng.

“Thật sự đã bắn hết. Cũng thật là quá nuông chiều, căn bản là nuông chiều đến lên trời rồi “

“Ah...?”

Kim Tại Trung nắm lấy hai tay như cái bánh màn thầu, miệng hít thở, nhìn Trịnh Duẫn Hạo quần băng quanh chân cậu. Người lúc đang giận, vẫn không cảm thấy đau, lúc bình tĩnh lại, thì sự đau đớn liền bộc lộ bản thân. Quả thật là tay đứt ruột xót, cậu đúng là giận điên rồi mới dùng tay nắm lấy những mảnh vỡ đó, cuối cùng người đau chẳng phải là bản thân hay sao!

Trịnh Duẫn Hạo ngược đầu nhìn thấy bộ dạng Kim Tại Trung cắn chặt môi dưới nhin đau, rồi kết thúc việc băng bó.

“Cái này gọi là tự làm tự chịu.”

Ngữ khí đậm chất trêu chọc, Kim Tại Trung giận mà không dám trút lườm Trịnh Duẫn Hạo đang cúi đầu dọn dẹp đồ, môi động đậy.

Người mà dám nói “tự tạo nghiệp bất khả sống”, ta liền sống chết với người!

Trịnh Duẫn Hạo sau khi dọn dẹp mọi thứ liền đi qua chỗ sofa Kim Tại Trung đang ngồi khom lưng bế cậu lên. Kim Tại Trung trong vòng tay của Trịnh Duẫn Hạo, cúi đầu, không để hấn thấy khuôn mặt đỏ bừng của mình. Đây là lần thứ hai Trịnh Duẫn Hạo bế cậu, vừa nãy hấn cũng như thế bế cậu qua đây. Tuy rằng bị bế như thế rất giống nữ nhân, nhưng, cảm giác này cũng thật là tuyệt.

Vừa bị đặt xuống giường, Kim Tại Trung lập tức nằm nghiêng người, đưa lưng về phía Trịnh Duẫn Hạo.

“Đừng nằm như thế, rất dễ đè trúng.”

“Chỉ một lát.”

Trịnh Duẫn Hạo nhìn thấy đôi tay đỏ của Kim Tại Trung cũng không nói thêm gì nữa, giúp cậu kéo chăn lên, đi đến bên còn lại của chiếc giường nằm xuống. Kim Tại Trung lại nằm thẳng, mặt nghiêng qua bên kia. Đột nhiên nhớ đến câu của Trịnh Duẫn Hạo “tự làm tự chịu”, dùng hai tay cùng chân kẹp lấy chân, sau đó xoay người, chân liền bị kéo qua bên kia.

Ta cho người tự làm tự chịu!

Không lâu sau, Kim Tại Trung cảm giác được hô hấp của Trịnh Duẫn Hạo đang lại gần, vội vàng nhắm mắt, tay buông chần ra, hai cái “bánh màn thầu” ngoan ngoãn đặt trên ngực. Trịnh Duẫn Hạo hai tay chống xuống hai bên của Kim Tại Trung, nhìn cậu rụt vai lại, đưa hai cái bánh màn thầu ra, nhắm chặt mắt giả bộ ngủ vừa dễ thương lại vừa buồn cười, nhin không để bật cười. Thấp người xuống hôn lên đôi môi mềm của cậu, sau đó lại xoay người xuống giường đi lấy một tấm chăn khác trở về, tắt đèn. Một lúc sau, Trịnh Duẫn Hạo lại nghe thấy âm thanh xột xoạt bên giường của Kim Tại Trung, mở đèn đầu giường nhìn, liền thấy Kim Tại Trung tự cuốn thành cuộn bánh chưng xích về sát mép giường. Nhẹ nhẽ thở dài, Trịnh Duẫn Hạo xích qua bên đó, kéo cả Kim Tại Trung và tấm chăn vào, nhẹ nhàng gỡ chăn của Kim Tại Trung ra, tự mình chui vào, lưng quay về phía Kim Tại Trung. Hắn vẫn không quen ôm người khác ngủ.

Ngày hôm sau Kim Tại Trung không thể như thường lệ mà đi làm. Vết thương ở chân không nặng vẫn có thể đi, nhưng chạy thì không thuận tiện, tay cũng tạm thời không thể cầm bút. Bên của công ty không biết Trịnh Duẫn Hạo làm sao mà làm ra một tấm giấy chứng nhận của bệnh viện để xin nghỉ, bên Tạ Cát Phi lại càng đơn giản, tùy tiện tìm một cái có thể giả được nằng. Lúc nhìn thấy bộ dạng của Kim Tại Trung, Tạ Cát Phi bị dọa một phát, định đến công ty xin nghỉ để chăm sóc cậu, Kim Tại Trung bảo rằng thương không nghiêm trọng, về nhà bố mẹ ở vài ngày là được, rất không dễ dàng mới thuyết phục được nằng giữ nguyên kế hoạch ngày hôm sau trở về Tokyo, Kim Tại Trung cũng phải chuyển đến nhà bố mẹ ở vài ngày.

Cuộc sống cũng khôi phục lại như lúc trước. Trịnh Duẫn Hạo trở về rồi, nhưng vẫn giống như trước đây, không phải ngày đó cậu sẽ không gặp được Trịnh Duẫn Hạo. Thuốc của Kim Tại Trung do một người bác sĩ già quen thuộc giúp cậu thay. Lúc nhỏ cậu vì tưởng vì nên lúc nào cũng có va va đập đập, cũng là vị bác sĩ già này giúp cậu chữa trị. Lúc vị bác sĩ già giúp cậu thay thuốc còn khen cái người trước đó giúp cậu băng bó, không chỉ vết thương được xử lý tốt, băng cũng thuần thực và đẹp hơn. Lúc nghe bác sĩ khen, Kim Tại Trung trong lòng có chút phức tạp.

Trịnh Duẫn Hạo dường như chuyện gì vẫn có thể làm rất tốt, cả những việc nhỏ nhất như băng bó cũng vậy. Nhưng đây cũng không phải là loại vừa sinh ra liền biết. Thuần thực như vậy chính là vì thường xuyên làm, hẳn chắc thường xuyên bị thương. Cậu tuy có rất nhiều cơ hội nhìn cơ thể của hắn, nhưng lại không bao giờ nghiêm túc nhìn kĩ lưỡng, ở trên giường cậu vẫn nhắm chặt mắt. Nhưng lần đầu tiên cậu gặp Trịnh Duẫn Hạo, cậu thấy trên lưng hắn có một vết sẹo. Có thể là vết thương rất lâu trước đây. Màu của vết sẹo cũng không đậm, nhưng Kim Tại Trung cảm giác được đó nhất định là trọng thương, vì xuyên qua, đại khái chính là vị trí của tim.

Chân bị thương của Kim Tại Trung phục hồi rất nhanh, sau một tuần đã không sao. Tuần này Trịnh Duẫn Hạo vẫn cho người đến đón cậu qua đó. Nhưng lại không có làm gì, Trịnh Duẫn Hạo chỉ hôn cậu, sau đó để cậu qua đêm tại đó, ngày hôm sau lại đưa cậu về. Giữa hai người cũng không vì đêm hôm đó mà xảy ra biến hóa gì, chỉ là thời gian Kim Tại Trung nhớ đến Trịnh Duẫn Hạo nhiều, nhớ đến Tạ Cát Phi ít, còn bản thân cậu, không chú ý đến.

Chính vào ngày gần qua được một tháng, Đặng Dũng lại đón Kim Tại Trung sang đó. Kim Tại Trung rất buồn bực, vì một ngày trước cậu đã đến chỗ Trịnh Duẫn Hạo rồi. Lúc đi vào sảnh, Trịnh Duẫn Hạo đang ngồi trên sofa xử lý sủng của hắn.

“Tại sao hôm nay lại đón ta qua đây?”

“Tuần sau ta phải về Mỹ, đó mới là chỗ của ta.”

Vậy hắn đi sẽ rất lâu mới trở về, hay là không về nữa?

“Tại sao nói với ta chuyện này?”

“Cậu cũng phải theo ta đi.”

“Tại sao?!”

“Cậu là người của ta.”

Kim Tại Trung trong lòng rung động, đây là lần đầu tiên Trịnh Duẫn Hạo nói thẳng những lời “sở hữu” như vậy, nhưng câu này quá ái muội không rõ ràng, ngoài ra.

“Người của người chắc rất nhiều.”

“...Ta đúng là có rất nhiều bạn giường. Người khác với bọn họ.”

Chỗ nào không giống? Oh, đúng rồi, thời gian của bọn họ không quá ba tháng, còn cậu thì lâu hơn, đúng không.

“Ta sẽ không theo người đi. Công việc của ta ở đây, người nhà ở đây, người ta thích....cũng ở đây.”

Trịnh Duẩn Hạo nheo mắt đứng dậy từ sofa, nhìn thẳng vào mắt Kim Tại Trung.

“Nói, người cậu thích là ai?”

15. Chương 15

CHƯƠNG 15

“Nói, người cậu thích là ai?”

“.....Cát Phi, Tạ Cát Phi.”

“Cậu nghe rõ cho tôi, đây không phải là thương lượng mà là thông báo. A Dững!”

Không lâu sau, đang đứng đợi bên ngoài, liền bước vào nhà một bước.

“Đưa cậu ta về!”

“Vâng.”

“Không cần! Ta tự mình có chân.”

Kim Tại Trung nói xong xoay người bỏ đi.

Tuy rằng mỗi lần đều không thấy đường, nhưng đến nhiều lần như vậy, rẽ trái quẹo phải bao nhiêu lần cậu vẫn có thể cảm nhận được. Dù mất bao nhiêu thời gian thì trước khi lên xe và sau khi xuống xe xem đồng hồ là có thể biết. Cậu không muốn bị người nam nhân này ra lệnh suốt cuộc đời! Cậu không muốn trở thành luyến luyến!

“Đại ca?”

“Theo cậu ta đến chỗ an toàn.”

“Vâng”

Kim Tại Trung đi vào chung cư mình đang ở sau đó vào thang máy, nhấn vào tầng của mình. Trong thang máy chỉ có mình cậu, Kim Tại Trung mệt mỏi dựa vào thành thang máy. Không hỏi hận, không cần hỏi hận về những lời đã nói với hắn. Theo hắn sang Mĩ, ai biết lúc nào hắn sẽ chán mình. Cậu cũng không cho rằng qua bên Mĩ rồi có thể làm công việc như bây giờ, tuy rằng công ty có chi nhánh bên Mĩ. Nhưng rất đương nhiên, Trịnh Duẩn Hạo không có ý cho cậu đi làm. Lại còn bố mẹ sẽ phải làm sao? Cát Phi sẽ làm sao? Cát Phi mới là bạn gái của cậu, là liều thuốc cần được quý trọng của cậu, là người cậu phải chăm sóc. Nếu như sự cản trở giữa họ biến mất, họ có thể kết hôn, sinh con, sẽ có một gia đình như ước muốn. Đúng, đó mới là cuộc sống cậu nên sống, còn Trịnh Duẩn Hạo, không thuộc về thế giới của cậu.

“Ding” một tiếng, thang máy tới nơi rồi. Kim Tại Trung ra khỏi thang máy đi về phía căn hộ của mình, nhưng lại thấy Tạ Cát Phi bên người là túi to túi nhỏ hành lý.

Đem hành lý vào phòng Tạ Cát Phi-vì lý do cơ thể của Kim Tại Trung, bình thường họ đều ngủ riêng, đặt hành lý xuống.

“Tại sao không mở cửa vào trước? Bên ngoài lạnh như vậy.”

“Về gấp quá, nên đã bỏ quên chìa khóa.”

“Về gấp như vậy, không phải lại cho người nghỉ vài ngày chứ?”

“Không phải. Là thật sự trở về. Tại Trung.”

“Ân? Sao rồi, biểu tình nghiêm túc như vậy?”

“Chúng ta kết hôn được không?”

“Nhưng, bệnh của ta.....”

“Không sao. Kết hôn trước rồi từ từ trị nó cũng vậy thôi.”

“Sao đột nhiên lại muốn kết hôn?”

“Đâu có đột nhiên? Chúng ta vốn có ý định kết hôn mà phải không? Tại Trung, những ngày này ta ở bên Nhật cứ không yên, luôn cảm thấy nếu ta không về thì sẽ đánh mất người, sẽ có người cướp lấy người từ bên ta. Ta biết như vậy rất giống thân kinh, nhưng ta vẫn cảm thấy không yên lòng.”

Tạ Cát Phi ngược đầu nhìn Kim Tại Trung, trong mắt tràn đầy hy vọng. Kim Tại Trung dùng ánh mắt ôn nhu nhìn nàng, dùng tay gạt tóc nàng ra sau vành tai.

“Ta đâu có lợi hại như vậy. Qua vài ngày đi nói với bố mẹ chúng ta, sau đó mới chọn ngày, kết hôn đi.”

Tạ Cát Phi nhón chân, môi áp lên môi của Kim Tại Trung, Kim Tại Trung ôn nhu đáp lại. Cậu vẫn thích nụ hôn của Tạ Cát Phi hơn, nhẹ nhàng thơm thơm, không giống như Trịnh Duẩn Hạo, tuy rằng ôn nhu nhưng rất bá đạo.

Ngày hôm sau, Trịnh Duẩn Hạo cũng không cho người đến đón Kim Tại Trung. Kim Tại Trung thở phào nhẹ nhõm cùng lúc trong lòng lại cảm thấy lạc lõng.

Trịnh Duẩn Hạo bỏ cuộc rồi sao. Đúng rồi, cậu cũng không phải là người không thể không có, cũng không giống Đặng Dũng, Đào Chí Cường có thể giúp hắn. Lại nói, đây cũng là kết quả mà mình muốn không phải sao? Đã nói với Cát Phi là kết hôn rồi.

Hôm nay sau khi tan ca, Kim Tại Trung về rất sớm, lúc về tới nhà đã thấy Tạ Cát Phi đã ở nhà, sắc mặt không tốt lắm ngồi ở Sopha.

“Sao rồi? Không khỏe sao?”

Kim Tại Trung đặt công sự bao lên bàn trà, ngồi xuống cạnh nàng. Tạ Cát Phi nhìn cậu động đậy miệng nhưng không nói chuyện, từ trong túi xách của mình lấy ra một tờ giấy đưa cho cậu.

“Đây là gì?”

Kim Tại Trung mở tờ giấy ra, mùi tanh của máu xộc ra, giấy trắng chữ đỏ:

“Lắp tức chuyển ra khỏi căn hộ đang ở, từ bỏ ý định kết hôn với Kim Tại Trung, nếu không, hậu quả tự gánh chịu!”

“Nhận được khi nào vậy?”

“Trưa hôm nay được gửi tới công ty. Ta chắc là không đắc tội với ai, tại sao lại nhận được thư này? Tại Trung, phải làm sao?”

Kim Tại Trung nhẹ giọng an ủi nàng, đọc lại hai lần bức thư.

Căn hộ này là của cậu, nói không được kết hôn với cậu....ngoài mặt đều chăm về phía Tạ Cát Phi, thực tế là từ cậu mà ra, trong đầu Tại Trung xẹt qua khuôn mặt của Trịnh Duẩn Hạo. Nhưng Trịnh Duẩn Hạo chưa từng uy hiếp người khác như vậy, nhưng từ phương diện khác nhìn vào thì khả năng của Trịnh Duẩn Hạo là lớn nhất, nhưng, cậu chỉ là chưa thấy qua, không có nghĩa là Trịnh Duẩn Hạo chưa từng làm qua.

Trong lúc Kim Tại Trung đang suy nghĩ, thì chuông cửa vang lên, hai người đứng dậy. Vuốt vuốt lưng của Cát Phi, Tại Trung đứng dậy đi ra ngoài cửa, từ trên cửa nhìn ra là người của công ty chuyển phát nhanh, mới mở cửa.

“Cho hỏi, Tạ Cát Phi tiểu thư có phải sống ở đây không ăh?”

Tạ Cát Phi nghe thấy tên mình, nên đã từ trong đi ra.

“Chính là tôi.”

“Đây là bưu kiện của cô, phiền cô ký nhận.”

Tạ Cát Phi nhìn gói bưu kiện được gói rất đẹp trên tay người đưa, không lập tức nhận lấy.

“Tôi không mua gì cả ah?”

“Cái này tôi cũng không rõ. Tôi chỉ là phụ trách vận chuyển. Có thể là người bạn nào đó của cô gửi. Tôi còn phải đi đến nơi khác đưa hàng, phiền Tạ tiểu thư ký nhận giùm.”

Đặt gói bưu kiện không có tên người gửi lên bàn trà, Tạ Cát Phi không biết có nên mở hay không.

“Xem thử xem, có thể là các nàng gửi tặng người. Người không phải nói với ta sinh nhật lần trước có mấy tỷ muội đã quên mất sao, nói muốn tặng bù quà cho người?”

Tạ Cát Phi nhìn nhìn Kim Tại Trung, đưa tay mở gói quà ra. Chiếc nơ xinh đẹp vừa được mở ra, cả cái hộp đều được mở ra.

“A

”

Tạ Cát Phi kinh hãi la lên núp vào vòng tay của Kim Tại Trung, Kim Tại Trung nhẹ nhàng vỗ về lưng nàng.

“Đừng sợ, không sao, có ta ở đây, không sao.”

Trong hộp không phải quà gì, mà là một con thỏ, một con thỏ trắng, một con thỏ trắng đã chết: Trên cổ rạch một đường lớn, máu đỏ tanh nhuốm lên bộ lông trắng của nó, mở to hai con mắt đỏ lờm.

“Người trước hết về nhà ở vài ngày, đừng sợ, những chuyện ở đây để cho ta xử lí, được không?”

Sau khi tiễn Tạ Cát Phi lên xe, Kim Tại Trung lôi điện thoại ra tìm được một số lạ thường xuyên gọi tới, quả nhiên là số điện thoại của Trịnh Duẫn Hạo.

“Ta có chuyện muốn nói với người.”

“Tốt. Người tự qua đây hay bảo A Dũng đến đón người?”

“Ta tự đi.”

.

“Bức thư đó cùng con thỏ có phải là do người bảo người đưa tới.”

“Đúng, thiên tài quả là có khác.”

Kim Tại Trung không nghĩ Trịnh Duẫn Hạo lại dễ dàng thừa nhận như vậy, một lúc không biết nên nói gì?

“Người không cảm thấy bản thân rất quá đáng sao? Cát Phi nàng ấy có chỗ nào chọc giận người, sao người phải dọa nàng ấy như thế?!”

“Ta nói rồi, người của ta không phải ai cũng có thể tùy tiện động vào! Không cho cô ta một viên đạn mà chỉ là một bức thư và con thỏ, đó là nể mặt người.”

Kim Tại Trung cảm thấy lạnh sống lưng.

“Người làm sao biết ta phải kết hôn với nàng ấy?....Người theo dõi ta! Trịnh Duẫn Hạo! Ta đã nói qua rồi, người nhà của ta, công việc đều ở đây, ta sẽ không theo người đi. Lên giường cùng người cũng gần được một năm, người rốt cuộc còn muốn gì?! Bây giờ chưa chơi chán, nên mới đem qua đó, đợi đến khi cảm thấy “thực chi vô vị”* liền tìm một chỗ để vất bỏ, hay là quăng vào kĩ viện của người?!”

*thực chi vô vị: thức ăn không có mùi vị gì

“Ta nói qua rồi người khác với bọn họ!!”

“Chỗ nào không giống? Người nói ta không giống chỗ nào? Trừ việc lên giường với người, ta còn có thể làm gì?!!!”

“.....”

“Chúng ta vốn chỉ có quan hệ như thế, trừ cái đó, không có gì khác nữa.”

“Vậy người nói cho ta biết, tại sao giúp ta vẽ tranh? Tại sao không hướng ta nổ súng?”

“.....”

“.....”

“Ta không muốn cùng người thảo luận cái đó. Đừng uy hiếp Cát Phi nữa, nếu nàng ta xảy ra chuyện gì, ta tuyệt đối không bỏ qua cho người.”

Kim Tại Trung đi ra tới cửa thì dừng lại, nhưng không quay đầu.

“Còn nữa, đừng cho người của người đi theo ta nữa. Ta tâm trạng không tốt.”

16. Chương 16

CHƯƠNG 16

Cong lưng, chui vào trong ống xi măng lớn, Kim Tại Trung mặc kệ có dơ hay không, ôm lấy hai chân, co người ngồi trong đó. Mỗi lần tâm trạng không tốt hay có chuyện cần suy nghĩ, Kim Tại Trung đều thích đi đến bãi phế liệu, chui vào một chiếc ống xi măng có thể chứa được một người ngồi, cho đến khi tâm trạng trở nên tốt hơn hay đã nghĩ xong chuyện cần nghĩ. Trong bãi phế liệu không giống mái nhà sàn thượng hay hắc ám như bãi cỏ dưới tán cây, nếu ko phải đột nhiên có những cặp tình nhân xuất hiện thì sẽ không ai rảnh rang đến bãi phế thải vào ban đêm.

Cậu hình như đã thực sự thích Trịnh Duẫn Hạo, phải làm sao đây? Cậu không chỉ thân thể phản bội Cát Phi, cả trái tim cũng bắt đầu ...

Chính vào lúc Kim Tại Trung đang khổ não, đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân đang tiến lại gần. Trịnh Duẫn Hạo lại cho người đến theo dõi cậu ư? Nhưng tiếng bước chân lại dừng lại ở một chỗ cách cậu không xa. Một lát sau lại truyền đến tiếng bước chân. Nhưng là một người khác, cậu thậm chí có thể phán đoán được thân hình, tuổi tác của hai người đều cách biệt rất lớn. Trừ trí nhớ tốt, cậu đối với âm thanh cũng rất mẫn cảm. Trịnh Duẫn Hạo sẽ không cho hai người theo cậu. Một lúc sau, liền truyền tới tiếng nói chuyện. Người thứ nhất, giọng này Kim Tại Trung chưa nghe qua, nhưng nghe giọng đại khái có thể phán đoán là người ở đâu, giọng của người thứ hai cậu từng nghe qua, người này cậu quen.

“Không có người đi theo chứ?”

“Không có. Hắn vốn không nghi ngờ ta, lúc ở Mĩ ta từng giúp hắn đỡ một phát đạn, từng cứu hắn. Nếu như nghi ngờ, ta sao có thể đến đây. Lại nói, gần đây Kim Tại Trung cũng đủ làm cho hắn đau đầu, làm gì có nhiều tâm tư đi lo mấy chuyện khác nữa chứ.”

“Haha! Hắn thì ra cũng chỉ có như vậy. Còn muốn dạy ta tiếng Hoa, bản thân hắn cũng quên mất, trên đầu chữ sắc là một cây dao!”

Kim Tại Trung? Là đang nói cậu sao? Tại sao lại nhắc đến cậu! Còn đem cậu nói như là hồng nhan họa thủy*. Kim Tại Trung kiềm nén cơn giận tiếp tục nghe.

*Hồng nhan họa thủy: Sắc đẹp là mầm mống của tai họa

“Chắc chắn, lần trước bắn tỉa cùng bom hắn cũng thoát được, hắn cũng được xem là mạng lớn! Nhưng lần này sẽ không may mắn như vậy nữa. Hắn không phải không vận chuyển ma túy sao? Lần này sẽ khiến hắn bại vì ma túy!”

Bắn tỉa và bom! Lại nhắc đến Kim Tại Trung, người “hắn” đó quả nhiên là chỉ Trịnh Duẫn Hạo. Thì ra là có nội gián. Cự nhiên là lại tên đó!

“Thời gian giao hàng cũng đã định rồi sao.”

“Ân. Vừa định trưa hôm nay, tối mai 10 giờ tại Động Cảng.”

“Lần này dùng nhiều ma túy như vậy có đáng hay không?”

“Lý lão đại người cứ yên tâm! Người vẫn chưa xem qua đợt súng đạn này. Người nghĩ xem, hấn tốn nhiều thời gian như thế để tu sửa lại, có thể đơn giản sao? Hấn ở trên đạo đối với việc sửa chữa hàng là nổi danh đấy, người không phải không biết. Tên giao dịch ngày mai vừa nghe thấy là do đích thân hấn thiết kế chỉnh sửa, chỉ nhìn những bức vẽ và súng mẫu liền ra giá cao mua về, người nói xem có đáng hay không?”

“Haha, ta xem hấn có ngồi tù cũng không nghĩ tới là do người bán đứng hấn, cũng không nghĩ đến là người bán hấn cho cảnh sát, thua bởi vì hấn không đụng ma túy, càng không nghĩ đến đợt súng đạn hấn tốn nhiều tâm huyết như vậy cuối cùng lại lọt vào tay chúng ta, xem chứng hấn đi, chỉ có đạn!”

“Ai bảo hấn ta có nước Mĩ tốt như thế mà không ở, nhất định phải qua đây chỉ tay năm ngón với ta! Ta giúp hấn nhiều năm như vậy, đã sớm đủ rồi!”

“Chúng ta cứ kì vọng vào ngày mai đi! Nhưng hấn kì thực không đơn giản, chưa đến cuối cùng cũng không được thả lỏng.”

“Ta dưới tay hấn lâu như vậy, chẳng lẽ còn không hiểu hấn sao?”

Hahahaha.....

Sau giọng cười của hai người, là tiếng bước chân rời đi. Kim Tại Trung ngồi trong ống, động cũng không động, cũng không nổi giận. Trong phim cậu xem qua không ít, nếu như bây giờ cậu chui ra, không biết sẽ đụng vào nòng súng của người nào.

Hai người này cũng quá lạc hậu rồi, cũng đã là thời đại nào rồi, vẫn dùng cách cách thức cũ như vậy! Nhưng cũng có thể vì cách thức cũ như vậy nên không ai để ý không ai hoài nghi. Đợt súng đạn này là do Trịnh Duẫn Hạo chính tay sửa chữa, cũng chính là tâm huyết của hấn, cậu cũng tốn rất nhiều thời gian để vẽ những bản thiết kế đó, còn hại cậu nghỉ mất một buổi sáng.

Trịnh Duẫn Hạo ah Trịnh Duẫn Hạo, xem người thích ra lệnh cho người ta, khiến người ta chán ghét, sắp bị anh em bán đứng rồi! Trời xanh không dung những chuyện phi pháp, lần này tiêu rồi! Đáng đời!

Sáng ngày hôm sau khi lửa giận đã hạ xuống, Kim Tại Trung trong phòng làm việc không ngừng nghĩ đến đoạn đối thoại nghe thấy tối hôm qua, tâm càng loạn hơn, đứng ngồi không yên. Trịnh Duẫn Hạo thông minh như vậy, chắc là đã biết rồi? Không phải nói trên đạo này không được hoàn toàn tin tưởng bất kì ai sao? Nhưng, nhưng là người huynh đệ có thể dùng mạng của mình để cứu hấn!

Kim Tại Trung như ngồi trên bàn đĩnh cả buổi trưa, sau khi ăn một bữa trưa vô vị, không thể ngồi thêm được nữa lôi điện thoại ra gọi cho cái số lạ đó, nhưng lại không ai bắt máy. Sau khi gọi khoảng hai mươi mấy cuộc, cuối cùng cũng bỏ cuộc, quyết định tự mình đi tìm hấn. Trưa hai giờ kém năm đứng trước cửa biệt thự của Trịnh Duẫn Hạo, bảo vệ đều quen cậu, nên cũng không ngăn cản cậu. Nhưng ở trước cửa lớn của biệt thự, Kim Tại Trung bị ngăn lại.

“Kim tiên sinh, thật xin lỗi, cậu hiện tại không thể vào. Đại ca đang họp, không được để bất kì ai làm phiền.”

“Người có thể vào nói với hấn, ta đang có chuyện rất quan trọng cần gặp hấn.”

“Kim tiên sinh đây là dặn dò của đại ca, không có chuyện khẩn cấp tuyệt đối không được làm phiền anh ấy lúc này, nếu không cái đầu này sẽ phải chuyển nhà mất.”

“Ta thật sự có chuyện rất gấp.”

“Vậy Kim tiên sinh có thể nói tóm gọn cho ta, ta xem có thể giúp cậu nói với đại ca hay không?”

“.....”

“Nếu như không tiện nói, vậy tôi cũng không có cách, Kim tiên sinh chỉ có thể đợi.”

“Hấn đại khái khi nào kết thúc.”

“Cái này không nói chắc được.”

Kim Tại Trung nhìn đồng hồ, hai giờ mười tám phút, còn chưa tới tám tiếng nữa, hy vọng Trịnh Duẫn Hạo đừng có họp tới khi đi giao dịch. Cậu hiện tại chỉ có thể đợi, cậu không biết những người nào là thủ hạ trực

tiếp của Trịnh Duẫn Hạo, người nào có thể tin tưởng. Hiện tại cậu đã ném việc đi làm vắng xa chín tầng mây.

Nhìn thấy Kim Tại Trung đợi bên ngoài, bảo vệ cũng không dám chậm trễ, cho cậu một chiếc ghế để cậu ngồi đợi. Kim Tại Trung làm sao ngồi yên được, một chốc xem đồng hồ, một chốc lại đứng dậy đi qua đi lại, thời gian chờ đợi vẫn rất là dài, năm phút giống như năm tiếng. Cho đến năm giờ rưỡi trong nhà vẫn chưa có ai bước ra, Kim Tại Trung thật sự không muốn đợi nữa, đứng dậy chạy về hướng cửa, hai người bảo vệ bên cửa liền ngăn cậu lại.

“Kim tiên sinh.....”

“Các người cho ta vào, có chuyện gì cứ đổ lên đầu ta, ta chịu.”

“Nhưng.....”

Kim Tại Trung mặc kệ hai người cản trở, xông vào trong nhà.

“Chuyện gì ồn thế?”

Trong nhà truyền tới âm thanh lạnh lùng của Trịnh Duẫn Hạo.

“Đại ca, là Kim tiên sinh.”

“Ta có chuyện muốn nói với người.”

Kim Tại Trung vội vã chạy vào nhà.

“Cậu lên lầu trước, có chuyện gì một lát nói sau.”

“Không được. Phải ngay bây giờ.”

Lời nói của Kim Tại Trung khiến cho tất cả mọi người trong nhà đều nhìn về hướng cậu, Kim Tại Trung có thể cảm nhận được ngữ khí của mình có chút không thích hợp, nhưng cậu không quan tâm nhiều như vậy.

“Ta muốn cùng người làm một vụ giao dịch.”

17. Chương 17

CHƯƠNG 17

“Ta muốn cùng người làm một trận giao dịch.”

“....Nói”

Kim Tại Trung nhìn những người khác, không mở miệng. Hồ Ba hội ý, xoay sang Trịnh Duẫn Hạo.

“Đại ca, mọi chuyện cũng đã thương lượng gần xong, còn lại anh em cũng đều biết, chuyện lớn, mọi người cũng sẽ chú ý. Kim tiên sinh có thể có những việc nghiêm trọng không tiện nói, bọn em đi trước. Em sẽ dẫn dò anh em tới nay chú ý.”

Trịnh Duẫn Hạo không nói gì chỉ gật đầu. Có được chỉ thị của Trịnh Duẫn Hạo, Hồ Ba liền dẫn đầu đem người đi, sau đó những người khác cũng lục đục li khai cho đến khi trong phòng chỉ còn Trịnh Duẫn Hạo, Đào Chí Cương, Đặng Dũng và Kim Tại Trung. Nhìn Kim Tại Trung không mở miệng, Đặng Dũng cùng Đào Chí Cương hai người cũng theo chỉ thị của Trịnh Duẫn Hạo rời khỏi, vừa xoay người, Kim Tại Trung đã mở miệng:

“Hai người không cần đi.”

Hai người dừng bước nghi hoặc nhìn Kim Tại Trung lại nhìn Trịnh Duẫn Hạo, còn Trịnh Duẫn Hạo chỉ nhìn Kim Tại Trung.

“Cậu muốn cùng ta giao dịch gì?”

“Ta cho người một thông tin, người đáp ứng ta.....kết thúc, mối quan hệ trước đây.”

“Thông tin gì?”

“Người đêm nay có phải giao dịch súng đạn ở Đông Cảng?”

“...Cậu làm sao biết được?”

“Người không cần quản ta làm sao biết. Người chỉ cần nói có đồng ý giao dịch này hay không.”

“Cậu không nói nguồn của thông tin, làm sao biết được thông tin của cậu có khả tin hay không?”

Không tin cậu đúng không?

“Không tin thì thôi! Là ta Kim Tại Trung không tự cân cân trọng lượng của mình, quên mất bản thân là người gì! Lời của ta làm sao có thể tin? Người cứ tin huynh đệ giúp người xả thân đỡ đạn đi, xem xem Hồ Ba cùng lão già Việt Nam đó dùng ma túy bán người cho cảnh sát!!”

Kim Tại Trung la lối xong, không do dự xoay người đi khỏi toà nhà này.

“Đại ca?!”

Đặng Dũng cùng Đào Chí Cương có chút khấn trương nhìn sang Trịnh Duẩn Hạo, nhưng Trịnh Duẩn Hạo lại không cho họ bất kì hồi đáp nào.

“A Thuận vào đây.”

“Đại ca.”

“Cậu ta tới từ lúc nào?”

“Kim tiên sinh vào lúc hai giờ đã tới đây rồi, ở bên ngoài đợi có vẻ rất gấp gáp, nhưng đại ca có dặn không được làm phiền, nên không để Kim tiên sinh vào.”

“Tốt, người ra ngoài đi.”

“Vâng.”

“Đại ca, dù cho Kim tiên sinh thông minh cũng không thể biết được việc Hồ Tử bảy năm trước giúp người đỡ qua một phát súng. Tuy rằng không biết cậu ta làm sao biết được, nhưng xem ra phán đoán của anh là đúng, vẫn luôn là Hồ Tử trong bóng tối làm trò. Lúc anh về Mĩ Lương thúc từng nói với em, thủ hạ của ông ấy có báo cáo, có tin đồn là Hồ Tử âm thầm cùng người khác làm ăn cùng ma túy.”

Đặng Dũng nhìn Trịnh Duẩn Hạo, biểu tình nghiêm túc.

“Lão già Việt Nam đó chắc chắn là Lý Hồng Quyền. Hôm qua có thủ hạ nói với em phát hiện Lý Hồng Quyền xuất hiện. Mẹ nó! Hồ Tử lại dây dưa với tên đó! Chúng ta quen hắn hơn 10 năm, mới đến Trung Quốc vài năm liền thay đổi con mẹ nó!”

“Đưa điện thoại cho ta.”

Đặng Dũng đem đến chiếc điện thoại vì hội nghị mà bị đổi thành tĩnh âm, muốn bấm số điện thoại Trịnh Duẩn Hạo muốn gọi, vừa nhìn hiển thị của điện thoại, liền dừng tay lại.

“Đại ca, ba mươi mấy cuộc gọi nhỡ, đều là của Kim tiên sinh.”

Đặng Dũng đưa điện thoại cho Trịnh Duẩn Hạo. Trịnh Duẩn Hạo sau khi nhìn chăm chăm vào điện thoại, nắm chặt trong tay.

“Thông báo tất cả những huynh đệ theo sang đây, kế hoạch ban đầu huỷ bỏ, hành động theo kế hoạch thứ hai. Lý Hồng Quyền ta đã cho hắn cơ hội sống, hắn lại không muốn, vậy chúng ta còn khách khí gì nữa? Hắn tưởng rằng cái danh “Báo Lang” là do câu phạt mà được hay sao?”

“Đại ca, Lý Hồng Quyền rất gian xảo, một khi khai hỏa với hắn, em sợ, Kim Tại Trung sẽ gặp nguy hiểm.”

“Người phải vài thủ hạ đáng tin cậy nhất đi theo cậu ta, cho đến khi việc này kết thúc. Bất kì người nào đáng nghi tiếp cận cậu ta, giết không tha!”

“Vâng!”

“Bên cửa Hồ tử....”

“Nghiêm khắc xử phạt theo bang quy! Còn nữa, thông báo cho Hạ Phương chuẩn bị kĩ, đón cây tường vi màu xanh nước biển.”

“Vâng!”

.

.

Kim Tại Trung ngồi trên sofa tay không ngừng bấm remote, mắt cứ nhìn lên đồng hồ.

“Nhìn gì mà nhìn, người ta cũng không thèm, còn lo lắng cái gì!”

Kim Tại Trung ném remote sang một bên, đi vào trong phòng lấy một bộ đồ ngủ sau đó vào phòng tắm. Đúng vào lúc cửa phòng tắm đóng lại, trong tivi truyền đến âm thanh:

Quý khán giả, hiện tại là chín giờ năm mươi năm phút. Hình ảnh hỗn loạn mà quý vị đang thấy, là hiện trường của vụ buôn bán ma túy. Theo sự thông báo của cảnh sát, theo phát âm của bọn họ thì đa số đều là người Việt Nam, tên cầm đầu trong lúc hoảng loạn đã bỏ chạy, nhưng cảnh sát đã nắm rất nhiều tư liệu và chứng cứ phạm tội của hắn, tin rằng sẽ nhanh chóng bắt được hắn...Hôm nay hiện trường sẽ báo cáo tới đây, mời các bạn tiếp tục theo dõi tin tức của chúng tôi. Đây là đài XXX [Thắng Kịch Hắc Ám] kí giả hiện trường Lý Lê đem đến cho bạn báo cáo hiện trường.

Kim Tại Trung tắm xong tắt tivi liền vào phòng nằm xuống giường. Đêm đó cậu không bị mất ngủ, nhưng một thiên tài có trí nhớ siêu phàm như cậu, cũng không nhớ rõ rốt cuộc bản thân đã đếm hết bao nhiêu vụn con cừu.

Ngày hôm sau Kim Tại Trung cũng qua một cách rất bình yên cũng rất bình thường. Tạ Cát Phi vẫn chưa trở về, vì Tại Trung không biết được Trịnh Duẩn Hạo rốt cuộc có thái độ như thế nào. Cậu không dám xem “đạn” mà Trịnh Duẩn Hạo nói thành uy hiếp bằng miệng, Trịnh Duẩn Hạo từ trước đến giờ đều không nói chơi. Ngày hôm đó Kim Tại Trung cũng không nghe được bất kì tin tức về Trịnh Duẩn Hạo, cậu không tự lừa mình dối người che dấu sự lo lắng trong lòng, nhưng không biết có phải vì điều này mà xảy ra ảo giác, Kim Tại Trung vẫn luôn cảm thấy có người theo dõi cậu, nhưng lại luôn giữ khoảng cách nhất định. Nhưng nhiều lần Kim Tại Trung đột nhiên xoay người hay quay đầu, lại không phát hiện ra gì. Cho đến khi tan ca về tới nhà, cũng không có người tìm cậu hay gặp phiền phức gì, mới yên tâm. Một mình ăn tối ngồi trên sofa chán nản cầm cuốn văn báo (báo buổi tối) mua rồi vẫn chưa xem lên, cậu mới biết thế nào gọi là đáng sợ, cái gì gọi là nổi da gà. Đầu trang của văn báo:

Hắc đạo báo thù

Một nam nhân bị diệt môn

Nội dung đại khái là: một nam nhân vào lúc hùng đông bị người ta cắt đứt động mạch ở cổ mà chết, ra tay rất thuần thực gọn gàng, một dao đoạt mệnh. Còn vợ anh ta và đứa con trai 9 tuổi, con gái 8 tuổi chết vì trúng độc khí gas, ngay cả hai con thú cưng trong nhà một con chó và một con mèo cũng không thoát được. Sau khi cảnh sát điều tra, nam nhân này là một tên cầm đầu của một nhóm xã hội đen, trong lúc tìm kiếm những chứng cứ do hung thủ để lại, còn tìm ra trong nhà hung thủ hai kí heroin. Cảnh sát phán đoán theo cách giết người, đây là một vụ án báo thù của xã hội đen. Thủ pháp của hung thủ rất chuyên nghiệp, hiện tại không để lại bất kì chứng cứ gì....

Kim Tại Trung không cần nhìn cái tên do báo đăng, chỉ cần nhìn hình là biết ai. Hồ Ba, Hồ Ba bị người ta cắt cổ, chết rồi! Còn hung thủ hay nói chủ mưu, trừ Trịnh Duẩn Hạo ra, Tại Trung không có tìm ra được tình nghi thứ hai. Trịnh Duẩn Hạo đã tin lời của cậu, hay là bản thân hắn tự biết từ trước, chỉ là đợi tới khi về Mỹ rồi mới động thủ? Lòng bàn tay của Kim Tại Trung chảy mồ hôi lạnh: chỉ là Hồ Ba bán đứng hắn thôi, hắn liền giết cả nhà người ta!!!

“Sạn thảo bắt tận góc, xuân phong xuy hựu sinh” *sẽ hối hận không kịp, Kim Tại Trung biết điều đó, nhưng trên phương diện tình cảm thì thật khó chấp nhận. Đây mới là Trịnh Duẩn Hạo, đây mới là đại ca xã hội đen! Khuôn mặt khó chịu của Trịnh Duẩn Hạo lần đó cậu đã từng thấy qua, nếu như còn lần sau, cậu còn

nói những lời từ chối với hắn, Trịnh Duẩn Hạo sẽ còn tha cho cậu hay sao? Hay là gọn gàng cho cậu một viên đạn? Cho dù không phải vì lí do này, Trịnh Duẩn Hạo cũng sẽ có rất nhiều lí do để giết cậu: Cậu biết quá nhiều chuyện của hắn.

****Sạn thảo bắt tân gốc, xuân phong xuy hựu sinh: diệt cỏ không tận gốc, khi gió xuân thổi nó sẽ lại sinh trưởng.**

Đúng rồi, Cát Phi!

Kim Tại Trung gấp gấp gọi điện thoại cho Cát Phi, không lâu sao liền có người bắt máy, âm thanh của Cát Phi truyền đến từ đầu dây bên kia, cậu thở phào nhẹ nhõm. Đêm nay Kim Tại Trung ngủ không yên, cậu vẫn mơ mãi một giấc mơ:

Trịnh Duẩn Hạo lạnh lùng nhìn cậu, sau đó xoay người bỏ đi, nhưng cậu lại đứng tại chỗ không cử động được, dùng miệng gọi hắn, nhưng lại không phát ra âm thanh.

Hai ngày sau, Kim Tại Trung lại một lần nữa nhìn thấy Đặng Dũng, không khổng chế được trở nên khấn trương, Đặng Dũng không nói gì, Cùng một chuyến xe, cùng số bước chân, Kim Tại Trung đi vào căn phòng mà trước đây đã từng vào rất nhiều lần. Nhìn thấy Kim Tại Trung đi vào, Trịnh Duẩn Hạo đi về phía cậu, Kim Tại Trung không tự giác lui lại một bước, còn phản ứng của cậu khiến cho Trịnh Duẩn Hạo dừng lại.

“Đã xem báo rồi?”

“.....”

Kim Tại Trung nhìn thấy nụ cười nhẹ của Trịnh Duẩn Hạo, không giống nụ cười ôn nhu vị tha hôm cậu bị thương, mà lại có chút vô lực, có chút tự giấu, có chút tiếc nuối.

“Nếu đã xem rồi, vậy cậu chắc phải biết ta đã tiếp nhận thông tin của cậu, mỗi giao dịch của ta với cậu đã thành. Nên cậu chỉ cần uống li rượu trên bàn, quan hệ trước đây của chúng ta coi như kết thúc.”

Thông qua ánh nhìn của Trịnh Duẩn Hạo, Kim Tại Trung nhìn thấy li rượu vang trên chiếc bàn mà cậu từng vẽ tranh trên đó suốt đêm. Nhưng cậu chỉ nhìn, không đi sang đó, hình ảnh giấc mơ đêm đó lại tái hiện lại trong não cậu.

Chỉ cần cậu uống, bọn họ sẽ kết thúc, Trịnh Duẩn Hạo sẽ về Mỹ, sau đó, giữa bọn họ sẽ không có bất kì...quan hệ gì, cậu có thể, sẽ không bao giờ nhìn thấy Trịnh Duẩn Hạo nữa...

“Sao, lo lắng trong rượu hạ được sao? Ta nói sao cũng là đại ca, nói thì sẽ giữa lời, muốn giết cậu cũng không cần lừa cậu uống rượu độc.”

Kim Tại Trung nhìn Trịnh Duẩn Hạo một cái, đi qua cầm li rượu lên uống một hơi cạn li. Trịnh Duẩn Hạo không nói bất cậu theo hắn sang Mỹ nữa, trừ cách uống rượu, cậu làm gì còn lựa chọn nào khác?

Rượu vừa uống một lúc, Kim Tại Trung liền cảm thấy chóng mặt, khẽ lắc đầu lại cảm thấy càng ngày càng chóng mặt, ngay cả Trịnh Duẩn Hạo trước mặt cũng trở nên mơ hồ. Cho dù nhìn không rõ, nhưng Kim Tại Trung vẫn thấy được, biểu tình lạnh lùng của Trịnh Duẩn Hạo, cũng giống như trong mơ.

Nguyên lai, trực giác cũng có lúc sẽ sai.

Đây là câu nói cuối cùng trong đầu Kim Tại Trung lúc cậu còn chưa mất đi ý thức.

18. Chương 18

CHƯƠNG 18

Mở mắt ra, cảm thấy có chút không thoải mái, chớp vài cái rồi lại mở to mắt ra, Kim Tại Trung cảm thấy đầu có chút chóng mặt. Chóng mặt! Kim Tại Trung ngồi bật dậy, do dùng lực bất ngờ cộng thêm chóng mặt, nên cơ thể bị choáng vàng một chốc. Thì ra cậu vẫn còn sống! Giữ vững cơ thể, Kim Tại Trung nhìn quanh căn phòng này. Đây không phải là căn phòng trước khi cậu ngất đi, chỗ này rộng hơn nhiều, hào nhoáng hơn nhiều, nhưng vừa nhìn cách bố trí của căn phòng, thì biết nó thuộc về Trịnh Duẩn Hạo, chắc là chỉ có hắn mới có thể xa xỉ như vậy.

Cầm thấy phần xương quai xanh bên trái có chút đau đớn, Kim Tại Trung dùng tay xoa xoa, hất chăn ra xoay người bước xuống giường, quyết định rửa mặt cho tỉnh táo, xuống giường mới phát hiện trên người bay giờ đã không còn là quần áo của mình nữa. Trịnh Duẫn Hạo tại sao lại cho cậu mặc đồ ngủ?

Rửa mặt xong công nhận là tỉnh táo hơn nhiều, trong lúc Kim Tại Trung còn chưa kịp suy nghĩ đây rốt cuộc là chuyện gì, cậu phát hiện chính mình trong gương có chút khác biệt, không từ chỗ cổ áo lộ ra thêm một thứ gì đó, Kim Tại Trung kéo cổ áo ra, nhìn cái thứ trên phần xương quai xanh bên trái của mình, tạm thời đỡ người:

Một đoá tường vi màu xanh biển, trên những lớp cánh hoa còn đọng lại giọt sương lấp lánh, nhìn vào sẽ khiến người ta ảo giác nghĩ thấy mùi hương của nó, đoá hoa không nở rộ, nhưng lại tinh tế đến nỗi từng cái gai trên cành hoa cũng có thể nhìn rõ.

Hình xăm! Nhưng hình xăm cũng có thể có màu sắc đẹp như vậy sao? Hay là vẽ lên?

Kim Tại Trung hứng nước không ngừng rửa đoá tường vi đó, nhưng cho đến khi phần da xung quanh đoá tường vi đều đã ửng hồng, hoa cũng không hề phai màu. Tương phản, dường như càng trở nên kiều diễm ướt át. Đi ra khỏi phòng tắm, Kim Tại Trung tìm quanh căn phòng vài vòng, như cậu dự liệu không thấy Trịnh Duẫn Hạo. Bực bội mang giày vào, Kim Tại Trung mở cửa phòng. Vừa mở cửa, Kim Tại Trung lại ngẩn ngơ, hành lang này có phải là hơi dài hay không. Tại sao một người cũng không có? Tuy tiện chọn một bên để đi, đi được khoảng năm phút, Kim Tại Trung mới nhìn thấy một cái thang để đi xuống, dưới lầu có hai người mà cậu chưa từng gặp qua, Kim Tại Trung chần chờ một lúc rồi vẫn quyết định đi xuống, đợi đến khi họ chặn cậu lại mới tính tiếp, không ngờ hai người kia không chỉ không ngăn cậu lại, còn hướng cậu cúi đầu, âm thanh cung kính, đoạ Kim Tại Trung hết hồn.

“Kim thiếu gia.”

Àn? Kim thiếu gia? Đang gọi cậu? Trước đây thuộc hạ của Trịnh Duẫn Hạo không phải đều gọi cậu là Kim tiên sinh hay sao?

Kim Tại Trung nhìn xung quanh, ngoài cậu và hai người kia ra thì không còn người khác nữa.

“Trịnh đại ca của các người đâu?”

“Hồi Kim thiếu gia, đại ca hôm qua đã đến sòng bạc ở Las Vegas rồi, trưa hôm nay mới về.”

Không đúng, thật không đúng! Trước đây thuộc hạ của Trịnh Duẫn Hạo nhiều nhất chỉ nói với cậu: “Đại ca có chuyện ra ngoài rồi”, sẽ không nói rõ như vậy: đi đâu, đi làm gì. Còn nữa, đứng nói đến cách xưng hô, chữ “hồi” vừa nãy cũng đã rất quý dị rồi.

“Xin hỏi, người vừa gọi ta là gì?”

“Hồi Kim thiếu gia, gọi là Kim thiếu gia.”

Âm thanh vẫn rất cung kính.

“Tại sao lại gọi như vậy?”

”Dùng ca nói, nếu như gọi cậu là đại tẩu, cậu sẽ nổi giận.”

Đại tẩu?!!

Kim Tại Trung cảm thấy sớm muộn gì cậu cũng sẽ trở thành tượng đá thật! Đây rốt cuộc là chuyện gì? Trịnh Duẫn Hạo không phải đã đáp ứng với cậu kết thúc mối quan hệ trước đây hay sao? Cậu từ lúc nào lại trở thành đại tẩu rồi? Nếu như cậu không hiểu sai, nếu như cậu là nữ nhân, vậy ý có phải là, cậu hiện tại tương đương với vợ của Trịnh Duẫn Hạo? Còn nữa, đợi đã!

“Đây là đâu?”

“Hồi Kim thiếu gia, là tổng bộ San Francisco.”

“Vây....”

Lúc Kim Tại Trung còn muốn hỏi nữa, cư nhiên lại phát ra âm thanh “rột rột rột”. ấn lấy bụng của mình, Kim Tại Trung chỉ muốn nhảy xuống lầu. Nếu như không phải bụng của mình, thì cậu còn tưởng là tiếng của xe máy.

Cái bao tử đáng thất vọng này, chuyên gia vào những lúc này làm mất mặt cậu!

“Kim thiếu gia, đại ca hôm qua đã dặn dò hôm nay cậu sẽ tỉnh, nên hạ nhân đã chuẩn bị sẵn thức ăn. Cậu xem muốn ăn ở nhà hàng bên dưới, hay đưa đến phòng cho cậu?”

“Đưa vào phòng đi.”

“Vâng.”

Vẫn không quen có người hầu hạ mình như vậy, nhưng cậu không muốn tiếp tục mặc cái bộ đồ ngủ này ở đây ‘khoe khoang’. Hiện tại có quá nhiều chuyện cậu không hiểu, cần phải một mình suy ngẫm lại.

Về tới phòng, Kim Tại Trung quyết định thay đồ trước, nhưng tìm quanh phòng vẫn không tìm thấy được bộ đồ mình trước đó của mình, cậu nghĩ chắc Trịnh Duẫn Hạo đã quăng giùm cậu rồi. Không chịu, Kim Tại Trung đi đến hai chiếc tủ quần áo lớn trong phòng, mở một trong hai cái ra xem nhưng lại không phát hiện có cái nào thích với kích cỡ của mình, chắc là của Trịnh Duẫn Hạo. Mở một cái khác ra lúc nhìn thấy quần áo trong đó, Kim Tại Trung sững sốt một chút: chỗ này từ màu sắc đến kiểu dáng, phong cách cũng khác hẳn so với chiếc tủ lúc này! Trong đó dường như đều là vừa nghiêm chỉnh vừa thoải mái, màu sắc sáng sủa. Lật vài bộ ra xem phát hiện ra là kích cỡ của mình, một suy nghĩ vừa loé lên trong đầu Tại Trung, liền lật hết tất cả quần áo ra xem, phát hiện toàn bộ đều là kích cỡ của mình!

Chẳng lẽ tất cả quần áo trong cái tủ này đều là vì cậu mà chuẩn bị sao?! Nhưng đây cũng quá khoa trương rồi, quần áo ở nhà cậu cũng không nhiều như vậy! Trịnh Duẫn Hạo rốt cuộc đang nghĩ gì?

Không có thời gian nghĩ nhiều như vậy, Kim Tại Trung chọn đại một bộ mặc lên người. Cho đến rất lâu sau này, Kim Tại Trung mới biết mỗi bộ quần áo trong này đều là do Trịnh Duẫn Hạo tự mình chọn cho cậu. Vừa thay quần áo xong, liền phát ra tiếng gõ cửa, mở cửa ra thì thấy một bà thím ôn nhu, oh không, là dì, Kim Tại Trung có chút bất ngờ.

“Kim thiếu gia, trừ thời gian dọn dẹp, thiếu gia đều không thích người khác vào phòng, nên chỉ có thể để Kim thiếu gia tự bưng đồ ăn vào. Dội cậu ăn xong, mới ấn nút bên cạnh chiếc bàn là được, ta sẽ đến dọn dẹp.”

Người này trong giọng ôn nhu có cả kính trọng nhưng không phải cung kính, khiến cho Kim Tại Trung dễ chịu hơn nhiều, đưa tay đón lấy phần thức ăn.

“Cám ơn.”

“Kim thiếu gia không cần nói cám ơn với bọn ta. Sau này cứ gọi ta là Tổng tẩu là được, thiếu gia cũng luôn gọi như vậy.”

Kim Tại Trung nghĩ, thiếu gia này chắc là chỉ Trịnh Duẫn Hạo. Nhưng cậu không phải Trịnh Duẫn Hạo, đối với những chuyện này vẫn chưa quen, ngoài ra, nói thế nào thì đối phương cũng là trưởng bối.

“Vậy thì cám ơn Tổng tẩu.”

Lần này Tổng tẩu không nói gì, chỉ nhìn Kim Tại Trung cười gật gật đầu, sau đó xoay người bước đi.

Đặt phần thức ăn lên chiếc bàn gỗ giống bàn ăn nhất trong phòng, vì muốn xác định bản thân có nhầm hay không, Kim Tại Trung đi một vòng quanh bàn phát hiện bên bàn thật sự có nút bấm mới ngồi xuống. Trong lòng nghĩ, tên Trịnh Duẫn Hạo này xem ra thường ngồi ở đây ăn cơm. Lúc trước dù bụng đã kêu “rột rột”, nhưng vẫn chưa cảm thấy đói, lúc này ngửi thấy mùi thơm của cơm, Kim Tại Trung mới thật sự cảm thấy đói. Cậu còn phát hiện, Trịnh Duẫn Hạo tuyệt đối không xa xỉ trong việc ăn uống, một lượng đủ ăn là được, nhưng yêu cầu về chất lượng lại rất cao, phần cơm Trịnh Duẫn Hạo cho người chuẩn bị cho cậu mùi vị thật sự không tồi!

Ăn được một nửa, Kim Tại Trung cảm thấy tinh thần khôi phục rất nhiều, lúc này mới bắt đầu suy nghĩ mọi chuyện.

Trịnh Duẫn Hạo đem cậu từ Trung Quốc sang Mỹ, chắc chắn tốn không ít thời gian, cậu lại đói như vậy, việc cậu bị ngất chắc chắn không phải chuyện một hai ngày, nhưng lúc tỉnh dậy hình xăm trên xương quai xanh có chút đau, như vậy ghép lại chắc cũng không quá lâu, chắc khoảng ba bốn ngày. Không biết bản thân đột nhiên biến mất, bố mẹ là Tại Nghiên sẽ lo lắng như thế nào, còn Cát Phi, trước đó nàng còn nhận được thư đe dọa, hiện tại bản thân đột nhiên mất tích, nàng ấy có khi nào lại bị dọa đến ngất xỉu? Còn trong công ti, có một kế hoạch chỉ làm tới một nửa, cậu không nói tiếng nào liền biến mất, tổng giám đốc có thể đã nổi giận, Tả Lộ và Châu Lâm chắc cũng đã bị mắng một trận.

Trịnh Duẫn Hạo rõ ràng nói chỉ cần uống li rượu đó thì quan hệ của bọn họ sẽ kết thúc, tại sao lại trở nên thế này? Trịnh Duẫn Hạo lật lọng? Xem ra bản thân dù có nói gì, thì kết quả cũng như nhau, giống như Trịnh Duẫn Hạo từng nói qua “Đây không phải là thương lượng với cậu, chỉ là thông báo”. Cái thứ trên xương quai xanh của cậu lại là gì? Là dấu hiệu? Tại sao lại xăm ở chỗ dễ nhìn thấy như vậy? Tại sao là một hoạ tường vi nên xuất hiện trên người nữ nhân, mà không phải là ngọn lửa trên cánh tay hắc hay là các loại động vật khác, đầu lâu hay gì đó, như vậy thích hợp với thân phận “đại tẩu” hơn đúng không? Hay là “đại tẩu này” chỉ là cái hư danh, Trịnh Duẫn Hạo không vui cũng sẽ đá cậu đi rồi tìm một người mới?

Điều quan trọng chính là, tại sao đối với việc Trịnh Duẫn Hạo cường ép mình như vậy lại không giận, trong lòng lại có chút cao hứng?

Lúc Trịnh Duẫn Hạo đẩy cửa đi vào, Kim Tại Trung đang cắn đũa suy nghĩ, không để ý lúc quay đầu liền thấy Trịnh Duẫn Hạo đang nhìn cậu, ngẩn ngơ một lúc mới “giải cứu” được cây đũa khỏi hàm răng của mình, lập tức cúi đầu tiếp tục ăn cơm. Cậu không biết hiện tại bản thân phải dùng thái độ gì để đối diện với Trịnh Duẫn Hạo. còn Trịnh Duẫn Hạo lại không nói gì, chỉ treo áo khoác lên giá treo, đi đến trước tủ quần áo. Nghe thấy tiếng mở tủ quần áo, Kim Tại Trung quay đầu lại.

Tên Trịnh Duẫn Hạo này dám làm lơ cậu!

“Tại sao lại làm cái thứ này trên người tôi?”

Trịnh Duẫn Hạo xoay người đối diện với Kim Tại Trung. Tại Trung kéo cổ áo bên trái xuống, lộ ra hình xăm trên xương quai đòn: Hoa tường vi yêu kiều đang nở trên làn da trắng mịn, khuôn mặt xinh đẹp, cùng với con người đen nghi hoặc, có một loại mê hoặc không nói nên lời.

“Có thể xoá nó đi không, hay thay bằng cái khác cũng được.”

Đi về hướng Kim Tại Trung vài bước rồi dừng lại, Trịnh Duẫn Hạo nhìn hoạ tường vi, sau đó lại nhìn vào mắt Kim Tại Trung.

“Trước hết, ta muốn nói với cậu điều cậu phải hiểu rõ, đó không phải là một loại hình xăm bình thường, nó là đại diện cho một thân phận, ở Mỹ chỉ cần người đó không phải ngày đầu tiên làm xã hội đen, vừa nhìn thấy hình xăm này thì sẽ biết cậu là ai. Nó gọi là “hải lam tường vi”, cũng là cách xưng hô của như người bên ngoài Bang Băng Diễm đối với cậu, còn những người của Bang Băng Diễm gọi cậu là gì thì cậu chắc đã biết. Thân phận này trong Bang Băng Diễm trừ ta ra là lớn nhất, tuy rằng ta không có ý định cho cậu đi quản lý công việc, nhưng mệnh lệnh của cậu họ vẫn sẽ nghe, cậu muốn họ làm gì thì họ sẽ làm cái đó, trừ những bộ phận liên quan đến công việc của bang. Còn chỗ cậu ở hiện tại chính là tổng bộ của Bang Băng Diễm, ta chính là lão đại của Bang Băng Diễm. Ngoài ra, hoạ tường vi này sau khi xăm lên thì không thể xoá đi, laser cũng không xoá được, trừ khi lột bỏ da đi. Hiện tại cậu không có giấy tờ thông hành gì, còn nó lại tương đương với giấy tờ thông hành của cậu tại Mỹ, không chỉ những người trong đạo đối với nó kiên kị, ngay cả cảnh sát cũng phải nể mặt nó.”

Trịnh Duẫn Hạo nói xong xoay người về phía tủ lấy áo choàng tắm rồi đi vào phòng tắm, nhưng vừa đi được bốn bước đã dừng lại, quay lại nhìn Kim Tại Trung nói:

“Giáo dục Trung Quốc vẫn luôn dạy nhìn mọi vật phải “stand on the fence”, nên cậu chắc phải biết mọi việc đều có hai mặt, đối phó trong bóng tối, người muốn đối phó Bang Băng Diễm có cả khối. Nếu như có một ngày có người bắt cậu để uy hiếp ta, đừng tưởng ta sẽ lập tức đi cứu cậu, cậu nhớ rõ. Tuy bây giờ cậu là “hải lam tường vi”, nhưng vẫn chưa đủ tư cách.”

Nói xong, Trịnh Duẫn Hạo đầu cũng không thèm quay lại nhìn liền đi vào phòng tắm, không lâu sau truyền đến tiếng nước. Còn Kim Tại Trung từ kinh ngạc trở thành phần nộ!

Vốn dĩ còn tưởng bản thân sẽ không giận, xem ra là vì chưa nói chuyện với Trịnh Duẫn Hạo! Là hấn xăm lên người cậu cái dấu hoa xui xẻo này, bị người ta bắt để uy hiếp hấn cũng là do hấn! cậu cũng chưa trách hấn khiến cho bản thân có một hình xăm gây hoạ sát thân, hấn còn mặt dày nói không đi cứu cậu!! Nói cái gì mà không đủ tư cách, không có tư cách, cậu có bao giờ nói mình đủ tư cách đâu!! Tên nam nhân thôi! Hấn đản! Vương bát đản!!

19. Chương 19

CHƯƠNG 19

Kim Tại Trung bỏ đĩa xuống, đứng dậy đi hai bước lại quay người lại ấn nút bên cạnh bàn, mới đi ra ngoài cửa, mở cửa đi ra hai bước, nghĩ lại không muốn mình bị ức, nên quay lại nắm lấy nắm cửa, một giây sau cửa bị đóng sầm lại. Kim Tại Trung mãn nguyện xoay người bỏ đi, chọn cái hướng ngược lại với lần trước đi lên trên lầu. Trên đường gặp không ít người chào cậu, Kim Tại Trung chỉ gật đầu, không phải cậu đang làm cao, cậu chỉ là đang giận! Toà nhà này lại lớn như vậy, hành lang dài một cách quá đáng lại còn ngả rẽ lung tung, cậu hơn nửa ngày mới lên được hai tầng lầu đến sân thượng. Nhìn thấy cảnh tượng trên sân thượng, Kim Tại Trung một lần nữa ngẩn ngơ: Đẹp quá! Tên Trịnh Duẫn Hạo này cũng thật biết hưởng thụ!

Ánh mặt trời xuyên qua lớp kính chiếu vào, ầm ập rải lên trên nền đất, ngay cả khi bây giờ là tháng hai cậu mặc đơn giản như vậy đứng ở đây vẫn không cảm thấy lạnh. Tuy rằng bây giờ là tháng hai không phải là tháng sáu, nhìn hồ nước phản chiếu một vùng trời xanh Kim Tại Trung cũng trở nên hưng phấn, cơn giận cũng tiêu gần hết. Bây giờ mới phát hiện mình không mang giày mà chạy ra đây, quyết định sau khi trở về việc đầu tiên phải làm là tìm giày mang vào. Trịnh Duẫn Hạo đã giúp cậu chuẩn bị quần áo, thì chắc chắn cũng chuẩn bị giày cho cậu, trừ phi hấn không muốn để cho bản thân đi khỏi toà nhà này. Rồi hai ngày sau cậu mới biết, Trịnh Duẫn Hạo không phải không cho cậu đi khỏi toà nhà này, mà là không cho cậu đi đến chỗ tổng bộ sau này bị cậu hình dung là “lớn một cách hoang đường”, chí ít là tạm thời không cần.

Kim Tại Trung nhìn đông nhìn tây, đi vào một quầy thuỷ tinh nhìn giống quầy bar ở bên cạnh, mở cánh cửa tủ ra, quả nhiên là một hàng các loại rượu vang được xếp ngăn nắp! Đưa đầu vào nhìn kĩ năm sản xuất, không xem còn đỡ, xem rồi lại giật mình: đều là rượu mắc tiền! Khó trách lại dùng loại gỗ đồ cao cấp này làm kệ để rượu, ý tưởng lấy vài chai mắc nhất đem giấu đi lướt qua trong đầu, tay vừa đụng tới chai rượu liền rút lại.

Thôi đi, thật sự chọc giận Trịnh Duẫn Hạo cũng không tốt.

Kim Tại Trung chạy đi đứng đưa chiếc xích đu vừa xinh đẹp lại vừa hoài cổ, một lát lại chạy đến bên hồ nước ngồi đưa tay vào trong hồ nghịch nước, giống như trẻ con chơi đùa cả ngày, dù gì cậu hiện tại cũng không có việc gì để làm.

Kim Tại Trung chơi được một lát thì có người lên gọi cậu đi dùng cơm tối. Lúc trưa chưa ăn no đã bị Trịnh Duẫn Hạo chọc cho giận no rồi, Kim Tại Trung rất nhanh liền trở về phòng ngủ chọn một đôi giày vừa chân mang vào sau đó đi xuống nhà hàng ở lầu một dùng cơm. Trịnh Duẫn Hạo không có ở đây, nên chỉ có Kim Tại Trung ngồi một mình trên bàn ăn dùng cơm.

Trên thực tế, Kim Tại Trung vừa ra khỏi phòng không lâu, Trịnh Duẫn Hạo cũng đi ra, mặc lại bộ đồ ban nãy, cùng với Đặng Dũng và Đào Chí Cường lại rời khỏi tổng bộ. Trước khi xe li khai, Đào Chí Cường nhìn không được lắm bầm vài câu.

“Oh người nói xem, đại ca xuống máy bay gấp như vậy liền phóng xe trở về chính là vì bọn họ báo cáo Kim thiếu gia đã tỉnh dậy? Vậy mà mới về không lâu liền đi, còn chọc cho Kim thiếu gia giận như vậy.”

Lúc Kim Tại Trung đóng sầm cửa bọn họ đang ở dưới lầu, không nhìn thấy nhưng nghe thấy, đại ca của bọn họ sẽ không đóng sầm cửa.

“Cẩn thận để đại ca nghe được sẽ cắt lưỡi của người đem cho chó ăn.”

Đêm đó cho tới khi Kim Tại Trung đi ngủ cũng không thấy Trịnh Duẫn Hạo trở về, đoán là Trịnh Duẫn Hạo chắc sẽ không về. Đến sáng ngày hôm sau thức dậy mới phát hiện, một bên giường còn lại có dấu hiệu

từng có người nằm, nhưng trong phòng lại không thấy bóng dáng của Trịnh Duẩn Hạo, Kim Tại Trung hoài nghi liệu có phải dấu vết do mình lẫn qua. Cho đến khi nhìn thấy giấy ghi chú, cậu chắc chắn, Trịnh Duẩn Hạo thật sự từng trở về.

“Hôm nay A Chí sẽ đưa cậu đi làm quen nơi này.”

Nhìn những nét chữ đẹp trên tờ giấy của Trịnh Duẩn Hạo, Kim Tại Trung thở dài: xem ra Trịnh Duẩn Hạo chỉ muốn bản thân mình chấp nhận, chứ không định cho mình bất kì giải thích gì.

Sau khi dùng xong bữa sáng, Kim Tại Trung gặp Đào Chí Cương. Lúc ở Trung Quốc gần một năm tuy rằng từng gặp qua, nhưng trên thực tế không tiếp xúc nhiều. Trước đó đối với ông ta, Kim Tại Trung luôn có cảm giác rất thông minh, nhưng nửa tháng tiếp theo sự tiếp xúc đã khiến Kim Tại Trung thay đổi cảm giác đối với ông ta: Đào Chí Cương không phải thông minh như trong tưởng tượng của cậu, mà còn hơi ngốc. Đương nhiên chỉ là tính cách hơi ngốc, nhưng lúc làm việc vẫn là sạch sẽ gọn gàng, nếu không làm sao trở thành thuộc hạ đắc lực của Trịnh Duẩn Hạo. Có thể vì có không ít người giống bản thân bị vẻ bề ngoài thông minh của ông ta lừa, mà dễ phòng, sau khi tiếp xúc vì sự ngốc nghếch của ông ta mà gỡ bỏ lòng dễ phòng, một lúc không cẩn thận sẽ sập bẫy của ông ta, giống như ông ta có vài lần hữu ý vô tình hỏi cậu có thích Trịnh Duẩn Hạo hay không.

Ngày thứ hai sau khi tỉnh lại, Kim Tại Trung đã ra khỏi toà nhà lớn này, nhìn toà nhà lớn một cách quá đáng nhìn vào như một toà lâu đài, biết toà nhà mình ở chỉ là toà nhà chính. Ở bên trái của toà nhà chính có 4 toà nhà không nhỏ, theo kiểu hiện đại, lầu 3 của một trong ba toà nhà có phòng tập thể hình cùng trường huấn luyện. Ở đây không phải mỗi người mỗi ngày đều luân phiên, lúc không luân phiên cũng có quy định tập thể hình và thời gian tập luyện. Phòng tập thể hình tất nhiên là dùng để tập thể hình, còn trường huấn luyện bên trong là luyện tập các loại cách thức chiến đấu khác nhau, còn có khu vật riêng để tập bắn súng. Những cái này đều là để phòng thân thủ của bọn họ bị yếu đi. Còn lầu bốn thì thuộc về Trịnh Duẩn Hạo, nói xong câu đó Đào Chí Cương lại thêm một câu:

“Đương nhiên hiện tại Kim thiếu gia cũng có thể sử dụng.”

Kim Tại Trung nghe thấy không biết nên đáp lại như thế nào, mặt ửng hồng, nên giả vờ làm khách tham quan.

Rất lâu sau Kim Tại Trung vẫn nhớ, sau đó khi cậu xuống lầu nơi các bộ hạ luyện tập, những người vốn đang luyện tập toàn bộ đứng thẳng, một tiếng “Kim thiếu gia” đầy khí thế khiến cậu chấn động không ít.

Từ tầng đó đi ra, Đào Chí Cương nói tổng bộ có hai kho vũ khí, một cái ở tầng hầm của toà nhà này, còn một cái ở tầng hầm của toà nhà chính. Kim Tại Trung lúc đó có chút không hiểu, nếu như người xấu nào vào được kho vũ khí châm lửa, vậy chẳng phải là xong rồi sao? Sau này khi Đào Chí Cương nói cho cậu nghe về cách bố trí nhân lực, cậu mới biết, tại sao bảo vệ ở nơi đây không nhiều, nơi đây thân thủ không phải là nguyên nhân quan trọng nhất, nguyên nhân chủ yếu là vì nó có mạng cảm ứng trong không gian.

Ở phía sau toà nhà bên trái còn có hai toà nhà một toà là dành cho “những huynh đệ” bảo vệ an toàn của tổng bộ ở, một toà là để cho những người phụ việc như Tổng Tẩu ở. Bên phải của toà nhà chính là một hành lang dài khoảng mười lăm mét có một lớp thủy tinh chống đạn, cuối hành lang là thang máy để xuống phòng hội nghị dưới tầng hầm. Phía sau toà nhà chính thật sự là một vườn hoa: bãi cỏ, các loài hoa, đài phun nước lớn, còn một cái hồ bơi lớn gấp đôi so với cái hồ trên sân thượng của toà nhà chính. Chỉ là trong mùa này không có hoa nở, không có cách nào thưởng thức cảnh đẹp muôn hoa đua nở, nhưng trong cái nhà kính lớn kia các loài hoa đều tranh nhau khoe sắc.

Kim Tại Trung đã dùng đến 4 ngày rưỡi mới tham quan hết tổng bộ, bao gồm cả toà nhà cậu ở. Biết được ngay cả khi thân phận cậu đã khác, thì có một số chỗ cậu thường cũng không được đi đến. Ví dụ như phòng làm việc của Trịnh Duẩn Hạo, ở đó người được vào chỉ có hai người: một người là Trịnh Duẩn Hạo, một người là Dương Húc Huy. Phòng điều khiển sự an toàn của tổng bộ, trừ Trịnh Duẩn Hạo, Dương Húc Huy, người được vào chỉ có Đặng Dũng và Đào Chí Cương hoặc là người được mệnh lệnh đặc biệt của Trịnh Duẩn Hạo. Còn một nơi cậu không chỉ không được vào, mà bình thường cả nhắc cũng không được nhắc, đó là phòng trước đây của lão phu nhân cũng chính là mẹ của Trịnh Duẩn Hạo. Chỗ đó Trịnh Duẩn Hạo cũng không đi đến, chỉ có ba cửa hắn mỗi năm vào ngày quy định cũng vào căn phòng đó ở một ngày. Lúc nghe Đào Chí Cương nói, Kim Tại Trung ý thức được, mẹ của Trịnh Duẩn Hạo đã qua đời, còn ngày mà ba

Trịnh Duẩn Hạo đến chắc chắn là ngày giỗ của bà. Ý thức được điểm này Kim Tại Trung cảm thấy trong lòng buồn buồn, có chút khó chịu. Đến sau này của sau này Kim Tại Trung biết được, ngày ba Trịnh Duẩn Hạo đến không phải ngày giỗ của bà mà là ngày bà vào sống tại phòng đó, cũng chính là ngày bà trở thành vợ của ông.

Đến ngày thứ năm, Kim Tại Trung nhận lấy một cuốn sổ khá dày từ tay Đào Chí Cương, trên đó viết: Bang Quy Của Bang Bằng Diễm

“Thật sự vẫn viết rõ như vậy.”

Lúc Kim Tại Trung nghĩ như vậy miệng đã thốt ra.

“Trong bang thực sự có viết rõ ràng một số quy định nhưng chưa bằng một phần năm của cái này, một số quy định không cần nói mọi người cũng hiểu. Cái này là do đại ca đặc biệt dặn Huy ca bỏ ra hai ngày để làm ra. Kim thiếu gia tự mình xem xem, có chỗ nào không hiểu thì hỏi ta.”

Kim Tại Trung chỉ mất nửa ngày liền xem xong. Thực sự có chỗ không hiểu, nhưng không phải là không hiểu nó nói gì mà là không hiểu cách tư duy và logic trong này. Cậu cảm thán: không cùng thế giới, tư duy logic cũng có khác biệt rất lớn. Kim Tại Trung không hỏi Đào Chí Cương cái gì, dù gì Trịnh Duẩn Hạo cũng sẽ không để cậu lo những chuyện loạn thất bát tao này, hẳn chỉ cần nhớ có những quy định này, chú ý bản thân đừng phạm quy là được, còn việc làm sao chấp hành không liên quan đến cậu.

Đến đây nửa tháng, Kim Tại Trung đã nhớ hết mặt và tên của tất cả mọi người ở đây, cũng dần quen với cuộc sống nơi đây, quen với sự cung kính của họ đối với cậu. Điều duy nhất không quen, chính là quan hệ giữa cậu và Trịnh Duẩn Hạo.

Kim Tại Trung không phải ngày nào cũng gặp Trịnh Duẩn Hạo, có lúc ba bốn ngày cũng không gặp hẳn một lần. Nhiều lúc cũng là sau khi cậu ngủ Trịnh Duẩn Hạo mới trở về, trước khi cậu tỉnh dậy đã đi, cậu chỉ có thể dựa vào vết nhăn trên giường để phán đoán hẳn ta có về hay không. Thái độ của Trịnh Duẩn Hạo đối với cậu không nóng cũng không lạnh, ngữ khí nói chuyện cũng không nhạt không mặn, nhưng quan hệ vẫn lạnh lẽo như vậy, Trịnh Duẩn Hạo không hề đụng cậu đến một lần. Lúc đầu Kim Tại Trung bản thân trong lòng vẫn còn giận, Trịnh Duẩn Hạo lại làm vẻ mặt không nóng không lạnh, chỉ cần hẳn buổi tối về sớm, cậu liền nhanh chóng tắm rửa sau đó leo lên giường đắp mền nằm sang một bên, quay lưng về phía Trịnh Duẩn Hạo. Trịnh Duẩn Hạo cũng không nói gì, tự mình lấy một chiếc chăn khác nằm sang một bên. Hai người giống như những người lại nằm trên cùng một chiếc giường. Kim Tại Trung trong lòng hết giận, lại bắt đầu cảm thấy đau lòng, đau lòng lại cảm thấy ỷ khuất.

Trịnh Duẩn Hạo lo chuyện ăn ở của cậu rất chu đáo, tuy không tự tay làm, nhưng cũng tự mình dọn dờ: xương cá nhất định phải làm sạch, những món cần hương vị gừng chỉ được dùng nước gừng, không được dùng gừng cắt lát hay cắt sợi, mỗi bữa ăn nhất định phải có một món rất cay. Mấy ngày trước bị cảm, Trịnh Duẩn Hạo nửa đêm về tới nơi còn dặn Tổng tẩu ngày hôm sau nấu canh gừng cho cậu, trên bàn còn để lại thuốc và giấy ghi chú, tuy chỉ có hai chữ “uống thuốc”.

Trịnh Duẩn Hạo vẫn luôn chú ý mọi thứ của cậu, nhưng đối với cậu vẫn luôn lạnh lùng, cả những việc cơ bản trên giường cũng không có. Đứng dưới vôi hoa sen, Kim Tại Trung đặt tay lên hình xăm trên xương quai xanh.

Cái này xem là gì? Nếu như cho cậu một thân phận. chỉ cần một câu của Trịnh Duẩn Hạo là được đúng không? Tại sao lại làm cái này? Hình xăm này không chỉ có nhiều người biết, mà còn nhiều người muốn bắt người có hình xăm như cậu để uy hiếp Trịnh Duẩn Hạo. Như vậy, người có hình xăm này rất quan trọng đối với Trịnh Duẩn Hạo? Cậu có thể nghĩ như vậy không? Trịnh Duẩn Hạo thật sự quan tâm đến cậu đúng không? Nếu không thì không cần phải cho cậu cái thân phận này.

20. Chương 20

CHƯƠNG 20

Đưa tay tắt vòi nước đi, nghe thấy tiếng bước chân sau lưng, Kim Tại Trung tim đập “thình thịch”, xoay đầu liền thấy Trịnh Duẫn Hạo đang mặc áo choàng tắm đi vào, liền gấp gấp xoay người lại đứng yên tại chỗ không biết phải làm gì. Trịnh Duẫn Hạo cứ đi thẳng đến trước mặt Kim Tại Trung, nhìn vào mắt cậu, mắt của Kim Tại Trung đảo sang trái lại sang phải, cuối cùng sụp mắt lại. Lúc Trịnh Duẫn Hạo đưa tay giữ lấy eo cậu, cúi người xuống muốn hôn lên môi cậu, Kim Tại Trung khấn trương đứng thẳng lưng, theo thói quen xoay đầu sang một bên. Khoảng ba giây, Kim Tại Trung cảm thấy đôi tay đang giữ lấy eo mình thả lỏng ra, môi của Trịnh Duẫn Hạo cũng không có hôn tới. Cho đến khi Kim Tại Trung nghe thấy tiếng bước chân rời đi, lúc cậu quay đầu nhìn, thì Trịnh Duẫn Hạo đã ra khỏi và đóng cửa phòng tắm lại. Kim Tại Trung đứng lặng trong phòng tắm, cho đến khi cảm thấy lạnh mới lấy áo choàng tắm khoác đại lên rồi đi ra ngoài.

Lúc Kim Tại Trung đi ra lau khô tóc, thì Trịnh Duẫn Hạo đã nằm trên giường. Càng nhìn lưng của Trịnh Duẫn Hạo càng tức giận, tắt đèn, nằm phịch lên giường, đắp chăn của mình, mở to mắt nhìn căn phòng đen như mực, cuối cùng không chống lại được đồng hồ sinh học, nên đã nhắm mắt đi ngủ. Chính vào lúc Kim Tại Trung ngủ không được bao lâu, Trịnh Duẫn Hạo nằm bên kia của chiếc giường mở mắt, nhẹ nhàng xoay người về phía Kim Tại Trung, môi động dấy không biết nói gì đó, cũng nhắm mắt ngủ. Vào lúc hơn hai giờ sáng, chiếc điện thoại trên tủ đầu giường của Trịnh Duẫn Hạo rung lên. Trịnh Duẫn Hạo ngồi dậy cầm điện thoại lên, mở đèn đầu giường, nhìn Kim Tại Trung đang ngủ say, xoay người đi ra lan can nghe điện thoại. “A Huy, chuyện gì?” “....”

“Người đợi ở dưới, ta lập tức xuống.”

Cúp điện thoại, Trịnh Duẫn Hạo đi vào phòng tự chỉnh lý lại bản thân, trở về bên giường kéo ngăn kéo của tủ đầu giường, từ trong đó lấy bút và giấy, sau khi ghi một cậu trên giấy, đi đến một bên khác của chiếc giường đặt tờ giấy trên tủ đầu giường, cúi người nhẹ nhàng hôn lên trán của Kim Tại Trung, sau đó tắt đèn, lặng lẽ đi ra khỏi phòng. Xuống tới lầu một, Dương Húc Huy, Đặng Dũng, Đào Chí Cương đều ở đó.

“Đại ca.”

“Ân. Có thể đi rồi. A Chí, A Dũng hai người ở lại, việc trước đây ta giao cho hai người ngày mai bắt đầu.”

“Vâng.”

“A Huy, chúng ta đi.”

“Vâng.”

Trên màn hình là hình ảnh của một người nữ nhân xinh đẹp trên mặt trang điểm tinh tế, quần áo hở hang, làm lộ ra một nửa bộ ngực đồ sộ.

“Chính là người nữ nhân này?”

“Vâng, đại ca, cô ta là lần thứ ba đến chỗ chúng ta, hai lần trước bài điều thắng, lấy đi rất nhiều tiền của chúng ta. Bọn em vẫn luôn chú ý đến cô ta, nhưng cũng không phát hiện cô ta gian lận.”

“Chuyển sang màn hình chính, đưa ống kính gần hơn.”

“Vâng.”

Trong phòng quản chế, Trịnh Duẫn Hạo nhìn người nữ nhân trên màn hình, Dương Húc Huy cùng những người khác đứng sau lưng hắn, không ai nói gì, chỉ có âm thanh ồn ào của sòng bài truyền ra từ loa.

“Người phụ nữ thứ hai bên trái cô ta, người nam nhân thứ hai cùng người nam nhân thứ năm bên phải, lúc cô ta xuất hiện cũng cùng xuất hiện?”

“...Bọn em, không có chú ý.”

“Lấy băng của hai ngày trước ra kiểm tra.”

Băng vừa phát ra, trên màn hình quả nhiên có ba người Trịnh Duẫn Hạo nói trước đó.

“Chơi trò chơi trí thông minh với ta! Điều tra rõ cô ta là ai chưa?”

“ Là thiên kim của Hùng lão đại, Hùng Văn Kha, sinh viên ưu tú khoa toán học của trường Cambridge.”

“Thông báo cho Hùng lão đại.”

“Vâng.”

..

“Buông ta ra, không được động tay động chân với ta, các người không biết thế nào gọi là tôn trọng nữ nhân hay sao? Ta là khách của các người.”

Bị hai người đàn ông cao to giữ lại, Hùng Văn Kha không ngừng nói, thân thể cũng không ngừng vùng vẫy, nhưng lại kịch liệt, như đang giả vờ. Không lâu sau khi vào một căn phòng hai người đàn ông nói lỏng tay ra, Hùng Văn Kha lão đảo suýt chút té ngã. Vừa định mở miệng nói, nhìn thấy Trịnh Duẩn Hạo đang ngồi trên chiếc ghế sofa trước mặt liền lập tức khép miệng lại.

“Hùng tiểu thư, người là người thông minh, bọn ta liền nói rõ. Trí tuệ thông minh của người dường như đã đặt sai chỗ.”

“Trịnh đại ca, em không hiểu anh đang nói gì.”

Trịnh Duẩn Hạo nhếch môi, lộ ra nụ cười sắc xảo, đứng dậy.

“Đưa họ vào đây.”

Không lâu sau, ba người còn lại đều bị lôi vào phòng, Hùng Văn Kha sau khi trắng bệch mặt, liền thay vào một nụ cười xinh đẹp ngọt ngào.

“Trịnh đại ca, Văn Kha chỉ là ham chơi một chút, không phải thật, mục đích của ta đâu phải thắng tiền, ta có thể trả lại số tiền trước đây thắng được cho anh, thật đấy.”

“Oh, vậy mục đích thật sự của cô là gì?”

Nhìn nụ cười mê hoặc trên mặt Trịnh Duẩn Hạo, Hùng Văn Kha đỏ mặt, đi đến bên Trịnh Duẩn Hạo, bộ ngực đồ sộ tựa lên cánh tay của Trịnh Duẩn Hạo, khẽ mở miệng:

“Trịnh đại ca thông minh như vậy, sao không biết người ta muốn gây sự chú ý với anh.”

Trịnh Duẩn Hạo dùng tay nâng cằm cô ta lên, nụ cười lại thêm phần mê hoặc.

“Thật sao? Nhưng tôi chỉ có hứng thú với trinh nữ.”

Nụ cười mê hoặc trên môi Trịnh Duẩn Hạo không thay đổi, nhưng ánh mắt trong thoáng chốc đã trở nên lạnh lùng, Hùng Văn Kha không tự giác run lên.

“Đại ca, Hùng lão đại tới rồi.”

“Mời ông ta vào.”

Trịnh Duẩn Hạo nói xong trở về ngồi trên sofa, không nhìn Hùng Văn Kha thêm lần nào nữa.

“Người vừa về nhà vài ngày đã chạy đến đây gây náo loạn! Đây là nơi người có thể chơi đùa sao?!”

Hùng Quốc Bình phụ thân của Hùng Văn Kha đi đến trước mặt cô ta lớn tiếng giảng đạo, mắng xong liền quay về phía Trịnh Duẩn Hạo.

“Trịnh lão đại, Văn Kha còn nhỏ, thích chơi đùa, vẫn chưa rõ quy định trên đạo, hy vọng ngài nể mặt tôi mà giơ cao đánh khẽ, thủ hạ lưu tình.”

“Hùng lão đại, giao tình của người và Bang Băng Diễm trong lòng tôi hiểu rõ. Nhưng đặt quy định ở đây, ta nói không giữ lời, thì từ nay huynh đệ bên dưới có còn nghe lời ta nữa không, không phải sao?”

“....”

Hùng Quốc Bình đã là người hơn 50 tuổi, đứng trước mặt Trịnh Duẩn Hạo vẫn cúi người, trên trán đầy mồ hôi lạnh.

“Tuy rằng trên đạo đều nói ta “tuyệt tình”, nhưng ta không phải một chút nhân từ cũng không có. Cô ta đã chịu trả tiền lại, tuổi còn trẻ, bọn ta cùng Hùng lão đại giao tình cũng khá tốt, nên ta sẽ tha cho đôi mắt của cô ta, nhưng hình phạt vẫn phải có.”

Trịnh Duẩn Hạo vừa nói xong, nghiêng đầu nhìn thuộc hạ đứng bên cạnh, người đó gật đầu tuân lệnh đi đến trước mặt Hùng Văn Kha, trong lúc cô ta vẫn chưa biết chuyện gì đang xảy ra, “bốp bốp bốp bốp bốp bốp bốp” tám cái bạt tay hạ xuống trên khuôn mặt của cô ta, sau cái bạt tai cuối cùng, Hùng Văn Kha ngã rạp trên mặt đất, khoe miệng chảy máu.

“Hùng lão đại, ta nghĩ ta nể mặt người như vậy cũng đủ rồi.”

“Vâng. Cảm tạ Trịnh lão đại, ta sẽ cho người đem số tiền đó tới cho ngài.”

Hùng Quốc Bình nói xong liền kéo con gái của mình ra ngoài, còn ba người “đồng bọn” của Hùng Văn Kha trợn mắt nhìn cô ta bị bố mình lôi ra ngoài, bản thân đứng tại chỗ không dám cử động: Người nam nhân ngồi trên sofa thật đáng sợ!

“Các người không cần sợ. Các người chỉ cần dùng lực mạnh nhất tự tát bản thân hai bạt tay, để cho bản thân nhớ rõ sau này đừng ở trên địa bàn của ta chơi cái trò này. Đánh xong các người có thể đi, số tiền bản thân kiếm được thì cứ giữ lấy.”

Trịnh Duẩn Hạo đứng dậy, đi ra từ cửa khác.

“Đại ca, phòng đã chuẩn bị xong, có cần đi nghỉ ngơi trước không ạh?”

“Không cần, trực tiếp trở về. Các người sau này phải thông minh một chút, nhìn mà học hỏi, đừng có vì những chuyện nhỏ nhặt như thế mà bắt ta phải từ San Francisco đến đây.”

“Vâng.”

.

Hùng Văn Kha đưa tay ôm lấy khuôn mặt sưng tấy của mình, nhưng không dám chạm vào, vì chỉ cần đụng một cái thì sẽ càng đau hơn, lớp trang điểm trên mặt sớm đã bị nước mắt làm nhòa.

“Bố~~ Người ta biết sai rồi, người đừng giận mà.”

“Người cũng biết sai? Địa bàn của Trịnh Duẩn Hạo là nơi người có thể chơi đùa hay sao, hả? May mà người ta nể mặt bố người, nếu không hai con mắt của người cũng không biết đã đi đâu rồi!”

“Người ta đâu có chơi đùa, con chỉ định gây sự chú ý của hấn, tiếp cận hấn. Con không tin với điều kiện của con, hấn lại không động lòng! Bố nghĩ xem, nếu như Trịnh Duẩn Hạo trở thành con rể của bố, còn có ai dám lớn tiếng với bố?”

“Người nằm mơ giữa ban ngày cũng phải chân thật một chút! Người tưởng lam sắc tường vi người muốn làm thì có thể làm sao! Cho dù bây giờ người muốn làm cũng không kịp rồi, hải lam tường vi của nhiệm kì này đã xuất hiện, vị trí của vợ hấn đã sớm có người ngồi rồi!”

“Cái gì?! Ui da!!”

Hùng Văn Kha kích động nên quên mất vết thương trên mặt.

“Bố nói đã có hải lam tường vi rồi? Làm sao có thể! Những người đàn bà có quan hệ với Trịnh Duẩn Hạo con đều đã từng điều tra, không có một người đủ tư cách, bọn họ nhiều nhất cũng chỉ là bạn giường! Con cũng không tin khiêu thẩm mỹ của Trịnh Duẩn Hạo lại thấp như vậy!”

“Tin này là đoạn thời gian trước Bang Băng Diễm truyền ra, không biết hải lam tường vi sẽ quản lí cái gì. Còn nữa, người đừng quên, Trịnh Duẩn Hạo hấn ta vẫn thích nam nhân.”

“Bố, bố nói là, tường vi của hấn là nam nhân?”

21. Chương 21

CHƯƠNG 21

Kim Tại Trung hiện tại đã quen với việc trước khi ngủ nhìn thấy Trịnh Duẫn Hạo, lúc tỉnh dậy chỉ có chiếc giường trống trải. Từ trên giường ngồi dậy, vô tình quay đầu, Kim Tại Trung liền nhìn thấy tờ giấy ghi chú trên tủ đầu giường:

“Hôm nay A Dũng và A Chí sẽ dạy cậu những thứ cậu nhất định phải học”.

Tên Trịnh Duẫn Hạo này cứ luôn như vậy, làm gì cũng không giải thích với cậu. Nhưng có việc để làm vẫn hơn là không việc gì làm, vô vị nhìn trời nhìn mây.

Sau khi dùng xong bữa sáng, Kim Tại Trung theo Dũng, Cương hai người đến tầng bốn của khu luyện tập, vào một phòng tập, Kim Tại Trung còn không biết hôm nay Trịnh Duẫn Hạo muốn dạy cậu cái gì.

“Một lát chúng ta làm gì?”

“Học cách tự mình cởi trói, hay mở còng tay.”

Mở còng tay cậu biết, nhưng không biết “tự mình cởi trói” có giống cách lí giải của cậu hay không.

“Ta cùng A Chí sẽ làm mẫu cho Kim thiếu gia.”

Còn Kim Tại Trung chỉ có thể đứng một bên nhìn Đặng Dũng dùng dây thừng buộc chặt tay của Đào Chí Cương ra sau lưng.

“Kim thiếu gia, chú ý động tác của ta và A Chí, đặc biệt là A Chí.”

“Uh.”

Kim Tại Trung nghiêm túc nhìn: Đặng Dũng đặt trên cổ tay của Đào Chí Cương sau đó thắt nút. Kim Tại Trung khẳng định Đặng Dũng đã thắt rất chặt, nhưng Đào Chí Cương chỉ tốn không đến một phút để cởi trói.

“Kim thiếu gia nhìn có hiểu không?”

“Àn, Ta muốn thử.”

Kim Tại Trung lần đầu thử bị thất bại, điều này khiến cậu rất chán nản. Cậu rõ ràng thấy Đào Chí Cương cũng làm như vậy.

“Kim thiếu gia quả nhiên là Kim thiếu gia, vừa nhìn đã hiểu. Cậu không cởi trói được là vì lúc ta giúp cậu buộc dây, động tác của cậu quá mạnh, động cơ rất rõ ràng, nên ta thắt dây chặt hơn. Kim thiếu gia cậu nhớ rõ, lúc đối phương rõ ràng mạnh hơn bản thân, cậu không thể phản kích trực tiếp, thì phải dùng cách mềm yếu. Cậu vốn không có thân thủ, đã khiến người khác gỡ bỏ nghi ngờ, nên chỉ cần giả vờ yếu đuối thì đối phương sẽ thả lỏng cảnh giác. Gặp những trường hợp này, lúc bị người ta trói động tác của cổ tay không nên quá mạnh, không được để đối phương phát hiện ý đồ của cậu, như vậy cơ hội cậu có thể cởi trói mới lớn. Chúng ta làm thêm lần nữa.”

Lần thứ hai, Kim Tại Trung đã thành công, chỉ là tốn nhiều thời gian một chút. Vốn Đặng Dũng nói như vậy là được, nhưng Kim Tại Trung kiên trì muốn làm thêm vài lần hai người không có cách chỉ có thể tuân lệnh. Cũng không biết đã làm bao nhiêu lần, cho đến khi thời gian Kim Tại Trung cởi trói cũng bằng Đào Chí Cương, mới chịu chuyển sang cái tiếp theo.

Tiếp đến là mở còng tay, cái đó so với cởi trói còn khó hơn nhiều, nhưng chỉ với một ngày, Kim Tại Trung đã mở được tất cả các loại còng tay. Hai cổ tay cũng để lại vết hằn đỏ, hơi rướm máu.

Vốn dĩ không đau, nhưng vừa chạm vào nước liền đau rát. Kim Tại Trung nằm trong bồn tắm đưa hai tay của mình lên, chỉ có thể thở dài bất lực.

Trịnh Duẫn Hạo bây giờ muốn cậu học cái này, là chuẩn bị cho tương lai, phòng ngừa sẵn ah? Thân phận của cậu cũng thật nguy hiểm?

Trịnh Duẫn Hạo cậu bây giờ đã quen với mùi hương của Trịnh Duẫn Hạo, những đêm hán ta về cậu sẽ ngủ ngon hơn. Cậu biết bản thân đã thích Trịnh Duẫn Hạo rồi, thích nhiều như thế nào cậu không biết. Cũng không biết bản thân tại sao không hận hán không ghét hán, lại thích hán, cậu không biết Trịnh Duẫn Hạo chỗ nào thu hút mình, sự mập mạp của cơ thể là một lí do, nhưng tuyệt đối không phải nguyên nhân chính. Là sự mạnh mẽ của hán ta? Sự bá đạo của hán? Sự ôn nhu của hán. Tóm lại bản thân chính là thích hán như vậy, nên ghét cái loại “gặp mặt nhưng không có gì để nói” của hai người, cùng nằm trên một chiếc giường nhưng lại cảm thấy như đang ở hai nơi khác nhau. Rốt cuộc đã xảy ra vấn đề ở chỗ nào? Trịnh Duẫn Hạo nếu đã đưa cậu sang Mỹ, tại sao thái độ đối với cậu còn không bằng lúc ở Trung Quốc? Chẳng lẽ hán vì việc cậu từ chối mà tức giận?

Quan hệ của họ trở nên bế tắc thật sự là từ lúc cậu từ chối Trịnh Duẫn Hạo, lúc đó Trịnh Duẫn Hạo thật sự là có tức giận, nhưng ngữ khí của hán vẫn hơn bây giờ không nhạt không mặn. Đúng, nhìn thấy biểu hiện lạnh lùng của Trịnh Duẫn Hạo là trước khi cậu ngắt đi, sau khi uống xong li rượu đó, lúc đó nhìn thấy biểu tình của Trịnh Duẫn Hạo, lúc ngắt xiu cậu còn tưởng mình đã chết. Trịnh Duẫn Hạo tại sao lại lộ ra biểu tình đó? Li rượu đó? Đợi một chút, li rượu đó, giao dịch của họ....lúc đó cậu dùng điều kiện kết thúc mối quan hệ trước đó để giao dịch với Trịnh Duẫn Hạo. Kì thực cậu tự biết, điều kiện kết thúc quan hệ chẳng qua là để che giấu sự lo lắng của bản thân, hỏi cậu thật sự muốn kết thúc quan hệ với Trịnh Duẫn Hạo? Cậu cũng rất mâu thuẫn. Hôm đó giận dữ bỏ đi không phải vì Trịnh Duẫn Hạo không đáp ứng điều kiện đó, mà vì Trịnh Duẫn Hạo không tin cậu. Hôm đó uống li rượu đó, cũng vì quen với mệnh lệnh của Trịnh Duẫn Hạo, cậu không có lựa chọn khác. Nhưng Trịnh Duẫn Hạo không phải cậu, Trịnh Duẫn Hạo sẽ cảm thấy như thế nào? Trịnh Duẫn Hạo từng hỏi cậu “nói cậu thích ai?”, dường như từ sau khi cậu trả lời, Trịnh Duẫn Hạo mới thật sự tức giận. Nên li rượu đó “Kim Tại Trung đã quyết tâm kết thúc quan hệ với mình”. Hán sẽ nghĩ như vậy chứ?

Xem tình trạng sau này, cho dù lúc đó cậu không uống li rượu đó, Trịnh Duẫn Hạo cũng sẽ tìm đủ mọi cách để đưa cậu sang đây, li rượu đó chỉ muốn xem thái độ của cậu, đó là hạ hạ sách. Nhưng kết quả vẫn như vậy, nhưng ý nghĩa không giống nhau, cậu uống li rượu là “cuối cùng vẫn chọn kết thúc quan hệ”, đây chính là suy nghĩ của Trịnh Duẫn Hạo phải không, nên hán mới có biểu tình đó. Vậy bây giờ? Nếu như bản thân thật sự như là Trịnh Duẫn Hạo nói “khác với bọn họ”, vậy tại sao lại đối với bản thân như vậy?

“Cậu chỉ cần uống li rượu trên bàn, quan hệ trước đây của chúng ta coi như kết thúc.”

Đây là lời Trịnh Duẫn Hạo nói hôm đó, quan hệ trước đây....trước đây, đúng! Chỉ là quan hệ trước đây kết thúc! Trước đây mặc cho là chuyện gì, Trịnh Duẫn Hạo cũng không quan tâm cậu có nguyện ý hay không, đặc biệt là chuyện trên giường, chỉ cần Trịnh Duẫn Hạo muốn thì cậu phải chấp nhận. Đến đây lâu như vậy, đêm qua hán mới vào phòng tắm, là vẫn đang đợi mình đồng ý? Tối qua giữ chặt cậu để hôn, cậu đứng thẳng lưng nghiêng mặt sang một bên, Trịnh Duẫn Hạo sẽ hiểu thành cậu từ chối, nên mới không tiếp tục sau đó rời khỏi phòng tắm? Nói như vậy nghĩa là bây giờ trong một số chuyện cậu có quyền từ chối Trịnh Duẫn Hạo? Cậu không đồng ý Trịnh Duẫn Hạo sẽ không ép cậu?

Nghĩ đến đau đầu, Kim Tại Trung bước ra từ bồn nước đã lạnh, lau khô người mặc áo choàng tắm vào đi ra khỏi phòng tắm. Đang nghĩ không biết lần sau gặp Trịnh Duẫn Hạo sẽ thế nào, thì thấy Trịnh Duẫn Hạo đang mặc áo choàng tắm bước ra từ phòng tắm khác.

Trịnh Duẫn Hạo sau khi nhìn thấy Kim Tại Trung, dừng lại hành động lau khô tóc, đi đến bên giường mở ngăn kéo, lấy ra một hộp gì đó, sau đó ngồi trên giường, nhìn Kim Tại Trung.

“Qua đây.”

Kim Tại Trung vốn không muốn để ý đến hán, nhưng nghe thấy ngữ khí hôm nay của hán có chút khác lạ, nghe có vẻ thuận tai hơn, cũng không muốn quan hệ giữa hai người tiếp tục bế tắc như vậy, nên ngoan ngoãn đến ngồi bên cạnh Trịnh Duẫn Hạo.

“Ngồi xuống, đưa tay ra.”

Không biết Trịnh Duẫn Hạo muốn gì, nhưng Kim Tại Trung vẫn ngoan ngoãn ngồi xuống, đưa tay ra. Trịnh Duẫn Hạo mở chiếc hộp ra, dùng ngón tay lấy một ít chất trong suốt bên trong ra, một tay giữa lấy tay Kim Tại Trung, nhẹ nhàng thoa nó lên chiếc “vòng tay màu đỏ” trên tay cậu. Cảm giác mát lạnh lan toả trên da, Kim Tại Trung cảm thấy cái đau lúc này cũng không còn.

“Trước hết đừng thả xuống, đừng để tay áo đụng vào.”

Trịnh Duẩn Hạo nói xong lại quệt thêm một ít, lặp lại việc trước đó lên cổ tay còn lại của Kim Tại Trung. Sau khi thoa xong, Trịnh Duẩn Hạo cẩn thận dùng hai tay đỡ lấy hai tay của Kim Tại Trung, khẽ thổi lên phần được thoa thuốc, thổi một lúc lại lấy cuộn băng gạc trong ngăn kéo ra, cẩn thận giúp Kim Tại Trung băng lại.

Nhìn động tác của Trịnh Duẩn Hạo, Kim Tại Trung nhớ đến hình ảnh Trịnh Duẩn Hạo giúp mình băng bó, sau khi cậu nổi giận làm cho bản thân bị thương, mũi cảm thấy hơi xót, nhịn không được hít thở mạnh, Trịnh Duẩn Hạo ngược đầu nhìn thấy khoé mắt của Kim Tại Trung ửng đỏ.

“Rất đau sao? Ngày mai sẽ khỏi.”

“Tại sao đột nhiên bỏ đi?”

“.....Sòng bạc bên Las Vegas có vấn đề cần ta đi giải quyết.”

“Không phải. Là.... Lúc ở trong phòng tắm.”

Kim Tại Trung cảm nhận được mặt của mình chắc chắn đang đỏ bừng lên, nhưng vẫn nhẫn nhịn không cúi thấp đầu.

“Ta đã nói, quan hệ trước đây của chúng ta đã kết thúc. Cậu không đồng ý, ta cũng sẽ không miễn cưỡng.”

“.....Ta không có....”

Giọng của Kim Tại Trung nhỏ dần, đầu cũng rụt xuống, nắm chặt ngón tay của mình.

“Không có.... không đồng ý.”

Khoảng chừng năm giây sau, tay của Trịnh Duẩn Hạo đặt lên khuôn mặt đỏ bừng của Kim Tại Trung, ngón tay thon dài lướt tới cằm của cậu, nâng lên, ấn môi xuống, tay nhẹ nhàng đặt lên phần xương quai đòn, mân mê hình xăm tường vi.

Kim Tại Trung lần đầu tiên chủ động tách môi ra, dễ dàng để Trịnh Duẩn Hạo trườn lưỡi vào. Nhẹ nhàng đặt Kim Tại Trung xuống giường, Trịnh Duẩn Hạo cởi bỏ đai áo choàng tắm, thân đè lên người cậu....

.

Ngày thứ hai tỉnh dậy. Trên giường cũng chỉ còn một mình cậu, Kim Tại Trung quay đầu nhìn về phía tủ đầu giường, quả nhiên là có một tờ giấy ghi chú, đưa tay nắm lấy.

“Trưa cứ nghỉ ngơi, Chiều bọn họ sẽ dạy cậu một vài thứ khác. Còn nữa, Hạ Phương sẽ đến.”

Sau cái câu “Hạ Phương sẽ đến” Trịnh Duẩn Hạo còn viết một câu, nhưng đã dùng bút gạch đi, Kim Tại Trung cầm tờ giấy lên nhìn cả ngày cũng không nhìn thấy được cái câu bị gạch đi.

Tên Trịnh Duẩn Hạo này thật là! Không muốn để cậu nhìn thấy thì đừng viết! Viết rồi lại gạch đi, khiến cho người ta tò mò lại không cho người ta biết! Chắc chắn là cố ý!

Còn về Hạ Phương, Kim Tại Trung lúc trước có nghe Đào Chí Cương nói qua. Hôm đó trong lúc “ học tập” bang quy, Đào Chí Cương liền giới thiệu sơ lược về những thuộc hạ của đương nhiệm bang chủ Trịnh Duẩn Hạo:

Dương Húc Huy, đôi tay của Trịnh Duẩn Hạo, kĩ hồ như là đương gia thứ hai của Bang Băng Diễm. Lúc Trịnh Duẩn Hạo không ở Mĩ, những sự vụ chủ yếu trong bang đều do ông ta xử lí. Ông ta lớn hơn Trịnh Duẩn Hạo một tuổi, là người bạn từ lúc mặc tã cùng nhau lớn lên với Trịnh Duẩn Hạo.

Tân Tử Phong, là người được Trịnh Duẩn Hạo nổi lòng từ bi cứu sống, sau khi được cứu sống thì gia nhập Bang Băng Diễm, làm việc dưới tay của Dương Húc Huy. Đào Chí Cương nói, Tân Tử Phong là người đẹp trai nhất trong bảy người bọn họ (bao gồm cả Hồ Ba đã chết).

Hàn kính, vì phải trị bệnh cho mẹ, nên vào sòng bạc của Trịnh Duẩn Hạo, kết quả là nợ Trịnh Duẩn Hạo một số tiền, nhưng Trịnh Duẩn Hạo lại không có cho người lấy một đồng của anh ta. Do sự bắt ép của cuộc sống, cuối cùng gia nhập vào Bang Băng Diễm, đến bây giờ đã được tám năm.

Còn Đặng Dũng và Đào Chí Cường là quen với Trịnh Duẩn Hạo trong nhà trẻ. Lúc đó ba người cùng thích một bạn học nữ trong lớp, kết quả ba người “không đánh không quen biết”. Trịnh Duẩn Hạo mười tuổi đã không còn đến trường nữa, bọn họ đều theo Trịnh Duẩn Hạo bỏ học, ở bên Trịnh Duẩn Hạo cho đến bây giờ.

Còn quan hệ của Hà Phương với Trịnh Duẩn Hạo có phần đặc biệt hơn. Hà gia đời đời đều theo nghề y, từ đời bố của ông cố của Trịnh Duẩn Hạo bắt đầu, Trịnh Hạo hai nhà có quan hệ đặc biệt, ông chủ thực sự sau lưng bệnh viện Hà Thị chính là Trịnh gia. Còn tất cả các thành viên của Bang Băng Diễm đều đến bệnh viện Hà Thị để chữa trị, tránh khỏi sự phiền phức của cảnh sát. Người kế thừa mỗi đời của Hà gia đều là bác sĩ riêng của đương gia mỗi đời của Bang Băng Diễm. Hà Phương cùng Dương Húc Huy giống nhau, là người cùng nhau lớn lên với Trịnh Duẩn Hạo, sự khác biệt chính là, anh ta là người duy nhất trong bọn họ dám nói đùa với Trịnh Duẩn Hạo.

22. Chương 22

CHƯƠNG 22

Vào buổi trưa, cảm giác đầu tiên của Kim Tại Trung khi nhìn thấy Hà Phương trong truyền thuyết, chính là đực mặt ra! Cậu thật sự không thể tin người trước mặt là người đã xăm hình cây tường vi lên xương quai xanh của cậu. Cao tương đương với Trịnh Duẩn Hạo, nhưng cường tráng hơn Trịnh Duẩn Hạo nhiều, lông mày rậm, mũi cao, môi dày lại là người khô ngô, tinh tế, nhã nhặn. Trong suy nghĩ của cậu, Kim Tại Trung cảm thấy, nếu như đối dao phẫu thuật của anh ta thành cây dao chặt thịt, tuyệt đối sẽ giống người mổ lợn hơn. Đương nhiên, không phải khuôn mặt anh ta giống người mổ lợn, mà là vì trên người anh ta phát ra cảm giác đó. Cái loại cảm giác hiệu chiến này của Hà Phương là nặng nhất trong tất cả những người xung quanh bao gồm cả Trịnh Duẩn Hạo. Nhưng thời gian sau khi Kim Tại Trung tiếp xúc mới phát hiện kì thực Hà Phương là người rất ôn nhu và hài hước. Cậu vẫn không hiểu được, một người như vậy tại sao lại nặng cảm giác hiệu chiến như vậy.

“Kim thiếu gia.”

“Àn, chào người. Hôm nay ta phải học cái gì?”

Kim Tại Trung nhìn về phía hai người đứng kế Hà Phương.

“Hôm nay người dạy cậu là Hà Phương, chúng tôi chỉ hỗ trợ thôi.”

Lúc này Kim Tại Trung vẫn luôn tự hỏi: một bác sĩ phải dạy cậu cái gì? Chẳng lẽ là y thuật? Hay là học băng bó?

Hà Phương nhìn vẻ mặt thắc mắc của Kim Tại Trung, hắng giọng:

“Đại ca nói, Kim thiếu gia thể chất không tốt, nhưng lực ở tay lại khá tốt, nên hôm nay chúng ta sẽ học một thứ có liên quan đến tay—điểm huyết. Đương nhiên, không có thần kì như trong truyện kiếm hiệp, nhưng cũng rất hữu dụng. Trong lúc đánh nhau nhiều lúc phải dựa vào kĩ xảo chứ không phải sức trâu, có sức thì càng tốt. Cơ thể người có khoảng 52 đơn huyết, 300 song huyết, 50 huyết đạo đặc biệt, tổng cộng có 720 huyết đạo. Nhưng những cái này Kim thiếu gia cũng không cần thiết phải biết hết, chỉ cần biết 108 huyết đạo gây hại là được. Những cái khác nếu như Kim thiếu gia có hứng thú, sau này có thể hỏi ta. Đây là hai bức vẽ huyết đạo của cơ thể người.”

Hạ Phương nói rồi đi đến bên tường kéo một sợi dây, một bức vẽ lớn mở ra trước mặt Kim Tại Trung: trên bức vẽ là hai hình cơ thể người, một là mặt trước, một là mặt sau.

“Trên đây những điểm màu đỏ chính là những huyết đạo đó. 108 huyết đạo này, có 72 huyết là bình thường điểm đều không lấy mạng, còn 36 cái còn lại là huyết lấy mạng, tục gọi là “tử huyết”, tử huyết có phân tề liệt, hoa mắt, khinh và trọng tứ huyết. Còn 36 huyết đạo này Kim thiếu gia phải nhớ kĩ,. Trước tiên là ở phần đầu: huyết Bạch Hội, ở giao điểm của đường giữa đỉnh đầu và đường nối hai tai, bị điểm trúng sẽ bị ngất xỉu, bất tỉnh nhân sự; thần đình, ở trước đầu đi vào trong năm phân, bị điểm trúng sẽ choáng váng, đau đầu....Kim thiếu gia hôm nay chỉ cần nhớ tên gọi cũng như vị trí của các huyết đạo này, ngày mai mới tiếp tục nhận biết trên cơ thể người thật, xem xem có thể nhớ được bao nhiêu, sau đó mới dùng đúng lực

đạo để luyện tập, cái này cần một ít dụng cụ, còn đó là gì thì tới lúc đấy sẽ nói cho Kim thiếu gia biết, sau đó thì luyện tập trên cơ thể người thật.”

Kim Tại Trung nghiêm túc nghe, nghe xong thì gật đầu, xoay người đi vào một góc, chỉ vào những thứ để ở đó.

“Người nói cái mô phỏng người thật là cái này sao?”

“Vâng.”

Đi một vòng quanh những búp bê mô phỏng, Kim Tại Trung dừng lại trước một điểm, đưa tay lên, tay chỉ lên một bộ phận của búp bê mô phỏng.

“Vùng ngực và bụng có tổng cộng 14 huyệt gây hại: huyệt Thiên Trung, ở phần trung ương của cơ thể, giữ ngực, sau khi bị điểm thì nội khí sẽ tiêu tán, tâm hoảng ý loạn, tinh thần không tỉnh táo.”

Kim Tại Trung nói xong, đưa tay lên, đặt lên vị trí trên phần rốn của búp bê mô phỏng.

“Cửu Vinh huyệt, ở trên rốn 7 phân, sao khi ấn xuống nửa phân, thì việc di chuyển sẽ chuyển sang bị động, tỉnh mạch, gan, túi mật, động tim, mất máu mà chết....”

Tay của Kim Tại Trung không ngừng di chuyển, miệng nói chuẩn xác tên và vị trí huyệt đạo. Hà Phương nhìn cậu ta, nói không nên lời. Đào Chí Cương nhìn Hà Phương, rồi nói:

“Đã sớm nói với người trí nhớ của Kim thiếu gia rất đáng sợ, người còn không tin, còn làm cả một kế hoạch như vậy.”

“Người khẳng định lúc các người điều tra Kim thiếu gia không xảy ra nhầm lẫn gì không? Không nhầm IQ 180 mấy thành 160 mấy chứ?”

Đặng Dũng liếc nhìn Hà Phương, không nói gì.

“Ta có nói sai chỗ nào không?”

Kim Tại Trung xoay về phía ba người, biểu tình nghiêm túc.

“Không có, nhớ rất chính xác. Hôm nay tới đây, ngày mai chúng ta tiếp tục học cách tấn công hữu hiệu với những bộ vị này.”

Thế là từ ngày hôm sau, Kim Tại Trung theo Hà Phương học điểm huyệt. Kì thực, muốn thực sự nắm rõ đối với Kim Tại Trung không phải là khó. Trước tiên thứ dùng để tấn công chỉ là một cây ngân kim lớn hơn cây kim may áo một chút, cầm nó trên tay đúng cách chính là một vấn đề, chứ đừng nói dùng nó để tấn công, còn nữa những ngân châm này bình thường cậu phải để trên bàn quần, lúc bắt đầu Kim Tại Trung nghĩ đến việc mình mang theo mười mấy cây ngân kim bên trong dây nịt liền thấy sợ. Nhưng không còn cách nào khác, trên người cũng không còn chỗ nào vừa dễ giấu vừa dễ lấy như vậy. Còn để cái “kĩ năng” này có thể sử dụng được, Đặng Dũng, Đào Chí Cương trở thành đối tượng luyện tập của cậu. Vì để phối hợp với loại luyện tập này, Kim Tại Trung còn tăng cường luyện tập sự linh hoạt của cơ thể cùng một số cách tấn công gần dưới sự chỉ đạo của ba người họ. Đến nói Kim Tại Trung cứ nghĩ rằng Trịnh Duẩn Hạo muốn huấn luyện cậu thành sát thủ bí mật.

Đối với việc Kim Tại Trung không hỏi gì, bọn họ dạy gì thì cậu học cái đó, dùng thái độ rất nghiêm túc, ba người kia đều có điểm không hiểu: Kim Tại Trung không phải là người nhát gan, cũng không giống như đang tìm mọi cách để rời khỏi nơi này, luôn nghe lời lại nghiêm túc. Đối với quan hệ giữa đại ca của mình và cậu, ba người bọn họ đều rõ, nhưng cũng thật không hiểu đại ca của mình: đem một người không biết có yêu hấn hay không về làm đại tẩu của bọn họ không nói, còn dạy cậu ta những thứ nguy hiểm như vậy, nếu như một ngày cậu ta dùng cái đó để đối phó với mình thì thật sự không phải nói đùa đâu. Bọn họ hiểu mục đích của đại ca của mình, nhưng ít nhất cũng phải đợi sau khi Kim Tại Trung xác định tình cảm của mình đối với hấn, trước lúc đó chỉ cần để cậu ở tổng bộ thì sẽ tuyệt đối an toàn, trước mắt cũng không ai dám vào đây gây sự.

Giữa Kim Tại Trung và Trịnh Duẩn Hạo cũng không có gì biến hoá lớn, nhưng thời gian Kim Tại Trung được nhìn thấy Trịnh Duẩn Hạo nhiều hơn, hay nói là thời gian ở bên Trịnh Duẩn Hạo nhiều hơn. Lúc

sáng sớm thức dậy thường nhìn thấy Trịnh Duẫn Hạo, sau đó Trịnh Duẫn Hạo sẽ ăn sáng cùng cậu rồi mới đi, hoặc có lúc buổi chiều sẽ về sớm một chút để cùng ăn tối với cậu, nếu như vẫn còn việc phải giải quyết thì sẽ đi tiếp, nhưng đi như thế thì cũng sẽ đến ba bốn giờ khuya mới về. Có lúc hẳn có chuyện đột xuất lại phải đi, ngày hôm sau mới trở về. Giữa người tuy không có nhiều lời, Trịnh Duẫn Hạo cũng không chủ động nói với cậu chuyện của hắn, cũng không hỏi Kim Tại Trung học như thế nào. Kim Tại Trung biết tình trạng của bản thân đều được Đặng Dũng báo cáo với hắn, vì cậu có vết thương nhỏ Trịnh Duẫn Hạo đều biết, còn chuyện của Trịnh Duẫn Hạo lại không ai chủ động nói với cậu, trừ khi Trịnh Duẫn Hạo có dặn, Kim Tại Trung bản thân cũng sẽ không hỏi Trịnh Duẫn Hạo chuyện của hắn, Trịnh Duẫn Hạo không nói với cậu, cậu cũng không hỏi. Hai người cứ tôn trọng nhau như vậy mà sống.

Lại qua nửa tháng nữa, Kim Tại Trung đã nắm rõ những gì Hà Phương dạy, nên có chút nhàn nhã, Kim Tại Trung vẫn luôn chạy lên sân thượng chơi xích đu, thông qua tấm kính ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh bên ngoài, sau đó nghĩ đến bố mẹ, em gái, còn có Tạ Cát Phi ở bờ kia của Thái Bình Dương. Kim Tại Trung có lúc sẽ nghĩ, nếu như bản thân là nữ nhân còn có thể nuôi một con chó, thời tiết tốt lại có thể dẫn nó đi dạo trong vườn, học cách trồng hoa, lại làm đẹp để cho thời gian qua nhanh sẽ tốt hơn. Nhưng cậu không phải, những thứ đó cậu cũng không thích. Rất muốn ra khỏi chỗ này, hoặc gọi điện viết thư cho gia đình để báo bình an, nhưng cậu không giám đòi hỏi Trịnh Duẫn Hạo những thứ này, cho dù bây giờ bọn họ gọi cậu là Kim thiếu gia, thân phận của cậu khác với trước đây, nhưng cậu cảm thấy giữa cậu và Trịnh Duẫn Hạo so với lúc ở Trung Quốc không có sự khác biệt lớn.

Một mình thường thích nghĩ vẩn vơ. Đối với quan hệ với Trịnh Duẫn Hạo, Kim Tại Trung càng ngày càng cảm thấy không có cảm giác chân thực, cảm thấy đôi chân như lơ lửng trong không khí, không chạm được mặt đất, lúc nào cũng có thể rơi xuống. Cậu bây giờ như con chim hoàng yến bị nhốt trong một chiếc ***g vàng, chuyện gì cũng không cần cậu làm, cái gì cũng không cần cậu nghĩ, cái gì cũng không cần cậu hao tâm, cậu chỉ cần tới giờ cơm thì ăn cơm, giờ ngủ thì đi ngủ thì mọi chuyện đều ổn. Trịnh Duẫn Hạo tuy vẫn như trước đây thích sở hữu cậu, đối với cậu vẫn ôn nhu như vậy, nhưng lại thiếu mất sự bá đạo của trước đây. Lại khiến Kim Tại Trung có chút không yên lòng, cảm giác bất an này sau khi gặp Tân Tử Phong lại càng mãnh liệt hơn. Tân Tử Phong so với những gì cậu tưởng tượng còn xinh đẹp hơn nhiều, Trịnh Duẫn Hạo không tùy tiện cứu một người, nhưng hẳn lại cứu Tân Tử Phong một người bị thương nặng ngay lần đầu gặp, tại sao lại như vậy?

Còn điều khiến Kim Tại Trung có chút ám lòng chính là cậu vô tình phát hiện, Trịnh Duẫn Hạo dù nửa đêm trở về hay nửa đêm li khai đều hôn cậu. Mặc kệ có phải là ảo giác hay không, cậu vẫn cảm thấy bản thân được Trịnh Duẫn Hạo trân trọng, chăm sóc cẩn thận.

Hôm nay thức dậy, Trịnh Duẫn Hạo lại không còn ở đó. Từ trên giường ngồi dậy, Kim Tại Trung thấy trên tủ đầu giường có một phong thư lớn, trên phong thư còn một tờ giấy ghi chú, Kim Tại Trung như thường lệ cầm tờ giấy lên xem.

Những thứ trong đó, mở ra xem.

Kim Tại Trung nghi hoặc cầm phong bì lên, vừa mở ra, một chiếc đĩa rơi ra. Nhặt lên, Kim Tại Trung nhìn hình ảnh phản chiếu của mình trên mặt đĩa.

Chẳng lẽ Trịnh Duẫn Hạo phát hiện khoảng gian này cậu rảnh rỗi, nên cho cậu xem điện ảnh đấy thời gian?

Xuống giường bỏ đĩa vào đầu máy, lúc nhìn thấy hình ảnh hiện lên trên màn hình TV, trong hai giây đó Kim Tại Trung cảm thấy không thể tin được.

23. Chương 23

CHƯƠNG 23

Xuống giường bỏ đĩa vào đầu máy, lúc nhìn thấy hình ảnh hiện lên trên màn hình TV, trong hai giây đó Kim Tại Trung cảm thấy không thể tin được.

“Bố mẹ, như vậy hai người không cần lo lắng nữa. Tuy chúng ta không biết anh hai đang ở đâu, nhưng hai người nhìn những hình này xem sắc mặt của anh ấy rất hồng hào, chắc chắn là sẽ không chịu khổ, nói không

chừng đang hạnh phúc lắm.”

Kim Tại Nghiên chỉ vào đồng ảnh trên mặt bàn rồi an ủi bố mẹ mình. Còn đồng ảnh đó chắc chắn đều là của Kim Tại Trung.

“Tốt, sống tốt là được, là được rồi.”

Kim mama cầm một trong những bức ảnh lên xem, trong mắt ngập nước, tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của Kim Tại Trung trên tấm hình.

“Rất cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao không nói gì đã biến mất.”

“Mẹ, anh hai chắc có nguyên nhân của mình, anh ấy cũng biết chúng ta sẽ lo lắng, nên mới có những bức ảnh này! Tuy rằng là trực tiếp bỏ vào thùng thư nhà chúng ta. Mẹ chúng ta có nên viết thư cho anh không, nói với anh ấy chúng ta đều tốt? Anh ấy chắc chắn cũng rất nhớ chúng ta.”

“Nhưng chúng ta làm sao gửi cho nó? Trên phong thư này cái gì cũng không có.”

“Bỏ vào hộp thư của nhà chúng ta, chắc chắn sẽ có người đến lấy.”

Hai vợ chồng nhìn nhau rồi gật đầu.

“Tốt, con mau đi lấy giấy và viết.”

Kim Tại Nghiên chạy vào phòng, một lát sau trên tay cầm giấy và viết chạy ra.

“Nói với anh của con, dù nó đang ở đâu, cũng phải chăm sóc tốt bản thân. Ta cùng ba của con rất khỏe, bảo nó không cần lo lắng. Còn nữa, chúng ta cũng sẽ nói với Tạ Cát Phi nó bây giờ rất tốt.”

Màn ảnh tới đó thì tắt đây, nhìn thấy màn hình trắng, Kim Tại Trung đứng dậy cầm phong thư lên, đưa tay vào trong đó quả nhiên là có một tờ giấy! Lập tức mở ra, Tại Trung nhìn dòng chữ thanh tú, lộ ra nụ cười đã lâu không được nhìn thấy.

Ca:

Nhìn thấy chữ của Tiểu Nghiên có vui không? Người thật không nghĩa khí, một lời cũng không nói đã bỏ rơi bọn ta, bọn ta đều rất buồn! Nói đùa đấy, bọn ta không trách người ah. Anh có phải thật sự bị người khác bắt cóc rồi àh?

Được rồi, nói nghiêm túc đây. Bố mẹ vẫn khỏe, sức khỏe tốt, tinh thần tốt nên người không cần lo lắng. Ta cũng rất ngoan, không tin người hỏi bố mẹ (*^____^*) Hihi,,, chỉ là khoảng thời gian người mất tích Cát Phi tỷ rất lo lắng, người cũng ốm đi. Nhưng bây giờ vẫn giống như trước đây! Bọn ta cũng đã cho nàng xem hình của người, để nàng biết người rất tốt. Nhưng nói thật đi, ca, người có phải chốn đi cùng người khác không?! Nói đùa đấy!

Ta nói với người, còn nhớ con cho mập mập tiểu Dục của dì Lý ở dưới lầu không? Hai ngày trước đã cắn tai của con Labrador nhà dì Đàm...

Nhìn những lời Kim Tại Nghiên kể về những chuyện xung quanh, Kim Tại Trung nhìn không được mỉm cười. Đặt thư xuống, Kim Tại Trung nhìn chiếc tủ đầu giường bên Trịnh Duẩn Hạo, sau đó đi qua đó mở ngăn kéo, từ trong đó lấy ra bút và giấy.

Cả ngày hôm nay tâm trạng của Tại Trung đều rất vui, cũng lần đầu tiên đặc biệt hy vọng Trịnh Duẩn Hạo về sớm một chút. Nhưng sau khi Tại Trung ăn xong cơm, tắm rửa xong, trong tay cầm phong thư trắng thơm ngai bên giường đợi tới mười hai giờ rưỡi, đầu gật gật như gà mổ thóc, Duẩn Hạo vẫn chưa về. Thất vọng đặt thư lên tủ đầu giường, chui vào trong chăn, JaeJoong vừa nhắm mắt liền ngủ say.

Có thể là trong lòng nhớ rõ, nên ngày hôm sao mới sáng sớm Tại Trung đã tỉnh dậy, ngồi bật dậy trên giường.

“Sao vậy?”

Kim Tại Trung nhìn theo hướng phát ra âm thanh, nhìn Duẩn Hạo từ trên giường ngồi dậy, dường như phản ứng không kịp, ngẩn ngơ tròn mắt nhìn. Duẩn Hạo đưa người sang hôn lên môi cậu, nhẹ nhàng cắn, Tại Trung hơi giật mình, vươn người cảm xúc thư đưa tới trước mặt Duẩn Hạo.

“Có thể, gửi sang đó không?”

Trịnh Duẩn Hạo nhận lấy, mở thư ra. Tại Trung biết hẳn nhất định sẽ “kiểm duyệt” thư của cậu, dù gì cậu cũng không viết bí mật gì, hẳn thích xem cứ xem, cậu chỉ đợi hẳn “được” hay “không được”. Đọc sơ một lần, Trịnh Duẩn Hạo lấy viết trong ngăn kéo ra vẽ vẽ lên giấy, lại đưa cho Kim Tại Trung.

“Chỉ có thể viết gọn lại.”

Nói xong Trịnh Duẩn Hạo xuống giường làm vệ sinh cá nhân sau đó quay đầu nói với Tại Trung một câu “mau xuống ăn sáng” sau đó đi ra khỏi phòng ngủ. Lúc Trịnh Duẩn Hạo đóng cửa lại, Tại Trung vò tờ giấy trong tay sau đó ném xuống dưới đất. Trịnh Duẩn Hạo viết gọn lại chỉ một câu: Ta rất tốt, không cần lo lắng.

Ngồi bên bàn ăn, Trịnh Duẩn Hạo nhìn phần ăn sáng sắp dùng xong của mình lại nhìn đĩa thức ăn chưa được đụng vào ở bên kia bàn.

“Tổng tàu.”

“Thiếu gia, có dặn dò gì ạ?”

“Đưa đồ ăn sáng lên cho Kim thiếu gia.”

Tổng tàu bưng thức ăn lên lầu, nhưng một lát lại bưng xuống.

“Thiếu gia, Kim thiếu gia nói cậu ấy không muốn ăn. Ta xem cậu ấy dười như không vui, có phải đang bị bệnh không?”

“Đặt đồ ăn ở đây, người lui xuống trước.”

“Vâng.”

Trịnh Duẩn Hạo lại ăn thêm vài miếng, cầm khăn ăn lên lau miệng, đứng dậy, đi lên lầu. Lúc đẩy cửa đi vào, Kim Tại Trung đang ôm hai chân ngồi dưới mặt đất, nhìn thấy hẳn liền xoay người về phía cửa, Trịnh Duẩn Hạo đi vào, nhặt tờ giấy bị vò thành một cục trên mặt đất mở ra, sau đó xé đôi tờ giấy, cầm lấy một trong hai phần nắm chặt trong tay đi về phía Tại Trung.

“Chỉ có thể như vậy, không được mặc cả nữa.”

Khoảng sau một phút, Kim Tại Trung mới đứng dậy xoay người về phía Trịnh Duẩn Hạo, từ từ đưa tay nhận lấy một nửa tờ giấy từ tay hẳn, liếc mắt về phía bàn tay phải đang nắm thành nắm đấm của Trịnh Duẩn Hạo.

“Ân.”

“Viết lại một bức, viết xong thì sẽ giúp người đưa sang đó.”

“Ân.”

Nhìn thấy vẻ mặt như bắt được vàng của Kim Tại Trung, Trịnh Duẩn Hạo cúi người hôn lên môi cậu.

“Sau này không được không ăn cơm. Ta còn việc không thể đợi người, viết xong thì bảo bọn họ đưa cho ta.”

“Ân, vậy người đi đường cẩn thận.”

Kim Tại Trung nói xong xoay người lấy viết và giấy nằm rạp lên bàn. Còn nụ cười lúc đó của cậu khiến Trịnh Duẩn Hạo hơi ngạc nhiên. Nhìn người đang nằm trên bàn viết viết, Duẩn Hạo không nói gì nữa, xoay người đi ra khỏi phòng ngủ nhẹ nhàng đóng cửa lại, khoé môi cứ nhếch lên.

Đào Chí Cương ngồi ở ghế trước nhin không được liếc nhìn gương chiếu hậu, dùng chân khê đụng người đang lái xe Đặng Dũng. Đặng Dũng quay đầu nhìn Đào Chí Cương, anh dùng giọng nho nhỏ chỉ đủ cho hai người nghe nói:

“Hôm nay rôt cuộc có chuyện gì vui, sao đại ca vui vẻ như vậy?”

Đặng Dũng dùng bộ mặt “người không biết thì làm sao mà ta biết” nhìn Đào Chí Cương sau đó tiếp tục lái xe, nhưng cũng không nhìn được nhìn Trịnh Duẩn Hạo qua kính chiếu hậu.

Bọn họ ở bên đại ca lâu năm như vậy, biết hẳn khi nào giả vờ vui vẻ, khi nào thật sự đau lòng. Chuyên xảy ra trước đây quá nghiêm trọng vẫn luôn gây áp lực cho hắn, đã lâu rồi không có chuyện gì khiến hắn thật sự vui vẻ. Hôm nay, là vì Kim thiếu gia. Hy vọng mọi thứ đều như đại ca kỳ vọng. Còn trong phòng ngủ Tại Trung sau khi viết được vài dòng, thì dừng bút, cầm tờ giấy bị xé mất một nửa lên.

1/3 còn lại của bức thư là phần viết cho Cát Phi, chỉ nói với nàng ấy là cậu xin lỗi, bảo nàng chăm sóc tốt bản thân, đừng lo cho cậu, cũng đừng đợi cậu nữa. Vì cậu có thể rất lâu cũng không thể về được. Nhưng lại bị Duẩn Hạo xé mất, một chữ cũng không sót lại, còn lấy mất phần bị xé đi. Cậu có thể xem như hắn đang ghen không? Có thể là vậy.

Kim Tại Trung không tự giác mỉm cười, đặt tay lên trước ngực.

Đây là lần đầu tiên Trịnh Duẩn Hạo hôn cậu như vậy khi cậu tỉnh táo, lúc trước đều hôn khi nghĩ rằng cậu đã ngủ hay thật sự đã ngủ. Vừa nãy cậu không vui, nhưng không phải vì thế mà không ăn cơm, cậu không phải nữ nhân, chơi trò tuyệt thực kháng nghị với Trịnh Duẩn Hạo. Đến đây, cậu dường như ngày nào cũng ngủ tới lúc tự tỉnh dậy, rất ít khi dậy sớm như vậy, không ăn, tâm trạng không tốt là một lí do nhưng nguyên nhân chủ yếu là không đói, không muốn, vô tình lại thành công. Có thể sau này có thể dùng chiêu này.

Từ đó về cứ khoảng nửa tháng là Kim Tại Trung lại nhận được thư của gia đình, có lúc còn có thể có phim hoặc hình của họ, sau đó cậu lại hồi thư cho gia đình. Chỉ cần không nhắc đến Tạ Cát Phi hay chỗ cậu đang ở, Duẩn Hạo cũng sẽ không “bác bỏ”. Từ sau hôm đó Duẩn Hạo còn đem về cho Tại Trung rất nhiều sách: cái gì mà chính trị, kinh tế, văn hoá, lịch sử, triết học, văn học cũng có, còn có cả truyện tranh. Nhưng cả ngày an nhàn đọc sách, sách này tuy rằng đều rất hay, những lâu ngày Tại Trung cũng cảm thấy buồn chán. Nhưng chính vào lúc cậu muốn xin phép Trịnh Duẩn Hạo cho cậu ra ngoài dạo, nhưng còn chưa kịp nói, Duẩn Hạo đã phải rời khỏi Mĩ để đến Thái và Mianma.

Nhìn những gạch mình vẽ trên giấy, Kim Tại Trung cảm thấy mình thật giống khuê phòng oán phụ, ngồi đếm những ngày tháng chờ chồng trở về. Bỏ bút xuống, chui vào trong chăn.

Chỗ đó đã trống trải 13 ngày rồi. Trịnh Duẩn Hạo trước đó chỉ nói với cậu hẳn phải đi đâu, nhưng không nói đi bao lâu, khi nào trở về. Có khi nào lại đi như trước đó đi Trung Quốc, đi liền mấy tháng? Lúc về lại đem một người về, sau đó nói với cậu “Người có thể trở về rồi?”

Tại Trung mơ màng ngủ thiếp đi.

.

Đột nhiên cảm thấy lạnh, Kim Tại Trung nhắm mắt đưa tay sờ loạn xạ, chăn chưa tìm được đã nắm được một vật hơi thô và ẩm áp.

Tay?! Của ai?

Mở mắt ra, nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc, Kim Tại Trung còn có chút mơ hồ nên dùng tay dụi mắt.

“Đây là cái gì?”

Một bức vẽ trên đó có mười ba gạch, Kim Tại Trung một chốc đã hoàn toàn tỉnh táo, đưa tay giật lại tờ giấy từ tay Trịnh Duẩn Hạo.

“Không có gì, chỉ vẽ chơi thôi!”

Giây tiếp theo, môi bị một đôi môi khác chiếm lấy, chưa kịp phản ứng, cửa thành đã rơi vào tay giặc, thành trì bị xâm lược rồi. Vốn dĩ tưởng rằng chỉ một nụ hôn, nhưng tay của Trịnh Duẩn Hạo...

“Bây...bây giờ....là....buổi sáng....”

24. Chương 24

CHƯƠNG 24

Nghe tiếng nước trong phòng tắm, Kim Tại Trung nhắm mắt lại, nằm trên giường hoàn toàn không muốn cử động. Hôm nay Trịnh Duẫn Hạo khiến cậu ăn không tiêu, ngủ thêm một buổi chiều cho rồi. Nhưng không lâu sau Trịnh Duẫn Hạo từ phòng tắm bước ra, đập tan ý tưởng của cậu.

“Dậy tắm rửa một chút, một lát dẫn cậu đi gặp một số người.”

Ngồi dậy trên giường, Kim Tại Trung nhìn Trịnh Duẫn Hạo.

“Có thể không đi không?”

“Hôm nay nhất định phải đi gặp.”

“Uh.”

Mặc bộ đồ do Trịnh Duẫn Hạo chọn cho cậu, Kim Tại Trung đứng trước gương chau mày.

Trịnh Duẫn Hạo muốn giúp cậu ăn mặc đẹp, để đi làm minh tinh hay sao, tại sao lại ăn mặc như vậy? Còn nữa, tại sao là áo cổ chữ V rộng như vậy? Những chỗ cần lộ ra cũng đã lộ những chỗ không cần lộ cũng đã lộ. Lúc này vừa cầm quần áo lên cậu đã muốn đổi, nhưng Jung Yun Ho chỉ một câu nói.

“Cứ mặc bộ này.”

Khoác thêm một chiếc áo rộng ở ngoài, Kim Tại Trung theo Trịnh Duẫn Hạo xuống lầu. Vừa đi đến chỗ cầu thang, Kim Tại Trung nhìn thấy sáu người đang đợi bên dưới. Trong đó có ba người Kim Tại Trung biết, là Đặng Dũng, Hà Phương cùng Đào Chí Cương. Kim Tại Trung nghĩ, ba người còn lại chắc chắn là những người Đào Chí Cương nói với cậu. Quả nhiên vừa xuống tới lầu, Trịnh Duẫn Hạo đã chỉ vào ba khuôn mặt lạ giới thiệu với Kim Tại Trung:

“Đây là A Huy, Dương Húc Huy, Tân Tử Phong, Hàn Kính.”

“Kim thiếu gia.”

Ba người cúi người, cung kính gọi.

Kim Tại Trung đáp lại một tiếng, tiếp tục theo Trịnh Duẫn Hạo đi ra ngoài. Đây không phải là phần chính, phần chính ở đằng sau. Sáu người kia đi theo họ.

Đi trên đường, Kim Tại Trung cứ suy nghĩ: nếu như nếu như dùng một câu để hình dung thuộc hạ của Trịnh Duẫn Hạo, vậy cậu sẽ chọn “trong ngoài không giống nhau” hay dễ nghe hơn là “nhìn người không thể nhìn về bề ngoài”.

Lúc nhìn thấy Dương Húc Huy, Kim Tại Trung một lần nữa mở rộng tầm mắt. Theo như lời kể của Đào Chí Cương thì trong trí tưởng tượng của Kim Tại Trung, Dương Húc Huy phải là một nam nhân cao ốm, một bộ dạng tinh anh, ánh mắt sắc bén, hay có thể thêm một cặp mắt kính. Nhưng thật tế lại hoàn toàn khác với hình tượng đó. Dương Húc Huy ngoài đời cao hơn Trịnh Duẫn Hạo nửa cái đầu, cao lớn lực lưỡng, cùng Hà Phương giống nhau mày rậm, mũi cao, môi dày, đoan chính cương nghị khác hẳn với hình tượng tinh ranh! Nhìn càng giống người mỡ lợn hơn, nhưng thực tế lại luôn suy nghĩ cẩn thận, nên mới trở thành đôi tay của Jung Yun Ho.

Kim Tại Trung vẫn cảm thấy Dương Húc Huy và Hà Phương giống nhau, nhưng một người họ Dương một người họ Hà, chắc không phải là huynh đệ. Chẳng lẽ là.....vợ chồng?! Nghe nói hai người ở bên nhau lâu, không chỉ thói quen mà cả cảm giác cũng sẽ có chút giống nhau. Ý tưởng này lướt qua trong não, Kim Tại Trung trong lòng tự mắng mình: cũng vì ở bên cạnh Trịnh Duẫn Hạo, nên mới có những ý nghĩ kì lạ như vậy!

Nhưng không ngờ đến, sau này Kim Tại Trung từ chính miệng Dương Húc Huy biết được, thì ra anh ta thật sự cùng Hà Phương là anh em, nhưng là anh em cùng cha khác mẹ. Dương Húc Huy là con của cha Hà Phương cùng người nữ nhân khác sinh, mẹ của anh ta họ Dương. Còn mẹ anh ta lúc anh ta một tuổi vì muốn cứu cha anh ta nên đã chết. Còn mẹ Trịnh Duẫn Hạo đem anh ta về, nhận làm con nuôi. Sau

vài tháng thì Trịnh Duẩn Hạo ra đời, nên Dương Húc Huy cùng Trịnh Duẩn Hạo có thể nói vừa sinh ra đã quen biết nhau. Tình cảm giữa hai anh em Dương Húc Huy và Hà Phương cũng rất tốt, Hà gia cũng thừa nhận đứa con này. Lúc đó Hà gia không có vì mẹ của Dương Húc Huy mà xích mích, vì cha của Hà Phương không phải vì có một người phụ nữa khác mà lạnh lùng với mẹ của Hà Phương. Kim Tại Trung cũng vào lúc đó với biết, thì ra có người có thể đồng thời yêu hai người.

Hàn Kính, Đào Chí Cương không kể nhiều cho Kim Tại Trung, chắc là giống với tưởng tượng của cậu nhất: cẩn trọng, tài giỏi. Lúc nhìn thấy Tân Tử Phong, Kim Tại Trung có chút bất ngờ, cậu không nghĩ từ “đẹp trai” trong lời của Đào Chí Cương lại xinh đẹp như vậy. Mặc dù Tân Tử Phong rất cẩn thận, nhưng Kim Tại Trung vẫn phát hiện, lúc ở phòng khách Tân Tử Phong có lén nhìn cậu.

Theo Trịnh Duẩn Hạo đi ngang qua bức tường kính đó, đi vào thang máy, Kim Tại Trung càng khẳng định sự dự đoán của mình: hôm nay Bang Băng Diễm mở đại hội, còn người cậu phải gặp, chính là những đường chủ của Bang Băng Diễm.

Lúc cánh cửa của phòng hội nghị dưới tầng hầm mở ra, nhìn thấy những người bên trong, Kim Tại Trung không tự giác xích lại gần Trịnh Duẩn Hạo, Trịnh Duẩn Hạo xoay đầu nói nhỏ với cậu một câu.

“Đừng sợ.”

Kim Tại Trung khẽ gật đầu, theo Trịnh Duẩn Hạo từ một bên đi vào. Vừa đi đến bước thứ hai, những người đang ngồi đều đứng dậy, âm thanh đều nhau:

“Đại ca, Kim thiếu gia.”

Lúc Trịnh Duẩn Hạo gật đầu, thì họ lại ngồi về chỗ cũ. Đứng ở trước chỗ của mình, Trịnh Duẩn Hạo cởi bỏ áo khoác ngoài đưa cho Dương Húc Huy, sau đó nghiêng đầu nhìn Kim Tại Trung, Tại Trung hiểu được, cũng cởi bỏ áo khoác ngoài, Hà Phương từ sau lưng cậu đưa tay lên đón lấy. Kim Tại Trung vừa cởi ra, ánh nhìn của mọi người đều tập trung vào hình xăm tường vai trên xương quai đòn của cậu. Kim Tại Trung chỉ muốn kéo quần áo lên che lại, không phải ánh nhìn của những người này như hổ báo, trái lại, rất bình thường. Chỉ là, bên cạnh đoá tường vì có hai trái “dâu tây lớn”. Kim Tại Trung liếc mắt nhìn nhìn “hung thủ” ngồi bên cạnh đang rất bình thản.

Trước đây Trịnh Duẩn Hạo ít khi để lại dấu vết trên người cậu, hôm nay không biết tại sao hấn lại cố tình như vậy, để lại dấu vết ở chỗ rõ như vậy, còn cố tình cho cậu mặc loại quần áo này.

“Hôm nay việc đầu tiên cần bàn..”

Trịnh Duẩn Hạo ngồi trên ghế, mở miệng nói, ánh mắt của mọi người lại tập trung vào hấn. Kim Tại Trung cảm thấy thanh thản hơn, lén thở phào, ngồi xuống bên cạnh Trịnh Duẩn Hạo.

“Là việc liên quan đến hải lam tường vi. Cũng như đã nói với mọi người, Kim thiếu gia sẽ không quản lý việc trong bang, nên mọi người vẫn tiếp tục quản lý địa bàn hiện giờ của mình. Tiếp theo từng người hãy báo cáo tình trạng địa bàn của mình.”

Trịnh Duẩn Hạo vừa nói xong, người ngồi bên phải của chiếc bàn dài gần Trịnh Duẩn Hạo nhất đưa một cuốn sổ cho người đứng sau lưng, người đó đưa cuốn sổ cho Dương Húc Huy, sau khi Dương Húc Huy nhận lấy, người ngồi đó bắt đầu đứng dậy báo cáo. Người nam nhân đó nói xong, Dương Húc Huy lại đặt cuốn sổ đó lên bàn của Trịnh Duẩn Hạo, đứng bên hấn nhỏ giọng nói gì đó. Kim Tại Trung không nghe thấy anh ta nói gì, chỉ thấy Trịnh Duẩn Hạo gật đầu. Người ngồi cạnh nam nhân lúc này cũng đưa một quyển sổ trong tay cho người đứng đằng sau, sau đó lại lặp lại quy trình lúc này.

Những người này nói gì Kim Tại Trung không có hứng thú, dù gì cũng không liên quan đến cậu, Trịnh Duẩn Hạo đã sớm nói không cần cậu quản bất cứ việc gì, nên bắt đầu đảo mắt nhìn những người trong phòng: tuổi tác cũng gần giống Trịnh Duẩn Hạo, người gì thì khoảng 50 mấy.

Trong Bang Băng Diễm có tổng cộng 14 đường khẩu mỗi đường khẩu có 2 đường chủ, không chia chính phụ, mục đích là để kiểm hãm nhau, giám sát nhau. Lúc hội nghị đường chủ, tất cả đường chủ đều phải đến đủ.

Lúc vào phòng hội nghị, mỗi đường chủ chỉ được đem theo 1 người, và không được đem súng vào. Còn bang chủ và bang chủ phụ nhân mỗi người chỉ được đem theo hai thuộc hạ, được đem súng vào.

Những cái này đều do Đào Chí Cương vừa nói cho Kim Tại Trung nghe. Nhưng hôm nay theo họ vào chỉ có Dương Húc Huy cùng Hà Phương, bốn người còn lại đứng đợi ở bên ngoài. Bây giờ Dương Húc Huy đang đứng bên phải Trịnh Duẩn Hạo, Hà Phương đang đứng bên trái Kim Tại Trung. Tại Trung không biết có phải vì Duẩn Hạo nói không cần cậu quản lí, nên chỉ có hai người theo vào.

Những thứ này hiện tại Kim Tại Trung cũng không quan tâm, cậu quan tâm khi nào mới kết thúc cuộc họp! Mới chỉ có ba người. Phải đợi 28 người nói xong thì phải đến bao giờ!

Kim Tại Trung đặt tay sang hai bên, cẩn thận ngồi thẳng lưng.

Trịnh Duẩn Hạo đã không bắt cậu quản, tại sao còn phải bắt cậu ngồi ở đây hầu? Tại sao lâu như vậy, tại sao ghế không phải ghế nệm mà là ghế gỗ? Ở đây cũng có vài người lớn tuổi. Lưng vốn đã đau, còn phải ngồi nghiêm chỉnh như vậy! Tên Trịnh Duẩn Hạo đáng chết này!

Vừa đang mắng trong lòng, thì Trịnh Duẩn Hạo ghé vào tai cậu.

“Ngồi sang đây.”

Tuy rằng tiếng của Trịnh Duẩn Hạo rất nhỏ, nhưng Kim Tại Trung vẫn giật nảy mình, nhanh chóng ngược đầu nhìn những người xung quanh. Nhưng không ai nhìn về phía của họ, mấy chục người phải làm sao cúi đầu chăm chú lắng nghe, làm sao ngược đầu nhìn người đang nói chuyện, Kim Tại Trung dám khẳng định, những người đó chắc chắn là đang lên nhìn về phía này. Nhưng nhìn khuôn mặt của Trịnh Duẩn Hạo và bàn tay lên đặt lên đùi của hắn, cậu biết được lúc này tuyệt đối không thể làm trái ý Trịnh Duẩn Hạo, nên từ từ đứng dậy, cẩn thận ngồi lên đùi hắn. Vừa ngồi lên đã bắt đầu thấy hơi hận: không nên ngồi thẳng như vậy, bây giờ so với lúc ngồi trên ghế thì có khác gì. Nhưng vừa ngồi được một lúc, tay của Trịnh Duẩn Hạo đã đặt lên eo, nâng cậu lên nhẹ nhàng điều chỉnh lại vị trí, sau đó ôm thân thể Kim Tại Trung vào trong lòng, một tay đặt lên eo cậu. Kim Tại Trung mặt đỏ bừng, lập tức giấu mặt vào trong.

Tuy biết rằng những người ở đây đều hiểu rõ quan hệ giữa cậu và Trịnh Duẩn Hạo, nhưng Trịnh Duẩn Hạo từ trước đến nay đều không làm những cử chỉ thân mật với cậu trước mặt người khác, càng không nói nhiều người như vậy. Còn Trịnh Duẩn Hạo lại tỏ ra tự nhiên như vậy, vừa chỉnh tư thế cho cậu xong, liền quay lại xem xét những lời báo cáo của những người đó. Người này có thể làm nhiều việc cùng lúc như vậy! Mặt dựa vào ngực của Trịnh Duẩn Hạo, nhịp tim bình ổn mạnh mẽ của hắn cậu có thể cảm nhận được. Đối diện với nhiều người ngoài mặt cung kính, nhưng trong lòng lại nghĩ những chuyện gây phản, tim của hắn lại bình thản như vậy, phải trải qua bao nhiêu chuyện mới có thể làm được như vậy?

Kim Tại Trung nhắm mắt lại, quyết định nhắm mắt nghỉ ngơi.

25. Chương 25

CHƯƠNG 25

Cảm thấy trên mũi hơi nhột, Kim Tại Trung chau mày, đưa tay sờ sờ mũi, mặt núp vào nơi ấm áp. Nhưng chưa được một lát, bên tai lại cảm thấy nhột nhột, khó chịu đưa tay lên vỗ một cái “bốp!” một tiếng, khiến cho Kim Tại Trung liền mở mắt, sau đó liền nhìn thấy khuôn mặt của Trịnh Duẩn Hạo cùng mu bàn tay đang ửng đỏ gần đó. Tỉnh táo lại, Kim Tại Trung đảo mắt nhìn xung quanh, liền phát hiện họ đang trong phòng ngủ, nhưng cậu vẫn đang trong lòng Trịnh Duẩn Hạo, Trịnh Duẩn Hạo ôm cậu ngồi trên giường.

“Cuộc họp, đã xong rồi sao.”

“Àn, hôm nay đã xong.”

“Cái đó, ta không phải cố ý.”

Trịnh Duẩn Hạo không nói gì, nhìn vào mắt Kim Tại Trung, khoé môi từ từ kéo lên thành một nụ cười, bàn tay bị đánh đến ửng đỏ áp lên khuôn mặt của Kim Tại Trung. Kim Tại Trung nhắm mắt lại, đôi môi của Trịnh Duẩn Hạo nhẹ nhàng áp lên khoé mắt cậu, mi mắt, chóp mũi, đôi môi, lưỡi tách môi cậu ra luồn vào

trong. Nụ hôn ôn nhu dần dần trở nên nồng nhiệt, tay của Trịnh Duẩn Hạo từ từ đưa vào trong áo của Kim Tại Trung, vuốt ve trên eo và tấm lưng cậu. Cuối cùng đợi tới lúc đôi môi của Trịnh Duẩn Hạo chuyển xuống cổ của cậu, Kim Tại Trung mới có cơ hội mở miệng:

“Lưng...lưng vẫn còn đau.”

Động tác của Trịnh Duẩn Hạo dừng lại, ngẩng đầu nhìn Kim Tại Trung, Kim Tại Trung đỏ mặt, cúi đầu nắm chặt ngón tay của mình: vốn dĩ muốn nói “có hề không làm không”, nhưng không ngờ vừa mở miệng lại nói câu đó.

Đặt Kim Tại Trung từ trên đùi xuống giường, Trịnh Duẩn Hạo khẽ bóp hai bên đùi của mình rồi đứng dậy.

“Sáng và trưa cũng không ăn gì, một lát xuống dưới ăn gì đó, ta đã bảo Tống tẩu chuẩn bị rồi.”

“Ân.”

Kim Tại Trung đáp một tiếng, Trịnh Duẩn Hạo cầm chiếc áo khoác trên giường mặc lên, biết hần sắp phải đi, Kim Tại Trung mới nhớ đến chuyện quan trọng.

“Đợi một chút.”

Trịnh Duẩn Hạo xoay người nhìn Kim Tại Trung vẫn còn đang ngồi trên giường.

“Ta muốn ra ngoài, ra ngoài đi dạo.”

“...”

Nhìn Trịnh Duẩn Hạo im lặng một lúc lâu, Kim Tại Trung cảm thấy chắc không có hy vọng nữa. Nhưng, cậu thật không muốn ngày nào cũng ở trong đây, cả người để nói chuyện cũng không có. Cậu chỉ muốn ra ngoài xem xem, không yêu cầu hần cho cậu đi làm như trước đây, cậu biết là không thể nhưng không biết tại sao.

“Qua vài ngày, qua vài ngày nữa ta sẽ cho A Huy điều một ít người đến, cậu bây giờ ra ngoài cần phải có người theo.”

“Thật sự có thể ra ngoài sao?”

“Ân.”

“Cái đó, ta còn muốn một quyển sổ tay và một cây bút xanh.”

“Ân.”

“Cám ơn.”

Kim Tại Trung một lần nữa nở nụ cười, Trịnh Duẩn Hạo khẽ gật đầu, xoay người đi ra khỏi phòng ngủ, khác với Kim Tại Trung vui vẻ bên trong phòng, Trịnh Duẩn Hạo xuống lầu với biểu tình phức tạp.

Xuống tới bên dưới, Trịnh Duẩn Hạo thay đổi lại bộ mặt lúc đầu.

“A Huy, dưới tay cậu điều vài người giỏi ra, để họ đi theo Kim thiếu gia.”

“Đại ca cho Kim thiếu gia ra ngoài sao?”

“Ân.”

“Nhưng đoạn thời gian này không thái bình cho lắm, có nên thêm một thời gian nữa? Hay để ta đi theo?”
Lần này mở miệng nói chuyện là Đặng Dũng.

“Hiện tại người biết Kim thiếu gia vẫn không nhiều, Người đi theo sẽ gây sự chú ý. Đại ca, ta sẽ nhanh chóng chọn người. Nhưng ta nghĩ trước khi để Kim thiếu gia ra ngoài anh nên dạy cậu ta thêm vài chuyện.”

Đi vào trong đoàn người Kim Tại Trung giống như con cá bị vớt lên sau đó lại được thả về nước, tuy rằng gần cậu có vài người đi theo, nhưng không ảnh hưởng đến tâm trạng vui vẻ của cậu: mặc kệ họ là được.

Sau khi đi cả ngày cũng hơi đói, sau khi ăn xong lại tiếp tục đi “du lịch”. Sau khi ngắm nghía mọi thứ, Kim Tại Trung quẹo sang một con phố đồ cổ, dừng lại trước cửa một tiệm làm búp bê rồi mở cửa đi vào.

“Vị tiên sinh này cho hỏi muốn tìm gì?”

Lão bản là một người già da vàng, nhưng miệng lại nói tiếng anh rất thuần thực.

“Ta muốn làm một con búp bê.”

Kim Tại Trung nói tiếng hoa chuẩn.

“Cậu là người Trung Quốc.”

“Àn.”

“Không ngờ người cũng thích, thường thì chỉ có những người ngoại quốc mới thích loại đồ chơi này. Tên nhóc này nói đi, muốn mua gì hay làm gì?”

“Ta muốn người giúp ta nặn một người, không phải búp bê, mà là người thật.”

“Vậy có hình không?”

“Không có. Nhưng, ta có thể vẽ cho người.”

Nửa tiếng sau.

“Chính là cái này, người làm theo cái này là được.”

Lão bản nhận lấy tờ giấy từ tay Kim Tại Trung.

“Thì ra là tên tiểu tử đẹp trai như vậy, ta còn tưởng người muốn ta giúp cậu nặn hình một cô nương. Rất ít khi nhìn thấy mắt một mí lại có thể đẹp trai như vậy! Mặt cũng hơi nhỏ, nhưng lại có một loại bá khí, nhìn không đơn giản. Bạn của cậu?”

Kim Tại Trung phân vân nửa ngày mới nói “đúng”, lão bản lại cười.

“Cậu nói dối. Ôi, ta già rồi, không hiểu chuyện của thanh niên ah. Người cũng không giống thanh niên bây giờ, làm việc gì không quản đúng hay không cũng đều rất tự tin. Ngày mai đến lấy đi.”

“Có cần đặt cọc trước hay không?”

“Không cần. Lúc đến lấy thì đưa tiền, tiệm này không cần có chuyện đặt cọc trước.”

“Cám ơn. Vậy ngày mai ta sẽ đến lấy.”

Kim Tại Trung cười cảm tạ, sau đó li khai.

.

Trong nửa tháng, Kim Tại Trung đã ra ngoài 10 lần. Lúc bắt đầu đối với nhất cử nhất động của cậu bên ngoài, mọi người đều hơi lo lắng, nhưng vẫn không có chuyện gì xảy ra, mọi người mới yên tâm. Còn Kim Tại Trung cũng cảm thấy Trịnh Duẩn Hạo cho nhiều người như thế theo sát cậu thật sự là quá lãng phí nhân lực.

Hôm đó Kim Tại Trung đến một tiệm sách lớn sau khi đặt sách với lão bản, quyết định tiếp tục đi dạo trong tiệm sách, nhìn cũng không có sách hay gì chưa xem qua. Đi đến sau kệ sách Kim Tại Trung nhìn thấy một cô bé khoảng 8,9 tuổi đang ôm bụng gục trên nền đất, liền chạy qua xem.

“Bạn nhỏ, em sao..umh”

.

.

Trịnh Duẩn Hạo đang ở phòng khách lầu một của tổng bộ cùng Dương Húc Huy thảo luận về chuyện của song bạc thì nhận được báo cáo, nói Kim Tại Trung ở trong tiệm sách đã bị người ta bắt đi! Còn thiết bị định vị trên người cậu bị quấn trong một chiếc khăn tay màu trắng bỏ trên một chiếc nắp cống gần tiệm sách.

Chưa tới nửa tiếng Đặng Dũng, Đào Chí Cường, Hà Phương, Tân Tử Phong toàn bộ đều chạy đến, còn Hàn Kính vì vài ngày trước vì đến ngày giỗ của phụ thân nên đã xin nghỉ phép ra nước ngoài. Trong một tiếng đồng hồ cũng không có bất kì điện thoại hay bất kì tin tức liên quan đến Kim Tại Trung, Trịnh Duẩn Hạo vẫn im lặng không nói gì, những người khác cùng nhau phân tích, vẫn không thể xác định được người bắt cóc Kim Tại Trung.

26. Chương 26

CHƯƠNG 26

Mở to mắt, đầu vẫn còn choáng váng, Kim Tại Trung phát hiện mình đang nằm trên một sàn bê tông không được sạch sẽ cho lắm. Không lâu sau, một đôi giày da xuất hiện trước mặt cậu, tiếp đến cậu bị người ta nắm lấy, cả thân thể liền bị kéo ngồi dậy. Khuôn mặt của một người đàn ông khoảng 40 đang ở trước mặt cậu, cậu biết người này là lão đại của Hồng bang Châu Lập Bình, trước đây từng xem qua hình của ông ta, nhẹ nhàng động dậy, phát hiện tay bị còng lại, chân cũng bị buộc chặt.

“Ha ha ha, thật không hổ danh là Trịnh Duẩn Hạo, tìm nam nhân cũng có thể tìm một người đẹp như vậy. Đừng trách ta bắt người tới đây, muốn trách thì trách ai làm cho người trở thành bảo bối của Trịnh Duẩn Hạo, còn Trịnh Duẩn Hạo hẳn thật không phải người! Người yên tâm, trước khi giết chết Trịnh Duẩn Hạo ta sẽ không làm gì người, ta chỉ cần người làm mỗi câu cho con cá lớn Trịnh Duẩn Hạo thôi.

“Ta nghĩ người có lẽ vẫn không hiểu rõ vấn đề, người bắt ta cũng vô dụng, Trịnh Duẩn Hạo hẳn cũng sẽ không đến.”

“Thật không hổ danh là hải lam tường vi, không chỉ có khuôn mặt, còn có đầu óc.”

Chu Lập Bình buông cầm Kim Tại Trung ra, liền kéo cổ áo của cậu ta, hình xăm hoa tường vi trên xương quai hàm lộ ra.

“Người tường ta không biết sao? Cái thứ này đừng nói trên đạo, cho dù trên thế giới này hết thấy trừ người của Hà gia không ai có thể xăm ra được. Còn cái này là thuộc về lão đại của Bang Băng Diễm, Trịnh Duẩn Hạo muốn cho ai thì cho người đó, nhưng người được trao tặng là người hắn yêu nhất, là bảo bối của hắn. Hải lam tường vi đối với lão đại Bang Băng Diễm là điều quan trọng nhất, đây là một bí mật được công khai. Hải lam tường vi đã gặp tất cả các đường chủ thì có nghĩa là Trịnh Duẩn Hạo đã thông báo với mọi người trên đạo: đây là người của ta, ai cũng không được động vào, trừ khi muốn chống đối với Bang Băng Diễm. Người biết không, mẹ hắn, bà nội hắn thậm chí bà cố của hắn tường vi đều ở bên phải, còn người ở bên trái, tại sao? Vì bọn họ là nữ nhân, còn người, là nam nhân. Xem xem, hắn quan tâm đến người như thế nào.”

“Nhưng chẳng qua cũng chỉ là hình xăm, có thể xăm lên thân thể của người này cũng có thể xăm lên cơ thể người khác, ta nghĩ chuyện đơn giản như vậy người chắc phải hiểu. Người ta có thể mạo hiểm cho để bảo bối của mình ra ngoài hay sao? Người lại không nghĩ có thể ta là người bảo vệ, tường vi thật lại là một người khác?”

“Ta bây giờ cũng có chút nể Trịnh Duẩn Hạo, hắn làm sao tìm được người vợ thông minh như người. Người tưởng rằng ta ở trên đạo là đùa mù hay sao? Người tưởng chỉ với vài câu của người thì lừa được ta hay sao? Nữ nhân, nam sủng của Trịnh Duẩn Hạo có rất nhiều, nhưng được xăm dấu hoa này thì chỉ có một! Lo lắng che giấu quan hệ với hắn, vì đó là sự thật vì sợ hắn gặp nguy hiểm phải không? Người yên tâm, hắn nhất định sẽ tới, hắn bây giờ chắc chắn đang cảm thấy như mơ lại giấc mơ cũ, mọi thứ đều loạn cả lên.”

Châu Lập Bình cười đắc ý, nhìn bộ dạng chau mày nghi hoặc của Kim Tại Trung, càng hứng thú hơn.

“Đừng tưởng hắn đem cả đoàn người đến cứu người, đây không thuộc phạm vi ảnh hưởng của hắn, hắn chỉ có thể đến một mình, ta sẽ chuẩn bị cho hắn một bữa tiệc đạn, khiến cho hắn no chết. Hắn không nói cho người biết hai mươi năm trước mẹ hắn Sách Băng Nhã chết như thế nào sao? Muốn nghe kể chuyện không?”

Kim Tại Trung chỉ im lặng.

“Hắn cho người xem qua hình của Sách Bằng Nhã chưa? Đó thật là một đại mỹ nhân. Năm đó cũng là đệ nhất mỹ nhân nổi danh trên hắc đạo, đi thi hoa hậu thế giới cũng không thành vấn đề. Bang Bằng Diễm vẫn luôn khiến người khác đổ kị, đến lúc cha của Trịnh Duẫn Hạo lên làm bang chủ, có người vợ thông minh như Sách Bằng Nhã làm cố vấn, nên càng phát triển hơn. Hai người yêu nhau thắm thiết, có một đứa con ngoan ngoãn thông minh, ai nhìn cũng cảm thấy ghen tị. Sách Bằng Nhã có thân thủ hơn hẳn hai người trước, có đầu óc thông minh như người, nên dù bà ta đi đâu, cũng sẽ có một đám người đi theo. Nhưng dù có bảo vệ nghiêm mật như thế nào thì cũng có chỗ để hở, Bang Bằng Diễm vẫn có kẻ phản bội. Trịnh Duẫn Hạo và Sách Bằng Nhã vẫn bị kẻ thù của Trịnh Thiệu Khanh – Ngô Sùng Khang bắt đi. Ngô Sùng Khang người vẫn chưa nghe qua đúng không, cũng phải, cũng là người đã chết từ lâu. Lúc đó tất cả những yêu cầu của Ngô Sùng Khang, Trịnh Thiệu Khanh cũng đều đáp ứng, nhưng tên *** tặc như Ngô Sùng Khang có người đẹp của đạo ngay bên miệng lại không ăn sao? Sách Bằng Nhã vì bảo vệ sự trong sạch của mình nên đã tự vẫn. Nhưng dù chết rồi thì vẫn là đại mỹ nhân ah, nên năm đó Trịnh Duẫn Hạo chính mắt nhìn thấy mẹ của mình tự sát, sau đó bị cưỡng bức! Ngô Sùng Khang không chỉ là đại *** tặc mà còn là đại biến thái, lúc đó ông ta ở trên đạo nổi danh vẫn còn một nguyên nhân, đó là vì hắn còn là một tên luyến *** phích (ấu ***). Lúc đó Trịnh Duẫn Hạo 9 tuổi, có hai chiếc răng khểnh, dễ thương không chịu được, chính là loại hình mà Ngô Sùng Khang ưa thích. Muốn biết kết cục không?”

“Muốn biết kết cục không?”

Nói tới đó Châu Lập Bình dừng lại, nhìn khuôn mặt bình tĩnh của Kim Tại Trung.

“Sau đó, Ngô Sùng Khang còn chưa ăn được, đã bị Trịnh Duẫn Hạo giết chết! Bị cắt bỏ chỗ đó, gân tay gân chân cũng bị cắt đứt, vì đau mà chết! Chữ sắc trên đầu là một bảo đao, Ngô Sùng Khang bị sắc mê hoặc, quên mất tiêu con sói nhỏ Trịnh Duẫn Hạo còn chưa học cầm đũa đã biết xả súng. Đêm đó bốn mươi mấy gần năm mươi người ở đó đều bị Trịnh Duẫn Hạo giết chết, còn hắn chỉ trúng một phát súng, chính là một phát trên lưng, lúc lên giường với hắn chắc người đã thấy qua phải không? Nhưng, nếu không phải Dương Húc Huy so với Trịnh Thiệu Khanh sớm tìm được Trịnh Duẫn Hạo, hắn chỉ sợ đã đi gặp diêm vương. Sau đó Trịnh Thiệu Khanh dường như hoàn toàn sụp đổ, ngoài mặt là ông ta làm lão đại, nhưng mọi việc lại do Trịnh Duẫn Hạo quyết định. Ví như việc thay đổi ban quy, trước đây đối với phản đồ còn có “niệm tình xử phạt”, từ sau đó phản đồ chỉ có một kết cục—chết! Ngoài ra cả người nhà, bạn bè thân thích cũng đều bị xử lý, diệt cỏ tận gốc, không sót một ai. Danh hiệu báo lang là từ đó mà có, một đứa trẻ 9 tuổi, người có thể tin không?”

“Người nên cảm thấy may mắn vì người bắt người là ta, ta không hứng với cái này, huynh đệ dưới ta cũng không thích nam nhân. Nếu như rơi vào tay người khác còn không biết sẽ “tiếp đãi” người như thế nào! Nhưng người tốt nhất là nên ngoan ngoãn nghe lời, đừng có giở trò, nếu không, nhìn thấy con chó lớn bên đó hay không? Thú gian nghe qua rồi phải không? Oan có đầu nợ có chủ, Trịnh Duẫn Hạo hại chết em trai ta, ta muốn hắn đền mạng! Sau khi hắn chết ta có lẽ sẽ xem biểu hiện của người mà xem xét việc tha cho người. Hắn bây giờ chắc phải đợi đến rất lo lắng, có muốn nghe giọng lo lắng của hắn hay không? Gọi điện thoại cho Trịnh Duẫn Hạo! Mở loa ra, để cho bảo bối của hắn nghe.”

“Vâng”

“Ta là Trịnh Duẫn Hạo, người là ai.”

“Trịnh lão đại, đừng giả vờ, chẳng lẽ không nhận ra giọng của ta hay sao?”

“Châu Lập Bình, tìm ta có chuyện gì?”

“Hahaha, bảo bối bị mất tích vẫn bình thản như vậy, quả nhiên là phong cách của đại ca.”

“Người có lời gì thì nói mau.”

Giọng của Trịnh Duẫn Hạo vẫn không nóng không lạnh.

“Tốt, ta sẽ nói thẳng, bảo bối của người đang ở trong tay ta, muốn cậu ta bình an thì một mình rời khỏi nhà! Người biết phải làm gì, đừng giở trò với ta, nếu không đừng trách ta không “tiếp đãi” tốt bảo bối của người!”

“Người nói nhảm xong rồi, ta muốn nói với người, người muốn làm gì thì làm, ta sẽ không đi, cậu ta vẫn chưa đủ tư cách để đối lấy ta.”

Sau khi Trịnh Duẩn Hạo thốt ra một câu vô tình, thì điện thoại đã bị cúp chỉ còn lại tiếng “tút tut”. Châu Lập Bình ngẩn ngơ một lát rồi tức giận cúp điện thoại.

“Đại ca?”

Một thuộc hạ đi đến bên cạnh Châu Lập Bình.

“Bảo bọn họ tiếp tục canh chừng cho ta, xem Trịnh Duẩn Hạo giở trò gì! Ta không tin hắn sẽ mặc kệ!”

“Vâng.”

Nửa tiếng qua đi, 40 phút trôi qua, 50 phút trôi qua, những thuộc hạ Châu Lập Bình bố trí bên ngoài báo cáo, đều là Trịnh Duẩn Hạo ở lì trong tổng bộ, chỗ nào cũng không đi, cũng không có người bên trong ra ngoài, tất cả đường chủ của Bang Băng Diễm cũng không có bất kì động tĩnh gì. Lúc gọi điện thoại cho Trịnh Duẩn Hạo, cũng chỉ nghe thấy tín hiệu đã tắt máy.

“Mẹ nó! Trịnh Duẩn Hạo người thật sự tưởng ta là “oan có đầu nợ có chủ”! Ta sẽ cho người biết hai chữ “hối hận” viết như thế nào!!!”

Châu Lập Bình chửi xong, quay sang phía Kim Tại Trung đang ngồi dưới đất.

“Ta đã sớm nói là hắn không tới. Nếu người điều tra rõ, chắc phải biết là ta bị chụp thuốc mê đem sang đây, chứ không phải tự nguyện. Muốn dùng ta để uy hiếp hắn, chỉ bằng hợp tác với ta.”

“Hợp tác với người? Hợp tác gì? Người sẽ hợp tác với ta?”

“Ta nói rồi ta không phải tự nguyện, ta vốn có bạn gái và chuẩn bị kết hôn, là hắn bắt ta sang đây, chứ không phải nguyện ý của ta. Bây giờ lại bỏ rơi, biết cái gì gọi là “người bất nhân, ta bất nghĩa” chứ? Ta có thể cho người bản đồ của tổng bộ Bang Băng Diễm, các người thả ta a.”

“Người có bản đồ? Ở đâu?”

Kim Tại Trung đưa đôi tay bị còng lên, chỉ lên não mình.

“Ta làm sao biết người có vẽ bản đồ giả cho ta hay không? Lại nói, có bản đồ thì sao nữa, ai cũng biết tổng bộ của Trịnh Duẩn Hạo có mạng cảm ứng an toàn, mắt không nhìn thấy, vừa đụng vào sẽ lập tức báo động.”

“Không có cái gì là hoàn mỹ, nó cũng có lỗ hổng của nó.”

Kim Tại Trung từ trong dây nịt của mình rút ra một vật trang trí, một mảnh nhựa nhỏ như kim dính rút xuống mặt đất, Kim Tại Trung nhặt lên.

“Đây chính là con chip để qua được mạng bảo vệ.”

Châu Lập Bình lấy con chip từ tay Kim Tại Trung.

“Cái này chỉ có một cái, chỉ có thể cho một người dùng. Một người đi chẳng khác gì tự đâm đầu vào chỗ chết.”

“Lỗ hổng chính ở đây. Phạm vi cảm ứng của nó trong vòng 2 m, ngoài ra, xung quanh vùng cảm biến đều an toàn. Các người chỉ cần một người đem theo, thì trong vòng 2m đều an toàn, đem theo bao nhiêu người không thành vấn đề.”

“Nếu chip này là giả thì sao?”

“Bây giờ ta đang ở trong tay các người, sống chết chỉ cần một câu của người, ta còn dám giở trò hay sao? Các người có thể xác định thực hư rồi mới thả ta, dù gì Trịnh Duẩn Hạo cũng không muốn sống chết của ta, nếu như là giả, vậy ta không phải tự tìm chỗ chết hay sao? Người bây giờ đã đối đầu với Trịnh Duẩn Hạo, muốn giữ lại một người vô dụng như ta để đợi hắn kéo tới, chỉ bằng tận dụng lúc hắn chưa chuẩn bị mà tấn công, cái nào tốt hơn người chắc hiểu rõ hơn ta, ta có thể trong vòng một tiếng vẽ bản đồ cho người. Nếu như nghi ngờ ta kéo dài thời gian thì có thể đưa ta đến nơi khác.”

Châu Lập Bình nhìn Kim Tại Trung ba phút, cuối cùng cũng quyết định.

“Mở còng tay cho cậu ta, đem bút viết qua đây.”

Bốn mươi năm phút sau.

Cầm bút vẽ Kim Tại Trung vừa hoàn thành: Trên bản đồ không chỉ vẽ tỉ mỉ từng mô hình nhà và tình trạng bảo vệ, còn vẽ rõ vị trí camera quan sát và vị trí của mạng an toàn. Châu Lập Bình không thể không bị thuyết phục: nếu như vẽ bậy, thì người có tài giỏi thế nào cũng không thể trong thời gian ngắn như vậy nghĩ ra một bức vẽ hoàn mỹ như thế.

“Trịnh Duẩn Hạo thật sự đã bỏ đi một bảo vật rồi! Người có muốn theo ta không, làm cố vấn cho ta? Dù gì Trịnh Duẩn Hạo cũng không cần người.”

“Cám ơn người đề cao ta. Nhưng ta chỉ muốn về nhà.”

“Đúng vậy, nam nhân chính là phải tìm nữ nhân, sinh con, sống qua ngày. Ta luôn nói được làm được, nếu như cái này không có vấn đề ta sẽ thả người nhưng không phải là bây giờ.”

Châu Lập Bình nói xong ra hiệu cho người bên cạnh, sau đó tay của Kim Tại Trung lại bị còng, một mảnh vải đen che đi ánh nhìn của cậu.

“Đưa cậu ta sang bên đó.”

“Vâng.”

Kim Tại Trung bị người ta lôi về phía trước, sau đó lên xe, xe chạy khoảng nửa tiếng thì dừng lại, sau đó lại bị lôi xuống xe. Đi một đoạn đường sau đó Kim Tại Trung cảm thấy mình đạp lên bản gỗ, một lát sau có tiếng mở cửa, tiếp đến bị đẩy xuống đất, sau đó mảnh vải đen được tháo ra, khuôn mặt của một người nam nhân khoảng 20 tuổi xuất hiện trước mặt cậu.

“Cậu tốt nhất ngoan ngoãn nghe lời, nếu không người chịu khổ chỉ có thể là cậu, biết đây là gì không.”

Kim Tại Trung chỉ im lặng giữ nguyên tư thế bị đẩy ngã, cuối đầu. Nam nhân đó dùng súng vũ vũ mặt của Kim Tại Trung, đứng dậy xoay người bỏ đi.

Từ từ ngược đầu nhìn quanh nơi này. Đây là một căn nhà gỗ, không lớn, cách cậu không xa còn có một cửa sổ bị đóng chặt, không biết có thể mở ra hay không. Người nam nhân lúc này đang cùng một người khác đứng tán dóc ngoài cửa.

Kim Tại Trung đưa tay lên phần eo, rút ra một thứ để mở chiếc còng tay, vang lên một tiếng “ka cha”, còng tay bị mở ra rồi.

“Tiếng gì thế?”

Hai người nam nhân nhìn về phía Kim Tại Trung

27. Chương 27

CHƯƠNG 27

“Tiếng gì thế?”

Hai người nam nhân nhìn về phía Kim Tại Trung.

“Ui da...A...”

“Uy, người làm sao?”

Hai người đi về phía Kim Tại Trung đang ôm bụng đau đớn.

“Ta, ta đau bao tử, hôm nay chưa ăn gì. Ui da...”

“Uy, làm sao đây?”

Một trong hai người nam nhân hỏi.

“Kệ cậu ta! Đau bao tử cũng không chết người. Đại ca chỉ dặn là không để cậu ta chết, chứ đâu có dặn là không để cậu ta đau.”

“Nói cũng phải.”

Hai người nói xong lại rời khỏi. Chính vào lúc họ xoay người, Kim Tại Trung đứng dậy, ngân châm trong tay phải phóng vào cổ của một trong hai người, nam nhân chưa kịp thốt nên lời đã ngã xuống đất, người còn lại liền rút súng ra, Kim Tại Trung đá một phát vào chỗ quan trọng của anh ta, lấy súng sau đó đánh mạnh vào sau gót, nam nhân lập tức ngã xuống đất. Sau khi nam nhân ngã xuống, Kim Tại Trung cũng ngồi bệt trên nền đất.

Ách Môn huyết, nằm trên đường giữa của gáy, giữa đốt thứ nhất và đốt thứ hai của cột sống ẩn vào, sau khi bị điểm trúng, sẽ bị mất tiếng, chóng mặt bất tỉnh nhân sự. Cũng may lúc mới học rất nghiêm túc, đây chắc là lần đầu tiên cậu đánh nhau trong đời. Nhưng, những loại việc này cũng thật không thích hợp với cậu, mới hai người cậu đã gần ứng phó không nổi.

Không có nhiều thời gian để suy nghĩ, Kim Tại Trung rút cây kim trên cổ của nam nhân kia ra cắt vào chỗ cũ. Chạy về phía cửa sổ, nhẹ nhàng đẩy ra, phát hiện có thể mở được. Nên nhẹ nhàng mở ra, nhìn xung quanh, không có người mới cẩn thận leo ra ngoài. Vào lúc cậu tiếp đất, thì nghe thấy tiếng bước chân, Kim Tại Trung nhanh chóng đóng cửa sổ lại, trốn ở một chỗ, không lâu sau có hai người đi ngang qua cậu. Đợi đến khi hai người đi xa, Kim Tại Trung mới cẩn thận chui ra từ chỗ ẩn nấp, sau khi trốn khỏi một số bảo vệ. Kim Tại Trung không biết đây là nơi nào, lại thêm bây giờ trời đã tối. Chỉ có thể theo trực giác mạch bảo không ngừng chạy về phía trước. Biết không thể chạy thêm được nữa.

Kim Tại Trung hai tay chống lên đầu gối, thở hồng hộc, ngẩng đầu nhìn xung quanh, Kim Tại Trung không biết có nên cười hay không. Cậu với bãi phế thải cũng thật có duyên, xem ra bãi phế thải của Mỹ với bãi phế thải của Trung Quốc cũng thật giống nhau. Tìm thấy một ống bê tông lớn, Kim Tại Trung gạt đám cỏ mọc khá cao sang hai bên sau đó chui vào, ngồi xuống, nhưng vẫn không dám thả lỏng.

Những người đó chắc đã phát hiện cậu bỏ trốn, có thể đang đuổi đến. Cậu không biết nơi này cách chỗ đó bao xa, có an toàn chưa, nhưng cậu thực sự không thể chạy thêm nữa, nếu như chúng đuổi tới tìm thấy cậu thì cậu cũng không còn cách nào.

Kim Tại Trung im lặng ngồi đếm thời gian, đã qua hơn ba tiếng đồng hồ, vẫn chưa có người đuổi tới, chắc bọn họ không nghĩ cậu chạy đến chỗ này. Kim Tại Trung cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, nhưng lòng lại cảm thấy lạnh: người của Trịnh Duẩn Hạo cũng không tìm đến.

Khi ra tay không nên ngừng ngại, nếu không người bị thương sẽ là bản thân.

Lúc quyết đấu sinh tử, trừ việc đánh bại đối phương, tiếp tục sống, cái gì cũng không nên nghĩ, nếu không người chết sẽ là bản thân.

Những cái này đều là trước khi được “phê chuẩn” cho ra ngoài, Trịnh Duẩn Hạo đã trực tiếp dạy cậu, cậu đều nhớ. Nhưng cậu quên mất, quên mất lời Trịnh Duẩn Hạo nói với cậu khi cậu lần đầu tới đây: Nếu như một ngày có người bắt cậu để uy hiếp ta, đừng tưởng ta sẽ lập tức đi cứu cậu, cậu nhớ rõ.

Lúc này nghe thêm một lần “không đủ tư cách”, thực sự cảm thấy có chút đau lòng, nhưng cậu vẫn để chính mình phân tích lại câu nói đó một lần nữa: không phải lập tức, nhưng sẽ đi cứu, hẳn cần thời gian để chuẩn bị những thứ cần thiết. Nên đã cố gắng thuyết phục Châu Lập Bình kéo dài thời gian, trước khi hẳn tìm thấy cậu phải giữ cho bản thân an toàn, thật sự là không có cách, mới vẽ một tấm bản đồ bị cậu thay đổi, mọi thứ đều phát triển theo hướng cậu dự đoán. Nhưng cho đến khi cậu thoát ra lâu như vậy, Trịnh Duẩn Hạo vẫn chưa tìm đến. Hẳn, thực sự, không cần cậu nữa hay sao?

Cậu không biết gì cả, còn tự mình đòi ra ngoài lại bị người ta bắt. Trịnh Duẩn Hạo dù có thích cậu thế nào thì cũng chỉ là thích, cậu vĩnh viễn không đủ tư cách để Trịnh Duẩn Hạo vì cậu mạo hiểm, dù là một binh một tốt. Những lời Trịnh Duẩn Hạo từng nói với cậu, chưa từng có một câu nói dối, cậu sao lại quên chứ! Trong lòng đau nhói, thì ra người tự lún sâu vào chỉ có bản thân.

Sau khi Kim Tại Trung bị đưa đi khoảng một tiếng, trong lúc Châu Lập Bình đang cùng thuộc hạ thương lượng làm sao xâm nhập vào tổng bộ, ba người mặc đồ đen che mắt nửa khuôn mặt từ trên nhảy xuống, khiến cho mọi thứ trở nên hỗn loạn....

Tại đại sảnh của tổng bộ Bang Băng Diễm.

Trịnh Duẫn Hạo ngồi trên sofa, ngón trỏ bên tay trái không ngừng gõ nhẹ lên chóp mũi, năm người còn lại đứng ở hai bên, không cử động, đại sảnh hoàn toàn im lặng.

Không lâu sau, chín người che nửa mặt, trước trán xăm hình ngọn lửa màu xanh, cả người vận đồ đen, đi đến cửa chia làm ba đội tiến vào, đứng nghiêm trước mặt Trịnh Duẫn Hạo.

“Bang chủ, tiểu đội thứ tư đã hoàn thành nhiệm vụ, đã dọn dẹp sạch sẽ.”

“Tiểu đội thứ ba đã hoàn thành nhiệm vụ, đã dọn dẹp sạch sẽ.”

“Tiểu đội thứ hai đã hoàn thành nhiệm vụ, đã dọn dẹp sạch sẽ.”

“Ân.”

Trịnh Duẫn Hạo đáp một tiếng, nhìn ra ngoài cửa, như đang chờ đợi gì đó. Không lâu sau, ba người ăn mặc như chín người trước xuất hiện trước cửa, sau đó đi vào, trong tay cầm một tờ giấy. Trịnh Duẫn Hạo với cái liếc mắt nguy hiểm, ngồi thẳng người.

“Bang chủ, tiểu đội thứ nhất hồi báo, đã dọn dẹp sạch sẽ, chưa hoàn thành nhiệm vụ, không tìm được Kim thiếu gia.”

“Có chuyện gì xảy ra?”

“Trước khi bọn ta tới, Kim thiếu gia đã bị đưa đến nơi khác, lúc đuổi đến nơi, Kim thiếu gia đã đánh ngất hai người canh gác sau đó trốn ra. Bọn ta chia ra ba đường tìm kiếm, nhưng không tìm thấy. Thứ này là Kim thiếu gia để lại ở chỗ Châu Lập Bình, bọn họ nói là do Kim thiếu gia vẽ, ta nghĩ có thể Kim thiếu gia đã để lại đầu mối gì cho bang chủ.”

Người đó nói xong, đưa tờ giấy trong tay lên trước. Trịnh Duẫn Hạo nhận lấy tờ giấy mở ra, xem một lát, âm thầm thở dài một tiếng, đưa bức vẽ cho Dương Húc Huy.

“Người tự xem xem còn chỗ nào cần sửa đổi.”

Dương Húc Huy nhìn bức vẽ xong cẩn thận gấp lại.

“Chỗ Kim thiếu gia nhắc nhở phải chú ý, ta sẽ nhanh chóng sửa đổi.”

Sau đó, Trịnh Duẫn Hạo không có biểu tình gì khác, chỉ nhìn về phía 12 người kia.

“Tiếp tục tìm cho ta, tìm không được thì đừng về gặp ta.”

“Vâng!”

Đứng dậy Trịnh Duẫn Hạo không nói gì trực tiếp đi lên lầu. Đặng Dũng và Đào Chí Cương nhìn theo tấm lưng đó cho đến khi hắn biến mất khỏi tầm nhìn, có chút lo lắng nhìn nhau, sau đó rời khỏi đại sảnh, Tân Tử Phong dưới sự chỉ đạo của Dương Húc Huy cũng đã li khai. Hà Phương đến trước mặt Dương Húc Huy, vỗ vỗ vai hắn.

“Chuyện của 20 năm trước sẽ không xảy ra nữa đâu, có chúng ta bên cạnh, hắn sẽ không sao.”

Hà Phương nói xong cũng bỏ đi, đại sảnh chỉ còn lại Dương Húc Huy, rút điện thoại ra, không lâu sau liền bắt điện thoại.

“Cha nuôi.”

“A Huy, bên đó sao rồi.”

“Người vẫn chưa tìm được, nhưng cậu ta đã tự mình thoát ra được.”

“Thoát ra được là tốt.... A Hạo làm tốt hơn ta. Nhất định phải nhanh chóng tìm được cậu ta, nếu không ta lo lắng A Hạo sẽ....”

“Cha nuôi, con biết rồi.”

“Cực khổ cho người rồi.”

“Nó là em trai cùng nhau lớn lên của con.”

Bây giờ đã là trưa của ngày hôm sau, Kim Tại Trung dựa lên thành ống, tự cười. Cười bản thân đến lúc này còn ôm những hy vọng hão huyền.

Châu Lập Bình đã phát hiện ra cái đó là bản đồ đưa ông ta vào chỗ chết chưa. Bản thân tốn nhiều thời gian tâm tư như vậy có lợi gì? Cuối cùng chỗ dung thân của cậu cũng chỉ là chiếc ống bê tông ở bãi phế thải. Bụng cứ kêu lên, nhưng cậu không muốn ra ngoài. Đói chết đẹp hơn bị người ta đánh bầm dập. Bị những kẻ thù khác của Trịnh Duẩn Hạo cưỡng gian trước giết sau, giết trước cưỡng gian sau hay thú gian, các kiểu đó đều không tốt bằng chết đói. Cái gì mà bảo bối đó chẳng qua cũng chỉ là do người ngoài hiểu sai, cậu được tính là gì chứ?

Ngày thứ hai trôi qua, ngày thứ ba cũng qua, Kim Tại Trung, Dương Húc Huy không tìm thấy, 12 người kia cũng không tìm thấy. Trịnh Duẩn Hạo vẫn tiếp tục quản lý việc trong Bang như thường lệ, vẫn đi kiểm tra các địa bàn như thường, đi theo hắc Đặng Dũng và Đào Chí Cương cũng không dám nói gì.

Vừa mới hai ngày, đôi mắt của Trịnh Duẩn Hạo đã đỏ ngầu, viền mắt trũng sâu, từ xa đã có thể thấy vòng mắt thâm quầng, đây là sự suy nhược họ chưa từng thấy trên khuôn mặt này.

Nếu như phát động tất cả người trong Bang Băng Diễm, tìm một người không khó. Nhưng người này không phải người bình thường, người này rất quan trọng. Những người muốn đối đầu với Bang Băng Diễm không chỉ có mình Châu Lập Bình, nếu như để họ biết được người quan trọng như vậy đang ở một mình bên ngoài vòng bảo vệ của Bang Băng Diễm, đó chính là tình trạng không được mong đợi nhất. Bây giờ họ chỉ có thể cầu nguyện Kim thiếu gia đang tự mình trốn đi, chứ không phải lại lọt vào tay người khác.

Cho đến trưa ngày thứ tư Trịnh Duẩn Hạo mới nhận được điện thoại, nói đã tìm được Kim Tại Trung, người không bị thương, chỉ là hơi yếu. Đường đến bãi phế thải phải mất hai tiếng, Đặng Dũng chỉ mất 50 phút.

Lúc Trịnh Duẩn Hạo xuống xe, Kim Tại Trung đang ngồi trên mặt đất uống nước, tay cầm bình nước hơi run. Đi thẳng đến bên cạnh Kim Tại Trung, khụy gối xuống nền đất, cầm lấy bình nước của cậu đưa đến bên miệng bón cho cậu, Kim Tại Trung khép miệng lại cúi đầu, không nói gì cả. Đặng Dũng, Đào Chí Cương và 12 người kia đứng xung quanh, đều xoay lưng về phía họ.

Trịnh Duẩn Hạo đặt bình nước xuống đất, tay kéo chân quần của cậu lên, nhìn một lát rồi thả xuống, đặt thẳng đôi chân đang co lại của cậu, tay đặt trên đôi chân của cậu nhẹ nhàng xoa bóp. Kim Tại Trung nhìn khuôn mặt hốc hác cùng vòng mắt thâm quầng của Trịnh Duẩn Hạo, nước mắt liền trào ra., rơi xuống đôi tay đang xoa bóp của Trịnh Duẩn Hạo. Động tác của Trịnh Duẩn Hạo khựng lại, sau đó ngẩng đầu lên, đôi tay áp lên mặt cậu, môi đưa lại gần, nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên khuôn mặt cậu, sau đó phủ lên đôi mắt khô của cậu, hôn một cách ôn nhu cẩn trọng, cuối cùng nhẹ nhàng ôm cậu vào trong lòng.

“Theo ta trở về.”

Nhẹ nhàng ra lệnh, nhưng rất lâu, Kim Tại Trung trong lòng Trịnh Duẩn Hạo vẫn không trả lời. Buông Kim Tại Trung ra, Trịnh Duẩn Hạo xoay lưng lại, ngồi trước mặt cậu. Kim Tại Trung nhìn vào tấm lưng vững chãi đó, tay từ từ vòng qua cổ hắc, dựa vào áp người lên trên lưng hắc.

Hôm nay ánh chiều tà khiến cho bóng của hai người áp vào nhau trở về rất dài, rất dài....

28. Chương 28

CHƯƠNG 28

Hồng bang trong thời gian một đêm sụp đổ, tạo nên trên đạo một chấn động lớn, các loại tin đồn lần lượt xuất hiện. Đồn đại được nhiều người tin nhất chính là: Hải lam tường vi bị Châu Lập Bình bắt đi, nên đã

khiến cho cả bang bị sụp đổ. Hải lam tường vi là điểm yếu của lão đại Bang Băng Diễm, cái này ai cũng biết. Nhưng nếu không phải tới bước đường cùng thì không ai dễ dàng đi nước cờ này. Còn Chu Ái Đông là vì dám tự tiện buôn bán ma túy trên cảng của Bang Băng Diễm nên đã bị Trịnh Duẩn Hạo báo cảnh sát, rơi vào tay cảnh sát, sau đó lại chết một cách không rõ ràng. Chu Lập Bình yêu thương nhất là người em trai nương tựa lẫn nhau mà lớn lên của mình Chu Ái Đông, điều này, người trên đạo đều biết. Bị một đêm diệt bang như thế này thì cũng chỉ có 20 năm trước xuất hiện qua một lần, chính là lúc Sách Băng Nhã bị Ngô Sùng Khang bắt cóc.

Tuy rằng không như Hồng bang bị diệt một cách nhanh chóng một cách vô tri vô giác như vậy. Cái truyền thuyết bị chôn suốt mười mấy năm được nhắc lại: Bang Băng Diễm có một đội bí mật võ nghệ tinh thông luôn trung thành với lão đại, họ chỉ nghe mệnh lệnh của lão đại, dấu hiệu nhận biết chính là giữa trán có một hình xăm ngọn lửa màu xanh, là vì dường như không có người nào sống từng gặp qua họ, có vinh hạnh thấy qua thì cũng đã xuống âm phủ gặp diêm vương, như những người của Hồng bang.

Một thời nổi danh trên giang hồ, cả những bang phái bình thường nhìn có vẻ mạnh hơn Bang Băng Diễm cũng phải sợ họ. Đồng thời mọi người cũng càng ngày càng hứng thú hơn với hải lam tường vi chưa từng lộ mặt: Rốt cuộc là người như thế nào khiến cho Trịnh Duẩn Hạo quyết định làm tới mức độ này? Vài năm trước lúc Bang Băng Diễm đối mặt với một một băng nhóm có thực lực tương đương như Hoả bang phái, Trịnh Duẩn Hạo tự mình ra tay còn bị thương, vẫn chưa thấy qua biệt đội bí mật đó. Chuyện này cũng làm kinh động đến giới cảnh sát. Nhưng chỉ có lời đồn mà không hề có bất kì chứng cứ tố cáo Bang Băng Diễm, hơn nữa người bị giết cũng chỉ là dân lưu manh, cộng thêm việc này chỉ lan truyền trong đạo, ảnh hưởng đối với xã hội cũng không lớn, Trịnh Duẩn Hạo chỉ cần nói với lực lượng cảnh sát một tiếng, chuyện này cũng xem như không thấy không biết.

Còn những ngày này không khí ở tổng bộ có chút không tốt, không ai dám nói với lão đại của họ bất kì chuyện gì ngoài “công việc”, vì lão đại của họ đã phải chịu sự tiếp đãi lãnh đạm của đại tẩu họ trong vòng ba ngày.

Kim Tại Trung được Trịnh Duẩn Hạo đem về, sau khi Hà Phương giúp cậu kiểm tra tổng thể, vì bị căng thẳng một thời gian dài, không ăn không ngủ, mệt mỏi quá độ, nên đã ngủ thiếp đi. Ngủ liền một ngày một đêm, lúc tỉnh dậy thì cho Tổng tẩu dọn dẹp căn phòng bên cạnh phòng ngủ, chuyển qua đó, vào rồi không ra nữa, đến bây giờ đã là ba ngày. Chỉ có lúc Tổng tẩu đưa cơm lên mới mở cửa, không ai biết cậu làm gì trong đó. Cũng chỉ có Tổng tẩu có thể báo cáo cho Trịnh Duẩn Hạo: Kim thiếu gia ăn rất ngon miệng, thần sắc cũng rất tốt.

Những người bên cạnh Trịnh Duẩn Hạo biết hẳn tại sao một tiếng cũng không nói, không một lời giải thích. Đối với chuyện tình cảm của đại ca, bọn họ không thể nói nhiều cũng không dám nói nhiều, rất nhiều chuyện không phải nói ra là có thể giải quyết. Tâm trạng của đại ca không tốt, họ chỉ có thể làm việc cẩn thận.

“Buông ta ra! Các người biết ta là ai không! Chú của ta là Lục Chấn Hải, đương gia thứ hai của Chu Tước Đường, các người dám đắc tội sao?”

Một người nam nhân tầm 23, 24 tuổi quần áo không chỉnh tề bị hai người cao to ấn xuống đất, miệng không ngừng chửi rủa hơn nửa tiếng, nhưng người giữ chặt anh ta làm như không nghe thấy, không những không buông anh ta ra, mà còn ấn mặt anh ta xuống đất. Không lâu sau tiếng bước chân không nhanh không chậm truyền tới, một đôi giày da đắt tiền xuất hiện trước mặt anh ta, sau đó cánh tay đang đè trên đầu thả lỏng ra, anh ta bị ép quỳ dưới mặt đất.

“Trịnh Duẩn Hạo, mở kỹ viện chính là để người ta đến chơi, đây là cách phục vụ khách của người hay sao? Ta tin chú của ta nhất định sẽ rất không vui.”

Nam nhân nhìn Trịnh Duẩn Hạo vô cảm đứng trước mặt, không biết sợ hãi, còn lộ ra tính cách của “đại thiếu gia”.

Đặng Dũng theo sau Trịnh Duẩn Hạo cười nghiêng mặt sang một bên: Dù là lúc nào cũng sẽ có những người không biết sống chết đến gây sự, còn chọn ngay lúc đại ca không vui, càng tốt.

Trịnh Duẩn Hạo vẫn giữ nguyên bộ dạng cũ nhìn người nam nhân bị giữ chặt, nhận lấy một cuốn sổ khoảng hai mươi mấy trang ném đến trước mặt nam nhân kia, trên bìa có ghi chín loại ngôn ngữ khác nhau kể cả

tiếng hoa và tiếng anh: thông tin khách hàng. Một thuộc hạ của Trịnh Duẩn Hạo bước lên trước mở cuốn sổ ra, sau đó đẩy cuốn sổ đến trước mặt nam nhân kia, ra hiệu cho hai người kia ấn đầu anh ta xuống.

“Biết chữ không? Không biết chữ thì để người khác đọc cho người.”

Ngữ khí của Trịnh Duẩn Hạo khá bình thản.

“Trịnh Duẩn Hạo đừng tưởng ai cũng sợ Bang Băng Diễm của các người. Vì cái tên “thiếu gia” đó mà đắc tội chú của ta Lục Chấn Hải, đáng hay sao?”

Trịnh Duẩn Hạo không trả lời anh ta, chỉ xoay đầu nhìn Đặng Dũng.

“Đã cho người đi mời, chắc một lát nữa sẽ tới.”

Quay đầu lại, Trịnh Duẩn Hạo nhìn người nam nhân kia.

“Lục Tá Lương đứng không? Ta mặc kệ chú của người là ai, ở trên địa bàn của ta thì phải nghe theo quy định của ta.”

Trịnh Duẩn Hạo vừa nói xong, người đang giữa chặt Lục Tá Lương buông anh ta ra, Lục Tá Lương đứng dậy. Nhưng vẫn chưa kịp đợi anh ta đứng vững, một gậy đã đánh vào chân anh ta, tiếp đến đôi tay bị đập lên khiến anh ta phải la lên đau đớn. Lục Tá Lương chưa hết đau đớn, bên ngoài liền truyền đến tiếng bước chân, không lâu sau Lục Chấn Hải khoảng 60 tuổi có vài thuộc hạ của Trịnh Duẩn Hạo đi theo bước vào trong phòng. Vừa nhìn thấy Lục Chấn Hải, Lục Tá Lương ôm lấy chân bò sang đó.

“Chú, bọn họ đánh ta, người phải làm chủ cho ta.”

Lục Chấn Hải nhìn anh ta, không nói gì, đi đến trước mặt Trịnh Duẩn Hạo.

“Trịnh lão đại, không biết tên nhóc con này đã đắc tội ngài chuyện gì?”

Lục Chấn Hải vừa nói xong, thuộc hạ của Trịnh Duẩn Hạo liền lấy một cuốn sổ giống cuốn trước đó đưa cho ông, Lục Chấn Hải nhận lấy, nhưng không mở ra.

“Đối với khách hàng mới đến, bọn ta đều sẽ cho họ xem cái này, anh ta cũng không ngoại lệ. Nhưng anh ta lần đầu tới “làm khách” ở đây liền vi phạm một điều, nếu như không phải biết anh ta không làm việc dưới tay Lục gia, ta còn tưởng đây là bức thư khiêu chiến của Lục gia gửi cho ta.”

Ngữ khí của Trịnh Duẩn Hạo khá bình tĩnh, mặt cũng không có biểu tình gì. Lúc hắn nói chuyện, một thiếu niên khoảng 17, 18 tuổi được hai người đỡ đi tới trước mặt Lục Chấn Hải, trên người thiếu niên chỉ có một mảnh vải. lộ ra vai và xương đòn xinh đẹp. Thiếu niên sau khi đứng vững, mới kéo mảnh vải trên người xuống. Nhíu mày: Làn da láng mịn màu mật ong của thiếu niên có những vết đánh sưng đỏ, không chỉ trên lưng, mà trên đùi cũng có, trên đùi còn có vết máu khô có thể nhìn thấy rõ, còn vị trí phía sau được thiếu niên che lại, chỗ đó có thể dùng từ “kinh khủng” để hình dung. Lục Chấn Hải nhìn thiếu niên một lát, mắt lại hướng về những thứ ở dưới đất: roi da, dây da, còng tay, nệm, một chiếc mô phỏng phân thân to đến đáng kinh ngạc.

Những thứ để bên cạnh thiếu niên, mọi thứ đều đã rõ: thiếu niên này bị lạm dụng ***, và người lạm dụng *** là Lục Tá Lương. Còn quy định thứ nhất trong này chính là: cấm SM thiếu gia.

“Chú...”

Nhìn sắc mặt của Lục Chấn Hải, Lục Tá Lương mất đi khí thái ban đầu. Lục Chấn Hải xoay người đập anh ta.

“Đồ vô dụng! Cả ngày trừ việc thượng nam nhân người còn biết làm gì!”

”Chú?!”

Lục Chấn Hải mặc kệ anh ta, quay sang phía Trịnh Duẩn Hạo, vừa định mở miệng, thì Trịnh Duẩn Hạo đã sớm một bước.

”Lục gia, không phải ta không nể mặt người, quy định của ta người cũng biết. Huynh đệ bên dưới vẫn nhìn.”

Trịnh Duẩn Hạo nói xong liền ra hiệu cho người bên cạnh, hai người trước đó giữ chặt Lục Tá Lương đến gần, động tác quen thuộc bẻ tay hắn ra đằng sau, một chân đạp lên chân anh ta, Lục Tá Lương liền quỳ xuống đất, một người khác trên tay cầm một cây dao sắc bén đến gần anh ta, quỳ xuống.

“Các người muốn làm gì?! Chú!.....Chú?”

Lục Chấn Hải mặc kệ tiếng la hét của anh ta, xoay mặt sang hướng khác.

“Anh ta dùng tay nào?”

Trịnh Duẩn Hạo nhìn người thiếu niên dùng khăn bao bọc quanh cơ thể trần truồng của mình. Thiếu niên cúi đầu, âm thanh cung kính nhưng không khiếp sợ.

“Tay phải.”

Giọng của thiếu niên vừa dứt, tiếng kêu thét của Lục Tá Lương phát ra, hai người đang giữ chặt anh ta cùng người đang cầm dao đi đến trước mặt Trịnh Duẩn Hạo, gập đầu cúi người lui sang hai bên, một đám người mặt không có biểu tình nhìn Lục Tá Lương đang nằm phục trên mặt đất.

“Chú, chú, cứu ta, chú.....”

“Thứ không ra gì! Còn không đi!”

Lục Chấn Hải vừa xoay người bỏ đi, những người thuộc hạ cũng lập tức đi theo. Lục Tá Lương không còn cách, chỉ có thể vừa khóc vừa ôm lấy chân đứng dậy, đỡ lấy cánh tay phải bị chặt đứt chảy máu không ngừng đi ra ngoài.

Sau khi Lục Chấn Hải đi, Trịnh Duẩn Hạo nhìn về phía hai người đỡ thiếu niên, âm thanh có chút độ ảm.

“Đưa cậu ta đến chỗ của Hà Phương.”

“Vâng.”

Hai người kia đỡ thiếu niên đi được một lát, Dương Húc Huy từ bên ngoài đi vào.

“Đại ca, Kim thiếu gia đã ra khỏi phòng. Còn nữa, lão gia hôm nay cũng có đến, nói với Kim thiếu gia vài câu rồi đi.”

“Àn.”

Trịnh Duẩn Hạo không về liền, mà tiếp tục đi kiểm tra các địa bàn, mới lên xe. Nhìn Đào Chí Cường, Đặng Dũng khẽ thở dài, khởi động xe.

Trịnh Duẩn Hạo vừa bước vào đại sảnh, một thuộc hạ đi đến bên hắn.

“Đại ca, Kim thiếu gia có dặn phải nói với đại ca, cậu ấy ở trên sân thượng.”

“Biết rồi, lui xuống đi.”

“Vâng.”

29. Chương 29

CHƯƠNG 29

Đi lên lầu hai, tay đặt lên nắm cửa phòng ngủ một phút lại bỏ ra, xoay người đi lên sân thượng. Lúc Trịnh Duẩn Hạo nhẹ nhàng đi lên lầu, Kim Tại Trung đang ngồi bên hồ, một tay đưa xuống hồ chạm vào ảnh phản chiếu của mình. Không biết cố tình không để ý hay đang nghĩ gì đó, cho đến khi ảnh phản chiếu của Trịnh Duẩn Hạo xuất hiện cạnh Kim Tại Trung, Kim Tại Trung ngược đầu nhìn Trịnh Duẩn Hạo, đứng dậy, thân thể bất ngờ ngã về phía hồ nước. Trịnh Duẩn Hạo trong nháy mắt đưa tay giữ lấy eo của cậu, Kim Tại Trung liền được ôm vào trong lòng hắn. Hai người giữ nguyên tình trạng này hai giây, trong lòng Trịnh Duẩn Hạo truyền ra một âm thanh nho nhỏ.

“Ta đói rồi.”

“Ân.”

Buông eo của Kim Tại Trung ra, Trịnh Duẩn Hạo đứng lui lại hai bước, xoay người. Kim Tại Trung nhìn tầm lưng đang bỏ đi, dẫu môi cúi người xoa bóp bắp chân của mình. Được một lát, đôi chân dài đó lại xuất hiện trước tầm nhìn của cậu, luồn tay xuống dưới cánh tay của Kim Tại Trung. Tại Trung lắc lư, tránh không Trịnh Duẩn Hạo bế cậu, té xuống đất, Trịnh Duẩn Hạo nhìn Tại Trung đang ngồi dưới đất, lại xoay lưng về phía cậu ngồi xuống, lần này Tại Trung không chần chừ leo lên.

Hai người đều nở một nụ cười mà đối phương không thể thấy. Đường xuống lầu không dài, còn Trịnh Duẩn Hạo lại đi không nhanh cũng không chậm. Con đường không dài này chỉ có hai người, Kim Tại Trung dựa lên tấm lưng vững chãi ấm áp của Trịnh Duẩn Hạo, âm thanh nhỏ nhẹ:

“Ta muốn chuyển sách sang phòng bên cạnh.”

“Ân.”

“Lần trước ở tiệm nhạc cụ ta nhìn thấy một cây sáo, rất thích.”

“Ân.”

Trưa hôm sau, hai kệ sách lớn được chuyển sang phòng bên cạnh, Kim Tại Trung ở trong căn phòng cậu đã “bế quan” ba ngày. Kim Tại Trung tự mình tốn ra cả buổi chiều để chuyển tất cả sách sang phòng bên, sau khi ăn tối, để cho Tổng tẩu đến giúp cậu dọn dẹp,

“Tất cả mọi thứ đều mua.”

Kim Tại Trung ngồi bên núi sách vừa phân loại vừa lẩm bẩm. Sách Trịnh Duẩn Hạo mua cho cậu thực sự có đủ các loại, cái gì cũng có chỉ còn thiếu sách về việc mang thai và sinh con.

Tổng tẩu tay dọn dẹp không ngừng, ngược đầu nhìn Kim Tại Trung cười.

“Thiếu gia mười tuổi đã không còn đi học, đọc sách cũng không nhiều, cậu đừng xem anh văn của thiếu gia tốt hơn cả người Mĩ, những sách anh văn ở đây không có cuốn nào hiểu hết cả, tiếng hoa cũng chỉ bằng học sinh cấp hai. Các loại tiếng Pháp, tiếng Nga, tiếng Thái nói thì giỏi, nhưng không biết mặt chữ, cũng vì thường xuyên đi nên mới biết nói.”

Tổng tẩu nói rồi dừng tay lại, mắt nhìn xa xăm dường như lại trở về quá khứ. Lúc định thần trở lại thì thấy Kim Tại Trung đang nhìn bà, liền trở lại biểu tình ban đầu.

“Thiếu gia là một người mộc mạc, có chỗ nào làm không tốt, cậu nhất định phải tha lỗi cho cậu ấy.”

Tổng tẩu nhìn Kim Tại Trung, biểu tình nghiêm túc, Kim Tại Trung cảm thấy ngữ khí của bà có chút thỉnh cầu.

“Ân.”

Có được sự đồng thuận của Kim Tại Trung, Tổng tẩu lại nở nụ cười, cúi đầu tiếp tục dọn dẹp, không nói gì nữa. Kim Tại Trung cũng không nói gì, tiếp tục phân loại sách.

Tối hôm đó Kim Tại Trung một mình nằm trên giường, rất lâu vẫn không ngủ được. Trịnh Duẩn Hạo cùng cậu ăn sáng xong đã ra ngoài, đến giờ vẫn chưa về.

Đào Chí Cương từng kể cho cậu nghe những chuyện lúc Trịnh Duẩn Hạo còn nhỏ, cũng chỉ là đơn giản kể lại việc lúc 10 tuổi đã không đến trường nữa, còn vì sao thì lại không nói. Hôm nay lúc Tổng tẩu vô ý kể về Trịnh Duẩn Hạo, cũng có nói chuyện lúc 10 tuổi đã không còn đi học nữa, trước lúc 10 tuổi là năm 9 tuổi, còn chuyện xảy ra năm 9 tuổi chính là nguyên nhân khiến hắn không đi học nữa. Liên quan đến việc này, người ở đây cũng không có ý kể cho cậu nghe, Trịnh Duẩn Hạo lại càng không. Sau khi cậu trở về, Trịnh Duẩn Hạo không hỏi cậu, Châu Lập Bình đã nói gì với cậu, đã làm gì cậu, chỉ để Hà Phương kiểm tra thân thể của cậu, kể cả việc xét nghiệm máu. Cậu không biết chuyện giữa Châu Lập Bình và Trịnh Duẩn Hạo đã giải quyết chưa, không ai nói cho cậu. Cậu cũng không biết Trịnh Duẩn Hạo có biết việc cậu vẽ một tấm bản đồ cho Châu Lập Bình hay không, Trịnh Duẩn Hạo không đề cập đến. Nếu như hắn biết, thì cậu cũng chỉ có thể cho rằng hắn hiểu. Nhưng cậu có thể khẳng định, Trịnh Duẩn Hạo không biết những gì Châu Lập Bình đã kể cho cậu. Nguyên lai vết sẹo lần đó cậu nhìn thấy trên lưng hắn, là do chuyện lúc đó. Lúc

đầu nghe Đào Chí Cương kể về việc hấn 10 tuổi không còn đi học, chỉ tưởng rằng do thân phận hấn đặc thù, không nghĩ tới lại là vì....

Cảm thấy phần giường bên cạnh lún xuống, cậu mới kinh ngạc phát hiện Trịnh Duẩn Hạo đã trở về. Cậu thích mùi hương sữa tắm nhẹ nhẹ của Trịnh Duẩn Hạo — Duẩn Hạo chỉ cần về khuya sẽ tắm ở dưới lầu một rồi sau đó mới lên đây. Nằm thả lỏng, chờ đợi hành động tiếp theo của Trịnh Duẩn Hạo đang tiến lại gần. Không lâu sau, cơ thể đang nằm nghiêng của cậu sẽ được nhẹ nhàng xoay lại nằm thẳng, một bàn tay nhẹ nhàng áp lên mặt cậu, đôi môi mềm ẩm áp sẽ nhẹ nhàng hạ cánh lên vầng trán của cậu, nhẹ nhàng như giọt nước, cậu nói nhỏ nhẹ đó là gì, cậu nghe không rõ. Cảm giác chân được kéo lên, sau đó hơi thở của người đó lùi lại, tiếp đó thì nghe thấy tiếng tắt đèn.

Đợi một lát sau, Trịnh Duẩn Hạo cảm thấy Kim Tại Trung trong chăn cử động, lăm bằm một chút, sau đó lại im ắng, im lặng nghe một lát, phát hiện không có động tĩnh gì, Trịnh Duẩn Hạo cũng chui vào chăn nằm ngay ngắn, nhắm mắt lại. Trong bóng tối khóe môi Kim Tại Trung kéo lên thành một đường cong, ngủ thiếp đi.

.

.

Ngày hôm sau lúc nhìn thấy thứ đặt trên tủ đầu giường, Kim Tại Trung rất kinh ngạc, hôm qua cậu không nghe thấy tiếng Trịnh Duẩn Hạo đi sang bên của cậu.

Thử xem có tốt hay không.

Bỏ giấy ghi chú xuống, Kim Tại Trung cầm cây sáo lên, mỉm cười, ngón tay nhẹ nhàng lướt lên cây sáo. Từ hôm đó trở đi, những người suốt ngày chỉ biết dao và súng được nghe thấy những tiếng sáo du dương.

Cứ như thế gần nửa tháng trôi qua, ngày cứ lặp lại như nhau. Trịnh Duẩn Hạo bận rộn xử lý những công việc quen thuộc, Kim Tại Trung sống cuộc sống theo kiểu của quý phụ nhà giàu, cũng không ra ngoài, nhắc đến cũng chưa từng nhắc. Chỉ là không như trước đây quanh quẩn trong phòng ngủ hay một mình ngồi trên sân thượng, mà thường xuyên ra khỏi tòa nhà chính đi dạo trong vườn hoa. Vườn hoa cũng có nhiều loại hoa đang nở, Kim Tại Trung đến đây đã vài tháng, quen biết với Trịnh Duẩn Hạo đã được một năm, lại đến mùa hoa tường vi nở.

Sau khi cùng nhau ăn sáng, Trịnh Duẩn Hạo không lập tức li khai mà gọi cậu lại, khiến cho Kim Tại Trung có chút ngạc nhiên. Sau đó Kim Tại Trung nhìn thấy Hàn Kính người mà cậu từng gặp qua một lần, Hàn Kính từ bên ngoài đi vào bước đến trước mặt cậu.

“Đại ca, Kim thiếu gia.”

Hai người khẽ đáp lại, Trịnh Duẩn Hạo quay sang phía Kim Tại Trung

“Sau này lúc nào cũng có thể ra ngoài, Hàn Kính sẽ đi theo cậu.”

“Àn.”

Trịnh Duẩn Hạo đi rồi, để lại hai người lạ lẫm với nhau.

“Hôm nay ta không có ý định ra ngoài, người về đi.”

“Nhưng....”

“Không sao đâu, hấn sẽ không nói gì.”

Kim Tại Trung xong nói cười mỉm, đi ra ngoài vườn hoa. Hàn Kính nhìn tấm lưng đang dần đi xa, cuối cùng vẫn là đi theo cậu từ xa. Hôm nay hai người không nói thêm câu nào nữa.

Sau đó, cứ sau bữa sáng Hàn Kính lại đến gặp Kim Tại Trung, trừ những lời chào hỏi, Hàn Kính cũng giống như những thuộc hạ khác của Trịnh Duẩn Hạo, sẽ không chủ động nói chuyện với Kim Tại Trung. Hôm nay là ngày thứ tư Hàn Kính đến.

“Kim thiếu gia.”

“...Ân... Giọng của người...”

“Uh, không cần thận bị cảm. Ta một khi bị cảm giọng lại trở nên như thế, không khiến Kim thiếu gia sợ chứ?”

“Làm sao có thể.”

Kim Tại Trung cười nhẹ.

“Trước đây lúc ta đi học, rất nhiều nữ sinh lớp ta đặc biệt thích nghe giọng của nam sinh khi cảm, đặc biệt có mị lực. Nếu bị cảm thì hãy về nhà nghỉ ngơi, dù gì ta cũng quen ở một mình rồi.”

Còn chưa kịp nói gì, Kim Tại Trung đã lên lầu. Hàn Kính xoay người đi ra ngoài hai bước lại dừng lại, nhắm mắt lại không biết nghĩ gì sau đó quay lại nhìn về phía cầu thang, không lâu sau, Kim Tại Trung lấy cây sáo từ trên lầu đi xuống. Nhìn thấy Hàn Kính vẫn đứng đó, Kim Tại Trung không ngạc nhiên lắm, cũng không nói gì. Hàn Kính vẫn như ba ngày trước đi theo cậu, nhưng lại không đứng xa như những ngày trước. Nhìn hình bóng đó, Hàn Kính cảm thấy không khí hơi âm u, khiến cho người ta cảm thấy hơi buồn. Đột nhiên người đó dừng lại quay người nhìn anh.

“Có thể tán gẫu với ta không?”

“...”

“Không việc gì nữa.”

Kim Tại Trung cười mỉm, lại quay người đi về nơi cậu thường đến hồ nước bên cạnh vườn hoa. Hàn Kính đứng ở chỗ ban này không động đậy, sự cô đơn trong nụ cười nhạt của Kim Tại Trung khiến người ta không thể làm lơ.

Kì thực đại ca không quy định họ không được nói chuyện với Kim Tại Trung, chỉ là Kim Tại Trung đột nhiên hỏi như vậy, anh phản ứng không kịp. Hàn Kính vẫn không biết mình nên nói gì với người có thân phận cao lại luôn cho anh cảm giác không được mạo phạm.

30. Chương 30

CHƯƠNG 30

Trịnh Duẫn Hạo đang ngồi trên ghế sofa của phòng nghỉ, nhìn mười bức ảnh do Dương Húc Huy đưa, mày càng ngày càng nhíu lại. Bỏ những bức ảnh xuống rồi đứng dậy. Trịnh Duẫn Hạo đi đến bên cửa sổ nhìn thể giới bận rộn bên ngoài.

Đặng Dững đứng cạnh Dương Húc Huy phóng ánh nhìn đến những bức ảnh đặt trên bàn: trên đó tổng cộng có 11 bức ảnh đều là chụp Kim thiếu gia trong hai ngày nay, để gửi về Trung Quốc, những bức ảnh này.... ngay cả anh cũng nhìn ra được, Kim Tại Trung có chút không vui, khuôn mặt hoàn mỹ lại lộ ra nét u buồn, hình ảnh ngồi ôm lấy đầu gối bên hồ nước mang cảm giác cô đơn.

“A Huy, những chuyện còn lại giao cho người. A Dững, theo ta đến chợ.”

“Vâng.”

“VẬY CÒN NHỮNG BỨC ẢNH?”

“Qua vài ngày tính tiếp.”

“Vâng.”

Trịnh Duẫn Hạo sau khi tới chợ mua những thứ cần mua, rồi để Đặng Dững lái xe trở về. Hôm nay hẳn đi sớm hơn mọi ngày, thuộc hạ nói Kim Tại Trung không ở trong hoa viên, Duẫn Hạo lên lầu đi vào phòng ngủ, nhưng Tại Trung không ở trong đó. Bỏ đồ vừa mới mua về vào ngăn tủ, Duẫn Hạo xoay người ra khỏi phòng ngủ.

Lên đến sân thượng, nhìn thấy Tại Trung hướng lưng ra phía cửa ngòi đứng dựa trên xích đu, cho đến khi Duẫn Hạo đi qua đó, giữ lấy sợi dây của xích đu Tại Trung mới giật mình ngược đầu nhìn Trịnh Duẫn Hạo.

Kim Tại Trung đứng dậy, hai người cứ nhìn nhau, không ai mở miệng nói gì. Một lát sau, Trịnh Duẫn Hạo dần buông lỏng tay đang giữ lấy sợi dây, lại từ từ di chuyển lên khuôn mặt của Kim Tại Trung, nhưng khoảng cách chỉ còn năm cm thì dừng lại.

“Sẽ không có chuyện như vậy nữa.”

“Ân.”

“Hàn Kính từng học đại học.”

“Ân. Ta chỉ là, vẫn chưa muốn ra ngoài.”

“....”

“Có thể ôm ta không?”

Kim Tại Trung nhìn vào mắt của Trịnh Duẫn Hạo, tay nắm chặt lấy sợi dây xích đu. Trịnh Duẫn Hạo áp bàn tay rộng lên khuôn mặt của Kim Tại Trung, ngón tay thon dài mân mê đôi môi của cậu, sau đó kéo cậu vào trong lòng, ôm chặt.

...

Kim Tại Trung thở dài, đặt tờ giấy ghi chú xuống: Trịnh Duẫn Hạo vẫn không chịu tiếp đưa cho cậu những vật cần đưa. Cầm chiếc điện thoại đặt trên tủ đầu giường: có thể gọi đường dài sao? Ngón tay ấn dây số quen thuộc, một lát sau thì vang lên tiếng tút tút chờ nhận điện thoại, nhưng chưa đợi đầu kia bắt máy, Kim Tại Trung đã cúp điện thoại. Hai tay cầm lấy điện thoại đặt trước ngực:

“Đợi ta làm xong chuyện này sẽ gọi điện thoại cho mọi người.”

Giống như quyết tâm tuyên thệ, Kim Tại Trung xuống giường. Vệ sinh cá nhân sau đó xuống lầu ăn sáng, khuôn mặt Kim Tại Trung nở ra một nụ cười nhẹ khi nhìn thấy Hàn Kính xuất hiện đúng giờ:

“Người có biết chỗ nào chơi vui không?”

Hàn Kính không phải là người thích những nơi náo nhiệt, có thể là vì thường phải ở những nơi đó, nên thích những nơi yên tĩnh hơn. Nhưng nhìn Kim Tại Trung với bộ dạng thích thú đang đi trước mình khoảng ba bước, Hàn Kính lại cảm thấy những chỗ đó cũng không quá khó chịu.

Dù ở những nơi đó việc bảo vệ sẽ khó khăn hơn, nhưng sau vụ việc lần trước của Hồng bang thì những nguy hiểm rình rập quanh Kim thiếu gia đã ít hơn trước, trừ anh ra, còn sáu người mặc thường phục bố trí quanh đó.

Anh không nghĩ tới việc Kim Tại Trung sẽ đến thủy cung. Anh rất ít khi đến những nơi này, lần cuối cùng đến đây cũng đã là chuyện của một năm về trước rồi. Hôm nay vừa đúng vào kì nghỉ nên rất nhiều người, đặc biệt là trẻ con. Anh phát hiện một khi tới những nơi đông người nụ cười của Kim Tại Trung sẽ đặc biệt rạng rỡ, rất dễ dàng thu hút ánh nhìn của người khác, nhưng cậu lại không hề để ý đến.

Kim Tại Trung đang đi đằng trước đột ngột dừng lại, Hàn Kính chạy đến bên cậu, khoảng cách cỡ một bước chân, cùng cậu ngắm những con cá đầy màu sắc đang bơi lội.

“Lúc nhỏ cũng từng đến thủy cung, lúc trước nhìn cá mập sẽ nghĩ: người liệu có thể thuần phục được cá mập khiến cho nó trở nên ôn nhu, có thể giống như cá heo thân thiết với con người không? Trước đây nhìn thấy cái gì cũng sẽ có những vấn đề kì quái, bây giờ nhìn lại, phát hiện không nghĩ gì cả chỉ ngắm nhìn như vậy cũng thật tốt.”

Kim Tại Trung tay áp lên tấm kính trước mặt, mắt chăm chú ngắm nhìn những chú cá đang bơi lội.

“Có rất nhiều thứ chỉ cần nhìn ngắm là tốt, không cần nghĩ quá nhiều. Ta từ nhỏ trong đầu chỉ có một cậu: “Wa! Thật đẹp, thật đẹp!” la lên một cách ngốc nghếch.”

Hàn Kính nói rồi bật cười. Kim Tại Trung nghiêng đầu nhìn anh sau đó lại nhìn những chú cá đang bơi lội, cũng mỉm cười.

Lúc ra khỏi thuỷ cung Hàn Kính nhìn đồng hồ, là đại ca dặn phải nhắc nhở Kim thiếu gia ăn cơm. Vừa định mở miệng lại khựng lại, nghĩ đến những lời Kim thiếu gia trước đây nói với anh:

“Lúc chỉ có hai người có thể không gọi ta là “Kim thiếu gia” không, ta không thích lắm? Người khác nghe thấy cũng sẽ cảm thấy kì lạ, gọi thẳng tên là được. Nếu như không quen có thể gọi cả họ và tên. Ta bây giờ cũng sắp quên mất tên mình là gì rồi.”

Hàn Kính vẫn còn nhớ câu cuối cùng Kim Tại Trung nói, biểu tình có chút tự ti và bất lực, nhưng phải gọi tên của cậu.....

Hàn Kính chần chừ mở miệng,

“Kim.....”

Nghe thấy tiếng của Hàn Kính, Kim Tại Trung quay đầu nhìn anh, trên mặt mang một dấu chấm hỏi.

“.....Tại Trung, đến giờ ăn cơm rồi.”

“Uh. Cám ơn.”

Kim Tại Trung nhẹ nhàng cười, bước đi nhanh hơn nhiều.

Ngồi trên băng ghế trong công viên, Kim Tại Trung cầm nước suối và gặm bánh mì, tinh thần tự tại. Còn người ngồi cùng cậu – Hàn Kính tay cũng cầm bánh mì và nước suối, thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn Kim Tại Trung: Tuy rằng đại ca không bảo anh phải báo cáo lại việc Kim thiếu gia đi đâu, ăn cái gì, nhưng không biết nếu đại ca biết Kim Tại Trung chỉ dùng nước suối và bánh mì để giải quyết bữa trưa, sẽ như thế nào.

Một Kim Tại Trung như thế luôn khiến người ta cảm thấy cậu chỉ là một con người bình thường, đơn giản, cũng giống như những người đang đi dạo trong công viên. Nhưng dù là như vậy, anh vẫn cảm thấy, người nam nhân bên cạnh giống như một thiên sứ, nhưng lại không phải chưa từng trải nghiệm qua cuộc sống nhân gian mà là không bị nhiễm bụi phàm trần, không phải lạnh lùng xa cách, mà là thân cận ôn nhu. Nhưng “thân cận” như vậy sẽ khiến người khác tự giác giữ khoảng cách, không dám tùy ý tiếp cận, sợ không cẩn thận sẽ mạo phạm đến cậu.

Bỏ rác vào trong sọt, Kim Tại Trung ngược đầu nhìn bầu trời. Hôm nay thời tiết không tệ, bầu trời màu xanh, có vài áng mây trắng trôi lững lờ.

“Nghe qua câu chuyện “Ếch ngồi đáy giếng” chưa?”

Kim Tại Trung nhẹ nhàng hỏi, nhưng không nhìn Hàn Kính. Mặt trời vẫn rất cao, bầu trời quang đãng khiến cho cậu có chút chói mắt, Kim Tại Trung khẽ nhắm mắt.

“...”

“Kì thực ếch ngồi đáy giếng cũng không phải là không tốt. Ở bên trong giếng, bầu trời vĩnh viễn cũng chỉ lớn như vậy, thế giới vĩnh viễn cũng chỉ to như thế, nó có thể đi khắp nơi trên thế giới, mãn nguyện rồi, cũng cảm thấy hạnh phúc. Nếu đã hạnh phúc, thì bầu trời có thực sự chỉ lớn như vậy hay không, cũng chẳng còn quan trọng nữa. Vẫn đỡ hơn việc nhảy ra khỏi giếng, nhìn thấy bầu trời rộng lớn, mới biết thật ra thế giới lớn như thế, vẫn còn những cảnh sắc đẹp hơn, nhưng lại phát hiện bản thân mãi mãi chỉ có thể nhìn từ xa, mãi mãi không tới được thế giới đó.”

Hàn Kính nhìn khuôn mặt đang nhìn ngắm bầu trời của Kim Tại Trung. Câu chuyện “Ếch ngồi đáy giếng” này không giống như câu chuyện kia.

Thiên sứ đã bị giam cầm rồi sao? Đã trở thành con ếch nhảy ra khỏi giếng rồi sao?

Kim Tại Trung thu lại tầm mắt, cuối đầu cười trừ.

“Đọc sách nhiều quá, lời cũng nhiều, một ngày còn nói nhiều hơn mấy tháng.”

“Kì thực đại ca chỉ lo lắng cho sự an nguy của cậu.”

Kim Tại Trung nghiêng đầu nhìn Hàn Kính, cười. Nụ cười đó bao gồm nhiều thứ, Hàn Kính không thể hiểu được.

“Ta có phải là thân tại phúc trung bất tri phúc* không?”

*Thân tại phúc trung bất tri phúc: sống trong hạnh phúc mà không biết.

Không đợi Hàn Kính nói tiếp, tầm nhìn của Kim Tại Trung lại phóng ra xa, nhìn về phía người đang chạy về phía họ, một cô bé năm sáu tuổi trên tay cầm một miếng bánh kem, mắt của Hàn Kính cũng nhìn về phía đó. Cô bé không cẩn thận tự mình vấp ngã, miếng bánh rơi xuống mặt đất. Kim Tại Trung không tự giác đứng dậy, chạy đến đỡ cô bé dậy, Hàn Kính không dám sơ ý chạy sang đó.

“Are you OK?”

Cô bé nhìn Kim Tại Trung một lát, không nói gì, cứ ngồi trên mặt đất, quay đầu nhìn về phía một đám trẻ con đang chơi gọi lớn:

“Ca ca!”

Cô bé vừa gọi, một cậu bé khoảng tám chính tuổi trong đám trẻ con đó hướng mắt nhìn về phía phát ra âm thanh, nhìn thấy cô bé đang ngồi dưới đất lập tức chạy lại. Kim Tại Trung dường như hiểu được nên đứng dậy, nhưng lại không rời khỏi.

“Sao rồi?”

“Đau.”

Cô bé bĩu môi đưa tay về phía ca ca, nước mắt chảy dài. Ca ca của cô bé nắm lấy cánh tay bị ửng đỏ khê thối.

“Ca ca thối thối sẽ không đau nữa.”

“Bánh kem.”

Ca ca đặt tay cô bé xuống, đưa tay chùi đi nước mắt của cô bé.

“Ca sẽ bảo mẹ mua lại cho em, được không? Không khóc nữa, khóc nữa sẽ không đẹp.”

“Àn.”

Cô bé lại mỉm cười, để ca ca nắm tay dắt đi.

Ánh mắt của Kim Tại Trung vẫn dõi theo họ, ánh mắt của Hàn Kính lại dừng lại trên khuôn mặt của cậu.

Nụ cười của Kim Tại Trung khi nhìn thấy niềm hạnh phúc của hai đứa trẻ, đã in sâu vào trong tâm trí của anh.

“Ta cũng có em gái, nhỏ hơn ta 7 tuổi. Lúc nhỏ, nhìn em gái của người khác làm nũng vẫn luôn cảm thấy ngưỡng mộ, vẫn hy vọng Tiểu Nghiêng cũng giống những cô bé khác làm nũng với mình, rất muốn biểu hiện khí phách của bản thân. Nhưng mỗi lần Tiểu Nghiêng té lúc ta chạy đến bên nó, nó cũng sẽ tự mình đứng dậy, mở to mắt nhìn ta, nói “Không được cười, ta lần sau nhất định sẽ không té ngã nữa”, sau đó rất có khí thế chạy mất, chưa bao giờ khóc lóc. Từ từ lớn lên, chỉ khi muốn có thứ gì mà không có được, mới làm nũng với ta.”

Kim Tại Trung nói xong vừa cười vừa nhìn Hàn Kính, lại hướng mắt về phía đám trẻ con đang chơi đùa.

Trước đây, Hàn Kính không hề biết trên khuôn mặt một người lại có thể có nhiều dạng nụ cười khác nhau thu hút ánh nhìn của người khác như vậy. Nếu như nói nụ cười mang theo hạnh phúc trước đó có thể khiến người khác cảm thấy hạnh phúc theo, không tự giác khoe môi lại kéo lên, như vậy nụ cười rục rĩ lúc này sẽ khiến người khác cảm thấy bầu trời u ám trong thoáng chốc đã trở nên quang đãng.

Đại ca là vì lí do này mới đem cậu ta về đúng không?

31. Chương 31

CHƯƠNG 31

Đại ca là vì lí do này mới đem cậu ta về đúng không?

“Ta hiểu được, em gái làm nũng với mình quả thật là một việc hạnh phúc.”

“Người cũng có em gái? Sao không nghe A Chí nói qua?”

“Cũng không có gì, cũng đều là chuyện trước đây.”

“Có bạn trai rồi? Hay là đã lấy chồng?”

Kim Tại Trung cao hứng hỏi.

“Không phải. Nó đã không còn biết làm nũng nữa, có vấn đề về tâm lý.”

“Xin lỗi, ta...”

“Không sao. Kim thiếu gia không cần xin lỗi. Cũng đã lâu rồi, ta sớm đã quen.”

“Có thể nói với ta không?”

Nhìn vẻ mặt ôn nhu của Kim Tại Trung, Hàn Kính gật đầu.

“Tiểu Mẫn lúc 17 tuổi cùng bạn trai dạo phố, không may mắn gặp phải một trận xung đột, bạn trai của nó che chắn cho nó nên không tránh ra, bị đâm vài dao, chết tại hiện trường. Từ đó trở đi Tiểu Mẫn chỉ cần nhìn thấy màu đỏ sẽ phát cuồng, nhìn thấy chất lỏng màu đỏ còn dùng vật dũa thương người khác. Lúc im lặng thì có một nửa thời gian ngồi ngẩn ngơ, lúc ngẩn ngơ lại không ngừng khóc. Người trong nhà đã đưa nó đi khám bác sĩ tâm lí nhiều lần, nhưng đều không có kết quả. Cha ta sau đó vào lúc Tiểu Mẫn phát bệnh cũng phát bệnh tim, còn bọn ta đều không ở đó, lúc về cha ta đã ...còn mẹ ta lại cao huyết áp, nhưng bây giờ đã khoẻ nhiều rồi, Tiểu Mẫn và mẹ cùng chuyển về quê, cũng không phát bệnh nữa.”

Hàn Kính nói xong nhìn về phía Kim Tại Trung. Trên mặt Kim Tại Trung không có sự thương hại, không lạnh lùng, vẫn là sự ôn nhu như trước.

“Nói ra cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.”

“Có người nói chuyện thật tốt, đúng không?”

“Àn.”

“Nên, sau này lúc chỉ có hai người có thể không xem như cấp trên cấp dưới không, ta không phải “Kim thiếu gia” người cũng không phải “vệ sĩ”, làm bạn bè bình thường. Có thể không?”

“Àn.”

“Vậy sau này không được gọi ta là “Kim thiếu gia” nữa, người vừa gọi ah”

“Vâng, Kim thiếu gia.”

“...”

“Không, ta...”

“Hôm nay thôi vậy, lần sau đừng gọi sai nữa. Về thôi.”

“Vâng.”

Đi được vài bước Kim Tại Trung đột nhiên quay đầu lại.

“Hôm nay, thật vui.”

Sau đó tiếp tục đi về hướng chiếc xe đang dần chạy đến bên họ.

Về đến tổng bộ, Kim Tại Trung để Hàn Kính về nhà. Hàn Kính bọn họ đều sống riêng ở bên ngoài, thuộc hạ đem theo không ít. Sau khi Hàn Kính đi, nụ cười trên mặt Kim Tại Trung biến mất, xoay người đi lên lầu hai.

Hôm nay mọi chuyện đều rất thuận lợi. Tuy rằng không dám khẳng định, nhưng Tổng tẩu thu thập được so với dự tính nhiều.

Mở cửa đi vào phòng ngủ, Kim Tại Trung kéo chiếc tủ đầu giường ra, cầm cuốn sổ và cây bút, lật ra trang cuối cùng, đặt bút xuống. Nhưng vừa viết được vài hàng lại dừng lại, mắt không lướt theo dòng chữ trên giấy, không động đậy rất lâu.

“Thôi vậy, qua một thời gian tính tiếp.”

Kim Tại Trung gấp cuốn sổ lại. Nhưng lúc kéo ngăn tủ ra nhìn thấy con búp bê dùng một miếng vải nhỏ quấn lại cùng chiếc điện thoại bên cạnh nó, hành động đặt cuốn sổ vào tủ bị dừng lại. Bỏ cuốn sổ xuống đất, Kim Tại Trung mở chiếc khăn lấy con búp bê ra, ngón tay nhẹ nhàng lướt lên trên ngũ quan của con búp bê, gói búp bê lại đặt trở về ngăn tủ, đóng tủ lại, lần nữa cầm cuốn sổ lên.

Lúc đặt cuốn sổ trở lại ngăn tủ, Kim Tại Trung nhìn đồng hồ, bất tri bất giác đã qua hai tiếng. cất cuốn sổ đi, Kim Tại Trung xuống lầu, ngạc nhiên khi thấy Đào Chí Cương và Đặng Dũng đang ngồi ở dưới.

“Kim thiếu gia.”

“Àn. Đại ca của các người về rồi àh?”

“Vâng.”

Kim Tại Trung liền đi lên lầu. Đi đến sân thượng Kim Tại Trung không nhìn thấy Trịnh Duẩn Hạo, nghi hoặc xoay người xuống lầu, theo sự dẫn dắt của cảm xúc Kim Tại Trung đi đến lầu ba nơi cậu chỉ đến qua một lần, sau khi rẽ hai lần, quả nhiên nhìn thấy người đó: Trịnh Duẩn Hạo đang đứng trước cửa căn phòng, tay đặt lơ lửng trên nắm cửa. Kim Tại Trung đứng đó không lại gần, tay của Trịnh Duẩn Hạo vẫn đang dừng lại trên không, dường như không phát hiện ra Kim Tại Trung đang đứng gần đó. Tại Trung cũng không biết bao lâu sau, tay của Trịnh Duẩn Hạo thu hồi lại, xoay người vừa định bước đi liền gặp Trịnh Duẩn Hạo, nên dừng lại, hai người đứng đó không cử động Trịnh Duẩn Hạo nhìn Kim Tại Trung, miệng cử động, nhưng lại không nói gì. Kim Tại Trung đi đến trước mặt hắn, đáp lại ánh nhìn của hắn, Trịnh Duẩn Hạo đưa tay kéo cậu vào trong lòng, đầu dựa vào vai cậu, hô hấp bên cạnh cậu. Kim Tại Trung đưa tay ôm lấy eo hắn, nhìn vào cánh cửa phòng đó lộ ra ánh nhìn kiên định.

Cậu biết chủ nhân căn phòng là ai, là người đã không còn trên cõi đời – Sách Bằng Nhã.

.

Mười cô gái xinh đẹp, thân hình gợi cảm đang mặc bikini đứng thành một hàng giữa căn phòng, Trịnh Duẩn Hạo ngồi trên chiếc sofa trước mặt bọn họ nhìn bản báo cáo trên tay. Đến trang cuối cùng nhìn một lát, hàng lông mày của Trịnh Duẩn Hạo khẽ chau lại, ngược đầu nhìn những cô gái đó, dùng tiếng Mianmar lưu loát nói:

“Ai chưa đầy 15 tuổi bước ra trước.”

Trịnh Duẩn Hạo nói xong một lát, mới có một cô gái bước về trước. Nhìn cơ thể của cô gái chưa đầy 15 tuổi đó, Trịnh Duẩn Hạo lại quay sang nhìn Đặng Dũng.

“Không đủ 16 tuổi đều không nhận, người quên rồi sao? Hay là người sơ ý không biết nó chưa đủ 15 tuổi?”

“Đại ca.....”

“Đưa quần áo cho nó, để nó về.”

“Vâng.”

Cô gái không hiểu tiếng Trung Quốc, nhưng khi Đặng Dũng ra hiệu cho người khác lấy quần áo cho cô ấy, đưa về phía cửa, cô gái bắt đầu la lớn:

“Tôi có thể làm, xin hãy để tôi ở lại! Cầu xin, hãy để tôi ở lại, tôi cần tiền!”

Trịnh Duẩn Hạo nhìn cô bé đó, một lần nữa chau mày. Tiếp đó Trịnh Duẩn Hạo cho một bạt tai lên khuôn mặt của cô gái đó, nhưng cô gái đó không hiểu được cái tát đó, bèn vùng thoát khỏi bàn tay của hai người bên cạnh, chạy đến quỳ xuống, dùng ánh mắt cầu khẩn nhìn người đàn ông có thể quyết định số mệnh của cô, không ngừng cầu xin để được ở lại.

“Đại ca... bố của nó hai tháng trước vì ung thư thực quản nên đã chết, có một người chị bị bệnh tim bẩm sinh, mẹ nó hai tháng trước cũng vừa xác định bị ung thư thực quản giai đoạn một, làm phẫu thuật thì có thể cứu sống. Nó có bạn bè quen biết Đường tiên sinh, nên mới giới thiệu đến đây.”

Đưa tay ra lệnh cho thuộc hạ dừng tay, ra lệnh cho họ đưa những cô gái khác đi ra, Trịnh Duẫn Hạo nhìn cô gái đang quỳ dưới đất.

“Có biết ở lại người sẽ làm gì không?”

“Biết. Dùng thân thể để kiếm tiền.”

“Có biết là một khi đã đi sẽ không thể hối hận không?”

“Biết. Xin ngài hãy cho tôi ở lại, tuy rằng tôi bây giờ vẫn chưa biết, nhưng Đường tiên sinh nói sẽ có người dạy, tôi sẽ học tốt! Cầu xin ngài. Cầu xin ngài!”

Trịnh Duẫn Hạo không nói gì với cô gái đó nữa, lại xoay sang phía Đặng Dũng.

“Cho nó làm những chuyện nó làm được, sau đó trả tiền viện phí cho mẹ nó. Dạy A Đạt dạy cho tốt, đợi nó đủ 16 tuổi mới đưa ra. Còn nữa ta không hy vọng bên Việt Nam và Trung Quốc có tình trạng tương tự.”

“Vâng.”

Cô gái đó vẫn chưa hiểu Trịnh Duẫn Hạo đang nói gì, nhìn thấy Đặng Dũng đi về phía này và lời cô dậy, cô gái lại quỳ xuống đất dập đầu. Nhưng dập được vài cái Đặng Dũng đã ngăn cô ấy lại.

“Đứng dậy, đại ca của ta đã đồng ý.”

Cô gái từ kinh sợ trở thành kinh hỷ theo Đặng Dũng ra ngoài, không nói nên lời, chỉ là quay đầu cảm tạ Trịnh Duẫn Hạo. Còn ánh mắt của Trịnh Duẫn Hạo lại không đặt trên người cô gái đó, một tay nâng trán không biết đang suy nghĩ chuyện gì, cô gái đi không được bao lâu, thì một thuộc hạ đi vào báo cáo:

“Đại ca, Đường tiên sinh đến.”

“Biết rồi. Các người xuống trước đi.”

“Vâng.”

Đào Chí Cương nhìn Trịnh Duẫn Hạo đang ngồi trên sofa một lát, theo những người khác ra ngoài. Còn chưa đóng cửa ra ngoài, một người nam nhân quyền rũ khoảng hai mươi tuổi đẩy cửa đi vào thẳng tiến đến chỗ của Trịnh Duẫn Hạo, lúc anh ta đi vào Đào Chí Cương trên mặt không có biểu hiện gì cũng không chào hỏi, chỉ nhìn anh ta, nam nhân đó cũng chỉ nhìn ông một chút, lại nhẹ nhàng cười mỉa hoặc. Sau khi đi ra, Đào Chí Cương đóng cửa đứng ở bên cạnh.

“Người vẫn như trước đây, gặp chuyện liên quan đến “mẹ” lại mềm lòng, như vậy không được ah.”

Nam nhân đi đến bên sofa, từ tốn ngồi xuống bên cạnh Trịnh Duẫn Hạo. Trịnh Duẫn Hạo đứng dậy lấy ly rượu đổ trên bàn, đi đến bên cửa sổ kéo rèm cửa ra. Người nam nhân ngồi trên sofa chau mày, biểu tình vui đùa, ngón trở khê uốn lọn tóc của mình, đi đến bên Trịnh Duẫn Hạo hai tay vòng qua cổ hắn, ánh nhìn của Trịnh Duẫn Hạo không đặt trên người anh ta, Nam nhân không nhìn khuôn mặt mê người của Trịnh Duẫn Hạo, tay lướt đến chiếc nút áo thứ ba của hắn, tay vân vê chiếc nút.

“Một năm chỉ đến ba lần, hôm nay là ngày thứ tư mới chịu gặp ta còn làm ra bộ dạng này.”

“....”

“Sao thế, vì tiểu tường vi của người mà giữ thân àh? Không cần thiết chứ?”

“....”

32. Chương 32

CHƯƠNG 32

Ngón tay của nam nhân cởi bỏ nút áo, ngón tay chạm vào cơ bắp chắc nịch, tay của Trịnh Duẫn Hạo nắm lấy cánh tay đó đẩy ra.

“Người biết ta từ trước đến nay không thích nói nhiều. Lần trước người cũng nên hiểu rồi, ta không muốn nói những lời vô ích.”

Trịnh Duẫn Hạo nhìn người nam nhân đó, không thể dùng lời để diễn tả biểu tình đó. Tay khác của nam nhân trượt xuống phía dưới, biểu tình chưa hề chuyển sang nghiêm túc.

“Ta từ trước đến nay đều không hy vọng người sẽ đặt tình cảm lên ta. Nên lúc người tới muốn ta lên giường với người là ta đã không đòi hỏi gì nữa. Ta cũng biết bản thân không có tư cách yêu cầu người cái gì. Nhưng ta vì người giữ mình rất lâu, chưa từng để ai đụng vào, vì người thu thập tin tức, làm rất nhiều chuyện, cuối cùng người tại sao chỉ vì một người đàn ông lên giường với mình mà làm tới bước này?!”

“Ta từ trước đến giờ không bắt người làm những chuyện này, cậu ta có thể làm những gì cho ta không liên quan đến người, cũng không phải là chuyện người có thể nói.”

Nam nhân nhìn trừng trừng vào khuôn mặt bình thản của Trịnh Duẫn Hạo khi nói câu đó, cúi đầu cười gằn, một lúc sau mới ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào Trịnh Duẫn Hạo.

“Không sai, người từ trước đều không để ta làm những việc này, đều là ta tự nguyện, người đều tự mình dâng tới cửa. Ba năm rồi, tổng cộng thời gian lại thì cũng không hơn ba tháng, cũng đúng giới hạn dài nhất của Trịnh lão đại, đúng không? Nhìn ta, cũng thật là đặc ý đến nỗi quên mất. Nhưng Đường Tiểu Diễm ta cũng không phải là loại người không biết điều, dính lấy không chịu buông, sau này ta sẽ không giúp người làm những chuyện đó nữa, cũng sẽ không xuất hiện trước mặt người. Nhưng, Trịnh Duẫn Hạo, ta nói với người, người sẽ phải hối hận.”

Đường Tiểu Diễm nói xong, xoay người đi đến cửa phòng.

“Tiểu Diễm”

Nghe thấy tiếng Trịnh Duẫn Hạo gọi, Đường Tiểu Diễm tiếp tục đi về trước hai bước rồi dừng lại, xoay người dùng đôi mắt đã đỏ lên nhìn Trịnh Duẫn Hạo.

“Muốn người khác yêu thương mình thì phải tự biết yêu thương bản thân trước, nếu không đừng hy vọng bất kì người nào yêu thương mình. Hãy đi sống cuộc sống của mình, người không thuộc về thế giới này.”

“Trịnh Duẫn Hạo, đừng tỏ ra ôn nhu vào những lúc này, như thế chỉ khiến ta càng hận người. Cho người thông báo: Hãy canh chừng tiểu tử kia vì của người, người để ý người ta như vậy, người ta trong lòng lại không biết nghĩ gì, cẩn thận đừng để ngày nào đó cậu ta có cơ hội chạy mất. Cường ninh đích qua bất diêm.*”

*Cường ninh đích qua bất diêm: đồng nghĩa với nín thở thì không hạnh phúc.

Trong giây phút Đường Tiểu Diễm xoay người, đôi mắt đầm nước nhưng lại không rơi xuống, mở cửa đi ra ngoài, cũng không quay đầu nhìn. Trịnh Duẫn Hạo nhìn ra ngoài cửa sổ, thả hồn đi nơi đâu.

.

Tổng bộ tại Sanfrancisco Mỹ.

Sau khi có Hàn Kính làm vệ sĩ, số lần ra ngoài của Kim Tại Trung lại giảm đi nhiều. Lúc ra ngoài cũng sẽ không đi quá xa, đến những nơi như công viên để tán gẫu với Hàn Kính. Cuộc sống trước Đại học của Tại Trung không nhiều, nên thường bảo Hàn Kính kể cho cậu nghe một số chuyện về tiểu học và cao trung, hai người từ đó thân quen hơn. Lúc không ra ngoài chỉ có lúc Kim Tại Trung muốn ở một mình thì mới để Hàn Kính về, bình thường cũng mang theo bên người, cầm lấy cây sáo đã lâu ngày không sử dụng đến bên hồ nước trong vườn hoa, quyết định thổi thử khúc nhạc mà mình vừa sáng tác.

Hàn Kính rất thích vào những lúc này đứng ở nơi không xa không gần nhìn Kim Tại Trung. Anh cảm thấy những lúc này Kim Tại Trung giống như tiên tử xuyên thời không đến đây, trước đây anh không biết một nam nhân lại có thể xinh đẹp như vậy, thường để bản thân nghe nhạc đến nỗi thả hồn đi nơi khác.

Cây sáo rời khỏi miệng của Kim Tại Trung, Hàn Kính cầm một li nước ấm đi sang đó.

“Uống chút nước cho đỡ khô họng.*”

* Nguyên văn là Nhuận nhuận hầu, ý của Hàn Kính là bảo Tiểu Tại uống nước cho cổ họng bớt khô, bọn mình để câu theo ý này chứ ko theo nguyên gốc.

“Ân, cảm ơn.”

Kim Tại Trung mỉm cười nhận lấy li nước, nhấp một ngụm nhỏ, kì thực cổ họng không khát.

“Thế nào?”

“Rất hay.”

“Đừng long trọng như vậy, khiến ta cảm thấy người đang đối phó ta.”

“Ta thật không hiểu âm nhạc, từ nhỏ đã bị người ta nói là ngũ âm không đầy đủ.”

“Ngũ âm không đầy đủ đó là do vấn đề sinh lí, không ảnh hưởng đến khả năng thưởng thức âm nhạc.”

“Vậy ta nói không đúng thì người đừng giận. Khúc nhạc này... Tại Trung! Sao rồi?!”

Hàn Kính lập tức đỡ lấy Kim Tại Trung đang ôm ngực quỳ xuống, Kim Tại Trung ngược đầu nhìn bộ dạng khấn trương của Hàn Kính, khoé môi nhếch lên, sắc mặt cũng không tốt lắm.

“Không có gì, chỉ là ***g ngực đột nhiên khó chịu, có chút thở không ra hơi.”

Nghe Kim Tại Trung nói, Hàn Kính không tự giác muốn dùng tay giúp cậu vuốt vuốt ngực, nhưng vừa đưa tay ra lại nhớ đến thân phận của mình, tay liền đưa vào túi.

“Có thể nhịn một chút không? Ta gọi Hà Phương tới.”

“Không cần, ta đã không sao, không cần làm lớn chuyện như vậy.”

Kim Tại Trung ngăn anh lại, đứng dậy cười cười. Hàn Kính nhìn Kim Tại Trung, có chút do dự.

“Thật sự không sao?”

“Thật sự không sao. Ta ăn no, ngủ đủ, sống tốt sẽ có vấn đề gì chứ? Không cần khấn trương, ta vẫn chưa đài các như vậy.”

“Không sao là được. nếu như thật sự không khoẻ thì cũng đừng cố chịu đựng, nếu thật sự có vấn đề gì, đại ca sẽ trách tội.”

“Ân, biết rồi. Ta muốn về nghỉ ngơi, người về đi, trong nhà vẫn còn người đang đợi.”

Kim Tại Trung cười nhẹ rồi xoay người đi vào. Hàn Kính nhìn người đó bước đi, thiếu chút nữa đã gọi lại. Anh chú ý lúc đó sắc mặt của Kim Tại Trung chuyển sang âm u trong chốc lát, chính vào lúc anh nhắc đến Trịnh Duẩn Hạo. Vào trong phòng ngủ Kim Tại Trung dựa vào cửa, cố gắng điều chỉnh hô hấp của mình, muốn đánh tan cái thứ đang nghẹn ngào trong lòng ngực cũng không được. Đi đến bên giường, Kim Tại Trung cảm thấy ngực càng khó chịu hơn, khiến cho tim có chút hoảng loạn, một cảm giác kì lạ từ từ trở nên rõ ràng, mắt phải giật hai cái lại dừng lại, Kim Tại Trung lập tức mở tủ đầu giường lấy điện thoại ra bấm một dãy số.

“Cha..”

.
. .
.

Việt nam

Người ngồi đối diện Trịnh Duẩn Hạo tên là Cổ Kiệt, Cổ Kiệt thường cùng Trịnh Duẩn Hạo làm kinh doanh vận chuyển, chỉ ít trên mặt là như vậy. Lần này hai người bán chuyện về những vật phẩm quý giá như đồ cổ, tranh nổi tiếng, đang bàn thì Đào Chí Cương ở bên ngoài nhận được điện thoại, sau đó thần sắc khẩn trương đi vào.

“Đại ca, Kim thiếu gia xảy ra chuyện rồi!”

Trịnh Duẩn Hạo thoáng chốc nhũu mày đứng dậy.

“Ta không phải đã giao cho Hà Phương định kì giúp cậu ta kiểm tra sao?! Cỗ lão đại, việc kinh doanh của chúng ta có lẽ để sau mới bàn tiếp, có chút chuyện ngoài ý muốn phải đi xử lí trước.”

“Thì ra lời đồn là thật, ta vẫn không dám tin. Quả nhiều tự cổ anh hùng không thể qua ải mỹ nhân! Nếu như Trịnh lão đại có chuyện thì ta cũng không can, chỉ làm theo lễ của chủ nhà tiễn ngài một đoạn.”

“Như thế thì không dám làm phiền, ta đi trước đây.”

Trịnh Duẩn Hạo không chần chừ xoay người đi ra ngoài, Đặng Dũng đi bên cạnh, Đào Chí Cương nói nhỏ bên tai Trịnh Duẩn Hạo.

“Huy ca nói Cỗ Kiệt có vấn đề, lúc này ta cũng phát hiện bảo vệ bên ngoài đang dần tăng lên, đã dặn dò huynh đệ phải chú ý.”

“Ân.”

Vào lúc Trịnh Duẩn Hạo vừa ra khỏi cửa, Cỗ Kiệt nở ra một nụ cười âm hiểm. Bọn người của Trịnh Duẩn Hạo vừa đi được mười bước, cánh cửa sau lưng đóng lại cái “rầm”, tiếng súng cũng đồng thời nổ ra, Đặng Dũng, Đào Chí Cương bảo vệ Trịnh Duẩn Hạo thoát ra, tiến hành đánh trả. Vì không phải địa bàn của mình, lần này đàm phán họ đem theo hơn 20 người, cũng có một chút chuẩn bị, lúc này lại nhận được tin nên phản ứng cũng không chậm. Nhưng Cỗ Kiệt dường như cũng đã chuẩn bị kĩ, kiên quyết không để họ sống sót thoát ra khỏi đây, lực lượng bên Trịnh Duẩn Hạo luôn bị kiềm hãm lại, còn bên của Cỗ Kiệt cư nhiên lại càng ngày càng nhiều. Đặng Dũng còn nhìn về phía Trịnh Duẩn Hạo, nhìn thấy cái thứ treo trên kệ sách lại trợn to mắt.

“Đại ca cẩn thận!!”

33. Chương 33

CHƯƠNG 33

“Đại ca cẩn thận!!”

Nhưng lúc Đặng Dũng la lên cái thứ dài dài đó lại bò nhanh về phía tay phải cầm súng của Trịnh Duẩn Hạo chỉ một phút. Trịnh Duẩn Hạo cảm thấy đau nhói, xoay người thì thấy cái thứ đó đã từ trên cây bò xuống chuẩn bị trốn thoát. Trịnh Duẩn Hạo không chần chừ nổ một phát súng, nó quần quai trên mặt đất một lát rồi không động đậy nữa.

“Bảo vệ đại ca.”

Đặng Dũng cùng Đào Chí Cương đứng cách Trịnh Duẩn Hạo không xa, lập tức chạy về cạnh hắn, hai người khác cách đó không xa cũng chạy đến lại thấy hai con rắn từ trong cỏ bò qua, Trịnh Duẩn Hạo biết những cái đó không phải ngẫu nhiên.

“Mọi người cẩn thận, có rắn! Đem thuốc rắc lên trên người.”

Trịnh Duẩn Hạo nói xong quỳ một chân xuống, kéo ống quần bên trái lên thấy được con dao găm trên bắp chân, cởi áo khoác ngoài ra dùng dao cắt một mảnh vải sau đó không chần chừ rách lên hai đường tạo thành hình chữ “thập” trên vết cắn ban nãy, tay trái dùng dao rách trên cánh tay phải, máu đen đỏ không ngừng chảy ra từ vết chữ thập đó, cho đến khi màu máu trở lại bình thường, Trịnh Duẩn Hạo mới dùng mảnh vải cắt ra từ áo khoác buộc lên vết thương, sau đó từ trong túi lấy ra một chiếc bình, từ trong bình đổ ra một viên thuốc rồi nuốt xuống. Tay trái rút ra một cây súng khác, hai tay giữ lấy súng, ánh mắt của Trịnh Duẩn Hạo trong thoáng qua khiến người ta lầm tưởng hắn là Ashura (Atula) chuyển thế.

“Giết hết không dư bất kì ai!!!”

“Vâng!”

Lúc Trịnh Duẩn Hạo xử lý vết thương, thì cái khí thể đang trên đà tăng của Cổ Kiệt đột nhiên bị giảm xuống, người cũng bắt đầu lùi về sau, còn người của Trịnh Duẩn Hạo như cảm tử đội không ngừng xông thẳng lên, đối phó với địch thủ nhiều gấp 3 lần họ. Cuối cùng lúc súng của Trịnh Duẩn Hạo tì lên trước trán của Cổ Kiệt, Cổ Kiệt bắt giác run lên.

“Người rất thông minh, nhưng sai lầm lớn nhất chính là lúc bắt đầu không trốn đi.”

“Người mà giết ta người cũng sống không được bao lâu. Li trà trước đó người uống lúc này có hạ được, sẽ khiến cho chất độc trong cơ thể người mau chóng phát tác....”

Không đợi ông ta nói xong, súng của Trịnh Duẩn Hạo thu lại, đôi tay nắm chặt đầu ông ta bẻ về bên phải, chỉ nghe thấy một tiếng crack, lúc Trịnh Duẩn Hạo buông tay, Cổ Kiệt chỉ ôm lấy cổ tròn mắt nhìn Trịnh Duẩn Hạo sau đó ngã xuống mặt đất. Nhìn cũng không thèm nhìn ông ta, Trịnh Duẩn Hạo xoay người đi ra khỏi căn nhà sau đó lại truyền đến tiếng súng, những người còn lại bên Cổ Kiệt đều đã ngã xuống. Đào Chí Cương đi đến đá vào người Cổ Kiệt.

“Người tưởng người của Hà gia chỉ biết trị sở mũi, cảm cúm thôi hay sao, một con rắn nhỏ muốn uy hiếp đại ca, muốn chết hay sao?!”

.

.

Tổng Bộ

Kim Tại Trung xoay người tỉnh giấc, ngồi dậy, khẽ ấn huyệt thái dương. Mấy hôm này ngủ không ngon giấc, cả Tổng tẩu cũng nhìn thấy được, còn giúp cậu nấu canh an thần nhưng vô dụng. Vẫn may là tối qua ngủ tốt hơn, cậu nghĩ chắc không có vấn đề gì.

Lúc kéo chăn ra, Kim Tại Trung cảm thấy trên ngực có gì đó cứng cứng, đưa tay chạm thử, phát hiện là một chiếc vòng cổ, cúi đầu nhìn, liền lập tức nghiêng đầu nhìn bên kia của chiếc giường, dấu vết từng có người nằm. Trịnh Duẩn Hạo đã về? Tối qua ngủ không sâu tại sao lại không cảm giác được?

Dây chuyền không dài, cúi đầu không thể nhìn rõ, Kim Tại Trung cởi bỏ chiếc dây chuyền thập tự giá bằng pha lê, ở giữa cây thập tự giá không phải chú Giêsu mà là một đóa hoa, Kim Tại Trung cảm thấy đây nhất định là một đóa tường vi. Đá Amethyst màu càng đậm càng trong thì càng quý, màu tím pha lê của sợi dây này có màu tím Hàn Quốc, sản xuất tại Hàn, nhưng màu chủ đạo lại là màu xanh tím, là một loại rất quý hiếm. Đeo đá Amethyst hay để đá thạch anh tím bên cạnh trước khi ngủ sẽ trị chứng mất ngủ, cải thiện giấc ngủ. Ngoài ra, Amethyst ở các quốc gia phương Tây còn là một trong những món quà để tặng cho người yêu, là tín vật cho tình yêu là chứng cứ cho tình yêu vĩnh cửu, đại biểu của “viên đá bảo vệ cho tình yêu”.

Kim Tại Trung nhìn sợi dây chuyền trong tay, ngón cái mân mê đóa hoa trên đó, cứ ngồi như vậy trên giường. Nắm chặt lấy sợi dây chuyền, Kim Tại Trung kéo chăn ra xuống giường, kéo ngăn tủ ra cẩn thận đặt sợi dây chuyền bên cạnh con búp bê, tay nhẹ nhàng chạm vào con búp bê, lại lộ ra tinh thần kiên định.

Hôm đó Kim Tại Trung ra ngoài rất sớm, Hàn Kính tự nhiên theo sát bên cạnh. Không có chỗ nào đặc biệt để đi, Kim Tại Trung chỉ ra ngoài đi dạo, Hàn Kính không giống trước đây cứ theo sau cậu, mà đi bên cạnh, không ngừng nói chuyện với cậu. Những nơi quá ồn ào Kim Tại Trung cũng không thích, đi một lát lại đến công viên. Lại là ngày nghỉ, trong công viên người cũng khá nhiều, nhưng vẫn đỡ hơn trên đường. Vừa ngồi xuống ghế, điện thoại của Hàn Kính liền reo lên, không thể đi xa, Hàn Kính chỉ có thể đứng dậy đi hai bước xoay người lại nói chuyện điện thoại.

“Uy....”

“Papa!”

“Tiểu Long, sao vậy?”

“Papa trước đó không phải đã hứa sẽ đưa bọn con ra ngoài chơi hay sao, tại sao bây giờ vẫn chưa đón bọn con?”

”Xin lỗi, Papa hôm nay bận việc, lần sau có được không?”

“Không được không được, Papa lần trước cũng nói bận việc!”

Lần này thay đổi giọng nói.

“Vậy hôm nay để mama dẫn các con đi được không? Papa thật sự rất bận.”

“Không được, mama hôm nay cũng phải đi làm.....”

Đứa trẻ đầu dây bên kia vẫn muốn nói gì, Hàn Kính nghe thấy điện thoại có chút tạp âm, chắc lại thay người.

“A Kính, là ta”

“Tuyết Dung.”

“Hôm nay không ra được sao?”

“Àn, có việc.”

“Ta cũng không thể đưa các con ra ngoài, nhưng các con cứ đòi.”

“.....”

“Không sao ta sẽ nói với các con. Còn nữa, người nhớ chú ý an toàn.”

“Àn. Tuyết Dung, làm phiền người.”

“.....nói gì thế. Đợi người về.”

“Àn.”

Cúp điện thoại, Hàn Kính quay người liền thấy Kim Tại Trung đang nhìn mình.

“Xin lỗi, điện thoại trong nhà.”

“Là hai người con sinh đôi của người đòi đi chơi sao?”

Nhìn Hàn Kính lộ biểu tình kinh ngạc, Kim Tại Trung liền cười.

“A Chí có kể với ta, nói bọn chúng rất dễ thương, đã hơn bốn tuổi rồi đúng không? Hôm nay là ngày nghỉ, xem ra bọn chúng muốn đi chơi cũng đúng.”

Hàn Kính bây giờ 31 tuổi, đã có gia đình, vợ Cung Tuyết Dung, có hai đứa con sinh đôi, con trai là Tiểu Long, con gái là Tiểu Tuyết, đã bốn tuổi.

“Àn, bốn tuổi rưỡi, rất nghịch ngợm. Năm ngoái dẫn bọn chúng đến thủy cung bọn chúng đều rất vui, liền thuận miệng nói lần sau dẫn chúng đi khu vui chơi, kết quả vẫn không có thời gian, bọn chúng vẫn nhớ rõ, mỗi khi tới kì nghỉ lại hỏi khi nào ta đưa chúng đi.”

“Vậy hôm nay đón bọn chúng ra đây, dù gì hai người lớn chúng ta cũng đi lang thang.”

“Nhưng...”

“Không có nhưng nhị gì hết, không phải còn những người khác sao?”

Lúc Cung Tuyết Dung dẫn hai đứa con tới, hai đứa bé vui vẻ chạy vào vòng tay của Papa. Lúc giới thiệu với Kim Tại Trung, Kim Tại Trung nở nụ cười nhẹ gọi Cung Tuyết Dung một tiếng đại tẩu. Nhìn thấy vẻ mặt ngạc nhiên của cô ấy, Kim Tại Trung nghĩ, cô ấy chắc biết được Hàn Kính đang làm nghề gì. Lúc Hàn Kính dẫn hai đứa trẻ gọi Kim Tại Trung là “chú”, hai người trốn trong vòng tay của Hàn Kính, âm thanh lí nhí, Kim Tại Trung ôn nhu cười xoa xoa đầu của chúng,

Vì hai đứa trẻ còn quá nhỏ, nên những trò chơi bọn chúng chơi được khá ít. Nhưng dù chỉ là ngồi xe lửa, cưỡi ngựa gỗ, hai đứa cũng rất vui, không lâu sau đã thân thiết với Kim Tại Trung, mỗi người kéo một tay của Kim Tại Trung chạy vòng vòng, nhưng lại bỏ quên Papa. Chỉ có lúc Kim Tại Trung lau mồ hôi giúp hai đứa nhỏ, mới lấy ra một chiếc khăn tay nhắc nhở Kim Tại Trung cũng cần lau mồ hôi, và cung cấp nước kịp

thời. Chơi mệt rồi hai nhóc con lại bắt đầu mở miệng đòi ăn, toàn đòi những thức ăn nhanh ngon miệng nhưng không tốt cho sức khỏe. Hàn Kính không muốn chiều hư con, nên cố gắng khuyên chúng, hai đứa trẻ lại càng làm nũng hơn, cuối cùng Kim Tại Trung chỉ nói vài câu liền khuyên được bọn chúng, mua thức ăn cho chúng xong lại tiếp tục đi chơi. Nhìn một lớn hai nhỏ trước mặt, Hàn Kính lắc đầu cười.

Sau khi bốn người giải quyết xong bữa trưa dưới góc cây, Kim Tại Trung dùng giấy và bút chì màu mua trước đó ra vẽ một số tranh, đặt Tiểu Tuyết ngồi trên đùi, Tiểu Long ở bên cạnh Kim Tại Trung bắt đầu kể cho chúng nghe một số câu chuyện về thành ngữ tiếng hán. Hai nhóc con đều ngước đầu nhìn Kim Tại Trung nghiêm túc ngồi nghe. Chuyện kể xong cũng đã tới giờ hai đứa trẻ ngủ trưa, hai đứa đã ngủ thiếp đi, Kim Tại Trung cũng mệt một tay ôm lấy Tiểu tuyết một tay choàng qua người Tiểu Long dựa vào thân cây mà ngủ.

Hàn Kính nhìn ba người, lại nghĩ tới những lời Kim Tại Trung nói lúc dùng cơm trưa.

Trước đây ta hi vọng, có một công việc tốt không quá bận bịu, có gia đình của mình, có con, kì nghỉ thì dẫn con đi ra ngoài chơi. Tuy rằng nuôi con không dễ, nhưng nhìn thấy con mình vòng quanh bản thân sẽ cảm thấy rất hạnh phúc, nhìn con mình từ từ bình an khoẻ mạnh lớn lên sẽ cảm thấy rất thành công.

Anh còn nhớ lúc Kim Tại Trung nói những lời này, trong mắt đều tràn đầy khát vọng. Nhìn Tiểu Tuyết trong lòng Kim Tại Trung, Hàn Kính đưa tay muốn ôm nó, vừa mới kéo nhẹ nó, nó liền dính chặt vào lòng Kim Tại Trung, Kim Tại Trung cũng vô tình giũ chặt nó hơn. Nhìn cảnh này, một hơi ấm áp lan toả trong lòng, có một cảm giác hạnh phúc không thể lí giải được, thật sự muốn như vậy suốt đời. Lúc nghĩ đến điều đó Hàn Kính ngồi thẳng dậy, hoảng loạn nhìn Kim Tại Trung đang ngủ lại quay người, không dám nhìn nữa.

Đến chiều Kim Tại Trung lại dẫn hai đứa nhỏ đến vườn thú, dùng ngôn ngữ mà bọn chúng hiểu để kể cho chúng nghe về những câu chuyện nhỏ liên quan đến các loại động vật, hai đứa nhỏ nắm tay của Tại Trung, vẫn luôn dùng ánh mắt sùng bái nhìn người chú biết tất cả mọi thứ. Lúc chia tay, hai đứa nhóc đều không nỡ xa Tại Trung, cứ đòi đưa cậu về nhà của chúng, tiếp tục chơi với chúng. Hàn Kính nói rất nhiều lần, nói chú Kim đã mệt phải về nhà nghỉ ngơi, sau này sẽ đưa chúng đi chơi nữa, hai đứa trẻ mới chịu buông tay.

Kim Tại Trung về trễ, vào nhà đã nhìn thấy Trịnh Duẫn Hạo ngồi trên sofa. Trịnh Duẫn Hạo nhìn Kim Tại Trung lại quay sang Hàn Kính ở phía sau cậu.

“Đại ca.”

“Àn, người mệt rồi, về đi.”

“Vâng.”

Sau khi Hàn Kính đi, Trịnh Duẫn Hạo lại nhìn Kim Tại Trung, âm thanh biểu tình đều ôn nhu:

“Cơm tối đã chuẩn bị xong rồi.”

“Ta đã ăn rồi.”

“....Àn. Mệt thì lên nghỉ ngơi đi.”

Chuyển ánh nhìn khỏi khuôn mặt của Kim Tại Trung, Trịnh Duẫn Hạo lướt mắt xuống cổ của cậu, xoay người đi vào phòng ăn. Kim Tại Trung nhìn tấm lưng uy nghiêm lại cô đơn, chân trái bước về trước một bước lại dừng lại, nhìn hần đi vào phòng ăn lại xoay người đi lên lầu.

Vào trong phòng ngủ ngồi một lúc lâu, Kim Tại Trung mới vào phòng tắm. Sau khi tắm xong lau bừa tóc, Kim Tại Trung liền nằm xuống giường: chơi với con nít thật mệt. Lúc Trịnh Duẫn Hạo ra khỏi phòng tắm thấy Kim Tại Trung tóc vẫn còn ướt mà đi ngủ, gối cũng đã bị ướt.

Đặt chiếc khăn trong tay xuống, Trịnh Duẫn Hạo xoay người đi lấy máy sấy tóc và một chiếc gối mới, ngồi bên giường cẩn thận để Kim Tại Trung dựa vào lòng, cầm chiếc gối ướt bỏ sang một bên, mở máy sấy tóc, một tay khác nhẹ nhàng vuốt tóc của cậu, thổi khô tóc. Nhưng dù tốt cỡ nào thì tiếng máy sấy vẫn lớn, thổi được một lát, Kim Tại Trung đã chau mày, bĩu môi.

“Ồn quá!”

“Thối khô tóc mới đi ngủ, nếu không sẽ bị đau đầu.”

Kim Tại Trung mắt khê hé mở nhìn Trịnh Duẩn Hạo, gật đầu hai cái, không biết là đồng ý lời hắn nói hay vì mệt quá nên không chống trả nổi.

“Nhưng...rất mệt.”

Khê động dậy, Kim Tại Trung lồm bồm vài tiếng rồi núp sâu vào lòng Trịnh Duẩn Hạo. Tắt máy sấy đặt trên giường, Trịnh Duẩn Hạo giúp Kim Tại Trung lau khô mái tóc vẫn còn ướt, giúp Kim Tại Trung ngồi thẳng lại, sau đó lại cầm máy sấy lên.

“Thêm một chút nữa là được, đợi tí nữa mới ngủ.”

Đợi sau khi giúp Kim Tại Trung thối khô tóc, Kim Tại Trung đã gần tỉnh táo hẳn, nhưng không nói gì, chỉ nhìn chăm chăm vào người cầm máy sấy tóc Trịnh Duẩn Hạo. Giúp Kim Tại Trung chỉnh lại tóc, lại đặt cậu xuống giường, Trịnh Duẩn Hạo ôn nhu nói:

“Được rồi, ngủ đi.”

Xoay người cắt máy sấy đi, tắt đèn phòng ngủ chỉ để lại ánh đèn đầu giường màu vàng nhạt, Trịnh Duẩn Hạo lưng quay về hướng Kim Tại Trung rồi nằm xuống giường. Kim Tại Trung xoay người nhìn ót của Trịnh Duẩn Hạo, đưa tay khê kéo áo ngủ của hắn, nhìn thấy Trịnh Duẩn Hạo không có phản ứng lại tiếp tục kéo hai lần, qua hai giây, Trịnh Duẩn Hạo xoay người lại, mắt nhìn thẳng vào Kim Tại Trung với biểu tình nghiêm trọng lại có thêm vài phần mê hồn. Nhìn vào mắt Trịnh Duẩn Hạo vài giây, Kim Tại Trung thả lỏng bàn tay đang nắm lấy áo ngủ của hắn, đầu từ từ đưa lại gần, môi áp lên môi của Trịnh Duẩn Hạo, cứ như thế dừng lại khoảng 3 giây, Kim Tại Trung mới dứt môi ra. Hai người lại nhìn nhau rất lâu, Trịnh Duẩn Hạo không có bất kì phản ứng nào, Kim Tại Trung lập tức ngồi dậy đi xuống giường, Trịnh Duẩn Hạo đưa tay trái giữ lấy cậu, vừa đụng vào đã bị cậu hất mạnh ra, Trịnh Duẩn Hạo lại đưa hai tay giữ lấy eo cậu kéo cậu vào lòng. Lúc Kim Tại Trung đang phản kháng lại thì phần mông lại cạ vào cái vật lửa nóng ở phía sau, lập tức im lặng. Trịnh Duẩn Hạo thả tay phải ra, tay trái lại ôm chặt lấy eo cậu, hơi thở ấm nóng phả vào phía sau tai cậu, nói với giọng khàn khàn trầm ấm:

“Ta sợ khiến người bị thương.”

“....Ân.”

34. Chương 34

CHƯƠNG 34

“Ta sợ khiến người bị thương.”

“....Ân.”

Dựa vào trong lòng Trịnh Duẩn Hạo, Kim Tại Trung cúi thấp đầu, mặt đỏ lên. Cả hai đều im lặng một lúc lâu, Kim Tại Trung nắm chặt các ngón tay không biết nên tiếp tục ở trong vòng tay của hắn hay chui vào trong chăn nằm.

“....Cái đó, lần này ra ngoài có thuận lợi hay không?”

“Ân.”

Kim Tại Trung xoay người, nhìn Trịnh Duẩn Hạo một lát, đưa tay kéo áo ngủ của hắn xuống, lộ ra cánh tay phải quấn băng gạc, đưa tay nhẹ nhàng chạm vào cánh tay được băng lại đó ngược đầu nhìn Trịnh Duẩn Hạo. Nhìn vào mắt Kim Tại Trung, Trịnh Duẩn Hạo liền ôm chặt cậu vào lòng, mặt của Kim Tại Trung áp lên lòng ngực của hắn.

“Đã không sao, chỉ là vết thương nhỏ.”

“Ân.”

Trịnh Duẫn Hạo ôm quá chặt, khiến Kim Tại Trung hơi đau, nhưng vẫn ngoan ngoãn ở trong vòng tay của hắn.

“Hai ngày nữa ta phải đi Canada, gặp một người bạn cũ. Tuy rằng không phải mùa thu, nhưng lá phong màu xanh vẫn rất đẹp.....có muốn đi cùng không?”

...

Sau khi hạ cánh an toàn, lúc Kim Tại Trung theo Trịnh Duẫn Hạo xuống trực thăng, Dương Húc Huy, Đặng Dũng, Đào Chí Cương, Hà Phương, Tân Tử Phong, Hàn Kính, sáu người đã xếp hàng đợi ở đó, sau lưng họ là một toà biệt thự cổ xưa, sân hạ cánh được xây ở phía sau biệt thự. Sáu người này xuất hiện đủ như vậy, đây là lần thứ hai Kim Tại Trung nhìn thấy. Trước đó Trịnh Duẫn Hạo có nói đến gặp người bạn cũ, nhưng sáu người họ đều đến, đây là chuyện gì? Kim Tại Trung có chút nghi hoặc

Đi đến mặt trước của căn biệt thự, Trịnh Duẫn Hạo không đi vào nhà, mà trực tiếp lên một chiếc xe, Kim Tại Trung tuy có chút nghi hoặc nhưng không hỏi gì mà theo Trịnh Duẫn Hạo lên xe. Ghế đằng trước là của Đặng Dũng và Đào Chí Cương, Hà Phương cùng Hàn Kính leo lên một chiếc xe khác chạy theo sau họ. Xe chạy khoảng hơn một tiếng thì dừng lại ở một toà biệt thự trên núi. Xuống xe, lần này Kim Tại Trung thấy có một nam một nữ đứng đợi ở trước cửa, nam nhìn khoảng hơn bốn mươi, nữ tầm ba sáu ba bảy tuổi. Trịnh Duẫn Hạo đi qua đó ôm họ, nhìn rất thân thiết. Nhìn hành động của họ, lại nhìn người theo đến chỉ có 6 người, Kim Tại Trung nghĩ: Những người này chắc là bạn cũ mà Trịnh Duẫn Hạo nói muốn đến thăm. Sau khi giới thiệu đơn giản, nam nhân thân thiện bắt tay với Kim Tại Trung, nữ nhân cũng ôm cậu như ôm Trịnh Duẫn Hạo, sau đó mọi người đi vào trong biệt thự.

Sau sự giới thiệu đơn giản lúc này: Nam nữ này là một cặp vợ chồng, nam là người Nga, nữ là người Mỹ.

Sau khi vào nhà ngồi, đôi vợ chồng đó dùng tiếng Nga nói chuyện với Trịnh Duẫn Hạo, Tại Trung không hiểu tiếng Nga lại là lần đầu tiên gặp họ nên hoàn toàn không tham gia được, chỉ có thể ngồi nghe họ nói. Đột nhiên người nam chủ nhân đó nhìn cậu, sau đó cùng Trịnh Duẫn Hạo không biết đã nói gì, trên mặt có chút hối lỗi. Kim Tại Trung đoán, chắc là Trịnh Duẫn Hạo đã nói gì với ông ta. Không lâu sau người nữ nhân kia lại nhìn về phía cậu, dùng tiếng anh nói “xin lỗi” với cậu, khiến Kim Tại Trung có chút không hiểu, quay đầu nhìn Trịnh Duẫn Hạo còn Trịnh Duẫn Hạo lại vừa đứng lúc nhìn về phía cậu.

“Visilyev chỉ nghe hiểu được tiếng anh, nhưng không biết nói. Nếu cảm thấy chán, cậu có thể ra ngoài dạo, để Hàn Kính đi theo. Có thể tùy ý đi dạo trong vườn, bọn họ là bạn rất thân với ta, không có vấn đề gì đâu. Chúng ta sẽ không ở đây quá lâu.”

“Àn.”

Kim Tại Trung đứng dậy dùng tiếng anh nói xin lỗi với hai vị chủ nhân, sau đó ra ngoài. Cứ ngồi như thế chỉ cảm thấy ngại, chỉ bằng ra ngoài vẫn tốt hơn.

Kì thực Trịnh Duẫn Hạo đến Canada cũng chỉ là để thăm người bạn lâu ngày không gặp này, dẫn theo Hà Phương để khám bệnh cho ông ấy, cũng xem như là kì nghỉ cho bản thân. Sau khi Kim Tại Trung đi ba người nói chuyện thêm một lát. Trịnh Duẫn Hạo đã cho Hà Phương giúp Visilyev kiểm tra, bản thân đứng bên giường, nhìn cảnh sắc bên ngoài. Nhìn thấy Trịnh Duẫn Hạo thất thần, nữ chủ nhân cũng đi đến bên cửa sổ, theo hướng nhìn của hắn, bà thấy được Kim Tại Trung đang cười rạng rỡ với Hàn Kính.

“Người dường như rất thích người tình nhân này.”

Nữ chủ nhân nói tiếng hoa khắp khiêng.

“He’s my sweetheart not my lover.”

Trịnh Duẫn Hạo lại dùng tiếng anh để trả lời. Nữ chủ nhân nhìn biểu tình nghiêm túc của Trịnh Duẫn Hạo, lộ ra một nụ cười.

“Chúc mừng ngươi tìm được người mình thích. Nhưng...”

Nữ chủ nhân dừng lại, nhìn hai người đang nói chuyện vui vẻ bên ngoài cửa sổ.

“Cậu ấy vui vẻ với người khác như vậy, ngươi không lo lắng sao?”

“.....”

“Mọi người đều nỗ lực để tìm kiếm hạnh phúc, đặc biệt là tình cảm. Xin hãy tin tưởng trực giác của nữ nhân, người làm như vậy là rất nguy hiểm, cậu ấy chắc cũng không phải là người không biết gì cả? Bảo bối của người rất mê người, chú ý phải giúp cậu ấy giữ khoảng cách nhất định với mọi người.”

Dù tiếng hoa không tốt lắm, nhưng nữ chủ nhân vẫn biểu đạt được cách nghĩ của mình. Nói xong lại vỗ vai Trịnh Duẫn Hạo, về đến bên cạnh chồng.

Bạn cũ đã thăm rồi, bệnh cũng khám rồi, Trịnh Duẫn Hạo lại đưa Kim Tại Trung đi. Hắn đã nghiêm túc suy nghĩ lời nữ chủ nhân nói, nhưng lại không nói gì với Kim Tại Trung, cũng không nhắc nhở Hàn Kính. Có lẽ vì ngồi trực thăng lâu lại ngồi xe hơi, vẫn không được nghỉ ngơi, nên vừa lên xe không lâu Kim Tại Trung đã ngủ mất, đầu chậm rãi dựa vào vai Trịnh Duẫn Hạo. Nhìn Kim Tại Trung một lát, Trịnh Duẫn Hạo cẩn thận bế cậu đặt lên đùi, nhẹ nhàng gạt đi phần tóc mái che đi đôi mắt của cậu, ánh mắt chuyển từ đôi mắt đang khép hờ xuống cánh mũi cao, sau đó là đôi môi mỏng, cuối cùng dừng lại ở khoé môi đang kéo lên của cậu, ánh mắt cứ dừng lại như thế. Cũng không biết sau bao lâu, Trịnh Duẫn Hạo mới dứt ánh nhìn, cánh tay khác cũng giữ lấy Kim Tại Trung, nhẹ nhàng ôm chặt lấy cậu.

Đến nơi họ ở, Kim Tại Trung vẫn chưa tỉnh giấc. Không gọi cậu dậy, Trịnh Duẫn Hạo lại nhẹ nhàng bế cậu xuống xe, đặt lên chiếc giường trong phòng ngủ. Hàn Kính nhìn Trịnh Duẫn Hạo bế Kim Tại Trung vào trong nhà, tâm trạng lại hệt hăng cúi thấp đầu. Quan hệ của Trịnh Duẫn Hạo và Kim Tại Trung anh rất rõ, theo lý mà nói xuất hiện những cảnh này là chuyện rất bình thường, anh trước đây cũng từng thấy qua một lần. Nhưng, bây giờ trong ấn tượng của anh, Kim Tại Trung và Trịnh Duẫn Hạo không hề thân thiết—tất nhiên chỉ trừ quan hệ đó, ngoài ra những lúc bình thường hắn và Kim Tại Trung cũng không thân mật với nhau, nên nhìn thấy cảnh đó anh lại có chút không quen, còn có chút không thoải mái, cái cảm giác đó căn bản là giống như những thứ thuộc về mình đột nhiên bị cướp mất.

Sau khi đặt Kim Tại Trung xuống giường không lâu sau cậu đã tỉnh dậy. Chiều cậu tới đây, bây giờ cũng nên ăn cơm tối. Sáu người kia ăn ở ngoài sảnh, Kim Tại Trung cùng Trịnh Duẫn Hạo ăn ở trên một cái bàn tròn bên trong. Cả bữa cơm hai người không nói gì, nhưng không khí cũng không tệ, Trịnh Duẫn Hạo còn gấp thức ăn cho Kim Tại Trung vài lần, Kim Tại Trung cũng đều nhận hết. Nhưng cái không khí hoà hợp không ngưng ngừng đó không duy trì được lâu: lúc họ ăn cơm xong không lâu sau, hai vợ chồng lúc sáng đến đem theo một người nam nhân mà Kim Tại Trung chưa từng gặp qua. Phán đoán theo những điều đang diễn ra, Kim Tại Trung cảm thấy nam nhân đó chắc cũng là một người bạn cũ của Trịnh Duẫn Hạo. Kim Tại Trung chào hỏi xong đã ra ngoài, trời đã tối, cậu không dám đi xa, Hàn Kính vẫn theo bên người. Đi đến bên phải của căn nhà, phát hiện ra hai cái xích đu, khuôn mặt u ám của Kim Tại Trung đã lộ ra nụ cười, chạy đến ngồi xuống, nhẹ nhàng đung đưa.

“Vẫn là không khí bên ngoài tốt hơn.”

Chỗ này ánh đèn khá mờ, nhưng trăng đêm nay rất đẹp, Kim Tại Trung cười cười nhìn vẻ đẹp mờ ảo của trăng. Hàn Kính đi đến bên cái xích đu còn lại ngồi xuống, nghiêng đầu nhìn Kim Tại Trung.

“Phải nói trăng ở Mỹ tròn hơn trăng ở Trung Quốc, dựa trên địa lí. Không biết trăng của Canada có giống bên Mỹ hay không.”

Kim Tại Trung nghiêng đầu nhìn Hàn Kính.

“Cái này ta không biết.”

Nhẹ nhàng cười, Kim Tại Trung lại nhìn mặt trăng.

35. Chương 35

CHƯƠNG 35

“Hôm nay trăng rất sáng, rất đẹp, khiến cho ta nhớ đến một chuyện lúc cao trung. Cao trung ta chỉ học một năm, gặp được một giáo viên ngữ văn rất tốt. Ta nhớ lúc đó ta đang học Như Mộng Lệnh trong Thường Kí Khê Định Nhật Mộ của Lí Thanh Chiếu, sau khi học xong lão sư muốn bọn ta thử làm thơ, xem như là

bài văn đầu tiên. Trong mắt người khác ta là thiên tài, những chuyện đó chẳng là gì cả, nhưng thật ta phải nghĩ rất lâu mới biết làm thơ gì. Cho đến khi buổi tối đang gọi điện thoại về nhà trên hành lang, lúc đó ta ở kí túc xá, nhìn thấy mặt trăng sáng, ta mới đột nhiên nghĩ ra một bài thơ, đêm đó trăng cũng như đêm nay, rất sáng rất đẹp. Sau đó lão sư còn cho ta một chữ “tốt”. Ta đã hạnh phúc rất lâu. Nhưng sau này đọc lại mới thấy thơ do mình sáng tác thật sự rất dở.”

Hàn Kính vẫn luôn chăm chú nhìn Kim Tại Trung. Tuy rằng cậu nói thế, nhưng trên mặt Kim Tại Trung luôn lộ ra nụ cười chân thật nhất. Chắc đó là một đoạn hồi ức rất đẹp.

“Người làm thơ gì?”

“Rất dở người tốt nhất là không nên biết.”

“Người không phải nói lão sư ngữ văn nói là rất tốt sao, đánh giá chắc cũng rất thật chứ?”

“Dù gì cũng đã là chuyện trước đây, người biết cũng không sao. Ân ~ bài thơ đó là như thế này:

Diêu vọng thường khung minh nguyệt,

Kiểu kiểu thiên quyền như ngọc.

[Thủy điệu ca đầu] ngâm,

Động pha diệp dĩ quy khứ.

Cô tịch,

Cô tịch,

Ám sinh tâm thương toàn luật.

Rất tệ phải không? Tựa là [Như mộng lệnh niệm thân]. Thật ra lúc đó ta tuy xa nhà chưa tới nửa tháng nhưng vẫn rất nhớ nhà, nói ra ta cũng là người hay nhớ nhà. Sau đó để em gái ta Tiểu Nghiên biết được, còn bị nó chê cười rất lâu. Cũng không biết họ bây giờ như thế nào.”

“....”

“Không nói cái đó nữa. Đúng rồi, người có nơi nào hay thành phố nào đặc biệt muốn đi hay không?”

“Ân~~, không có.”

“Xem ra là ta tham lam, những nơi ta muốn tới có rất nhiều ah. Lúc đi học muốn nhanh chóng học xong, sau đó đi làm, kiếm đủ tiền thì đi du lịch. Một mình đi du lịch thật không tệ, đem theo người nhà càng tốt, như vậy sẽ không cô đơn. Nơi đầu tiên muốn đến xem đến vương quốc lá phong Canada vào mùa thu, muốn xem lá phong mùa thu. Trước đây dù từng đến một lần, còn không có thời gian ra ngoài đi dạo chứ đừng nói đến đi chơi. Hôm nay phát hiện, thì ra lá phong màu xanh cũng rất đẹp, không biết lần này có cơ hội xem hay không.”

Hàn Kính một lần nữa lại nhìn thấy sự mong đợi trên khuôn mặt Kim Tại Trung, định nói: thật ra đại ca ngày mai định dẫn người đi xem. Nhưng ngập ngừng một lát, lại không nói gì, thật sự có chút hy vọng Trịnh Duẩn Hạo sẽ huỷ bỏ kế hoạch này, hoặc bên Mĩ có chuyện cần hắn về giải quyết.

“Lúc trước tình cờ nhìn thấy hoa anh đào của Nhật Bản, nhìn thấy chương trình quảng cáo giới thiệu suối nước nóng Nhật Bản, nhìn thấy suối nước nóng của họ rất đẹp lại sạch sẽ, sau đó đã cho nó vào trong danh sách những nơi muốn đến. Ta vẫn chưa tắm qua suối nước nóng ah, chắc sẽ rất thoải mái?”

“Ta cũng chưa thử qua, chắc là rất thoải mái. Nhưng, nghe nói ngâm quá lâu sẽ rất dễ bị ngứa xiu.”

“Cái này ta từng nghe qua. Nhưng ta nghĩ, sẽ không có cơ hội. Còn hoa tulip của Hà Lan, Kangaroo của Úc, voi của Thái, báo hoa mai của Châu Phi, rất nhiều rất nhiều.”

“Kì thực không đi được, nghĩ thôi cũng tốt rồi. Không phải nói trí tưởng tượng của con người là vô biên sao, những thứ trong hiện tại vẫn không thể tốt đẹp như trong trí tưởng tượng được. Sau khi nhìn thấy tận mắt sẽ lại hối hận, nhưng vậy không đi còn tốt hơn, đúng không?”

“Có thể là như thế.”

Nghe Kim Tại Trung nói như vậy, trong lòng Hàn Kính như có một phiến đá đè lên, khó chịu đến thở không được. Chính vào lúc đó bên cạnh lại vang lên âm thanh.

“Kim thiếu gia.”

“Ân?”

Kim Tại Trung theo bản năng đáp lại. Nhìn sang thì thấy đó là Đặng Dũng.

“Đại ca hỏi, cậu có muốn đi tắm suối nước nóng không?”

“Suối nước nóng?”

“Vâng.”

“Ân, ta qua đó ngay.”

Kim Tại Trung tuột khỏi xích đu, trước khi đi nhìn Hàn Kính. Mặc cho từ ngữ khí hay tinh thần, Hàn Kính đều có thể cảm nhận được: Kim Tại Trung biết được việc có thể tắm suối nước nóng lại không hưng phấn như trước, ngược lại, từ trong ánh mắt đó lộ ra sự thất vọng.

Đi theo Đặng Dũng qua vài cánh cửa, Đặng Dũng sau khi mở một cánh cửa thì dừng lại.

“Chính là ở đây, Kim Tại Trung đi vào là được.”

“Ân.”

Cửa đóng lại sau lưng, Kim Tại Trung trong lòng có chút hưng phấn đi vào cánh cửa đó: Cậu không nghĩ nơi này lại có suối nước nóng!

Nhẹ nhàng kéo cửa ra, làn khói và hơi nước xuất hiện trước mặt cậu, Kim Tại Trung nghĩ: nếu như bây giờ là mùa đông chứ không phải mùa hè thì tốt. Khẽ kéo cửa lại, Kim Tại Trung nhìn thấy Trịnh Duẩn Hạo đang ở trong hồ, đang nhắm mắt dựa vào thành hồ không biết đang nghĩ gì hay nhắm mắt dưỡng thần. Kim Tại Trung đứng bên hồ một lát mới cởi bỏ quần áo xuống nước. Sau khi xuống nước Kim Tại Trung lại nhìn Trịnh Duẩn Hạo vẫn đang nhắm mắt, nghi hoặc đi về phía hắn, cho đến khi cậu chỉ còn cách năm bước chân, hắn mới từ tốn mở mắt. Đi đến trước mặt hắn Kim Tại Trung mới dừng lại, đưa tay từ trong nước đặt lên phần nhú lại giữa trán của Trịnh Duẩn Hạo, nhẹ nhàng xoa. Trịnh Duẩn Hạo nhìn Kim Tại Trung, giữa lấy cánh tay đó để xuống, nhưng không buông tay, nhẹ nhàng mở miệng:

“Hôm nay có phải không vui?”

Kim Tại Trung nhẹ nhàng lắc đầu.

“Người nói có thể nhìn thấy lá phong, là thật hay sao?”

“Ân.”

Kim Tại Trung cười nhẹ, trong nụ cười có sự mãn nguyện. Đi về trước một bước, đứng gần Trịnh Duẩn Hạo. Dùng hai tay vòng quanh eo của Trịnh Duẩn Hạo, đầu tựa vào ngực hắn. Trịnh Duẩn Hạo đứng lặng một lát, mới đưa tay ôm lấy Kim Tại Trung.

“Vào sáng sớm, trên núi sẽ có sương mù nhẹ, lúc đó lá phong xanh sẽ đẹp nhất. Nhưng, có thể sẽ hơi lạnh.”

“Ân.”

Hai người lơ lửng ôm nhau trong hồ nước, sự thay đổi của cơ thể có thể cảm nhận một cách rõ ràng. Không lâu sau, Kim Tại Trung càng cảm thấy phần bụng dưới chạm vào một thứ khiến người khác đỏ mặt, tay của Trịnh Duẩn Hạo cũng bắt đầu không an phận, khuôn mặt đã đỏ vì hơi nóng của Kim Tại Trung lại càng đỏ hơn. Nhưng vẫn ngẩng mặt, mắt nhìn Trịnh Duẩn Hạo, đôi môi của Trịnh Duẩn Hạo nhanh chóng hôn lên môi cậu. Nụ hôn ôn nhu lúc đầu chỉ trong lúc Kim Tại Trung đáp trả một chút phút chốc đã trở nên kịch liệt. Ép Kim Tại Trung vào thành hồ, môi nhanh chóng lướt lên cổ cậu, tay đặt lên phần dục vọng của cậu.

.

Khu rừng nhỏ cách biệt thự của Trịnh Duẩn Hạo không xa, Duẩn Hạo và Tại Trung đi cách nhau ba năm tay, làn sương mù trong rừng nhẹ nhàng bao bọc quanh người như tiên cảnh, ánh mắt của Kim Tại Trung cứ dừng lại trên một cây phong cao lớn, tỉnh thoảng lại dừng lại chạm vào thân cây hay chạm vào những hạt sương trên lá cây. Ánh mắt của Trịnh Duẩn Hạo vẫn dõi theo Kim Tại Trung, rất chăm chú. Sáu người đi đi cách họ 10 bước, chú ý tình hình xung quanh. Chỉ có Hàn Kính đi cạnh Tân Tử Phong, thỉnh thoảng lại thất thần nhìn khung cảnh khiến cho trong lòng anh khó chịu.

Sương mù dần dần tan, ánh mặt trời cũng xuyên qua tán lá phong rậm rạp. Không đi quá lâu, Kim Tại Trung liền muốn trở về. Kỳ nghỉ ngắn hạn đã kết thúc, Kim Tại Trung lại trở về Mỹ.

Cuộc sống lại trở về hình dạng ban đầu. Trịnh Duẩn Hạo vẫn có rất nhiều việc phải làm, không bay khắp thế giới, lại là chạy khắp nước Mỹ, so với công ty quốc tế còn bận hơn, Kim Tại Trung vẫn qua cuộc sống thanh thản vô vị, Hàn Kính vẫn là vệ sĩ bên cạnh cậu.

Khí trời bắt đầu nóng lên, áo cũng mặc càng ngày càng ít. Hàn Kính phát hiện, tâm tình của Kim Tại Trung tốt hơn, chỉ là nụ cười quá rạng rỡ, có chút chói mắt.

Gần đây Trịnh Duẩn Hạo lại đi Trung Quốc, Kim Tại Trung bắt đầu có hứng thú với việc trồng vườn, bắt đầu nghiên cứu các loại cây cỏ, còn kéo theo Hàn Kính. Những ngày này nơi thân thuộc của Kim Tại Trung từ vườn hoa chuyển đến nhà kính. Kim Tại Trung cẩn thận lấy một chậu hoa từ kệ xuống, hưng phấn chạy về phía Hàn Kính, không chú ý đến những thứ trên mặt đất.

“Người xem chậu hoa này nở rồi, A!”

Hàn Kính phản ứng nhanh lập tức ôm lấy Kim Tại Trung. Kim Tại Trung thất kinh nhìn chậu hoa giữa hai người được cậu giữ chặt trong tay.

“Thật nguy hiểm! Ta nói rất đẹp đúng không, tuy rằng hoa rất nhỏ. Ân~~ vẫn rất thơm, người ngửi thử.”

Kim Tại Trung từ tốn đưa hoa lên, ngược đầu nhìn Hàn Kính, mới phát hiện ánh mắt của Hàn Kính có chút kì lạ, hai cánh tay vốn đang giữ lấy vai cậu giờ tuột xuống eo. Kim Tại Trung cúi đầu nhìn hoa, cơ thể chậm rãi lùi lại.

“Cái đó, ân, vẫn là bỏ lại chỗ cũ tốt hơn, trừ khi không cần thận lại...”

Cầm đột nhiên bị nâng lên. Ánh mắt của Hàn Kính nhìn thẳng vào Kim Tại Trung, môi dần dần đưa tới.

Trịnh Duẩn Hạo vừa từ Trung Quốc trở về nghe thuộc hạ nói Kim Tại Trung đang ở sau vườn, chưa vào nhà đã đi đến sau vườn. Nhưng lúc hắn đến vườn hoa, thông qua lớp kính nhìn thấy Kim Tại Trung đang ở trong vòng tay của Hàn Kính, đang hôn nhau. Tay nắm thành nắm đấm, một chốc liền bóp nát chiếc ngọc bội bình an định tặng.

“Đại ca đâu?”

Dương Húc Huy vừa đến đó định báo cáo với Trịnh Duẩn Hạo, lại không tìm thấy người.

“Đại ca đến vườn sau tìm Kim thiếu gia.”

36. Chương 36

CHƯƠNG 36

“Đại ca đâu?”

Dương Húc Huy vừa đến định báo cáo với Trịnh Duẩn Hạo, lại không tìm thấy người.

“Đại ca đến vườn sau tìm Kim thiếu gia.”

Không hồi nữa, Dương Húc Huy xoay người đi đến hậu viện, vừa tới khúc rẽ vào vườn hoa, nhìn thấy Trịnh Duẩn Hạo cả mặt đỏ bừng bước về phía mình, hai tay nắm thành nắm đấm, các khớp tay dường như đã trắng bệch đi.

“Đại...”

Giống như Dương Húc Huy trong suốt, Trịnh Duẫn Hạo lướt qua người ông, không nhìn một cái. Nhìn bóng dáng đã lâu không tức giận như vậy của Trịnh Duẫn Hạo, Dương Húc Huy suy nghĩ một chút, mày chau lại, không đuổi theo Trịnh Duẫn Hạo, xoay người tiếp tục đi vào vườn. Nhìn thấy hình ảnh trong vườn, mắt mị lại, từ trong cơ thể phản phát ra khí thể nguy hiểm, kèm theo cái thở hắt ra.

Vì điện thoại, nên Hàn Kính buông môi của Kim Tại Trung ra, nhìn khuôn mặt ửng hồng của Kim Tại Trung. Lại nhin không được hôn lên chóp mũi của cậu, mới nghe điện thoại.

“Uy, oh, Tuyết Dung, ân đúng rồi, có thể trở về ân.”

Cúp điện thoại, Hàn Kính lại nhìn Kim Tại Trung, Kim Tại Trung chỉ cúi đầu.

“Vây ta về.”

“Ân.”

Hàn Kính lại hôn lên phần tóc mái của Kim Tại Trung, xoay người đi ra khỏi nhà kính. Chỉ đến khi Hàn Kính có quay đầu cũng không nhìn thấy mình, Kim Tại Trung mới quỳ xuống vịn lấy kệ hoa, nôn ra. Đợi đến khi nôn xong, Kim Tại Trung ôm lấy ngực, vừa định đứng dậy, một cái bóng đi tới, một tiếng vang lên:

“Có cần nước không?”

Kim Tại Trung hơi ngạc nhiên, sau đó tinh thần lại trở nên bình thường, từ từ đứng dậy, dùng ánh mắt của người ở trên nhìn Dương Húc Huy.

“Đại ca đã nhìn thấy.”

Ngữ khí của Dương Húc Huy bình thản, Kim Tại Trung không trả lời, chỉ lấy nước từ tay ông, nhấp một ngụm súc miệng, rồi nhổ ra. Đặt nước lên kệ hoa, Kim Tại Trung hướng về chậu hoa lúc này mình mình đặt sang một bên, nhìn những đoá hoa vàng nho nhỏ dùng tay hái vài bông đưa đến bên mũi ngửi thử.

Lúc Kim Tại Trung về đến nhà chính không nhìn thấy Trịnh Duẫn Hạo trong đại sảnh, trong phòng ngủ cũng không có ai. Cậu không đi tìm Trịnh Duẫn Hạo, cũng không hỏi bất kì ai về Trịnh Duẫn Hạo, chỉ làm những chuyện thường ngày vẫn làm. Lúc cơm tối bắt đầu được một lúc, Trịnh Duẫn Hạo mới từ trên lầu đi xuống ngồi vào bàn ăn, không nói gì. Kim Tại Trung len lén đưa mắt nhìn Trịnh Duẫn Hạo, còn Trịnh Duẫn Hạo chỉ cúi đầu ăn cơm của mình, trên mặt không có cảm giác ôn nhu thường ngày, bàn ăn cũng không như trước đây lúc từ

Canada trở về, lúc ăn cơm thỉnh thoảng lại gấp thức ăn cho Kim Tại Trung, nhìn Kim Tại Trung có chút ngại ngùng cúi đầu ăn, mắt lại có ánh lên sự hạnh phúc và ôn nhu.

Trịnh Duẫn Hạo rất nhanh ăn xong, sau đó đứng dậy bỏ đi, từ đầu đến cuối đều không nói tiếng nào, cũng không nhìn Kim Tại Trung, cả buổi cũng không đưa tới những món ăn trước mặt Kim Tại Trung. Nhìn cái người không thèm quay đầu đã bước lên lầu, cho đến khi biến mất khỏi tầm nhìn, Kim Tại Trung mới thu ánh nhìn ; lại cúi đầu, bởi một miếng cơm lớn, có thể vì quá gấp nên bị nghẹn, khoé mắt đỏ lên, tay đang cầm chặt đũa khê run.

Trịnh Duẫn Hạo trực tiếp lên lầu đến trước cửa một căn phòng lớn, sau khi xác nhận vân tay và vòng mạc, cửa mở ra, trước mặt lại là một kho vũ khí nhỏ, trên tường treo toàn súng là súng. Trịnh Duẫn Hạo thiết kế đều để lại một mẫu làm vật kỉ niệm, làm nhiều rồi, nên để dành cũng nhiều, cần một căn phòng lớn để chứa. Vào phòng Trịnh Duẫn Hạo đi thẳng đến một nơi, dừng lại, nhìn những cây súng trước mắt, nhẹ nhàng lấy một cây. Súng cầm trong tay, anh mắt của Trịnh Duẫn Hạo lại trống rỗng. Giữa những cây súng có dán một miếng giấy, trên đó ghi lại một thời gian, cái đó như giấy “khai sinh” của chúng, và đó là lúc Trịnh Duẫn Hạo ở Trung Quốc.

Kim Tại Trung ăn cơm xong đi vào phòng ngủ, Trịnh Duẫn Hạo không ở đây, ngồi thần thờ một lúc lâu, Kim Tại Trung mới kéo ngăn tủ ra lấy cuốn sổ, nhẹ nhàng lật từng trang, lật đến trang cuối cùng khoé miệng lại mang một nụ cười. Đặt sổ trở lại chỗ cũ, Kim Tại Trung lại cầm búp bê lên, mở tấm vải ra lộ ra hình dáng của búp bê, ngón tay mân mê ngũ quan của nó, ép búp bê vào ngực, Kim Tại Trung nhắm mắt thở hắt vài cái, lại cất búp bê vào, đứng dậy đi vào phòng tắm. Vào phòng tắm sau khi cởi bỏ quần áo, Kim Tại Trung không biết tại

sao lại ngần ngại thất thần, không biết qua bao lâu, mới hồi thần trở lại. Tay vừa định mở vòi nước, đột nhiên nghe thấy bên ngoài có âm thanh, động tác của Kim Tại Trung dừng lại. Trong bồn tắm thả một ít nước, làm ướt tóc và thân thể, quấn một chiếc khăn quanh eo, đi ra khỏi phòng tắm.

Nghe thấy cánh cửa sau lưng bị mở ra, Trịnh Duẩn Hạo theo phản ứng quay đầu nhìn, nhìn thấy là Kim Tại Trung quấn khăn đi vào. Trịnh Duẩn Hạo không nói gì, chỉ nhìn người đang đi tới.

“Bên của ta hư rồi.”

“Àn.”

Trịnh Duẩn Hạo chỉ đáp một tiếng, xoay người quấn chiếc khăn tắm sau đó không thèm nhìn Kim Tại Trung một cái đã đi ra ngoài. Vừa lướt qua vai Kim Tại Trung nắm lấy tay của Trịnh Duẩn Hạo, nghiêng người nhìn hắn. Sau một lúc lâu Trịnh Duẩn Hạo mới nhìn Kim Tại Trung, mắt không lộ ra bất kì cảm xúc nào. Cứ như thế một lúc lâu, không ai nói gì, Kim Tại Trung từ từ bỏ tay Trịnh Duẩn Hạo ra.

“Ta sang phòng bên cạnh.”

Trong lúc cúi đầu, khoé mắt của Kim Tại Trung đã đỏ. Nghiêng người đi qua, tay của Kim Tại Trung chạm vào tay Trịnh Duẩn Hạo, nhưng lại không bị nắm lại. Vào lúc sắp ra khỏi phòng tắm, tay bị mạnh mẽ nắm lấy, một lực mạnh kéo cậu trở lại, tiếp đến tấm lưng trần đập mạnh vào tường, rất đau. Giây tiếp theo khuôn mặt phóng to của Trịnh Duẩn Hạo xuất hiện trước mặt cậu. Trịnh Duẩn Hạo nhìn thẳng vào mắt cậu, dường như muốn nhìn ra gì đó, nhưng trừ khoé mắt đã đỏ của Kim Tại Trung, hắn không thấy gì cả. Môi ấn lên, vẫn rất ôn nhu, Kim Tại Trung hé môi, đưa chiếc lưỡi màu hồng nhạt ra....

Trịnh Duẩn Hạo mất đi sự không chế rồi, vì Kim Tại Trung chủ động. Vì đôi môi rụt rè phản ứng lần này lại chủ động. Vì đôi tay thường ngày nắm lấy drap giường lại đặt lên lưng hắn, vì đôi chân của cậu quấn lên eo hắn, vì cậu chủ động hoan hợp, vì tiếng rên rỉ của cậu....còn cả tiếng rên của cậu “Duẩn Hạo”, khiến cho Trịnh Duẩn Hạo hoàn toàn mất đi sự không chế.

Sau khi kết thúc, không lâu sau Kim Tại Trung đã vì quá mệt mà ngủ thiếp đi. Trịnh Duẩn Hạo nằm bên cạnh Kim Tại Trung, nhìn khuôn mặt thanh tú, nhẹ nhàng gạt phần tóc bết trên trán cậu, ôn nhu hạ xuống một nụ hôn.

Nếu như trước đó không không chế bản thân, chỉ sợ đã huỷ cậu mất, sau đó bản thân sẽ hối hận, hối hận cả đời. Hắn có thể thông qua tiếp xúc thể xác biết được thân thể của cậu vẫn thuộc về hắn, nhưng trái tim của cậu? Từ lúc bắt đầu, mọi thứ đều do bản thân cưỡng ép, có thể trái tim cậu chưa từng có hắn thì làm gì có chuyện phản bội? Trước mặt Hàn Kính lại lộ ra nụ cười chưa từng lộ ra trước mặt hắn. Kì thực hắn luôn sợ, sợ ngày nào đó cậu sẽ bỏ mặc tất cả, bỏ mặc tất cả rồi bỏ hắn. Cái tên lúc này cậu gọi, là Duẩn Hạo, cậu chưa từng gọi hắn như

vậy, dù là bất kì trường hợp nào!

Nhẹ nhàng ngồi dậy định đi tắm rửa, đột nhiên cảm thấy trên lưng đau đớn. Trịnh Duẩn Hạo quay đầu nhìn, trên lưng là những đường dài màu đỏ do Kim Tại Trung để lại. Lấy tay của Kim Tại Trung ra khỏi chân: Quả nhiên là phải cắt móng tay rồi. Đặt tay của Kim Tại Trung xuống, Trịnh Duẩn Hạo xuống giường lấy kiềm cắt móng đến bên giường, nhẹ nhàng cầm tay Tại Trung....

Vẫn còn chưa xong việc, điện thoại ở trên tủ đầu giường của Trịnh Duẩn Hạo rung lên. Nhưng đợi nó rung hai lần rồi mới bắt máy, âm thanh nhỏ nhẹ.

“.....Àn.....người sang đó trước, àn.....ta một lát sẽ tới.”

Đặt điện thoại xuống, Trịnh Duẩn Hạo tiếp tục việc làm trong tay. Sau khi làm xong, Trịnh Duẩn Hạo lại cẩn thận đặt hai tay Kim Tại Trung trở về chỗ cũ, giúp cậu đắp chăn, đứng dậy thay quần áo rồi ra ngoài. Lúc cửa phòng đóng lại, trên giường đôi mắt xinh đẹp mở ra. Kim Tại Trung rút tay ra, để trước mặt, nhìn mười ngón tay sạch sẽ, một lát khoé mắt đã đỏ lên, ôm lấy mười ngón tay đặt ở trước ngực.

“Xin lỗi, xin lỗi.....”

.

Ngày hôm sau, Hàn Kính bị điều đi, Trịnh Duẩn Hạo không nói bất kì cái gì liên quan đến nộ hôn trong nhà kính, nhưng lại cho lí do hợp lí: Hàn Kính đã lâu rồi không vận động gân cốt, có những chuyện anh làm vẫn quen hơn Tân Tử Phong. Việc tình rất bất ngờ, Hàn Kính chỉ nghĩ ngờ rằng vì bản thân quá gần với Kim Tại Trung mà không biết nộ hôn giữa anh và Kim Tại Trung bị Trịnh Duẩn Hạo thấy được.

Hôm đó trước khi đi, Hàn Kính lên nhìn Kim Tại Trung ngồi cạnh Trịnh Duẩn Hạo, lúc ánh mắt gặp nhau, Kim Tại Trung đã cụp mắt lại, đôi mắt với hàng lông mi dài lộ ra hình ảnh của sự cô độc.

Tiếp quản việc bảo vệ của Hàn Kính, là Tân Tử Phong, Kim Tại Trung chỉ gặp anh ta vài lần, chỉ có thể xem là quen mặt. Kim Tại Trung không thân thiết với Tân Tử Phong như là với Hàn Kính, trừ khi phải chào hỏi hay trả lời thì Kim Tại Trung không chủ động nói chuyện với Tân Tử Phong, vẫn như trước đi đến vườn tiếp xúc với hoa lá. Nhưng Tân Tử Phong không phải Hàn Kính, trừ việc đẹp trai toả nắng khác với sự thành thực chính trực của Hàn Kính thì còn khác ở tính cách.

“Kim thiếu gia cũng có hứng thú với vườn tược sao?”

Ngữ khí của Tân Tử Phong rất thoải mái, thái độ thản nhiên đi đến bên cạnh Kim Tại Trung. Mấy ngày trước Kim Tại Trung bắt đầu học cách trồng một số hoa hoa cỏ cỏ với người chăm sóc nhà kính. Kim Tại Trung nghiêng đầu nhìn Tân Tử Phong bên cạnh: Anh ta tùy ý nhưng lại không khiến người khác khó chịu.

“Cũng được xem là hứng thú, dù gì cũng không có việc gì làm, chán lại càng chán hơn.”

Kim Tại Trung nói xong cúi đầu tiếp tục cho đất vào chậu cây.

“Lúc nhỏ bên cạnh nhà ta có một người làm vườn, một người làm vườn nghèo. Nhà của ông ta cũng nhỏ như nhà của ta, nhưng lại rất sạch và đẹp, ban công, lan can đều trồng một số hoa cỏ, sau đó ông ta cưới một người nữ nhân mạnh mẽ. Vợ ông ta rất có khả năng kiếm tiền, nhưng họ vẫn luôn sống trong ngôi nhà nhỏ đó, rất hạnh phúc. Lúc nhỏ nguyện vọng của ta chính là lúc lớn lên trở thành người làm vườn.”

“.....”

“Người làm vườn đó từng nói với ta, dùng đúng thủy lợi thì hoa sẽ nở rất đẹp.”

Công việc xới đất của Kim Tại Trung dừng lại, sau đó ngược đầu nhìn về phía Tân Tử Phong.

“Người như vậy là đang phê bình ta sao?”

“Không có. Ta chỉ cảm thấy Kim thiếu gia rất nghiêm túc, nên cảm thấy Kim thiếu gia chắc phải thích.”

“Vậy sao người còn hỏi?”

“Đó là.....đây là một loại lễ phép đúng không?”

Nhìn Tân Tử Phong có chút nghi hoặc, Kim Tại Trung nhin không được lộ ra một nụ cười.

“Không phải sao?”

“Giống tiếp cận hơn.”

“Thật sao? Nhưng đừng để đại ca hiểu lầm, nếu không thì tiêu.”

Nói xong, Tân Tử Phong phát hiện nụ cười của Kim Tại Trung đột nhiên thu lại, rồi lại cúi đầu, tiếp tục xới đất.

“Kì thực đại ca để bọn ta đi theo, chỉ hi vọng Kim thiếu gia ra ngoài dạo, nếu không sẽ buồn chán quá hoá thành bệnh.”

“Ta biết rồi.”

Kim Tại Trung chỉ nhìn Tân Tử Phong cười nhạt.

Hôm đó cuộc đối thoại tới đó thì kết thúc. Trước khi rời đi, Tân Tử Phong nhìn cái bóng dáng đang đi vào nhà chính, mất đi tinh thần lúc trong nhà kính, đôi mắt có một luồng sáng u ám.

37. Chương 37

CHƯƠNG 37

Sau khi Kim Tại Trung trở về toà nhà chính, ngồi dưới sảnh một lát, xem thời gian thấy Trịnh Duẩn Hạo gần về, những ngày nay hắn đều về sớm hơn, sau đó đi vào phòng ngủ. Đi đến tủ đầu giường, Kim Tại Trung lấy điện thoại ra, bấm một số điện thoại. Điện thoại kêu “tút.....tút....” rất lâu vẫn chưa có người bắt máy, Kim Tại Trung chỉ nhẫn nại đợi, không có cúp, điện thoại cuối cùng cũng có người bắt.

“Là ta.”

“Ừ.”

“Điều tra được gì rồi?”

“Trước mắt vẫn chưa.”

“...có cách nào để điều anh ta trở về?”

“Gần đây vẫn chưa được.”

“.....Vậy tiếp tục điều tra, chú ý giật dây động rừng.”

“Ừ.”

Kim Tại Trung cúp điện thoại, cất vào chỗ cũ, đi đến bên giường. Từ đó có thể nhìn thấy cổng. Kim Tại Trung đứng cạnh cửa sổ không lâu, liền thấy một chiếc xe chạy vào, Trịnh Duẩn Hạo từ trên xe bước xuống, dẫn một thuộc hạ lái xe vào nhà xe. Kim Tại Trung nhẹ nhàng dựa vào bên cửa, nhìn Trịnh Duẩn Hạo sau khi xuống xe dẫn dò những người bên cạnh, nở một nụ cười.

Kim Tại Trung vẫn là bị thuyết phục, theo Tân Tử Phong ra ngoài. Tân Tử Phong kì thực khác với Hàn Kính, anh ta sẽ không hỏi Kim Tại Trung muốn đi đâu, mà kiến nghị Kim Tại Trung đi đâu, không giống thuộc hạ, giống như một người bạn hơn.

Kim Tại Trung bị dẫn đến trạm thứ nhất chính là tiệm bowling. Tự biết thể chất của mình không tốt, lại thấy bowling được xem là một loại vận động thể dục, nên trước đây Kim Tại Trung chưa từng tới chỗ chơi bowling. Dưới sự giới thiệu của Tân Tử Phong “Dù gì cũng chỉ là giải trí, vui là được, lại không phải thi đấu, không cần thiết phải chơi đẹp.”, nên đã đi. Sau hai lần chọn làn, dưới sự chỉ dẫn của Tân Tử Phong, Kim Tại Trung càng ném càng chính xác, còn đánh được vài lần đánh đổ hết, vui vẻ đập tay với Tân Tử Phong. Sau khi ra khỏi khu chơi bowling, Tân Tử Phong lại dẫn Kim Tại Trung đi chơi máy ném bóng rổ. Kim Tại Trung không biết cái đó gọi là gì, cậu đối với những thứ này trước giờ đều không quá quan tâm. Sau đó hai người lại đánh quần vợt. Cái này rất tiêu tốn năng lượng, không kiên trì được bao lâu Kim Tại Trung đã thở hồng hộc ngồi dưới mặt đất, người dựa về phía sau, hai tay chống xuống nền đất. Tuy rất mệt nhưng toàn bộ cơ thể đều được thư giãn.

“Mệt quá, ta chơi không nổi rồi.”

Tân Tử Phong nhìn Kim Tại Trung, cũng bỏ vợt xuống, đi đến bên cậu ngồi xuống, có tư thế giống như Kim Tại Trung, nghiêng đầu nhìn cậu. Những vận động này vốn đối với Tân Tử Phong và mấy người bọn họ trong bang thì không được tính là gì.

“Bây giờ cảm thấy trong lòng thoải mái hơn chưa?”

“Àn. Cảm ơn”

“Vận động khiến tâm trạng tốt hơn, dường như đối với người nào cũng đều có tác dụng.”

“...người khác với bọn họ.”

Kim Tại Trung nhìn Tân Tử Phong, Tân Tử Phong nghe cậu nói ngưng lại một chút, lại tiếp tục cười.

“Huy ca cũng nói như vậy. Nhưng, người cùng bọn ta cũng không giống nhau.”

Biểu tình của Tân Tử Phong rất nghiêm túc, nhìn bộ dạng của Tân Tử Phong, Kim Tại Trung cười, nụ cười rất chân thật.

“Có thể hỏi một chút không?”

“Àn?”

”Nghe nói lúc người vừa tới bị thương rất nặng?”

“.....Ừ, lúc đó còn nhỏ, vì một người ngu ngốc chuyện gì cũng chịu làm, không quan tâm đến những người khác. Hiện tại không ngốc như thế nữa.”

Ngữ khí của Tân Tử Phong rất thản nhiên, biểu tình cũng bất cần, nhưng Kim Tại Trung phát hiện, trong ánh mắt của anh ta có chút u ám. Những người bên cạnh Trịnh Duẫn Hạo dường như người nào cũng có câu chuyện riêng.

“Ta hiện tại đã 25, kinh nghiệm yêu đương không nhiều, nhưng ta vẫn luôn tự nói với bản thân: có thể yêu một cách khiêm tốn nhưng không thể thấp kém.”

Tân Tử Phong chỉ nhìn Kim Tại Trung, không nói gì, biểu tình nghiêm túc, giống như đang suy nghĩ. Tại Trung không hy vọng ngồi lâu trong không khí u ám này, nên mở miệng nói trước:

“Ta bây giờ đói rồi, xin hướng dẫn viên tiếp tục dẫn đường.”

“Tuân lệnh.”

Hai người cười cười, đứng dậy.

Tân Tử Phong đưa Kim Tại Trung đến quán vỉa hè của người Trung Quốc mở. Những nơi này nhìn có vẻ không sạch sẽ lắm, nhưng ăn uống rất tự tại, tục ngữ Trung Quốc có câu: “Bất can bất tịnh, cật liễu vi bệnh.”*

*bất can bất tịnh cật liễu vi bệnh: không sạch sẽ ăn xong sẽ không bị bệnh.

Không cần Kim Tại Trung mở miệng nói, Tân Tử Phong đã tự động ngồi xuống chỗ đối diện cậu, cùng bàn với cậu, còn gọi bia, sau khi tu một ngụm lớn, mới mở miệng hỏi Kim Tại Trung:

“Kim thiếu gia có muốn một chai không?”

“Ta không thích bia, cậu có biết ta trước đây gọi bia là gì không?”

“Là gì?”

“Nước tiểu ngựa.”

Tân Tử Phong phun một ngụm bia ra.

“Kim thiếu gia, cậu thật xấu tính.”

“Ta chỉ nói sự thật, kì thực ta cảm thấy giống nước tiểu bò hơn. Lúc nhỏ ở quê từng thấy qua bò, mùi nước tiểu bò ngửi có mùi như bia.”

Tân Tử Phong đặt chai bia xuống, uống không nổi nữa, nhìn cái người vừa nói xong liền cười rồi tiếp tục cúi xuống ăn cơm.

Tuy rằng nói ra những lời chỉ có người như anh mới nói, nhưng lại không khiến người khác cảm thấy thô tục, tuy rằng ngồi ở quán vỉa hè, nhưng cậu vẫn rất lịch sự, nhưng lại không khiến người khác cảm thấy xa cách.

Lúc hai người gần ăn xong, ở một cái bàn cách họ không xa truyền đến tiếng ồn ào, nhìn qua, phát hiện một đôi nam nữ đang cãi nhau, nam nhân bên cạnh có thêm vài người nam khác. Nghe một lúc mới biết, thì ra là tình nhân cãi nhau. Lí do cãi nhau là vì, nam chê nữ phiền, lúc nào cũng mượn cớ nói mình không có thời gian, kì thực là đi chơi với bạn mình sau đó đi uống, lần này bị bắt tại trận, liền cãi nhau.

Kim Tại Trung, Tân Tử Phong hai người ăn gần xong liền tính tiền. Tình cảm của người khác mình không nên xen miệng vào.

Hôm nay ra đây sớm, hai người ăn bữa này đã là cơm tối, nên sau khi tính tiền, Kim Tại Trung đi vòng vòng một lát rồi lên xe trở về. Tân Tử Phong cùng Kim Tại Trung cùng ngồi ở hàng ghế sau, mỗi người ở một đầu. Sau khi lên xe Kim Tại Trung nhìn ra ngoài cửa sổ, đột nhiên quay đầu, phát hiện Tân Tử Phong đang nhìn cậu.

“Sao vậy?”

“Kim thiếu gia cậu không sao chứ?”

Từ lúc họ tính tiền đến bây giờ, Kim Tại Trung không nói gì.

“Chỉ là cảm thấy hơi mệt.”

Kim Tại Trung nhẹ nhàng cười, lại xoay đầu nhìn ra cửa sổ.

Sau khi an toàn về đến tổng bộ, nhiệm vụ của Tân Tử Phong cũng đã hoàn thành, nên liền rời khỏi.

Kim Tại Trung lên lầu vào phòng ngủ sau đó đi thẳng vào phòng tắm, trước hết tắm vòi sen, sau đó lại ngâm trong bồn nước nóng. Vừa lau khô tóc đi ra, đi đến bên giường phát hiện trên tủ có tờ giấy.

Ta đến Miami vài ngày.

Đặt tờ giấy xuống, Kim Tại Trung lại nằm xuống giường, một lát sau liền nhớ tóc mình vẫn chưa khô, lại ngồi dậy. Lau khô tóc, Kim Tại Trung nhớ đến đôi nam nữ lúc ăn cơm. Không muốn đi vào phòng tắm, Kim Tại Trung bỏ khăn lên trên tủ đầu giường, lấy chiếc gối bên cạnh ôm vào lòng.

Người một khi không có sự nghiệp của bản thân, liền dễ dàng mất đi tự tin, mất đi tự tin trong tình yêu cũng như mất đi tự tôn. Còn trong tình yêu mất đi tự tôn, đợi đến cuối cùng thì kết quả vẫn sẽ bị người khác chán ghét, thậm chí từ bỏ. Mỗi người đều nên có cuộc sống của mình, chứ không phải cứ sống bám vào người khác, có thể yêu một cách khiêm tốn nhưng không thể thấp kém.

Kim Tại Trung úp mặt vào gối, hít vài hơi, trên gối có hương vị khiến người khác yên tâm của Trịnh Duẫn Hạo. Vẫn phải biết trân trọng tình yêu khiêm tốn này. Ôm gối nằm xuống, Kim Tại Trung tự đắp chăn cho mình, ngủ thiếp đi.

Hàn Kính thường báo cáo “công việc”, nên vẫn có thể nhìn thấy Kim Tại Trung, nhưng trừ tiếng chào hỏi đó, cả hai đều không nói gì với nhau, cảm tình là một thứ kì diệu, cũng là một thứ khó khống chế nhất, không phải muốn dừng là có thể dừng. Nhưng kì thực giữa có thể khống chế được và không thể khống chế được có một đường ranh giới, chỉ là không ai thấy được, lúc phát hiện mình đã vượt qua đường ranh đó, mọi thứ đều đã không kịp. Hôm đó Hàn Kính sau khi trở về, mới xem lại hành vi của mình: bất luận là thân phận nào, trường hợp nào thì hành động lúc đó đều không nên và không được làm, còn rất nguy hiểm. Nhưng anh đã bước qua khỏi đường ranh đó. Trịnh Duẫn Hạo điều anh đi cũng là cho anh thời gian để điều chỉnh lại tình cảm của mình, nhưng mỗi lần đến nơi có Kim Tại Trung, nếu như cậu không ở đó thì ánh mắt sẽ tự động tìm kiếm, nếu như cậu ở đó thì luôn mong cậu chú ý đến mình, ánh mắt có thể dừng lại trên người mình lâu một chút. Thỉnh thoảng có vài lần ngoài tầm quan sát của Trịnh Duẫn Hạo ánh mắt hai người gặp nhau, nhìn thấy ánh mắt có chút bị thương cùng thân ảnh cô đơn đó, anh dường như không thể khống chế bản thân muốn chạy tới ôm cậu vào lòng.

Trịnh Duẫn Hạo chỉ đi Miami hai ngày liền trở về. Cả hai đều giả vờ không biết: Trịnh Duẫn Hạo giả vờ không biết nụ hôn của Kim Tại Trung và Hàn Kính, Kim Tại Trung giả vờ không biết hẳn đã biết. Nhưng sự việc này vẫn ảnh hưởng đến hai người, nên không còn sự ngọt ngào nhẹ nhàng như sau khi đi Canada, nhưng lại không quá lạnh nhạt, cuộc sống của hai người vẫn tiếp tục không nóng không lạnh.

38. Chương 38

CHƯƠNG 38

Bang Băng Diễm có quan hệ không tệ với những cảnh sát cấp cao, nên những rắc rối từ phía cảnh sát đều rất ít, nhưng dường như lần này cả hai bên đều xảy ra vấn đề gì đó, Trịnh Duẩn Hạo chưa về được vài ngày, Bang Băng Diễm liền liên tục xảy ra rắc rối, bị cảnh sát “hỏi thăm”, nhưng lại không phải trực tiếp kiểm chuyện với Bang Băng Diễm. Có người giao dịch trên địa bàn của Trịnh Duẩn Hạo, cũng đều đột nhiên có cảnh sát kiểm tra, nhẹ thì có thể thoát, nặng thì bắt người lấy hàng, sau đó tổn rất nhiều khí lực mới giải quyết xong. May mà rắc rối tuy nhiều, nhưng đều không quá lớn, trừ lần Hắc Nham hội mượn cớ chuyển súng đạn.

Hôm đó lúc đang chuyển hàng thì cảnh sát xuất hiện, người là chạy mất, nhưng đợt súng đạn đó lại rơi vào tay cảnh sát. Đợt giao dịch song phương này cũng chỉ có Bang Băng Diễm biết, trước tiên mặc kệ là người của ai làm lộ tin tức, ở trên địa bàn của Bang Băng Diễm mà để xảy ra chuyện này, Trịnh Duẩn Hạo nhất định phải cho hai bên một lời nói hợp lý. Súng đạn không nhiều, tổn thất cũng không lớn, nhưng Hắc Nham Hội là băng đảng lớn, nếu như xử lý không tốt, tình hình sẽ rất tệ. Cộng thêm những chuyện xảy ra trước đây, sẽ càng gây ra ảnh hưởng bất lợi cho Bang Băng Diễm. Chuyện này không phải vấn đề có nội gián hay không, tình hình có chút phức tạp:

Ngoài mặt là cảnh sát đang xử lý các hoạt động phi pháp, nhưng những việc đó theo đến cuối cùng đều dính đến Bang Băng Diễm. Vì cảnh sát không bắt được thóp của Bang Băng Diễm, mục đích cũng không giống như vậy, nhưng lại khiến cho quan hệ giữa Bang Băng Diễm và những bang phái khác bị rạn nứt, tình hình giống như muốn li gián. Hơn nữa dù cho có sự hỗ trợ của cảnh sát cấp cao, nhưng bên cảnh sát vẫn có những người không thể bỏ qua cho Bang Băng Diễm.

Còn Trịnh Duẩn Hạo đoạn thời gian này bận rộn giải quyết những chuyện này, không có thời gian để ý đến Kim Tại Trung. Kim Tại Trung chỉ biết Trịnh Duẩn Hạo rất bận, ngay cả gặp mặt cũng rất khó khăn.

Nhìn cái bóng dáng từng bước từng bước đi xuống, Tân Tử Phong dừng chân lại, rút bàn tay đang đặt trong túi quần ra. Thu lại ánh nhìn tò mò, đi nhanh hai bước theo kịp Kim Tại Trung.

“Kim thiếu gia, chúng ta đến tiệm sách được không?”

Kim Tại Trung dừng bước, nhìn Tân Tử Phong, vừa cười vừa tiếp tục đi xuống, lúc này bọn họ vừa đi đến một căn miếu nhỏ trên núi. Dù trên người từng xảy ra nhiều chuyện kì lạ thì cậu vẫn không tin những thứ này, nhưng vẫn theo Tân Tử Phong đến đây.

“Ta sợ ta sẽ mắc bệnh sợ sách mất.”

Trước đây rất thích đọc sách, bây giờ lại sợ. Lúc mở trang sách ra, trong lòng sẽ nổi lên một cảm giác cô đơn, thật khiến cậu có chút sợ hãi.

“Đó là vì Kim thiếu gia xem việc đọc sách như cách tích lũy kiến thức, chỉ cần xem nó như một loại giải trí thì sẽ khác, có muốn thử không? Ta biết một tiệm sách không tồi.”

Nụ cười rạng rỡ trên khuôn mặt điển trai khiến người thoải mái và thanh thản, Kim Tại Trung mỉm cười gật đầu.

“Được thôi.”

Hai người đi đến một tiệm truyện tranh, trong tiệm không nhỏ nhưng cũng không lớn, nhìn nơi tràn đầy truyện tranh, Kim Tại Trung có chút hoa mắt, vừa vào tiệm sách đã khiến người khác ngẩn ngơ: cậu tưởng những tiệm sách như thế chỉ có thể thấy được ở Nhật Bản.

“Kim thiếu gia có truyện tranh nào muốn xem không?”

Kim Tại Trung lắc đầu, sách cậu xem ít nhất chính là truyện tranh. Trong tư tưởng của cậu, đó là sở thích của trẻ con, trẻ con mới xem, nhưng lúc cậu còn là trẻ con, thì lại có hứng thú với những cuốn sách có nhiều kiến thức hơn, những cuốn sách muốn xem quá nhiều, nên không có thời gian xem truyện tranh.

“Như vậy để ta chọn cho Kim thiếu gia một cuốn.”

Tân Tử Phong vừa nói vừa bắt đầu tìm kiếm, Kim Tại Trung cứ theo sau anh, nhìn những cuốn sách được xếp ngay ngắn trên kệ.

“Tìm được rồi, cuốn này nhé.”

“Shin cậu bé bút chì?”

Kim Tại Trung nhận lấy cuốn truyện từ tay Tân Tử Phong, nhìn Tân Tử Phong. Truyện này, dường như là truyện tranh có những hành động của người lớn.

“Tuy rằng nó là tiểu sắc lang nhưng cũng rất có ý nghĩa đấy.”

Không nói gì nữa, Kim Tại Trung cúi đầu đọc, từ từ chìm vào trong đó, vừa đọc miệng thỉnh thoảng lại nở nụ cười. Kim Tại Trung xem rất nhanh, không lâu đã đọc xong một cuốn, Tân Tử Phong đợi cậu xem xong lại bỏ về chỗ cũ, đổi cuốn khác cho cậu, để cậu ngồi trên những chiếc ghế dành cho khách hàng trong tiệm.

“Ah, cậu ấy ngồi xuống rồi, không chụp được.”

Một âm thanh nhỏ truyền đến bên tai Tân Tử Phong, đảo mắt nhìn xung quanh, cuối cùng mới dừng lại ở hai cô gái đứng ở bên kia kệ sách, hai người đang bấm điện thoại của họ.

“Cứ như thế đi, nếu bị họ phát hiện thì không tốt.”

“Ân lần này đi du lịch cũng thật lười, cứ nhiên lại nhìn thấy một đôi đẹp như vậy!”

“Vừa bắt đầu người ta nói người còn không tin, nhìn xem, ta đã nói hai người đàn ông đến tiệm sách đọc loại truyện tranh này, chắc chắn có vấn đề! Rất hiểu kì họ xem cuốn nào ah. Người nói xem bọn họ ai trên ai dưới ah?”

“Không biết, cũng thật nhìn không ra. Oh, người xem tấm này, trời ơi, đẹp quá, hai người dựa sát quá!”

“Ta xem, ta xem!”

...

Tiếng của hai cô gái không ngừng truyền đến tai Tân Tử Phong. Một đôi? Truyện tranh? Nghiêng đầu xem kĩ những cuốn sách quanh họ, mắt dừng lại trên một cuốn bên tay phải cậu, đưa tay rút ra, tùy ý mở một trang trong đó, chỉ nhìn rồi nhanh chóng đóng lại đặt lên kệ. Lại nhìn tác giả, Tân Tử Phong phát hiện cậu hoàn toàn không chú ý đến những điều này, liền thở phào nhẹ nhõm. Tiệm sách này anh có đến vài lần, nhưng lại không biết ở đây có loại truyện tranh này. Lại đi đến chỗ hai cô gái, liền phát hiện điện thoại của hai người đang hướng về phía mình. Tân Tử Phong cười bất lực đi về phía hai người.

Họ từ lúc nào trở nên trì độn như vậy? Bị người khác chụp lén cũng không biết, thật nguy hiểm!

Bị ngạc nhiên của anh chàng đẹp trai đột nhiên xuất hiện, cô gái nhanh chóng giấu điện thoại ra sau lưng. Tân Tử Phong chỉ nở nụ cười điển trai với cô gái, nhẹ nhàng lấy điện thoại từ sau lưng cổ ấy.

“Chụp lén không được ah.”

“Không phải, bọn ta chỉ.... chỉ.....”

Hai cô gái lắp bắp bị bắt được rồi, chỉ có thể nhìn anh chàng điển trai xoá từng tấm từng tấm mà họ chụp được.

“ân

Tấm này cũng không tệ, để lại cho các người làm kỉ niệm vậy.”

Tân Tử Phong nói rồi nhìn hai người cười, sau đó trả điện thoại cho cô gái.

“Sao rồi?”

Tiếng của Kim Tại Trung đột nhiên truyền tới.

Tân Tử Phong đứng thẳng người, vừa cười vừa khoác vai Kim Tại Trung.

“Các người phải thất vọng rồi. Bọn ta không phải một đôi, ta là anh của cậu ta, cậu ta là hoa đã có chủ rồi đấy.”

Kim Tại Trung bị hành động của Tân Tử Phong làm cho đơ người, nghe anh ta nói xong mới hiểu, không chế không được mà đỏ mặt. Nếu như là trước đây cậu sẽ không phản ứng như vậy, nhưng bây giờ đã có chút quen thuộc, lại nói dù gì cũng chỉ là người lạ, xoay người, ai cũng sẽ không nhận ra ai. Tân Tử Phong nói xong liền rút lại cánh tay trên vai Kim Tại Trung.

“Ta đã xem xong rồi. Giờ cũng không sớm, ta đói bụng rồi.”

Kim Tại Trung cười với hai cô gái rồi nhìn Tân Tử Phong.

“Truyện này vẫn còn vài cuốn, Kim thiếu gia có muốn đem về không?”

“Không, sau này rảnh thì lại tới.”

“Vâng.”

Kim Tại Trung đi ra khỏi cửa trước, Tân Tử Phong từ từ đi theo. Hai cô gái lúc nhìn thấy tấm lưng của hai người ra khỏi tiệm sách mới từ từ trở từ trạng thái ngẩn ngơ, nhìn nhau.

“Vừa nãy anh chàng đẹp trai đó gọi mỹ nhân đó là gì?”

“Nếu ta không nghe nhầm thì là “Kim thiếu gia.””

“.....”

“.....”

“Thiếu gia của gia đình giàu có, câu chuyện quá hay đúng không?”

“Không biết.”

39. Chương 39

CHƯƠNG 39

Tần bộ sau khi ăn là việc rất thoải mái, đặc biệt là ở những con phố ít người.

Nhịp chân của Kim Tại Trung rất chậm, Tân Tử Phong đi bên cạnh không làm phiền cậu. Đột nhiên truyền đến tiếng “gừ ư” khiến cho bước chân của hai người dừng lại, Kim Tại Trung đi về hướng phát ra âm thanh, Tân Tử Phong đề cao cảnh giác đi theo. Khi rẽ sang, phát hiện là tiếng kêu của một con chó nhỏ. Con chó đang nằm ở một góc ôm lấy cái chân đang bị thương kêu “ư ư”, vết máu trên cái chân bị thương đó đã khô đi, vẫn có thể thấy được vết thương không nhẹ. Kim Tại Trung nhẹ nhàng bước đến gần, tai của chó cũng tương đối thính, vừa nghe thấy tiếng bước chân đến gần liền đứng dậy chạy, nhưng vì chân bị thương, nó chỉ có thể chạy đến một góc cách đó không xa, sau đó nhe răng nhìn hai người, trong miệng phát ra âm thanh ghê rợn. Nhìn hình ảnh đó, Kim Tại Trung không tiếp tục đến gần, cũng không xoay người bỏ đi, chỉ đứng tại chỗ nhìn con chó đó, một người một chó cứ tiếp tục nhìn nhau.

Tân Tử Phong ngạc nhiên phát hiện, con chó đó từ từ thả lỏng, không lâu liền ngồi phục xuống như lúc nãy, lại phát ra tiếng kêu đau đớn, nhưng tiếng kêu khác với tiếng họ nghe được trước đó, dường như đang làm nũng. Tân Tử Phong lúc này mới thả lỏng sự phòng bị đối với con chó, xoay đầu nhìn về phía Kim Tại Trung, mắt của Kim Tại Trung đang nhìn vào mắt con chó đó.

Kim Tại Trung đưa tay ngăn Tân Tử Phong lại, từ từ đi đến bên con chó, nó không tránh ra nữa. Quỳ xuống, tay của Kim Tại Trung nhẹ nhàng đặt lên đầu nó, vuốt ve bộ lông của nó, sau vài lần, nó cứ nhiên núp vào vòng tay của Tại Trung, khoé môi của cậu kéo lên, bẻ nó dậy, Tân Tử Phong nhìn Kim Tại Trung mắt cong lên.

“Gần đây có bệnh viện thú y nào không?”

Từ bệnh viện thú y bước ra, hai người mới biết bên ngoài đang mưa lớn. Vừa đi khỏi cửa thì bên cạnh đã có người cầm sẵn dù. Bung dù ra đưa lên, Kim Tại Trung không đi vào trong dù. Nhìn Kim Tại Trung đang vuốt ve con chó, và con chó đang núp trong vòng tay của cậu, Tân Tử Phong mới mở miệng nói:

“Kim thiếu gia, ân

cái đó, vết thương của nó đã được xử lí, nên Kim thiếu gia có thể để nó đi. Kim thiếu gia cậu biết đại ca....không thích, có thú cưng, đặc biệt là chó hoang.”

Kim Tại Trung ngược đầu nhìn Tân Tử Phong, Tân Tử Phong chỉ lắc đầu.

Mua một chiếc hộp các tông ở tiệm tạp hoá dùng bao ni lông bọc lại, đặt dưới một mái hiên, Kim Tại Trung thả con chó vào. Đường như biết được Kim Tại Trung muốn bỏ rơi nó rồi đi, vừa bị bỏ vào nó đã ngồi dậy, cứ nhìn vào mắt của Kim Tại Trung. Tại Trung chỉ như lúc đầu vuốt ve nó, nó đột nhiên đưa lưỡi liếm ngón tay của cậu, Kim Tại Trung trong thoáng chốc nở ra nụ cười ôn nhu. Tân Tử Phong tay cầm dù quỳ xuống.

“Mỗi ngày đều có những chú chó hoang như nó chết vì các loại lí do khác nhau, nó được xem là may mắn rồi. Nhưng trong thế giới lãnh khốc này, chỉ có kẻ mạnh mới sống sót được, không có ai có thể vĩnh viễn dựa dẫm chôn trong sự bảo vệ của người khác được.”

Cậu quá thiện lương, trong thế giới hắc ám này, thiện lương chính là thứ nguy hiểm.

Kim Tại Trung sau khi quay đầu nhìn Tân Tử Phong, vuốt ve đầu con chó, rồi đứng dậy.

“Có thể cho ta dù không? Muốn đi dạo một chút.”

Cái chân được quần băng của chú chó đặt trên cạnh của thùng các tông, nhìn người đang đi vào trong mưa, miệng phát ra tiếng kêu tiếc nuối.

Cầm cây dù đi vào trong mưa, suy nghĩ của Kim Tại Trung phóng tới nơi xa xăm.

Vẫn luôn nỗ lực làm quen với cuộc sống này, nhưng vẫn chưa hoàn toàn thích ứng, lí luận và thực tế thường khác nhau rất nhiều. chỉ có kẻ mạnh mới sống sót được? Vậy cậu là kẻ mạnh như thế nào?

“Kim thiếu gia!!”

Một tiếng la thất thanh, Kim Tại Trung bị kéo vào trong vòng tay, tiếp đó bị xoay người, cuối cùng nghe thấy tiếng xe lướt qua, vẫn còn chưa biết chuyện gì xảy ra đã được buông ra.

“Mẹ nó! Nếu không phải trời mưa lớn như vậy, ta không đuổi theo đập nát xe người, ta sẽ đổi họ theo người!”

Kim Tại Trung hồi thần lại mới phát hiện Tân Tử Phong đang chửi bới chiếc xe vừa lướt qua. Kim Tại Trung cũng là lần đầu tiên nghe thấy anh ta chửi người khác.

“Kim thiếu gia cậu không sao chứ?”

“Không sao. Cảm ơn người.”

“....Ừ, cái này cũng trong phạm vi công việc của ta.”

“Chúng ta về thôi, quần áo của người ướt hết rồi, nếu không cẩn thận sẽ bị cảm.”

“Cảm thì không, thân thể của ta rất tốt. Nhưng vẫn sẽ thấy lạnh.”

Nghe anh ta nói như vậy Kim Tại Trung nhin không được bật cười, cầm chiếc dù lúc nãy bị ném xuống mặt đất. Nhìn Kim Tại Trung bước vào trong xe, Tân Tử Phong cúi đầu, nhìn cánh tay lúc nãy dùng để ôm người đó, một lát sau mới bước vào trong xe.

Lúc vào tới đại sảnh, Trịnh Duẫn Hạo đang ngồi trên sofa, nhắm mắt xoa thái dương, nghe thấy tiếng mới mở mắt nhìn hai người vừa bước vào cửa.

“Đại ca.”

“Ân. Trước tiên đừng về, lát nữa A Huy bọn họ sẽ sang đây.”

“Vâng.”

“Còn nữa, quần áo ướt rồi, đi thay đi.”

“Vâng.”

Tân Tử Phong đi ra ngoài, Trịnh Duẫn Hạo nhìn sang Kim Tại Trung ánh mắt trong chốc lát đã ôn nhu.

“Đã ăn cơm tối chưa?”

“Vẫn chưa.”

Trên bàn ăn im lặng chỉ có tiếng chén đĩa chạm vào nhau. Đây là lần gặp mặt hiếm có giữa hai người từ sau khi Trịnh Duẩn Hạo từ Miami trở về, cũng là lần đầu tiên cùng nhau ngồi ăn cơm.

Trịnh Duẩn Hạo gấp một miếng cá to, tay dừng lại một lát, mới đưa sang chén cơm đối diện.

“Cá hôm nay rất tươi.”

Kim Tại Trung nhìn cá trong tô, ngơ ngẩn một lúc, lúc ngẩng đầu dậy, người đối diện đã cúi xuống ăn cơm của mình. Bỏ thịt cá vào miệng, quả nhiên là rất ngon.

“Àn.”

Không lâu sau khi ăn tối, Trịnh Duẩn Hạo trở về đại sảnh, một lát sau Dương Húc Huy, Đặng Dũng, Đào Chí Cương, Hàn Kính cũng tới, Tân Tử Phong cũng đã thay xong đồ bước ra, bọn họ dường như phải họp. Kim Tại Trung chỉ liếc nhìn một cái rồi đi lên lầu, sau khi tắm xong đứng bên cửa sổ thần thờ ngắm mưa rất lâu. Trở về bên giường ngồi xuống, nhìn đồng hồ treo trên tường, đã không còn sớm, nhưng vẫn chưa muốn đi ngủ, lúc chiều trở về nhìn thấy bộ dạng của Trịnh Duẩn Hạo. Chần chừ một lúc, đứng dậy thay một bộ đồ ở nhà, từ một lối khác đi xuống lầu.

“Kim thiếu gia, có chuyện gì dặn dò ta là được rồi, để ta làm.”

Tổng tẩu đứng trong bếp, nhìn Kim Tại Trung tay chân nhanh nhẹn, có chút ngạc nhiên cũng có chút vui vẻ. Trước đó còn tưởng Kim thiếu gia đói bụng nhờ bà làm thức ăn, không ngờ cậu nhờ bản thân tìm nguyên liệu để nấu canh.

“Không sao, cũng đâu phải chuyện lớn lao gì.”

Nhìn bộ dạng nghiêm túc của Kim Tại Trung, Tổng tẩu cong môi cười. Làm cơm nhiều năm như vậy, bà có thể biết rõ Kim Tại Trung đang nấu canh gì. Canh này vừa bồi bổ cơ thể vừa an thần, cách làm không phải có thể học được từ sách nấu ăn bình thường, đây là một cách làm cổ xưa, bà cũng là học từ mẹ. Và tất nhiên Kim thiếu gia không phải nấu cho bản thân uống. Tổng tẩu đi ra đại sảnh, nhìn thấy những người vẫn còn đang thảo luận, quay đầu thấy Kim Tại Trung đang vận lửa nhỏ nhất, cười rồi gật đầu.

Sau khi điều chỉnh lửa, Kim Tại Trung quay sang Tổng tẩu.

“Canh đã xong, đợi bọn họ thảo luận xong mới đem sang đó. Ta lên trước, những chuyện còn lại làm phiền Tổng tẩu nhé.”

“Kim thiếu gia cứ an tâm đi nghỉ ngơi đi.”

Sau khi rửa tay Kim Tại Trung lại lên lầu trở về phòng ngủ.

.

Dặn dò xong mọi thứ, đợi Dương Húc Huy bọn họ đều đã về, Trịnh Duẩn Hạo dựa vào sofa, nhắm mắt lại.

“Thiếu gia.”

Tổng tẩu bưng canh vào đại sảnh. Trịnh Duẩn Hạo mở mắt, nhìn về phía Tổng tẩu.

“Uống chén canh, thiếu gia nên nghỉ ngơi rồi.”

“Ta biết rồi. Canh ta không muốn uống, người cứ lui xuống trước.”

Nói xong Trịnh Duẩn Hạo lại nhắm mắt lại.

“Đây là Kim thiếu gia tự xuống bếp nấu cho người.”

Trịnh Duẩn Hạo một lần nữa mở to hai mắt, nhìn chén canh đang nghỉ ngút khói trong tay Tổng tẩu.

Đèn trên tủ đầu giường vẫn đang sáng, Trịnh Duẩn Hạo nhẹ nhàng đi đến bên giường nằm xuống, xoa người phát hiện Kim Tại Trung đang mở to hai mắt nhìn mình.

“Khiến cậu tỉnh giấc rồi ah?”

“Không có.”

Kim Tại Trung nhìn đôi mắt nổi những tơ máu đỏ của Trịnh Duẩn Hạo, ngón tay lướt lên viền mắt thâm quầng của hắn. Trịnh Duẩn Hạo đột nhiên cảm thấy chén canh vừa uống lúc nãy đã ấm lên, từ từ lan truyền đến tim, khiến cả người đều ấm áp. Nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay đó.

“Gần đây hơi bận.”

“Àn.”

“A Huy đang cần người, nên phải đổi người.”

“Àn.”

Những ngón tay dài nhưng hơi thô ráp của Trịnh Duẩn Hạo áp lên mặt Kim Tại Trung, mân mê đôi môi cậu, đầu nhẹ nhàng đưa lại gần, ấn môi lên đôi môi mê người đó.

.

Nhẹ nhàng mở mắt, trước mắt chính là khuôn mặt anh tuấn, đây là lần đầu tiên hai người dựa sát vào nhau để ngủ như thế. Kim Tại Trung không tự giác kéo khoé môi lên: đây là lần đầu tiên cậu nhìn thấy khuôn mặt khi ngủ của hắn, có thể thật sự quá mệt. Tay đưa sang, nhưng lại dừng lại khi chỉ còn cách 2cm: ngẫu nhiên một hai lần thì được, nhưng không thể nhiều hơn nữa. Nhẹ nhàng ngồi thẳng người không muốn phá rối giấc ngủ của người bên cạnh, nhưng ngồi dậy mới phát hiện tay Trịnh Duẩn Hạo đang đặt trên eo mình, vì động tác của cậu mà trượt xuống. Đột nhiên nhớ đến chuyện tối qua, đôi môi lướt lên trên má. Không biết có phải vì Trịnh Duẩn Hạo hôn quá ôn nhu, cậu đã ngủ thiếp đi trong nụ hôn.

Giấc ngủ của Trịnh Duẩn Hạo từ trước đến nay đều không sâu, Tại Trung vừa động đây, không lâu sau hắn đã tỉnh dậy. Mở mắt ra đã thấy Kim Tại Trung đỏ mặt nhìn hắn, phát hiện hắn tỉnh rồi liền cúi đầu. Như bị trúng mê dược, Trịnh Duẩn Hạo kéo Kim Tại Trung đè xuống giường, không ngần ngại hôn xuống, sau khi ngủ đủ tinh thần lại trang trề, cộng thêm nam nhân vào buổi sáng đặc biệt sung sức, nụ hôn này, càng không thể dừng lại được...

40. Chương 40

CHƯƠNG 40

Lúc Kim Tại Trung từ phòng tắm bước ra, Trịnh Duẩn Hạo đã xuống lầu. Sau khi thay quần áo định xuống lầu lấp đầy cái bụng rỗng, trong ngăn kéo của chiếc tủ đầu giường truyền đến một âm thanh, Kim Tại Trung nhanh chóng đi đến lấy điện thoại ra, nhìn số hiển thị trong máy rồi bắt lên nghe, ngạc nhiên khi nghe thấy một giọng khác.

“Thiếp cưới khi nào đưa tới.”

Đó là tiếng của Trịnh Duẩn Hạo.

“Sáng hôm nay đưa tới. Đám cưới của James sẽ diễn ra sau ba ngày, nghe nói anh ta gửi thiệp mời cho tất cả các bang phái, dường như muốn làm lớn.”

“Sau lưng người nữ nhân đó có thể lực lớn như vậy. Anh ta nhất định phải làm lớn. Nhưng mời tất cả mọi người dường như hơi lớn.”

“Đại ca cảm thấy có âm mưu?”

“Có âm mưu hay không nói không không chắc, muốn ra oai với những bang phái khác thì chắc chắn có.”

James Goleman, Kim Tại Trung biết: người cầm đầu của Hắc Nham hội, là nam nhân Mĩ mắt xanh nhìn khá hiền lành khoảng 40 tuổi.

“Còn nữa hôm qua trên máy tính phát hiện một con chuột, đây đã lần thứ ba trong khoảng thời gian gần đây.”

“Lần thứ ba?! Đây là chuyện gì?!”

Lần thứ nhất nó xâm nhập vào máy bọn ta đã phát hiện. Nó dường như đang tìm đường, bọn ta đã đuổi theo nhưng không kịp, sau đó lại gia tăng thêm tường bảo vệ. Nhưng nó là cao thủ nên không cản được. Tối qua đột nhiên phát hiện nhưng không để nó lấy đi những thứ quan trọng.

“..Bảo bọn họ chú ý một chút, đừng để ta nghe thấy những tin như thế nữa.”

“Vâng.”

“Còn chuyện gì nữa không?”

“Dạ không.”

Điện thoại im lặng một lát, sau đó là tiếng ngắt máy, Kim Tại Trung sau khi xóa đi lịch sử cuộc gọi liền bỏ vào ngăn tủ, đóng lại rồi đi xuống lầu.

.

Ba ngày sau, lễ cưới của James Goleman.

Vừa bắt đầu Kim Tại Trung không biết tại sao Trịnh Duẩn Hạo lại dẫn cậu đến dự hôn lễ của James, khi đến buổi lễ thì mới hiểu: là Hắc Nham hội khá lớn hay là James này lợi hại. Người đến dự rất đông, mỗi bang phái nếu không phải đại ca tới dự thì cũng là nhị đương gia, khá nhiều người dẫn theo nữ nhân, đương nhiên dẫn theo nam nhân cũng không chỉ có Trịnh Duẩn Hạo. Nhưng người bên cạnh Trịnh Duẩn Hạo có thân phận đặc biệt trong Bang Băng Diễm, Kim Tại Trung với vẻ bề ngoài mê hoặc xuất hiện thu được sự chú ý nhiệt tình của tất cả mọi người. Trên đạo ai cũng biết trước đó quan hệ của Bang Băng Diễm và Hắc Nham hội không được tốt, lần này lão đại Bang Băng Diễm còn dẫn cả Hải lam tường vi đến dự lễ, cũng xem như là nể mặt Hắc Nham hội. Còn lúc cả hai xuất hiện, James liền đi về phía hai người, nhiệt tình chào hỏi.

“Ta còn lo người bạn quá, không tới được!”

“Có bữa trưa và trà chiều miễn phí, ta làm sao có thể không đến?”

“Haha, vậy vị này là Kim tiên sinh rồi, cậu có thể tham gia hôn lễ thật sự rất vinh hạnh.”

“Goleman tiên sinh tân bốc rồi. Trước hết chúc mừng người.”

“Oh, Kim tiên sinh có thể gọi ta là James.”

“Cung kính không bằng tuân mệnh, James tiên sinh.”

Kim Tại Trung không quen với sự nhiệt tình như thế, nhưng cũng chỉ có thể cười ứng phó.

“Oh cảm ơn.”

“Cậu ta đúng là một tên mê hoặc người khác.”

James đột nhiên quay sang bên Trịnh Duẩn Hạo nói nhỏ, nhưng Kim Tại Trung vẫn nghe thấy.

“Cảm ơn.”

“Vậy chúc hai người chơi vui vẻ, ta phải đi chào hỏi những người khác.”

James cười rồi rời khỏi.

Hiện tại hôn lễ đã kết thúc, tiệc cưới đang được tổ chức ở trong đại sảnh, cái ly trong tay Kim Jaejoong giao cho người phục vụ. Đi cùng với Trịnh Duẩn Hạo chào hỏi mọi người “nổi tiếng”, cụng li vô số lần, nhưng chưa uống được ngụm nào, Trịnh Duẩn Hạo cũng vậy. Ở đây, so với những hội nghị thượng lưu cậu từng tham gia còn đòi hỏi kỹ thuật và nghệ thuật hơn, may mà cậu chỉ cần chào hỏi một chút. Toàn người là người, Kim Tại Trung cảm thấy không giống như tưởng tượng của cậu về tiệc cưới của đại ca hắc đạo, ở đây còn giống một hội nghị thượng lưu của những nhà giàu có. Chỉ là Kim Tại Trung vẫn luôn cảm thấy không

bình thường, cái cảm giác đó quá mơ hồ nhưng cứ tồn tại, khiến cậu hơi bất an, cũng may là Trịnh Duẫn Hạo vẫn luôn ở cạnh khiến cậu cảm thấy an toàn hơn. Trịnh Duẫn Hạo không khoác vai cậu hay vòng tay qua eo cậu, hai người cứ đi cạnh nhau, nói họ giống huynh đệ còn hợp hơn là tình nhân. Nhưng cách giao tiếp giữa hai người lại khiến người khác có một suy đoán: Trịnh Duẫn Hạo có thật sự xem trọng người nam nhân bên cạnh như lời đồn.

“Vẫn ổn chứ?”

“Àn.”

“Tiệc rượu của ta dường như không khiến hai vị hài lòng.”

Cùng lúc nhìn về phía giọng nói, chú rể James nở nụ cười thân thiện đi về phía họ.

“James tiên sinh đang trách người khách kén chọn như ta sao?”

Trịnh Duẫn Hạo trả lời với nụ cười lịch lãm.

“Nghe nói Trịnh lão bản rất thích rượu vang ngon, sở hữu vô số cực phẩm, chắc là cao thủ thưởng thức rượu rồi, ở chỗ ta đang có một bình chưa được kiểm chất, không biết Trịnh lão bản có thể thử một chút không?”

”Nếu như là của James tiên sinh thì chắc chắn là cực phẩm, ta sao có thể bỏ qua cơ hội thưởng thức rượu ngon chứ?”

“Rót rượu.”

Người phục vụ đổ rượu, chất lỏng chảy vào trong lòng li, hương thơm lan ra tứ phía.

“Trịnh lão bản, Kim tiên sinh, mời.”

Trịnh Duẫn Hạo không nghi ngờ gì, nâng li rượu lên. Không biết vì sao trong giây phút đó Kim Tại Trung do dự, James cũng nhìn ra thì Trịnh Duẫn Hạo luôn chú ý Kim Tại Trung làm sao không biết.

“Xin lỗi, James tiên sinh. Sức khỏe của cậu ta gần đây không tốt, có lẽ phải kiêng rượu, ta đột nhiên lại quên mất, thật xin lỗi, hy vọng người hiểu cho.”

“Thì ra là vậy, đương nhiên sức khỏe vẫn quan trọng nhất.”

James cười biểu thị không để ý. Như thế Kim Tại Trung không cần nâng li rượu lên, chỉ là mặt đầy vẻ hối lỗi nhìn James.

James cụng li với Trịnh Duẫn Hạo, Trịnh Duẫn Hạo không trực tiếp đưa li lên miệng, mà để trước mũi ngửi thử.

“Vườn rượu LaRomanee Conti, sản xuất năm 1945, toàn thế giới chỉ có 600 chai.”

“Trịnh lão bản quả nhiên lợi hại.”

Hai người nâng li lên cười. Đúng lúc Trịnh Duẫn Hạo vừa đưa li đến bên miệng, Kim Tại Trung đột nhiên ngã người, cánh tay đang ở không của Trịnh Duẫn Hạo giữa lấy eo cậu, ôm cậu vào lòng.

“Sao rồi?”

“Kim tiên sinh không sao chứ?”

Hai người đồng thanh, nghe thấy tiếng của Trịnh Duẫn Hạo có chút khản trương. Khoảng ba giây sau, Kim Tại Trung mới ngẩng đầu lên trong vòng tay của Trịnh Duẫn Hạo, biểu tình có chút xấu hổ.

“Không có gì, chỉ là.....lưng có chút ...không thoải mái, có thể là đứng quá lâu.”

Nhìn về mặt đó của Kim Tại Trung cùng những dấu hôn lộ ra trong từ cổ áo. James trong lòng đã hiểu.

“Nếu như để khách của ta mệt, thì là do ta tiếp đãi không tốt. Ở đây có phòng nghỉ ngơi hy vọng Kim tiên sinh không chê vào đó nghỉ ngơi.”

“Phòng nghỉ ngơi thì không cần, ta sang đó ngồi là được rồi. Làm mất hứng của James tiên sinh, thật xin lỗi”

“Có thể đưa ta qua đó không?”

Kim Tại Trung sau khi nói xin lỗi thì quay sang Trịnh Duẩn Hạo, dùng âm lượng không to nhưng cũng khiến James nghe thấy.

“James tiên sinh, sợ là ta phải đưa cậu ấy sang đó. Còn về rượu thì hy vọng lần sau vẫn còn cơ hội thử.”

“Đương nhiên chúng ta vẫn còn nhiều cơ hội. Nhưng, dù người đẹp có đẹp như thế nào, Trịnh lão bản cũng phải biết thương hương tiếc ngọc ah.”

James cười có chút ái muội, vỗ vỗ vai Trịnh Duẩn Hạo, Kim Tại Trung cúi thấp đầu, Trịnh Duẩn Hạo cười cười, lần nữa đưa li rượu cho người phục vụ, đỡ lấy eo của Kim Tại Trung đi đến chiếc ghế nghỉ ngơi ở một góc đại sảnh. Cho đến khi ngồi xuống Trịnh Duẩn Hạo mới mở miệng nói:

“Thật sự không có chuyện gì?”

Ý của James hẳn đương nhiên là hiểu. Đêm qua họ đích thực có làm qua, nhưng lần đó sẽ không ảnh hưởng hơn như vậy, Kim Tại Trung càng không có khả năng nói những lời ái muội không rõ ràng như thế trước mặt James.

Kim Tại Trung cẩn thận nhìn xung quanh, mới nói nhỏ với Trịnh Duẩn Hạo:

“Chúng ta về đi được không?”

“Nếu cảm thấy mệt, ta sẽ cho họ dẫn cậu về trước, được không?”

Tiệc chính còn chưa bắt đầu, hẳn bây giờ rời đi, thì thật không nên.

“Không phải, rượu ở đây có vấn đề, màu sắc hơi lạ.”

“Rượu có vấn đề?”

“Ân. Nhưng chỉ là trực giác.”

Ánh mắt của Trịnh Duẩn Hạo trầm xuống. James có dã tâm rất lớn hẳn hiểu rất rõ nhưng...

“Đại ca.”

Trịnh Duẩn Hạo còn đang suy nghĩ, thì Đặng Dũng đã đi đến bên cạnh hắn. Lần này theo họ là Đặng Dũng, Đào Chí Cương, còn có Mễ Nhạc người thay thế cho Tân Tử Phong bị Dương Húc Huy điều đi. Kim Tại Trung cùng Trịnh Duẩn Hạo đang ở trong sảnh dự tiệc, Dương Húc Huy theo bên cạnh, Đặng Dũng và Mễ Nhạc đợi bên ngoài, còn Đào Chí Cương thì cùng những người khác ở ngoài sân, đây là cách sắp xếp người cho lần đi dự tiệc này.

“Chuyện gì thế?”

“Vừa nãy Tiểu Nhạc không cẩn thận đụng phải một người phục vụ, phát hiện trên người anh ta có súng. Lại thử vài người khác, tình trạng như nhau. Sau đó xung quanh họ đều kì lạ, phát hiện tình trạng không bình thường. Ngoài ra trừ cơm và thức ăn, James còn mời rượu những người bên ngoài.”

“Thông báo cho những người khác, không được đụng đến rượu.”

“Vâng.”

Trịnh Duẩn Hạo lại đứng dậy, thần sắc đã trở nên khẩn trương ôm Kim Tại Trung vào lòng.

“Không sao, chúng ta lập tức trở về.”

“Ân.”

Chào tạm biệt James một tiếng, xem xét cẩn thận Trịnh Duẩn Hạo ôm Kim Tại Trung ra khỏi đại sảnh. Hành động này đã gây sự chú ý của những người khác, nhưng tin tức của bọn họ có được chỉ là: Trịnh Duẩn

Hạo quả nhiên xem trọng người trong lòng, còn là một mỹ nhân bị bệnh. Chỉ có Lục Chấn Hải đại biểu cho Chu Tước đường mới nhìn Trịnh Duẩn Hạo với ánh mắt kì lạ.

Còn sau khi nhìn lưng ảnh của Trịnh Duẩn Hạo rời khỏi, mắt của James lộ ra một tia hối tiếc.

Vốn dĩ bảo bối mê người đó ông ta muốn giữ lại, nhưng đột nhiên cậu ta muốn trở về, ý trời như vậy, ông ta cũng chỉ có thể hối tiếc thôi.

“Tiên sinh.”

Một phục vụ đi đến bên người James.

“Đi đi.”

“Vâng.”

“Đợi đã.”

Phục vụ sau khi nhận lệnh liền rời khỏi, nhưng bị James gọi lại.

“Nhớ bảo bọn họ phải cố gắng giữ lại bảo bối mê người đó.”

“Vâng.”

41. Chương 41

CHƯƠNG 41.

Ba chiếc xe của Bang Băng Diễm nhanh chóng rời khỏi, cái nơi đầy rẫy âm mưu đó vẫn rất náo nhiệt. Ngay cả khi đã rời khỏi nơi đó, Kim Tại Trung vẫn không thể thả lỏng được, Trịnh Duẩn Hạo khoát vai cậu, nhẹ nhàng trấn an.

“Qua đoạn này thì không sao rồi.”

Hiện tại xe đang chạy trên một con đường núi, bên phải là dãy núi không dốc lắm, bên trái là sườn dốc khoảng 30 độ. Trên núi chỉ có rừng rậm rạp cỏ mọc tươi tốt, bên trái cũng là một rừng cây lớn nhưng cỏ không có sức sống cho lắm.

Kim Tại Trung chỉ nhìn Trịnh Duẩn Hạo, chần chừ. Cái loại cảm giác bất an đó vẫn không mất đi, mà càng ngày càng mạnh, trong ngực cứ thất lại.

“Đại ca, trước mặt có chiếc xe dừng bên đường, bị tổn hại nghiêm trọng, có thể là tai nạn.”

“Cẩn thận lách qua”

“Vâng.”

“Không được, quay xe lại.”

Chính vào lúc chiếc xe đầu tiên sắp lướt qua chiếc xe kia, Kim Tại Trung đột nhiên ngồi bật dậy la lên, nhưng lời cậu chưa dứt thì “Bùm” một tiếng vang, chiếc xe bị tai nạn đó nổ tung, lực nổ quá mạnh làm lật chiếc xe đầu tiên, Đặng Dũng lập tức bẻ tay lái tránh được cái xe đầu tiên, nhưng lại đụng phải chiếc xe đằng sau chưa thắng kịp. Không đợi họ phản ứng liền nổ ra tiếng súng tập kích, trên lớp kính chống đạn xuất hiện dấu vết bị đạn bắn.

“Shit! Lui lại, trở về.”

Hai chiếc xe chỉ lui ra sau được vài mét, trong đám cỏ hai bên đường đột nhiên chạy ra ba chiếc xe chặn lại đường.

“Tên khốn, muốn chiến thì chiến!”

Hai chiếc xe dừng lại, lập tức phản kích.

Sau khi ra lệnh, Trịnh Duẩn Hạo bấm nút bên tay trái, hai chiếc hộp trên đỉnh xe trượt xuống, lộ ra súng lớn súng nhỏ, Duẩn Hạo quay sang Tại Trung, hôn lên trán cậu.

“Nằm xuống, bịt tai nhắm mắt lại đừng nhìn, được không?”

Đây là lần đầu tiên từ lúc đến Mĩ Kim Tại Trung thấy Trịnh Duẩn Hạo bị người khác chọc giận, rất giống cảm giác lần đầu cậu nhìn thấy, có chút lạ lẫm nhưng không đáng sợ, Kim Tại Trung ngoan ngoãn nằm sấp xuống, nhắm mắt lại, bịt chặt hai tai, nhưng tiếng súng cứ truyền đến bên tai, dường như càng ngày càng kịch liệt.

“Bảo vệ, mở nắp xe ra.”

Nắp xe trượt mở, Trịnh Duẩn Hạo đưa súng ngắm vào chiếc xe có hỏa lực mạnh nhất trong 3 chiếc đang chặn đường, bùm một tiếng chỉ một phát đã giải quyết được cái rắc rối này, nhưng lực nổ quá lớn nên cũng khiến xe của mình bị chấn động. Nhờ vào địa hình và cỏ cây che chắn nên có thể dễ dàng xử lý những tên phục kích trên núi. Đối phương dường như không đoán được bên của Trịnh Duẩn Hạo lại đem theo thứ lợi hại như vậy, lực lượng tiền phương sau khi bị tiêu diệt thì hậu phương trên núi cũng yếu dần, nhưng chỉ một lát lại mạnh lên. Sau khi quan sát một lát, Duẩn Hạo bắn một phát vào vị trí an toàn và vị trí suy yếu của bọn họ, hai tiếng vang lên, cây lớn đổ xuống, đá bị văng ra xa, chiến trường trở nên im lặng. Trịnh Duẩn Hạo ngồi vào xe, đội của Đào Chí Cương bắn lên đó một lượt, vẫn không có động tĩnh gì, muốn bắn thêm nữa thì bị Trịnh Duẩn Hạo ngăn lại.

“Đừng lãng phí đạn.”

Đạn của bọn họ chuẩn bị không nhiều, cũng không rõ tình trạng của đối phương. Từ lúc bắt đầu giao chiến đến giờ, phát hiện hỏa lực của đối phương khá mạnh, cũng không phải một đám vô dụng. Bọn họ cũng mất đi không ít người, nguyên lai tổng cộng 18 người, bây giờ chỉ còn lại 8 người, trừ họ ra, bên kia chỉ còn lại Mễ Nhạc, A Thuận và Tiểu Mao. Không khí trở nên yên tĩnh, mọi người đều cảm chắc súng không dám giảm bớt sự chú ý.

Một thoáng trở nên im lặng khiến Kim Tại Trung mở mắt, ngồi dậy, nhìn thấy hình ảnh bên ngoài cửa sổ cậu đã hiểu, Trịnh Duẩn Hạo quay sang nhìn vào mắt cậu, ôn nhu áp tay lên mặt cậu.

“Chúng ta bây giờ phải xuống xe.”

Ở trên xe cũng không an toàn, xe không đỡ được bao lâu, trong tình trạng này không thể phán đoán liệu đối phương có vũ khí mạnh hơn hay không, chính vào lúc hai người vừa bước xuống xe, trên đầu truyền đến một âm thanh lớn, một con “chim lớn” xuất hiện trên đầu, những người núp trên núi cũng bắt đầu tấn công trở lại, nhưng lúc đó sự tấn công của chiếc trực thăng trên đầu là nguy hiểm nhất.

“Lui vào trong rừng cây.”

Dù đã từng xem rất nhiều phim điện ảnh, nhưng khi thực sự gặp được tình trạng này Kim Tại Trung có chút phản ứng không kịp. Chỉ nghe thấy Trịnh Duẩn Hạo quát lên một tiếng, cậu liền bị ôm chặt vào lòng lẫn trên mặt đất, tiếng súng bên tai thật đáng sợ, thậm chí trên mặt còn cảm nhận được đạn xẹt qua trong không khí. Đợi đến khi đã dừng lại, Kim Tại Trung mới nhìn rõ xung quanh thì họ đã ở trong rừng cây, những người khác đều đã trốn sau thân cây, nhưng giọng nói trên đầu vẫn biểu thị rõ sự đe dọa vẫn còn, những người trên núi cũng bắt đầu đến gần.

“Đại ca!”

“Trước tiên mặc kệ những kẻ trên đó, chia ra.”

Trịnh Duẩn Hạo kéo Kim Tại Trung ra sau lưng, rút súng ngắn ra. Cho đến lúc đó Kim Tại Trung mới phát hiện đuôi sau của Trịnh Duẩn Hạo đã trúng một đạn, máu vẫn đang chảy, nhưng hắn dường như hoàn toàn không có cảm giác gì. Cây lớn dường như có thể hoàn toàn che mắt Kim Tại Trung, trốn sau thân cây cậu không chỉ nghe được tiếng đạn gim vào thân cây mà còn nhìn thấy đạn gim xuống nền đất, những cái đó đều cho cậu biết tình trạng của bọn họ nguy hiểm đến mức nào. Cuối cùng cũng có chút chấn định lại, đột nhiên nghe thấy tiếng vật gì rơi xuống đất, mới nhìn thấy quả bom nhỏ được dùng lực ném ra xa, Trịnh Duẩn Hạo nhanh chóng đề lên người cậu, tiếp đến liền nghe thấy tiếng nổ, bùm đất dính lên mặt, sau đó âm thanh nổ tương tự lại phát ra sau khoảng ba lần thì dừng lại, tiếp đến lại nghe thấy tiếng súng.

“Vẫn ổn chứ?”

“Ta không sao.”

“Đại ca.”

Dương Húc Huy người đứng gần họ nhất chạy đến, hai người không nói nhiều, chỉ gạt đầu với đối phương, Trịnh Duẫn Hạo rút ra một cây súng khác cùng Dương Húc Huy đồng thời xoay người, một lát lại kéo Kim Tại Trung ra sau lưng.

“Có thể đưa ta một cây súng không?”

Tiếng của Kim Tại Trung từ đằng sau truyền tới, Dương Húc Huy nhìn Trịnh Duẫn Hạo, ba giây sau rút ra súng ngắn của mình đưa ra sau, Kim Tại Trung nhận lấy súng, tim đập thành thịch. Tuy trong tay có súng, cậu vẫn bị bắt trồn sau một cái cây lớn, Trịnh Duẫn Hạo cũng trồn sau một cái cây gần đó.

“Đứng ở đây không được tùy tiện đi ra.”

Trực thăng vẫn đang tấn công từ trên không, Kim Tại Trung ngược đầu có thể lơ mơ nhìn thấy khuôn mặt của họ, mục quang chuyển lên người Trịnh Duẫn Hạo, vì động tác quá mạnh, nên vết thương trên đùi hấn không ngừng chảy máu, ánh mắt lại chuyển lên, phát hiện trên não sau của hấn có một điểm màu đỏ, lúc ý thức được đó là gì, mắt của Kim Tại Trung trợn to.

“Cẩn thận!”

Đột nhiên bị đẩy ngã đầu đập mạnh xuống đất, đạn ghim vào gần đó, vì lực đẩy quá mạnh khiến hai người lăn xuống, cho đến khi đụng phải một thân cây mới dừng lại. Nhanh chóng đỡ thân thể ở phía trên đứng dậy, lúc Trịnh Duẫn Hạo nhìn thấy khuôn mặt trở nên trắng bệch của Kim Tại Trung, lúc đỡ cậu dậy cảm thấy dịch thể nóng hổi trên bắp tay cậu, cảm xúc đột nhiên trở lên đáng sợ. Kim Tại Trung giờ mới biết cảm giác bị đạn bắn trúng dường như có thể khiến người khác ngất đi, vì sao Trịnh Duẫn Hạo lại giống như không có chuyện gì? Ngẩng đầu lên, phát hiện trong đôi mắt sâu thẳm của Trịnh Duẫn Hạo phát ra ánh nhìn khát máu, biểu cảm đáng sợ như quỷ satan!

“Đại ca! Kim thiếu gia!”

“Đại ca!”

Dương Húc Huy cùng Đào Chí Cương vừa chú ý đến tình trạng bên này, chạy đến bên họ.

“Đưa súng cho ta!”

Đào Chí Cương không chần chừ đưa súng cho Trịnh Duẫn Hạo, sau khi đỡ Kim Tại Trung ra sau bụi cỏ, cởi bỏ áo khoác xé một miếng vải băng lại vết thương sau đó lại dùng chiếc cà vạt bị nối lỏng cột lại.

“Kim thiếu gia nhện một chút.”

“Àn.”

Trịnh Duẫn Hạo sau khi cầm chắc súng trong tay, đứng dậy.

“A Huy, yểm hộ!”

“Vâng.”

Nhắm mắt lại, nghe rõ tiếng phát ra trên đầu, mở mắt ra, đi lên trước vài bước sau đó lại đi sang hướng bắc vài bước, dừng lại, đưa súng lên, nòng súng chếch lên 75 độ, bóp cò, sau tiếng súng chính là tiếng la thảm thiết, tiếp đến là từ nơi không gian truyền đến tiếng vật nặng từ trên cao rơi xuống. Chiếc trực thăng trên đầu một lát đã bay ra xa. Nòng súng của Trịnh Duẫn Hạo hướng về phía kẻ thù đang từ trên núi chạy xuống. Đột nhiên một thứ to lớn màu đen hướng về phía hai người. “Bùm” một tiếng vang lên, Kim Tại Trung liền kích động, xoay người chỉ thấy một mảnh đất nổ tung ra, Đào Chí Cương bật miệng cậu kéo trở về nơi ẩn náu, không ngừng an ủi.

“Đại ca sẽ không sao!”

Nhìn đôi mắt lộ ra vẻ kinh hãi của Kim Tại Trung, Đào Chí Cương nói những lời ngay cả bản thân cũng không có niềm tin. Cái nơi bị nổ tung đó chính là vị trí của đại ca và Huy ca, còn hiện giờ vẫn không thấy được bóng dáng của hai người.

Sau khi nói xong, trong rừng cây một thoáng im lặng, Đào Chí Cương rút ra súng đi vào trạng thái chuẩn bị nghênh chiến, nghe thấy gần đó có tiếng định bóp cò thì phát hiện ra là Trịnh Duẩn Hạo và Dương Húc Huy.

“Đại ca!”

Nghe thấy tiếng của Đào Chí Cương, Kim Tại Trung lập tức quay đầu nhìn thấy Trịnh Duẩn Hạo người dính đầy bùn đất. Duẩn Hạo sau khi ra khỏi bụi cỏ liền ôm Kim Tại Trung với khoé mắt đầy nước vào lòng.

“A Huy, sao rồi?”

“Vẫn không được, chỗ này nhiều sóng, tín hiệu không phát ra được.”

“A Chí, phát tín hiệu tập hợp.”

“Vâng.”

Đưa hai tay lên miệng phát ra tiếng chim kêu, một lát sau những nơi khác cũng phát ra âm thanh tương tự.

Dường như chỉ còn lại 7 người: Trịnh Duẩn Hạo, Kim Tại Trung, Dương Húc Huy, Đặng Dũng, Đào Chí Cương, Mễ Nhạc, A Thuận đi với nhau, trốn sau một con dốc, Trịnh Duẩn Hạo mở chiếc túi của áo khoác bị rách:

“Mọi người kiểm tra số đạn còn lại của mình, xem còn bao nhiêu.”

Mọi người đều lấy đạn ra, sau khi đếm, khẽ lắc đầu với Trịnh Duẩn Hạo.

“Hiện tại chúng ta hoả lực là sáu người, đạn không đủ. Theo hoả lực thì đối phương còn ít nhất hai mươi người, súng lớn ở trong tay bọn họ, trong đó còn hai quả đạn, nên chúng ta không được lãng phí đạn. Tiểu Nhạc, A Thuận phụ trách bên trái, A Huy, A Dũng ở giữa, A Chí cùng ta ở bên phải.”

Trịnh Duẩn Hạo vừa nói vừa nhìn Kim Tại Trung.

“Cậu trước hết hãy ở đây.”

“Chú ý cái tên có súng lớn, hành động!”

42. Chương 42

CHƯƠNG 42

Cây súng lớn mà Trịnh Duẩn Hạo nói là súng cối xách vai được bọn họ cải tiến, nó so với súng dùng trong chiến tranh khác ở chỗ là sức đẩy ra sau giảm đi nhiều, càng lợi hại hơn là có thể cùng lúc chứa 5 quả đạn bom có lực sát thương cực mạnh, ngoài ra còn có thiết bị hiển thị hình ảnh nhiệt.

“Vâng.”

“Đợi một lát.”

Kim Tại Trung kéo Trịnh Duẩn Hạo lại.

“Đạn không đủ, nên phải nâng cao sự chính xác đúng không?”

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Kim Tại Trung, Trịnh Duẩn Hạo gật đầu.

“Vâng, tin ta. Mọi người hãy im lặng.”

Kim Tại Trung nói xong dương tay dán vào con dốc thẳng đứng mắt nhắm lại.

“Hướng 11 giờ, cự li bắn thẳng 50 m, chiều cao của mục tiêu từ khoảng 170 đến 175 cm, góc 30 độ.”

Kim Tại Trung vừa nói xong, tất cả ánh nhìn chuyển từ phía Kim Tại Trung sang Trịnh Duẩn Hạo. Duẩn Hạo nhìn sang Mễ Nhạc phía bên trái, gật đầu. Cầm chắc súng trong tay, Mễ Nhạc đột nhiên đứng dậy hướng về phía Kim Tại Trung đã nói nổ súng rồi lại nằm xuống, sau khi phát ra tiếng kêu không lớn không nhỏ là tiếng người ngã xuống mặt đất. Trịnh Duẩn Hạo nhìn sang phía Kim Tại Trung gật đầu, lại gật đầu với những người khác, ngồi bên cạnh Kim Tại Trung, Tại Trung hít thở sâu rồi nhắm mắt lại, phân tích thông tin truyền đến bên tai.

“10h30, 45m, 165 đến 170, bắn thẳng xuống.”

“1h, 50 m, hai người, trái 175 đến 180 60 độ sang phải, phải 165 đến 170 bắn thẳng hướng xuống.”

“12 giờ, hai người, 55m, 170 đến 175 bắn thẳng.”

“Đợi một lát người, người này chắc không cao, nhưng bước chân rất nặng nề.”

“Chắc là tên cầm súng lớn.”

Kì thực Trịnh Duẩn Hạo có chút kì lạ: Từ khi họ bị tấn công đến giờ, đối phương chắc đã đoán được họ đã tập hợp lại ở đây, nhưng tại sao lại không tấn công vào đây? Đương nhiên, họ không dùng thứ đó cũng không tốt hơn, bây giờ tình trạng này không thể để hấn nghĩ nhiều, chỉ đoán xem đối phương có thể có âm mưu gì.

“Phương hướng?”

“1h30, 35m, 168 đến 175, bắn thẳng.”

Trịnh Duẩn Hạo đứng dậy, đầu gần bằng mép đất, dương súng lên bóp cò sau đó lại ngồi xuống, tiếp đến truyền đến tiếng kêu chứng minh đã trúng mục đích.

“11h30, 40m, 178 đến 185, sang trái 45 độ hướng xuống.”

“...”

Kim Tại Trung đột nhiên dừng lại, quay sang cầm lấy súng của Trịnh Duẩn Hạo hướng về phải bên phải của họ bóp cò, lúc Trịnh Duẩn Hạo phản ứng kịp thì đã thấy một người cách họ 20 m ngã xuống, còn Kim Tại Trung bên cạnh vẫn đang giữ nguyên tư thế tấn công, mắt cứ nhìn về phía đó. Cầm lấy súng trong tay cậu, Trịnh Duẩn Hạo kéo Tại Trung vào lòng, một tâm vuốt lưng cậu.

“Đủ rồi, không sao rồi, không sao rồi, đủ rồi.”

Một lát sau Kim Tại Trung trong lòng Trịnh Duẩn Hạo mới thở hắt ra.

“Mọi người chia ra, A Huy theo ta.”

Ở đây trong thời gian dài thật không an toàn, ngoài ra bây giờ đã có người phát hiện họ, chỗ này không thể trốn lâu. Bọn họ dường như không còn đạn nữa, đối phương còn lại cũng không nhiều trừ chiếc trực thăng vẫn chưa rời đi, nên tốt nhất là đột kích cự li gần.

Kim Tại Trung được Trịnh Duẩn Hạo che chắn đằng trước tâm trạng luôn lơ đãng, cho đến khi đuôi của Trịnh Duẩn Hạo trúng thêm một đạn mới tỉnh táo lại, đập vào mắt là những xác chết đầm máu có những tư thế khác nhau, trong rừng bao trùm bởi một bầu không khí chết chóc, trực thăng trên đầu dường như đã bay cao, Những người bên cạnh đều bị thương: Trịnh Duẩn Hạo một chân trúng hai phát đạn, Dương Húc Huy trên đùi và cánh tay đều có vết chém. Đặng Dũng và Đào Chí Cương rất nhanh đến bên họ cũng có những vết thương khác nhau, trên mặt Đặng Dũng có một vết thương dài khoảng 5cm, còn Đào Chí Cương trên khoe miệng còn vết máu chưa kịp lau đi. Không đợi Kim Tại Trung phản ứng, Trịnh Duẩn Hạo đã ép đầu cậu vào ***g ngực. Lần này Kim Tại Trung dường như có thể nhanh chóng phản ứng, từ trong lòng hấn ngẩng đầu dậy.

“Ta không sao.”

Nghe thấy âm thanh của Kim Tại Trung, Trịnh Duẩn Hạo nói lỏng tay, nhìn cậu một lát, không nói gì nữa, quay sang phía Dũng – Cương hai người.

“A Thuận cùng Tiểu Nhạc đâu?”

Hai người chỉ lắc đầu.

“Đại ca!”

Bốn người nhìn về phía giọng nói phát ra thấy Mễ Nhạc đang đỡ A Thuận, bước chân loạng choạng, chắc chắn bị thương không nhẹ, Đặng Dũng đi sang, đỡ lấy A Thuận.

“Để ta.”

Đưa A Thuận đến trước mặt Trịnh Duẩn Hạo, A Thuận ngược đầu nhìn h Duẩn Hạo.

“Đại ca.”

“Bụng của A Thuận trúng một nhát dao, trên đùi cũng có một nhát.”

Đặng Dũng nhẹ nhàng đặt A Thuận xuống, để anh ta nằm thẳng trên đất, Trịnh Duẩn Hạo nhận lấy mảnh áo từ tay Đào Chí Cương thuần thục băng bó vết thương trên đùi và bụng, chỉ có thể cầm máu.

“Có thể chịu đựng được không?”

“Chịu đựng được, đại ca.”

Mọi người đều chú ý lên người A Thuận, không ai chú ý một “xác chết” ở gần họ đã đưa súng lên, chỉ về phái Kim Tại Trung gần nhất.

Bằng! Bằng!...Bằng!

“Kim thiếu gia!”

Ba tiếng súng vang lên, hai phát trúng vào lưng của Mễ Nhạc đột nhiên chạy đến đỡ cho Kim Tại Trung, một phát là do Dương Húc Huy đưa súng bắn vào tim của tên đó. Lúc Trịnh Duẩn Hạo xoay người, Mễ Nhạc đã bị Kim Tại Trung ngậy đại giữ lấy anh ta, theo Kim Tại Trung đang quỳ xuống mà anh nữa nằm trên mặt đất.

“Đại...đại ca.”

“Đừng nói chuyện, nằm xuống! Những người khác sẽ mau tới thôi.”

Mễ Nhạc hít thở sau, máu từ khoé miệng chảy ra.

“Nhiệm vụ bảo, bảo vệ của ta....cũng làm tốt chứ?”

“Ân, người làm rất tốt.”

Khó khăn nở ra một nụ cười, Mễ Nhạc mở miệng dường như muốn nói gì đó, nhưng chỉ phun ra một ngụm máu tươi.

“Không được nói chuyện, đây là mệnh lệnh!”

“Ta...không xong rồi...đại ca giúp....ta chăm sóc Tiểu Dục và Dục Nhạc...”

“Bọn họ là người người yêu nhất, bản thân người tự đi mà chăm sóc.”

Mễ Nhạc chỉ nhìn Trịnh Duẩn Hạo, thở càng gấp hơn, thào ra chiếc đồng hồ dính máu trên tay.

“Cho Tiểu Dục....nói với nó, đây không phải dùng dùng tiền đen mua.”

Nói đến đây, ánh mắt của Mễ Nhạc nhìn sang Kim Tại Trung.

“Đây là.....ta nợ đại....”

Lời còn chưa nói xong, đôi mắt mất đi ánh sáng của Mễ Nhạc dần nhắm lại, chiếc đồng hồ đang cầm tuột khỏi tay. Đào Chí Cương rút súng bắn một phát vào cái xác đã chết trước đó, nắm chặt súng trong tay. Trịnh Duẩn Hạo cựa từng ngón tay đang nắm chặt lấy áo Mễ Nhạc của Kim Tại Trung, kéo cậu vào lòng, mặc cho những giọt nước mắt không biết có từ lúc nào của cậu thấm ướt chiếc áo đã bị dính bùn đất của mình. Đột nhiên có tiếng động nhỏ truyền đến khiến Kim Tại Trung miễn cưỡng trở nên kích động, nhưng bị Trịnh Duẩn Hạo giữ lại.

“Không sao, là người của chúng ta.”

“Bang chủ, bọn ta đến trễ.”

12 người hắc y nhân đứng trước mặt Trịnh Duẩn Hạo.

“Đi xem xem có huynh đệ nào còn sống, xử lý chỗ này cho tốt.”

“Vâng.”

43. Chương 43

CHƯƠNG 43

“Sau khi chúng ta rời đi không lâu, Lục Chấn Hải cũng rời khỏi, cũng cùng thời gian với chúng ta thì bị tấn công.” Vết thương trên đùi Trịnh Duẩn Hạo đã được xử lý xong, đang ngồi trên sofa nghe Dương Húc Huy báo cáo những tin tức thu thập được trong thời gian xử lý vết thương.

“Bọn họ còn tệ hơn chúng ta, cuối cùng chỉ còn lại hai người liều chết đưa ông ta trở về, bản thân ông ta cũng thương không nhẹ, hai người còn sống nói, dường như phản ứng của mọi người chậm hơn thường ngày rất nhiều, nên mới thảm như vậy. Những tiểu bang phái tham gia hôn lễ hầu như đều chết, chỉ còn lại những bang có thực lực như chúng ta, James bản thân cũng trúng một phát súng. Mười sáu người tấn công hôn lễ cuối cùng đều chết hết, chúng giống như những kẻ đánh thuê.”

Dương Húc Huy vừa nói vừa đưa tư liệu trên tay cho Trịnh Duẩn Hạo.

“Bên của Hà Phương có bắt sống được tên nào không?”

“Không có.”

Nguyên lai, trừ Trịnh Duẩn Hạo bọn họ nửa đường bị tấn công, thì bệnh viện Hà Thị cũng chịu sự tấn công, một số địa bàn cũng bị người ta cố tình phá hoại, còn Tân Tử Phong và Hàn Kính đang bận xử lý nhiều chuyện, nên không kịp liên lạc với Dương Húc Huy, nên không có kịp thời đến giải cứu.

“Giúp ta điều tra xem gần đây có liên lạc với ai. Hỏi bên đó, gần đây người nào có hành động gì.”

“Vâng.”

“Tất cả đều trở về đi. Còn nữa, mọi người hãy dưỡng thương cho tốt.”

“Vâng.”

.

Lưng dựa vào thành giường, nhẹ nhàng ngồi bên.

Nhìn khuôn mặt trắng bệch của người nằm trên giường, tay của Trịnh Duẩn Hạo nhẹ nhàng áp lên.

Đạn trực tiếp xuyên qua cánh tay của Kim Tại Trung, không ở lại trong đó, sau khi xử lý vết thương xong, Hà Phương giúp cậu tiêm một mũi thuốc an thần để cậu ngủ. Còn bây giờ không biết vì vết thương đau hay gặp ác mộng, hàng lông mày xinh đẹp của Tại Trung khẽ nhíu lại. Nhẹ nhàng vuốt thẳng phần nhân giữa trán, ánh mắt của Duẩn Hạo rất ôn nhu, miệng lại nói những lời lạnh lùng.

“Tất cả những người có liên quan ta sẽ đều không tha, vết thương trên người cậu, ta sẽ trả lại cho chúng gấp 10 lần!”

Người trên giường vì thuốc nên vẫn ngủ mê, chỉ là khuôn mặt vô ý đưa lại gần bàn tay to lớn ấm áp, khoé miệng của Trịnh Duẩn Hạo kéo lên, sau khi nhẹ nhàng đặt xuống một nụ hôn, rồi đi đến bên kia giường, giữ khoảng cách nằm xuống. Cậu lần này bị thương không nhẹ, muốn khôi phục lại thể trạng như trước, hẳn cần phải chăm sóc cẩn thận.

Ngày hôm sau, Trịnh Duẩn Hạo để lại một câu cho Kim Tại Trung, sau đó để thuộc hạ đỡ xuống lầu, nghe theo kiến nghị của Hà Phương mà ngồi lên xe lăn, được đẩy vào trong vườn.

“Muốn ra ngoài đi dạo thì để Tổng tẩu giúp cậu thay y phục. Cố gắng đừng đụng đến tay trái.”

Nghĩ đến lời Trịnh Duẩn Hạo nói, Kim Tại Trung ngồi dậy trên giường. Từ cửa sổ nhìn ra, thấy bọn Đặng Dũng đang nói gì đó với Trịnh Duẩn Hạo, còn Trịnh Duẩn Hạo chỉ nghiêm túc nghe mà không mở miệng nói. Kim Tại Trung nhẹ nhàng đặt tay lên cánh tay trái, vết thương vẫn còn rất đau. Cậu chưa bao giờ bị thương đau như vậy, ngay cả năm 16 tuổi cũng không đau như vậy.

Xoay người, Kim Tại Trung đi đến bên giường lấy điện thoại ra gọi, phải đợi rất lâu đầu dây bên kia mới có người bắt điện thoại.

“Hiện giờ tình trạng như thế nào rồi?”

Giọng của Kim Tại Trung lần đầu tiên lộ ra vẻ khẩn trương.

“Chuyện lần này có liên quan đến bên đó, nhưng rốt cuộc là ai thì vẫn chưa rõ, chỉ là có chút mờ ám, nhưng chắc chắn sẽ rất nhanh biết được.”

“Àn. Bên của người đó điều tra được gì?”

“Không điều tra được gì mới, cũng không phát hiện người đó liên hệ với ai.”

Câu trả lời của người đó khiến Kim Tại Trung nhú mày.

“Việc ta giao cho người lần trước, người nhanh lên, không chỉ có mình người đó.”

“Vâng.”

Cúp máy, Kim Tại Trung như mọi khi xoá lịch sử cuộc gọi rồi cất điện thoại vào chỗ cũ, lúc muốn đóng ngăn kéo lại thì mắt lướt qua sợi dây chuyền pha lê, cứ nhìn một lát, đưa tay qua, nhưng không cầm lên, chỉ vuốt ve vài cái, rồi đóng ngăn kéo lại.

Vì hai người quen thuộc cách quan hệ hơn một năm của nhau, Trịnh Duẩn Hạo bận xử lý những việc mà Kim Tại Trung không rõ, ngoài ra cùng với sự cố ý của Kim Tại Trung, quan hệ giữa hai người không có vì cùng nhau trải qua sống chết mà tăng nhiệt. Ngay cả khi Trịnh Duẩn Hạo suốt ngày đều ở đây, nhưng đối thoại giữa hai người cũng không nhiều, chỉ là sau khi Kim Tại Trung ngủ thời gian Trịnh Duẩn Hạo nhìn cậu lâu hơn, ánh mắt cũng ôn nhu hơn, trong ôn nhu pha lẫn sự hối hận.

Chuyện lần này khiến cho hắc đạo bị thương nặng về nguyên khí, các bang phái đều nghi ngờ lẫn nhau, không khí khẩn trương. Nhưng trong một lúc cũng không thể phán đoán là ai làm, chỉ biết người ra tay chắc chắn có hậu thuẫn, nên ai cũng không thể đoán hành động tiếp theo. Những bang phái nhỏ như rắn mất đầu hoặc là tụ hợp lại hoặc gia nhập vào bang phái khác, thế lực của hắc đạo lại trở nên tập trung hơn.

Như dự liệu của nhiều người, năm ngày sau khi chuyện đó xảy ra, hắc đạo xuất hiện nội chiến, James vết thương cũ chưa khỏi đã thêm vết thương mới. Còn vào đêm đó biệt thự hoa lệ của James trở thành bình địa, ngày hôm sau cảnh sát trong đồng đồ nát tìm thấy xác của ông ta. Tân nương từ vì chịu kinh hãi quá nhiều, hai ngày trước đã được phụ thân cho người đến đưa đi, sang bên đó ở nên tránh được sự việc lần này. Nhưng cùng một ngày, ở bãi giữ xe, thì bị một cảnh sát cấp cao dùng súng bắn, chết ngay tại hiện trường, tất cả cảnh sát đều đang điều tra.

Bên ngoài toàn khói lửa, nhưng tổng bộ Bang Băng Diễm vẫn như thường lệ, im lặng bình ổn. Vết thương trên tay Kim Tại Trung cũng đã gần khỏi, vết thương do súng đạn gây ra hồi phục nhanh như vậy, Kim Tại Trung có chút kinh ngạc, nhưng cũng chỉ là kinh ngạc. Vết thương trên đùi Trịnh Duẩn Hạo cũng phục hồi rất nhiều, có thể không dùng nạng đứng rất lâu.

.

Giật mình tỉnh dậy, phát hiện người trên giường đã không còn, trời vẫn chưa sáng.

Dường như cảm giác được, Kim Tại Trung nhẹ nhàng xoay người, quả nhiên nhìn thấy người đó đang đứng dựa vào cửa sổ, đang cúi đầu nhìn thứ trong tay. Kim Tại Trung biết đó là gì, là đồng hồ của Mẹ Nhạc. Chuyện đã qua vài ngày, chuyện Mẹ Nhạc chết vẫn chưa báo cho gia đình anh ta biết, chiếc đồng hồ đó vẫn luôn đặt trong ngăn kéo của Trịnh Duẩn Hạo, vết máu trên đó vẫn chưa được rửa sạch. Lúc đó có một loại bi thương cô đơn bao bọc lấy hình dáng đó.

Kéo chăn ra đi xuống giường, Kim Tại Trung nhẹ nhàng đi đến bên người đó, từ đằng sau ôm lấy hắn, mặt áp lên lưng hắn. Trịnh Duẫn Hạo sau khi giật mình một cái, lại thả lỏng ra.

“Ta sẽ luôn ở đây, bên cạnh ngươi.”

Âm thanh ôn nhu từ sau lưng truyền đến, Trịnh Duẫn Hạo lại giật mình, sau đó đột nhiên xoay người nhìn vào đôi mắt của Kim Tại Trung đang ôm hắn, Kim Tại Trung không trốn tránh ánh mắt muốn nhìn xuyên thấu của hắn. Trịnh Duẫn Hạo cúi đầu thô bạo hôn lên đôi môi vừa phát ra những câu như lời tuyên hệ, như muốn đóng băng câu nói đó, nụ hôn nồng nhiệt không mang theo bất kì dục vọng.

Buông đôi môi đã xưng đỏ ra, đôi tay của Trịnh Duẫn Hạo giữ lấy eo của Kim Tại Trung kéo về phía mình, đầu rút vào hõm vai cậu, nhẹ nhàng hít thở.

“Việc này, giao cho ta, được không?”

Tiếng nói nhỏ nhỏ của Kim Tại Trung truyền đến, Trịnh Duẫn Hạo càng ôm cậu chặt hơn.

“Ân.”

.

“Tổng tẩu, canh đã xong chưa?”

Kim Tại Trung đi vào bếp.

“Xong rồi đây.”

Tổng tẩu tắt bếp, múc hai cái chén lên bàn.

“Phiền tẩu rồi, nửa đêm còn gọi tẩu dậy nấu canh.”

Cận thận múc canh vào hai chén, Tổng tẩu ngược đầu nhìn Kim Tại Trung.

“Kim thiếu gia nói gì thế! Cậu chủ gần đây chắc chắn ngủ không ngon. Nhưng cậu ấy không dặn, ta cũng không dám nấu, làm rồi cậu ấy cũng không chịu uống, nhưng nếu như là Kim thiếu gia dặn, cậu chủ nhất định sẽ uống, lần trước chính là như vậy!”

Nói đến đây, Tổng tẩu lộ ra nụ cười. Nhìn thấy bà ấy múc xong canh, Kim Tại Trung đưa tay qua.

“Canh cứ để cho ta, tẩu đi nghỉ ngơi đi.”

“Nhưng vết thương của cậu?”

”Đã không sao rồi, tẩu chắc cũng biết Hà Phương rất lợi hại mà.”

“Vậy thì tốt. Như vậy ta trở về, hai người cũng nghỉ ngơi đi.”

“Ân.”

Sau khi nhìn thấy Tổng tẩu ra ngoài, tiện tay đóng cửa lại, Kim Tại Trung xoay người lấy ra một gói giấy nhỏ mở ra, cho thứ bột trong đó vào một trong hai chén canh, sau đó bưng lên lầu.

44. Chương 44

CHƯƠNG 44

Một tiếng sau.

Kim Tại Trung đang nằm trên giường mở mắt ra, nhẹ nhàng xuống giường, cúi xuống lấy một chiếc túi dưới gầm giường mở ra. Đeo kính áp tròng đặc biệt, sau đó từ trong tủ đầu giường lấy ra chiếc điện thoại đi đến bên cửa sổ gọi cho số đó.

“Không biết bằng cách nào, ta muốn người trong hai ngày này điều anh ta trở về!”

“Ân.”

“Còn nữa, ta lập tức phải lên đó, mọi chuyện không thể tiếp tục kéo dài nữa.”

“Biết rồi.”

Cúp điện thoại, Kim Tại Trung đeo găng tay vào, nhìn người đang ngủ say, chỉ mang vớ nhẹ nhàng mở cửa ra khỏi phòng ngủ đi lên lầu.

Buổi tối, trừ lầu một ra thì mạng an toàn của các tầng khác đều được tắt đi, cũng sẽ có camera quan sát thay thế công việc của họ. Kim Tại Trung từng bước từng bước lên lầu 4 phòng đọc sách của Trịnh Duẩn Hạo, nhưng trên màn hình quan sát lại không thấy hình ảnh của cậu.

Đứng im trước cửa phòng sách, sau khi đeo kính áp tròng đặc biệt thì sẽ lừa được máy quét, sau đó lại tiếp tục thuận lợi thông qua hai lần nhập một chuỗi mật mã gồm hai bảy vị trí, cửa phòng đọc sách từ từ mở ra, sau khi Kim Tại Trung đi vào, cửa sau lưng cậu tự động đóng lại. Bỏ qua chiếc máy tính trên bàn, Kim Tại Trung đi đến bên cạnh chiếc ghế bọc da, sờ thấy một chiếc nút, ấn vào, bức tranh lớn sau lưng từ từ cuộn lên, cánh cửa của mật thất trùng màu với màu tường từ từ mở ra hai bên, chiếc vi tính màn hình tinh thể lỏng ẩn trong đó được đưa ra. Khởi động máy, cắm vào một ổ cứng nhỏ, sau khi nhập một chuỗi mật mã dài liền thuận lợi mở máy.

Không tìm kiếm những thứ được lưu trong máy, Kim Tại Trung đánh vào một đường mạng, sau khi mở trang mạng nhìn thấy hình mặt cười đang sáng, bấm vào “tán gẫu” sau đó bật ra một hộp thoại, các ngón tay linh hoạt tiếp tục lướt trên bàn phím.

-Địa cầu.

-Mặt trời nhỏ?!!!

-Àn, là ta.

-Tại sao lâu như vậy mới liên lạc ta, người nửa năm nay sao không thêm để ý đến ta?

-Xin lỗi, ta bây giờ không có biện pháp giải thích rõ với người.

-Mặt trời nhỏ, ta không trách người, chỉ là lo lắng cho người, người từ trước đến nay đều không có chuyện không liên lạc với ta và mặt trăng lâu như vậy. Mặt trăng suốt ngày bắt ta đào đất ba tấc cũng phải tìm ra người, chính là lo lắng người xảy ra chuyện gì.

-Địa cầu, kì thực lần này tìm người, là muốn người giúp một chuyện.

-Người từ lúc nào trở nên khách khí với ta như vậy! Nói đi, giúp chuyện gì.

-Kì thực không chỉ một chuyện, mà là vài chuyện. Tình hình cụ thể ta bỏ trong một file, bây giờ gửi cho người.

Đối thoại tới đó dừng lại, Kim Tại Trung đứng trước máy vi tính không có bất kì hành động nào, cứ như thế sau khi qua ba phút.

-Mặt trời nhỏ, người nói thật với ta bây giờ người đang làm gì! Nói ra người có thể sẽ giận, nhưng, lúc này ta điều tra một chút, vi tính người đang dùng bây giờ có quan hệ rất lớn với một bang hội hắc đạo, người biết dính vào bọn họ rất nguy hiểm hay không! Người còn bảo ta và mặt trăng lấy hai loại thuốc đó, người hiểu rõ “mị mạng” không cẩn thận là có thể lấy mạng người khác đấy!

-Ta biết, ta rất rõ bản thân đang làm gì. Địa cầu, thời gian này ta không có biện pháp giải thích với người, chỉ có thể nói, ta có người cần bảo vệ. Chuyện này nhờ người giúp, ta biết người có thể làm mà không để lại dấu vết gì. Lấy thuốc đó là chỉ để dự phòng, không nhất thiết phải sử dụng.

-.....Người cũng đã nói vậy, ta cũng không hỏi nữa. Nhưng người nhất định phải đảm bảo với ta phải giữ cho bản thân an toàn!

-Àn, ta đảm bảo.

-Vậy thì được, yêu cầu đầu tiên của người ta hoàn thành chậm nhất trong vòng một tiếng, những cái khác ta sẽ cố gắng hoàn thành nhanh.

-Địa cầu, cảm ơn người!

-Chỉ như vậy?

-Vây hôn một cái. Moahz

~~~Haha, mặt trăng nhất định sẽ ghen tị chết! Không được ta phải lưu lại để ngày mai khoe với nàng ta một chút!

-Haha....

-Được rồi, thời gian của người sắp hết rồi. Ta cũng phải đi làm những việc người giao.

-Ân.

-Thật ngưỡng mộ người đó.

Chính trong lúc Kim Tại Trung ngẩn ngơ vì câu nói cuối cùng, hình mặt cười đó đã trở thành màu xám. Để mọi thứ trở về chỗ cũ, Kim Tại Trung ra khỏi phòng đọc sách.

Lúc trở về phòng ngủ, người trên giường vẫn ngủ rất ngon. Cởi bỏ bao tay và kính áp tròng, bỏ mọi thứ trở lại vào chiếc túi dưới giường sau đó đi đến bên cửa sổ, cẩn thận mở cửa sổ, sau khi đưa đồ cho người mặc áo đen đứng trong bóng tối bên ngoài, lại đóng cửa sổ lại, kéo rèm cửa. Nhẹ nhàng nằm lên giường, xoay người, nhìn khuôn mặt đang ngủ bên cạnh, Kim Tại Trung đưa tay nhẹ nhàng lướt trên khuôn mặt của hắn, môi từ từ đưa sang, giống như hắn nhẹ nhàng hôn trán. Xoay người lại nằm thẳng, khước môi kéo lên, nhắm mắt ngủ.

Lúc ngồi trên kệ hoa bên cạnh hồ nước, trong tay Kim Tại Trung là chiếc hộp hình vuông, bên trong là chiếc đồng hồ của Mễ Nhạc.

Mễ Nhạc, chín tuổi vì bố mẹ cùng bị mất trong tai nạn giao thông, đã trở thành cô nhi, có một đứa em trai kém ba tuổi tên là Mễ Duy. Hai người ở Mĩ không có bất kì người thân nào, bố mẹ đều làm công cho người khác, dường như không để lại tiền gì cho họ, nên lúc bố mẹ qua đời không lâu hai người liền bị đưa đến cô nhi viện. Nửa năm sau, Mễ Nhạc dẫn theo em trai trốn ra. Từ đó, Mễ Nhạc dựa vào ăn xin và ăn cắp để nuôi sống bản thân và em trai, đợi đến khi lớn một chút thì không ăn xin nữa, mà tiếp tục ăn cắp và dùng sức lực làm việc kiếm tiền. Nhưng dù gì vẫn còn nhỏ, kiếm không được nhiều tiền, nên vẫn là ăn cắp chủ yếu. Và vì cái lần móc túi kiếm tiền để chữa bệnh cho em trai đang bị sốt cao đã thay đổi cả cuộc đời của anh ta và em trai:

anh ta mười bốn tuổi đến móc túi Trịnh Duẩn Hạo lúc đó mười sáu tuổi, ở trong sòng bạc của Trịnh Duẩn Hạo. Kết quả có thể đoán trước được, Mễ Nhạc bị đánh một trận, nhưng vẫn không buông túi tiền trong tay. Thiếu niên Trịnh Duẩn Hạo đánh giá cao sự thông minh và cứng đầu của anh ta có thể móc được túi trên người hắn là chuyện không dễ, tuy rằng bên người hắn lúc đó chỉ có một người đi theo, nhưng lúc bắt anh ta cũng tốn rất nhiều hơi sức. Nên Trịnh Duẩn Hạo cho anh ta một cơ hội để anh ta đi làm một việc, Mễ Nhạc hoàn thành tốt hơn trong dự định. Từ đó về sau Mễ Nhạc và em trai có căn nhà của riêng mình, không tiếp tục lang thang, bị người khác ức hiếp nữa. Mễ Nhạc đưa em trai đi học, Mễ Duy cũng rất biết tự vươn lên, cùng những người bằng tuổi cùng tốt nghiệp, tìm một công việc tốt, sau đó yêu đương, kết hôn, sinh con. Nhìn em trai sống hạnh phúc, dưới sự khuyên nhủ của em trai cũng tìm một cô gái không tồi để hẹn hò. Nếu như không phải đêm đó, dường như mọi người đều sẽ hạnh phúc.

Sinh nhật của Mễ Duy, hai người rất lâu không cùng nhau uống rượu, nên hai người ở nhà của Mễ Nhạc uống rượu chúc mừng. Có lẽ là do men rượu hay do những thứ khác, hai người trong đêm đó phát sinh quan hệ! Còn người vợ vì lo lắng hai người uống nhiều xảy ra tai nạn nên sang đó. Nhìn thấy hai người đang quần lấy nhau trên giường. Tất cả những hạnh phúc giả tạo đều một đêm tan nát hết!

Trong lúc vợ khóc thét lên Mễ Duy mới biết, thì ra người vợ mình thật sự yêu không phải bản thân, mà là người anh ôn nhu. Cả đứa con mười ba tháng tuổi kia cũng là của anh trai chứ không phải của mình! Nhưng người anh trai yêu lại không phải nàng ấy mà là anh, Mễ Duy! Anh cũng bắt đầu hiểu tại sao trước đây đặt tên cho con là “Duy Nhạc” nàng không hề có ý kiến. Trước đêm đó anh trai cùng nàng hình như có thỏa thuận gì đó.

Vợ của Mễ Duy cùng anh li hôn, con cũng để lại, bỏ đi. Còn Mễ Duy ném con cho người bố thực sự của nó, còn cả chiếc đồng hồ Mễ Nhạc tặng anh, không gặp Mễ Nhạc lần nào nữa, không bắt điện thoại của Mễ Nhạc. Bất luận Mễ Nhạc làm gì, Mễ Duy dường như không có ý định tha lỗi cho anh trai của mình. Mễ Nhạc cần làm việc, nên chỉ có thể bỏ tiền nhờ bà cô hơn sáu mươi dưới nhà chăm sóc con giùm. Kỳ thực, trước đêm đó, anh cũng không biết con là của mình, anh không nghĩ rằng một lần đó đã có con. Cũng vì con là của em trai, nên anh mới càng yêu thương. Chuyện đó cũng đã 4 tháng, Mễ Duy thái độ vẫn như cũ, Mễ Nhạc gọi điện thì không bắt máy, đến nhà thì không về, lại sợ đến công ti sẽ ảnh hưởng không tốt đến anh, lâu như vậy cũng không hiệu quả, nên anh ta mới bỏ cuộc.

Ngón tay của Kim Tại Trung vuốt ve chiếc hộp, nhớ lại chuyện hôm đó.

Kỳ thực lúc đó Mễ Nhạc có thể đẩy cậu ra, như vậy có lẽ cậu sẽ bị thương, nhưng tuyệt đối không mất mạng, Mễ Nhạc cũng sẽ không chết. Anh ta thông minh như vậy, lại trải qua nhiều thời khắc sinh tử, việc phản ứng đẩy cậu ra là không khó đối với anh, nhưng anh ta lại chọn phương pháp trực tiếp nhất. Tại sao? Hay vì trong lòng đã tuyệt vọng? Người luôn được mình bảo vệ đã vì mình mà mất đi hạnh phúc, người mình quan tâm nhất lại rời bỏ mình, người mình yêu nhất lại bị mình làm cho tổn thương nhiều nhất, tình cảm nhiều năm luôn chờ đợi nhưng không có kết quả...anh ta mất đi sức mạnh chống đỡ bản thân!

Nghĩ như vậy Kim Tại Trung cười vu vơ. Cậu như vậy là đang tìm cớ sao, để trong lòng cảm thấy thoải mái hơn?

“Kim thiếu gia, Mễ Duy đã được đưa tới.”

“Đưa anh ta sang đây.”

Kim Tại Trung đặt chiếc hộp sang bàn bên cạnh, đứng dậy.

“Vâng.”

Nếu như không phải người trước mặt có ngũ quan giống Mễ Nhạc sáu, bảy phần, Kim Tại Trung cũng rất khó tin người có thân hình cao lớn dễ nhìn trước mặt lại là em trai của Mễ Nhạc ốm yếu!

“Cậu là Mễ Duy?”

“Các người tìm tôi có chuyện gì?”

Mễ Duy dường như không sợ người trước mặt.

“Đây là vật của anh trai người muốn tôi sao cho cậu.”

Giống như biết trước được thứ trong tay Kim Tại Trung là gì hay vốn không muốn nhận thứ gì từ Mễ Nhạc, Mễ Duy chỉ nhìn chiếc hộp rồi cự tuyệt thẳng thắn.

“Nói với anh ta, những thứ dơ bẩn đó thì tự mình giữ lại, ta không cần! Nếu như các người tìm tôi đến chỉ vì chuyện này, vậy tôi bây giờ có thể đi chưa?”

Kim Tại Trung nhíu mày, rút tay về, ngồi xuống.

“Dơ bẩn? Người xem anh trai của mình như vậy sao?”

“Anh trai? Tôi không có cái loại anh trai dụ dỗ vợ của em trai, còn có tình cảm dơ bẩn với em trai mình!”

“Người không xứng, không xứng có được tình yêu của anh ta.”

“Không xứng! Thứ ghê tởm như anh ta ai cần chứ!”

Bốp!

Tất cả mọi người đều ngạc nhiên, không ai nghĩ Kim Tại Trung sẽ cho Mễ Duy một cái bạt tai như vậy. Mễ Duy sau khi ngạc nhiên một chút liền muốn xông lên, nhưng bị Tân tử Phong dùng tay kéo lại.

“Đừng tưởng các người có tiền có quyền là có thể tự tiện đánh người! Đây là chuyện tư của bọn ta, người cho dù là đại ca của anh ta, người cũng không quản nổi chứ?”

Mễ Duy không biết thân phận của Kim Tại Trung, chỉ nhìn hành động của cậu mà đoán đại. Kim Tại Trung chỉ đợi cho anh bình tĩnh lại, mới tiếp tục nói.

“Người hỏi bản thân, hôm đó là anh ta dẫn người lên giường, hay người dẫn anh ta lên giường. Người nên hiểu rõ, là người thương anh trai người, hay là anh trai người thương người! Người không muốn gặp anh ta thật sự vì người chán ghét, cảm thấy tình yêu của anh ta kinh tởm? Người không phải bây giờ mới biết anh ta làm nghề gì, nhưng bây giờ mới chê đồ vật của anh ta dơ, có phải là hơi trễ rồi không? Người đã có đáp án chưa? Nếu như chưa, ta có thể nói cho người biết.”

“Người tránh anh ta vì... người không nguyện ý cũng không dám thừa nhận người cư nhiên lại có dục vọng với anh trai mình, còn có dục vọng đó là vì người phát hiện bản thân đối với anh ta có thứ tình cảm “kinh tởm” mà người nói. Người tức giận không phải vì anh ta dụ dỗ vợ người, mà vì anh ta lại có quan hệ với người khác ngoài người mà còn có con! Còn người đó là vợ người, nên người mới có cái cớ để không cần xin lỗi cũng như giải thích về chuyện đêm hôm đó. Tuy biết người anh ta yêu là người, trong lòng người cũng có cùng cảm xúc, nhưng người không qua được cái ải trong lòng. Người không chịu thừa nhận bản thân là người đồng tính hay nói chuẩn xác hơn là người song tính, càng không nguyện ý thừa nhận rằng bản thân yêu anh trai ruột của mình!”

“Người nói vậy cái gì! Ta làm sao có thể yêu hấn, người thì biết gì! Người nói vậy!”

Âm thanh của Kim Tại Trung vừa dứt, Mễ Duy đã lớn tiếng phản bác, cuối cùng ngồi phục xuống đất, mặt trắng bệch, cuối cùng vùi mặt vào hai đầu gối.

“Yêu anh trai của mình thì sao! Loạn luân thì sao!”

Lúc đó Kim Tại Trung xúc động muốn thốt ra câu đó, nhưng lại không nói nên lời. Cậu không phải người trong cuộc, không cảm nhận được sự mâu thuẫn và tình cảm đau khổ đó. Nếu như cậu nói câu đó, thì có một câu tục ngữ Trung Quốc hình dung: Trăm trứ thuyết thoại bất yêu đông.*

*Trăm trứ thuyết thoại bất yêu đông: đứng nói chuyện thì lưng sẽ không đau, cả câu là một bên nai lưng làm việc một bên đứng nói, người đứng nói dĩ nhiên lưng không đau, người nai lưng làm việc mới đau. Có nghĩa là người bên cạnh không biết nỗi khổ của người trong cuộc, chỉ biết nói nhăng nói cuội.

“Người thừa nhận cũng được, không thừa nhận cũng được, bây giờ đã không quan trọng nữa.”

Mễ Duy nghi hoặc ngược đầu, dường như muốn nói gì, nhưng Kim Tại Trung không cho anh ta cơ hội.

“Tuy rằng người chưa từng nói, nhưng anh ta biết người để ý. Đây là dùng tiền của anh ta cực khổ kiếm được để mua, cũng là món quà cuối cùng của anh ta tặng người.”

Kim Tại Trung đưa chiếc hộp đến trước mặt Mễ Duy. Rất lâu sau, Mễ Duy mới đưa tay đón lấy, gioosng như đã hạ quyết tâm lớn mở ra. Lúc nhìn thấy vết máu đã hoá đen trên đó, dự cảm bất an liền xuất hiện.

“Lời người vừa nói có ý gì?”

Không trả lời câu hỏi của anh ta, Kim Tại Trung xoay lưng về phía Mễ Duy.

“Đưa anh ta đến bệnh viện.”

45. Chương 45

CHƯƠNG 45

Im lặng đi theo sau lưng Kim Tại Trung trên hành lang rộng lớn, Mễ Duy nắm chặt chiếc hộp trong tay, cuối cùng dừng lại trước một cánh cửa, cửa lại mở ra trước mặt họ, những người khác tự động dạt sang hai bên tạo thành một con đường. Đi vào bên trong, nhìn thấy căn phòng lạnh lẽo chỉ có một chiếc giường, trên giường không biết là gì, dùng một tấm vải màu trắng phủ lên, bước chân của Mễ Duy dừng lại, quay người miễn cưỡng kéo khoé môi.

“Các người dẫn ta tới đây làm gì?”

Không ai trở lời anh ta, một lần nữa nắm chặt chiếc hộp trong tay, đi đến bên chiếc giường đó. Kéo tấm vải màu trắng ra, lúc nhìn thấy khuôn mặt dưới lớp vải đó, thứ trong tay liền rơi xuống đất. Người cũng ngồi phịch xuống.

“Anh, ta biết người chỉ muốn ta tha lỗi nên cố ý lừa ta đúng không? Ta không giận nữa, người tỉnh dậy đi, chúng ta cùng về nhà được không? Chỗ này rất lạnh.”

Âm thanh của Mễ Duy nhỏ nhẹ như muốn đánh thức một đứa trẻ đang say ngủ, nhưng con người lạnh lẽo trên giường không có bất kì hồi đáp nào.

“Anh! Người tỉnh dậy đi, ta không hận người, không hận người! Ta yêu người, người nghe thấy không! Người tỉnh dậy đi! Ta yêu người, nghe thấy không, ta yêu người!”

Mễ Duy la lớn lên, hôn lên đôi môi đã lạnh tím, nhưng đôi môi lạnh băng ấy không có bất kì hồi đáp anh. Đôi môi đỏ tươi đã đứt ra, đầu rứt trong hõm vai của người kia, khóc không ngừng.

Kim Tại Trung cuối đầu hít sâu, xoay người.

“Kim thiếu gia?”

“Ta không sao. Bảo họ nói với anh ta, nếu như muốn đưa con thì đến tìm ta, không cần thì ta sẽ nuôi lớn nó.”

Sau đó Kim Tại Trung biết, hôm đó Mễ Duy vẫn ở đó cho đến khi ngất đi. Sau khi tỉnh dậy không hỏi bất kì ai tại sao Mễ Nhạc lại chết, chỉ im lặng xử lí hậu sự, nhưng lại không cho bất kì ai đụng vào xác của Mễ Nhạc. Ba ngày sau, anh đón con đi, không nói bất kì lời nào, trên mặt cũng không có bất kì cảm xúc, chỉ khi nhìn đứa con đã lạ lẫm với anh mà khóc lớn mới lộ ra vẻ ôn nhu.

Sau khi từ bệnh viện trở về, tâm trạng của Kim Tại Trung luôn rất tệ, thường ngồi thờ người bên hồ nước, không cho người khác lại gần. Điều đó khiến Tổng tẩu lo lắng nhện không được nhắc nhở Trịnh Duẫn Hạo, nhưng Duẫn Hạo chỉ lặng lẽ nhìn Kim Tại Trung từ xa, không nói gì.

“Bên Thái sao rồi?”

“Ông ta hy vọng đại ca sẽ trực tiếp sang đó.”

“Nói với ông ta, ta sẽ sang đó.”

“Vâng. Đại ca.”

“Sao rồi.”

“Hà Phương nói, nếu Kim thiếu gia tiếp tục như vậy, rất dễ bị bệnh tâm lí. Tiếp tục như thế sẽ...”

Trịnh Duẫn Hạo không nói gì, một tay đỡ lấy trán, nhắm mắt lại

“Có phải nên điều Hàn Kính về?”

Lời của Dương Húc Huy khiến Trịnh Duẫn Hạo nhíu mày mở to mắt.

“Hà Phương nói, bây giờ Kim thiếu gia nên thường xuyên ra ngoài dạo. Nhưng gần đây không yên bình cho lắm, ta sẽ điều một người theo sát.”

Trịnh Duẫn Hạo đứng dậy, vẫn chưa nói gì, xoay người, rất lâu sau, mới mở miệng nói.

“Cứ theo lời của người mà làm.”

“Vâng.”

Tuy rằng Trịnh Duẫn Hạo đáp ứng điều Hàn Kính về là vệ sĩ của Kim Tại Trung, nhưng không phải ngày hôm sau liền điều về, lúc Kim Tại Trung gặp lại Hàn Kính thì đã là một tuần sau, Trịnh Duẫn Hạo rời Mĩ đến Thái. Một tuần trước khi Trịnh Duẫn Hạo rời khỏi, tâm trạng của Kim Tại Trung dường như tốt lên không ít, không ngồi ngẩn ngơ bên hồ nước nữa vào vào nhà kính trồng hoa, chỉ là vẫn không hay nói chuyện với người khác.

Từ trên giường tỉnh dậy thì trong phòng chỉ có lại mình, Kim Tại Trung biết Trịnh Duẩn Hạo đã đi rồi, đến Thái, tối hôm qua hẳn có nói với cậu.

Kéo chăn ra xuống giường định tắm rửa, thân thể cảm thấy không thoải mái. Đợi tới lúc đặt chân xuống đất, thì từ sau lưng truyền đến cảm giác khó chịu, khiến cho mặt Kim Tại Trung đỏ ửng lên. Bọn họ đã lâu rồi không có thân mật, cơ thể có chút không quen làm việc kịch liệt như vậy, nhưng lại không quá khó chịu. Cột chặt đai áo ngủ, đi vào phòng tắm.

Đứng trước gương trong phòng tắm, Kim Tại Trung đưa tay lên nhìn vết sẹo đã nhạt đi rất nhiều trên cánh tay trái. Hà Phương có nói với cậu, tiếp tục bôi thuốc thì sau này không nhìn kĩ sẽ không thấy sẹo. Tay từ từ lướt tới xương đòn, đặt lên hình xăm tường vi vẫn đẹp như lúc ban đầu, rút tay lại nắm thành nắm đấm nhưng rồi lại thả lỏng ra, kéo chiếc áo choàng tắm bên cạnh mặc lên, đi ra khỏi phòng tắm, ra ngoài mặc quần áo rồi đi xuống lầu, không ăn sáng đã đi đến nhà kính.

Lúc Hàn Kính nghe lệnh đi đến tổng bộ, ngạc nhiên vì không nhìn thấy Kim Tại Trung lúc này đáng ra phải đang ăn sáng, sau khi hỏi mới biết cậu đã sớm ra nhà kính, liền đi đến vườn sau. Ở cửa nhà kính thấy một người khác có cùng thân phận với anh, A Thái.

“A Thái.”

“Hàn ca.”

“Kim thiếu gia ở bên trong?”

“Àn.”

“Vậy Kim thiếu gia có dặn là không được làm phiền không?”

“Không có.”

Không hỏi gì nữa, Hàn Kính nhẹ nhàng bước vào trong. Nhà kính rất lớn, Hàn Kính đi qua vài dàn hoa, mới nhìn thấy Kim Tại Trung. Kim Tại Trung đang bưng một chậu hoa, nhìn có chút thả hồn. Tuy mùa hoa đã qua, chỉ dư lại lá, nhưng Hàn Kính nhận ra loại hoa đó, đó là loại hoa lần trước Kim Tại Trung cầm lấy trong lòng anh. Hàn Kính mở miệng, nhưng lại đóng lại, sau đó lại mở ra.

“Kim thiếu gia.”

Nghe thấy tiếng Kim Tại Trung xoay đầu lại, trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc, kéo khoé môi lên nở một nụ cười nhạt.

“Thật tiếc, mùa hoa của nó rất ngắn.”

Nói xong, Kim Tại Trung đặt chậu lên dàn hoa, đi vài bước thì dừng, lại lấy một chậu hoa khác, đi về phía Hàn Kính.

“Cái này là do ta trông lúc trước, mầm non đã cao như vậy, ta nhìn qua hình mẫu của nó, cũng rất đẹp.”

Nói đến đây, nụ cười lại nở rộng hơn, ngược đầu nhìn Hàn Kính. Còn Hàn Kính chỉ đứng đó, mỉm cười, trong nụ cười chỉ có sự cung kính.

“Nếu như hoa không đẹp, thì hạt giống của nó sẽ không vào được đây.”

“....nói cũng phải.”

Tuy rằng vẫn cười, nhưng nụ cười lại mất đi sự rạng rỡ. Kim Tại Trung cúi đầu, dùng ngón tay vuốt ve mầm non, sau khi đặt chậu hoa về chỗ cũ thì xoay người.

“Hôm qua bọn họ có đem cho ta một ít giống hoa, thời gian dạo này ta sẽ không ra ngoài, nên người có thể về. Chỗ này, có A Thái là đủ. Đúng rồi, Tiểu Long và Tiểu Tuyết vẫn khỏe chứ?”

“Vâng. Đều rất khỏe.”

Không nói gì nữa, Kim Tại Trung cúi đầu đi về phía dàn hoa. Hàn Kính lắc lắc nắm tay của mình rồi xoay người đi ra cửa, lúc nhìn thấy A Thái đang đứng bên ngoài cửa thì dừng lại, xoay người đi vào trong.

Cầm thấy bên người có người đang đứng sau đó lại quỳ xuống, Kim Tại Trung chỉ chú tâm xới đất vào chiếc chậu trước mặt, không ngược đầu cũng không nói gì. Hàn Kính cầm một chậu hoa, định xới đất vào thì chậu hoa bị lấy đi.

“Không cần, ta muốn tự làm. Loại này là giống hoa cúc lớn Ba Tư... nghe nói Mễ Nhạc thích nhất là hoa cúc lớn Ba Tư, vì Mễ Duy rất thích.”

“.....Ta định đợi hoa nở, mới đưa tới đó, ta, vẫn chưa đi thăm....hoa trồng một cách nghiêm túc, mới đẹp nhất, đúng không?”

Kim Tại Trung nghiêng mặt nhìn Hàn Kính, lộ ra một nụ cười. Hàn Kính rõ ràng nhìn thấy, khoé mắt bắt đầu ửng đỏ của Kim Tại Trung. Cầm chậu hoa đứng dậy, Kim Tại Trung cho hạt giống chuẩn bị sẵn vào chậu hoa sau đó đặt lên dàn.

“Đó không phải lỗi của cậu.”

Hàn Kính cũng đứng dậy, Kim Tại Trung vẫn không quay người lại.

“Ta biết.”

“Nên không phải trách nhiệm của cậu, cũng không ai trách cậu.”

“Cái đó ta cũng biết. Anh ta có trách nhiệm bảo vệ ta, nên mọi người đều cảm thấy đó là lẽ đương nhiên.”

Kim Tại Trung nói, tay phải vô ý đặt lên cánh tay trái. Chần chừ một lát, Hàn Kính vẫn là đi sang đó, đưa tay ôm lấy cậu. Cầm thấy người trong lòng giật mình, sau đó cánh tay của mình bị lấy ra, ấm áp trong lòng một chốc đã biến mất.

“Ta không sao, cảm ơn người.”

Kim Tại Trung xoay người, cười một cái lại lập tức cúi đầu đi ra chỗ khác, nhưng đi được hai bước thì tay đã bị kéo lại, sau đó người bị xoay lại. Xoay người Tại Trung lại, Hàn Kính quả nhiên thấy khoé mắt đỏ của cậu đã ửng nước, một lần nữa kéo người đó vào lòng. Hai người chiều cao tương đương, cầm của Kim Tại Trung đặt lên vai anh, không vùng ra.

Hàn Kính chỉ ôm cậu chặt một chút. Nếu nói Kim Tại Trung vì cái chết của Mễ Nhạc mà đau lòng đến không sống được thì cũng không đúng. Nhưng mắt thấy một người đang sống, vì mình mà biến mất, đó là loại cảm giác gì? Cảm giác nhìn thấy người bên cạnh chết bọn họ đều rất rõ. Trừ đau khổ, bi thương, còn có sợ hãi, cái chết thật sự rất gần kề, lần sau người chết có thể chính là bản thân. Không có bao nhiêu người thật sự không sợ chết. Kim Tại Trung- người vẫn luôn ở thế giới hoà bình an toàn, khác với thế giới của họ, cậu ta sẽ cảm thấy thế nào?

Trong nhà kính tràn ngập hương thơm, Kim Tại Trung nhẹ nhàng dựa vào vòng tay của Hàn Kính, trong không gian im lặng loáng thoáng mùi vị của ái muội.

“....Tại Trung.”

Hàn Kính thử gọi nhỏ. Kim Tại Trung đứng thẳng, nhẹ nhàng rời khỏi vòng tay của Hàn Kính, cười nhẹ.

“Người cuối cùng cũng chịu gọi ta như vậy.”

....

46. Chương 46

CHƯƠNG 46

“Người cuối cùng cũng chịu gọi ta như vậy.”

Không đợi Hàn Kính nói gì, Kim Tại Trung xoay người đi đến bên chậu hoa quỳ xuống.

“A Thái một lát sẽ giúp ta lấy hạt giống mang vào.”

Khép khuôn miệng vừa mở ra lại, Hàn Kính cũng đi sang đó, quỳ xuống, không giúp đỡ, chỉ nhìn. Không lâu sau, A Thái quả nhiên đi vào, sau khi đem hạt giống cho Kim Tại Trung lại đi ra. Hàn Kính nhìn A Thái rồi đi. Lại nhìn Kim Tại Trung đang bận rộn: Trịnh Duẫn Hạo rốt cuộc có dụng ý gì, là cảm thấy anh và Kim Tại Trung quá gần gũi, hay muốn Kim Tại Trung cảm thấy an toàn hơn? Ánh mắt của Hàn Kính dừng lại trên đôi tay đang xới đất của Kim Tại Trung. Đôi tay đó nhìn là biết tay của nam nhân, là tay của người đọc sách nên không thô ráp như bọn họ. Cái loại cuộc sống bình lặng nhưng lại như bị quân thúc này, là thứ cậu ta muốn sao? Hàn Kính kỉ hồ đã định hỏi nhưng lại thôi, đã kiềm chế lại được.

Kim Tại Trung cứ như vậy bận rộn cả buổi trưa, trong đó thỉnh thoảng hai người lại tùy tiện tán gẫu một chút, Lúc A Thái vào thông báo đã tới giờ dùng cơm trưa, Kim Tại Trung mới xoay sang Hàn Kính.

“Chiều nay không có chuyện gì, không cần đến, chăm sóc cho Tiểu Long và Tiểu Tuyết đi, nếu không lúc bận lại không có thời gian bên cạnh chúng nó.”

“Vâng.”

“Ngày mai ta không ra ngoài, người, vẫn tới chứ?”

“Ân.”

Kim Tại Trung cười rồi quay người, nhưng lại bị kéo vào vòng tay đó. Không vùng ra, Kim Tại Trung chỉ để người sau lưng ôm lấy.

“Tại Trung.”

“Chuyện gì?”

Giọng Kim Tại Trung rất nhỏ, nhưng vì đứng rất gần nên Hàn Kính nghe rất rõ.

“Chiều nay, ta...”

“Người không cần đến. Ta muốn nghỉ ngơi. Còn nữa, ta nên đi dùng cơm đây.”

“Ân.”

Hàn Kính đáp lại nhưng tay vẫn không thả lỏng.

“Nếu không ra ngoài, A Thái sẽ vào gọi nữa.”

Hàn Kính cuối cùng cũng buông tay, Kim Tại Trung cúi đầu đi về trước vài bước lại dừng lại, đứng một lúc không quay đầu lại, sau đó tiếp tục bước đi. Hàn Kính cũng chậm rãi theo ra ngoài.

Ăn xong cơm trưa trở về phòng ngủ, Kim Tại Trung mở cuốn sổ ra, rất lâu cũng không đặt bút xuống viết. đi đến phòng tắm rửa mặt, lúc đi ra lấy điện thoại gọi một số, nhưng chỉ đổ chuông hai hồi đã cúp máy.

.

Thái Lan.

Trịnh Duẫn Hạo sau khi nói xin lỗi với người đối diện, mới đứng dậy rời khỏi, Đặng Dũng đi theo sau lưng.

“Chuyện gì?”

“Vừa nãy Kim thiếu gia gọi, nhưng chỉ đổ chuông hai tiếng đã cúp máy. Sau đó ta gọi về hỏi bọn họ, nhưng không có chuyện gì. Anh xem...”

“Đợi trở về rồi nói.”

“Vâng.”

Lúc về đến nơi ở, cầm điện thoại trong tay được mười phút, Trịnh Duẫn Hạo mới bấm một số. Nhưng chuông đổ rất lâu, vẫn không có người bắt máy, đưa điện thoại ra khỏi tai, nhìn rất lâu, cuối cùng cũng cúp máy, gọi một số khác.

Tổng tâu vừa từ trong nhà bếp đi ra liền nghe thấy chuông điện thoại trong phòng khách, liền chạy đi bắt, vì gọi vào điện thoại này thường chỉ có thiếu gia và lão gia.

“Tổng tẩu phải không?”

“Vâng. Thiếu gia.”

“Kim thiếu gia không ở đó àh?”

“Kim thiếu gia đến hồ nước trong vườn hoa rồi, cậu ấy bảo là viết nhạc và thổi sáo. Có cần gọi Kim thiếu gia nghe điện thoại không?”

“Không cần. Hàn Kính tới chưa?”

“Cậu ta lúc trưa có tới, đến chiều thì về rồi, lúc này ta vừa đưa trà cho Kim thiếu gia chỉ thấy A Thái ở đó.”

“Àn. Không cần nói cho Kim thiếu gia biết ta có gọi về.”

“Vâng.”

Tổng tẩu vừa đặt điện thoại xuống, Kim Tại Trung đã đi vào cửa.

“Kim thiếu gia đã về rồi ah.”

“Àn. Đột nhiên cảm thấy hơi mệt. muốn nghỉ ngơi một chút.”

“Vậy có cần gọi Hà Phương đến?”

“Không cần, chỉ là hơi mệt thôi. Cơm tối không cần gọi ta.”

“Vâng.”

Nhìn Kim Tại Trung đang cười có chút miễn cưỡng đi lên lầu, Tổng tẩu chần chừ gọi cậu lại.

“Kim thiếu gia.”

“Có chuyện gì sao?”

“Oh, không có gì, cậu nghỉ ngơi đi.”

“Àn.”

Vốn dĩ vì hơi buồn nên muốn vào phòng ngủ yên tĩnh ngồi một chút, bây giờ cũng cảm thấy hơi mệt. Vào phòng ngủ, Kim Tại Trung liền đi đến giường lớn. Nằm trên giường một lát, nghĩ xem có nên gọi điện thoại sang bên đó hay không. Lấy điện thoại lúc nhìn thấy cuộc gọi nhớ còn tưởng bên đó gọi sang đây trước, lúc nhìn thấy màn hình hiển thị, Kim Tại Trung ngây người một lát, tiếp đến liền nở nụ cười. Trước đây nhìn những số điện thoại đã được lưu trong điện thoại, phát hiện cái số lưu tên là “Ta” cư nhiên là của Trịnh Duẩn Hạo liền bật cười, có ai lại lưu số của mình trong điện thoại người khác là “Ta” không chứ? Nhìn điện thoại một lát, tay gần bấm nút gọi lại thì dừng.

Bên cửa hẳn chắc đã khuya rồi, vẫn là thôi vậy.

Kim Tại Trung gọi cho số lúc đầu định gọi. Đơn giản nói vài câu rồi cúp máy, vẫn là không muốn buông vật nằm trong tay, cuối cùng nhịn không được đã nhấn một tin. Một lát sau, Kim Tại Trung có chút hối hận, trong lòng lại canh cánh kì vọng. Nhưng mười phút sau điện thoại vẫn im lặng trong tay, nhẹ nhàng thở dài, lúc đưa tay sang ngăn kéo thì, điện thoại đột nhiên run lên, khiến Kim Tại Trung hết hồn. Nhìn thấy biểu thị trên màn hình, khoé môi của Kim Tại Trung không tự giác kéo lên. Mở tin nhắn ra xem, nội dung cư nhiên chỉ có một chữ, Kim Tại Trung kì hồ xem một lúc lâu mới đặt điện thoại xuống, nằm xuống giường.

Sau đó mỗi ngày Hàn Kính đều tới đúng giờ, nhưng Kim Tại Trung không đến nhà kính nữa, A Thái vẫn đi theo, hai người không có những hành động thân mật hơn tán gẫu. Nụ cười của Kim Tại Trung nhiều hơn trước, Tổng tẩu nhìn thấy cũng an tâm hơn nhiều.

Những việc của Trịnh Duẩn Hạo bên Thái một việc tiếp một việc, những việc đó không phải hai ba ngày là có thể làm xong. Loại cuộc sống này hẳn đã quen rồi, xong việc một ngày liền quay về nơi ở đi dạo, có lúc thì uống li rượu vang, sau đó đi ngủ, bồi dưỡng sức khoẻ để làm những việc tiếp theo, nhưng lần này có chút khác, mỗi tối trở về đều sẽ làm một chuyện chính là mở điện thoại ra đọc tin nhắn khoảng mười chữ,

nhưng bây giờ có chút khó chịu. Nghe thấy tiếng gõ cửa, Trịnh Duẩn Hạo bỏ chiếc điện thoại xuống bàn, ngồi trên ghế.

“Vào đây.”

Người đẩy cửa vào là Đặng Dũng. Đi đến trước bàn, đặt xuống một phong bì.

“Cái này vừa được gửi tới.”

“Àn. Người ra ngoài đi.”

“Vâng.”

Sau khi ra ngoài, đóng cửa lại, vừa xoay người thì Đào Chí Cương đợi ở bên ngoài liền xuất hiện.

“Oh, người nói xem lúc này đại ca có vui hơn rồi chứ.”

“Chắc vậy.”

Đặng Dũng từ trước đến nay đều không hứng thú với những vấn đề “vô vị” của Đào Chí Cương, lần này lại cười, trả lời một câu.

Kì thực thứ trong phong bì rất đơn giản, ba tấm hình mới nhất của Kim Tại Trung bên Mĩ, mỗi tấm đều là nụ cười rạng rỡ của cậu. Ba tấm này gửi tới đều là do họ tự tay nhận, dĩ nhiên là biết nội dung tấm ảnh. Hai người nghĩ, đoạn trước, Trịnh Duẩn Hạo vì Kim Tại Trung buồn bã mà khổ não, lần này nhìn thấy những bức ảnh này chắc chắn sẽ rất vui! Nhưng hai người không biết “nội tình” chỉ cần nhìn thấy bức ảnh nụ cười rạng rỡ của Kim Tại Trung, Trịnh Duẩn Hạo lại có một cảm giác khác.

47. Chương 47

CHƯƠNG 47

Sau khi Đặng Dũng đóng cửa lại, Trịnh Duẩn Hạo lấy ảnh ra, người trong ba tấm ảnh chủ yếu có 5 người: Kim Tại Trung, Hàn Kính, A Thái, hai đứa con sinh đôi của Hàn Kính. Tấm thứ nhất Kim Tại Trung hai tay bế một đứa trẻ, cười rạng rỡ, giống như đang nói gì với nó, Hàn Kính ngồi bên cạnh, trong nụ cười mang theo hạnh phúc, sau đó là A Thái sau lưng họ, làm việc nghiêm túc, một bộ dạng nghiêm chỉnh. tấm thứ hai, trên bãi cỏ, Kim Tại Trung hạnh phúc nhìn hai đứa trẻ đang vui đùa, Hàn Kính ngồi bên cạnh nhìn, chuyển sang A Thái lúc này đang cúi đầu ăn thức ăn trong tay. Tấm thứ ba, hai đứa trẻ đang chơi đùa, Kim Tại Trung nghiêng người nhận lấy nước từ tay Hàn Kính, nhìn Hàn Kính cười trong đó mang theo hạnh phúc, còn ánh mắt Hàn Kính nhìn cậu, trong mắt Hàn Kính lại mang vẻ sùng nịnh, A Thái sau khi ăn cơm lại tiếp tục thực hiện nhiệm vụ.

Còn trên mặt Trịnh Duẩn Hạo hoàn toàn không có chút màu sắc của sự vui vẻ, ngược lại tràn đầy nộ khí. Ba tấm ảnh đã sớm bị vỡ thành một cục, một tay khác cầm lấy điện thoại ném ra xa! Tin nhắn [chú ý an toàn, có thể về sớm một chút không?] cũng tan nát theo chiếc điện thoại.

“Đại ca!”

Nghe thấy tiếng trong phòng, Đặng Dũng và Đào Chí Cương ở bên ngoài cũng mở cửa đi vào. Hai người còn chưa biết có chuyện gì xảy ra, Trịnh Duẩn Hạo đã đi đến bên cạnh họ.

“A Dũng, đi lái xe.”

“Vâng.”

Hai người nhìn nhau một lát, lướt mắt quanh phòng, nhìn thấy chiếc điện thoại bị bể trong những mảnh vỡ của chiếc bình. Hai người nhíu mắt đi theo xuống dưới. Những bức ảnh bị vỡ dưới gầm bàn, họ không nhìn thấy.

Xe lái đi không có xác định điểm đến, biểu tình trên mặt Đặng Dũng và Đào Chí Cương đều không thả lỏng được. Xe của họ đã ra ngoài hơn nửa tiếng, tâm trạng của Trịnh Duẩn Hạo vẫn không chuyển tốt. Xe vẫn không chạy, lướt đi trong bóng đêm, trên đường vẫn rất náo nhiệt.

“Lái chậm một chút.”

“Vâng.”

Tiếng của Trịnh Duẩn Hạo từ sau truyền đến, Đặng Dũng lái chậm lại.

Trượt cửa sổ xe xuống, Trịnh Duẩn Hạo hướng mắt lên trên con đường náo nhiệt, một bài hát truyền đến.

“Dừng xe.”

Xe dừng lại trước một tiệm hoa, tiếng nhạc truyền từ trong tiệm hoa. Xe chưa dừng được hai phút, bài hát đã kết thúc. Đặng Dũng từ kính chiếu hậu nhìn thấy Trịnh Duẩn Hạo đang ngẩn ngơ, muốn nói nhưng lại mở miệng được. Nhưng, bọn họ mở cửa sổ dừng lại ở một chỗ như vậy là không an toàn, càng nói, một tiệm hoa mở cửa đến khuya như vậy cũng hơi kì lạ.

“Đại ca....”

“A Chí, người đi hỏi xem bài hát lúc nãy là bài gì. Còn nữa, mua một đóa hoa, bảo họ bật thêm một lần.”

Đúng vào lúc Đặng Dũng muốn nói, Trịnh Duẩn Hạo đã ra lệnh. Đào Chí Cương chỉ có thể mở cửa xuống xe.

“Đợi đã, mua tường vi, màu hồng phấn.”

“Vâng.”

Đào Chí Cương đi một lát đã cầm một đóa hoa, từ tiệm hoa đi ra, trong đó chỉ có bảy đóa tường vi.

“Chủ tiệm nói, người mua tường vi rất ít, nên nhập vào rất ít, trong tiệm chỉ còn nhiều đây.”

“Àn.”

Nhìn hoa trong tay, Trịnh Duẩn Hạo đặt nó vào chỗ bên cạnh. Sau khi nghe xong báo cáo, lúc bài hát phát xong một lần nữa, Trịnh Duẩn Hạo liền để Đặng Dũng lái xe đi.

Xe đang trên đường trở về, Trịnh Duẩn Hạo thu hồi ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, chuyển lên bó tường vi bên cạnh.

Hoa được bọc rất đẹp, nhưng hoa lại không đẹp lắm, so với lần đó khác rất nhiều, không biết có phải vì lúc đó hoa được chăm sóc tốt, hay là vì người.

Dùng tay đưa hoa đến trước mũi.

Ngay cả mùi thơm cũng thua xa, mùi trên người cậu vẫn thơm hơn nhiều.

Trịnh Duẩn Hạo mở cửa sổ xe ra, cầm hoa đưa ra ngoài, buông tay, hoa rất nhanh rơi xuống đất, sau đó bị xe đằng sau cán qua....

.

Dùng xong cơm tối, Kim Tại Trung ngồi trong phòng ngủ chỉ có mình cậu, không biết phải làm gì. Đứng trước cửa sổ, nhìn ra bên ngoài vừa đúng lúc bảo vệ thay ca. Những người bảo vệ ở đây cũng không quá nhiều, nhưng tuân thủ luật nghiêm khắc, thay ca không theo giờ, bảo vệ nào cũng đều quen biết nhau, nên muốn lên vào là không thể được. Phạm vi hoạt động của bảo vệ và người dưới cũng được giới hạn, ngày nay ở đâu, có nhiệm vụ gì, đêm hôm trước đều được tập hợp tại một chỗ để công bố, nếu như ai không có mệnh lệnh hay không phải trong tình trạng quá nguy cấp mà xuất hiện ở nơi không nên xuất hiện, đều không được cho phép.

Kim Tại Trung xoay người trở về bên ghế sofa, vừa định ngồi xuống thì nghe thấy tiếng gõ cửa, nghi hoặc nghĩ: “Tổng tẩu giờ này đến có chuyện gì?” sau đó đi mở cửa. Nhưng mở cửa ra không phải Tổng tẩu, mà là A Thái trong tay cầm một chiếc hộp giấy nhỏ.

“Kim thiếu gia.”

“Có chuyện gì không?”

“Vừa nãy bọn họ gửi tới, nói là đại ca dặn phải đưa cho Kim thiếu gia.”

A Thái vừa nói vừa đưa chiếc hộp cho cậu, Kim Tại Trung nhận lấy chiếc hộp.

“Từ Thái gửi sang?”

“Vâng.”

“Được rồi, người lui xuống đi.”

“Vâng.”

Đóng cửa lại, Kim Tại Trung ngồi trên sofa, mở hộp giấy ra.

“Thật là, tại sao lại gói như vậy, đây là cổ tình không để người khác mở ra hay sao!”

Kim Tại Trung một bên phàn nàn một bên cố gắng mở chiếc hộp.

Nếu như thứ này từ Thái gửi sang, vậy tức là không phải ở trong nhà, cũng đã một thời gian không nghe thấy tin tức của hắn. Trừ hai tủ sách lớn kia, Trịnh Duẫn Hạo rất ít khi tặng cậu cái gì. Cái hộp này khá nhẹ, là gì nhỉ?

Cuối cùng cũng mở được, Kim Tại Trung lấy ra thứ được bọc lại trong đó. Xé lớp giấy bọc ra, Kim Tại Trung hơi ngạc nhiên, là một chiếc đĩa được bỏ trong hộp, nhìn giống CD, nhưng trong hộp trừ chiếc đĩa đó ra không có bất kì thứ gì.

Chẳng lẽ là phim của bố mẹ cậu? Nhưng lần trước bỏ trong phong thư, chưa bao giờ được gói như vậy. Nhưng nếu không phải, thì là gì?

Kim Tại Trung quyết định không đoán già đoán non nữa, vẫn là để dàn máy DVD nói cho mình biết. Cái dàn máy chiếu phim gia đình này cũng mới một cách đáng ngờ, Kim Tại Trung không biết nó được “chăm sóc” rất cẩn thận còn không phải sau khi cậu tới mới có, cậu cũng không có ý định đi tìm hiểu.

“CD?! Rốt cuộc hắn ta muốn làm gì?”

Trong lúc Kim Tại Trung đang thắc mắc, trong loa truyền đến tiếng dương cầm du dương....

Bài hát kết thúc rồi, Kim Tại Trung không biết mình phải phản ứng như thế nào mới thích hợp. Một bài ca khá hay nhưng nếu như cậu không nghe nhầm, đó chắc là tiếng Thái, vấn đề là cậu nghe không hiểu tiếng Thái, nên không hiểu được ý nghĩa của bài hát.

Trịnh Duẫn Hạo chẳng lẽ chỉ muốn cậu nghe bài này?! Vậy tại sao lại phải rắc rối như vậy? Nhưng nếu như trong đó có ý nghĩa gì đặc biệt vậy tại sao phải là một bài nhạc Thái, Trịnh Duẫn Hạo biết rõ cậu không biết tiếng Thái.

Chính là trong lúc Kim Tại Trung đang nghi hoặc, thì trong loa truyền đến một âm thanh, rất dài, chỉ có một câu. Kim Tại Trung chắc chắn: tuyệt đối không sai đó là tiếng của Trịnh Duẫn Hạo! Tại Trung vội vàng tua lại, nhưng nghe đi nghe lại bốn lần, tuyên bố bỏ cuộc.

Trịnh Duẫn Hạo thu một câu nói của mình vào sau khi bài hát kết thúc. Nếu như câu này của Trịnh Duẫn Hạo là muốn nói cho cậu nghe, tại sao lại phải cách một lúc lâu như vậy, nếu như không phải lúc đó mình đang suy nghĩ ý nghĩa của lời bài hát, rất có khả năng không nghe thấy câu đó. Nhưng nếu như không muốn mình nghe, vậy tại sao lại nói? Mà quan trọng bây giờ là tại sao hắn phải dùng tiếng Thái?! Bản thân nghe bốn lần, vẫn không hiểu gì cả, cũng không phải bất kì câu nói đơn giản nào cậu vô tình nhớ được trong phim Thái. Trịnh Duẫn Hạo rốt cuộc đang nghĩ gì?

DVD biểu thị đã kết thúc, Kim Tại Trung lại bấm nút play, đứng dậy, nằm trên giường, nhắm mắt lại, im lặng nghe giai điệu truyền đến từ loa, lúc bài hát gần đến khúc cuối thì đột nhiên truyền đến tiếng gõ cửa, lần này Kim Tại Trung có thể khẳng định người gõ cửa là Tổng tài. Liên đứng dậy bấm nút tạm dừng, đi mở cửa, đứng trước mặt cậu quả nhiên là Tổng tài.

“Kim thiếu gia, điện thoại của thiếu gia.”

Tổng tẩu cười mỉm, đưa điện thoại. Kim Tại Trung rất ngạc nhiên, nhưng vẫn mỉm cười, bắt điện thoại, không nói gì. Tổng tẩu cười cười, xoay người đi xuống lầu. Kim Tại Trung đóng cửa xoay người lại, đưa điện thoại không dây đến bên tai.

“Là ta.”

“Ân. Những thứ bên trong đã nghe qua chưa?”

“Nghe rồi, rất hay. Nhưng...ta không hiểu.”

“Ân.”

Sau khi Trịnh Duẩn Hạo trả lời như vậy, Kim Tại Trung một lúc không biết nên nói gì, điện thoại một chỗ im lặng, im ắng đến nỗi kì hồ có thể nghe thấy tiếng hô hấp của đối phương. Kim Tại Trung cầm điều khiển từ xa bấm nút play.

“Ta vừa rồi đang nghe, thì Tổng tẩu gõ cửa....người bên đó, vẫn còn việc sao?”

“Ân.”

Lại một tiếng trả lời đơn giản, sau đó Kim Tại Trung nghe thấy tiếng cúp điện thoại. Đưa điện thoại ra khỏi tai lại đặt lên bàn, Kim Tại Trung trong lòng có chút lạc lõng: công việc, Trịnh Duẩn Hạo sẽ không nói với cậu; tình cảm, Trịnh Duẩn Hạo chỉ luôn làm mà không nói, bây giờ bản thân lại có ý tránh né.

Trừ hai thứ này, giữ bọn họ không có gì để nói. Nhưng rất nhanh, khuôn mặt của Kim Tại Trung lại lộ ra nụ cười. Trừ lần đó cậu gọi qua đó Trịnh Duẩn Hạo gọi lại, lần này là lần đầu tiên Trịnh Duẩn Hạo đi xa gọi điện cho cậu. Âm thanh cứ lưu động trong không gian, Kim Tại Trung cầm áo choàng bước vào trong phòng tắm.

Dòng nước ấm áp chảy dài trên cơ thể, Kim Tại Trung vuốt mái tóc ướt ra đằng sau.

“Hình như hơi dài, ngày mai, phải đi cắt tóc.”

Nước chảy qua khoe môi đang nhếch lên, chan hoà chảy xuống ngực.

Cho đến khi ra khỏi salon cao cấp đó, Hàn Kính vẫn có chút kì lạ, hình Kim Tại Trung quay đầu nở nụ cười rạng rỡ hỏi anh [thế nào?] vẫn lưu động trước mắt. Còn nhìn Kim Tại Trung lúc đó trừ từ kinh ngạc, anh không tìm được từ nào để hình dung. Sau khi mái tóc dài mềm mại được thay thế bằng mái tóc ngắn gọn gàng, nét nam tính lúc trước bị mái tóc dài che đi đã được lộ ra, nhưng lại khiến người khác cảm thấy “tuyệt mỹ”.

Hàn Kính nhớ lần đầu gặp Kim Tại Trung tóc của cậu chỉ dài hơn lúc sau khi cắt một chút, nhưng có thể tại vì lúc đó cậu hơi âm trầm nên nhìn có vẻ nữ tính, nên lúc đó mình không cảm thấy kinh ngạc, cũng có thể bây giờ bản thân mang tâm trạng khác.

“Ta một lát muốn đi ăn món Thái.”

“Uh, vâng.”

Kim Tại Trung ngắt lời của Hàn Kính.

“Người có chỗ nào giới thiệu không?”

.

“Bây giờ đừng đưa đồ ăn lên trước, đợi đến khi bọn ta gọi mới đem lên.”

“Vâng.”

Sau khi người phục vụ đi khỏi phòng, Kim Tại Trung dừng dậy đi đến bên cửa sổ.

“Tiệm bậc nhất quả nhiên phong cảnh cũng khác.”

Tiệm bọn họ tới là tiệm bán các món ăn Thái tốt nhất ở đây. Chỗ này đặc sắc nhất, vì từ lâu bạn đến người phục vụ đều là người Thái nhưng mỗi người phục vụ đều nói tiếng Anh một cách lưu loát. Nó là loại nhà bằng gỗ hai tầng, rất yên tĩnh khiến tâm trạng người ta trở nên bình yên.

“Không thích sao?”

“Một nơi đẹp như vậy sao không thích được.”

“Gọi nhiều món như vậy, ta còn tưởng người rất đói, sao không cho ăn ngay?”

“Ta muốn để bản thân đói thêm chút nữa, một lần ăn cho đã!”

Kim Tại Trung nghiêng đầu cười nghịch ngợm.

“Nếu không hôm sau lại ăn không được.”

“Sao lại ăn không được! Chỉ cần người...”

Lời của Hàn Kính đột nhiên dừng lại, một lát sau thì hiểu được ý nghĩa của Kim Tại Trung muốn nói, biểu tình vui vẻ trên khuôn mặt mất đi, nhẹ nhàng ôm Kim Tại Trung vào lòng.

“Sẽ không đâu.”

Hai người đứng như vậy một lát, không ai nói gì.

“Vừa nãy gọi rất nhiều món cà ri, nhưng canh lại không gọi, biết tại sao không?”

“Vừa nãy ta vẫn cảm thấy kì lạ, tại sao vậy?”

“Ta muốn uống nước ép người mua lần trước.”

“Nhưng chỗ đó cách đây khá xa, người ở đây....”

“A Thái không phải ở đây sao? Sẽ không có chuyện gì đâu. Còn nếu để anh ta đi mua, ta sợ anh ta sẽ mua nhầm, không phải mùi vị đó.”

“Được, ta sẽ cố gắng về nhanh.”

“Àn.”

Sau khi nhìn thấy Hàn Kính ra khỏi phòng, Kim Tại Trung xoay người, nhìn ra cảnh sắc bên ngoài cửa sổ.

“A Thái, vào đây!”

“Kim thiếu gia.”

Trước đó được dặn dò đứng bên ngoài, A Thái đẩy cửa đi vào.

“Giúp ta gọi người phục vụ lúc nãy vào đây. Nhanh lên.”

“Vâng.”

“Tiên sinh. Muốn đem món ăn lên phải không ạ? Hay còn cần thêm gì nữa ạ?”

Cô phục vụ cung kính đứng trước mặt Kim Tại Trung.

“Đều không phải. Thật ra, ta muốn nhờ người giúp ta một chuyện.”

“Mời tiên sinh nói. Nếu như trong phạm vi phục vụ của chúng tôi, chúng tôi sẽ cố gắng làm ngài hài lòng.”

“Xin hỏi, người biết tiếng Thái không? Oh, ta muốn người giúp ta phiên dịch một thứ, là một bài hát.”

“Biết, trước hết ta muốn mạo muội hỏi một chút, ngài có phải đến từ Trung Quốc không ạ?”

“Đúng vậy.”

“Vậy thì tốt! Kì thực ta cũng là một nửa người Trung Quốc, cha ta là người Trung Quốc, ta còn biết tiếng hoa!”

Nữ phục vụ liền thoải mái hơn. Kì thực nếu trước mặt khách nhân khác, thái độ của nàng nhất định sẽ như trước. Nhưng người khác nhân với vẻ bề ngoài đẹp như vậy, trên mặt luôn mang một nụ cười ôn nhu, khiến người ta không kiềm chế được muốn trở nên thân thiết.

“Có cần ta dịch trực tiếp sang tiếng Hoa không?”

“Được, cảm ơn người! Nhưng ta chỉ phát âm theo, nên không chính xác lắm..”

Thái độ khác nhau của người trước mặt khiến Kim Tại Trung hơi ngạc nhiên, nhưng cậu hiện tại không có thời gian tính toán nhiều như vậy.

“Vậy mời ngài nói thử.”

Kim Tại Trung nường theo kí ức phát ra những âm tiết mà cậu hoàn toàn không hiểu.

“Ngài nói rất tốt ah! Nhưng ngài không cần nói tiếp nữa, vì bài hát này ta từng nghe qua, mà còn rất thích, đây là một bản tình ca.”

Lúc Hàn Kính trở về, món ăn đầu tiên Kim Tại Trung gọi được đem lên, Kim Tại Trung ngồi bên bàn mỉm cười với anh.

“Sao rồi, ta dự đoán rất đúng phải không, bây giờ ta thật sự rất đói!”

Kim Tại Trung vươn tay nhận li nước ép từ Hàn Kính đặt lên bàn, liền lập tức bắt đầu ăn, Hàn Kính vừa cười vừa ngồi cạnh cậu.

Sau khi xuống xe, tay của Kim Tại Trung vẫn luôn để trong túi, tay mân mê tờ giấy mỏng. Đi vào trong phòng ngủ, Kim Tại Trung đi thẳng đến tủ đầu giường, lấy cuốn sổ mở ra, kẹp tờ giấy vào trong đó. Tay chậm rãi lướt lên từng chữ, cuối cùng vẫn là gấp cuốn sổ lại.

Kim Tại Trung cầm máy sấy bước ra từ phòng tắm, ngồi trên giường. Vừa ngồi xuống thì dừng lại động tác sấy tóc, liền nằm xuống giường. Nhưng không lâu sau lại ngồi dậy, nhìn chiếc gối bị làm ướt mất bật cười.

“Hắn không ở đây, còn muốn ai làm giúp người nữa!”

Kim Tại Trung trong lúc tự nói chuyện một mình, ánh mắt liền lướt đến ngăn kéo đó. Chà xát mái tóc một cách loạn xạ, Kim Tại Trung một lần nữa mở ngăn kéo, lấy cuốn sổ ra, mở ngay trang đó. Nhìn một lát, cầm bút viết vài dòng trên giấy trắng, sau đó mở đóng cuốn sổ lại, rồi bỏ lại về chỗ cũ, đóng ngăn kéo. Kim Tại Trung mới bỏ CD vào đầu DVD, sau đó chỉ để lại đèn đầu giường, xoay người nằm trên giường, nhắm mắt lại, im lặng nghe. Lời ca được hát ngân vang, từng lời từng lời của bài hát lướt qua trong trí óc Kim Tại Trung:

Cảm tạ khi được quen biết em

Đem đến cho anh những điều tốt đẹp

Cảm tạ lời thề của em

Nói rằng sẽ không bao giờ rời xa anh

Vì một người có thể từ bỏ tất cả

Mặc kệ mọi thứ mà tiếp tục bước đi

Nói lời từ biệt với nỗi đau của con tim tan vỡ

Vượt qua những năm tháng khó khăn dài dằng

Hạnh phúc bây giờ chính là vì có một người quan tâm

Chính là mỗi ngày có em bên cạnh

Vừa biết được mùi vị ngọt ngào dưới tận đáy lòng

Vừa biết được ý nghĩa của cuộc sống

Chỉ có một trái tim dâng cho em

Anh cố gắng hết sức

Bất luận là tốt xấu cũng như mặc cho khó khăn

Anh cũng sẽ không bị lung lay

Mãi ở bên cạnh em
Cho đến khi sinh mạng này mất đi
Xa cách em một ngày thật dài dang biết bao
.....
.....
Vừa biết được mùi vị ngọt ngào dưới tận đáy lòng
Vừa biết được ý nghĩ của cuộc sống
Xin em hãy lắng nghe tiếng lòng anh
Mỗi ngày đều không ngừng lặp lại
Anh yêu em
.....

48. Chương 48

Chẳng lẽ là phim của bố mẹ cậu? Nhưng lần trước bỏ trong phong thư, chưa bao giờ được gói như vậy. Nhưng nếu không phải, thì là gì?

Kim Tại Trung quyết định không đoán già đoán non nữa, vẫn là để dàn máy DVD nói cho mình biết. Cái dàn máy chiếu phim gia đình này cũng mới một cách đáng ngờ, Kim Tại Trung không biết nó được “chăm sóc” rất cẩn thận còn không phải sau khi cậu tới mới có, cậu cũng không có ý định đi tìm hiểu.

“CD?! Rốt cuộc hần ta muốn làm gì?”

Trong lúc Kim Tại Trung đang thắc mắc, trong loa truyền đến tiếng dương cầm du dương....

Bài hát kết thúc rồi, Kim Tại Trung không biết mình phải phản ứng như thế nào mới thích hợp. Một bài ca khá hay nhưng nếu như cậu không nghe nhầm, đó chắc là tiếng Thái, vấn đề là cậu nghe không hiểu tiếng Thái, nên không hiểu được ý nghĩa của bài hát.

Trịnh Duẫn Hạo chẳng lẽ chỉ muốn cậu nghe bài này?! Vậy tại sao lại phải rắc rối như vậy? Nhưng nếu như trong đó có ý nghĩa gì đặc biệt vậy tại sao phải là một bài nhạc Thái, Trịnh Duẫn Hạo biết rõ cậu không biết tiếng Thái.

Chính là trong lúc Kim Tại Trung đang nghi hoặc, thì trong loa truyền đến một âm thanh, rất dài, chỉ có một câu. Kim Tại Trung chắc chắn: tuyệt đối không sai đó là tiếng của Trịnh Duẫn Hạo! Tại Trung vội vàng tua lại, nhưng nghe đi nghe lại bốn lần, tuyên bố bỏ cuộc.

Trịnh Duẫn Hạo thu một câu nói của mình vào sau khi bài hát kết thúc. Nếu như câu này của Trịnh Duẫn Hạo là muốn nói cho cậu nghe, tại sao lại phải cách một lúc lâu như vậy, nếu như không phải lúc đó mình đang suy nghĩ ý nghĩa của lời bài hát, rất có khả năng không nghe thấy câu đó. Nhưng nếu như không muốn mình nghe, vậy tại sao lại nói? Mà quan trọng bây giờ là tại sao hần phải dùng tiếng Thái?! Bản thân nghe bốn lần, vẫn không hiểu gì cả, cũng không phải bất kì câu nói đơn giản nào cậu vô tình nhớ được trong phim Thái. Trịnh Duẫn Hạo rốt cuộc đang nghĩ gì?

DVD biểu thị đã kết thúc, Kim Tại Trung lại bấm nút play, đứng dậy, nằm trên giường, nhắm mắt lại, im lặng nghe giai điệu truyền từ loa, lúc bài hát gần đến khúc cuối thì đột nhiên truyền đến tiếng gõ cửa, lần này Kim Tại Trung có thể khẳng định người gõ cửa là Tổng tẩu. Liền đứng dậy bấm nút tạm dừng, đi mở cửa, đứng trước mặt cậu quả nhiên là Tổng tẩu.

“Kim thiếu gia, điện thoại của thiếu gia.”

Tổng tẩu cười mỉm, đưa điện thoại. Kim Tại Trung rất ngạc nhiên, nhưng vẫn mỉm cười, bắt điện thoại, không nói gì. Tổng tẩu cười cười, xoay người đi xuống lầu. Kim Tại Trung đóng cửa xoay người lại, đưa điện thoại không dây đến bên tai.

“Là ta.”

“Ân. Những thứ bên trong đã nghe qua chưa?”

“Nghe rồi, rất hay. Nhưng...ta không hiểu.”

“Ân.”

Sau khi Trịnh Duẩn Hạo trả lời như vậy, Kim Tại Trung một lúc không biết nên nói gì, điện thoại một chốc im lặng, im ắng đến nỗi kì hồ có thể nghe thấy tiếng hô hấp của đối phương. Kim Tại Trung cầm điều khiển từ xa bấm nút play.

“Ta vừa rồi đang nghe, thì Tổng tẩu gõ cửa....người bên đó, vẫn còn việc sao?”

“Ân.”

Lại một tiếng trả lời đơn giản, sau đó Kim Tại Trung nghe thấy tiếng cúp điện thoại. Đưa điện thoại ra khỏi tai lại đặt lên bàn, Kim Tại Trung trong lòng có chút lạc lõng: công việc, Trịnh Duẩn Hạo sẽ không nói với cậu; tình cảm, Trịnh Duẩn Hạo chỉ luôn làm mà không nói, bây giờ bản thân lại có ý tránh né.

Trừ hai thứ này, giữ bọn họ không có gì để nói. Nhưng rất nhanh, khuôn mặt của Kim Tại Trung lại lộ ra nụ cười. Trừ lần đó cậu gọi qua đó Trịnh Duẩn Hạo gọi lại, lần này là lần đầu tiên Trịnh Duẩn Hạo đi xa gọi điện cho cậu. Âm thanh cứ lưu động trong không gian, Kim Tại Trung cầm áo choàng bước vào trong phòng tắm.

Dòng nước ấm áp chảy dài trên cơ thể, Kim Tại Trung vuốt mái tóc ướt ra đằng sau.

“Hình như hơi dài, ngày mai, phải đi cắt tóc.”

Nước chảy qua khoe môi đang nhếch lên, chan hoà chảy xuống ngực.

Cho đến khi ra khỏi salon cao cấp đó, Hàn Kính vẫn có chút kì lạ, hình Kim Tại Trung quay đầu nở nụ cười rạng rỡ hỏi anh [thế nào?] vẫn lưu động trước mắt. Còn nhìn Kim Tại Trung lúc đó trừ từ kinh ngạc, anh không tìm được từ nào để hình dung. Sau khi mái tóc dài mềm mại được thay thế bằng mái tóc ngắn gọn gàng, nét nam tính lúc trước bị mái tóc dài che đi đã được lộ ra, nhưng lại khiến người khác cảm thấy “tuyệt mỹ”.

Hàn Kính nhớ lần đầu gặp Kim Tại Trung tóc của cậu chỉ dài hơn lúc sau khi cắt một chút, nhưng có thể tại vì lúc đó cậu hơi âm trầm nên nhìn có vẻ nữ tính, nên lúc đó mình không cảm thấy kinh ngạc, cũng có thể bây giờ bản thân mang tâm trạng khác.

“Ta một lát muốn đi ăn món Thái.”

“Uh, vâng.”

Kim Tại Trung ngắt lời của Hàn Kính.

“Người có chỗ nào giới thiệu không?”

.

“Bây giờ đừng đưa đồ ăn lên trước, đợi đến khi bọn ta gọi mới đem lên.”

“Vâng.”

Sau khi người phục vụ đi khỏi phòng, Kim Tại Trung đứng dậy đi đến bên cửa sổ.

“Tiệm bậc nhất quả nhiên phong cảnh cũng khác.”

Tiệm bọn họ tới là tiệm bán các món ăn Thái tốt nhất ở đây. Chỗ này đặc sắc nhất, vì từ lâu bạn đến người phục vụ đều là người Thái nhưng mỗi người phục vụ đều nói tiếng Anh một cách lưu loát. Nó là loại nhà bằng gỗ hai tầng, rất yên tĩnh khiến tâm trạng người ta trở nên bình yên.

“Không thích sao?”

“Một nơi đẹp như vậy sao không thích được.”

“Gọi nhiều món như vậy, ta còn tưởng người rất đói, sao không cho ăn ngay?”

“Ta muốn để bản thân đói thêm chút nữa, một lần ăn cho đã!”

Kim Tại Trung nghiêng đầu cười nghịch ngợm.

“Nếu không hôm sau lại ăn không được.”

“Sao lại ăn không được! Chỉ cần người...”

Lời của Hàn Kính đột nhiên dừng lại, một lát sau thì hiểu được ý nghĩa của Kim Tại Trung muốn nói, biểu tình vui vẻ trên khuôn mặt mất đi, nhẹ nhàng ôm Kim Tại Trung vào lòng.

“Sẽ không đâu.”

Hai người đứng như vậy một lát, không ai nói gì.

49. Chương 49

“Vừa nãy gọi rất nhiều món cà ri, nhưng canh lại không gọi, biết tại sao không?”

“Vừa nãy ta vẫn cảm thấy kì lạ, tại sao vậy?”

“Ta muốn uống nước ép người mua lần trước.”

“Nhưng chỗ đó cách đây khá xa, người ở đây...”

“A Thái không phải ở đây sao? Sẽ không có chuyện gì đâu. Còn nếu để anh ta đi mua, ta sợ anh ta sẽ mua nhầm, không phải mùi vị đó.”

“Được, ta sẽ cố gắng về nhanh.”

“Ân.”

Sau khi nhìn thấy Hàn Kính ra khỏi phòng, Kim Tại Trung xoay người, nhìn ra cảnh sắc bên ngoài cửa sổ.

“A Thái, vào đây!”

“Kim thiếu gia.”

Trước đó được dặn dò đứng bên ngoài, A Thái đẩy cửa đi vào.

“Giúp ta gọi người phục vụ lúc nãy vào đây. Nhanh lên.”

“Vâng.”

“Tiên sinh. Muốn đem món ăn lên phải không ạ? Hay còn cần thêm gì nữa ạ?”

Cô phục vụ cung kính đứng trước mặt Kim Tại Trung.

“Đều không phải. Thật ra, ta muốn nhờ người giúp ta một chuyện.”

“Mời tiên sinh nói. Nếu như trong phạm vi phục vụ của chúng tôi, chúng tôi sẽ cố gắng làm ngài hài lòng.”

“Xin hỏi, người biết tiếng Thái không? Oh, ta muốn người giúp ta phiên dịch một thứ, là một bài hát.”

“Biết, trước hết ta muốn mạo muội hỏi một chút, ngài có phải đến từ Trung Quốc không ạ?”

“Đúng vậy.”

“Vậy thì tốt! Kì thực ta cũng là một nửa người Trung Quốc, cha ta là người Trung Quốc, ta còn biết tiếng hoa!”

Nữ phục vụ liền thoải mái hơn. Kì thực nếu trước mặt khách nhân khác, thái độ của nàng nhất định sẽ như trước. Nhưng người khác nhân với vẻ bề ngoài đẹp như vậy, trên mặt luôn mang một nụ cười ôn nhu, khiến người ta không kiềm chế được muốn trở nên thân thiết.

“Có cần ta dịch trực tiếp sang tiếng Hoa không?”

“Được, cảm ơn người! Nhưng ta chỉ phát âm theo, nên không chính xác lắm..”

Thái độ khác nhau của người trước mặt khiến Kim Tại Trung hơi ngạc nhiên, nhưng cậu hiện tại không có thời gian tính toán nhiều như vậy.

“Vậy mời ngài nói thử.”

Kim Tại Trung nường theo kí ức phát ra những âm tiết mà cậu hoàn toàn không hiểu.

“Ngài nói rất tốt ah! Nhưng ngài không cần nói tiếp nữa, vì bài hát này ta từng nghe qua, mà còn rất thích, đây là một bản tình ca.”

Lúc Hàn Kính trở về, món ăn đầu tiên Kim Tại Trung gọi được đem lên, Kim Tại Trung ngồi bên bàn mỉm cười với anh.

“Sao rồi, ta dự đoán rất đúng phải không, bây giờ ta thật sự rất đói!”

Kim Tại Trung vươn tay nhận li nước ép từ Hàn Kính đặt lên bàn, liền lập tức bắt đầu ăn, Hàn Kính vừa cười vừa ngồi cạnh cậu.

Sau khi xuống xe, tay của Kim Tại Trung vẫn luôn để trong túi, tay mân mê tờ giấy mỏng. Đi vào trong phòng ngủ, Kim Tại Trung đi thẳng đến tủ đầu giường, lấy cuốn sổ mở ra, kẹp tờ giấy vào trong đó. Tay chậm rãi lướt lên từng chữ, cuối cùng vẫn là gấp cuốn sổ lại.

Kim Tại Trung cầm máy sấy bước ra từ phòng tắm, ngồi trên giường. Vừa ngồi xuống thì dừng lại động tác sấy tóc, liền nằm xuống giường. Nhưng không lâu sau lại ngồi dậy, nhìn chiếc gối bị làm ướt mất bật cười.

“Hắn không ở đây, còn muốn ai làm giúp người nữa!”

Kim Tại Trung trong lúc tự nói chuyện một mình, ánh mắt liền lướt đến ngăn kéo đó. Chà xát mái tóc một cách loạn xạ, Kim Tại Trung một lần nữa mở ngăn kéo, lấy cuốn sổ ra, mở ngay trang đó. Nhìn một lát, cầm bút viết vài dòng trên giấy trắng, sau đó mở đóng cuốn sổ lại, rồi bỏ lại về chỗ cũ, đóng ngăn kéo. Kim Tại Trung mới bỏ CD vào đầu DVD, sau đó chỉ để lại đèn đầu giường, xoay người nằm trên giường, nhắm mắt lại, im lặng nghe. Lời ca được hát ngân vang, từng lời từng lời của bài hát lướt qua trong trí óc Kim Tại Trung:

Cảm tạ khi được quen biết em

Đem đến cho anh những điều tốt đẹp

Cảm tạ lời thề của em

Nói rằng sẽ không bao giờ rời xa anh

Vì một người có thể từ bỏ tất cả

Mặc kệ mọi thứ mà tiếp tục bước đi

Nói lời từ biệt với nỗi đau của con tim tan vỡ

Vượt qua những năm tháng khó khăn dài dằng

Hạnh phúc bây giờ chính là vì có một người quan tâm

Chính là mỗi ngày có em bên cạnh

Vừa biết được mùi vị ngọt ngào dưới tận đáy lòng

Vừa biết được ý nghĩa của cuộc sống

Chỉ có một trái tim dâng cho em

Anh cố gắng hết sức
Bất luận là tốt xấu cũng như mặc cho khó khăn
Anh cũng sẽ không bị lung lay
Mãi ở bên cạnh em
Cho đến khi sinh mạng này mất đi
Xa cách em một ngày thật dài dằng biết bao

.....

.....

Vừa biết được mùi vị ngọt ngào dưới tận đáy lòng
Vừa biết được ý nghĩ của cuộc sống
Xin em hãy lắng nghe tiếng lòng anh
Mỗi ngày đều không ngừng lặp lại
Anh yêu em

.....

50. Chương 50

CHƯƠNG 50

.....

“Chỉ có em....”

Kim Tại Trung nhẹ nhàng lặp lại tên bài hát, từ từ mở mắt, ánh mắt một lần nữa lướt tới chiếc ngăn kéo. Ngồi dậy, tắt nhạc đi. Sau khi lấy điện thoại ra, Kim Tại Trung phân vân một lát, mới gọi đến một số điện thoại. Điện thoại đợi rất lâu, cuối cùng cũng có người bắt máy.

“Là ta, có chuyện gì không?”

Giọng nói trầm ấm của Trịnh Duẫn Hạo truyền đến, khiến cho Kim Tại Trung đang khản trương liền bình tĩnh trở lại.

“Không có gì, ta chỉ muốn gọi điện thoại. Người, đã bận xong chưa?”

“Đã xong rồi.”

Âm thanh của Trịnh Duẫn Hạo đã trở nên ôn hoà hơn.

“Đều thuận lợi chứ.”

“Ân.”

Một trận im ắng quen thuộc, nhưng Kim Tại Trung không cảm thấy ngại nữa.

“Nếu như không có việc, có thể dừng cúp máy không? Ta bây giờ không ngủ được.”

“Cơ thể không khoẻ thì bảo Hà Phương đến khám.”

“Ân. Người khi nào mới trở về?”

“Có thể còn phải thêm một thời gian nữa.”

“Uh. Có thể dừng cúp máy không?”

“Ân.”

Một tiếng trả lời đơn giản, Kim Tại Trung nghe thấy được sự ôn như thân quen. Điện thoại một lần nữa rời vào sự im lặng, nhưng lại không cúp máy. Cứ như vậy mười phút, Kim Tại Trung nghe thấy bên đó truyền đến tiếng thở nhẹ, sau một lúc, nhưng lại không lấy điện thoại bên tai ra.

Hôm đó Trịnh Duẫn Hạo huỷ hết những việc phải làm, nghe một cuộc điện thoại “im lặng” hai tiếng đồng hồ

...

Vừa thức dậy Kim Tại Trung mới biết mình đã ngủ mất. Ngồi dậy, nhìn về phía chiếc rèm cửa sổ đã được kéo lên cao.

Xem ra hôm nay dậy hơi trễ. Bản thân ngủ thiếp đi từ lúc nào, cũng không biết hẳn có giận không. Chuyện cũng không thể tiếp tục kéo dài nữa, nhưng...

Hôm nay vì nhà có chút chuyện, Hàn Kính đến hơi trễ, lúc từ xa nhìn thấy A Thái đứng đó liền dừng lại. Liên nghĩ hôm nay Kim Tại Trung không ra khỏi cửa, vậy anh có phải là được về nhà không? Nhưng trước đó lúc gọi điện tới thì Kim Tại Trung cũng không nói gì. Dừng việc suy đoán, Hàn Kính tiếp tục đi về phía trước.

“Hàn ca đến rồi.”

“Àn. Kim thiếu gia hôm nay muốn nghỉ ngơi à?”

“Cái này ta không rõ, Kim thiếu gia chỉ dặn lúc anh đến thì lên phòng đọc sách tìm cậu ấy.”

Đi vào trong nhà, bước chân của Hàn Kính lại chậm hơn. Số lần vào toà nhà này nhiều đến nỗi không rõ, nhưng lâu hai, là nơi anh chưa từng đặt chân tới, trừ một số ít những bảo vệ và hạ nhân trong thời gian quy định đến dọn dẹp, tất cả những người khác đều không được lên lầu hai. Anh cũng biết, người được vào phòng ngủ trừ hai chủ nhân, thì chỉ có Hà Phương và Tổng tẩu, còn phòng đọc sách của Kim Tại Trung chắc cũng như vậy. Đi đến trước cửa phòng Hàn Kính hít sâu một hơi, hơi khấn trương nhưng cũng đầy kỳ vọng, đây là một cơ hội hiếm có để hai người bên nhau. Đưa tay lên gõ cửa, trong đó truyền đến thanh âm dễ nghe.

“Vào đi.”

Vặn nắm cửa, Hàn Kính bước vào.

“Giúp ta đem li trà đó sang đây được không?”

Cầm lấy tách trà trên chiếc bàn trước kệ sách, đi đến bên Kim Tại Trung ngồi giữa phòng đang mỉm cười với anh.

“Người lại viết nhạc.”

“Àn. Dù gì cũng không có việc gì làm, nên thử viết một bài để dùng tiêu thôi.”

“Tiêu? Người thích cái này như vậy, tại sao trước đây không học cái này, sau đó làm một người chơi nhạc cũng hay đấy chứ?”

Kì thực Hàn Kính vừa bước vào đã có suy nghĩ này, cầm chiếc sách mình thường thói lên, vẫn còn một cây tiêu anh chưa từng nhìn thấy. Anh nghĩ có lẽ đây là do Trịnh Duẫn Hạo cho người mua về cho cậu cách đây không lâu. Nghĩ đến đó trong lòng giờ lại cảm thấy không thoải mái, một cảm giác không thể nói rõ được. Thật ra, cây tiêu này được mua sau chuyện của Mễ Nhạc. Chỉ là không phải cho người đi mua, mà là Trịnh Duẫn Hạo tự mình đi mua, những thứ tặng cho Kim Tại Trung dường như đều không qua tay người khác, chỉ là chuyện này không có nhiều người biết đến.

“Đây chỉ là sở thích nghiệp dư, hai loại nhạc cụ này thật sự cũng có nhiều điểm tương đồng, học được một trong hai loại thì cái còn lại cũng tương tự. Cũng gần xong rồi, chỉ là ở đoạn kết có chút vấn đề, thử trước đã, người là thánh giả nhé.”

Kim Tại Trung cười, cầm cây tiêu đứng dậy.

“Thế thì còn gì bằng.”

Tiếng của tiêu và sáo cũng không khác nhau là mấy, âm thanh của sáo trong, còn tiếng tiêu lại sâu trầm hơn. Hàn Kính không phải chuyên gia, không biết thưởng thức âm nhạc như người khác, nhưng anh cảm nhận được trong âm nhạc làn truyền một tình cảm, chỉ ít khi Kim Tại Trung thổi bài này anh có thể cảm nhận được, nổi nhớ nhưng! Trong tiếng tiêu sâu trầm mang theo chút cô đơn....

Cậu đang nhớ ai? Trịnh Duẩn Hạo sao?

Hàn Kính ngồi trên sofa, ngược đầu nhìn Kim Tại Trung đang nhắm mắt thổi tiêu. Lúc anh đang suy nghĩ đó có thể là Trịnh Duẩn Hạo, thì đã nhanh chóng phủ định.

“Quả nhiên thử một chút vẫn tốt hơn, dường như còn hơi khác một chút.”

Kim Tại Trung bỏ cây tiêu xuống, lại nằm rạp trên bàn trà sửa bản nhạc.

“Như vậy thì tốt rồi.”

Nhìn Kim Tại Trung vui vẻ như vậy, Hàn Kính chần chừ một lát nhưng vẫn quyết định hỏi.

“Đang nhớ ai?”

“Hả? Umh, đã lâu rồi không có tin từ gia đình, cũng không biết họ như thế nào.”

Kim Tại Trung nói xong ngồi lên sofa.

“Hôm qua là sinh nhật lần thứ 18 của Tiểu Nghiên. Ta từng đồng ý với nó, sinh nhật 18 của nó sẽ cùng nó tổ chức, còn tặng nó một món quà sinh nhật, lúc đó vẫn còn đau đầu không biết tặng quỳ linh tinh đồ quà gì, kết quả... sao lại nói đến cái này thế.”

“Tại Trung.”

“Ân?”

“Người có từng nghĩ muốn rời khỏi nơi này không?”

“Rời khỏi?”

“Ân.”

“Ta từ trước đến nay đây đều không có những tưởng tượng phi thực tế như vậy.”

“Vậy người có muốn rời khỏi nơi đây không?”

“Người cảm thấy ta sẽ thích cuộc sống như thế này sao? Trong mắt của người, ta là người như thế nào?”

Không trả lời câu hỏi của Kim Tại Trung, nhìn cậu một lát, Hàn Kính mới mở miệng nói.

“Tại Trung, người biết, ta thích người.”

Lời nói của Hàn Kính khiến cho Kim Tại Trung giật mình sau đó cúi thấp đầu. Tuy Hàn Kính từng hôn cậu, nhưng chưa từng nói những lời như thích cậu.

“Ân.”

“Nếu như ta có thể đưa người rời khỏi đây, người có nguyện ý theo ta đi hay không?”

Nhìn vào mắt của Kim Tại Trung, Hàn Kính kỳ vọng với biểu tình nghiêm túc. Câu hỏi của anh thật ra bao gồm cả hai câu hỏi, anh bộc bạch trước, sau đó hỏi cậu có nguyện ý cùng anh bỏ đi hay không, nếu như trả lời của Kim Tại Trung là khẳng định, đó là biểu thị Kim Tại Trung chấp nhận bộc bạch của anh, ngoài ra còn nguyện ý ở bên anh.

“Thật sự có thể rời khỏi nơi này sao?!”

“Ân. Người có nguyện ý theo ta bỏ đi không?”

“Được.”

51. Chương 51

CHƯƠNG 51

Khuôn mặt của Tại Trung trở nên xinh đẹp hơn vì nụ cười tươi sáng của cậu, làm loá mắt Hàn Kính, đôi môi của Hàn Kính liền hôn lên.

Cũng giống như lần đầu tiên, Kim Tại Trung dường như ngại ngùng mà khép chặt môi, nhưng đó không thể liệt vào hành động cự tuyệt, chỉ khiến người ta có chút không thoải mái. Còn việc môi chạm môi này thật sự không thể thoả mãn tâm trạng đang khát khao, Hàn Kính một tay giữa lấy ót của Kim Tại Trung, đưa lưỡi vào. Hôn từ ôn nhu ban đầu đã trở nên nóng bỏng, Kim Tại Trung cũng đã bị đè xuống ghế sofa. Tay của Hàn Kính vượt ve cơ thể bên dưới qua lớp áo mỏng, luồn tay vào cảm nhận da thịt ấm áp. Cho đến khi cảm thấy lực lạnh lẽo ở phần eo, áo bị kéo lên, Kim Tại Trung mới bắt đầu nhẹ nhàng cự tuyệt người bên trên.

“Đừng làm thế, hân sẽ biết, không được...”

Hàn Kính cũng biết bản thân bây giờ đang ở nơi nào, anh luôn tự hiểu, một nụ hôn là được, uỷ khuất để Kim Tại Trung đẩy mình ra. Nhưng Kim Tại Trung không có, ngay cả câu từ chối cũng như một loại cảm dỗ, mời gọi, còn xúc cảm khi được chạm vào làn da đó. Tình cảm bị đè nén lâu cuối cùng cũng tìm được một lối thoát, Hàn Kính không thể dừng lại được, môi lại tiếp tục nuốt lấy đôi môi vừa phun ra những lời từ chối....

Cho đến khi Hàn Kính rất mâu thuẫn, một bên hy vọng Kim Tại Trung đẩy mình ra để mình dừng lại, một bên lại không muốn buông tha cho đôi môi của Kim Tại Trung, khi cậu tiếp tục nói ra những lời từ chối, tay cũng từ bên trong luồng ra cởi bỏ nút áo. Mỗi một lần nữa hôn lên chiếc cằm nhỏ, cổ, xương đòn....

Nụ hôn dừng lại cùng sự im ắng của Hàn Kính, khiến Kim Tại Trung mở mắt nhìn người bên trên, phát hiện ra ánh mắt của Hàn Kính dừng lên trên phần xương đòn bên trái của cậu, Kim Tại Trung liền hiểu rõ, Hàn Kính tại sao lại dừng lại.

Tay phải kéo lấy cổ áo bên trái che đi đoá tường vi trên xương đòn, Kim Tại Trung rời khỏi vị trí dưới thân Hàn Kính, ngồi sang một bên của chiếc sofa, cúi đầu.

“Tại Trung?”

“Liên quan đến việc rời khỏi, sau này, đừng nhắc đến nữa.”

“Không phải, Tại Trung, ta nghiêm túc, thích người cũng là nghiêm túc.”

“Ta cũng nghiêm túc, người biết đưa ta rời khỏi là có ý nghĩa gì không, vì một người như ta...phản bội hân, không đáng.”

“Không phải.....”

“Ngoài ra đưa ta đi rồi. Vậy...cô ấy phải làm sao, còn Tiểu Long, Tiểu Tuyết?”

“Người nhìn ta, nghe ta nói được không?”

Hàn Kính gấp gáp xoay người Kim Tại Trung đang cúi đầu lại. Thân thể bị xoay qua, nhưng đầu của Kim Tại Trung vẫn cúi thấp, tay cũng nắm chặt cổ áo bên trái.

“Tin ta, được không?...Kì thực, ta cùng Tuyết Dung không có kết hôn, Tiểu Long và Tiểu Tuyết cũng không phải là con ruột của ta.”

Kim Tại Trung cuối cùng cũng ngẩng đầu dậy, tỏ vẻ không tin.

“Là thật đấy. Lần đầu tiên ta gặp Tuyết Dung, là cô ấy giúp ta, cứu ta. Lần thứ hai gặp cô ấy, tình trạng ngược lại, nhưng đã trễ rồi, cô ấy đã bị người khác...cưỡng bức. Rất lâu sau ta mới biết, nguyên lai người cưỡng bức cô ấy là một người cô ấy quen. Tuy rằng bọn ta đều từng cứu đối phương, nhưng không quen thân, nên lúc gặp lại cô ấy một lần nữa đã là 4 tháng sau, cô ấy tìm ta, cầu xin ta cùng cô ấy đi phá thai. Lúc đi đến nơi đó, cô ấy cảm thấy đứa trẻ trong bụng cử động, sau đó không nhẫn tâm phá đi, nên mới có

được Tiểu Long và Tiểu Tuyết của ngày hôm nay. Sau đó để người ông duy nhất của cô ấy yên tâm, cũng để mẹ ta yên tâm, bọn ta sống chung, làm một đôi vợ chồng già.

Có một ngày Tiểu Long trước mặt bọn ta hỏi Tuyết Lộ [Mẹ và bố tại sao không ở cùng một phòng?], bọn ta đều ngạc nhiên, Tuyết Dung liền nói [Vì con ngủ không ngoan, mẹ phải chăm sóc con và em gái.]. Tiểu Long lại nói [con đã lớn rồi, có thể chăm sóc bản thân và em gái. Còn nữa, các bạn nó....bố mẹ của họ đều ngủ cùng một phòng.] cho đến lúc đó bọn ta mới ý thức được, các con đã bắt đầu lớn lên.

Tuyết Dung là một nữ nhân tốt, hai đứa trẻ cũng rất ngoan rất khả ái, ta liền nghĩ, cứ như thế cũng không tệ. Chuyện sau đó, người cũng có thể đoán được. Nhưng nàng ta vẫn luôn cảm thấy nợ ta rất nhiều, trước khi ở bên nhau đã nói với ta, nếu như có một ngày gặp được người ta thật sự thích, không cần lo lắng cho cô ấy....ta biết ta bỏ rơi họ là không đúng, nhưng, bây giờ ta mới biết gặp được người mình thực sự thích là có cảm giác như thế này.”

Vừa nói tay của Hàn Kính vừa ôm lấy mặt Kim Tại Trung, ngón tay cái nhẹ nhàng vuốt ve đôi má của cậu.

“Bây giờ Tiểu Long và Tiểu Tuyết còn nhỏ, nên Tại Trung người có thể đáp ứng ta, đợi đến khi bọn chúng lớn thêm chút nữa mới nói cho họ biết, trước lúc đó ta vẫn sẽ tiếp tục là bố của chúng, chỉ ít bề ngoài phải giống như trước. Tại Trung, tin ta được không?”

Hàn Kính nhìn vào mắt Kim Tại Trung, nghiêm túc kì vọng.

“Được.”

Khuôn mặt của Kim Tại Trung lộ ra nụ cười, nhưng rất nhanh thu lại.

“Nhưng người trước đây nói rời khỏi đây, phải rời khỏi như thế nào? Thế lực của hắn lớn như vậy. Ngoài ra người cũng biết, phản bội hắn, sẽ có kết cục như thế nào. Rất nguy hiểm, hay là thôi đi.”

Kim Tại Trung vừa nói, đầu lại cúi thấp xuống.

“Ta vốn dĩ không phải người của Bang Băng Diễm, nên cũng không được tính là phản bội.”

Câu nói của Hàn Kính một lần nữa khiến Kim Tại Trung ngẩng đầu.

.

Thật ra Trịnh Duẩn Hạo ở bên Thái vì cuộc gọi đó của Kim Tại Trung, quyết định nhanh chóng hoàn thành mọi chuyện, ở đây hai ngày rồi trở về Mĩ. Trong lòng vẫn luôn âm thầm quyết định, sau khi trở về sẽ điều Hàn Kính đi, mặc cho có xảy ra chuyện gì cũng sẽ không để hắn đến bên Kim Tại Trung nữa, còn phải cố gắng để cho hắn không xuất hiện trong tầm nhìn của Kim Tại Trung, cũng như không để Kim Tại Trung xuất hiện trong tầm nhìn của Hàn Kính. Nhưng quyết định của Trịnh Duẩn Hạo còn chưa kịp thực hiện. Hôm đó Trịnh Duẩn Hạo nhận được điện thoại, Kim Tại Trung và Hàn Kính xảy ra chuyện rồi! Theo thông tin trong điện thoại có thể biết được, A Thái cùng những người khác đều trúng kế diệu hổ li sơn. Đợi đến khi phát hiện tình hình kì lạ mới quay về, thì hiện trường chỉ để lại dấu vết chiến đấu, người đã không còn nữa.

Sau khi nhận được điện thoại Trịnh Duẩn Hạo bỏ lại mọi chuyện, nhanh chóng trở về. Còn tới lúc hắn về Mĩ, mọi chuyện đã kết thúc. Hàn Kính chết rồi, trúng 4 phát súng, hai chân hai phát, bụng một phát, ngực một phát, còn Kim Tại Trung, lại không bị thương.

Theo báo cáo của A Thái và Tân Tử Phong, lúc bọn họ đến nơi đó, nhìn thấy chính là thân thể đầy máu của Hàn Kính nằm trong vòng tay Kim Tại Trung, đã không động đậy nữa, Kim Tại Trung cũng toàn thân đều là máu, nước mắt gian giảo ôm Hàn Kính quỳ dưới đất, không có tiếng động, cũng không động đậy. Nhưng người nên chết đều đã nằm bất động dưới đất.

Nhẹ nhàng mở cửa phòng ngủ, Trịnh Duẩn Hạo chậm rãi bước vào. Ánh sáng mờ nhạt của mặt trăng từ bên ngoài cửa sổ chiếu vào, khiến cho căn phòng không bật đèn trở nên sáng sủa hơn, còn Kim Tại Trung ôm gối ngồi bên cạnh cửa sổ. Tổng tẩu nói với Trịnh Duẩn Hạo, Kim Tại Trung từ lúc trở về thay quần áo đã ngồi đó. Không động đậy, không mở đèn, không nói chuyện, nhẹ nhàng đi đến sau lưng Kim Tại Trung ngồi xuống, tay xuyên dưới cánh tay cậu ôm cậu vào lòng. Thân thể Tại Trung giật nhẹ, sau đó dựa vào vòng tay sau lưng.

Một đêm im ắng, hai người không ai nói gì, cũng không cử động. Chỉ có vài lần nước mắt Kim Tại Trung vô tình rơi vào bàn tay của Trịnh Duẩn Hạo, hắt lại ôm cậu chặt hơn, cùng nhìn về phía trước, chĩ là không ai nhìn rõ trong ánh mắt đó, rốt cuộc chứa đựng những gì.

Trời càng ngày càng sáng, cho đến khi cảm thấy đầu của người trong lòng gục xuống, đợi một lát, Trịnh Duẩn Hạo mới phát hiện Kim Tại Trung đã ngủ thiếp đi. cẩn thận bế cậu dậy, nhẹ nhàng đặt trên giường, vừa định đặt cậu xuống giường, Trịnh Duẩn Hạo phát hiện thứ cậu nắm chặt trong tay. Cẩn thận lấy vật đó từ tay cậu, vừa định đặt nó xuống tủ đầu giường hành động của Trịnh Duẩn Hạo dừng lại, không chần chừ mở chiếc hộp giấy ra, Trong một con búp bê nhỏ nặn bằng đất sét không tinh tế cho lắm. Tuy rằng thủ công còn hơi thô, nhưng nếu nhìn kĩ có thể nhìn ra được, đó là Kim Tại Trung. Trịnh Duẩn Hạo không cần đoán, vết máu trên chiếc hộp đã nói cho hắn biết nó từ đâu đến.

Chỉ là một búp bê bằng đất sét, không phải là thứ đáng giá, cũng không phải bảo bối, nhưng nếu như nó là quà do người tình tặng, thì hoàn toàn khác!

Trịnh Duẩn Hạo từ từ đưa tay lên, nhìn đôi mắt xạm đỏ của người đang nằm trên giường, xoay người đi ra khỏi phòng, thuận tay quăng chiếc hộp cùng con búp bê bị bóp nát vào thùng rác.

Lúc tỉnh dậy Kim Tại Trung phát hiện thứ trong tay biến mất, tìm những chỗ có thể để quên trong phòng cũng không thấy, liền biết đã bị mất rồi. Cậu không đi hỏi Trịnh Duẩn Hạo, vì bây giờ đã là ba ngày từ lúc cậu tỉnh dậy, nhưng vẫn không nhìn thấy Trịnh Duẩn Hạo. Còn cậu cũng biết, Trịnh Duẩn Hạo không ra ngoài, mà vẫn luôn ở toà nhà huấn luyện bên cạnh nhà chính, cả ngủ cũng ngủ trong phòng tập. Kim Tại Trung cũng không đi tìm hắn, chỉ nghỉ ngơi như cũ, không ra khỏi cửa lớn.

Còn Trịnh Duẩn Hạo mấy ngày nay ở toà nhà luyện tập, các thuộc hạ cũng không thể thoải mái, bọn họ trở thành người đề cho đại ca tập luyện. Nhưng khác với những lần luyện tập trước, không phải luyện tập một chút, mà là chiến đấu thực sự. Lúc bắt đầu ai cũng không dám ra tay thật nhưng cho đến khi bị mắng mới nghiêm túc đánh. Nhưng cho dù họ lấy ra bản lĩnh thực sự, nhưng cũng không thể đấu với Trịnh Duẩn Hạo. Nhìn những vết thâm tím trên người trên mặt, Trịnh Duẩn Hạo xoay người trở về phòng tập. Nhưng vẻ mặt sắc lạnh của Trịnh Duẩn Hạo khiến cho Đặng Dũng và Đào Chí Cương toát mồ hôi lạnh.

Bọn họ biết Trịnh Duẩn Hạo đã nổi giận, nhưng lại không rõ tại sao hắn lại nổi giận, những người đó đều đã chết rồi mà?

52. Chương 52

CHƯƠNG 52

Tắt đèn, nằm lên giường, mắt của Kim Tại Trung lại mở to. Bây giờ không giống trong kế hoạch, nhưng cậu không muốn đi tính toán nữa, cứ để mọi chuyện tự nhiên, vì cậu cảm thấy hơi mệt rồi.

Vừa nhắm mắt lại, liền nghe thấy tiếng cửa phòng ngủ bị mở ra. Kim Tại Trung biết người đi vào là ai, nhưng lại có chút khản trương.

Những bước chân nhẹ nhàng khiến người khác không thể phát giác, nhưng Kim Tại Trung vẫn cảm thấy được hơi thở của Trịnh Duẩn Hạo không ngừng đến gần. Cảm thấy Trịnh Duẩn Hạo dừng im bên giường mình, trong lúc Kim Tại Trung không biết hắn định làm gì, thì cơ thể vốn đang nằm nghiêng bị xoay lại, thân thể của Trịnh Duẩn Hạo đè lên, môi áp lên gò má của cậu, sau đó hôn lên môi cậu.

Có lúc con người sẽ rất miễn cảm với nguy hiểm đang tiến gần. Cảm thấy động tác không còn ôn nhu như trước của Trịnh Duẩn Hạo, khiến bản năng của Kim Tại Trung cự tuyệt.

“Dừng, dừng, ta bây giờ không muốn làm.”

Tay của Kim Tại Trung dùng lực đẩy Trịnh Duẩn Hạo ra, nhưng đôi tay rất nhanh bị khoá chặt trên đầu. Tay của Trịnh Duẩn Hạo giữ chặt lấy hai tay của Kim Tại Trung, một tay nhanh chóng cởi bỏ đai áo ngủ của Kim Tại Trung. Trịnh Duẩn Hạo như thế khiến Kim Tại Trung hoảng loạn, bản năng của cậu tự lui về sau, muốn thoát ra.

“Người từng nói chỉ cần ta không muốn sẽ không miễn cưỡng ta.”

Kim Tại Trung tuyệt vọng nói những lời từ chối, động tác của Trịnh Duẩn Hạo dừng lại. Sau đó Kim Tại Trung cảm thấy trọng lượng đè trên người bị mất đi, tiếp đó hô hấp của Trịnh Duẩn Hạo cũng dần rời xa. Sau đó Kim Tại Trung nhìn đèn phòng ngủ được bật lên, nhìn thấy Trịnh Duẩn Hạo mở tủ quần áo, thay bộ đồ ngủ ra, nhìn hắn mở cửa phòng đi ra ngoài, chỉ là không thấy biểu tình của Trịnh Duẩn Hạo.

—
“Đã nhớ kĩ lời ta nói ban nãy chưa?”

“Nhớ không sót một chữ. Không được quá ẻo lả, lão bản không thích, cấm kị nhất là hôn môi. Nhưng, Gia Đông ca, ta vẫn hơi sợ.”

“Sợ cái gì! Người có biết. cái này là chuyện bao nhiêu người cầu nguyện mà không được. Người đàn ông đầu tiên của người là lão bản, đó là người có phúc.”

“Gia Đông ca, ta nghe nói người đàn ông đầu tiên của anh cũng là lão bản?”

“Àn, nhưng đã là chuyện của vài năm trước. Còn nữa Gia Nghị người việc này sẽ không khiến người khác với những người khác, trừ việc phục vụ lão bản, không được có bất kì ý tưởng gì khác, vì cho dù có thì cũng không được gì.”

“Vậy sao anh còn nói có phúc?”

“Đó là vì như vậy người sẽ không cần lo lắng lần đầu của người gặp phải một khách nhân thô bạo, khiến người đau chết. Lão bản khuôn mặt số một, thân hình số một, kĩ thuật lại càng là số một. Tuy rằng lần đầu tiên đau hơn, nhưng ngài sẽ khiến người biết làm với nam nhân vẫn sẽ càng thấy khoái hoạt, người sau này bắt đầu tiếp khách sẽ không cần sợ như vậy.”

“Nhưng lão bản không phải đã có....vợ rồi sao? Ngài ấy rất lâu không đến đây, vậy tại sao đột nhiên lại tới?”

“Đây không phải là vấn đề người nên hỏi, muốn ở đây sống tốt một chút thì không nên hỏi nhiều.”

Nam tử vừa nói vừa cột lại đai áo choàng.

“Àn, biết rồi.”

“.....có thể là nghĩ cho thân thể của cậu ấy.”

“Ah? Gia Đông ca, người vừa nói ai suy nghĩ cho ai?”

“Không có gì. Tối giờ rồi, nên đi thôi.”

“Mặc như vậy sao? Nước hoa đâu, không cần sức sao?”

“Lão bản không thích phiền phức, cũng không thích trên người thiếu gia có mùi gì khác ngoài mùi sữa tắm. Mùi hương sau khi tắm xong. Đi đi, đừng quá khấn trương.”

“Àn.”

“Đại ca người đem đến rồi.”

Nói xong người đó không đợi Trịnh Duẩn Hạo mở miệng lui ra ngoài, đóng cửa lại.

Thường Gia Nghị mặc áo choàng đứng tại chỗ, nhìn tấm lưng uy nghiêm xoay về phía y nhìn ra cửa sổ, không dám cử động. Trịnh Duẩn Hạo không nói gì, cũng không xoay nhìn y, khiến y càng ngày càng lo lắng cùng sợ hãi, cũng không biết bản thân đứng tại chỗ bao lâu, Trong lúc Thường Gia Nghị đang suy nghĩ liệu có nên can đảm một chút gọi lão bản, thì Trịnh Duẩn Hạo xoay người nằm trên giường, nhưng không nhìn y.

“Ta hơi mệt, người tự đến làm đi.”

Ngữ khí ôn nhu khiến cho Thường Gia Nghị thở phào nhẹ nhõm, đi đến bên chiếc giường lớn.

“Vâng.”

Leo lên giường ngồi bên cạnh Trịnh Duẩn Hạo, đưa tay lên rồi hướng đến eo của hắn, cởi thắt lưng ra...

Quả nhiên là lần đầu đau nhưng cũng rất thoải mái. Nếu như người nam nhân anh tuần ôn nhu này thuộc về y, không, và nếu như y thuộc về người nam nhân này, thì thật tốt. Nhưng y hiểu rõ, người nam nhân đang không ngừng ra vào trong cơ thể y, y đã may mắn lắm rồi.

Thường Gia Nghị hít thở mạnh, đôi mắt ướt át đầy dục vọng nhìn người nam nhân bên dưới.

Nụ hôn của hắn có mùi vị như thế nào? Thật muốn biết.

Trong lúc đang nghĩ, người bên dưới đột nhiên nghiêng người, trong lòng của Thường Gia Nghị đột nhiên căng thẳng, nhưng đôi môi đó đột nhiên hạ xuống cổ y. Thắt vạt một chút, môi lại nở nụ cười.

Đêm đầu tiên của y đẹp như vậy, là đủ rồi.

Hai người nam nhân thở dốc và rên rỉ, khiến cho căn phòng tràn đầy mùi vị của sắc tình và nhục dục im ắng hơn. Nhưng đột nhiên tiếng chuông điện thoại reo lên phá tan sự yên tĩnh này. Trịnh Duẫn Hạo không dừng động tác dưới thân, cầm lấy điện thoại nghe.

“Chuyện gì?”

Ngữ khí không vui vì bị làm phiền. Còn bên đó dường như biết được bên đây đang xảy ra chuyện gì, không lên tiếng.

“Nói!”

Sự im lặng như thế khiến Trịnh Duẫn Hạo cảm thấy khó chịu hơn, trong ngữ khí không đầy sự giận dữ của hắn. Nhưng bên đó im lặng chưa tới hai giây, đã cúp máy. Còn cuộc điện thoại im lặng này dường như khiến Trịnh Duẫn Hạo nhận thức được điện thoại do ai gọi tới.

Đưa điện thoại ra xa tai, tay Kim Tại Trung đặt điện thoại xuống đất. Còn cánh tay đang cầm búp bê gỗ vốn đặt trên đầu gối cũng dần trượt xuống đất, búp bê gỗ lăn ra từ bàn tay được thả lỏng. Kim Tại Trung xoay người, nhìn ra màn đêm bên ngoài cửa sổ, khoe miệng lộ ra một nụ cười, có điều nội dung của nụ cười đó chỉ có bản thân cậu mới biết. Còn ánh trăng nhạt nhòa rơi lên con người trong đôi mắt cậu, hai viên thủy tinh đẹp đẽ.

Đêm nay cửa sổ vẫn mở to như đêm đó, Kim Tại Trung cũng như đêm hôm đó ngồi trước cửa sổ cả đêm. Chỉ là đêm nay không còn người ôm cậu từ sau lưng, cho cậu một khuôn ngực vững chãi để dựa dẫm, sau khi trời sáng, vẫn không đi ngủ ...

.

“Đây là lời người muốn nói với ta sao?!”

Âm thanh phẫn nộ của Trịnh Duẫn Hạo ở dưới đại sảnh lâu một. Vò nát tờ giấy trong tay rồi ném đi, ném vào người đứng trước mặt. còn người đang đứng trước mặt cúi đầu hứng chịu nộ khí của hắn, chính là Tân Tử Phong.

Mỗi khi tức giận, Trịnh Duẫn Hạo thường im lặng lí trí, còn âm thanh thì lạnh lùng, kỉ hồ không có ai có thể khiến hắn nổi giận lôi đình như vậy. Còn lần này khiến hắn tức giận không phải là Tân Tử Phong, mà là Kim Tại Trung. Kim Tại Trung biến mất rồi, không phải ai bắt cóc cậu, mà là bản thân cậu bỏ đi.

Chính là trưa nay, Kim Tại Trung nói muốn ra ngoài ăn, sau đó Tân Tử Phong được điều đến đi theo cậu. Kim Tại Trung chọn một căn phòng, gọi thức ăn xong muốn ngồi một mình, nên để Tân Tử Phong đợi bên ngoài. Tân Tử Phong ở bên ngoài cửa đợi hơn một tiếng, Kim Tại Trung vẫn chưa ra. Phát giác tâm tình của Kim Tại Trung dường như không tốt lắm, có chút lo lắng lúc Tân Tử Phong đang định gõ cửa, thì một cô phục vụ đi đến đưa một tờ giấy cho anh, nói là người khách bên trong dặn đưa cho anh. Tân Tử Phong lập tức mở ra, trên đó chỉ ghi một câu đơn giản nhưng khiến người ta kinh ngạc: [Là ta tự bỏ đi, người không có làm hồng nhiệm vụ] Bút tích là của Kim Tại Trung. Đợi anh đẩy cửa đi vào người đã không còn, thức ăn trên bàn hầu như không đụng tới, đã lạnh lẽo. Trước đó Trịnh Duẫn Hạo quăng đi, chính là tờ giấy Kim Tại Trung để lại do Tân Tử Phong đem về.

“Một người lớn như vậy mà cũng biến mất được!”

“Trong phòng có một cái cửa sổ có thể ra vào, ta nghĩ Kim thiếu gia có lẽ...”

“Đừng có tìm có với ta! Nếu như cậu ta có thể ra ngoài, người không nghĩ có thể có người từ bên ngoài đi vào?! Nếu như có người đi vào, người muốn ở bên ngoài đợi bao lâu?”

Không ai nói gì nữa. Tân Tử Phong cúi thấp đầu, cũng không biết là biểu tình gì. Đào Chí Cương đứng một bên nhìn Tân Tử Phong, vừa định đứng ra ngoài lại bị Đặng Dũng kéo lại, còn nhìn anh một cái. Theo ánh mắt của anh nhìn qua, thấy Dương Húc Huy đang đứng bên cạnh Tân Tử Phong.

53. Chương 53

CHƯƠNG 53

“Đại ca, bây giờ quan trọng nhất là tìm người về, Kim thiếu gia trên người không có chứng minh nhân dân, hay hộ chiếu, cũng không có tiền, chắc sẽ không thể chạy xa được.”

“Vậy còn không mau đi tìm!”

“Vâng.”

Vài người nhận lệnh xoay người đi ra ngoài, chỉ có Tân Tử Phong đứng tại chỗ không động đậy.

“Người còn có chuyện gì?”

Âm thanh của Trịnh Duẩn Hạo kéo mọi người lại. Tân Tử Phong khẽ dưng đưa tay, ngược đầu nhìn Trịnh Duẩn Hạo.

“Ngày trước Kim thiếu gia đột nhiên hỏi tôi, nơi những thiếu gia ở gọi là gì. Hôm qua lại hỏi, [đại ca của các người có phải vẫn ở đó không?].”

Lời của Tân Tử Phong khiến người khác kinh ngạc, ánh mắt đều chuyển sang phía Trịnh Duẩn Hạo. Còn Trịnh Duẩn Hạo lại nhìn Tân Tử Phong, không nói gì. Rất lâu sau mới nói ra hai chữ.

“Ra ngoài.”

Âm thanh không có nộ khí nhưng lại lạnh lẽo.

“Tất cả ra ngoài.”

Lần này Tân Tử Phong là người đầu tiên ra ngoài, những người khác cũng đều lui ra ngoài.

“Tử Phong, đợi đã, Tử Phong.”

Bước chân của Tân Tử Phong dừng lại, xoay người nhìn về phía Đặng Dũng đang đuổi tới.

“Lời người vừa nói với đại ca, là thật sao?”

“Chẳng lẽ ta dám lừa đại ca hay sao?”

Nói xong, Tân Tử Phong xoay người bỏ đi.

“Oh, biểu tình lúc nãy của anh ta là giận sao?”

Đào Chí Cương nhìn tấm lưng đã bỏ đi rồi hỏi Đặng Dũng.

“Chắc là vậy.”

“Nếu như vậy thì lần này Kim thiếu gia bỏ đi là có liên quan đến việc đại ca đi tìm thiếu gia rồi?”

“Có lẽ vậy.”

“Nhưng, Kim thiếu gia làm sao biết được?”

“Không biết.”

Mọi người đều đã ra ngoài, Trịnh Duẩn Hạo nhắm mắt dựa lên sofa, sau đó lại mở mắt đưa tay hất đổ những thứ trên chiếc bàn. Tách trà rơi xuống nền đất, phát ra âm thanh va chạm, nhưng không bị bể.

Lần này Bang Băng Diễm không làm cuộc tìm kiếm rầm rộ, cả đám người tìm hết bốn ngày, dường như đã đào bới cả San Francisco lên nhưng vẫn không tìm thấy Kim Tại Trung. Nộ khí của Trịnh Duẩn Hạo không giảm theo thời gian, ngược lại còn ngày một dâng cao hơn.

Còn lúc này Kim Tại Trung đang ngồi bên một chiếc bàn gỗ trong một ngôi nhà nhỏ đơn sơ, ăn những món ăn do chính mình nấu, không biết bên ngoài đang đào bới khắp nơi để tìm cậu. Cậu sau khi vào căn nhà nhỏ, đã không ra ngoài lần nào, trong nhà đã chuẩn bị sẵn mọi thứ mà cậu cần. Sau khi ăn xong đang chuẩn bị dọn dẹp thì có người gõ cửa. Nhẹ nhàng đi đến phía sau cánh cửa, từ chiếc lỗ trên cửa nhìn kĩ người đến sau đó mới mở cửa. Dương Húc Huy đi vào nhà tiện thể đóng cửa lại, nhìn thấy chén đĩa trên bàn vẫn chưa được dọn có chút kinh ngạc.

“Ăn khuya.”

“Không phải, là bữa tối.”

“Bữa tối? Khuya như vậy....”

“Ở đây không có việc gì làm, khi nào đói thì khi đó ăn. Đồ người đã đưa tới chưa?”

Kim Tại Trung nhìn lướt qua thứ đồ trên tay y, xoay người đi rửa chén.

“Àn. Đang tìm người khắp mọi nơi.”

Lời của Dương Húc Huy vừa truyền tới, động tác của Kim Tại Trung dừng lại một chút, không nói gì.

“Tính khí trở nên rất nóng nảy, ta đã lâu rồi không nhìn thấy bộ dạng đó....hôm đó Tử Phong đã chịu một trận mắng.”

“Đồ có phải chưa chuẩn bị xong không. Không sao, nhưng vẫn mong người nhanh chóng làm xong.”

Tuy rằng Kim Tại Trung không muốn tiếp lời của y, nhưng y không muốn bỏ cuộc như vậy.

“Gần đây Walid rất cảnh giác....”

“Ta chỉ là một người bình thường, quản lí bộ phận kế hoạch của một công ti nào đó, không thể giúp người chuyện gì.”

Trong nhà một lát đã im lặng, Kim Tại Trung nghiêng người, ánh mắt hướng xuống nền nhà, Dương Húc Huy cũng không nói gì nữa. Một lúc sau, Dương Húc Huy mới cử động, đặt chiếc phong bì màu bò trên tay mình xuống bàn.

“Trong này có hộ chiếu và vé máy bay đến Hà Lan vào tối mai, còn những thứ khác mà cậu cần nữa.”

“Cảm ơn người.”

“.....Vậy ta đi đây.”

“Àn.”

Cho đến khi Dương Húc Huy đóng cửa, Kim Tại Trung vẫn chưa xoay người lại. Nằm trên chiếc giường không thoải mái cho lắm, Kim Tại Trung không ngủ được. Ngày mai vào lúc này sẽ không ở đây nữa, sẽ không có quan hệ gì với nơi này nữa, cũng không có quan hệ gì với hắn nữa. Sẽ không có quan hệ nữa. Tay đưa vào trong áo, đặt lên đoá tường vi đó. Hàn Kính nói đúng, không thể rửa sạch được, thì chỉnh sửa thành hình khác. Hoặc Mặt Trăng sẽ có cách. Nhắc đến bọn họ đã rất lâu không gặp, đợi đến khi mình xuất hiện trước mặt họ, bọn họ chắc chắn sẽ ngạc nhiên lắm! Kim Tại Trung nỗ lực nghĩ đến nụ cười của những người bạn thân, khoẻ mắt bắt đầu ướt. Cậu biết cái cảm giác vẫn luôn chôn sâu dưới đáy lòng là gì, là lo lắng và không rõ. Nhưng thì đã sao? Cậu cảm thấy rất mệt, cậu không muốn kéo dài nữa, cậu bỏ cuộc rồi.

Đột nhiên có một tiếng động không lớn, khiến nước mắt gần trào ra của Kim Tại Trung dừng lại. Ý tưởng đó là chuột lướt qua trong đầu, nhưng những tiếng động tiếp theo khiến cậu khẳng định đó là người, không phải là chuột. Tiếng bước chân của người tới rất nhỏ, mà còn đi về hướng của cậu. Lúc này lo suy nghĩ, nên không nghe thấy tiếng người mở cửa. Căn nhà này không có chia ngăn gì, ngồi trên giường là có thể nhìn thấy cánh cửa duy nhất kia. Rèm cửa sổ không có kéo lên, ánh đèn đường bên ngoài len lỏi vào, nên căn nhà cũng không quá tối. Còn ánh trăng thì chiếu lên chiếc giường. Nằm trên giường, có thể nhìn thấy được

hình ảnh mơ hồ của người đang đi tới, nhìn bóng dáng đang đi đến gần mình, trong não Kim Tại Trung không nghĩ quá nhiều, cũng không dám có động tác lớn nào. Vì nếu nói, thì mình ở ngoài sáng người ta ở trong bóng tối, cậu chỉ cần cử động mạnh đối phương sẽ phát giác. Lúc chưa biết được người đến là ai, có mục đích gì thì tốt nhất là im lặng quan sát.

Người đó đến càng ngày càng gần, Kim Tại Trung nỗ lực điều chỉnh hô hấp của mình, một tay đưa xuống dưới gối nắm chặt lấy gối, lúc cần thiết có thể làm công cụ phòng bị, nhắm mắt lại. Tiếng bước chân dừng lại ở trước giường mình một lát, nhưng lại không nghe thấy tiếng động gì, Kim Tại Trung có chút nghi hoặc, vừa hé mắt ra, thì một miếng vải đã bịt miệng cậu lại. Mắt liền mở to, nhưng lại không thể nhìn rõ khuôn mặt bị nón len che đi, chỉ cảm thấy trong sự quan sát không rõ ràng đôi mắt kia hơi quen thuộc, người đã ngắt đi.

Đợi đến khi người trên giường nhắm mắt lại, không giằng co nữa, người đó mới bỏ chiếc khăn dùng để bịt miệng Kim Tại Trung ra. Mượn ánh sáng nhạt nhòa của ánh trăng nhìn quanh căn phòng, người đó liền đi đến bên chiếc cửa sổ, mở rèm cửa ra, sau đó quay trở lại giường, bật đèn đầu giường lên, cởi mũ len ra ngồi bên giường, chỉ nhìn người trên giường. Rất lâu sau, mới từ từ đưa tay qua đó, nhưng gần chạm vào khuôn mặt của Kim Tại Trung đã rút lại, chỉ ngồi đó, nhìn như vậy....

Lúc mở mắt ra nhìn thấy trần nhà quen thuộc, sau khi thức dậy việc đầu tiên Kim Tại Trung làm chính là kiểm tra bản thân, phát hiện không có gì khác trước khi ngủ, lại xuống giường kiểm tra những thứ trong chiếc phong bì màu bò—không thiếu gì cả, nhìn những thứ trong nhà cũng không có gì khác thường, ngay cả cửa nhà cũng không có dấu vết bị cạy qua. Ngồi bên giường suy nghĩ rất lâu, trừ việc biết người đó nam nhân và là cao thủ mở khoá, Kim Tại Trung không thể đoán được người đó là ai, mục đích là gì. Nếu không phải chiếc rèm cửa bị kéo lên, cậu thật tưởng mình đang mơ. Nghĩ không ra, Kim Tại Trung quyết định xem như là tai nạn. Sau khi hoá trang một chút thì ra ngoài, trước khi rời khỏi đây cậu còn phải đến một nơi.

Trong nghĩa địa đứng trước một chiếc bia mới dựng không lâu.

Đặt bó hoa cúc trong tay xuống, Kim Tại Trung nhìn bức ảnh trên bia mộ, rất lâu sau mới mở miệng nói.

“Xin lỗi, lâu rồi mới đến thăm người, còn nữa, ta đã làm mất con búp bê người tặng....Tiểu Long cùng Tiểu Tuyết bây giờ đều tốt, cô ấy nói với bọn chúng là người đã đi công tác ở một nơi rất xa, phải rất lâu mới về thăm chúng được. A Huy nói, đã tìm được một người có giọng giống người, sẽ để người đó gọi điện thoại cho bọn chúng....kì thực lần này ta tới, là muốn nói với người, ta phải đi rồi, rời khỏi Mĩ. Ta cảm thấy ta càng ngày càng không giống bản thân, cũng trở nên càng ngày càng độc ác. Còn....trở nên giống nữ nhân, kì thực, giống oán phụ. Bản thân cũng cảm thấy rất chán ghét, rất ghê tởm. Nên ta phải rời khỏi đây, sau đó quên đi mọi thứ, trở lại thành bản thân trước đây, Kim Tại Trung của trước đây, giống như bố mẹ làm một người bình thường. Nhưng ta từng đáp ứng người sẽ nhớ đến người, nên ta sẽ không quên người....ta nên đi rồi, nếu sau này có cơ hội, ta sẽ lại đến thăm người.”

Từ nghĩa địa trở về, Kim Tại Trung ngồi trong nhà rất lâu, cảm thấy bụng hơi đói mới đứng dậy, quyết định làm một bữa tối cuối cùng. Trong lúc đang thái rau, đằng sau liền phát ra một tiếng “bang”, Kim Tại Trung kinh ngạc xoay người nhìn thì cửa đã mở ra, một đám người xông vào. Nhìn thấy đám người sau khi vào nhà tách ra hai bên, Kim Tại Trung liền kinh ngạc, sau đó tay trái liền nhanh chóng đưa vào trong túi, nhìn thấy người đó đi vào. Trịnh Duẩn Hạo không bước thêm nữa, chỉ nhìn Kim Tại Trung đang bất động.

“Dem cậu ta về.”

Nói xong, Trịnh Duẩn Hạo liền xoay người đi ra ngoài. Đào Chí Cương nhìn Trịnh Duẩn Hạo đang đi ra ngoài lại nhìn Kim Tại Trung đang đứng im trong nhà, liền nhanh chóng bước theo Trịnh Duẩn Hạo xuống lầu. Để lại một mình Tân Tử Phong nhìn Kim Tại Trung, nhẹ nhàng mở miệng.

“Kim thiếu gia....đi thôi.”

Không nói gì, không làm thêm gì, Kim Tại Trung cũng cất bước đi ra ngoài. Xuống tới lầu, xe của Trịnh Duẩn Hạo đã đi rất lâu rồi. Nhìn theo hướng xe biến mất, Kim Tại Trung đứng rất lâu.

“Kim thiếu gia?”

Thu lại ánh nhìn, Kim Tại Trung đi đến cánh cửa xe được Tân Tử Phong mở sẵn, ngồi vào trong xe, Tân Tử Phong cũng ngồi xuống. Đóng cửa xe lại, Tân Tử Phong kéo ống quần lên, rút ra chiếc dao găm trên bắp chân, rút áo sơ mi ra cắt một miếng vải nhỏ, sau đó quay sang hướng Kim Tại Trung.

“Kim thiếu gia có thể đưa tay trái ra đây không? Tuy rằng nói dao cắt trúng không phải là vết thương nghiêm trọng nhưng mười ngón tay đều nối liền với tim, nên sẽ rất đau đấy. Ta nhớ người từng nói, người phải đối tốt với bản thân một chút.”

Lúc này Kim Tại Trung chỉ nhìn anh, không đưa tay ra, trên mặt có chút nghi hoặc, Tân Tử Phong cầm mảnh vải, cười.

“Trên túi áo dính một ít máu.”

Lần này Kim Tại Trung cũng cười, từ trong túi rút tay ra đưa tới trước mặt anh, nhìn thấy ngón trỏ bị thương của Kim Tại Trung, Tân Tử Phong trong lòng khẽ đau nhói: vết thương sâu hơn trong tưởng tượng, máu vẫn chưa ngừng chảy. Trong lòng có rất nhiều suy nghĩ, nhưng tay lại không dừng thuần thực băng bó.

“Được rồi.”

“Cảm ơn.”

Rút tay lại bỏ vào trong túi áo, nhìn những cảnh vật không ngừng tụt về sau, trong đầu Kim Tại Trung hiện lên một khuôn mặt, không phải Trịnh Duẫn Hạo, cũng không phải Hàn Kính đã chết, mà là Tân Tử Phong đang ngồi cạnh cậu.

54. Chương 54

CHƯƠNG 54

Trong sự hiểu biết của cậu, Tân Tử Phong là một người luôn quan sát kỹ những thứ xung quanh. Ở bên cạnh anh rất thoải mái, tự tại, anh ta luôn điều chỉnh mức độ quan tâm chăm sóc đến người khác một cách thích hợp nhất, không khiến người khác cảm thấy áp lực, không thoải mái. Tân Tử Phong trước đây từng nói, trước đây vì người nào đó nguyện ý làm tất cả, lần đó trọng thương chắc chắn là liên quan đến người đó. Có thể khiến người như Tân Tử Phong vì một người như vậy, chắc chắn không đơn giản, một người nam nhân không đơn giản, cậu hoàn toàn không nghi ngờ người đó là nữ nhân. Không biết vì sao, người nam nhân với chiếc nón len tối qua khiến cậu nhớ đến khuôn mặt của Tân Tử Phong. Nhẹ nhàng lắc đầu, kéo khoé môi lên, Kim Tại Trung cảm thấy bản thân suy nghĩ quá nhiều. Điều bản thân nên suy nghĩ chính là kết cục của mình khi về tới nơi, Trịnh Duẫn Hạo đã tức giận hay nói là đã giận giữ đến mức không muốn ngồi cùng một xe với cậu, xem ra bản thân khó sống đây.

Lo lắng của Kim Tại Trung không thừa. Lúc đôi chân cậu vừa đặt xuống đất, bốn người cao lớn đứng trước mặt cậu, sau đó cậu được nhốt vào căn phòng cậu đã sống hơn nửa năm, sau đó lại bị “mời” đến căn phòng sách bên cạnh phòng ngủ, tiếp đó cửa được đóng lại sau lưng. Đến lúc đó, Kim Tại Trung cuối cùng cũng đã rõ bản thân bị quản thúc rồi. Nhẹ nhàng kéo khoé môi lên, nhưng khoé môi lại mang theo sự cay đắng, cả cậu cũng không biết tại sao. Nằm trên giường, Kim Tại Trung hiểu rõ những việc tiếp theo không phải do cậu quyết định, điều duy nhất cậu có thể làm là nghỉ ngơi. Trịnh Duẫn Hạo tiếp theo sẽ làm gì, cậu không biết, cậu cũng không muốn nghĩ đến.

Ngược lại với sự thoải mái của Kim Tại Trung, nhìn cậu bị vài người đưa vào trong nhà Tân Tử Phong trong lòng khó chịu. Sau khi rời khỏi tổng bộ một mình lái xe đến bên bờ sông, ngồi trên đê hút thuốc, nhưng vừa hút hai ngậm đã ném điếu thuốc xuống sông, sau đó đứng dậy, lui lại. Xin lỗi, để cậu trở về nơi khiến cậu không vui. Nhưng nếu như để cậu rời đi, vậy ta cả cơ hội nhìn thấy cậu cũng không có.

Đêm đó lúc Tổng tẩu đem bữa tối đi vào, Kim Tại Trung trong lòng cười khổ: Bây giờ vào phòng này cũng không cần gõ cửa, cậu ngay cả quyền lợi cho phép ai vào cũng không có. Nhìn thức ăn trên bàn, Kim Tại Trung không khước từ mà bắt đầu ăn. Cả ngày nay cậu chưa ăn gì, kì thực rất đói.

“Kim thiếu gia thật sự muốn rời khỏi thiếu gia sao?”

“Ah, cái gì?”

Chuyên tâm ăn Kim Tại Trung không chú ý đến câu hỏi của Tổng tẩu, dừng đưa nhìn bà.

“Cậu thực sự muốn rời khỏi đây, rời khỏi thiếu gia sao?”

Tổng tẩu nhìn Kim Tại Trung hỏi, trên mặt là sự nghiêm túc cậu chưa từng nhìn thấy. Kim Tại Trung xoay đầu, bới một miếng cơm vào miệng.

“Lâu rồi không ăn những món ngon như vậy.”

Nhìn Kim Tại Trung không muốn trả lời câu hỏi của bà, Tổng tẩu khẽ thở dài.

“Xem ra lúc ban đầu ta đoán đúng, cậu không phải nguyện ý ở bên thiếu gia. Lúc nhìn thấy thiếu gia bế cậu về, cậu lại ngủ vài ngày liền ta đã cảm thấy kì lạ, nhưng nhìn thấy thiếu gia vui như vậy, cậu cũng không phản kháng...Bỏ đi, ta còn tự nhủ bản thân nghĩ quá nhiều, nguyên lai....có thể do ta nói nhiều, nhưng xin Kim thiếu gia để ta nói thêm một câu, nếu cậu thật sự bỏ đi, thì thiếu gia chỉ còn lại một mình. Kim thiếu gia cậu cứ ăn trước, đợi ăn xong ta sẽ đến dọn.”

Nói xong Tổng tẩu đi ra ngoài. Lúc cửa phòng đóng lại, đĩa của Kim Tại Trung dừng lại. Thật sự muốn rời khỏi nơi đây, rời khỏi hần sao? Cho đến gần đây cậu mới phát hiện, người chìm trong tình yêu thì khả năng chịu đựng sẽ giảm sút, người cũng trở nên yếu đuối. Bây giờ mọi chuyện trở nên thế này không phải một hai câu là có thể giải quyết được, nhưng phải giải quyết như thế nào, chỉ có thể xem biểu hiện của Trịnh Duẩn Hạo. Sau đó Kim Tại Trung ở trong phòng sách năm ngày, cũng không gặp lại Trịnh Duẩn Hạo, cũng không biết hần có về hay không. Không ai chủ động nói cho cậu biết, bây giờ không có khí lực đi hỏi.

Kì thực sau khi Kim Tại Trung được đưa về, Trịnh Duẩn Hạo rất ít về. Chỉ vào ngày Kim Tại Trung được đưa về, sau khi cậu vào phòng, đứng trước cửa phòng được đóng lại nửa ngày, sau đó đã ra ngoài. Đi xử lí những chuyện hần chưa kịp xử lí trong những ngày Kim Tại Trung biến mất.

Khoảng thời gian từ khi Hàn Kính chết cho đến khi tìm thấy Kim Tại Trung, Bằng Bằng Diễm tổng cộng chết sáu người, mà còn là những người có địa vị trong bang, trong đó có hai người là trợ lý của đường chủ. Trong hắc đạo chết vài người dường như là một chuyện bình thường, nhưng đây không còn là thời đại chém giết bừa bãi nữa, ngoài ra những người đó đều không phải chết vì chém giết, mà là chết vì tai nạn. Nếu là tai nạn, thì không có gì để điều tra, nhưng những người này chết vì tai nạn liên tiếp trong vài ngày thì khiến người khác phải hoài nghi, đó thật sự chỉ là tai nạn? Nhưng mặc cho Trịnh Duẩn Hạo cho người điều tra kĩ lưỡng thế nào, kết quả vẫn như vậy, cuối cùng chỉ có thể chôn cất đàng hoàng, để người ta an nghỉ.

Những cuốn sách trên kệ trong phòng, đã được Kim Tại Trung đọc lại không biết bao nhiêu lần trong vòng vài tháng qua, những ngày này lại phải xem lại. Đặt cuốn sách trong tay xuống, Kim Tại Trung nhìn căn phòng buồn rầu, sau đó đứng dậy đi ra. Nhưng cửa phòng vừa mở thì hai bảo vệ to con đã chặn cậu lại.

“Ta chỉ sang phòng bên cạnh lấy đồ.”

“Kim thiếu gia, đại ca có lệnh, không có sự cho phép của anh ấy, không được để cậu bước nửa bước ra khỏi phòng này. Nên thật xin lỗi.”

“Vậy có thể giúp ta gọi Tổng tẩu không?”

Hai người bên ngoài nhìn nhau một cái, khẽ gật đầu. Tổng tẩu được đại ca phân phó chăm sóc Kim thiếu gia, tìm bà ấy chắc không có vấn đề gì. Lại nói, bọn họ cũng không biết Kim thiếu gia tìm bà ấy có phải vì thân thể không khỏe hay sao, nếu như Kim thiếu gia xảy ra chuyện gì, nộ khí của đại ca họ chắc chắn không thể chịu được, lúc đó chỉ sợ mệnh cũng không được bảo toàn. Đóng cửa lại, Kim Tại Trung bắt lực thở dài. Nếu như thật sự muốn rời khỏi, sao không đi được. Chỉ là chuyện đã đến bước này, cậu đã không thể lùi lại. Cho dù bây giờ Trịnh Duẩn Hạo mở rộng cửa, cậu cũng không đi, trừ khi, Trịnh Duẩn Hạo không cần cậu nữa. Nhìn cảnh sắc bên ngoài cửa sổ, Kim Tại Trung lại nở nụ cười. Nếu như không phải khung cửa sổ lớn này, cậu mấy ngày nay thật sự phải sống những ngày không nhìn thấy bầu trời.

“Kim thiếu gia, cậu tìm ta?”

“Àn, ở đây hơi chán, nên có thể nhờ người lấy giùm ta cây tiêu không?”

“Được, cậu đợi một lát.”

Tổng tẩu rất nhanh đem cây tiêu đến. Đưa tiêu cho Kim Tại Trung, nhìn quãng đen dưới mắt cậu, Tổng tẩu do dự hỏi.

“Kim thiếu gia mấy ngày nay ngủ không ngon sao?”

“Ah? Uh, ngủ không ngon lắm, ngủ không sâu, buổi tối tỉnh dậy vài lần.”

“Vậy có cần nói với thiếu gia, để gọi Hà Phương sang đây khám cho cậu.”

“Không cần. Có thể do buổi sáng ngủ nhiều rồi, không có chuyện gì.”

Cậu làm gì mà ngủ nhiều, vốn là thiếu ngủ trầm trọng.

“Đúng rồi, cơm tối của tôi nay không cần đem cho ta.”

“Không cần đem! Nhưng buổi trưa cậu chỉ ăn một ít.”

“Ta bây giờ cả ngày không làm gì, chỉ đi vòng vòng trong này, ăn rồi cũng không có chỗ để tiêu hoá, đương nhiên sẽ không đói, nên ăn không nhiều.”

“Vậy được, nếu như cậu đói, thì bảo bọn họ gọi ta, ta sẽ đưa đến cho cậu.”

“Được.”

Lui khỏi phòng, xuống lầu, Tổng tẩu từ trước đến nay đều không hỏi nhiều, bây giờ cũng không thể không tự hỏi. Bà luôn cảm thấy sau lần này trở về, Kim thiếu gia có gì có khác lạ. Nói chuyện với người khác không có quá xa cách, chỉ là bà cảm thấy từ trong mắt của Kim thiếu gia ánh lên sự bất cần và không sợ hãi...những thứ này trước đây trên người cậu đều không thấy, khiến bà cảm thấy hơi lo lắng. Bà cũng không hiểu, lúc chưa tìm được người thiếu gia lo lắng như vậy, bây giờ người tìm về rồi lại rất ít trở về? Chuyện gì cũng nên được giải quyết, cứ nhốt người như vậy cũng không được ah! Bị nhốt trong thời gian dài sẽ xảy ra chuyện, Kim thiếu gia ngủ không ngon cũng nên nói với thiếu gia mới được. Cơm tối cũng nên chuẩn bị sẵn, như vậy Kim thiếu gia có đói, hâm nóng là có thể ăn.

Còn Kim Tại Trung sau khi Tổng tẩu đi ra, mới nhẹ nhàng thở phào, sau khi đặt tiêu xuống thì đi vào phòng tắm, đứng trước gương.

“Sao lại rõ như vậy? Xem ra phải lấy đồ đắp lên mới được.”

Đi ra khỏi phòng tắm, thổi một bài, Kim Tại Trung liền ngồi chờ đợi màn đêm đến.

55. Chương 55

CHƯƠNG 55

Trên đường ngồi trên xe trở về, tâm trạng của Trịnh Duẩn Hạo không tốt lắm. Người có địa vị lớn nhất trong giới cảnh sát của Bang Băng Diễm tới qua, chết rồi.

Walid Samak là do Bang Băng Diễm đưa lên, ba mươi mấy tuổi chức vị đã rất cao. Bang Băng Diễm nhờ ông ta, đương nhiên ông ta cũng lấy lợi từ Bang Băng Diễm. Walid là người luôn cẩn trọng, không dễ tin tưởng người khác ngoài bản thân, nên đối với ai cũng có phòng bị, làm việc luôn giữ lại một chút, đối với Bang Băng Diễm cho ông ta nhiều lợi nhuận cũng không ngoại lệ. Nhưng người như vậy tối qua lại chết trên giường của nam kỹ, còn nam kỹ này lại là người ở chỗ của Trịnh Duẩn Hạo, còn người thiếu niên sinh đẹp đó xem ra cũng không lạ lắm với Trịnh Duẩn Hạo, chính là trước đây được hắn mở hàng Thường Gia Nghị. Chỉ là trước khi chuyện này xảy ra Trịnh Duẩn Hạo vốn không biết tên y, cũng không nhớ mặt y. Một người cấp cao tinh anh của giới cảnh sát đã chết, tất nhiên không thể bình yên. Nhưng là một cảnh sát chết trên giường của nam kỹ, nói thế nào cũng không được hay cho lắm. Nhưng tại hiện trường không có bất kì vết tích của chuyện chém giết, trên người Walid cũng không có bất kì ngoại thương nào, theo xét nghiệm ban đầu cũng không có dấu vết bị trúng độc. Theo lời khai của Thường Gia Nghị, Walid chết trong lúc quan hệ, nên bước đầu phán đoán Walid bị chết đột ngột. Nhưng thân thể của Walid luôn rất khoẻ mạnh, không

có bệnh tim hay những bệnh có thể gây tử vong khác, người nhà ông ta cũng không ai có những bệnh như vậy, nên nguyên nhân chết còn phải đợi phân tích tiếp, mới có thể cho ra kết luận cuối cùng.

Còn Trịnh Duẩn Hạo tâm trạng không tốt không phải vì cái chết của Walid, ông ta chết rồi, Bang Băng Diễm có thể tìm người thay thế ông ta. Chỉ là, cái chết kì lạ của Walid và sáu người kia quá khác thường, bảy người đều có quan hệ lớn với Bang Băng Diễm, đây chỉ là trùng hợp ư? Nếu như có người âm thầm ra tay, thì người đó thật đáng sợ, vì không để lại bất kì dấu vết nào. Mục đích của người đó lại là gì? Nếu như muốn ngấm vào Bang Băng Diễm, tại sao lại chọn những người nếu xem xét nghiêm túc thì cũng không quá quan trọng với Bang Băng Diễm

Trịnh Duẩn Hạo lần đầu tiên vì những chuyện này mà phiền não. Xuống xe đi vào nhà, đúng lúc Tổng tẩu đang bưng chiếc khay từ trên lầu đi xuống, nhìn thấy thức ăn trong chén trong đĩa hầu như chưa được đụng tới, đôi mày của Trịnh Duẩn Hạo lại nhíu lại.

“Cậu ta không ăn sao?”

“Àn, chỉ uống vài ngụm canh. Tối qua cũng không ăn, trưa cũng chỉ ăn một chút.”

“Nếu như cậu ta không ăn, thì cũng không cần đem lên nữa!”

“Thiếu gia....”

“Được rồi, ngày hôm sau tổng dọn dẹp vườn sau do người phụ trách. Lui xuống đi.”

“Vâng.”

Tuy rằng còn có chuyện muốn nói, Tổng tẩu chỉ có thể bưng đồ ra ngoài. Bà hiểu rõ dù bà làm việc ở đây mấy chục năm, nhưng bà cũng không có quyền lợi nói chuyện. Sau khi Tổng tẩu ra ngoài, Trịnh Duẩn Hạo liền ngồi xuống sofa, nhắm mắt lại thở nặng nề.

“Đại ca.”

“Chuyện gì?”

Vừa nói chuyện, Trịnh Duẩn Hạo vừa nhắm mắt.

“Hôm nay những thứ bên Trung Quốc gửi, giữ lại như hai lần trước đúng không ạh.”

Một lát sau Trịnh Duẩn Hạo vẫn không nói gì, dường như khiến người khác tưởng rằng hắn đã ngủ mất.

“Đem đi đốt đi.”

“Đại ca?!”

Lời Trịnh Duẩn Hạo khiến Đặng Dũng kinh ngạc.

Đại ca từ trước đến luôn rất xem trọng những thứ được gửi đến từ gia đình của Kim thiếu gia, bây giờ cư nhiên bảo y đem đi đốt.

“Không nghe rõ sao, hay là muốn ta nói thêm lần nữa?”

“Đã nghe rõ.”

Nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của Trịnh Duẩn Hạo, Đặng Dũng cúi đầu xoay người, cầm túi đồ ra ngoài.

Kim Tại Trung từ trên giường thức dậy, phát hiện mình đã ngủ đến mười giờ hơn. Không nhìn thấy bữa sáng do Tổng tẩu để lại trên bàn, Kim Tại Trung có chút nghi hoặc nhưng không nghĩ nhiều, chỉ nghĩ là Tổng tẩu thấy mình ngủ ngon quá nên đem đi rồi. Vậy thì để mình đói một chút, đến trưa ăn cho no, cũng nhớ đến Tổng tẩu luôn dùng ánh mắt lo lắng đó để nhìn cậu. Nghĩ như vậy Kim Tại Trung không biết Trịnh Duẩn Hạo đã ra lệnh. Đến bữa trưa không có người đưa đồ ăn tới, Kim Tại Trung bắt đầu bắt đầu phát hiện có cái gì không đúng. Cho đến bữa tối vẫn không ai đưa đồ ăn đến, Kim Tại Trung mới đại khái đoán được chuyện gì. Không gọi người, Kim Tại Trung cứ như vậy, dù gì Trịnh Duẩn Hạo cũng không để cậu đói chết. Lại nói, làm đến mức này, cậu không thể trách ai.

Nguyên nhân cái chết của Walid cuối cùng cũng được kết luận là đột tử, pháp y không tìm ra được bất kì nguyên nhân nào khác. Trịnh Duẩn Hạo từ trong lời khai của Thường Gia Nghị cũng không tìm được bất kì thứ gì chứng minh cái chết của Walid có liên quan đến cái chết của 6 người trước đó. Còn tội danh giết người của Bang Băng Diễm, cũng được xoá đi bởi lời tuyên bố đó.

Cảm thấy mệt mỏi nên Trịnh Duẩn Hạo từ trưa đã trở về sớm. Sau khi trở về biết được Kim Tại Trung hai ngày nay đều ở trong phòng không có động tĩnh gì, lúc hạ nhân đưa nước cậu cũng không hỏi gì, Trịnh Duẩn Hạo nắm chặt hai tay đi lên sân thượng, lấy rượu từ trong quầy ra, sau khi mở bình rượu ra liền uống không ngừng.

Đứng trước cửa phòng, nghe thấy tiếng tiêu cô đơn bi thương truyền đến, nộ khí âm thầm dưới đáy lòng lại bùng dậy. Sau lưng truyền đến tiếng mở cửa thô bạo, khiến cho Kim Tại Trung dứt môi khỏi cây tiêu, xoay người. Vào như thế này, chỉ có Trịnh Duẩn Hạo, đây cũng là lần đầu tiên cậu gặp lại Trịnh Duẩn Hạo sau 8 ngày trở về đây.

Hai người nhìn nhau không quá 3 phút, Trịnh Duẩn Hạo đầy nộ khí đi về phía cậu, Kim Tại Trung không quan tâm xoay người, tiếp tục đưa cây tiêu đến bên miệng. Nhưng âm đầu tiên chưa thổi xong, người đã bị kéo mạnh về sau, đâm mạnh vào tường, còn chưa kịp xoa đôi vai đang đau nhức, Kim Tại Trung đã thấy cây tiêu trong tay Trịnh Duẩn Hạo bị bẻ làm đôi, tiếp đó bị quăng xuống đất, sau đó Trịnh Duẩn Hạo một tay đặt lên ngực cậu ép cậu sát vào tường, một tay giữa lấy chiếc cằm của cậu, lực đạo lớn đến nỗi khiến cậu cảm thấy xương cốt có nguy cơ bị vỡ vụn. còn những thứ này đều nhanh đến nỗi khiến cậu phản ứng không kịp.

“Anh ta chết người liền đau lòng, ăn không ngon, ngủ không yên, có phải là đói chết rồi người cũng không nói thèm nói gì! Trong phòng ăn cùng căn phòng này hai người rốt cuộc đã làm gì? Nói! Ăn cơm cũng phải lâu như vậy? Tán gẫu cũng phải đặc biệt đi vào phòng nói cả buổi chiều, cả cơm cũng không cần ăn hay sao! Hả?! Có phải đã sớm muốn rời khỏi nơi đây, chỉ vì anh ta mới tiếp tục ở lại, nên anh ta chết rồi cũng không có gì để lưu luyến nữa, đúng không!!! Ta nói cho người biết, đừng mộng tưởng nữa! Cả cuộc đời này cũng đừng mong được rời khỏi đây!”

“Người sao phải khổ như vậy chứ, Trịnh tiên sinh? Nếu ta khiến người chán ghét, khiến người chướng mắt, để ta rút là được, đây là nhà của người, tại sao phải uỷ khuất bản thân ra ngoài ở. Cũng không cần bắt ta về? Dù gì ta cũng không thể làm người thoải mái, hay là có còn hơn không? Lại nói người không phải đã sớm chán ta rồi sao? Người nói không sai, nếu không phải vì anh ta, ta đã sớm đi. Còn nữa, những chuyện người làm với ta, ta cùng anh ấy cũng đều làm hết rồi, trả lời như vậy người mãn nguyện chưa, Trịnh tiên sinh?”

“Bốp” một cái bạt tai vô tình hạ xuống mặt Kim Tại Trung.

“Đừng tưởng ta sẽ không động thủ với người!”

Nghiêng đầu, Kim Tại Trung trong lúc choáng váng vẫn cố cử động, nuốt thứ tanh mặn trong miệng xuống. Chưa qua vài giây, Trịnh Duẩn Hạo đột nhiên rên một tiếng, lui vài bước, ngã xuống mặt đất.

“Người cũng đừng tưởng ta không dám đánh trả. Sao rồi, còn nhớ chứ, cái này là người dạy ta, phải làm sao dùng toàn lực tấn công khi đối thủ không chú ý. Thật tiếc, không mang giày.”

Lúc Trịnh Duẩn Hạo đứng dậy, biểu tình hơi ngạc nhiên trên mặt đã biến mất, thay bằng sự lạnh lùng, nhìn biểu tình Kim Tại Trung có đắc ý khi rút lại chân. Khi thực hấn bị Kim Tại Trung tấn công hai lần, lần đầu tiên là dùng đầu gối thụi vào phần bụng, sau đó lui về sau lại bị đá một cước. Giống như Kim Tại Trung nói: tiếc là không mang giày. Nếu như chân của Kim Tại Trung mang thêm giày, thì trước bụng Trịnh Duẩn Hạo nhất định sẽ bầm tím một mảng lớn. Cũng chưa từng có ai có cơ hội làm vậy với Trịnh Duẩn Hạo. Nếu như bình thường, đừng nói một cước đó ngay cả cơ hội đưa đầu gối lên cũng không có, cho dù bất cẩn bị thụi một phát, Trịnh Duẩn Hạo tuyệt đối sẽ không cho để cho đối phương có cơ hội đá thêm một cước. Chỉ là đối với Kim Tại Trung, hấn không hề phòng bị cũng không ngờ đến.

Trịnh Duẩn Hạo sau khi đứng dậy liền đi về phía Kim Tại Trung, nhưng rất nhanh một chiếc ngân châm không lớn không nhỏ được đâm vào động mạch cổ của hấn. Trước đây vì an toàn của Kim Tại Trung, cũng sợ cậu quên, nên kỉ hồ mỗi bộ quần áo của Kim Tại Trung đều có một sợi dây nịt chẹn dụng, trên dây nịt

có những chiếc ngân châm không lớn không nhỏ như chiếc đang ở trên cổ Trịnh Duẩn Hạo. Nhưng động tác của Trịnh Duẩn Hạo chỉ dừng lại một chút, không quan tâm đến chiếc ngân châm có thể khiến hần trọng thương hay mất mạng, tiếp tục đi về phía Kim Tại Trung. Vừa cảm thấy đầu kia của châm chạm vào Trịnh Duẩn Hạo, Kim Tại Trung liền lập tức thu tay lại, trên cổ Trịnh Duẩn Hạo chỉ có một điểm màu đỏ nho nhỏ, không chảy máu. Còn tay vừa rút lại đã bị Trịnh Duẩn Hạo giữ lại, ngay cả cánh tay kia cũng bị giữ lại, sau đó người bị ép lên tường, cầm một lần nữa bị giữ chặt.

“Chán hay không là do ta quyết định.”

Vừa nói môi vừa thô bạo ấn lên môi Kim Tại Trung, tay liền bắt đầu xé rách áo của cậu. Thả lỏng tay ra, ngân châm rời xuống đất, Kim Tại Trung tập trung lực vào cổ tay, nỗ lực thoát khỏi bàn tay gọng kìm kia. Lực đạo của Kim Tại Trung không nhỏ, lực của Trịnh Duẩn Hạo lại bị phân tán, nên rất nhanh tay của Kim Tại Trung đã thoát ra khỏi tay Trịnh Duẩn Hạo, nhưng mặc cho Kim Tại Trung cố gắng đẩy như thế nào cũng không thể đẩy người phía trên ra. Có thể là do phản ứng kịch liệt của Kim Tại Trung càng khiến hần tức giận, Trịnh Duẩn Hạo lui lại. Nắm lấy tay Kim Tại Trung kéo mạnh, Tại Trung liền từ đứng trở thành nằm, thân thể của Trịnh Duẩn Hạo lại một lần nữa đề lên. Ngã mạnh như vậy, khiến những sức lực Tại Trung khó khăn tập trung lại được đều biến mất, hơn nữa hai ngày nay ngoài nước ra cậu không cho gì vào bụng, vừa nãy chiến đấu đã sử dụng hết năng lượng vốn có rồi, sau khi bị ngã xuống đất liền nhắm mắt lại, không có bất kì hành động nào nữa. Nhưng biểu hiện chịu đựng tương phản với sự chống trả trước đây của Tại Trung, lại càng khiến ngọn lửa nộ khí trong lòng Duẩn Hạo càng cháy mạnh hơn, động tác cũng càng thô bạo hơn trước nhiều lần....

Mở mắt ra, một lát mới nhìn rõ những thứ trước mắt, biết nơi mình đang ở hiện tại là đâu.

Cậu cũng không biết là mình ngủ thiếp đi hay là ngất đi, cậu đang nằm ở dưới đất của phòng đọc sách, bây giờ lại nằm trên giường của phòng ngủ, thân thể không có cảm giác nhột nháp, chắc là có người giúp cậu rửa qua. Dù cho có chuyện gì, Trịnh Duẩn Hạo chắc chắn sẽ không để người nào khác giúp cậu tắm rửa, nói như vậy, lệnh quân thúc đã được bãi bỏ rồi?

Khoé môi của Kim Tại Trung kéo lên, nhưng tinh thần lại mang vẻ bi thương, Tại Trung kéo chân ra muốn xuống giường, nhưng chân vừa đặt xuống thì cơn đau nhức ở vùng lưng và eo truyền đến, người liền từ trên giường ngã xuống đất. Lúc đó Trịnh Duẩn Hạo không có bất kì lời nói ôn nhu nào, cũng không có khúc dạo đầu, không bôi trơn, chỉ đơn giản thô bạo tiến vào, thân thể sớm đã quen với sự ôn nhu vốn không thể chịu đựng được, tuy lần cuối cùng động tác của Duẩn Hạo đã ôn nhu hơn, nhưng đau thì vẫn đau, cảm giác hình như không chảy máu, nhưng chắc là xưng rồi.

Bọn họ chưa bao giờ làm quá hai lần trong một đêm, còn tối qua dưới tình hình đó là làm liên tục ba lần, đã quá mức chịu đựng của cơ thể. Những vết siết trên tay xuất hiện trong tầm mắt. Lúc đó là do thân thể quá đau nên phản ứng, do Duẩn Hạo dùng chiếc áo sơ mi bị xé rách chột chặt tay cậu để lại, cũng không rõ lắm. Đứng dậy, Tại Trung lại cười, biểu tình lại có chút cay đắng.

.

“Lại không có! Các người đứng đây ngủ hay sao, hả?! Một người lớn như vậy các người cũng mất dấu được, mắt nhìn đi đâu hả?”

Tiếng mắng phẫn nộ của Trịnh Duẩn Hạo lại vang lên trên đại sảnh lầu một của toà nhà chính, lần này chịu mắng không phải một con ma bị oan uổng nào, mà là một đám. Một đám người chỉ biết cúi đầu chịu mắng, gánh chịu nộ khí của Trịnh Duẩn Hạo. Có thể khiến Trịnh Duẩn Hạo tức giận như vậy chỉ có Kim Tại Trung, Kim Tại Trung lại không thấy đâu. Duẩn Hạo trưa nay chưa tới hai giờ đã trở về, nhưng vừa vào phòng ngủ thì không thấy Kim Tại Trung đáng ra nên nghỉ ngơi trong đó. Cảm giác không tốt lại dấy lên, hần liền xuống lầu, đáp án chính là chưa từng nhìn thấy Kim Tại Trung xuống lầu, càng không thấy cậu ra ngoài. Không có tâm tình mắng chửi người khác, chỉ nhanh chóng cho người đi tìm, bản thân hần đi lên sân thượng. Nhưng trên lầu dưới lầu, vườn trước vườn sau, ở đâu cũng không có.

“Nói đi! Đều cảm hết rồi hay sao?”

“Bọn ta thực sự không nhìn thấy Kim thiếu gia ra khỏi cửa.”

Một người lớn mật nói nhỏ. Từ lần trước Kim Tại Trung li khai, sắc mặt của Trịnh Duẩn Hạo chưa từng tốt bao giờ, mọi người đều cẩn thận, sợ làm sai sẽ khiến Trịnh Duẩn Hạo tức giận. Còn sáng hôm nay nhìn thấy Trịnh Duẩn Hạo lúc ra khỏi cửa, tâm tình dường như không tồi, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng chưa nhẹ nhõm được bao lâu.

“Không ra ngoài, chẳng lẽ người có thể bốc hơi sao?!”

Lúc này không ai nói gì, Còn Tổng tẩu từ đầu ở trong nhà bếp nghe thấy tiếng mắng của Trịnh Duẩn Hạo mới từ từ đi ra.

“Thiếu gia?”

Trịnh Duẩn Hạo quay đầu nhìn Tổng tẩu, không nói gì.

“Người đã tìm qua phòng sách của Kim thiếu gia chưa? Mười giờ hơn ta theo lời người dẫn đưa cháo lên đó, Kim thiếu gia vừa đứng lúc đi khỏi phòng ngủ đến phòng sách, cháo cũng ăn trong phòng sách.”

Cả đại sảnh đột nhiên im ắng đến nỗi kim rớt trên sàn nhà vẫn có thể nghe thấy. Trịnh Duẩn Hạo lướt mắt nhìn những người đang cúi đầu, xoay người đi lên trên lầu.

56. Chương 56

CHƯƠNG 56

Hắn không nghĩ Kim Tại Trung sẽ quay lại phòng sách, nên không vào đó tìm, nhưng không ngờ người đó lại ở nơi gần như vậy.

Đi đến trước cửa phòng sách, Trịnh Duẩn Hạo hít sâu, nhẹ nhàng mở cửa đi vào, cho đến khi nhìn thấy người đứng bên cửa sổ, lòng mới nhẹ nhõm hơn. Còn Kim Tại Trung biết rõ người đi vào là ai, từ từ xoay người, rút tay trong túi ra đưa lên.

“Ta nghĩ bây giờ có thể yêu cầu được ở một mình.”

Nhìn thấy nòng súng đen đang chìa về phía mình, Trịnh Duẩn Hạo nhú mày, nhưng chân không dừng bước. Cây súng đó là từ sau chuyện của Mê Nhạc, Trịnh Duẩn Hạo từ kho súng của mình lấy cho Kim Tại Trung. Nhìn về phía Trịnh Duẩn Hạo đang đến gần, Kim Tại Trung cười nhẹ, nòng súng chuyển hướng tì lên huyết thái dương của mình. Bước chân của Trịnh Duẩn Hạo dừng lại, đứng tại chỗ nhìn Kim Tại Trung. Khóe môi của Kim Tại Trung vẫn giữ độ chếch như ban đầu, tay phải khẽ động, tiếng lên đạn vang lên trong không gian im ắng, dường như lập tức, Trịnh Duẩn Hạo xoay người đi ra ngoài. Lúc cửa được đóng lại, Kim Tại Trung bỏ súng xuống, đặt lên bàn, sau đó nằm trên giường.

Cậu bây giờ không có sức khỏe cũng như tâm trạng để nói chuyện, cậu bây giờ chỉ muốn ngủ một giấc. Cũng không biết mình đã thức dậy rồi lại tiếp tục ngủ bao nhiêu lần, chỉ đến khi cảm thấy ngủ đủ Kim Tại Trung mới ngồi dậy trên giường, mở đèn, nhìn thấy chiếc đồng hồ trên tường đã 12 h hơn. Cảm thấy hơi đói, xuống giường Kim Tại Trung ra khỏi phòng đi đến phòng bếp ở dưới lầu một, sau khi đơn giản làm một vài thứ để ăn lại đi lên lầu. Sau khi giải quyết vấn đề của bụng, Kim Tại Trung bắt đầu suy nghĩ đến việc tiếp theo phải giải quyết.

Vừa suy nghĩ vừa mở cửa nên không phát hiện trong đó có một người đang đứng. Đóng cửa lại, xoay người, đi vài bước thì mặt đã đụng vào người đứng ở đó. Theo bản năng lùi lại vài bước, Kim Tại Trung vừa mở miệng ra, lúc nhìn thấy thứ trên tay Trịnh Duẩn Hạo lại khép miệng lại, nghiêng đầu sang một bên. Trong tay Trịnh Duẩn Hạo là bản nhạc mà lần trước Tổng tẩu đem sang cùng với cây tiêu, bản nhạc này Trịnh Duẩn Hạo cũng từng nghe qua, chỉ là bây giờ trên tờ giấy có những hình vẽ đơn giản do Kim Tại Trung hôm nay vừa nằm xuống lại bật dậy dùng viết vẽ lên. Bức vẽ rất đơn giản, chỉ có hai người, một người trong đó vừa đá vừa đánh người bên cạnh, miệng còn đang mắng [Trịnh Duẩn Hạo ngươi là tên hỗn đản, vương bát đản!], đến bức vẽ thứ ba trong miệng đều là [Trịnh Duẩn Hạo ngươi là đồ ngốc! Đồ ngốc! Đồ ngốc.....]

“Tại sao phải lừa ta? Người và anh ta vốn không có....”

Thân thể phản ứng thành thật nhất, mỗi phản ứng nhỏ nhất nào của Kim Tại Trung đều do hấn tạo nên trong hơn một năm nay. Còn hôm qua lúc cậu rút kim lại, bộ dạng lo lắng lúc nhìn về phía cổ hấn. Chỉ tại lúc đó bản thân bị lời của cậu làm cho tức giận, nên mới không để ý những nét nhỏ nhất này.

“Đó không phải là đáp án trong lòng người khẳng định sao? Ta chẳng qua là giúp người nói ra. Cả hai đều là đàn ông, xin người một lần nói rõ, trong lòng người ta rốt cuộc được xem là gì? Là một nương nương bị thất sủng nhưng vẫn mong hoàng đế như người đến sủng hạnh, hay là một nam kỹ có thân phận cao quý? Nói rõ mọi chuyện, ta cũng nên biết chuyện gì nói được, chuyện gì không làm được.”

Nhìn vào mắt Trịnh Duẫn Hạo, ngữ khí của Kim Tại Trung bình tĩnh.

“.....Ta thích người.”

Âm thanh của Trịnh Duẫn Hạo không lớn nhưng mỗi chữ đều rất rõ ràng. Kim Tại Trung nhìn Trịnh Duẫn Hạo, ngẩn người một lát, chuyển ánh nhìn cúi thấp đầu. Tay của Trịnh Duẫn Hạo khẽ nắm chặt lại thả lỏng lại nắm chặt. Cứ như vậy lặp lại vài lần, mới từ từ đưa lên. Lúc chạm vào khoé mắt ẩm ướt của Kim Tại Trung, lòng liền chấn động, nhẹ nhàng nâng mặt của cậu lên, nhìn thấy rõ ràng hai con mắt ngập đầy nước mắt, bắt đầu lăn dài trên gò má. Kim Tại Trung lại nhanh chóng nghiêng đầu, tránh khỏi tay của Trịnh Duẫn Hạo. Tay của Trịnh Duẫn Hạo lại nhanh chóng xoay mặt cậu lại, một tay khác lại áp lên, nhẹ nhàng gạt đi nước mắt đang không ngừng Kim Tại Trung lại một lần nữa vùng ra.

“Đừng xem ta như nữ nhân!”

Má trái của Kim Tại Trung nếu nhìn kỹ vẫn thấy được nó còn hơi sưng, cái bạt tai đó thực ra rất mạnh. Tay của Trịnh Duẫn Hạo dừng lại ở đó, không thu lại, có chút hồi lỗi.

Đây là lần đầu tiên hấn nhìn thấy Kim Tại Trung khóc như vậy, trừ việc giúp cậu gạt đi nước mắt như bản năng, hấn không biết mình còn có thể làm gì.

Trong lúc bên Trịnh Duẫn Hạo không biết phải làm gì, Kim Tại Trung bước lên tiến lại gần hấn, tựa đầu vào vai hấn. Một lát sau nước mắt đã thấm ướt áo sơmi, làm ướt cả vai. Tay của Trịnh Duẫn Hạo mới ôm lấy Kim Tại Trung, từ từ ôm chặt cậu.

Kì thực Kim Tại Trung không ngờ bản thân lại khóc như vậy. Chỉ cảm thấy những uỷ khuất trong khoảng thời gian này bị đè nén lại, chỉ với một câu của Trịnh Duẫn Hạo đã bùng phát ra, mũi hơi sốt, nước mắt đã trào ra.

Nước mắt của Kim Tại Trung đã dừng lại, chỉ là cậu không đẩy ra, Trịnh Duẫn Hạo cũng không buông tay, hai người cứ im lặng đứng như vậy, không ai nói gì. Thời gian không biết qua bao lâu, Kim Tại Trung mới đẩy nhẹ Trịnh Duẫn Hạo ra.

“Đã không còn sớm rồi, ta muốn nghỉ ngơi.”

Kim Tại Trung nói rồi lách người sang một bên, vừa bước được vài bước tay đã bị nắm chặt, Không nói gì Trịnh Duẫn Hạo chỉ nhìn Kim Tại Trung xoay người lại, không vùng khỏi tay Trịnh Duẫn Hạo, nhìn hấn, giọng của Kim Tại Trung rất nhỏ.

“Bên này không có áo ngủ của người.”

Nhìn vào mắt Kim Tại Trung, Trịnh Duẫn Hạo không nói gì, một lát sau, mới buông tay Tại Trung ra, chính vào lúc hấn muốn quay người, Kim Tại Trung lại nói.

“Lúc trở về nhớ tắt đèn, ta muốn ngủ trước.”

“Ân.”

Trịnh Duẫn Hạo ngạc nhiên một tí, đến khi Kim Tại Trung đi đến bên giường mới đáp nhẹ.

Tiếng gõ cửa liên tục nhưng không lớn khiến Kim Tại Trung mở mắt, khuôn mặt trước mắt gần đến nỗi có thể nhìn thấy lỗ chân lông, thật sự khiến cậu tần ngần một lát, nhưng lại rất nhanh kéo khoé môi lên. Cẩn thận lấy cánh tay trên eo ra, xoay người bước xuống giường đi mở cửa. Nhìn thấy Đặng Dũng và Đào Chí Cương đứng bên ngoài, lông mày của Kim Tại Trung khẽ động đậy.

“Kim thiếu gia.”

“Có chuyện gì sao?”

“Đã đến giờ đại ca hẹn với người bên Thái Lan.”

“Rất quan trọng sao?”

“Là những chuyện lần trước ở bên Thái chưa bàn xong. Nhưng cũng gần xong rồi.”

Kim Tại Trung lướt mắt vào trong phòng, say đó lại nhìn ra.

“Nếu như A Huy làm chủ được thì để A Huy đi, nếu không được thì nói với đôi phương một tiếng, hẹn giờ khác, rồi mới tiếp đãi đằng hoàng.”

“Vâng.”

Lui người đi xuống lầu, trong mắt của Đặng Dũng hiện lên một tia thắc mắc. Đào Chí Cương chau mày nghĩ, lại nghiêng mặt nhìn Đặng Dũng.

“Người có cảm thấy Kim thiếu gia, không giống như trước đây không?”

“Chỗ nào không giống?”

Hỏi ngược lại, nhưng Đặng Dũng lại không nhìn Đào Chí Cương.

“Ta cũng nói không rõ, chỉ là cảm giác không giống lắm. Oh chẳng lẽ người không có cảm giác này sao?”

“Không có.”

“Mới là lạ!”

Nhìn người đi nhanh hơn mình hai bước, Đào Chí Cương bĩu môi, nhỏ tiếng lầm bầm.

“Mỗi lần đều chống đối ta, xem người như huynh đệ mới nói với người, người tưởng ta không nói không được ư!”

Nghe tiếng lầm bầm sau lưng, khoé môi của Đặng Dũng khẽ nhếch lên, nhưng không nói gì nữa.

Sau khi đóng cửa lại, Kim Tại Trung nhẹ nhàng leo lên giường. Nằm nghiêng người, nhìn khuôn mặt say ngủ đang gần kề, Kim Tại Trung đưa tay ra, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua đôi mắt đang nhắm nghiền, sống mũi thẳng, cuối cùng đôi môi đang cong lên. Cậu rất ít khi nhìn thấy Trịnh Duẩn Hạo nằm trên giường khi cậu tỉnh dậy, còn như bây giờ lại càng khó phải nói. Hắn ta dạo gần đây thật sự rất mệt.

Người là người đàn ông đầu tiên của ta, cũng là duy nhất, ta đã không thể yêu người khác được nữa. Qua nhiều năm như vậy, đến bước này của ngày hôm nay, trừ ở bên cạnh người, ta đã không còn nơi nào có thể đi.

Môi đáp nhẹ lên đôi môi dày kia, dừng lại hai giây, dứt môi ra, ngồi dậy Kim Tại Trung lại nhẹ nhàng bước xuống giường, sau khi thay quần áo lại nhẹ nhàng mở cửa, đi ra, tiếp tục nhẹ nhàng đóng cửa lại, đi xuống lầu. Ngay lúc cửa phòng đóng lại, Trịnh Duẩn Hạo đang nằm trên giường liền mở mắt, một tay đặt lên đôi môi của mình, sau đó nhắm mắt lại, nghiêng người tiếp tục ngủ. Khi thực lúc Kim Tại Trung nằm lên giường Trịnh Duẩn Hạo đã tỉnh dậy, động tác của Kim Tại Trung tuy rất khẽ, nhưng lại làm cho Trịnh Duẩn Hạo ít khi ngủ say như vậy tỉnh giấc. Tiếp tục giả vờ ngủ chỉ để thưởng thức cái cảm giác yên tĩnh nhưng lại ngọt ngào này.

Đứng trước vườn tường vi, Kim Tại Trung nâng cánh hoa đã rơi xuống đất lên. Cánh của tường vi màu hồng phấn, trước lúc Kim Tại Trung gặp được Trịnh Duẩn Hạo chính là nhìn thấy một vườn tường vi màu hồng phấn, đẹp, rất đẹp. Bây giờ mùa của hoa tường vi đã qua, chỉ còn lại lẻ tẻ vài bông đang nở.

“Tường vi chi mệnh....”

Buông tay ra, cánh hoa lại rơi xuống nền đất, Kim Tại Trung đứng dậy.

Nên trở về rồi, bụng hơi đói.

Sau khi đi dạo sau vườn trở về Tổng tàu đã chuẩn bị xong đồ ăn sáng. Ngồi xuống bàn, nhìn bữa sáng thanh đạm nhưng dinh dưỡng phong phú, Kim Tại Trung rất muốn ăn. Nhìn thấy một Kim Tại Trung đầy tinh thần như vậy, tâm tình của Tổng tàu khá tốt, trong mắt mang theo tia cười.

“Thiếu gia.”

Vừa ăn vài miếng, tiếng của Tổng tàu đã khiến Kim Tại Trung ngẩng đầu lên, dừng đưa lại. Ánh mắt gặp nhau, nhìn nhau hai giây, Kim Tại Trung lại cúi đầu tiếp tục ăn. Thu hồi ánh nhìn, Trịnh Duẫn Hạo đi đến chỗ đối diện Kim Tại Trung ngồi xuống, Tổng tàu rất nhanh đem bữa sáng của hắn lên. Không nói gì, Duẫn Hạo cầm đưa lên ăn trong im lặng.

“Sáng nay A Dũng bọn họ có đến qua.”

Ngước đầu lên, nhìn Kim Tại Trung, Trịnh Duẫn Hạo không nói gì.

“Nói là chuyện của bên Thái, ta đã nói với họ là bảo A Huy đi xem.”

“Àn. Ăn xong bảo Tổng tàu dọn dẹp một chút, rồi người trở về phòng”

“Àn.”

Cuộc nói chuyện ngắn ngủn kết thúc, bàn ăn lại trở nên yên tĩnh, yên tĩnh nhưng không lạnh lẽo cũng không ngưng ngừng, có một loại hoà hợp và ấm áp của riêng họ.

57. Chương 57

CHƯƠNG 57

Trịnh Duẫn Hạo vẫn bận rộn như trước, Kim Tại Trung vẫn tiếp tục sống cuộc sống im lặng, chỉ là, những người khác đều cảm thấy Kim thiếu gia của bọn họ có gì đó khác với xưa. Trịnh Duẫn Hạo cũng đã sớm cảm giác được, nhưng mà là Kim Tại Trung càng giống trước kia hơn, có thể là giống Kim Tại Trung trước khi sang Mỹ.

“Kim thiếu gia đâu? Lại đi đến phòng tập rồi sao?”

“Vâng.”

Hôm nay Trịnh Duẫn Hạo rất sớm về tới nhà một chân vừa bước vào cửa đã dừng lại hỏi. Sau khi được câu trả lời khẳng định, Duẫn Hạo không chần chừ xoay người, đi đến phòng tập của thuộc hạ, mấy ngày nay Kim Tại Trung không đi vào nhà kính nữa, mà mọi ngày cũng đến nơi bấy giờ hắn đang đến. Đến đây lâu như vậy, Kim Tại Trung chỉ từng vào nơi đó hai lần, lần đầu là lúc cậu mới đến Đào Chí Cương dẫn cậu đi thăm quan, lần hai là trước khi được chính thức ra ngoài, Trịnh Duẫn Hạo dẫn cậu đến phòng tập của riêng hắn trong toà nhà luyện tập. dạy cậu một số kĩ xảo tấn công gần. Lần đó chiều Kim Tại Trung dùng để đối phó Trịnh Duẫn Hạo, chính là một trong những chiêu Trịnh Duẫn Hạo dạy cậu trong hai ngày đó. Đến đây, bất luận là ai đều là đến để luyện tập, nhưng Tại Trung đến đây làm gì? Duẫn Hạo thật sự muốn biết, hắn không muốn nghe báo cáo từ người khác, hắn muốn tận mắt nhìn thấy.

Mấy ngày nay phòng tập thường dễ chịu và náo nhiệt, cũng giống như bây giờ. Kim Tại Trung khoác trên người bộ đồ luyện tập màu trắng, trên eo cột một sợi đai đen, đứng bên sàn đấu. Một người cũng ăn mặc giống như cậu, A Cửu đứng đằng sau, vừa giúp cậu đầm lưng vừa giúp cậu bóp vai.

“Kim thiếu gia, một lát cậu nhất định phải đánh bại A Thành, dứt bỏ sự kiêu căng của anh ta, thật khoa trương.”

“Ta sẽ cố gắng hết sức.”

Cơ thể đã hơi kiệt sức vì trận đấu trước đó với A Cửu sau lưng cậu, nhưng Kim Tại Trung vẫn cảm thấy rất cao hứng, cảm thấy hơi tiếc vì không sớm nghĩ ra cái cách vui như vậy. Mấy ngày nay việc Kim Tại Trung làm chính là —bái sư học nghệ.

Nhưng Kim Tại Trung không muốn học cực khổ như vậy, mục đích chủ yếu của cậu là làm vui tất cả mọi người, lại có thể luyện tập thân thể, một người ở trên lầu tự luyện tập mấy thứ mấy móc đó thật sự rất vô

vị. Còn cách cậu nghĩ ra, chia mọi người ra thành hai đội, sau đó hai người sẽ dạy cậu những thuật chiến đấu, nói toạc ra là kỹ xảo đâm đá, sau đó Kim Tại Trung lại lần lượt đấu với hai người. Còn cái này cũng là trận đấu giữa hai người dạy cậu kỹ xảo, giữa hai trận đấu sẽ được nghỉ nửa tiếng để cho Kim Tại Trung khôi phục thể lực. Giống như đội của A Thành và A Cửu, trước đó Kim Tại Trung dùng những kỹ xảo A Thành dạy để đấu với A Cửu, cuối cùng cũng thắng được A Cửu. Đương nhiên đấu như vậy chỉ là phải đếm ngược, nếu không Kim Tại Trung sợ thắng không nổi. Trước đó Kim Tại Trung thắng A Cửu, tiếp theo phải thắng cả A Thành, như vậy A Thành và A Cửu sẽ hoà nhau. Ngược lại, nếu thua thì là A Thành thắng A Cửu. A Cửu so với A Thành cao hơn nửa cái đầu, nhưng trước đó lúc hai người giao đấu, năm lần có ba bốn lần là A Thành thắng. Lúc bắt đầu A Thành thắng luôn nói: “Người tự nhận mình là sư muội đi, ta sẽ dạy người cách đánh thắng ta.” Sau đó lại đổi thành “Đến đây gọi tiếng sư phụ nghe xem nào”, khiến A Cửu tức không chịu được.

Vừa bắt đầu mọi người đều e dè trước thân phận của Kim Tại Trung, cũng rất thận trọng. Từ từ họ mới cảm thấy Kim thiếu gia bây giờ khác với ấn tượng trước đây, cũng không “yếu đuối” như trong tưởng tượng của họ, được làm sư phụ cũng cảm thấy rất thoải mái, trò chơi này vừa có thể luyện tập vừa có ý nghĩa, mọi người đều trở nên thoải mái. Trong lúc trận đấu diễn ra những người khác vây xung quanh xem, hay là cổ vũ hay là bàn luận, rất náo nhiệt.

“Được rồi, đến giờ rồi.”

Kim Tại Trung đứng vào trong sào đấu, bên đó A Thành cũng bước vào, không mất công hành lễ dư thừa, hai người vừa bắt đầu đã “học hỏi” nhau.

Vận động vốn không phải sở trường của Kim Tại Trung, lại càng thêm trận đấu trước đó tiêu tốn quá nhiều thể lực của cậu, thời gian nửa tiếng không hồi phục được bao nhiêu, nên lúc đấu cùng A Thành, sau năm phút Kim Tại Trung đã rất rõ ràng rơi xuống thế hạ phong, A Cửu bên cạnh xem trận đấu cũng nắm chặt nắm đấm. Thêm ba phút nữa, thể lực của Kim Tại Trung giảm mạnh, bị A Thành đánh ngã xuống đất. A Thành ngồi trên eo của Kim Tại Trung, áp chế cậu xuống mặt đất, ghi được vài điểm.

“Sao rồi, lần này người phục chưa?”

A Thành vừa cười vừa nhìn về phía A Cửu.

“Không phục nếu không phải Kim thiếu gia vừa đánh với ta một trận, thì người làm sao thắng được, ta tất nhiên không phục!”

Còn Kim Tại Trung bị đè dưới đất vừa định mở miệng nói, cũng không biết ai la lên “Đại ca” khiến cho lời của cậu bị đè nén lại, sức nặng ở trên người cũng theo tiếng gọi mà biến mất. Vốn dĩ mọi người đang đứng ngó xung quanh sào đấu, đều đứng dậy, đồng loạt gọi.

“Đại ca.”

Trong lòng Kim Tại Trung cũng có chút ngạc nhiên, nhưng cũng không nhanh không chậm đứng dậy, xoay người nhìn về phía Trịnh Duẫn Hạo đang đi đến bên sào đấu, không nói gì. Lúc này Kim Tại Trung vì vừa mới đấu xong nên mồ hôi nhai nhẹ quần áo sộc sịch, lộ ra một phần ngực, những giọt mồ hôi trượt dài trên đoá tường vì đó khiến nó càng quyến rũ hơn, tóc dính mồ hôi cũng bết lại trước trán, Kim Tại Trung như vậy lại đặc biệt mê hoặc. Trịnh Duẫn Hạo dời ánh nhìn đi.

“Mọi người dường như chơi rất vui.”

Âm thanh của Trịnh Duẫn Hạo không quá nghiêm túc, nhưng lại khiến người ta không dám thờ ơ, họ không biết đại ca rốt cuộc có tức giận hay không, bọn họ như vậy xem như là đang chơi. Đặc biệt là A Thành, lén đưa mắt nhìn Kim Tại Trung đang đứng bên cạnh, toát mồ hôi lạnh.

“Là ta cảm thấy chán, nên để họ cùng luyện tập, không được sao?”

Kim Tại Trung nhìn Trịnh Duẫn Hạo, hỏi với ngữ khí nghiêm túc.

“Ta đâu có nói là không được.”

Cởi giày ra, Trịnh Duẫn Hạo bước vào sào đấu đứng trước mặt Kim Tại Trung, tay tự nhiên giúp cậu chỉnh lại y phục, mắt lại nhìn những người xung quanh.

“Ta cũng lâu rồi không đến đây, bây giờ đã đến rồi thì tiện thể xem khả năng của các người có bị tụt dốc hay không.”

Tiếng của Trịnh Duẩn Hạo vừa dứt, một chuyện mà mọi người đều không ngờ đến đã xảy ra: Kim Tại Trung dùng một động tác vật vai rất đẹp, vật một Trịnh Duẩn Hạo chưa có sự chuẩn bị xuống đất. Nhưng Trịnh Duẩn Hạo phản ứng rất nhanh, liền kéo Kim Tại Trung xuống một cái, lật người đã đè cậu dưới thân. Sau đó mọi người còn chưa nhìn thấy Kim Tại Trung làm gì, trong lúc tay Trịnh Duẩn Hạo vừa nói lỏng, Kim Tại Trung lại trở người leo lên eo của Trịnh Duẩn Hạo, giữ chặt lấy tay hắn. Khi thực thì với thực lực của Trịnh Duẩn Hạo muốn không chế Kim Tại Trung không khó, nhưng hắn không làm vậy.

“Cái vật vài này là của A Thành dạy ta, còn cù là do A Cửu dạy ta, ra tay bất ngờ thì mới dễ dàng chiến thắng đúng không?”

Ở phía trên Trịnh Duẩn Hạo, Kim Tại Trung cười rạng rỡ. Sau đó Trịnh Duẩn Hạo lại làm một chuyện khiến tất cả mọi người ngây ngốc: ngồi dậy, Trịnh Duẩn Hạo hôn lên môi Kim Tại Trung. Tại Trung cũng cứng người một lúc, Duẩn Hạo nhẹ nhàng đẩy cậu ra, ngồi thẳng dậy, đưa miệng đến bên tai cậu dùng âm vực chỉ đủ để cho cậu nghe thấy nói một câu.

“Chiêu này ta cũng từng dạy người.”

Cho đến khi Kim Tại Trung phản ứng lại, mặt và tai đều đã đỏ, lập tức nhìn xung quanh, còn những người ngây ngốc đã sớm hiểu chuyện cúi thấp đầu, điều này càng khiến Tại Trung bối rối, trong một lúc không biết nên phản ứng như thế nào. Nhìn cậu như vậy, khoé môi của Duẩn Hạo kéo lên thành một nụ cười.

“Xem ra mấy ngày nay mọi người đều dạy không tồi, tiếp đến ai muốn thi đấu với ta? A Thành, người trước đi.”

“Vâng.”

Trịnh Duẩn Hạo cởi áo vest ra, tháo cà vạt xuống, đưa cho Kim Tại Trung đứng bên cạnh, mỗi động tác đều làm rất tự nhiên, ngay cả lúc Kim Tại Trung đưa tay ra nhận lấy áo khoác cũng khiến người khác cảm thấy, hai người rất hiểu nhau, phảng phất như chuyện thường xuyên xảy ra, nhưng trong thực tế thì đây là lần đầu tiên họ làm như vậy.

Thân thủ của A Thành không tồi, hai người đấu suốt mười phút vẫn chưa phân cao thấp, nhưng kết quả thì người xem cũng đoán được bảy tám phần, thua dĩ nhiên là A Thành. Nhìn A Thành đang nằm thở hổn hển trên sàn, Trịnh Duẩn Hạo cử động xương bả vai, phát ra tiếng răng rắc.

“Không tệ, lực của nắm tay so với trước đây đã mạnh hơn. Tiếp theo ai sẽ lên?”

Một trận đấu hay kích thích ý chí chiến đấu của đám nam nhi này, không đợi Trịnh Duẩn Hạo gọi tên cũng tự động bước vào sàn đấu, tất cả mọi người đều trở nên hưng phấn dường như đã rất lâu chưa vận động xương cốt như vậy, Trịnh Duẩn Hạo cũng rất hưng phấn. Nhìn Trịnh Duẩn Hạo như vậy, Kim Tại Trung lần đầu tiên được thấy, lúc này Trịnh Duẩn Hạo có sức thu hút tuyệt đối, cả những giọt mồ hôi nhỏ xuống từ tóc của hắn cũng đầy mị lực. Trịnh Duẩn Hạo như vậy đã thu hút mọi sự chú ý của Kim Tại Trung, từ lúc bắt đầu ánh mắt của cậu đã không thể nào rời khỏi hắn!

Hôm đó dường như đã định phải khiến cho Kim Tại Trung bối rối, cuối cùng Trịnh Duẩn Hạo kết thúc việc thi đấu với thuộc hạ vì bụng của Kim Tại Trung phát ra tiếng kêu. Lúc vừa nghe thấy tiếng đó mọi người đều ngẩn người một lát, lúc hiểu rõ được nguyên nhân của tiếng kêu thì kìm chế không được mà cười lên.

“Ta phải về ăn cơm đây.”

Mặc kệ người khác, Kim Tại Trung nói một cậu liền cầm lấy áo của Trịnh Duẩn Hạo chạy đi. Sau đó Trịnh Duẩn Hạo cũng giải tán mọi người, trở về.

Nhắm mắt lại nằm trong bồn tắm, nghĩ đến nụ hôn trên sàn đấu, mặt của Kim Tại Trung lại nóng bừng lên, cậu không biết Trịnh Duẩn Hạo có phải cố ý hay không, tuy rằng lúc đó rất bối rối, nhưng cũng không ghét, ngược lại cảm thấy thích. Chỉ là không biết ngày mai phải đối diện với mọi người như thế nào, vẫn luôn cảm thấy ngại. Còn lúc này sau khi tắm xong, ngồi trên sofa dưới lầu Trịnh Duẩn Hạo đang đợi Kim Tại Trung xuống ăn cơm, tâm ý lại không đặt lên tờ báo trong tay, cùng với Kim Tại Trung không hẹn mà

nghĩ đến nụ hôn trước đó. Kì thực cả hân cũng không rõ lúc đó trong lòng đang nghĩ gì, có phải là cố ý muốn khẳng định chủ quyền của bản thân hay không, chỉ là nhìn thấy khuôn mặt tươi cười tự tại của Tại Trung, cảm thấy rất thích, trong lòng rung động, liền hôn cậu. Còn phản ứng tiếp theo của Kim Tại Trung, hân cũng rất thích, nhớ đến bộ dạng đỏ mặt bối rối của Kim Tại Trung, khoe môi lại mang tiểu ý.

Từ trong phòng tắm đi ra, Kim Tại Trung thay đồ ngủ rồi đi xuống lầu dùng cơm tối. Nhưng vừa đi tới cửa lại dừng bước, nhìn bộ đồ ngủ trên người lại quay người đi đến trước tủ quần áo, mở tủ ra thay bộ quần áo ở nhà, mới đi xuống lầu.

Nghe thấy tiếng bước chân, Trịnh Duẫn Hạo gấp báo lại ngược đầu, nhìn về phía Kim Tại Trung đã xuống lầu. Dường như có cảm ứng, Kim Tại Trung gần như cùng lúc đưa mắt nhìn, cùng ánh mắt của Trịnh Duẫn Hạo gặp nhau. Hai mắt nhìn nhau chỉ trong một giây, hai người lại đồng thời nhìn sang nơi khác. Đặt báo xuống, Trịnh Duẫn Hạo đứng dậy đi về phía phòng ăn. Kim Tại Trung chậm hơn hai bước đi theo sau. Vừa đi đến cửa phòng ăn chân của Trịnh Duẫn Hạo đã dừng lại, nhìn thấy phòng ăn dường như rộng hơn nhiều. Chiếc bàn dài bằng đá cẩm thạch dài rộng đã không còn thay vào đó là chiếc bàn gỗ được điêu khắc nhỏ hơn gấp mấy lần, trên bàn có chiếc khăn trải màu vàng nhạt, khăn bàn không che phủ cả chiếc bàn, hai bên lộ ra khoảng 15 cm mặt bàn trơn nhẵn màu tối, khiến cho người ta cảm thấy nhẹ nhàng đơn giản. Tuy cái này không được xem là thay đổi lớn, nhưng lại khiến cho phòng bếp vốn hào hoa nhưng lạnh lẽo bây giờ trở nên ấm áp hơn. Kim Tại Trung sau lưng Trịnh Duẫn Hạo đương nhiên là biết tại sao hân dừng lại, lúc hân dừng lại Kim Tại Trung có đưa mắt nhìn hân, đi đến bên bàn ngồi xuống. Nhìn thấy Trịnh Duẫn Hạo ngồi xuống ở phía đối diện, Kim Tại Trung mới mở miệng nói.

“Là ta bảo Tổng tẩu thay đi. Dù gì cũng chỉ có hai người ăn cơm, không cần dùng chiếc bàn lớn như vậy. Bàn lớn như vậy đồ vật lại ít, lại cảm thấy lạnh lẽo, ảnh hưởng đến hứng thú ăn uống, cũng không có cảm giác ở nhà.”

“Àn...như vậy cũng tốt.”

Mặc cho Kim Tại Trung nói gì ánh mắt của Trịnh Duẫn Hạo cũng không dời khỏi Kim Tại Trung, mà vẫn luôn nhìn thẳng vào mắt cậu. Dời ánh mắt đi, nhìn những thức ăn Tổng tẩu đặt trên bàn, mắt của Kim Tại Trung lại nóng bừng lên, vì câu nói cuối cùng của mình, cũng vì đáp án ban nãy của Trịnh Duẫn Hạo. Từ trước đến nay dù cậu hay là Trịnh Duẫn Hạo, đối thoại của họ đều chỉ sử dụng đơn âm [án]. Chính là không nói lời dư thừa nào nữa. Nhìn Kim Tại Trung đang cúi đầu ăn cơm, Trịnh Duẫn Hạo cũng cúi đầu cầm chén đưa lên, không nói gì nữa. Hai người đã cắt đi khoảng cách vật lí của chiếc bàn ăn, vì bàn ngắn hơn, không khí bàn ăn, cũng trở nên ấm áp kì diệu.

Ăn được khoảng mười miếng, Trịnh Duẫn Hạo vẫn cảm thấy bàn ăn hôm nay có chỗ nào hơi lạ, dừng đưa lại, não cũng bắt đầu suy nghĩ. Lúc nhìn thấy cá trong tô canh, liền hiểu ra, Kim Tại Trung vẫn không hề động đũa vào miếng cá đó, Chỉ uống vài ngụm canh. Cá, Trịnh Duẫn Hạo không ghét, nhưng cũng không thích. Lúc ở bên ngoài ăn hân cũng không kén chọn nhiều, chỉ cần mùi vị ngon là được. Nhưng ở đây có đầu bếp của riêng mình, lúc chỉ có hân ăn một mình, những món có cá thường rất ít xuất hiện trên bàn ăn, bây giờ 3/5 lần là có món cá, đó thực sự chỉ vì Kim Tại Trung thích, mỗi lần Trịnh Duẫn Hạo cũng theo lệ mà ăn một ít.

Nhìn thấy thịt cá Kim Tại Trung không động tới, đũa của Trịnh Duẫn Hạo vừa đưa qua, vừa gấp, hàng lông mày đã nhíu lại: xương cá không được lấy ra. Nhìn thấy đũa của Trịnh Duẫn Hạo dừng lại, Kim Tại Trung theo tay hân nhìn lên mắt hân.

“Là ta dặn sư phụ làm cá, không cần lấy xương ra.”

Muốn lấy hết xương của một con cá phải tốn rất nhiều thời gian, sư phụ làm cá cũng đã bốn mươi mấy gần năm mươi rồi, nếu như thường xuyên làm như vậy, chỉ sợ sẽ bị đau cổ mắt. Còn Trịnh Duẫn Hạo lúc này đối với đáp án của Kim Tại Trung, dường như không đồng ý, đũa thu lại, mày vẫn đang nhíu lại.

Phán đoán của hân đã được khẳng định, Kim Tại Trung là vì sư phụ đó đã có tuổi, như vậy cúi đầu lấy xương cá chắc chắn rất mệt. Nhưng hân không có lòng từ bi như Kim Tại Trung, hân từ trước đến nay đều chọn người theo khả năng. Hân tốn tiền mời họ về thì yêu cầu của hân cũng phải được đáp ứng, làm không được thì nghỉ, hân chưa từng nghe qua chủ nhân phải xem mặt người làm đấy.

58. Chương 58

CHƯƠNG 58

“Hôm nay là cá nấu, mùi vị của cá đều vào canh hết rồi, nên canh ngon hơn thịt nhiều.”

Kim Tại Trung vừa nói, vừa múc một muỗng canh. Nhìn biểu tình của Trịnh Duẩn Hạo, Tại Trung cũng có thể đoán được ý nghĩ trong đầu hắn, cậu đương nhiên không thể để sự phụ đó vì cậu mà mất việc, cậu không muốn như vậy, càng giúp càng bận hơn! Nhíu mày, Trịnh Duẩn Hạo không nói gì nữa, gấp một miếng cá lớn cho vào tô mình. Kim Tại Trung biết Trịnh Duẩn Hạo không phải người nhỏ mọn, càng không vì một miếng cá cũng không nỡ lãng phí, nhưng bây giờ vì bản thân không thích xương cá không ăn cá, Trịnh Duẩn Hạo lại tự mình [xử lý] nó. Đến đây lâu như vậy, Kim Tại Trung đã biết được Trịnh Duẩn Hạo không thích cá, nhưng bây giờ lại.....Kim Tại Trung cúi đầu, gấp đại một ít thức ăn, chậm rãi ăn.

Cậu không nên lãng phí như vậy, tuy chỉ là con cá. Cậu biết Trịnh Duẩn Hạo có dặn làm cá cho cậu, nhưng bản thân cậu cũng có quyền để sự phụ không cần làm. Giống như hôm nay cậu không muốn sự phụ vì cậu mà mệt như vậy, còn bản thân không ăn cá chưa được lọc xương, biện pháp tốt nhất chính là bảo họ không làm nữa, nhưng cậu lại không làm vậy. Cái tính cách không nghĩ cho người khác chôn sâu bên trong, vì sự sủng nịch của Trịnh Duẩn Hạo, càng ngày càng lớn hơn, nên hôm nay cậu mới như vậy. Còn Trịnh Duẩn Hạo, dường như không vui cho lắm.

Cúi thấp đầu, Kim Tại Trung trong lòng có chút buồn rầu, kiềm chế không được khoé mắt hơi đỏ. Đang cúi đầu ăn cơm, đột nhiên một đôi đũa khác đưa tới trước mặt Kim Tại Trung, khiến cậu giật mình, tiếp đến một miếng cá được cho vào chén của cậu. Về bề ngoài của miếng cá nhìn không được lắm, tất nhiên là vì [kỹ thuật] lấy xương không được tốt, canh trên miếng cá dần thấm vào cơm của cậu, chắc là sau khi lấy xương xong lại nhúng vào canh. Kim Tại Trung ngược đầu nhìn người đối diện, Trịnh Duẩn Hạo đã cúi đầu, chiếc chén nhỏ bên cạnh đã đặt một miếng cá, còn hắn đang bận rộn với nó. Kim Tại Trung cũng cúi đầu xuống, gấp miếng cá cho vào miệng. Đợi đến khi Trịnh Duẩn Hạo một lần nữa cho cá vào chén cậu, Kim Tại Trung ngược lên nhìn Trịnh Duẩn Hạo.

“Sau này ta sẽ không chơi đùa với họ nữa giống như hôm nay nữa”

Động tác của Trịnh Duẩn Hạo dừng lại, đưa mắt nhìn Kim Tại Trung.

“Ta cũng không có nói không có, người thích cứ đi, ta không có ý kiến.”

“Không phải, ý ta là ta sẽ để họ dạy ta cái khác. Như hôm nay, cảm giác hơi lạ.”

Câu phía sau, Tại Trung nói hơi nhỏ lại không rõ ràng, Trịnh Duẩn Hạo cũng chỉ nghe thấy lơ mơ, nhìn thấy Kim Tại Trung có chút không tự nhiên cúi đầu ăn cơm, hắn cũng không hỏi nhiều, chỉ đơn giản đáp lại một tiếng, biểu hiện đã rõ, cũng như là đồng ý.

Kì thực, Kim Tại Trung vốn cũng thích “vận động” của mấy ngày nay, cũng không cảm thấy lạ ở chỗ nào, mọi người đều là nam nhân, đè qua đè lại cũng không sao. Chỉ là hôm nay Trịnh Duẩn Hạo đến, lại giúp cậu kéo lại vạt áo bị hở ra, lại là trong tình trạng đó, ở tư thế đó...hôn cậu, mọi thứ đều thay đổi. Lúc này tắm xong khoác áo choàng vào vô ý nhìn bản thân trong gương, đột nhiên nhớ đến hình dáng của bản thân lúc trên sân, chắc là cũng giống với bây giờ. Lại nhớ đến nụ hôn đó, trong đầu lại hiện ra hình ảnh của bản thân ở dưới thân của nam nhân khác, cậu liền cảm thấy không thoải mái, nên cậu mới quyết định sau này không chơi như vậy nữa.

Bữa tối cứ tiếp tục yên tĩnh như vậy, hai người cũng không ai nói gì, một thuộc hạ đi vào nói với Trịnh Duẩn Hạo, Dương Húc Huy cùng Đặng Dũng bọn họ đến, Duẩn Hạo mở miệng bảo họ cứ đợi ở ngoài, sau đó nhanh chóng ăn cơm, Vì giúp Kim Tại Trung làm cá, nên Kim Tại Trung đã ăn gần hết, trong chén chỉ còn lại vài miếng cơm, Trịnh Duẩn Hạo mới ăn được một nửa. Ăn xong những thứ còn lại trong chén, Kim Tại Trung mới đặt đũa xuống, nhìn người đối diện.

“Ăn nhanh quá sẽ không tốt cho bao tử. Ta ăn xong rồi. Lên đó trước.”

“Àn.”

Trịnh Duẩn Hạo dừng đưa lại, ngược đầu nhìn Kim Tại Trung đứng dậy, chỉ đáp một tiếng rồi lại tiếp tục cúi đầu ăn, tốc độ ăn cũng giảm đi.

Xoay người ra khỏi phòng ăn đi lên lầu, Kim Tại Trung không trực tiếp trở về phòng ngủ, mà lại lên sân thượng đã lâu ngày không đến. Đêm nay thời tiết không tệ, ánh trăng sáng soi vào trong nhà, Kim Tại Trung ngược đầu nhìn trăng sáng một lúc, ngồi xuống xích đu.

Đặng Dũng và Dương Húc Huy bọn họ đều đến, xem ra cũng không có việc gì lớn cần Trịnh Duẩn Hạo xử lý, chỉ sợ là lại phải rời xa một đoạn thời gian, lần này đi không biết bao giờ mới quay lại. Tuy rằng cậu không phải phụ nữ, luôn mong chồng ở bên cạnh. Nhưng, hôm nay cùng với Trịnh Duẩn Hạo như vậy thật sự rất vui. Có thể là vì hắn ở bên cạnh, cậu có thể khẳng định hắn vẫn an toàn, cậu vẫn có thể tiếp tục nhìn thấy hắn, nên yên tâm, nên vui vẻ. Tuy rằng một buổi chiều và buổi tối không dài, nhưng những kỷ niệm nhỏ nhặt này cũng đủ để cậu chôn trong lòng, lúc một mình lại lấy ra, từ từ hồi vị ...

Nhưng lần này Kim Tại Trung lại đoán sai, Trịnh Duẩn Hạo gọi họ sang đây vì hắn muốn giao những việc đang làm để lại, chia cho họ làm, hắn sẽ có cả ngày để ở bên Kim Tại Trung.

Đợi đến khi Trịnh Duẩn Hạo giao xong mọi việc trở về phòng ngủ, Kim Tại Trung đã nằm trên giường ngủ. Nhẹ nhàng nằm trên giường, xoay người nhìn Kim Tại Trung đang nằm bên cạnh, từ từ kéo khoé môi lên. Kim Tại Trung dù đang nằm thẳng nhưng mắt vẫn nghiêng về phía hắn, phát hiện này khiến Trịnh Duẩn Hạo rất cao hứng. Tay áp lên má của cậu, ngón tay lướt nhẹ qua hàng lông mày của cậu, Trịnh Duẩn Hạo có chút hồi hận, vào bữa tối Kim Tại Trung nói không đi chơi những trò vận động phí sức đó nữa hắn không lập tức đồng ý. Khoảng thời gian này Kim Tại Trung luôn vì tiêu tốn nhiều sức lực, nên buổi tối đều vừa nằm xuống giường liền ngủ ngay, từ cái lần “thân mật” không vui vẻ ở phòng sách, đến giờ đã gần được nửa tháng, bọn họ vẫn chưa làm chuyện phòng the. Trịnh Duẩn Hạo rất muốn, luôn muốn gọi Kim Tại Trung dậy, nhưng không nỡ. Kỳ thực Duẩn Hạo có chút lo lắng, Kim Tại Trung nhìn có vẻ đã có thể tiếp nhận việc quan hệ, nhưng cơ thể đã có nhiều ký ức không tốt bởi lần ở phòng sách, sẽ theo bản năng mà từ chối thân mật. Trịnh Duẩn Hạo biết lần đó mình đã quá đáng, tuy Kim Tại Trung không bị thương nghiêm trọng, nhưng cơ thể của cậu chưa từng chịu qua những đối xử thô bạo như vậy. Tuy lần cuối bản thân có ôn nhu hơn, nhưng trừ đau đớn, Kim Tại Trung cũng không có phản ứng khác nữa. Cũng vào lần làm chuyện phòng the đó, hắn là lần duy nhất không ngửi thấy mùi hương thuộc về riêng hắn, biểu hiện trên cơ thể mình cũng không xuất hiện.

Nhẹ nhàng đưa người lên, môi ấn lên môi của Kim Tại Trung. Vốn là muốn nụ hôn chúc ngủ ngon, nhưng lúc chạm vào đôi môi mềm mại ấm áp đó, cơ thể cứ bị giữ lại, môi không thể dứt ra được kiềm chế không được đưa miệng mút làn môi dưới của Kim Tại Trung. Cho đến khi người đó dường như cử động vì đang ngủ ngon bị làm phiền, môi mới tiếc nuốt dứt ra. Nằm xuống nhìn Kim Tại Trung hơi cau mày, cả người xoay về phía hắn, Trịnh Duẩn Hạo vừa cười vừa thở dài, sau khi đặt một nụ hôn lên trán cậu, mới đi ngủ.

Nếu tiếp tục nhìn, hẳn thực sự không chắc bản thân kiềm chế được không sờ cậu xuống, hảo hảo yêu cậu!

Kim Tại Trung đang ngủ ngon, không biết người bên cạnh phải kiềm chế bản thân như thế nào, sợ khiến cậu mất ngủ sợ làm phiền cậu, bản thân lại ngủ rất ngon, ngay cả mơ cũng không có.

Sáng sớm, Kim Tại Trung vươn vai dễ chịu, lúc tay đụng phải một thứ ấm áp mới giật mình, lập tức xoay người, nhìn thấy đôi mắt không được vui của người bị mình đánh thức. Người đáng lẽ sẽ không ở đây vào lúc này lại đang nằm cạnh cậu, nghĩ đến trưa nay Trịnh Duẩn Hạo cũng ở nhà lướt qua. Tâm tình của Kim Tại Trung liền vui vẻ, liền quên mất việc che dấu, niềm vui đều lộ ra trong ánh mắt. Còn cậu nói tiếp theo của Trịnh Duẩn Hạo, khiến tâm tình của Kim Tại Trung lại càng tốt hơn.

“Ta hôm nay nghỉ ngơi một ngày.”

Sau khi bị đánh thức, Trịnh Duẩn Hạo ngồi dậy xuống giường đi rửa mặt, biểu tình không vui đã hoàn toàn biến mất khi đã tỉnh táo, không để Kim Tại Trung nhìn thấy độ chéch xinh đẹp của khoé môi khi hắn xoay người.

Hắn thấy rõ biểu tình kinh hỷ bất ngờ của Kim Tại Trung khi nhìn thấy hắn, khiến hắn vui vẻ, nên chỉ có thể nhanh chóng đi rửa mặt để che giấu sự phấn khởi của bản thân.

Còn Kim Tại Trung chỉ ngồi dậy trên giường, nhìn Trịnh Duẩn Hạo thức dậy rửa mặt, lắc đầu cười.

Quan hệ thân mật giữa họ đã kéo dài hơn một năm, nhưng ở bên nhau cứ như thiếu niên 16, 17 lần đầu yêu. Nhưng cảm giác này cậu rất thích, có hương vị của quả táo non.

59. Chương 59

CHƯƠNG 59

Trịnh Duẩn Hạo nói là nghỉ ngơi, nhưng thật sự chỉ là không ra ngoài, ăn sáng xong lại dẫn Kim Tại Trung đến toà nhà huấn luyện, ngồi uống trà tán gẫu không thích hợp với họ.

Trịnh Duẩn Hạo hôm nay chủ yếu là muốn cho Kim Tại Trung chơi một số “trò kĩ thuật”, còn những trò tiêu tốn nhiều thể lực chỉ nên để cậu nhìn. Đoạn thời gian này Tại Trung tuy thường đến đây, nhưng hoạt động chủ yếu ở trường thi đấu, còn những thứ mà người ở đây cần luyện tập không chỉ kĩ thuật chiến đấu và kĩ thuật bắn súng. Lần gặp phải sự công kích trên đường trở về từ hôn lễ của James, Tại Trung tưởng rằng cậu đã được thấy thân thủ của Duẩn Hạo, cho đến hôm nay mới biết hôm đó nhìn thấy được cũng chỉ là một góc của núi băng, thân thủ của Trịnh Duẩn Hạo vượt xa so với tưởng tượng của cậu. Kĩ thuật chiến đấu và tài bắn súng của hắn, Kim Tại Trung đã được thấy qua, nhưng cậu thật không ngờ Trịnh Duẩn Hạo có thể lợi hại như vậy, dao súng kiếm những thứ vũ khí bình thường như vậy thì không nói, nhưng cả những thứ bình thường rơi vào tay hắn, kỉ hồ đều có thể trở thành những vũ khí sát thương lớn, đến hôm nay Kim Tại Trung đã biết những người sợ hãi, khép nép trước Trịnh Duẩn Hạo là có nguyên nhân.

Thứ bọn họ sợ không chỉ là Bang Băng Diễm to lớn sau lưng Trịnh Duẩn Hạo, mà còn thực lực khiến người khác khiếp sợ của hắn. Cho dù hắn chỉ có một mình không có thuộc hạ hay vệ sĩ, muốn giết hắn cũng không phải là chuyện dễ dàng, mà còn có thể làm ra một kết cục thảm bại. Ảnh hưởng của chuyện 20 năm trước vẫn còn, vì giết mười mấy người trong thời gian ngắn đối với một sát thủ chuyên nghiệp mà nói cũng là một chuyện khó, đừng nói là một đứa trẻ mới 9 tuổi! Còn những chuyện này vĩnh viễn vượt qua sức tưởng tượng của mọi người. Lúc cậu nghe thấy chuyện này cũng rất kinh ngạc, người như vậy thật đáng sợ! Trong thế giới này những người không sợ chết mới là đáng sợ nhất. Những nỗi sợ hãi ban đầu cậu có với Trịnh Duẩn Hạo, vào lúc Duẩn Hạo công cậu từ bãi phế thải trở về, đã hoàn toàn biến mất.

Ánh mắt ngưỡng mộ kinh ngạc của Kim Tại Trung chưa bao giờ rời đi, khiến Trịnh Duẩn Hạo cảm thấy thoải mái cả người.

Hắn thừa nhận, hôm nay cũng muốn ánh mắt ngưỡng mộ của Kim Tại Trung như đêm qua lưu lại trên người mình, nên hôm nay mới cố ý “khoe khoang” tài năng của bản thân. Nhưng nhiều hơn là hắn không nghĩ ra được bất kì phương pháp nào tốt hơn để Kim Tại Trung tự tại ở bên mình.

Kĩ năng gây, kiếm, cung, Kim Tại Trung đều đã thấy qua, cũng đã chơi qua. Tiếp đó, lại theo Trịnh Duẩn Hạo đến một nơi gần giống trường luyện cung. Cũng giống những nơi khác, thông qua lớp kính có thể nhìn thấy bên trong. Trong đó có 7 người trong tay cầm ná chứ không phải cung tên, Kim Tại Trung vẽ đầy sự hiếu kì lên mặt. Lúc hai người đứng bên ngoài, mọi người đều đang luyện tập, đợi đến khi họ vào, mọi người lập tức xếp hàng đứng nghiêm. Lúc bắt đầu Kim Tại Trung có cảm giác kì lạ với đội này, nhưng đi một vòng cũng đã tập quen.

“Đại ca, Kim thiếu gia.”

“Đưa một chiếc ná sang đây.”

Hôm nay đội này đưa chiếc ná cho Trịnh Duẩn Hạo. Đưa chiếc ná ra trước mặt Tại Trung, Trịnh Duẩn Hạo kéo khoé môi.

“Muốn thử không?”

Kim Tại Trung nhìn chiếc ná, lại nhìn mục tiêu cách họ khoảng 30 m, chần chừ một lát, cậu đối với mục tiêu hơi ám ảnh. Trước đây lúc cùng Trịnh Duẩn Hạo đến trường luyện cung nhìn thấy kĩ năng bắn cung của hắn liền thấy ngửa ngáy, nên mới bắt đầu một lần đầu tiên khác của cuộc đời cậu. Kết quả, tổng cộng là 6 cây tên, cây thứ nhất, thứ hai đều bay ra ngoài, cây thứ ba sát mép, cây thứ tư vòng một, cây thứ năm miễn cưỡng vào được vào ba, cây thứ sáu trúng vào đường ngăn giữa vòng một và vòng hai được tính là vòng hai. Cậu dường như lập tức rời khỏi đó. Cậu cảm thấy qua sự chỉ bảo nghiêm túc, ít nhất vào được

vòng năm vòng sáu không phải là chuyện khó, nhưng kết quả lại khác xa với trong tưởng tượng. Trước đây Đào Chí Cương từng đưa Tại Trung tham quan trong này, nhưng chỉ là tùy tiện đi dạo, có rất nhiều nơi cũng chưa thăm qua.

Dường như hiểu được ý của Tại Trung, Duẩn Hạo quay đầu nói người bên cạnh thay mục tiêu thành bong bóng lớn, sau đó quay về phía những người đang đứng một bên.

“Mọi người tiếp tục luyện tập.”

“Vâng.”

Mọi người nhận được mệnh lệnh, giải tán tiếp tục đi luyện tập. Sau khi người được dẫn đi thay mục tiêu trở về, đem về một chiếc hộp các tông đặt trên chiếc bục trước mặt Tại Trung và Duẩn Hạo. Tại Trung nhìn vào trong hộp thì thấy những viên bi sắt cỡ một cm, không nói gì.

“Chơi qua những trò trên đường, dùng súng bắn bong bóng để lấy quà chưa?”

Trịnh Duẩn Hạo cầm một viên bi lên, nhìn về phía Kim Tại Trung. Tại Trung lắc đầu, Duẩn Hạo lại nhếch khóe môi lên.

“Cái này đơn giản hơn, vì không cần ngắm chuẩn xác.”

Tiếng Trịnh Duẩn Hạo vừa dứt, Kim Tại Trung liền thấy bong bóng liền bể trước mặt cậu, còn tiếng bể bong bóng làm cậu giật mình. Nhìn thấy trên mặt cổ định bong bóng có một cái lỗ nhỏ, Kim Tại Trung có chút kinh hãi. Chiếc lỗ nhỏ ở ngay giữa bảng, còn xung quanh chiếc lỗ không hề có dấu vết nào, có thể tưởng tượng lực đạo của viên bi sắt đó! Tiếp đó Trịnh Duẩn Hạo lại cầm bi sắt lên “bụp bụp bụp bụp bụp” sau liên tiếp năm phát bắn, Kim Tại Trung thật muốn chạy đến bên chiếc bảng kia xem có phải là có một cục nam châm lớn hay không, nam viên bi đó cứ nhiên đều xuyên qua chiếc lỗ lúc này! Kim Tại Trung hơi khấn trương, cho dù lợi hại cũng không lợi hại đến mức này, cái kiểu này chắc chỉ có trong kĩ xảo làm phim thôi.

“Theo cảm giác là được.”

Duẩn Hạo một lần nữa đưa ná cho Tại Trung. Cậu nhìn Duẩn Hạo một cái, lại nhìn ná, cầm lấy nó.

Cậu thật sự có hứng thú với ná.

Sau khi lắp bi sắt vào, Kim Tại Trung không tự giác trở nên khấn trương. Tuy rằng Duẩn Hạo nói không cần ngắm chuẩn, theo cảm giác là được, nhưng cơ thể vẫn không tự giác phản ứng, không biết là dùng lực quá mạnh hay là có chút khấn trương, tay có chút run. Duẩn Hạo đi đến sau lưng Tại Trung đưa tay phải lên đặt trên tay gương ná của cậu.

“Thả lỏng.”

Bên tai truyền đến âm thanh nhẹ nhàng của Duẩn Hạo khiến Tại Trung thả lỏng hơn. Đặt tay xuống, lại đưa lên, kéo ra, buông tay. Bụp! Tiếng bong bóng bể. Kim Tại Trung quay đầu, nở nụ cười, Trịnh Duẩn Hạo cũng cười đáp lại sau đó, nhìn về phía người đứng một bên. Người đó đi sang một bên, sau khi ấn một chiếc nút, Kim Tại Trung nhìn thấy một chiếc kệ trên đó treo ba chai rượu từ từ được đẩy ra, chắn trước chiếc bảng trước đó dùng để cố định bong bóng. Tại Trung nhìn Duẩn Hạo, không nói gì, trong lòng nói thầm.

Từ bong bóng lớn đổi thành chai rượu, khác biệt hơi lớn rồi đấy!

Chiếc ná ban đầu vẫn còn trong tay Kim Tại Trung, Trịnh Duẩn Hạo cầm một chiếc khác, động tác vẫn nhanh và đẹp như trước, bi sắt bay về phía chai rượu rỗng, kết quả như dự đoán, chai rượu bị bắn trúng rồi, rượu bên trong cũng chảy ra. Lúc này Kim Tại Trung mới biết trong chai vẫn còn rượu, cậu còn tưởng đó là chai rỗng.

Vốn là một phát bắn đẹp, nhưng Kim Tại Trung lại cảm thấy lúc chai rượu vỡ ra lông mày của Trịnh Duẩn Hạo khẽ chau lại. Có chút không hiểu nhìn Duẩn Hạo cầm một viên bi lên, lần này Kim Tại Trung cảm thấy Trịnh Duẩn Hạo nghiêm túc hơn trước rất nhiều. Sau một tiếng vỡ, bi sắt quả nhiên xuyên qua chai, trên chai để lại một cái lỗ nhỏ, rượu cũng chảy ra! Kim Tại Trung lén ngậm chặt miệng, tránh để phát ra những âm thanh khiến người khác chú ý hay mở miệng lớn quá sẽ dễ còn trùng bay vào.

Cậu chỉ thấy những thứ hay như vậy trong phim điện ảnh. Ở trường luyện súng lúc đạn được bắn ra có đủ lực đạo, thêm vào là hình dạng của đạn được thiết kế đặc biệt, có thể bắn xuyên trai rượu không phải là không được. Còn bất luận lực của Trịnh Duẫn Hạo lớn như thế nào, ná có tốt đến cỡ nào, cũng không thể khiến cho bi sắt có sức mạnh như đạn được, lại nói bi sắt là hình cầu, dù cho trong quá trình bay có dạng như thế nào, thì lúc nó tiếp xúc với chai vẫn là mặt tròn, muốn không làm vỡ chai mà chỉ để lại một chiếc lỗ trên bình kỉ hồ là không thể. Trước lúc này cậu thật sự cho rằng là không thể!!

Còn không đợi Kim Tại Trung chuẩn bị, một viên bi khác lại bay ra từ chiếc ná trong tay Duẫn Hạo. Cũng giống như tiếng ban nãy, viên bi xuyên qua chai, rượu cũng từ chiếc lỗ đó chảy ra. Kim Tại Trung cảm thấy nếu như nói lần trước chỉ là may mắn, thì lần này không thể nói là may mắn trước nữa. Nhìn mày của Trịnh Duẫn Hạo khê dân ra trên mặt nở ra nụ cười, Kim Tại Trung dám chắc chắn, hai phát sau mới là thực lực của Trịnh Duẫn Hạo. Duẫn Hạo nghiêng đầu nhìn Kim Tại Trung, lắc lắc chiếc ná trên tay.

“Đường bay hơi cong rồi.”

Nếu như không phải vì trên mặt Trịnh Duẫn Hạo có sự nghiêm túc của trẻ con, Kim Tại Trung nhất định sẽ nghĩ rằng hần cố tình.

Cậu cảm thấy được Trịnh Duẫn Hạo không phải đang khích lệ cậu mà đang cho cậu áp lực! Hần rõ ràng biết cậu bao nhiêu cân lượng, còn hần lại lợi hại như vậy, thì không nên “động thủ” trước cậu. Tuy rằng họ không thi đấu, chỉ là giải trí, nhưng nhiều người như vậy, sau này cậu còn muốn sau này tiếp tục đến đây, hần thế nào cũng phải để lại chút mặt mũi cho cậu chứ.

Kim Tại Trung tự lằm bằm trong lòng, cầm bi sắt lên. Lần này tay không run, nhưng cậu lại khẩn trương hơn so với lần trước, Trịnh Duẫn Hạo lần này lại nâng cánh tay trái của cậu lên. Nhưng kết quả dường như giống trong tưởng tượng của Kim Tại Trung, không có trúng. Kim Tại Trung lại thả lỏng ra, hưng phấn giảm đi một nửa, nghiêng đầu nhìn Trịnh Duẫn Hạo. Đặt ná xuống, Duẫn Hạo lại đưa ná lên, hướng mắt nhìn về phía chai rượu lại nhìn Kim Tại Trung, động tác trên tay vẫn không ngừng.

“Người thử thu nhỏ mục tiêu, khiến cho nói trở thành một đường, như vậy có thể nâng cao sự chính xác.”

Âm thanh của Trịnh Duẫn Hạo vừa dứt, bên đó liền phát ra tiếng vỡ. Kim Tại Trung không hiểu lời Trịnh Duẫn Hạo nói cho lắm, thu nhỏ mục tiêu không phải là nâng cao độ khó hay không, không phải càng khó bắn hay sao? Kim Tại Trung nghi hoặc, lại cầm bi sắt lên.

“Tưởng tượng là một đường thẳng, mục tiêu sẽ gần hơn.”

Theo lời Trịnh Duẫn Hạo nói, tưởng tượng chiếc bình chỉ là một đường thẳng, mục tiêu chính là nó! Buông tay ra, viên bi bay sát bay về phía cái chai. Bụp! Chai vỡ rồi. Thật sự là bắn trúng! Tuy chỉ là trúng sát mép. Kim Tại Trung thiếu chút đã la lên, nghiêng đầu nhìn Trịnh Duẫn Hạo, nụ cười nở rộ trên khuôn mặt, Duẫn Hạo cũng nhìn cậu, cười rồi.

Trịnh Duẫn Hạo đối với Kim Tại Trung tuy rằng luôn ôn nhu, nhưng rất ít cười, một năm những lần hần cười Kim Tại Trung chỉ có thể đếm trên mười đầu ngón tay. Cho dù là cười, cũng chỉ cười nhẹ, cười nhạt. Cười rạng rỡ như lúc này, Kim Tại Trung cũng lần đầu được nhìn thấy. Nhưng cậu lại không biết, đó cũng là lần đầu tiên Trịnh Duẫn Hạo không che giấu cảm xúc của mình trước mặt cậu, còn là điều Trịnh Duẫn Hạo mong muốn nhất.

Hai người cười vốn dĩ là rất tự nhiên, nhưng những người đứng nhìn xung quanh thật sự là một chuyện lớn. Bọn họ cũng là lúc này mới biết lão đại của họ cười như vậy, cũng dùng ánh mắt sùng nịnh lại tự nhiên như thể nhìn một người. Còn người cách đây nửa năm vẫn còn vừa xa vừa gần với họ, đối với họ có chút thần bí cao quý, lại nói thiên tài Kim Tại Trung cũng cười trẻ con như vậy.

Sau khi cười, Kim Tại Trung lại bắn một phát, lại một chai bị vỡ. Xoay chiếc ná trong tay, Kim Tại Trung đang nghĩ về lời Trịnh Duẫn Hạo nói, cuối cùng cũng thâm vào, hiểu được đạo lý trong đó.

“Trước đây ta luôn nghĩ ná chỉ là một thứ đồ chơi, chưa từng nghĩ sẽ dùng nó làm vũ khí, còn sát thương mạnh như vậy.”

“Ta cũng sống với tự nhiên mới phát hiện.”

“Sống với tự nhiên?”

Thân phận của Trịnh Duẩn Hạo như vậy cũng có lúc sống với tự nhiên, khiến Kim Tại Trung rất ngạc nhiên, nhưng khiến Kim Tại Trung kích động chính là quá khứ của Trịnh Duẩn Hạo. Đây là lần đầu tiên họ tán đầu với nhau như vậy, mà còn là Trịnh Duẩn Hạo chủ động nhắc đến quá khứ của hắn.

“Không có gì, cũng chỉ là một loại luyện tập.”

Vốn tưởng Trịnh Duẩn Hạo sẽ kể cho cậu nghe những điều thú vị trong đoạn thời gian đó, cho dù chỉ là những chuyện không có nhiều ý nghĩa, nhưng cũng có cơ hội tán gẫu, giữa họ rất khó có những cơ hội như vậy. Nhưng rất đương nhiên, Trịnh Duẩn Hạo đã dừng lại ở đó, không muốn nhắc đến. Kim Tại Trung cũng biết không nên hỏi tiếp, một chốc không biết nên nói gì. Trịnh Duẩn Hạo cũng không nói gì, hai người lại trở nên im lặng.

Không phải không nhìn thấy sự thất vọng trên khuôn mặt Kim Tại Trung, chỉ là trong khoảng thời gian đó không có nội dung nào thích hợp để kể cho Kim Tại Trung nghe.

Năm đó hắn chỉ mới 15 tuổi, hắn đi đến hoang đảo một mình luyện tập khả năng sống với thiên nhiên, không cần bất kì người nào đi theo hay âm thầm bảo vệ, còn trên người hắn chỉ có một cây dao găm cùng chiếc ná vừa khiến hắn hứng thú chưa lâu, không còn gì nữa. Hắn nhớ câu “Trí chi tử địa nhi hậu sinh”*.Hắn muốn cho bản thân rơi vào hoàn cảnh cùng đường, chỉ cần có thể tồn tại trong hoàn cảnh như thế này, hắn mới có thể trụ vững trong cái thế giới lãnh khốc này, hắn mới trở nên mạnh mẽ để có thể bảo vệ bản thân và những thứ hắn muốn bảo vệ. Sau bốn ngày vào đó, hắn phát hiện trong rừng có người mang theo súng, mà không chỉ là một người. Sau khi lên đi theo họ mới phát hiện, thì ra là thuộc hạ của bản thân, còn xem ra hình như bị trúng độc. Hắn đoán chắc là bị rắn cắn, trong khu rừng này có các loại rắn độc khác nhau. Sau khi biết họ bị loại rắn nào cắn, cũng biết phải làm sao giải loại độc đó. Trong khu rừng này còn có loại cỏ có thể trị độc, nhưng hắn không hiện thân, cũng không cho họ bất kì chỉ dẫn nào, hắn chỉ ở một bên nhìn. Nhìn họ tìm mọi cách để giải độc, nhìn bị đàn sói tấn công, nhìn họ chết trong miệng đàn sói, chỉ là cuối cùng bảo toàn xác chết của họ khỏi đàn sói đó. Sau đó đem hai cái xác ra khỏi rừng, đem họ ném tới trước mặt đám người luôn chuẩn âm thầm bảo vệ hắn, đám Đặng Dũng và Đào Chí Cương lúc đó 16 tuổi mỗi người cái, sau đó lại trở về khu rừng. Hắn không biết biểu tình lúc đó của mình là gì, cũng không biết trong rừng còn có bất kì thuộc hạ nào hay không. Tóm lại, từ sau đó hắn không phát hiện ra bất kì ai ngoài bản thân tồn tại trong rừng. Hắn như vậy chỉ dựa vào cây dao găm và chiếc ná, sống trên đảo có tên là “Quỷ Khóc Đảo” 4 tháng, kĩ thuật bắn ná của hắn cũng từ đó nâng cao. Từ sau đó trong bang có rất nhiều người sợ hắn, trên đảo cũng truyền miệng nhau rằng hắn máu lạnh, tàn nhẫn, không sợ chết, và còn rất mạnh!

*Trí chi tử địa nhi hậu sinh: chuyện đã tới mức đường cùng, nếu như hạ quyết tâm sẽ chuyển bại thành thắng.

Hắn chưa bao giờ nhận mình là người tốt, hắn chỉ muốn sống, gánh lấy những trách nhiệm của hắn, bảo vệ những thứ muốn bảo vệ, những người khác không liên quan đến hắn. Mạng của những người khác đối với hắn chẳng qua chỉ giống như kiến. Nhưng hắn không muốn khiến Kim Tại Trung thất vọng về hắn, cảm thấy hắn rất lãnh khốc vô tình. Tuy rằng có thể Kim Tại Trung chưa bao giờ ôm hy vọng gì về hắn, nhưng bây giờ khoảng cách giữ hắn và Kim Tại Trung đã gần hơn, hắn không muốn lại kéo dài khoảng cách đó.

Hai người không ở lại lâu rồi bỏ đi, Kim Tại Trung không nói gì có thể nhắc đến quá khứ của Trịnh Duẩn Hạo. Duẩn Hạo dẫn cậu đi chơi gì, cậu cứ chơi, không khí giữ hai người cũng không tệ.

Một ngày cứ qua như vậy, bữa tối cũng diễn ra vui vẻ. Sau khi ăn xong bữa tối, trở về phòng ngủ, lúc Kim Tại Trung đứng trước tủ quần áo tìm áo ngủ để đi tắm, Trịnh Duẩn Hạo từ sau lưng ôm lấy eo cậu, hôn lên. Cho đến khi được thả ra đi vào trong phòng tắm, Kim Tại Trung vẫn còn choáng váng.

Trừ những nụ hôn trên trán cùng khúc dạo đầu lúc quan hệ, Trịnh Duẩn Hạo chưa từng hôn cậu, họ chưa từng như lúc này, chỉ có hôn nhau.

Kim Tại Trung nhìn khuôn mặt đỏ bừng của mình trong gương, có chút ngại ngùng: Nụ hôn vừa nãy cảm giác hoàn toàn khác với nụ hôn trong khúc dạo đầu lúc quan hệ, bây giờ nhớ lại vẫn có chút đỏ mặt tim run. Kim Tại Trung cũng là vào lúc này mới nhớ, cậu và Trịnh Duẩn Hạo đã rất lâu không có chuyện phòng the cũng được nửa tháng rồi. Còn nữa, khoảng thời gian này Trịnh Duẩn Hạo luôn ở nhà, không đi xa, còn

bản thân cậu lại vừa nằm xuống giường đã ngủ mất. Nụ hôn vừa nãy, chắc được tính là một “ám hiệu” rất rõ ràng? Không biết tại sao, Kim Tại Trung lại nhớ đến những âm thanh từng nghe thấy trong điện thoại, trong lòng đột nhiên hoảng loạn. Lắc mạnh đầu, Kim Tại Trung sau khi rửa mặt, dập tắt cái đầu đang suy nghĩ bậy bạ.

Còn trong phòng tắm bên kia càng bối rối hơn, Trịnh Duẩn Hạo cũng đã bình tĩnh lại, hắn vẫn ngần ngại đứng trong phòng tắm, trong đầu không tự giác nghĩ đến xúc cảm mềm mại lúc hôn Kim Tại Trung. Hắn cùng Tại Trung không phải lần đầu hôn nhau, nhưng lại là lần đầu tiên có cảm giác như thế. Rốt cuộc là cảm giác gì cũng nói không rõ, chỉ làm cảm thấy khiến người khác không thể dừng lại, cảm thấy lúc đó rất gần rất gần Kim Tại Trung.

Hắn không thích hôn người khác, không phải vì hôn chỉ là hành động nên có với người mình thích. Hắn cảm thấy đó cũng chỉ là một hành động để gợi tình, hắn chỉ đơn giản không thích mùi vị nước bọt của người khác. Hắn trước đây từng hôn người khác, nhưng rốt cuộc là ai hắn cũng không nhớ, hắn chỉ nhớ là từ đó về sau không muốn hôn người khác nữa, hắn chỉ cảm thấy nước bọt của người khác, nói hơi thì cũng không phải, chỉ là có mùi vị kì lạ, hắn rất ghét. Hắn cũng không nhớ tại sao lại hôn Kim Tại Trung, chỉ là đột nhiên có cảm giác nên liền hôn. Mùi vị của Kim Tại Trung hắn không ghét, ngược lại hơi thích, thời gian càng dài lại càng thích. Sau đó, hắn đã bắt đầu hiểu rõ cảm giác và tình cảm của mình, hắn cũng dần thích Kim Tại Trung.

Lúc từ phòng tắm đi ra không nhìn thấy Trịnh Duẩn Hạo, khiến Kim Tại Trung có chút ngạc nhiên. Theo tình trạng thì lúc này Trịnh Duẩn Hạo đáng lẽ phải nằm trên giường, nhưng tình trạng bây giờ lại khiến Kim Tại Trung thở phào nhẹ nhõm.

Nếu như Trịnh Duẩn Hạo đã nằm trên giường, cậu cũng thật không biết nên làm gì, quan hệ cậu chưa bao giờ chủ động, bây giờ bắt cậu chủ động cũng là điều không thể, còn trước đó Trịnh Duẩn Hạo đã cho cậu “ám hiệu” rõ ràng như vậy, hắn cũng không thể tự nằm trên giường như vậy được.

Sau khi dùng máy sấy tóc sấy cho tóc khô bảy tám phần, Kim Tại Trung nằm trên giường. Vừa nằm xuống chưa được bao lâu thì nghe thấy tiếng mở cửa bước ra khỏi phòng tắm của Trịnh Duẩn Hạo, trong lòng tự nhiên có chút khẩn trương, trên mặt lại nóng lên.

Cậu cảm thấy bản thân rất vô dụng, cậu và Trịnh Duẩn Hạo đã sớm không phải lần đầu tiên, tại sao bây giờ lại trở nên khẩn trương!

Nằm xoay lưng về phía Trịnh Duẩn Hạo, Kim Tại Trung nhẹ nhàng nhắm mắt, cậu cảm thấy cậu có thể nghe thấy tiếng bước chân không ngừng đến gần của Trịnh Duẩn Hạo. Nhưng bởi vì tắm tắm lót sàn rất dày, lại thêm Trịnh Duẩn Hạo cố tình giảm thấp tiếng bước chân, nên nghe không thấy bất kì tiếng gì. Đi đến bên giường, Trịnh Duẩn Hạo đặt chiếc khăn dùng để lau khô tóc của mình, nhìn Kim Tại Trung đang nằm, cũng nằm xuống giường, đoán xem có khi nào cậu lại ngủ mất. Chần chờ một lát, tay từ từ đưa sang, đặt lên eo của Kim Tại Trung, luồn vào trong áo choàng tắm, chạm vào da thịt ấm nóng.

Trong chuyện này, Kim Tại Trung và Trịnh Duẩn Hạo có một dấu hiệu. Mỗi lần Duẩn Hạo có ý về phương diện này, tay cũng đặt lên eo Tại Trung làm ám hiệu, nếu như Kim Tại Trung không phản đối xoay người lại, bọn họ sẽ tiếp tục, nếu như Tại Trung không quay về phía Duẩn Hạo, như vậy hắn sẽ dừng lại. Nhưng Kim Tại Trung vẫn chưa từng từ chối, lần đầu Trịnh Duẩn Hạo làm như vậy, Kim Tại Trung đã hiểu ý, nên hai người cứ như vậy, chỉ trừ lần ở trong phòng sách.

Giống như mọi khi, Kim Tại Trung xoay người lại, mở mắt Trịnh Duẩn Hạo, chỉ là ánh mắt có chút ngại ngùng nên trốn tránh. Không chần chờ gì, đôi môi của Trịnh Duẩn Hạo ấn lên, ôm chặt eo của Kim Tại Trung, tay không ngừng vuốt ve eo cậu qua lớp áo choàng. Nụ hôn của Trịnh Duẩn Hạo có chút gấp gáp, nhưng hắn vẫn tự kiểm chế bản thân, làm cho động tác của bản thân trở nên ôn nhu.

Kim Tại Trung cảm thấy hôm nay mình đặc biệt mất cảm, mùi hương nhẹ nhàng của Trịnh Duẩn Hạo truyền đến mũi mình, giống như một loại kích thích, với lại chiếc lưỡi đang vừa ôn nhu vừa bá đạo dầy dụa trong miệng mình cùng với bàn tay lớn đang ngao du trên thân thể của bản thân đều đang kích thích ***. Trịnh Duẩn Hạo dường như cũng cảm thấy hôm nay Kim Tại Trung mất cảm hơn mọi khi, sau khi thu lưỡi lại, mút nhẹ lấy đôi môi đã xưng đỏ, môi chuyển xuống chiếc cằm xinh đẹp của cậu, sau đó lại nhẹ nhàng hôn

lên tai cậu, đưa lưỡi ra, lưỡi từ tốn lướt trên phần vành tai ẩm áp sau đó thu về, mũi không ngừng tì lên lỗ tai và vành xinh đẹp, những hơi thở ấm nóng không ngừng phả vào tai cậu.

60. Chương 60

CHƯƠNG 60

“Àn~”

Một tiếng rên nho nhỏ thoát ra khỏi khuôn miệng của Kim Tại Trung, phần tóc chĩa ra không ngừng chạm vào má, mũi hương nhàn nhạt không xộc vào mũi, bên tai luôn cảm nhận được hơi thở nặng nề của Duẩn Hạo, tất cả những thứ này đều khiến Tại Trung trở nên cực kì mất cảm, không khống chế được những tiếng rên rỉ thoát ra khỏi cổ họng. Mà những tiếng rên rỉ này lại đánh vỡ sự kiềm chế của Duẩn Hạo, mỗi một lần nữa ẩn mạnh lên môi Kim Tại Trung, một cái lật người, đã đặt Kim Tại Trung dưới thân, kéo chiếc đai lưng đã sớm rơi lỏng, tay có chút thô bạo áp lên phần da thịt cơ mật, từ đôi chân thon dài đến phần mông săn chắc, lại đến chiếc eo thon thả mịn màng, lại trở về phần mông săn chắc.

Cảm thấy Kim Tại Trung khẩn trương, tay của Trịnh Duẩn Hạo lại từ phần mông của Kim Tại Trung chuyển lên eo, lên cao dần dừng lại trên trái cảm màu đỏ trên ngực, môi cũng dần chuyển xuống, nấn lại ở vùng ngực. Cho đến khi cảm thấy thân thể của Kim Tại Trung dần thả lỏng, tay cũng từ từ dịch xuống, theo đường rãnh mông đi đến mật động sau lưng. Nhưng vào lúc ngón tay của Trịnh Duẩn Hạo chạm vào nơi đó, thân thể của Kim Tại Trung theo bản năng co lại, động tác của Trịnh Duẩn Hạo sau một lát lại giữ chặt lấy Kim Tại Trung.

Phản ứng của Kim Tại Trung giống như trong dự liệu của hắn, nhưng thật sự xảy ra cũng khiến hắn trong lòng có chút không thoải mái, đêm nay hắn sẽ không dễ dàng để Kim Tại Trung chạy trốn.

Ngón tay của Trịnh Duẩn Hạo rời khỏi nơi đó, chuyển đến đặt trên mông cậu. Kim Tại Trung dường như ý thức được động tác lúc này của mình, hé mắt nhìn, gặp được đôi mắt tràn đầy dục vọng của Trịnh Duẩn Hạo, lại nhắm mắt lại, hít sâu rồi nhẹ nhàng thở ra, nỗ lực thả lỏng bản thân. Nhìn thấy phản ứng của Kim Tại Trung, môi của Trịnh Duẩn Hạo lại áp lên môi Kim Tại Trung, một tay cởi bỏ áo choàng tắm, da thịt nóng bỏng áp lên người Tại Trung. Hai làn da nóng bỏng ma sát vào nhau, cảm giác thân mật chưa từng có, thân thể Kim Tại Trung nhẹ nhàng thả lỏng.

Trịnh Duẩn Hạo đè rất chặt, thân dưới đã phản ứng không ngừng va chạm với Duẩn Hạo, mũi hít vào đều là nhiệt khí, Kim Tại Trung cảm thấy hô hấp hơi khó khăn, chỉ có thể mở to miệng tiếp nhận nụ hôn sau của Trịnh Duẩn Hạo. Muốn hít vào thật nhiều không khí, nhưng kết quả ngay cả thở ra cũng gặp khó khăn. Cảm thấy cơ thể của Tại Trung đã thả lỏng, Trịnh Duẩn Hạo chậm chạp nâng người lên, một tay đặt lên dục vọng của Kim Tại Trung, khuôn ngực áp vào cảm nhận sự run rẩy của người bên dưới, tay lại từ từ tiến về mật động sau lưng, lúc chạm vào đó thân thể đã thả lỏng của Kim Tại Trung lại trở nên khẩn trương, nhưng lại không rút người lại nữa. Tay của Trịnh Duẩn Hạo cũng không rút lại, hai ngón tay trong mật động nhẹ nhàng xoa bóp khuếch trương, đợi đến khi Kim Tại Trung thả lỏng mới ngồi dậy, sau khi dùng chất bôi trơn bôi lên thân dưới, hôn lên đôi môi đã sưng đỏ, ngón tay mang theo chất bôi trơn mặc cho sự từ chối của mật động chật hẹp, ôn nhu mở rộng.

Giọt nước mắt đọng lại trên khoé mi của Kim Tại Trung, chiếc cổ trắng ngần khẽ vươn lên mang theo nét mị hoặc, cắn chặt môi để không thoát ra tiếng rên rỉ, đều khiến cho Trịnh Duẩn Hạo không thể nhẫn nại đợi đến khi Kim Tại Trung hoàn toàn tiếp nhận bản thân, rút ngón tay đang khuếch trương ra, mở rộng đôi chân thon dài, nâng chiếc eo nhỏ, nâng người đưa bản thân vào trong không gian chật nóng của mật động....

Nhiệt độ của phòng lên đến mức cao nhất lại từ từ giảm xuống, nằm trở lại giường, sau khi điều chỉnh hô hấp, Trịnh Duẩn Hạo chống người lên, đưa tay gạt những mớ tóc bết lại trên trán cậu, nhẹ nhàng đặt xuống một nụ hôn. Kim Tại Trung mở đôi mắt có chút mờ ảo, xoay người lại, đôi diện với Trịnh Duẩn Hạo nở nụ cười. Một luồng nhiệt ẩm áp truyền vào trong tim, Trịnh Duẩn Hạo cảm thấy trái tim đã rung động, môi đáp lên mắt của Kim Tại Trung, tiếp đến là lên đôi môi đang cong lên của cậu, nhẹ nhàng ma sát, không mang theo ***. Hôn một lát, dứt môi ra, nhìn vào mắt của Kim Tại Trung, âm thanh của Trịnh Duẩn Hạo đầy ôn nhu.

“Ngủ đi.”

“Ân.”

Nhẹ nhàng đáp lại, Kim Tại Trung nhắm mắt lại ngủ.

Tắm, ngày mai mới tắm đi.

Đợi đến Kim Tại Trung hô hấp của Kim Tại Trung trở nên đều đều, tay của Trịnh Duẩn Hạo nhẹ nhàng áp lên mặt Kim Tại Trung, ngón tay cái vuốt ve lên làn da mềm mại.

Trước hay sau khi kết thúc, Kim Tại Trung vẫn phải tắm xong rồi mới ngủ, đêm nay xem cậu động cũng không muốn động, xem ra thật sự làm cậu mệt rồi. Nhưng, đêm nay hẳn không định “buông tha” Kim Tại Trung như vậy.

Sau khi để cho Kim Tại Trung ngủ một lát, tay của Trịnh Duẩn Hạo lại đặt lên cơ thể trần trụi của Kim Tại Trung, môi hôn lên môi cậu, Kim Tại Trung quả thật là mệt rồi, chỉ theo bản năng đáp lại, mặc cho Trịnh Duẩn Hạo tiếp tục ăn sạch...

Sau khi thức dậy đã không còn sớm nữa, trong phòng đã không có bóng dáng của Trịnh Duẩn Hạo. Cảm thấy cả người thoải mái đã báo cho Kim Tại Trung biết Duẩn Hạo đã giúp cậu vệ sinh thân thể, đây là lần thứ hai Trịnh Duẩn Hạo giúp cậu tắm rửa. Drap giường và chăn cũng đã được thay sạch sẽ, có mùi vị của nắng. cầm lấy chiếc gối bên cạnh, áp mặt vào trong gối, trong mũi ngửi thấy được đều là mùi hương của Trịnh Duẩn Hạo.

Còn một chuyện liên quan đến Kim Tại Trung đang tiến hành ở một nơi Kim Tại Trung không biết....

Cuộc sống đơn giản, thanh thản của Kim Tại Trung vẫn tiếp tục trôi qua, gần đây có một kế hoạch không tồi hình thành trong đầu cậu, nhưng vẫn chưa đến thời cơ, còn phải tính toán kỹ lưỡng, cậu phải nắm bắt mọi thông tin mới có thể lập một kế hoạch hoàn hảo được. Hiện tại cậu cảm thấy may mắn vì bản thân đã có vài năm kinh nghiệm thực tiễn. Còn một số chuyện cũng trong lúc cậu tính toán mà dần dần nảy mầm phát triển....

Trong tay Trịnh Duẩn Hạo đang chơi đùa mẩu súng lục mà mình vừa làm ra hai ngày trước, đang ngồi trên chiếc ghế da thoải mái nghe Đặng Dũng nghiêm túc báo cáo công việc, hàng lông mày nhíu lại. Đợi âm thanh của Đặng Dũng dừng lại, động tác của trên tay của Trịnh Duẩn Hạo cũng dừng lại, sau đó hai giây lại tiếp tục cử động. Đưa súng lên về một điểm nào đó trong phòng làm động tác ngắm chuẩn, mở miệng nói.

“Truyền lời xuống, nếu như bị hờ kờ rằng, ta đây có đạn, có thể giúp tên đó lấp vào.”

“Vâng.”

Xem biểu tình của Trịnh Duẩn Hạo, Đặng Dũng lui ra, biểu tình nghiêm túc trên mặt vẫn không mất đi.

Hàn Kính chết được hai tháng, lúc đó đối với cái chết của anh ta không có bất kì điểm đáng ngi nào, nhưng gần đây lại nổi gió bão lên. Trong bang bắt đầu đồn thổi, nói cái chết của Hàn Kính có chút kì lạ, cũng có nhiều điểm mờ ám, tuyệt nhiên sẽ không đơn giản như lời Kim thiếu gia nói. Lời đồn càng ngày càng lan rộng, đến bây giờ mọi lời đồn đều hướng mũi về phía Kim thiếu gia, ý nói cái chết của Hàn Kính kì thực đều do Kim thiếu gia một tay dựng nên. Đặng Dũng không tin, anh tiếp xúc với Kim thiếu gia không nhiều, cũng không thể nói là hiểu rõ còn người của Kim thiếu gia, nhưng trực giác nói với anh, Kim thiếu gia không phải một người như vậy, nên anh cũng không hỏi nhiều về chuyện này. Hàn Kính là một người rất có trách nhiệm, lại trọng nghĩa khí với huynh đệ nên rất được anh em dưới trướng kính trọng, trong bang cũng có quan hệ tốt với mọi người, thân phận của Kim thiếu gia đặc thù, nếu như lời đồn không được chấm dứt, thì chuyện này sẽ trở nên phiền phức, hy vọng câu này của đại ca có thể chấm dứt mọi chuyện.

“A Dũng.”

Vừa đi đến chỗ quẹo, Đặng Dũng bị người phía sau gọi lại, quay đầu nhìn thì phát hiện là Dương Húc Huy.

“Huy ca”.

Dương Húc Huy cử động miệng tỏ vẻ đáp lại, xoay người đi vào thang máy, Đặng Dũng hiểu được cũng đi theo. Sau khi vào phòng làm việc của Dương Húc Huy, Dương Húc Huy mới mở miệng nói.

“Thái độ của đại ca như thế nào?”

Đặng Dũng lặp lại lời Trịnh Duẫn Hạo nói, Dương Húc Huy nghe rồi gật đầu. Lúc lặp lại lời Trịnh Duẫn Hạo nói, Đặng Dũng quan sát kỹ phản ứng của Dương Húc Huy, phát hiện khi nghe thấy đáp án của mình Dương Húc Huy có chút nhẹ nhõm, ghi nhớ phản ứng của anh, Đặng Dũng lại tự hỏi, chẳng lẽ phán đoán ban đầu của mình sai rồi?

“A Dũng, người có tin ta không?”

“Huy ca, sao thế?”

“Người chỉ cần nói, người có tin ta không?”

“Tin!”

“Tốt!”

Đặng Dũng nhanh chóng đáp lại một chữ, khiến cho biểu tình của Dương Húc Huy thả lỏng ra, lấy ra thứ vẫn luôn bỏ trong túi quần, đưa đến trước mặt Đặng Dũng mở ra.

“Cái này, cho người.”

Nhìn thấy thứ trong tay Dương Húc Huy, Đặng Dũng liền kinh ngạc, sau đó từ từ nhú mày, mang theo biểu tình nghiêm túc, thắc mắc nhìn Dương Húc Huy

Trong tay Dương Húc Huy có hai thứ nhìn có vẻ đơn giản, nhưng kì thực lại là thứ rất quan trọng, đó chính là thiết bị liên lạc để liên lạc với biệt đội Băng Diễm cùng tính chương dự hoạch tường vi. Hai thứ này trừ chủ nhân của họ và 12 người nghe lệnh kia, thì chưa ai từng nhìn thấy. Còn hai thứ này chỉ có đại ca Băng Băng Diễm mới có, vì trên thực tế biệt đội này không thuộc về Băng Băng Diễm, mà chỉ thuộc về lão đại Băng Băng Diễm, chỉ phụ trách an toàn của người đó, cũng chỉ nghe mệnh lệnh của người đó. Kì thực không gọi là “Biệt đội Băng Diễm”, đó chỉ vì người trên đạo không biết mới gọi như vậy, nó vốn không có tên. Bọn họ mỗi người đều có cái tên độc nhất vô nhị, chủ tử của họ sẽ gọi thẳng tên họ. Còn Dương Húc Huy có hai thứ này là vì, quan hệ và tình cảm giữa Trịnh Duẫn Hạo và Dương Húc Huy không như mọi người. Còn Đặng Dũng và Đào Chí Cương biết thứ này, cũng vì bọn họ cùng Trịnh Duẫn Hạo từ nhỏ cùng lớn lên có tình cảm và sự tín nhiệm lâu dài của Trịnh Duẫn Hạo. Nhưng, anh cầm hai thứ này cũng không dùng được, biệt đội Băng Diễm không phải người máy, không phải chỉ cần hai thứ này thì có thể ra lệnh cho họ, họ chỉ nhận lệnh từ chủ tử của mình.

“Ta đã dặn dò rồi.”

Đặng Dũng định mở miệng nói gì, nhưng bị Dương Húc Huy đưa tay ngăn lại

“Cũng chỉ là tạm thời đưa người bảo quản, qua một đoạn thời gian ta sẽ lấy lại. Trước hết đừng hỏi, sau này thời cơ đến ta tự nhiên sẽ nói cho người biết. Nếu như người tin ta, thì chỉ cần theo lời ta mà làm.”

Sau khi Đặng Dũng ra ngoài, súng trong tay của Trịnh Duẫn Hạo đặt xuống bàn, ngồi trên ghế, không cử động.

Hiện trường hôm đó, hắn không nhìn thấy, chỉ xem qua bản báo cáo xét nghiệm tử thi của Hàn Kính, lại nghe bọn họ tường thuật đơn giản cả câu chuyện liền cảm thấy chuyện có điểm kì lạ, cánh nói của Kim Tại Trung đối với cái chết của Hàn Kính có nhiều lỗ hổng.

Đứng dậy khỏi ghế, Trịnh Duẫn Hạo kéo rèm cửa ra, dưới chân là một cảnh bận rộn.

Lúc đầu điều Hàn Kính đến bên cạnh Kim Tại Trung, trừ nguyên nhân anh ta từng học đại học có thể dễ thân cận với Kim Tại Trung, ngoài ra còn một lí do nữa chính là thân thủ của Hàn Kính rất tốt, Đặng Dũng và Đào Chí Cương hai người liên thủ cũng chưa chắc đánh lại anh. Còn nữa chính là Hàn Kính rất cảnh giác. Đám người đó cùng Hàn Kính có xích mích, nên hôm đó mới ngấm về phía Hàn Kính, sau đó dùng Kim Tại Trung để uy hiếp anh ta, anh ta vì bảo vệ Kim Tại Trung nên mới có kết quả như thế này. Nhưng điểm kì lạ của toàn câu chuyện chính là, dựa vào khả năng của Hàn Kính, những người đó làm cách nào để

đưa Kim Tại Trung xa anh ta, rồi mới uy hiếp? Lại nói, trừ Hàn Kính ra còn có vài người âm thầm bảo vệ cậu. Nhưng những người âm thầm bảo vệ đều nói chung chung: Trên đường đột nhiên có tai nạn nên khá loạn, sau đó Kim Tại Trung đã không thấy nữa. Còn Kim Tại Trung thì nói mình trong lúc hoảng loạn thì bị người khác bắt đi. Nhưng những người đó tuy biết thân phận của Kim Tại Trung, cũng không thể dùng Kim Tại Trung làm đề uy hiếp Hàn Kính, với cái gan của họ không dám đắc tội với Trịnh Duẫn Hạo này, vì nếu như Kim Tại Trung bị gì, chắc chắn họ sẽ không thể thoát được. Trước có Châu Lập Bình, sau có James, chuyện của hai người này đã đủ để cảnh báo bọn họ. Lại nói xích mích nhỏ nhỏ của họ với Hàn Kính, như thế nào cũng không đến nỗi phải đổ máu như vậy. Theo lẽ thường mà nói, họ nên đợi khi Hàn Kính một mình mới xuống tay, chỉ cần đánh đập dạy dỗ một chút là được rồi, dù điều đó đối với thân thủ của Hàn Kính thì hơi khó. Nhưng còn hấn đường đường là một đại ca, cũng sẽ không vì một chút xích mích giữa bang phái mà kiếm chuyện với họ, nhiều nhất chỉ để Hàn Kính đem người đi đánh bọn họ. Còn những phát súng trên người Hàn Kính cũng có vấn đề. Bốn phát súng đó đều bắn ở cự li gần, chính xác hơn thì là tì lên người Hàn Kính mà nổ súng, mà còn dùng súng của Hàn Kính! Nếu như súng của Hàn Kính bị người ta lấy mất, vậy bọn họ chết như thế nào?

Những câu hỏi này từ lúc bắt đầu đã có, nhưng lúc đó hấn không nghĩ nhiều. Chuyện này những người đã mất đều không nhiều, người cũng đã chết, hấn cũng không có cách cải tử hồi sinh, Kim Tại Trung an toàn trở về là được. Hàn Kính vì bảo vệ Kim Tại Trung mà mất mạng, chuyện hấn có thể làm chính là tìm một mảnh đất tốt an táng anh ta, cho anh một danh hiệu vinh quang, chăm sóc tốt gia đình của anh ta.

Cho dù là giả vờ dựng lên, nếu như mọi thứ đều như trong lời đồn, là do Kim Tại Trung dựng nên, vậy cậu ấy có động cơ gì? Cậu không có động cơ để giết Hàn Kính. Còn để Hàn Kính bảo vệ cậu là ý của hấn, còn Kim Tại Trung cũng không yêu cầu. Nếu như sự bị thương trên mặt cậu là giả tạo, vậy sự đau khổ phát ra từ thân thể cậu thì sao? Đem Hàn Kính chết, Kim Tại Trung cả người đều nhuốm lên sự đau thương, những giọt nước mắt rơi trên cánh tay hấn đều mang theo nỗi đau buồn. Sau đó một đoạn thời gian, tâm trạng của Kim Tại Trung cũng rất kém. Đó không thể là giả được.

Nếu như nói rộng ra, mục đích của Kim Tại Trung không phải là Hàn Kính, mà là....hấn, là cả Bang Băng Diễm....không, giả thiết này không thể thành lập được. Tuy rằng hấn không dám chắc chắn tình cảm của Kim Tại Trung đối với hấn có phải là tình yêu hay không, nhưng sự quan tâm của Kim Tại Trung đối với hấn là thật. Lúc ở Trung Quốc lần hấn bị thương, chuyện Hồ Ba phản bội hấn, lúc ở hôn lễ của James trở về, lúc đó ánh mắt khẩn trương và lo lắng của Kim Tại Trung rõ ràng như vậy, ánh mắt không thể nói dối được, đó là lần đầu tiên hấn nhìn thấy ánh mắt quan tâm của một người xa lạ giành cho mình. Ánh mắt đó có thể khiến trái tim đang khẩn trương trở nên bình thản, khiến cho trái tim lạnh lẽo này cảm thấy ấm áp chỉ có thể cảm nhận trên người Kim Tại Trung.

Như vậy, vấn đề của chuyện này rốt cuộc ở chỗ nào?

Kéo rèm cửa lại, Trịnh Duẫn Hạo lại trở về chỗ ngồi, nghĩ rất lâu, nhưng vẫn không có đáp án.

61. Chương 61

CHƯƠNG 61

Hôm nay Trịnh Duẫn Hạo quyết định trở về nhà ăn tối, nên về hơi sớm. Nhưng lúc trở về chưa tới giờ ăn cơm, nghe thuộc hạ nói Kim Tại Trung ở trường luyện tập, Trịnh Duẫn Hạo cũng đi tới đó. Lúc đó Kim Tại Trung đang biểu diễn thánh giác siêu việt của mình, khiến mọi người kinh ngạc. Tuy rằng lần trước lúc họ gặp nạn, hấn đã được thấy qua một lần, nhưng vẫn không thể khiến hấn không ngạc nhiên. Nhìn biểu tình vui vẻ trên mặt Kim Tại Trung, khoé môi của Trịnh Duẫn Hạo không tự giác cong lên.

“Kì thực cũng không có gì, mọi người thông qua một thời gian luyện tập thì sẽ được như vậy.”

Lúc Kim Tại Trung nói xong xoay người định đi lấy nước uống, mới phát hiện Trịnh Duẫn Hạo từ lúc nào đã đứng bên trường đấu, khoé môi cong lên.

“Người về rồi.”

Một câu như thế, đã khiến Trịnh Duẫn Hạo bỏ lại chuyện đang suy nghĩ cả buổi chiều nay.

Hắn chỉ cần như vậy là đủ, không muốn nghĩ đến những lời Kim Tại Trung nói “Luyện tập một thời gian” rồi cuộc là luyện tập như thế nào, và rồi cuộc người như thế nào mới nên luyện tập thứ này. Hắn chỉ cần mỗi lần trở về nhìn thấy cậu, sau đó nghe cậu nói như vậy, chỉ cần như vậy là đủ.

“Àn.”

Sau khi đáp lại Kim Tại Trung, Trịnh Duẩn Hạo xoay người hạ lệnh, cho mọi người giải tán đi ăn cơm. Mọi người đều tản ra, Kim Tại Trung cũng từ đầu trường chạy đến bên Trịnh Duẩn Hạo, sau đó hai người kẻ vai trở về.

Bữa tối hôm nay cũng như mọi khi, rất yên tĩnh, hai người không ai nói gì, trong phòng ăn chỉ thỉnh thoảng phát ra những tiếng va chạm giữa chén đĩa.

Kì thực Kim Tại Trung muốn tán gẫu với Trịnh Duẩn Hạo, chuyện gì cũng được, nhưng lại không biết phải nói gì, bây giờ cuộc sống của cậu rất vô vị, dường như không có chuyện gì để nói, Trịnh Duẩn Hạo cũng không chịu kể cho mình chuyện của hắn. Đến trường luyện tập chơi với bọn họ, học một số chiêu thức đánh cũng không nằm trong hứng thú của cậu, chỉ là dùng để đốt thời gian. Tuy kế hoạch của cậu sắp có thể tiến hành, nhưng thời cơ chưa đúng. Lúc này nói với Trịnh Duẩn Hạo cũng quá đột ngột, nếu như gây nên hiểu lầm thì không tốt lắm.

“Người trước đây nói, thính lực là do luyện tập mà có?”

“Hả?”

Trịnh Duẩn Hạo đột nhiên hỏi khiến cho Kim Tại Trung đang suy nghĩ có chút ngạc nhiên, phản ứng không kịp.

“Uh, là lúc đi học có tham gia xã đoàn, ở đó học được.”

“Xã đoàn? Vậy tại sao....”

Trịnh Duẩn Hạo vốn định nói “Vậy tại sao ta không biết”, nhưng lại không muốn nhắc đến chuyện trước đây, nên lời nói đến một nửa thì dừng lại. Còn tham gia vào xã đoàn có ghi lại trong hồ sơ thì không thể không điều tra được, nhưng lần đầu tiên nhìn thấy hồ sơ của Kim Tại Trung, lại không phát hiện cậu có tham gia bất gì xã đoàn nào. Kim Tại Trung dường như hiểu ý của Trịnh Duẩn Hạo, nhẹ nhàng cười.

“Ta có một người bạn chuyên về vi tính, người đó giúp ta sửa lại hồ sơ.”

Vẫn may có một cảnh sát quốc tế giúp ta sửa hồ sơ, nên rất nhiều chuyện người không biết. Nên người cũng không biết chuyện xảy ra năm 16 tuổi của ta. Không, nên nói là người không nhớ. Nếu như người biết ta có người bạn thân làm cảnh sát, còn ta lại từng giúp người đó phá trọng án, người có còn xem ta như một người bình thường có IQ cao hay không?

“Trước đây xã đoàn đó bị rất nhiều người trong trường chê cười, nên lúc hoạt động trong xã đoàn cũng rất bí mật, rất nhiều người còn không biết có xã đoàn như thế tồn tại. Sau khi tốt nghiệp không muốn bị người khác chê cười, nên mới nhờ bạn sửa giùm hồ sơ.”

“Uh.”

Lời cũng Trịnh Duẩn Hạo chỉ dừng lại ở đó, đối thoại trong bữa cơm cũng kết thúc. Tuy rằng đối thoại rất ngắn, nhưng Kim Tại Trung cảm thấy như vậy là tốt rồi, đã có tiến bộ nhiều.

Trong đêm tối, trong phòng ngủ, cơn gió lạnh cứ hiu hiu thổi vào. Trong phòng hai thân thể trần trụi đang dựa dẫm không dứt, nhiệt độ trong phòng không ngừng tăng cao, trong tiếng va chạm nóng bỏng ẩm ướt thỉnh thoảng lại vang lên những âm thanh rên rỉ, lan ra trong bầu không khí ẩm nóng....

Sau khi tắm rửa xong trở lại giường, Kim Tại Trung nhìn Trịnh Duẩn Hạo đang nằm bên cạnh.

Không biết tại sao, cậu cảm thấy Trịnh Duẩn Hạo hôm nay dường như có tâm sự. Là trong bang xảy ra chuyện gì lớn sao? Kết cấu bên trong của Bang Băng Diễm khác với những bang phái khác, những bang phái khác đều hơi giống liên bang Mĩ, còn Bang Băng Diễm lại giống triều đại phong kiến của Trung Quốc, Trịnh Duẩn Hạo chính là người cao nhất, còn những người khác là thân dân của hắn. Kiểu quan hệ trong bang như vậy có thể trong quá khứ sẽ tốt hơn nhưng xã hội trở nên càng ngày càng tự chủ, lợi dụng cũng

càng ngày càng nhiều. Nhưng nếu như thay đổi triệt để loại quan hệ này là không thể được, chỉ cần chỉnh sửa một bộ phận nào đó là được. Vì vậy bây giờ cậu đang suy nghĩ nên làm sao để điều chỉnh lại Bang Băng Diễm, bù lấp những thiếu sót để cho nó trở nên tốt hơn, nếu không được vẫn phải cố hết sức, nếu không sau này đó sẽ trở thành nguyên nhân chủ yếu gây lục đục nội bộ trong Bang Băng Diễm. Nhưng đây là một chuyện không dễ dàng, cậu cần phải hiểu rõ Bang Băng Diễm hơn, mới có thể biết được kế hoạch hiện tại của mình có thể tiến hành được hay không, nếu như không được thì tính toán lại. Không thể đợi xảy ra chuyện lớn rồi mới điều chỉnh, nhưng vậy tổn thất của Bang Băng Diễm sẽ rất lớn.

Những bang phái khác đại ca đều trốn trong nhà hưởng phúc, có chuyện gì thì sai thuộc hạ đi làm là được, nếu như xảy ra vấn đề, thì mới thủ tiêu người làm việc đó, không liên quan gì đến mình, còn Trịnh Duẫn Hạo có chuyện gì lớn nhỏ cũng tự làm. Cậu biết, Trịnh Duẫn Hạo vẫn chưa đến 30 tuổi, vẫn còn trẻ, muốn để nhiều người phục hần, hần phải dùng hành động thực tiễn để chứng minh thực lực của bản thân, khiến cho tất cả mọi người sẽ không có gì để nói. Nên chức đại ca này làm hần rất mệt.

Xem ra bản thân phải nhanh một chút. Nếu như kế hoạch thành công, chỉ ít sau này hần có thể thoải mái ƠN. Cậu cũng phải tìm thời gian bàn lại với Dương Húc Huy.

Nhắm mắt lại, Kim Tại Trung cũng từ từ ngủ thiếp đi.

Quá khứ, Kim Tại Trung chỉ có hai đường dây nối với bên ngoài, một là Hàn Kính, một là Dương Húc Huy. Bây giờ Hàn Kính chết rồi, chuyện liên quan đến lời đồn, Dương Húc Huy không nói với cậu, thì cậu cũng không biết.

Nhẹ nhàng xoay người, Trịnh Duẫn Hạo nhìn Kim Tại Trung đang say ngủ, miệng khẽ mở, nhưng không nói gì, ngón tay chạm nhẹ vào khuôn mặt của Kim Tại Trung, sau đó giúp cậu đắp chăn, mới nhắm mắt ngủ.

Lời của Trịnh Duẫn Hạo thật có hiệu lực, tạm thời lời đồn cũng chìm xuống, trong bang khôi phục lại trạng thái bình thường. Từ đêm đó trở đi hần quyết định không nghĩ chuyện này nữa, hần cũng đã bỏ việc đó xuống.

Trưa hôm nay không có chuyện gì, nên Trịnh Duẫn Hạo để Đặng Dũng lái xe chở mình về.

Trước kia trong bang không có chuyện gì, hần cũng sẽ đến sông bạc hay câu lạc bộ kiểm tra. Nhưng bây giờ, chỉ cần trong bang không có việc gì lớn hần sẽ trở về, về đến nơi có người đó.

Trịnh Duẫn Hạo mang tâm trạng vui vẻ trở về tổng bộ, nhưng lại nghe được báo cáo của thuộc hạ, Kim Tại Trung đã ra ngoài, không có ở nhà.

“Ra ngoài? Ai đi theo?”

Từ sau khi Kim Tại Trung được hần đưa về từ căn nhà nhỏ đó, hần chưa từng cho người đến theo Kim Tại Trung, Tại Trung cũng chưa từng nói đến việc ra ngoài.

“Là Huy ca. Hôm nay lúc Huy ca đến, Kim thiếu gia nói gần đây hơi chán, nên Huy ca đã dẫn Kim thiếu gia ra ngoài, nói là đến chiều sẽ về. Còn nữa Huy ca nói những thứ đem cho đại ca đã được đặt trong phòng đọc sách.”

“Ta biết rồi, lui xuống đi.”

“Vâng.”

“A Chí, thông báo Tân Tử Phong, bảo anh ta gọi những người khác sang đây, ta muốn nghe tình hình gần đây.”

“Vâng.”

Ngồi trên sofa, lông mày của Trịnh Duẫn Hạo khẽ nhíu lại.

Kim Tại Trung cùng Dương Húc Huy ra ngoài? Theo Dương Húc Huy ra ngoài hần rất an tâm, nhưng nhiều người như vậy, tại sao lại chọn Dương Húc Huy người không thân thiết nhất. Hai người họ lại cùng nhau ra ngoài, tuy Dương Húc Huy là làm vệ sĩ, nhưng hần vẫn cảm thấy có chỗ nào không đúng lắm, chuyện này không thích hợp với tính cách của họ. Tuy rằng thời gian này Kim Tại Trung có thể đã chán lắm rồi, nhưng.....

Trịnh Duẩn Hạo vẫn cảm thấy chỗ nào đó có vấn đề, nhưng lại không nói tiếp, cũng không nghĩ nữa. Tâm tình không tốt lắm ngồi chờ đợi những người xui xẻo đột nhiên nhận được lệnh, phải gấp gấp sang đây. Bọn họ vốn nửa tháng sau mới đến báo cáo tình trạng công việc với Trịnh Duẩn Hạo, nhưng hôm nay vì Kim Tại Trung cảm thấy vô vị ra ngoài dạo, bọn họ lại một duyên vô cớ bị gọi tới.

Ăn mặc đơn giản đi trên đường, tâm tình của Kim Tại Trung rất tốt. Cách ăn mặc của Dương Húc Huy khác với thường ngày, bớt đi sự nghiêm túc, trở nên thoải mái hơn. Đi ngang qua cửa sổ của một tiệm chụp ảnh, bước chân của Tại Trung dừng lại, ánh nhìn dừng lại trên một tấm ảnh chụp một cậu bé khoảng 5,6 tuổi. Dương Húc Huy nhìn theo vào ánh mắt của Tại Trung, khẽ nheo lại, chính là trong lúc anh định mở miệng nói, Tại Trung đột nhiên quay đầu lại, cười với anh, mở miệng nói.

“Không biết hần lúc nhỏ như thế nào?”

“Chỗ của ta có hình lúc nhỏ của A Hạo, cậu có hứng thú không?”

“Có.”

Nụ cười nở rộng trên khuôn mặt Kim Tại Trung.

..

“Sao rồi, nhà của ta không tồi chứ?”

Lúc đứng trong nhà, trên mặt Dương Húc Huy mang nụ cười nhẹ ít gặp mời Tại Trung vào.

Đánh giá căn nhà này, Kim Tại Trung thật có chút không dám tin, đường đường là nhị đương gia của Bang Băng Diễm lại sống trong một ngôi nhà nhỏ bình thường, chưa tới 60 m². Tuy căn nhà này tuy nhỏ, nhưng lại được sắp xếp đơn giản khiến người ta cảm thấy rất dễ chịu.

“Đồ đưa cho ta. Cứ ngồi đi, khát thì rót nước uống”

Nhận lấy đồ ăn hai người mua về làm cơm trưa từ tay Kim Tại Trung, Dương Húc Huy xoay người đi đến bếp. Kim Tại Trung ngồi trên sofa trong phòng khách nhìn Dương Húc Huy đi vào bếp, rồi lại từ bếp đi ra, sau đó vào phòng ngủ. Lúc từ phòng ngủ bước ra trong tay cầm 1 cuốn album ảnh vừa lớn vừa dày. Nhìn ánh mắt lộ ra vẻ kỳ vọng của Tại Trung, Dương Húc Huy ngồi xuống bên cậu, đưa album ảnh cho cậu. Đặt cuốn album ảnh nặng tay lên đùi, Kim Tại Trung cẩn thận mở ra, đột nhiên xuất hiện trước tầm mắt chính là một bức ảnh cỡ bình thường, trong ảnh có tổng cộng 4 người: một nam nhân khoảng 30 tuổi, một nữ nhân khoảng 27, 28, trong vòng tay của nam nhân bế một nam hai khoảng hai tuổi, trong vòng tay của nữ nhân là một đứa bé chỉ có vài tháng tuổi, vẫn chưa nhìn ra là nam hay nữ.

“Đó là mẹ nuôi, bà ấy là người đẹp nhất trong tất cả nữ nhân mà ta từng gặp. Bà ấy đang ôm A Hạo, lúc đó nó chỉ khoảng 6 tháng tuổi. Người cha nuôi ôm là ta.”

Nhìn người nữ nhân cười hạnh phúc trong hình, Tại Trung không thể không thừa nhận, bà cũng là người đẹp nhất trong tất cả nữ nhân cậu từng gặp, so với mẹ cậu lúc trẻ còn đẹp hơn.

Cậu cuối cùng cũng “gặp được” hắc đạo đệ nhất mỹ nữ Sách Băng Nhã, đối với cách xưng hô này, cậu thực sự cảm thấy rất xứng đáng. Xinh đẹp chỉ là hình dung về bề ngoài của con người, cao quý chính là do khí chất từ trong ra ngoài, Sách Băng Nhã vẹn toàn cả hai điều, một vẻ đẹp không thể dùng từ ngữ để hình dung.

Lật từng trang từng trang, Kim Tại Trung nhìn Trịnh Duẩn Hạo bên trong tấm hình từ từ lớn dần. Trạng thái, tình cảm của người trong mỗi tấm hình đều khác nhau, điều duy nhất không đổi chính là tấm hình nào cũng mang theo một cảm giác hạnh phúc. Nhìn Kim Tại Trung dừng động tác trên tay, Dương Húc Huy nhìn theo cậu, bắt giác khoé môi cong lên. Hai người trong ảnh là Sách Băng Nhã và Trịnh Duẩn Hạo, Sách Băng Nhã đáng quý một chân vẩy tay với Trịnh Duẩn Hạo đứng đó không xa, trong tay Trịnh Duẩn Hạo đang ôm một cây súng lục màu đang chạy về phía bà, nhưng người lại quay đầu nhìn về phía ống kính.

“Đây là lúc nó 15 tháng tuổi. Lúc nó thôi nôi, mười mấy loại đồ vật đặt trước mặt nó, mẹ nuôi đặt nó xuống, nó liền không chần chừ đưa tay vợ lấy cây súng, đã cầm lên thì không buông tay, ai lấy cũng không cho, cả mẹ nuôi cũng không cho. Lúc nó 4 tuổi có thể lắp ráp lại súng AK74 chỉ trong vòng năm phút, lúc 7 tuổi đã bắt đầu thiết kế, không ai dạy, đều là do nó tự tìm ra. Nó bẩm sinh là thích súng.”

Nhìn Trịnh Duẩn Hạo chỉ hơn 1 tuổi vài tháng trong hình, Kim Tại Trung không nói gì, nhẹ nhàng lật qua. Sau đó những bức ảnh của Trịnh Duẩn Hạo và súng tăng dần lên, có ảnh chụp riêng hẳn, cũng có tấm chụp cùng Dương Húc Huy, ánh mắt nghiêm túc trên khuôn mặt ngây thơ đó thật sự là không thể có trên khuôn mặt của một đứa trẻ chỉ mới năm tuổi. Trừ những tấm chụp với súng, cũng có rất nhiều tấm chụp sinh hoạt thường ngày: vui vẻ này, tức giận này, dữ dằn này, còn làm nũng nữa, duy nhất chính là không có khóc lóc. Lại tiếp tục lật, động tác của Kim Tại Trung dừng lại, nhìn dòng chữ giữa khoảng trống của hai bức ảnh, nhìn không được mà bật cười, cậu vừa nhìn đã nhận ra đó là chữ của Trịnh Duẩn Hạo.

Khi ta lớn lên phải lấy một người vợ xinh đẹp như mẹ, sinh một đứa con giống như ta.

“Sin h một đ ứa con giống như ta” mới có năm tuổi đã leo mép như vậy rồi!

Lại lật qua, Kim Tại Trung phát hiện ảnh của Trịnh Duẩn Hạo ít đi, ngược lại ảnh của Sách Băng Nhã, Trịnh Thiệu Khanh cùng Dương Húc Huy lại nhiều lên, dường như mỗi tấm đều có nụ cười đủ các loại.

“Có phải phát hiện ảnh của A Hạo ít đi không?”

Kim Tại Trung nghiêng đầu nhìn Dương Húc Huy, không nói gì.

“Vì nó đang giúp bọn ta chụp ảnh.”

62. Chương 62

CHƯƠNG 62

Kim Tại Trung trợn to mắt, trong mắt đều biểu hiện sự khó tin, lại quay đầu nhìn những bức ảnh, sau đó lại nhìn Dương Húc Huy.

Hắn ta đối với chụp hình không được xem là nắm rõ, nhưng cũng biết nắm bắt những khoảng khắc của nhân vật trong ảnh để chụp, là một chuyện rất khó, hoàn toàn không phải là chuyện một đứa nhỏ 6, 7 tuổi có thể làm được.

“Trừ súng ra, lúc nó sáu tuổi đã mê máy ảnh, mà còn đặc biệt thích chụp ảnh của mọi người khi cười. Những tấm ảnh nó chụp lúc 9 tuổi còn đóng thành thùng. Lúc đó cha nuôi, mẹ nuôi còn bàn bạc, nếu nó thích máy ảnh như vậy sau này sẽ để nó cầm máy ảnh ra ngoài du lịch, Bang Băng Diễm giao cho tôi. A Hạo dường như cảm thấy như vậy rất tốt, còn nói sau này sẽ chỉ cần giúp tôi thiết kế, những chuyện khác do tôi tự phụ trách, nhưng nếu như ai muốn gây sự với tôi, thì nó sẽ dùng máy ảnh đánh gãy răng người đó. Từ lúc hiểu chuyện, bọn ta đều biết thân phận của bản thân, cái nên biết đều đã biết. Nên cũng đã hiểu chuyện hơn, tôi cũng biết thân phận của mình.”

Nói đến đây, Dương Húc Huy dừng lại, nhìn Kim Tại Trung đang dùng khuôn mặt nghiêm túc nhìn, anh nhẹ nhàng cười, đổi sang ngữ khí thanh thản.

“Cảm thấy tôi cùng Hà Phương có chút giống nhau không?”

“Àn.”

“Kì thực tôi cùng Hà Phương là anh em cùng cha khác mẹ. Tôi còn có một tên khác là Hà Thiên Húc. Mẹ tôi quen cha sau khi Hà Phương ra đời, nên tính ra thì là người thứ ba, sau khi mẹ tôi mất cha nuôi đã đón tôi về, sống cùng họ.”

Tuy rằng Dương Húc Huy nói một cách dễ chịu, nhưng Kim Tại Trung nghe ra được bên trong mang theo cảm xúc thăng trầm, đặc biệt là lúc anh nhắc đến mẹ.

“Anh từng nghĩ sẽ về Hà gia chứ?”

“Nói thật, chưa từng nghĩ qua. Không có lí do gì, chỉ đơn giản muốn sống cùng gia đình này. Biết rằng có một người mẹ dám yêu dám thừa nhận và có một người cha yêu mẹ, vậy là đủ. Những thứ khác, cha nuôi đều có thể cho tôi, tôi cái gì cũng không thiếu, ngoài ra còn có một đứa em trai đáng yêu. Nếu trở về, tôi sẽ là em trai đấy. Còn chuyện tình cảm của cả đời người, không tới lượt tôi phát biểu bình luận.”

“Cám ơn anh đã kể cho tôi những chuyện này.”

Lời của Kim Tại Trung khiến Dương Húc Huy khẽ nheo mắt, sau khi hiểu được ý nghĩa của câu nói đó, liền mỉm cười, ánh mắt lại nhìn về phía một tấm ảnh, không nói gì. Kim Tại Trung lại chú ý đến bức ảnh đó,

Nhìn những khuôn mặt đang cười hạnh phúc, bên tai Kim Tại Trung dường như có thể nghe rõ những tiếng cười vui vẻ đó, cậu tưởng tượng cuộc sống lúc đó của Trịnh Duẫn Hạo hạnh phúc như thế nào. Ảnh đã được 2/3, ánh mắt của Kim Tại Trung lại chuyển xuống một dòng chữ dưới bức ảnh của Sách Bằng Nhã.

Hôm nay mẹ nói với ta, muốn người mình thích thích mình, thì phải đối xử với người đó thật ôn nhu. Nhưng, như thế nào mới là thật ôn nhu?

Trong lòng Kim Tại Trung tự lặp lại một lần, khoé môi cong lên, một cảm giác chua chua đột nhiên từ dưới đáy lòng truyền đến.

Lúc viết dòng này Trịnh Duẫn Hạo chỉ mới 8 tuổi, vẫn còn ở tuổi không biết thế nào gọi là ôn nhu. Nhưng câu này Trịnh Duẫn Hạo đã nhớ suốt hai mươi năm, còn hiện tại hắn đang thực hiện lời này sao. Dù tức giận Trịnh Duẫn Hạo vẫn cố gắng ôn nhu với mình...địa vị của nữ nhân này trong lòng hắn thật không ai có thể tranh được, năm đó hắn đã tận mắt chứng kiến tất cả, rốt cuộc đã chịu sự tổn hại lớn như thế nào?

Nhìn khuôn mặt của Sách Bằng Nhã trong ảnh, Kim Tại Trung liền lật thêm vài trang. Sau đó vài tấm, album chỉ còn lại những trang trắng. Kim Tại Trung nắm chặt cuốn album trong tay.

“Ảnh tại sao đến đây là hết rồi?”

“Oh, đó là vì...”

“Chuyện 20 năm trước sao?”

“....”

“Châu Lập Bình từng kể ta nghe. Năm đó rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Ta muốn biết.”

Dương Húc Huy cúi đầu thở dài, một lúc lâu cũng không mở miệng nói gì.

“...lúc đó nó thật sự rất thích nhiếp ảnh, thích dùng máy ảnh chụp lại mọi khoảnh khắc, tất cả những ảnh của nó và ảnh của bọn ta đều được đặt trong một phòng riêng. Năm nó 9 tuổi nhà trường tổ chức một cuộc thi nhiếp ảnh chủ đề là “Khoảnh khắc”. Nó đã chụp năm khoảnh khắc của mẹ nuôi với năm nụ cười khác nhau, để tham gia cuộc thi, sau đó nhà trường còn tiến cử tác phẩm của nó tham gia cuộc thi của thành phố, đạt được giải. Lúc đó người đoạt giải còn có một học sinh khác, nên nhà trường tổ chức lễ trao giải. Hôm đó mẹ nuôi đi cùng A Hạo. Vì phụ huynh của tất cả học sinh đều tham gia, nên hôm đó chỉ có hai người đi theo.

Ngô Sùng Khang cùng cha nuôi từ nhỏ đã quen nhau, từ ngày quen nhau đã không hợp. Có lẽ vì kỉ niệm lúc nhỏ nên Ngô Sùng Khang tâm lí hơi biến thái, không chịu được khi người khác làm tốt hơn ông ta. Nên ông ta luôn khó chịu vì cha nuôi có cuộc sống hạnh phúc, luôn tìm cách gây sự với cha nuôi. Nhưng ai cũng không biết ông ta sẽ làm như vậy, lúc đó thực lực của ông ta thua xa Bang Bằng Diễm. Ngày hôm đó mục đích của ông ta chính là A Hạo, nhưng bị họ bắt được lại là tôi. Vì cứu tôi, cuối cùng A Hạo và mẹ nuôi rơi vào tay bọn họ, còn tôi lại được cứu....Tôi hối hận nhất chính là lúc đó không lập tức chạy về nhà báo cho cha nuôi biết, mà lại đuổi theo chiếc xe hơi đó....

Lúc cha nuôi nhận được điện thoại của Ngô Sùng Khang cũng đã là ba tiếng sau đó, còn tôi vừa về còn chưa kịp nói gì. Mẹ nuôi và A Hạo trong tay Ngô Sùng Khang, cha nuôi không dám làm gì, những yêu cầu của Ngô Sùng Khang ông đều đáp ứng. Lúc đó không ai để ý đến một đứa trẻ như tôi, nên lúc cha nuôi biết được vị trí của A Hạo và mẹ nuôi tôi liền đuổi sang đó. Nhưng sau khi đến đó thì phát hiện đó chỉ là Ngô Sùng Khang đang giở thủ đoạn. Nhưng sau đó tôi vẫn từ miệng của một thuộc hạ của Ngô Sùng Khang biết được vị trí thực sự của hai người. Tôi là người đến đó sớm nhất, nhưng mọi thứ đều đã trễ mất...cả căn nhà đều toàn người chết, máu lênh láng khắp nơi. Ta tìm rất lâu mới tìm được A Hạo đang đỡ lấy....mẹ nuôi người đẩy máu đi ra ngoài, miệng không ngừng nói “Mẹ, chúng ta về nhà.”.Càng không tưởng tượng được chính là, lúc Ngô Sùng Khang chỉ bị thương nặng chứ chưa chết, liền nổ súng sau lưng A Hạo, A Hạo liền ngã xuống trước mặt ta....”

Dừng lại rất lâu Dương Húc Huy mới tiếp tục nói.

“Chuyện sau đó, Châu Lập Bình chắc cũng đã kể người nghe.”

“Àn, ông ta có nhắc một chút, bảo là do người cứu hần.”

Dương Húc Huy ngược đầu nhìn vào mắt Kim Tại Trung, lại cúi đầu. Cứ như vậy chưa đến một giây, Kim Tại Trung vẫn có thể thấy được khoé mắt đã đỏ chứa đầy nước của Dương Húc Huy.

“Ai cũng không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì, chỉ vì một câu “cứu sống ông ta” của A Hạo, mà mạng sống của Ngô Sùng Khang được bảo toàn. Có một cuộn băng thu lại tất cả những gì xảy ra ở đó, phát hiện được trong một camera trong phòng.

Mục đích của Ngô Sùng Khang chính là muốn đánh bại cha nuôi, nên ông ta vốn không có ý định tuân thủ hiệp định với cha nuôi. Tôi nghĩ cậu chắc cũng biết, Ngô Sùng Khang bị bệnh luyến đồng. Mẹ nuôi vì muốn bảo vệ A Hạo, chủ động ve vãn ông ta, định tìm cơ hội bỏ trốn, nhưng bị Ngô Sùng Khang phát hiện...Sau khi nói xin lỗi với A Hạo, bà đã tự sát. Ngô Sùng Khang không buông tha cho bà,, ngay trước mặt A Hạo...như vậy còn chưa tính, Ngô Sùng Khang còn dùng dao găm rạch hơn 100 đường trên người bà, từ cổ xuống chân, không cổ nào hoàn chỉnh, chỉ trừ khuôn mặt...”

Kim Tại Trung cảm thấy bản thân nghe thấy tiếng mạch máu đông lại.

“Châu Lập Bình nói, tất cả mọi người trong đó đều bị hần...”

“Đó là lần đầu tiên tôi nhìn thấy A Hạo điên cuồng như vậy, cũng là lần duy nhất cảm thấy A Hạo cảm sung thật đáng sợ, lúc đó nó chỉ mới 9 tuổi.

Phát sung trên lưng A Hạo đều chỉ lướt các sợi động mạch chính, nhưng đạn chỉ cách tim hai cm, ba ngày sau khi phẫu thuật A Hạo tỉnh lại. Câu đầu tiên chính là bảo bọn họ giữ lại mạng của Ngô Sùng Khang, đó cũng là câu duy nhất nó nói trong vòng 3 tháng sau khi tỉnh lại. Sau khi A Hạo tỉnh dậy, cha nuôi liền suy sụp, dường như đã già thêm vài chục tuổi.

A Hạo ở trong bệnh viện 3 tháng, sau khi ra viện liền tự mình xử lý Ngô Sùng Khang... từ sau đó cho người điều tra chuyện trước đó, cuối cùng điều tra được một trong hai vệ sĩ hôm đó có một người bị lừa hút ma túy mà nghiện, sau đó bị Ngô Sùng Khang lợi dụng, thông báo tin tức cho Ngô Sùng Khang.

Sau khi xử lý xong Ngô Sùng Khang, A Hạo mới về nhà. Sau khi về nhà tất cả máy ảnh đều bị đập nát, đốt hết tất cả ảnh. Cuốn này là do tôi lén giấu đi. Phòng của bọn tôi vốn đều ở trên lầu 3, sau khi A Hạo chuyển xuống lầu hai tôi cũng chuyển theo, chỉ có cha nuôi vẫn ở lầu 3, cho đến khi A Hạo đủ 18 tuổi, ông ấy giao lại mọi việc cho A Hạo, liền chuyển ra ngoài sống, mỗi năm về một lần. Còn A Hạo từ khi chuyển xuống lầu 2 thì chưa từng lên lầu 3 một lần nào. Cũng từ ngày trở về, A Hạo mỗi tối đi ngủ đều gặp ác mộng, nhưng lại không nói cho bất kì ai biết. Chỉ cho đến khi bị Tổng tẩu phát hiện báo cho cha nuôi, cha nuôi mới mời thầy thôi miên, bọn ta mới biết nó lại mơ thấy những chuyện xảy ra hôm đó, nhưng không ai đến cứu, ngay cả xác của mẹ nuôi cũng bị người khác cướp mất, còn nó bị ngạt trong máu. Cha nuôi đã dùng rất nhiều biện pháp, khiến cho nó thoát khỏi ác mộng, nhưng không có cách nào. Nên chỉ có thể để người khác canh chừng, chỉ cần phát hiện nó gặp ác mộng thì đánh thức nó, nhưng mỗi lần đều rất khó đánh thức nó, sau khi thức dậy thì không ngủ tiếp nữa. Sau đó A Hạo ngủ rất ít, thường một tuần cộng lại cũng không đủ bốn tiếng, nó dùng tất cả thời gian để rèn luyện bản thân, karate, judo, đấu kiếm, chỉ cần nó có thể học nó đều đi học, không để bản thân có thời gian rảnh rỗi. Nó cứ như vậy một mình chống đỡ ba năm. Cho đến một lần ngủ một cái liền ngủ 7 tiếng, tình trạng bắt đầu có dấu hiệu tốt, nhưng lần đó lại khiến mọi người giật mình, đó là giấc ngủ dài nhất ngon nhất trong 3 năm của A Hạo, sau khi tỉnh lại, hần nói vẫn gặp ác mộng, trong mơ lúc vừa bị nhốt trong căn phòng đó, thì có một người mở cửa đi vào, nhìn nó, sau đó những thứ bên cạnh đều biến mất, cơ thể cũng cảm thấy dễ chịu, rồi ngủ thiếp đi. Về sau chỉ cần A Hạo gặp ác mộng người đó sẽ xuất hiện, chỉ cần người đó xuất hiện, ác mộng liền kết thúc. Cứ như vậy sau một thời gian, A Hạo dần dần dám ngủ nhiều hơn, cũng không sợ gặp ác mộng như thế nữa.

Tuy rằng là như vậy, cha nuôi vẫn không hoàn toàn yên tâm, tìm một bà lão đến xem số, hy vọng tìm được người trong mộng của A Hạo. Nhưng bà lão đó lại nói A Hạo có thể gặp được người đó hay không là do tạo hoá của bản thân. Nhưng nếu có người đó bởi A Hạo an toàn sống quá đại kiếp năm 30 tuổi, thì mạng của A Hạo sẽ có thể tiếp tục kéo dài đến 60 tuổi. Tuy bà lão nói là chuyện không thể gượng ép, nhưng phương diện nào đó lại xác định có người như thế tồn tại, bọn ta làm sao có thể đợi A Hạo tự gặp được? Nhưng

trong giấc mơ, A Hạo không nhìn rõ mặt mũi người đó, cả là nam hay nữ cũng không phân biệt được, chỉ biết đó cũng lại một đứa bé, còn thứ duy nhất có thể xác định chính là đoá tường vi trong tay người đó. Cha nuôi dùng chứng cứ đó để tìm khắp thế giới, nhưng tìm vài năm vẫn không có được bất kì tin tức nào. Lúc bắt đầu A Hạo cũng muốn tìm người đó, nhưng vài năm đều không có tin tức, cộng thêm số lần nó gặp ác mộng càng ngày càng giảm, nên cũng từ từ không để ý đến, còn cảm thấy kì thực người đó cũng không tồn tại. Nó càng quan tâm đến cuộc sống thực tại trước mặt hơn, muốn bảo vệ những thứ mình thích, chỉ có thể trông chờ vào bản thân, khiến bản thân trở nên mạnh mẽ, những thứ khác đều không thể dựa dẫm.”

Dương Húc Huy kể đến đây thì dừng lại, nhìn Kim Tại Trung. Tại Trung quay đầu nhìn khoé mắt hơi đỏ của Dương Húc Huy, khuôn mặt bình tĩnh, nhịp tim lại nhanh hơn.

“Thời gian trước tôi có được một số tư liệu liên quan đến cậu mà A Hạo chưa có, quá khứ của cậu chỉ cần nhìn thấy tường vi thì sẽ gặp xui xẻo, đúng không?”

“Anh muốn nói, tôi có thể chính là người đó sao? Tuy rằng tài liệu của anh không sai, nhưng tôi chưa từng có giấc mơ đặc biệt nào, càng không có giấc mơ giống như vậy, tôi cảm thấy anh đã đoán sai. Kì thật trên thế giới này, có rất nhiều chuyện trùng hợp.”

Dương Húc Huy chỉ cười nhẹ.

“Dù cho người có phải người đó hay không, nếu nó đã giao cam kết đó cho người, bọn ta tôn trọng nó, chỉ cần nó vui, hạnh phúc là được.”

“Cam kết gì?”

Câu hỏi của Kim Tại Trung khiến Dương Húc Huy ngây ngốc một lát, nhìn cậu một chút rồi mỉm cười, hướng ánh mắt đến cổ áo của cậu.

“Đây là chuyện giữa hai người, nếu như nó không nói cậu nghe, tôi cũng không tiện nói. Đợi đến khi nó cảm thấy thời cơ thích hợp, tôi nghĩ nó sẽ nói cho cậu biết.”

Kim Tại Trung không hỏi tiếp, chỉ lướt mắt nhìn căn phòng này.

“Anh tại sao lại chuyển ra ngoài ở?”

Để lại hân ở đó một mình.

“Ra ngoài ở sẽ tiện hơn, muốn làm gì thì làm. Tuy rằng trên danh nghĩa tôi là anh trai nó, nhưng cũng là thuộc hạ, lại cùng nhau lớn lên, làm gì có chuyện sống chung”

Nghe Dương Húc Huy nói, Kim Tại Trung khẽ nhủ mày, hướng ánh nhìn lên cuốn album trên tủ.

“Nếu đã kể cho ta mọi chuyện, bây giờ cũng không cần tốn nước bọt lừa ta chứ?”

Dương Húc Huy cười, rồi cúi đầu, rất lâu sau cũng không nói tiếp.

“Sau chuyện đó, dường như tất cả mọi người đều nghĩ Bang Băng Diễm sắp sụp đổ, ai cũng không tưởng tượng được A Hạo có thể chống đỡ được. Còn nếu như không phải A Hạo chống đỡ, cha nuôi cũng không thể trụ lại được. Bang Băng Diễm tồn tại khó khăn trong vài năm, cho đến khi A Hạo trực tiếp tiếp quản chuyện trong bang thì mới từ từ ổn định lại. Tuy rằng vị trí đại ca từ trước đến nay đều cho người của Trịnh gia ngồi, A Hạo cũng dùng thực lực của bản thân mà ngồi lên vị trí này, nhưng những lão già đầu nguyện ý để cho một thằng nhóc mười mấy tuổi đè đầu cưỡi cổ chứ? Còn có vài người âm thầm có ý định tách ra, những bang phái khác cũng có vài người hy vọng Bang Băng Diễm sụp xuống không còn tranh kiếm tiền với bọn họ, nên có cả đám người muốn tranh thủ lúc A Hạo vừa kế nhiệm mà lật đổ nó. Nhưng từ sau chuyện đó, tôi cùng A Hạo đều được bảo vệ cẩn thận, cho đến khi nó chính thức tiếp quản Bang Băng Diễm. Nhưng lúc đó thân thủ của A Hạo không phải hai sát thủ có thể đối phó nổi. Sự tuyệt tình của A Hạo, dù là đối với bản thân hay người khác, khiến cho nhiều người trên đạo đều sợ nó, nên bọn họ vẫn chưa thành công. Chính diện không hại được nó, bọn họ bắt đầu thực hiện âm mưu, A Chí, A Dũng, Hà Phương đều liên tiếp gặp những “tai nạn” khác nhau, sau đó A Hạo mới từ từ tránh xa bọn tôi. Lúc đó A Chí cùng A Dũng vẫn chưa ở bên nó, họ đều như tôi đều ra ngoài quản lí. Cho đến một lần A Chí bị sát thủ giả mạo thành A Dũng đánh thương, xém chút mất mạng, A Dũng không biết tại sao lại làm thất bại một cuộc làm ăn lớn, A Hạo mới cho người tiếp quản vị trí ban đầu của họ, điều họ đến bên người, làm vệ sĩ. Sau đó ra lệnh,

mọi người đều phải gọi nó là đại ca, ngay cả bọn tôi. Trước đó bọn tôi chỉ ở trước mặt những người đó gọi nó “Hạo ca”, bình thường đều gọi A Hạo, còn nó gọi tôi là “ca”, mọi người đều biết. Tôi còn nhớ hôm đó chúng tôi ở trên sân thượng uống bia, nó nói với tôi, ca, đây là lần cuối cùng ta gọi anh là ca, sau này anh chỉ là thuộc hạ của ta, A Huy. Hôm đó là sinh nhật lần thứ 20 của nó. Ngày hôm sau ta liền tìm nhà dọn ra.

63. Chương 63

CHƯƠNG 63

Sau chuyện của mẹ nuôi, nó không thích nói chuyện, lúc ở với bọn ta còn nói, nhưng sau đó lại càng ít nói hơn, A Chí cùng A Dũng suốt ngày ở bên, nó cũng ít nói chuyện với bọn họ. Về sau bắt đầu có các lời đồn khác nhau truyền đến tai bọn ta, rất nhiều người cũng bắt đầu để bọn ta yên.”

Dương Húc Huy khẽ hít thở sâu, Kim Tại Trung có thể thấy rõ trên mặt anh thoáng mang nét buồn.

“Cách làm việc tuyệt tình của A Hạo chắc tội không ít người, nó rất ít khi nể mặt người khác, nên vẫn có người không phục muốn diệt nó. Lúc A Hạo một mình dường như không ai có thể làm hại nó, người chịu thiệt vẫn luôn là bọn họ, nó nhiều nhất chỉ là bị thương ngoài da. A Hạo mà bị thương nặng, đều là khi bọn ta ở bên nó.”

Tay Kim Tại Trung nắm chắc cuốn album.

Điều người đến bên cạnh là để tiện bảo vệ, gặp nguy hiểm bị thương cũng vì phân tâm bảo vệ thuộc hạ, đại ca như vậy chắc chỉ có mình hắn. Cậu biết lúc bị tấn công trước đây, nếu không phải vì bản thân, hắn cũng sẽ không bị thương như vậy.

“Cậu lật tiếp vài trang trong cuốn album đi.”

Một lúc sau, Dương Húc Huy mới nhìn Kim Tại Trung nói. Lúc lật thêm vài trang của cuốn album nhìn thấy hai bức ảnh đó, Tại Trung cả người ngây ngốc.

Là hai bức hình chụp cận cảnh khuôn mặt, dường như có kích cỡ như cuốn album, người trong hình có nụ cười nhạt, nhưng đôi mắt lại mang một cảm giác hạnh phúc, khiến cho người xem cảm thấy ấm áp. Còn người trong bức ảnh không phải ai khác, chính là cậu, Kim Tại Trung. Nhìn bản thân trong ảnh, còn nhớ rõ hôm đó cả nhà đi ngoại ô chơi, là lúc Trịnh Duẩn Hạo từ Mỹ trở về Trung Quốc.

“Người tiếp tục lật về sau đi.”

Đó là một bức thư ngắn, nét chữ khiến Kim Tại Trung cảm thấy quen thuộc, là của Trịnh Duẩn Hạo.

Ca: Ta có người mình thích rồi, nhưng trừ nguy hiểm ra ta không thể mang lại cho cậu ta bất kì thứ gì. Hơn nữa,, cậu ấy lại không thích ta.

“Biết tôi trả lời thư nó như thế nào không?”

Dương Húc Huy nhìn Kim Tại Trung cười. Kim Tại Trung ngược đầu nhìn anh, không nói gì, lại quay đầu nhìn dòng chữ đơn giản đó.

“Tôi nói, muốn giữ lại cậu ta bên mình, thì phải làm theo cách của người. Kết quả là, nó bẽ người trở về. Lúc nhìn thấy hai bức ảnh này, tôi liền biết đó là do nó tự chụp, đây là lần đầu tiên nó cầm máy ảnh sau chuyện đó. Trước đó, nhắc đến hai từ máy ảnh trước mặt nó là cấm kị, không ai được phép...”

“Tôi thích hắn, từ lúc đó đã thích hắn rồi.”

Kim Tại Trung ngược đầu nhìn Dương Húc Huy, ngắt lời anh.

Cậu đã sớm thích người đàn ông đó, chỉ là không biết thích nhiều như thế nào, chỉ là vẫn chưa muốn thừa nhận mình đã thích hắn.

“.....Kì thực lần đó tôi định sau khi cậu đến Hà Làn, mới tiết lộ thông tin cho nó. Cảm ơn cậu đã nguyện ý ở bên nó. Trên đạo ai cũng âm thầm nói nó thích nam nhân là vì chuyện của 20 năm trước, kì thực không

phải. Lúc ở nhà trẻ, nó rất thích hôn người khác, nhìn thấy xinh đẹp thì không cần biết là nam hay nữ đều hôn. Những bạn đó hỏi tại sao lại hôn người ta, nó liền nói thẳng “cậu xinh đẹp nên tớ mới hôn cậu, nếu mà xấu xí tớ đã không thèm để ý!” kết quả người biết như thế nào không? Những bé không được hôn đều phát khóc, thầy giáo sau khi hỏi rõ nguyên nhân cũng không biết phải làm sao. Ngày A Chí vừa chuyển đến đã bị hôn, A Dũng có được bài học từ A Chí, nên đã thoát được.”

Dương Húc Huy liền bật cười.

“Duẩn Hạo đã từng hôn anh chưa?”

“Từ nhỏ chúng tôi đã được mẹ nuôi dạy: hôn người thì hôn mặt chứ đừng hôn môi. Nhưng nó còn chẳng thêm hôn mặt tôi, liền leo lên lưng tôi làm nũng. Sau khi học tiểu học cái bệnh đó vẫn không đổi, chỉ có điều kén chọn hơn.”

“Vậy hẳn cũng thích nữ nhân, đúng không?”

Kim Tại Trung nhìn Dương Húc Huy, nhẹ giọng hỏi. Dương Húc Huy ngược đầu nhìn Kim Tại Trung, biểu tình trở nên nghiêm túc.

“Nếu như cậu là nữ nhân thì nó đã không đem cậu về rồi. Cũng may, cậu là nam nhân, nếu không nó sẽ phải một mình suốt đời rồi.”

Cúi thấp đầu, Kim Tại Trung lật về bức ảnh phía trước, nhìn một lát rồi gấp cuốn album lại.

“Tôi hơi đói rồi, có phải nên dùng cơm trưa rồi không?”

Đứng ở cửa nhà bếp, Dương Húc Huy nhìn Kim Tại Trung đang bận rộn, mỉm cười.

“Nó mà biết cậu ở bếp nhà tôi nấu cơm cho tôi, nhất định sẽ liệt nhà tôi vào danh sách từ chối ở lại.”

“Cơm tôi nấu chỉ có thể ăn được, nhưng không thể so sánh với đầu bếp chuyên nghiệp, sợ hẳn ăn không quen.”

Kim Tại Trung đang thái rau, không ngược đầu lên.

“Tôi nghĩ sẽ ngon hơn bản thân tôi nấu. Nói đến kỹ thuật nấu ăn, thì các món ăn hoang dã của nó là nhất.”

“Thật sao?”

“Đương nhiên. Sau này có cơ hội thì bảo nó làm cho cậu ăn. Nhưng đừng để nó nấu cơm, nó sẽ nấu thành cháo đấy, ngoài ra cơm còn bị khét nữa.”

Bắc nồi lên bếp, Kim Tại Trung nghiêng đầu cười nhẹ, cho thức ăn vào nồi.

“Được rồi, chỉ còn thiếu canh.”

Kim Tại Trung đặt món cuối cùng lên bàn, liền xoay người đi vào bếp.

“Canh cứ để đó đi, cậu có vào đó cũng chỉ có thể đợi, chỉ bằng ăn trước. Tôi cũng đói thật rồi.”

Dương Húc Huy nói rồi ngồi xuống, gấp thức ăn cho vào miệng. Kim Tại Trung nhìn vào nhà bếp một cái, rồi ngồi xuống.

“Ân, mùi vị rất khá, nó nhất định sẽ thích. Uh, đúng rồi, cái này cho cậu.”

Đặt chén dưa xuống, Dương Húc Huy từ trong túi áo lấy ra một thứ đưa đến trước mặt Kim Tại Trung. Đặt chén và dưa vừa mới cầm lên xuống, Kim Tại Trung nhận lấy thứ đó. Là sợi dây chuyền, rất đơn giản, một sợi dây bạc xuyên qua một viên thủy tinh, trong viên thủy tinh có một đóa tường vi màu xanh nước biển.

“Vào lúc nó vừa biết đến bi liền vẽ một bức để người ta làm theo, nói là khi lớn lên gặp được người mình thích sẽ tặng nó cho người đó. Nó vốn kẹp trong một cuốn album đặc biệt cổ tình chứa chỗ cho người đó, lúc nó đốt album đã vắng ra, ta liền nhặt về. Vừa này nghĩ lại, cảm thấy vẫn nên trả cho chủ của nó.”

“Cảm ơn.”

Dương Húc Huy còn chưa kịp nói gì, trong bếp đột nhiên truyền đến âm thanh.

“Canh nấu xong rồi.”

Kim Tại Trung đặt dây chuyền lên bàn, lập tức đứng dậy. Nhưng dây chuyền lại rơi xuống đất, văng xuống gầm ghế sofa.

“Tiêu rồi.”

“Canh cứ để ta.”

Dương Húc Huy vừa nói vừa đứng dậy, đi vào bếp.

“Thêm một chút gà nữa là được chứ gì?”

“Đúng vậy.”

Kim Tại Trung cúi người xuống đưa tay xuống gầm sofa, không rờ được. Gập người xuống, tai áp xuống nền nhà, mở to hai mắt, cuối cùng cũng nhìn thấy, vừa định đưa tay nắm lấy thì mí mắt phải đột nhiên giật giật, động tác của Kim Tại Trung dừng lại, tai dường như nghe thấy âm thanh bất thường.

“Sao rồi? không tới hả? Có cần đẩy sofa ra không.”

Vịn lấy thành ghế, Kim Tại Trung đứng dậy.

“Anh có nghe thấy tiếng gì không?”

“Tiếng?”

Bụp! Đạn xuyên qua vị trí cạnh nắm cửa, vụt qua, Dương Húc Huy lập tức đè Kim Tại Trung xuống nền nhà.

“Đừng đứng dậy! Mẹ nó, tự nhiên tìm đến đây.”

Đạn liên tục xuyên qua cánh cửa bay vào nhà, trong nhà đã trở thành một mớ hỗn loạn, Dương Húc Huy hiểu được cứ tiếp tục nằm đây họ cũng mất mạng.

“Bò về phía cửa sổ, ở đó có chuẩn bị dây để thoát ra.”

Dương Húc Huy rút súng ra, ở phía sau Kim Tại Trung nhìn chằm chằm vào cánh cửa đó, phòng thủ. Cuối cùng cũng tới bên cửa sổ, Kim Tại Trung vừa định đứng dậy, một tiếng vỡ nát vang lên, khiến Dương Húc Huy sửng sốt, lập tức kéo Kim Tại Trung xuống.

Bùm! Một lực mạnh tác dụng vào làm vỡ cửa kính, cánh cửa tội nghiệp cũng bị văng ra. Kim Tại Trung cảm thấy một nguồn nhiệt lực lớn xông vào người mình sau đó ngã xuống đất, sau đó không còn cảm giác gì nữa.

Lúc Kim Tại Trung tỉnh lại cũng không biết mình đã ngất bao lâu, chỉ là mũi ngửi thấy mùi cháy khét, mở to mắt ra nhìn thấy người ngất đi vẫn đang đè trên người mình, căn nhà đang cháy, Kim Tại Trung bị sắc khói nên ho liên tục.

Vụ nổ vừa xảy ra chắc là do đạn bắn vào bình gas trong bếp, còn may là gas còn lại không nhiều.

“A Huy! A Huy!”

Kim Tại Trung lập tức gọi Dương Húc Huy dậy, mở mắt ra thấy Kim Tại Trung bị đè dưới thân, nở nụ cười xin lỗi sau đó nâng người dậy, nhưng vừa cử động một chút, thì một tiếng rên đau thoát ra khỏi khuôn miệng của y, Kim Tại Trung liền nhanh chóng đỡ lấy y.

“Sao rồi?”

“Không sao.”

Vào lúc Dương Húc Huy nói không sao, Kim Tại Trung đã đỡ y dậy sau đó nhìn xem sau lưng y, liền ngăn người, lưng áo của Dương Húc Huy đã bị cháy thủng vài lỗ, có thể thấy phần da bị bỏng, tóc phía sau gáy cũng có một ít bị cháy xém, còn trên vùng eo, lưng vẫn còn cắm một mảnh gỗ không nhỏ.

64. Chương 64

CHƯƠNG 64

“Lưng của người...”

“Giúp ta rút ra.”

Chưa đợi Kim Tại Trung nói xong, Dương Húc Huy đã mở miệng nói, dường như rất rõ tình trạng của bản thân.

“Nhưng....”

Không biết mảnh gỗ cắm sâu hay không, nếu rút ra sẽ rất khó cầm máu, nguy cơ sẽ tạo vết thương nghiêm trọng, ngoài ra còn có thể mất mạng....

“Không còn thời gian nữa.”

Kim Tại Trung nhìn Dương Húc Huy, chần chừ. Dương Húc Huy khó khăn nhìn về cánh cửa bị nổ tung, lại quay đầu nhìn Kim Tại Trung.

“Chỉ sợ chuyện sẽ không kết thúc như vậy, nhanh!”

Kim Tại Trung cũng nhìn ra ngoài cửa, đôi tai miễn cưỡng nghe thấy bên ngoài lại có những tiếng động lạ, đưa tay nắm lấy mảnh gỗ trên lưng Dương Húc Huy, nhắm mắt lại rút ra. Mảnh gỗ dường như cắm không quá sâu, nhưng vết thương không ngừng chảy máu. Mảnh gỗ vừa được rút ra, Dương Húc Huy liền lập tức đứng dậy.

“Đợi ta tìm....”

“Không còn thời gian nữa.”

Không đợi Kim Tại Trung nói xong, Dương Húc Huy đã kéo cậu đi ra ngoài cửa sổ. Đi đến bên cửa sổ, Dương Húc Huy mở cửa ra nhìn sợi dây bên ngoài, tìm một chỗ vững chắc để cột chặt dây vào, rút chiếc khăn trải bàn cầm chắc trong tay, nắm chắc dây.

“Ôm chắc ta.”

Cho dù biết thời gian gấp gáp, nhưng vì vết thương trên lưng Dương Húc Huy nên Kim Tại Trung không dám đưa tay ra. Không chờ Tại Trung quá lâu, Húc Huy một tay ôm lấy Kim Tại Trung rồi đứng trên thành cửa sổ, Kim Tại Trung theo bản năng dùng tay ôm lấy anh. Nhìn thấy Tại Trung đã ôm chặt mình, Dương Húc Huy buông cánh tay ôm chặt Kim Tại Trung ra, hai tay nắm chắc sợi dây.

“Giữ chắc đấy!”

Âm thanh chưa dứt, Dương Húc Huy đã đem theo Kim Tại Trung nhảy ra ngoài. Trong lúc nhảy ra Kim Tại Trung xoay đầu lại nhìn thấy có hai người đang cầm súng xông vào. Đôi chân lại nhanh chóng đáp xuống mặt đất, Kim Tại Trung vốn tưởng sau khi tiếp đất sẽ an toàn một chút, nhưng vừa tiếp đất, đạn đã bay đến bên người, bên dưới còn có viện binh! Không đợi Kim Tại Trung kịp phản ứng, Dương Húc Huy đã kéo theo Tại Trung chạy.

Kim Tại Trung không ngờ đến những cảnh chỉ thấy trong tivi lại xảy ra trên người mình, nhưng cậu không thể suy nghĩ nhiều, tất cả sức lực đều tập trung vào chân, chỉ biết chạy theo Dương Húc Huy. Trước mặt có một chiếc xe đang đậu, Kim Tại Trung còn chưa kịp nhận ra, một bên Dương Húc Huy đã mở cửa xe ra. Lần này không đợi Dương Húc Huy mở miệng nói, Kim Tại Trung đã nhanh chóng chui vào trong xe, đợi đến khi Dương Húc Huy lên xe, liền đạp chân ga. Sau khi lên xe Dương Húc Huy rút súng ra, bỏ đến hàng ghế sau, hoàn toàn nhập vào cuộc chiến khốc liệt.

Nhìn những chiếc xe đang đuổi phía sau, Kim Tại Trung biết, hôm nay đám người đó không lấy được mạng của hai người sẽ không bỏ cuộc! Cậu biết rằng mình chỉ nên tập trung lái xe, nhưng vẫn không nhìn được nhìn qua kính chiếu hậu xem xem Dương Húc Huy đang bị thương ở hàng ghế sau.

Nhanh chóng cắt đuôi người sau lưng, địa chỉ của bệnh viện Hà Thị cậu còn nhớ. Nhưng con đường họ đang đi không đi đến bệnh viện.

Những chiếc xe phía sau đã theo sát hơn, Kim Tại Trung đạp mạnh chân ga, không còn thời gian để ý kim chỉ tốc độ chỉ số bao nhiêu, chỉ nghĩ đến phải nhanh chóng thoát khỏi những chiếc xe đằng sau. Còn lúc Kim Tại Trung tăng tốc thì những chiếc xe cũng tăng tốc theo, áp sát lên, hướng về phía họ mà nổ súng. Tiếng đạn bắn vỡ kính cùng tiếng của Dương Húc Huy khiến Kim Tại Trung hoảng loạn, nhìn qua kính chiếu hậu cảm thấy tình trạng đường như không chuyển biến theo chiều hướng tốt. Chiếc xe sau khi chạy qua đường lớn đường bé cuối cùng dừng lại trong một con hẻm nhỏ, một phút kích động đã không thể tiếp tục chạy về phía trước. Quả quyết xuống xe, hai người theo hẻm nhỏ mà chạy, chiếc xe chặn bên ngoài giúp họ giành được thêm một ít thời gian, sau lưng không ngừng phát ra tiếng súng bắn khiến hai người chọn cách chạy về một phương yên tĩnh. Dừng lại trước một nhà máy bị bỏ hoang, hai người nhìn nhau sau đó tìm chỗ nấp.

Nghe thấy tiếng bước chân dần dần tiến về phía họ, hai người không hẹn cùng chuyển ánh mắt xuống mặt đất. Nếu như theo dự đoán, thì đám người đó sẽ lần theo vết máu mà tìm ra. Lúc biết Kim Tại Trung mới phát hiện, trên chân của Dương Húc Huy bị đạn bắn trúng.

“Cậu nghe đây.”

Dương Húc Huy hạ thấp giọng xuống.

“Cậu trước hết trốn ở đây, ta ra nhử bọn họ đi chỗ khác, cậu tìm cơ hội mà rời khỏi đây, biết không?”

Sự nghiêm túc chưa từng thấy của Dương Húc Huy khiến Kim Tại Trung gật đầu, sau đó nhìn Dương Húc Huy đứng dậy, chạy đến một nơi bỏ nhiều phế phẩm gần đó nổ súng, những người đó chuyển sự chú ý theo hướng đó. Nổ hai phát súng, Dương Húc Huy tiếp tục chạy xa khỏi nơi Kim Tại Trung đang chôn.

Nín thở, trấn tĩnh bản thân, tiếng súng không ngừng truyền đến bên tai, Kim Tại Trung nỗ lực không để mình nghĩ đến Dương Húc Huy đang thương tích đầy mình, chuẩn bị tốt tìm thời cơ chôn ra ngoài. Đợi một lúc sau vừa muốn tìm chỗ chôn tiếp theo, thì lời nói của một trong những người đó thu vào tai Kim Tại Trung khiến cậu dừng chân.

Tiếng Italy?! Những kẻ bịt mặt này là người Italy?! Ngoài ra mục tiêu của bọn họ là cậu chứ không phải Dương Húc Huy.

Tiếng súng dừng lại, liền khiến Kim Tại Trung hồi thần lại. Đột nhiên lại phát ra một tiếng súng, sau đó rất lâu cũng không nghe thấy tiếng súng, Kim Tại Trung trong lòng liền lo lắng.

Dương Húc Huy xảy ra chuyện gì rồi?!

Kim Tại Trung cẩn thận đưa đầu ra, nhìn theo phía Dương Húc Huy bỏ đi.

Đặt khúc gỗ trên tay xuống, nhìn thấy người đang đè trên người Dương Húc Huy, Kim Tại Trung thở hắt ra.

Cũng may cậu quay lại.

“Làm ơn giúp với.”

Dương Húc Huy đẩy đẩy người đang đè trên mình, không được, chỉ có thể mở miệng nhờ Kim Tại Trung giúp. Đặt khúc gỗ trên tay xuống, Kim Tại Trung khụy xuống, đẩy cái người đang đè lên Dương Húc Huy ra, đỡ anh đứng dậy, tránh nhìn vết chém mới trên ngực anh.

“Không phải bảo cậu chạy trước sao?”

“Mục tiêu của bọn họ là tôi.”

“....”

“Lúc tôi học đại học chủ yếu là học tiếng Anh, tiếng Nhật, tự học tiếng Tây Ban Nha và tiếng Italy. Ngoài ra anh cảm thấy mình có thể giữ chân bọn họ để tôi bỏ trốn sao? Đưa điện thoại cho tôi, chúng ta....”

Sau khi Kim Tại Trung đưa tay vào túi áo của Dương Húc Huy khiến Dương Húc Huy khẽ rên đau. Ngón tay cảm nhận dịch thể ấm nóng, khiến cho tay cậu run lên. Ngây ngốc hai giây Kim Tại Trung giữ lấy Dương Húc Huy, để anh dựa vào người mình.

“Chống đỡ được không?”

“Àn.”

Nhìn biểu tình nặng nề của Kim Tại Trung, Dương Húc Huy nhin đau đáp lại.

Phát súng này bị điện thoại đỡ lại, nên cũng không quá sâu. Nhưng nói thật, y cũng không biết bản thân có thể chống chịu bao lâu. Bụp! Đạn bắn vào bức tường gần đó, khiến cho hai người mới chạy được vài bước dừng lại, lập tức chôn sau sau một tấm gỗ, động tác mạnh như vậy khiến Dương Húc Huy nhú chặt đôi lông mày. Đờ Dương Húc Huy ngồi xuống, để anh dựa vào tấm gỗ sau lưng, ánh mắt của Kim Tại Trung dừng lại trên khẩu súng của người nằm cách họ không xa.

“Đừng qua đó!!”

Nhìn theo ánh mắt của Kim Tại Trung, Dương Húc Huy có thể hiểu được ý của cậu. Nhưng đã không kịp, vừa lúc anh mở miệng nói, Kim Tại Trung nhìn về nơi lúc này bị đạn bắn vào rồi xông ra ngoài.

Cho dù thân thủ không tốt như Dương Húc Huy, nhưng khoảng thời gian này cơ thể của Kim Tại Trung đã tập luyện không ít. Sau khi lấy được súng, Tại Trung lại trở về trốn sau bức tường, tìm đập nhanh bùm bụp. Cầm chắc súng, Kim Tại Trung nhìn Dương Húc Huy cách cậu không xa cười mỉm. Nhìn Kim Tại Trung, Dương Húc Huy thở dài, thả lỏng thân thể đã căng cứng, nhắm mắt lại dựa vào tấm gỗ sau lưng.

Bây giờ anh có thể cảm thấy rõ ràng năng lượng trong cơ thể đang dần dần mất đi, bản thân sợ không đợi được bao lâu, trước lúc đó phải nhanh chóng đưa Kim Tại Trung rời khỏi đây an toàn.

65. Chương 65

CHƯƠNG 65

Đột nhiên truyền đến tiếng súng khiến đôi mắt vừa mới nhắm lại của Dương Húc Huy lại mở ra. Đạn không ngừng bắn lên cây bên cạnh Kim Tại Trung, còn cậu thì hoàn toàn không có cơ hội phản kích, Dương Húc Huy ngồi thẳng dậy. Đột tấn công cuối cùng cũng chậm lại, Kim Tại Trung nắm chặt súng chuẩn bị chui ra, Dương Húc Huy vội vàng lắc đầu, đặt ngón trỏ lên miệng. Hiểu được ý của y, Kim Tại Trung khẽ gật đầu, thu người lại, tai áp lên cây cột bê tông, liền nghe thấy những tiếng bước chân đang không ngừng đến gần, chậm rãi, người đó xuất hiện trong tầm mắt của Kim Tại Trung, cách Dương Húc Huy rất gần.

Hít sâu một hơi, Kim Tại Trung từ từ nâng cây súng trong tay lên, nhưng lại bị Dương Húc Huy ra dấu ngăn lại, Kim Tại Trung có chút không hiểu nhìn Dương Húc Huy, tay cầm súng vẫn chưa bỏ xuống. Còn Dương Húc Huy sau khi ngăn Kim Tại Trung lại, liền cầm lấy một cây gậy gỗ không dài nằm cạnh y, dựa vào vật sau lưng mà từ từ đứng dậy, sau đó lại nhìn về phía Kim Tại Trung. Kim Tại Trung đã hiểu ra, thả tay cầm súng xuống, lại rụt người vào trong.

Nhìn cái người đang không ngừng đến gần, Kim Tại Trung gạt đầu với Dương Húc Huy, Dương Húc Huy cầm chắc cây gậy trong tay, cho kẻ vừa đến một gậy thật mạnh! Đường như một gậy bất ngờ đã khiến cho kẻ đó ngã xuống đất, nhưng đứng dậy rất nhanh sau đó. Cú đánh đó đã tiêu tốn rất nhiều năng lượng của Dương Húc Huy, y người mang thương tích nên không thể trong lúc người kia chưa đứng lên mà đánh thêm một gậy, sau khi cho Kim Tại Trung một ánh mắt “mau chạy”, liền xông vào đầu với người vừa đứng dậy.

Nhìn hai người đánh nhau, Kim Tại Trung không thể bóp cò được, cất súng vào, Tại Trung nhặt cây gậy bị bỏ dưới mặt đất, đánh một gậy vào cái tên đang đè Dương Húc Huy dưới thân, nam nhân đó đột nhiên buông Húc Huy ra trước khi cậu đánh xuống, lập tức xoay người đá Kim Tại Trung một cú thật mạnh! Một cú đá bất ngờ khiến Tại Trung không có bất kì phòng bị gì cả người đều bay ra ngoài, còn chưa đợi cậu đứng lên, người đó đã lôi cậu từ mặt đất đứng dậy, đâm mạnh vào mặt cậu, dịch thể nóng ấm từ mũi chảy ra rơi vào miệng, Kim Tại Trung nếm được cái mùi thanh mặn. Hoàn toàn không cho Kim Tại Trung cơ hội phản kích, những cú đâm của nam nhân đó không ngừng hạ xuống mặt và bụng của Kim Tại Trung.

Chính vào lúc kẻ đó cầm cây gậy lên định hướng về phía Tại Trung thì Dương Húc Huy cố gắng đứng dậy nhảy bổ qua, giữ chặt lấy người đó. Không kéo Dương Húc Huy ra được, nam nhân không ngừng tấn công vào lưng và eo y, phát hiện ra hai chỗ này của y đang bị thương nặng, Dương Húc Huy đã không còn sức để phản kích, chỉ liều mạng giữ lấy người kia. Từ nền đất bò dậy, nhặt lấy cây gậy không chần chừ cho tên đang bị Dương Húc Huy giữ chặt hai gậy. Sau lưng bị giữ chặn không thể đánh trả, những cú đâm tức giận của người đó đập trên người Dương Húc Huy lại càng mạnh hơn! Đến lúc Dương Húc Huy chịu không nổi thả lỏng tay, người ngã xuống, không đợi nam nhân đó quay đầu lại, cây gậy của Kim Tại Trung đánh mạnh vào đầu tên kia, nam nhân la một tiếng rồi ngã xuống. Chưa kịp kiểm tra xem tên đó đã chết chưa, Kim Tại Trung đã ném cây gậy xuống đi đỡ Dương Húc Huy dậy.

“A Huy, người mau tỉnh, A Huy!”

Trong lúc Kim Tại Trung lay động Dương Húc Huy từ từ mở mắt ra, liền nắm chặt cổ áo của Kim Tại Trung.

“Mau chạy! Mặc kệ ta! Mau chạy!”

“Muốn chạy thì cùng chạy!”

Lời của Kim Tại Trung khiến Dương Húc Huy nắm chặt lấy cổ áo cậu.

“Ta bảo người mau chạy, không nghe thấy sao! Nếu như người xảy ra chuyện gì, nó sẽ diên đấy!”

“Người cũng nghe rõ lời ta nói, người cố gắng chịu đựng cho ta, nếu như người nhắm mắt lại, ta sẽ rời khỏi Mĩ, rời khỏi hân, người biết ta Kim Tại Trung nói được làm được!”

Đã có hai người chết trong lòng cậu, cậu không muốn có thêm người thứ ba, cậu tuyệt đối không để có thêm người thứ ba!

Nhìn ánh mắt kiên quyết của Kim Tại Trung, Dương Húc Huy cười khổ.

“Được, nếu như ta ngủ quên thì hãy gọi ta.”

Không nói nữa, khụy gối trước mặt, vắt tay của Dương Húc Huy qua vai, Kim Tại Trung công ý dậy.

“Máu.”

Lúc Kim Tại Trung công bản thân dậy, Dương Húc Huy lại phun ra một chữ. Kim Tại Trung rất nhanh hiểu ra, nhìn người nam nhân nằm dưới chân, cẩn thận buông Dương Húc Huy ra, đi đến bên tên đó lột áo của tên đó ra buộc vào eo của Dương Húc Huy. Trong lúc Kim Tại Trung buộc áo lên người Dương Húc Huy, cậu phát hiện chiếc điện thoại trong túi của chiếc áo. Tay cầm điện thoại của Kim Tại Trung hơi run, tay của Dương Húc Huy giữ lấy tay cậu. Kim Tại Trung hiểu ý của Dương Húc Huy, người của bọn họ không biết còn bao nhiêu, điện thoại cậu gọi đi có thể bị họ nghe thấy, hai người có thể dễ dàng bị tìm thấy, nhưng bây giờ hai người nhất định phải cầu cứu! Kim Tại Trung nhìn Dương Húc Huy, gọi số của Trịnh Duẫn Hạo, nhưng điện thoại vẫn không ai bắt máy, tay cầm điện thoại đã bắt đầu ra mồ hôi, nhưng vẫn không ai bắt máy. Nhìn Dương Húc Huy đang càng ngày càng yếu, Kim Tại Trung cúp máy, gọi một số khác.

Ngoài số của Trịnh Duẫn Hạo và Dương Húc Huy, cậu chỉ còn nhớ số của anh ta!

“Cẩn thận!”

Cơ thể đột nhiên bị Dương Húc Huy nằm bên cạnh kéo xuống, điện thoại cũng rơi ra, đạn lướt sát bên tai cậu. Lập tức ngồi dậy, Kim Tại Trung khẩn trương nhìn Dương Húc Huy bị đè bên dưới.

“Ta không sao.”

Tay của Dương Húc Huy cầm lấy súng lấy ra từ người Kim Tại Trung, được Tại Trung đỡ dậy. Vừa nãy kéo Kim Tại Trung xuống, đạn từ cây súng trong tay y bắn ra, hướng về phía người bắn Kim Tại Trung.

“Mau rời khỏi đây!”

Những người còn lại nghe thấy tiếng súng nhanh chóng chạy đến đây. Kim Tại Trung đỡ lấy Dương Húc Huy, nhìn về phía chiếc điện thoại.

Chính vào lúc điện thoại rút ra, cậu hình như nghe thấy có người bắt điện thoại.

Chần chừ một lát, Kim Tại Trung vẫn hướng về phía điện thoại dùng âm thanh không lớn nói một câu, cẩn thận công Dương Húc Huy ra khỏi nơi này.

Sổ lạ, trong điện thoại có tiếng súng, một câu mơ hồ không rõ ràng, khiến Tân Tử Phong ngây ngốc một lúc, càng nắm chặt chiếc điện thoại trong tay, bước nhanh vào đại sảnh mặc cho sự ngăn cản của bảo vệ.

“Đại ca, Kim thiếu gia xảy ra chuyện rồi!”

Trịnh Duẫn Hạo nhìn chiếc điện thoại nắm chắc trong tay, nhìn Tân Tử Phong người vừa xông vào, đứng dậy.

“Cậu ta đang ở đâu?”

Tân Tử Phong lắc lắc đầu, nắm chặt chiếc điện thoại đưa lên.

“Ta chỉ nghe thấy tiếng súng, tiếng của Kim thiếu gia nghe không rõ.”

Trịnh Duẫn Hạo nghiêng đầu nhìn bên cạnh, biểu tình điềm tĩnh, nhưng tay đã nắm chặt thành nắm đấm.

“Lập tức kiểm tra vị trí của Kim thiếu gia.”

“Vâng.”

Người đó sau khi nhận lệnh, trả lời rất nhanh.

“Đại ca, máy dò cho thấy Kim thiếu gia ở tổng bộ.”

Trịnh Duẫn Hạo nắm chặt tay: máy định vị trên người của Kim Tại Trung bỏ lại ở tổng bộ!

“A Huy thì sao?”

“Máy dò hiển thị Huy ca đang ở phòng làm việc bên cầu lạc bộ, nhưng huynh đệ nói anh ấy không ở đó.”

Trong đại sảnh đột nhiên trở nên im lặng ngay cả tiếng thở còn không nghe thấy, mọi người đều nhìn Trịnh Duẫn Hạo, chỉ có Tân Tử Phong cúi đầu, dường như đang suy nghĩ gì đó, trong miệng lẩm bẩm. Đột nhiên anh ngược đầu nhìn Trịnh Duẫn Hạo.

“Hình như là, viên bi đỏ, Shin cậu bé bút chì, nhà máy, Kim thiếu gia hình như nói như vậy!”

Ánh mắt của mọi người đều chuyển về phía Tân Tử Phong, trong mắt mang theo nghi hoặc, vì họ đều không hiểu, ý nghĩa của ba từ này nghĩa là gì.

“Ta biết rồi! Ta biết Kim thiếu gia đang ở đâu! Nhà máy gần tiệm sách đó!”

“Đi.”

Dường như cùng lúc, Trịnh Duẫn Hạo cùng Tân Tử Phong xông ra ngoài, Đặng Dũng, Đào Chí Cương cũng lập tức phản ứng chạy theo ra ngoài, để lại những người chưa phản ứng kịp, do vẫn chưa biết phải làm gì, nên đứng ngây ngốc tại chỗ.

Dừng xe ở gần nhà máy, năm người xuống xe, rút súng ra, cẩn thận tiếp cận nhà máy, tứ phía đều im lặng, không có bất kỳ tiếng động gì truyền đến. Sau khi vào nhà máy, năm người nhìn nhau, đề cao cảnh giác cầm chắc súng trong tay chuẩn bị hành động. Sau hai mươi phút, năm người lại gặp nhau tại nơi chia ra lúc nãy, nhìn nhau, cùng lắc đầu.

Trừ những vết máu còn chưa khô hằn trên mặt đất, họ không thấy bất kỳ ai, cả xác chết cũng không có.

Bốn người còn lại nhìn Trịnh Duẫn Hạo, trong mắt mang theo sự khẩn trương.

Theo tình trạng, bây giờ Kim Tại Trung và Dương Húc Huy có thể đã lọt vào tay của những người đó! Nếu như là thế bây giờ họ chỉ có thể đợi.

Trịnh Duẫn Hạo không nói gì, cuối đầu bắt đầu chạy ra ngoài, bốn người cũng theo sau hắn. Chính vào lúc gần chạy tới cửa nhà máy, Trịnh Duẫn Hạo đột nhiên dừng lại, quay người chạy trở về. Những người kia tuy không hiểu, nhưng vẫn lặng lẽ chạy theo. Chạy xung quanh tất cả những chỗ có vết máu, Trịnh Duẫn

Hạo cuối cùng dừng lại ở nơi có nhiều máu nhất. Mọi người cẩn thận quan sát xung quanh, Trịnh Duẫn Hạo nhìn những vết máu dường như đang suy nghĩ gì đó. đột nhiên tấm ván gỗ trên đầu họ phát ra những âm thanh nho nhỏ, không do dự, Trịnh Duẫn Hạo hướng về nơi đó nổ súng, sau một chốc im lặng, tiếng động trên đó lại rõ hơn, đạn xuyên qua ván gỗ bay về phía họ. Năm người tản ra, tránh ra, trong lúc tránh ra cùng bắn về phía trên. Sau một lúc chiến đấu, trên đầu đã yên tĩnh trở lại, một lát sau, máu từ những lỗ do đạn bắn chảy xuống, tí tách rơi xuống mặt đất. Đột nhiên có vài bong người lướt qua ở nơi gần họ, năm người họ theo bản năng bắn về phía đó, nhưng đều không bắn trúng. Bốn người chạy về phía đó, bị Trịnh Duẫn Hạo đưa tay cản lại.

Những người này cư nhiên không muốn giao đấu với họ.

Không kịp tìm hiểu những người bỏ chạy, Trịnh Duẫn Hạo nhìn bốn phía, mở miệng gọi.

“Người đang ở đâu? Trả lời ta.”

Không có câu trả lời, nhà máy im ắng, không có bất kì âm thanh nào. Bốn người nhìn nhau, lại nhìn Trịnh Duẫn Hạo, trong mắt mang theo sự lo lắng. Mắt vẫn nhìn ra xung quanh, Trịnh Duẫn Hạo gọi lớn hơn.

“Trả lời ta, người đang ở đâu?”

Âm thanh của Trịnh Duẫn Hạo vang vọng trong khu nhà máy cũ, nơi này lại càng yên ắng hơn. Không lâu sau, từ nơi nào đó phát ra âm thanh nho nhỏ.

“Ở đây, bọn ta ở đây!”

66. Chương 66

CHƯƠNG 66

Âm thanh gấp gáp của Kim Tại Trung khiến mắt mọi người sáng lên. Theo tiếng mà tìm đến. Dừng bước, mọi người nhìn bốn phía đều không thấy thân ảnh của Kim Tại Trung và Dương Húc Huy. Trịnh Duẫn Hạo nhìn chăm chăm vào cây cột đỡ vữa khoảng ba mét nhưng có thể che được hai người, đi sang đó, đưa tay gõ lên tường.

“Nhanh! A Huy sắp chống đỡ không nổi rồi!”

Tiếng của Kim Tại Trung rất nhanh phát ra. Không chậm trễ, Trịnh Duẫn Hạo theo chiếc thang dựa vào tường mà leo xuống. Kim Tại Trung ôm chặt Dương Húc Huy đang yếu dần, ngược đầu nhìn khuôn mặt phía trên, nước mắt sáng như thủy tinh, như muốn đâm sâu vào trái tim Trịnh Duẫn Hạo.

Bệnh viện Hà Thị bận rộn tiến hành ca cấp cứu. Bên ngoài phòng mổ Đào Chí Cương và Tân Tử Phong đang ngồi trên hang ghế dài, khẩn trương chờ đợi. Đào Chí Cương hai tay nắm chặt, chốc chốc lại nhìn lên cửa của phòng mổ.

Kim Tại Trung đã từ phòng cấp cứu chuyển ra phòng bên, đang im ắng nằm trên giường, vết thương trên mặt vì hiệu quả của thuốc nên không quá nghiêm trọng, vết bầm bên môi vẫn chưa tan. Trịnh Duẫn Hạo ngồi trên chiếc ghế bên giường, nhìn Kim Tại Trung.

“A Huy anh ấy....”

“Hà Phương đang giúp hắn làm phẫu thuật, hắn sẽ không sao.”

Kim Tại Trung không nói gì nữa, chỉ khẽ gật đầu, biểu tình nhẹ nhõm hơn, nhưng thật sự vẫn chưa yên tâm.

Vết thương của Dương Húc Huy nặng như thế nào, cậu rõ, làm sao có thể yên tâm. Chỉ là nếu như cậu biểu hiện quá lo lắng, vậy Trịnh Duẫn Hạo sẽ càng không yên tâm. Cậu nhớ lúc Trịnh Duẫn Hạo nhìn thấy cậu và Dương Húc Huy dưới cây cột đỡ nát, ánh mắt của hắn lộ ra sự sợ hãi cùng đôi tay run lên của hắn khi đón Dương Húc Huy từ tay cậu. Đó là lần đầu tiên cậu thấy biểu tình đó của Trịnh Duẫn Hạo, còn cậu không muốn nhìn thấy như vậy nữa.

Nhìn thấy biểu tình của Kim Tại Trung nhẹ nhõm hơn, mặt của Trịnh Duẫn Hạo đã dần ra một chút, vừa định mở miệng nói gì thì đột nhiên truyền đến tiếng gõ cửa, tiếng của A Thái đứng bên ngoài.

“Đại ca.”

“Chuyện gì?”

“Dừng ca đến rồi.”

“Ta lập tức sang đó.”

Xoay mặt nhìn Kim Tại Trung, âm thanh của Trịnh Duẫn Hạo nhẹ nhàng hơn.

“Có lẽ còn phải ở đây hai ngày, người cứ cố gắng nghỉ ngơi, ta qua bên của A Huy xem sao.”

“Ân.”

Đợi Kim Tại Trung nằm xuống, Trịnh Duẫn Hạo cúi người đặt môi lên trán cậu, sau đó đứng thẳng, quay người mở cửa đi ra. Nhẹ nhàng đóng cửa lại, vừa xoay người, thì A Thái cùng A Thế đợi bên ngoài liền tiếng đến.

“Dừng ca đã sang bên phòng mổ rồi.”

“Ân. Điều tra được gì chưa?”

“Thân phận của người đó vẫn chưa tìm ra, nhưng những viên đạn rất đặc biệt, là loạt hàng do Hắc Nham Hội cùng Chu Tước Đường hợp tác làm ra.”

Bước chân của Trịnh Duẫn Hạo dừng lại, chưa được một giây lại tiếp tục bước về phía phòng mổ. Bước vào trong thang máy, đợi cửa thang máy đóng lại, A Thế mới mở miệng tiếp lời của A Thái.

“Đợt hàng này bọn họ chia làm bốn phần bán cho những người khác nhau, nhưng đều ở Châu Âu. Nhưng của hôm nay vẫn chưa điều tra ra được xuất phát từ phần nào, cũng không bảo đảm nó không xuất phát từ số lượng nhỏ do Chu Tước Đường cùng Hắc Nham Hội để lại.”

“Nhanh chóng điều tra thân phận của người đó, còn nữa loạt đạn này trước đó bán cho ai, đều phải làm rõ cho ta, không được thiếu sót gì.”

“Vâng.”

Vừa nói chuyện, ba người ta từ thang máy bước ra, một lát đã tới phòng cấp cứu trong góc, không nói gì nữa. Nghe thấy tiếp bước chân, Đặng Dũng, Đào Chí Cương cùng Tân Tử Phong đợi bên ngoài cửa sổ xoay đầu, nhìn thấy Trịnh Duẫn Hạo, Đào Chí Cương và Tân Tử Phong đang ngồi liền đứng dậy, bước chậm lại, Trịnh Duẫn Hạo đi đến bên Đặng Dũng rồi dừng lại, hai người nhìn nhau, không ai nói gì. Nhìn về phía cánh cửa phòng mổ đang đóng chặt Trịnh Duẫn Hạo nhú mày. Nhìn thấy cái nhú mày của Trịnh Duẫn Hạo, Đặng Dũng nhìn những người xung quanh không nói gì chỉ ra dấu cho họ ngồi xuống. Nhận được dấu hiệu của Đặng Dũng, mọi người đều ngồi xuống, mắt vẫn không rời cánh cửa đó.

“Đại ca có lẽ vẫn còn phải đợi một lúc, ngồi xuống trước đi.”

Không có hồi đáp, Trịnh Duẫn Hạo sau khi đứng thêm một lúc mới ngồi xuống,, ánh mắt rời khỏi cánh cửa đang đóng chặt lại, khủy tay đặt lên đầu gối, hai tay nắm chặt vào nhau, cúi thấp đầu. Đặng Dũng sau khi Trịnh Duẫn Hạo ngồi xuống cũng ngồi xuống theo, nhìn Trịnh Duẫn Hạo bên cạnh, lại nhìn ba người còn lại, sau đó lại nhìn cánh cửa đang đóng chặt, cuối cùng cup mắt xuống, dường như đang suy nghĩ.

Đào Chí Cương ngồi đối diện ngược đầu lên, phát hiện Đặng Dũng đang cúi đầu không biết suy nghĩ cái gì, lại chuyển ánh nhìn đến cánh cửa đang đóng chặt.

Ca mổ đã tiến hành rất lâu, tuy mọi người đều biết Hà Phương rất lợi hại, cũng tuyệt đối tin tưởng vào y thuật của anh. Nhưng lần này khác, Dương Húc Huy thương quá nặng! Bị thương đối với bọn họ nhưng cơm bữa, đặc biệt là vài năm trước, khi họ vẫn còn trẻ, Dương Húc Huy đương nhiên cũng không ngoại lệ, nên nói thương tích của anh phải chịu còn nhiều hơn so với bọn họ. Nhưng đây là lần đầu tiên họ nhìn thấy Dương Húc Huy như vậy, cơ thể mềm oặt của y dựa vào Kim Tại Trung đầy máu, dường như không cảm nhận được hơi thở của anh. Không biết nếu họ đến trễ một chút, có khi nào nhìn thấy đã là xác chết của

anh. Hoặc giả lúc đó họ rời khỏi, thì có thể....đám người đó sẽ biết được Kim Tại Trung đã cầu cứu họ mà đợi cứu trợ, nhưng lúc bọn họ vẫn chưa tìm thấy Kim Tại Trung, viện binh đã tới, không muốn đối mặt trực tiếp với những người đến cứu trợ nên những người đó mới trốn đi. Còn thu thập lại hiện trường để họ nghĩ rằng Kim Tại Trung và Dương Húc Huy đã bị đưa đi, nơi hai người có thể chốn không nhiều, muốn tìm hai người chỉ là vấn đề thời gian. Còn theo vết thương của Dương Húc Huy mà phán đoán, mục đích của những kẻ đó không phải bắt sống, mà là giết!

Đào Chí Cương liền run người, thu lại ánh mắt, cũng cúi đầu, chờ cánh cửa phòng mổ mở ra.

Không ai đi chú ý thời gian đã qua bao lâu, chỉ có chờ đợi. Cuối cùng, cánh cửa phòng mổ mở ra, mọi người đều đứng dậy. Vừa ra khỏi phòng mổ, Hà Phương đã đi về phía Trịnh Duẩn Hạo, đứng trước mặt hắn.

“Ca phẫu thuật diễn ra rất thuận lợi, nhưng tình trạng của Dương Húc Huy rất tệ, y có thể sống tiếp hay không ta cũng chưa biết, ta chỉ có thể nói hiện tại, chỉ là hiện tại, tạm thời chưa có nguy hiểm.”

“.....”

“Nội thương của y so với ngoại thương mà mọi người thấy còn nghiêm trọng hơn. Dựa theo cơ thể y mà phán đoán, có thể y đã từng gặp phải một vụ nổ lớn, lưng và eo bị một vật nhọn bằng gỗ đâm trúng, tuy đã được rút ra, nhưng còn một đoạn nhỏ còn ở trong đó, do hoạt động mạnh trong thời gian dài, đoạn gỗ đó đã gây thương tích cho những cơ quan khác, thêm một phát súng ở ngực, may mà có điện thoại đỡ lại, nếu không y đã mất mạng ngay tại chỗ, thêm vào là mất máu quá nhiều. Cuối cùng là ta muốn nói, nếu y có thể sống tiếp, rất có khả năng sẽ không thể đứng dậy được nữa, eo của y có những vết thương quá nặng.”

Sau khi nghe xong, không ai nói gì, nhìn Dương Húc Huy được đưa từ phòng phẫu thuật sang phòng chăm sóc đặc biệt.

“Tất cả đều trở về đi, làm tốt những chuyện mình nên làm.”

Lúc nói chuyện, mắt của Trịnh Duẩn Hạo không hề rời khỏi cửa kính của phòng chăm sóc đặc biệt, trên mặt không có quá nhiều biểu tình. Nhìn Trịnh Duẩn Hạo, lại quay sang nhìn Dương Húc Huy nằm trong phòng chăm sóc đặc biệt, Đặng Dũng dùng mắt ra hiệu cho những người khác, sau đó rời khỏi, những người khác cũng rời đi sau đó. Sau khi đợi những người khác rời đi, Hà Phương đứng cạnh Duẩn Hạo, nhìn người hy sinh từ nhỏ cùng nhau lớn lên.

“Ý thức muốn sống của y rất mạnh, có thể chống đỡ đến lúc các người đưa về đã là kỳ tích, hãy tin y.”

“....”

“Cậu ta, sao rồi?”

Không chỉ rõ là ai, nhưng Hà Phương biết Trịnh Duẩn Hạo muốn nói đến ai. Bên của cậu là do trợ lý của anh xử lý, nên tình trạng anh không nắm rõ.

“Vẫn ổn, không quá nghiêm trọng. Xương mũi bị gãy, lá lách ra máu nhẹ, gãy một chiếc răng, còn có một số xây xước.”

Hà Phương nghiêng đầu, nhìn Trịnh Duẩn Hạo luôn im lặng, ngay cả mặt cũng không mang nhiều biểu tình, không chú ý lướt mắt xuống dưới, mới thấy nắm tay đang nắm chặt của hắn.

“Người nói xem, hôm nay là chúng ta phản ứng quá chậm hay Tử Phong phản ứng quá nhanh?”

.

Cách bệnh viện không bao xa, Đặng Dũng đột nhiên dừng bước, quay sang Đào Chí Cương đứng bên cạnh. Lời của Đặng Dũng khiến cho Đào Chí Cương đã nghĩ hoặc dừng bước, nhìn Đặng Dũng, không nói gì, trên mặt hiện rõ sự suy tư. Nhưng không đợi Đào Chí Cương nói gì, Đặng Dũng đã mở miệng.

“Đúng là năm tháng không chờ đợi con người, chúng ta quả thật đã già, muốn không thừa nhận cũng không được.”

Cười nhẹ, Đặng Dũng lại tiếp tục bước đi, nghiêng đầu nhìn Đào Chí Cương phía sau, Đào Chí Cương chau mày, lại bước theo.

“Đúng rồi, người về trước, ta còn phải sang bên đó xem xem.”

“Ta đi với người.”

“Không cần, ta đi một mình là được.”

“Gần đây xảy ra nhiều chuyện như vậy, người còn định hành động một mình.”

“Ta chỉ đi xem họ có tin gì hay không. Không có gì người cứ trực tiếp trở về trước, muốn đi đâu thì mang người theo, đừng cứ chỉ biết nói ta, bản thân lại hành động một mình.”

“Biết rồi, ta sẽ tự cẩn thận.”

“Àn.”

Đặng Dũng vỗ vỗ vai của Đào Chí Cương, xoay người đi về hướng khác. Sau khi thấy Đặng Dũng lên một chiếc xe, Đào Chí Cương cũng vậy một chiếc xe để đi về. Ngồi trên xe nghiêng người nhìn về phía sau, nhìn thấy Đào Chí Cương lên xe, Đặng Dũng mới quay đầu nói với tài xế.

“Không đi đến đó, đến bệnh viện Hà Thị đi.”

Xuống xe ở nơi cách bệnh viện một đoạn, Đặng Dũng không vào, mà đi vòng ra sau, tìm một chỗ khuất trốn vào, đợi khoảng nửa tiếng, quả nhiên người trong dự đoán xuất hiện. Ẩn người sâu vào trong bóng tối, sau khi đợi người đó đi vào, Đặng Dũng âm thầm đi theo.

67. Chương 67

CHƯƠNG 67

Sau khi đi vào từ cửa sau còn phải rẽ vài lần, Tân Tử Phong đi lên một cầu thang nhỏ không có người. Cầu thang này chưa tới lúc khẩn cấp sẽ không ai sử dụng, nếu như không quen thuộc với bệnh viện này, có thể sẽ không biết đến cầu thang không nổi bật này. Nhưng cầu thang này chỉ nối với lầu 18 của bệnh viện này, từ lầu 19 đến lầu 25 cần sử dụng thang máy riêng, mà thang máy thì không có mặt mã sẽ không vào được, cũng chính là nói lầu thứ 18 của bệnh viện Hà Thị không phải nhân sự đặc biệt sẽ không được vào. Dừng lại trước cánh cửa nhỏ không nổi bật thông vào sảnh của bệnh viện, Tân Tử Phong lấy ra một vật nhỏ nhỏ được chuẩn bị sẵn, rất dễ dàng mở cửa. Hé mở một đường nhỏ, Tân Tử Phong nhìn vào bên trong, sau khi xác định không có ai qua lại mới đẩy cửa đi vào, sau khi vào lại cẩn thận đóng cửa lại.

Vẫn luôn cẩn thận đi theo Tân Tử Phong, Đặng Dũng dừng lại sau cánh cửa, nhìn qua cửa sổ bằng kính nhỏ trên cánh cửa, nhìn Tân Tử Phong dần dần biến mất trong tầm nhìn, không gấp gáp đi theo, mà trực tiếp đi vào thang máy rồi nhập số của mình (số ở đây là số trên cánh tay) cùng mặt khẩu, đi thang máy đến nơi Tân Tử Phong muốn đến trong suy đoán.

Cuối cùng cũng đến tầng cao nhất, Tân Tử Phong leo lên cũng mất khá nhiều mồ hôi, hít thở sâu vài hơi sau đó cởi giày cầm trên tay, trốn khỏi số ít bảo vệ, từ từ tiến lại gần phòng bệnh đó.

Trước đây vẫn luôn cảm thấy ở đây cứ nhiên không gắn camera quan sát thật là một sai lầm, bây giờ mới thấy cảm ơn cái lí do anh không biết vì sao họ không gắn camera, nếu không tới nay anh đã không thể vào đây được.

Nhẹ nhàng dựa vào bức tường bên cạnh cửa phòng bệnh, cẩn thận đưa đầu ra, ánh mắt nhìn qua tấm kính trên cánh cửa to lớn, trông thấy được người muốn gặp. Nhìn thấy người đó yên tĩnh nằm trên giường, lớp chăn đắp trên người cũng khẽ lên xuống theo nhịp thở, ánh đèn màu vàng nhạt bên giường phủ trên khuôn mặt trắng nõn của cậu, dường như đang ngủ rất an lành, Tân Tử Phong nhẹ nhàng thở phào.

Trước đây từ vẻ mặt của Trịnh Duẩn Hạo đoán được chắc cậu thương không nặng, nhưng không trực tiếp nhìn thấy vẫn có chút lo lắng. Bây giờ nhìn cậu ngủ ngon như vậy chắc chắn là không thương nặng lắm. Trịnh Duẩn Hạo chắc sẽ ở bên cạnh cậu chứ.

Chính vào lúc đang nghĩ như vậy, Kim Tại Trung ở trên giường không biết vì sao lại đột nhiên động đậy, một bóng người đột nhiên xuất hiện trong tầm nhìn, Tân Tử Phong lập tức quay đầu qua áp lên phía bên

kia tường, kiểm chế hô hấp. Một lát sau, phát hiện không có bất kì động tĩnh gì mới thở phào ra, lại lén đưa đầu ra. Trịnh Duẩn Hạo vừa nãy không xuất hiện trong tầm nhìn giờ đã ngồi bên giường, nhìn thấy Duẩn Hạo đang suy nghĩ và ngồi một mình, Tân Tử Phong lại rụt đầu lại.

Nếu là như mọi khi, chỉ sợ lúc nãy anh đã bị Trịnh Duẩn Hạo phát hiện, chỉ là vừa rồi Trịnh Duẩn Hạo quá để tâm đến Kim Tại Trung nên mới thoát được.

Nhìn thấy tay của Trịnh Duẩn Hạo dừng lại ở nơi cách khuôn mặt Kim Tại Trung 3cm rất lâu, cuối cùng lại rời đi, đập lên cánh tay để bên ngoài chần của cậu, sau đó nhẹ nhàng nắm lấy. Tân Tử Phong cuối đầu, khoe môi kéo lên.

Kì thực không biết tại sao bản thân lại cười, cười cái gì. Tâm tình rất loạn, có chút cao hứng lại có chút khó chịu, nhưng không biết vì sao lại cao hứng vì sao lại khó chịu. Trịnh Duẩn Hạo ở trong tối nên không thể nhìn thấy biểu tình trên khuôn mặt hắn, chỉ biết ánh mắt của hắn dừng lại trên khuôn mặt của Kim Tại Trung rất tập trung.

Thu người lại, Tân Tử Phong đưa tay vào trong túi áo rút ra ba viên bi có màu khác nhau, chọn ra viên màu đỏ sau đó lại bỏ hai viên còn lại vào túi. Nhìn viên bi màu đỏ trong tay, Tân Tử Phong cả người đều dựa vào tường, nhắm mắt tại, trên mặt một lần nữa lộ ra nụ cười.

“Người thích chơi bắn bi.”

“Không phải, chỉ là quen tùy thân đem theo. Ta....có một người em trai tên Tử Hàng. Lúc nhỏ bọn ta thường đem theo 3 viên bi khác màu trên người.”

“Vậy bây giờ cậu ta....”

“Bọn ta đã rất nhiều năm rồi không liên lạc, nó bây giờ vẫn đang đi học. Vài năm trước, bản thân ta đã tự tạo một tai nạn xe.”

“....người muốn để cậu ta nghĩ rằng người đã chết?”

“Người biết đấy, thân phận của ta đối với nó, cái hại luôn luôn vượt xa cái lợi. Trên thế giới này chỉ còn lại nó thật sự nhớ đến ta, ta biết mình rất ích kỉ, tôi muốn để một người như thế sống tiếp, sống rất lâu, lại không muốn để nó lo cho ta.”

“....”

“Bọn ta lúc nhỏ cũng giống như anh em Mễ Nhạc, cũng thường đi ăn cắp đồ. Một người ăn cắp một người canh, ba viên bi này chính là ám hiệu của bọn ta. Ba màu khác nhau đại biểu cho những cấp độ nguy hiểm khác nhau, màu lam là nguy hiểm, màu vàng là rất nguy hiểm, màu đỏ là cực kì nguy hiểm hay nguy hiểm đến tính mạng....”

Thì ra cậu đều nhớ. Anh sẽ không để họ tổn thương cậu nữa, kể cả người đó, cũng không được.

Mở mắt ra, đứng thẳng người, Tân Tử Phong không xem tình trạng trong phòng như thế nào nữa, âm thầm rời khỏi bệnh viện.

Mở cửa nhà ra, phát hiện đèn trong phòng khách không bật, đèn trong phòng ngủ lại bật, Đặng Dũng không hề kinh ngạc, cũng không mở đèn phòng khác, mà đi thẳng vào phòng ngủ. Còn cái người đang bán khoai nằm trên giường anh, đang nhắm mắt không biết đang mơ cái gì. Cuốn tạp chí gì đó nằm trong tay trước đó, đã vì cánh tay bị thả lỏng mà rơi xuống. Đầu của người trên giường cử động, người đó đột nhiên tỉnh dậy, nhìn người đang đứng ở cửa, lộ ra nụ cười.

“Người đã trở về rồi àh!”

“....”

“Ok, sorry ta lập tức mặc đồ vào.”

Nhìn khuôn mặt đã tối sầm lại của Đặng Dũng, biết rằng đó là đoạn dạo đầu trước khi anh nổi giận, Đào Chí Cương mới ý thức được bản thân đang lơ lửng nằm trên giường của anh, tuy rằng chân đã che đi nửa thân dưới, nhanh chóng đưa tay đầu hàng xin lỗi. Không thêm để ý Đào Chí Cương trên giường, Đặng

Dũng không nói gì mà mở tủ ra lấy quần áo đi vào phòng tắm. Đợi Đặng Dũng ra khỏi phòng, Đào Chí Cương mới trần truồng bước xuống giường, lấy quần áo mặc vào.

Y đã quen với việc chốc chốc lại sang đây ngủ với anh, nhưng cũng không nhớ thói quen này bắt đầu từ khi nào, vì nó đã thực sự rất lâu rồi. Y có thói quen loã thể khi ngủ, còn khi đến đây ngủ y phải mặc quần áo vào, chỉ là hôm nay y quên.

Nằm trở lại giường, Đào Chí Cương cầm lấy cuốn tạp chí lúc này mà đọc. Một lúc sau Đặng Dũng cũng mặc áo ngủ đi vào, dường như rất mệt, vừa ngồi xuống giường đã ngã ra nằm.

“Uy, tóc vẫn chưa khô.”

“Mệt.”

“....có tin gì không?”

Đào Chí Cương chần chừ một lúc, đã lâu rồi y không nghe thấy Đào Chí Cương nói như vậy.

“Không có, thông tin nắm được chỉ theo đến châu Âu.”

“Châu Âu? Người nói xem, có khi nào là tên đó không? Chúng ta cũng không giao dịch với châu âu, càng không xích mích với người bên đó.”

“Nếu như là tên đó, thì ông ta xuống tay với Kim thiếu gia rất dễ hiểu, nhưng ông ta xuống tay với Huy ca thì không đúng. Với lại cũng nhiều năm như vậy, chỉ sợ ông ta đã sớm quên lời bản thân nói năm đó, cũng không còn tâm trạng như lúc đó. Lại nói, tuy rằng lúc đó Chu Chấn Hải có để lại cho bản thân một ít, còn lại đều bán sang châu Âu, cũng không thể nói những người mua hàng của ông ta sẽ không bán cho người khác. Chúng ta chưa nắm được nhiều tin hơn, nên không thể nói sự thật như những tin ta nắm được. Còn lại cũng không thể loại trừ Chu Chấn Hải, người ra mệnh lệnh không nhất định là bên Châu Âu.”

“Người nói là, Chu Chấn Hải cũng có khả năng....”

Đáp một tiếng, Đào Chí Cương trượt người chui vào trong chăn, sau đó hai người im lặng lưng đối lưng nằm, cũng như lúc chiến đấu sau lưng luôn giao cho đối phương. Nằm xuống chưa tới 10 phút, Đào Chí Cương đã ngủ mất, Đặng Dũng trước nói một nhắm mắt lại, nhưng thần chí lại tỉnh táo.

Hôm nay chỉ bằng cảm giác phán đoán rằng Tân Tử Phong sẽ trở về bệnh viện, không ngờ cũng thật sự để anh đợi được, sau đó nhìn anh ta đứng bên ngoài phòng rút ra viên bi đỏ. Hôm nay lúc Kim thiếu gia gọi điện thoại trong cái câu duy nhất đó có “viên bi đỏ”, “viên bi đỏ” này rốt cuộc có ý gì? Tân Tử Phong cùng Kim thiếu gia, rốt cuộc có quan hệ như thế nào? Nụ cười vừa hạnh phúc vừa bi thương của Tân Tử Phong khi dựa vào bức tường trước khi rời khỏi bệnh viện, cùng biểu hiện của anh ta ngày hôm nay, Đặng Dũng có thể đoán được tấm lòng của Tân Tử Phong đối với Kim thiếu gia. Nhưng....Tân Tử Phong đối với thiết kế của bệnh viện rất quen thuộc, theo lý mà nói anh ta không thể rõ rõ tình trạng của bệnh viện như vậy được, đặc biệt là khu vực lầu 18 trở lên, nhưng đêm nay anh ta dễ dàng đột nhập vào mà không bị ai phát giác lại không cần đi thang máy mà đến lầu 22, xem ra Tân Tử Phong không đơn giản như bọn họ biết. Hôm nay Kim thiếu gia cùng Huy ca đều xảy ra chuyện, hai người trước đó dường như không đem theo người mà cùng nhau ra ngoài, sau đó lại cùng nhau bị tấn công, một người gần mất mạng, một người cũng thương không nhẹ. Còn những lời trước đó Huy ca nói khi đưa hai vật đó cho anh, dường như đã sớm dự liệu được chuyện này sẽ xảy ra, nhưng lần này y thương nặng như vậy nhưng lại không có nhiều phòng bị. Hai chuyện này, còn những chuyện xảy ra trong đoạn thời gian này có quan hệ gì với nhau? Nếu như có, thì rốt cuộc là cái gì?

Đặng Dũng chau mày suy nghĩ, không có đáp án. Vừa nhắm mắt lại, đang định đi ngủ, thì người đang dựa sát vào lưng bắt đầu run lên, Đặng Dũng đưa tay bật đèn đầu giường, xoay người ôm người bên cạnh vào lòng.

Anh biết Đào Chí Cương đang gặp ác mộng, bọn họ từ sau lần đầu tiên họ giết người đã thường xuyên gặp ác mộng,, chỉ là vài năm gần đây số lần giảm đi cũng có thể do bản thân đã trở nên chai lì. Anh còn nhớ sau lần đầu tiên họ giết người năm 16 tuổi, hai người đã trốn trong phòng tắm vừa cười to vừa hút thuốc, tay lại run đến nỗi không thể bật nổi bật lửa.....

Lúc hồi thần lại, Đặng Dũng phát hiện người trong lòng đã thả lỏng ra, không run rẩy nữa, nên thả lỏng cánh tay đang ôm chặt người đó ra, cẩn thận ngồi dậy, dùng khăn nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán y. Người dưới thân khẽ động dậy, tay của Đặng Dũng cũng theo đó mà dừng lại, lúc phát hiện Đào Chí Cương vẫn chưa tỉnh thì thở phào nhẹ nhõm, ánh nhìn lại dừng lại trên đôi mắt đang nhắm chặt của y, sau đó là chiếc mũi anh tuấn, cuối cùng là đôi môi hơi khô, đầu từ từ hạ thấp xuống, lúc môi anh chỉ còn cách đôi môi đó 2 cm thì dừng lại, lập tức xoay người tắt đèn nằm trở lại giường, nhắm mắt lại.

68. Chương 68

CHƯƠNG 68

Kim Tại Trung ngày hôm sau tỉnh lại mới phát hiện Trịnh Duẩn Hạo túc trực bên giường cậu cả đêm. Mở mắt ra nhìn thấy Trịnh Duẩn Hạo đang nhắm mắt ngồi bên giường, khoé mắt Kim Tại Trung liền đỏ lên, âm thanh nhất thời không thể thốt ra được, khẽ cử động bàn tay đang bị Trịnh Duẩn Hạo nắm chặt, Duẩn Hạo mới mở mắt ra, nở một nụ cười ôn nhu với Kim Tại Trung.

“Đỡ hơn chưa?”

“Àn. Người về nghỉ ngơi đi, ta không sao rồi.”

Trịnh Duẩn Hạo chỉ nhẹ nhàng nói không cần, gọi điện cho người đem bữa sáng tới. Kim Tại Trung bị gãy một chiếc răng, trong miệng cũng có vết thương, lại gãy mũi, nên không thể nhai được, tạm thời chỉ có thể ăn thức ăn lỏng.

Trưa hôm đó Hà Phương đã sang kiểm tra lại cho Tại Trung một lần nữa, dặn cậu một số chuyện cần chú ý, lại kéo Duẩn Hạo ra lặp lại một lần.

Kim Tại Trung ở trong viện 4 ngày mới được phép xuất viện, lời đồn trước đó được Trịnh Duẩn Hạo dìu xuống giờ lại nổi lên, trừ việc nhắc đến cái chết của Hàn Kính, lần này còn dính đến việc Dương Húc Huy bị trọng thương. Còn Kim Tại Trung không có chút võ công nào lại một lần không bị thương, một lần bị thương nhẹ, thật là không hợp lí. Lần này tin đồn nổi lên, lời Trịnh Duẩn Hạo truyền xuống không thể dập tắt tin đồn, chính vào buổi chiều ngày thứ hai sau khi Kim Tại Trung xuất viện. Lúc thuộc hạ vào báo cáo nói, có một đám người đang đợi ngoài cửa chờ gặp hắn, Trịnh Duẩn Hạo liền nhíu mày, nộ khí hiện đầy trên mặt bước nhanh ra ngoài.

Trừ thuộc hạ của Dương Húc Huy ra còn có thuộc hạ của Hàn Kính trước đó, dường như tất cả đường chủ ở San Francisco của Bang Băng Diêm đều đến. Nhìn bên ngoài có ít nhất là 100 người, Trịnh Duẩn Hạo liền áp chế nộ khí xuống, đổi lại thành khuôn mặt không mang biểu tình, âm thanh lạnh lùng.

“Các người muốn đề xuất ý kiến với ta sao? Ai muốn đối đại ca, trực tiếp nói với A Dũng là được, không cần chạy đến đây.”

Lời của Trịnh Duẩn Hạo vừa thốt ra, tiếng của mọi người đều nhỏ đi, đột nhiên trở nên căng thẳng. Một lúc sau một thuộc hạ của Dương Húc Huy mới gan dạ đứng ra.

“Đại ca, bọn ta không phải muốn gây sự. Chỉ là có một số chuyện không hiểu rõ, muốn nhờ Kim thiếu gia ra giải đáp một chút.”

Người đó đưa một tấm hình ra. Trịnh Duẩn Hạo nhìn người đó, nhận lấy tấm hình. Nhìn hình xong, Trịnh Duẩn Hạo trong lòng liền kinh ngạc, trên mặt vẫn mang vẻ vô tình, trả lại bức ảnh, nhìn những người khác, đám người đang ngẩng đầu lên điều cụt xuống.

“Các người tốt nhất là hỏi cho ra lẽ, nếu không kết quả các người tự hiểu rõ!”

Đám người đó lại căng thẳng, một số người lên chà mồ hôi tay.

“Tử Phong, người lên mời Kim thiếu gia xuống, sau đó đến phòng hội nghị.”

“Vâng.”

Nghe thấy tiếng mở cửa, ánh mắt của những người trong hội nghị đều truyền đến, ánh mắt dừng lại trên người vừa bước vào – Kim Tại Trung, không ít ánh mắt mang theo sự tức giận. Tại Trung lướt nhìn bên trong một chút, liền đi đến chỗ Trịnh Duẩn Hạo, khoé mắt nương theo ánh sáng âm thầm xem xét phản ứng của những người kia.

Thông tin Tân Tử Phong cho cậu không nhiều, chỉ nói bọn họ vì chuyện của Hàn Kính và Dương Húc Huy mà đến, trong đó một thuộc hạ của Dương Húc Huy cầm một tấm hình dường như bất lợi với cậu, nội dung tấm hình là gì thì Tân Tử Phong không rõ, chỉ nói là trong đám bọn họ chỉ có Trịnh Duẩn Hạo xem qua, sau khi xem liền cho Tân Tử Phong gọi cậu đến.

Ung dung đi đến bên người Trịnh Duẩn Hạo, lại ung dung xoay người lại, ngênh cằm lên nhìn những người khác.

“Nghe nói mọi người có chuyện muốn chỉ giáo, không biết là chuyện gì?”

Những lúc này ai mở miệng trước thì sẽ nắm được quyền chủ động.

“Người bớt giả vờ đi!”

Nhìn nụ cười trên khoé của Kim Tại Trung, trong đám có người nhin không được nói lớn, còn chưa đợi Trịnh Duẩn Hạo có phản ứng gì đã bị người cầm tấm hình đó chặn lại.

“Huynh đệ có một số điều không hiểu, nên muốn nhờ Kim thiếu gia chỉ giáo.”

Quả nhiên là mãnh tướng thủ hạ vô nhược binh*, trừ Tân Tử Phong, thuộc hạ của Dương Húc Huy vẫn còn có người biết ăn nói, biết làm việc.

*Mãnh tướng thủ hạ vô nhược binh: dưới trướng của vị tướng dũng mãnh sẽ không có binh sĩ nhu nhược.

“Xin hỏi có chuyện gì?”

Cũng nói một cách không nhanh không chậm, Kim Tại Trung vẫn ung dung như trước.

“Gần đây có một số lời đồn không tốt, vì không muốn tạo nên những hiểu lầm không cần thiết, nên muốn mời Kim thiếu gia lần nữa xác định lại chuyện ngày hôm Hàn ca gặp nạn, những người đó trong lúc hoảng loạn đã dẫn người đi, Hàn ca không kịp thông báo với những người khác đã đuổi theo, cuối cùng vì cứu người nên mới chết trong tay của những người đó, không biết tôi nói có đúng không, Kim thiếu gia?”

“Không sai.”

Đến lúc này Kim Tại Trung đã cảnh giác được việc có gì đó là lạ rồi, nhưng bây giờ vẫn không rõ tình trạng, cậu chỉ có thể tùy cơ ứng biến.

“Nhưng theo chứng cứ bọn ta điều tra được gần đây chứng minh, sự thật không giống như những gì Kim thiếu gia nói. Bọn ta đến hỏi quản lý của quán cơm trưa hôm đó Kim thiếu gia và Hàn ca đến, anh ta nói hôm đó Kim thiếu gia đỡ một Hàn ca hình như đã hôn mê rồi khỏi, quản lý quan tâm còn hỏi một cậu, Kim thiếu gia còn nói Hàn ca chỉ là không khoẻ. Quản lý đó nói hôm đó vì hai người gọi không ít đồ ăn, nhưng lúc rời khỏi thì thức ăn lại không được động đến, chỉ có rượu là vơi đi, cộng thêm vẻ bề ngoài nổi bật của Kim thiếu gia, nên quản lý đó nhớ rất rõ. Như vậy ta muốn mời Kim thiếu gia nói một chút, Hàn ca đã hôn mê làm sao có thể nhìn thấy cậu bị người ta bắt đi sau đó đuổi theo giải cứu? Nếu như đại ca không tin, có thể mời quản lý đó đến làm chứng trực tiếp.”

“Người vừa nãy cũng nói, quản lý đó chỉ nói Hàn Kính hình như đã hôn mê, nhưng lại không xác định anh ta thật sự hôn mê? Ngoài ra, cho dù ta nói dối, thì bốn người còn lại? Họ là thuộc hạ của A Huy. Chẳng lẽ các người cảm thấy thuộc hạ của A Huy đã nói dối, còn là bốn người nói dối cùng lúc?”

Lời Kim Tại Trung trả lời, khiến cho người đó khựng lại một chút: thực tế, người âm thầm đi theo Kim Tại Trung và Hàn ca hôm đó là thuộc hạ của Huy ca, cách nói của bọn họ cũng như Kim Tại Trung, nhưng họ trước đó vẫn luôn cảm thấy một điều kì lạ, nhưng lại không phải nói, lời của Kim Tại Trung không đáng tin.

“Vậy Kim thiếu gia làm sao giải thích việc đạn trên người Hàn ca đều là đạn trong súng của anh ấy, súng của Hàn ca nổ bốn phát, nhưng đạn trên người những tên đó lại không phải đạn của Hàn ca, còn Hàn ca lại bị bắn bốn phát? Kim thiếu gia sẽ không nói với bọn ta là những kẻ đó ép Hàn ca tự bắn mình chứ?”

“Không sai, là anh ta tự bắn, nhưng không phải bị ép, mà là anh ta tự nguyện.”

Kim Tại Trung biết lúc này giải thích càng nhiều, chỉ khiến cho bản thân cậu càng bất lợi, những người này là có chuẩn bị trước khi đến đây. Chuyện hôm đó vượt qua dự liệu của bản thân, không theo kế hoạch mình đã định, lúc đó vì bản thân quá đau buồn nên không nghĩ ra cách nói mới, cũng theo kế hoạch mà nói chỉ đổi kết quả, cậu không ngờ đám người này sẽ đi điều tra chuyện này.

“Nói láo! Hàn ca lại không theo khuynh hướng tự nguyện, anh ấy làm sao tự bắn được!”

Một câu của Kim Tại Trung đã gây nên không ít phản ứng, trong lòng đều nghĩ: Quả nhiên là nam nhân này nói dối, Hàn ca là do cậu ta hại chết. Có người kiểm chế không được mà la lớn, lập tức được nhiều người hưởng ứng.

“Anh ta cảm thấy bản thân có lỗi với đại ca của mình, vì đã làm chuyện phản bội đại ca, nên đã tự sát.”

“Người có biết Hàn ca theo đại ca bao nhiêu năm không? 8 năm, 8 năm rồi! Đại ca là ân nhân của Hàn ca, anh ấy làm sao phản bội đại ca, người đừng có nói bậy!”

“Không sai!”

“Đúng rồi!”

“Vì Hàn Kính yêu ta, muốn đưa ta đi. Nhưng ta nói với anh ấy rằng ta không yêu anh, anh ta đau lòng nhưng vẫn cảm thấy rất có lỗi với đại ca có ơn với mình, không có cách đối diện với đại ca, nên đã lấy chết tạ tội.”

Kim Tại Trung bình tĩnh nói lại khiến tất cả mọi người đều khựng lại vài giây, gây nên phản ứng mạnh hơn.

“Con mẹ người đánh rắm! Hàn ca làm sao có thể yêu nam nhân! Anh ấy có vợ, có con, gia đình họ hạnh phúc như thế nào huynh đệ đều thấy rõ, đừng tưởng Hàn ca đã chết thì người có thể dựng chuyện.”

“Đúng vậy, đừng tưởng người có vẻ bề ngoài dễ nhìn một chút, thì ai cũng thích người! Ta nhìn người chính là không thuận mắt!”

Đám người thô lỗ đó không thể khống chế được hành động, dường như quên mất Trịnh Duẫn Hạo đang im lặng đứng bên Kim Tại Trung.

“Các người xem đây là chợ trời à, còn xem ta không tồn tại!”

Trịnh Duẫn Hạo cuối cùng cũng mở miệng, đám người này trong thoáng chốc im lặng. Kim Tại Trung nhìn đám người trở nên yên lặng, quay sang Trịnh Duẫn Hạo.

Cậu biết họ là xã hội đen, không phải cảnh sát, không cần nhân chứng vật chứng. Bọn họ chỉ hỏi bản thân, là vì thân phận của mình. Nên nói nhiều với họ cũng vô dụng, bây giờ chỉ cần Trịnh Duẫn Hạo tin mình, trong thời gian ngắn bọn họ cũng không có cách làm gì mình, đã đến lúc Dương Húc Huy nên tỉnh dậy.

“Hàn Kính thật sự là vì ta mà chết, nhưng anh ta đích thực là tự sát, ta không lừa người. Trừ việc thích ta, anh ta không làm bất kì chuyện gì có lỗi với người, cho đến chết, anh ta vẫn xem người là đại ca.”

Nhìn vào mắt của Trịnh Duẫn Hạo, âm thanh của Kim Tại Trung không lớn, nhưng từng câu từng chữ đều nói rất nghiêm túc, những người khác nhìn thấy ánh mắt của Trịnh Duẫn Hạo khi nhìn Kim Tại Trung không lộ ra chút hoài nghi, trong lòng liền khẩn trương.

“Cho dù Hàn ca thật sự giống như lời Kim thiếu gia nói, tấm ảnh này, Kim thiếu gia muốn giải thích thế nào? Chắc sẽ không nói với bọn ta, người có một người anh em sinh đôi, còn là bạn của vị FBI nào chứ?”

Vẫn là người cầm tấm hình bình tĩnh lại sớm nhất, đưa tấm hình trong tay ra, sau khi để mọi người xem, mới đưa tấm hình sang cho Kim Tại Trung, sau khi đưa hình cho cậu lại trở về vị trí cũ mở miệng nói.

“Tấm hình này là do một người bạn không quen Kim thiếu gia của ta chụp được, nghe nói những ngày đó đại ca đang giữ Kim thiếu gia trong nhà “nghỉ ngơi”, không biết Kim thiếu gia sao có thời gian đi bar?”

Kim Tại Trung không ngờ bị người ta vô ý chụp được tấm hình khi cậu vô tình gặp được người nam nhân đó, mà còn rõ như vậy, cho dù muốn chối cũng không chối được.

“Trước tiên là Hàn ca, sau đó là Huy ca. Còn Huy ca trong “tai nạn” lần này không chết, tối qua đã cho người đến bệnh viện ám sát, bây giờ y chết rồi, mục đích tiếp theo của người ta ai?”

“Không thể được! Ta đã thông báo với Tiểu Kiệt, A Huy anh ấy...”

69. Chương 69

CHƯƠNG 69

Nhìn khuôn mặt người đối diện lộ ra ý cười, Kim Tại Trung lập tức dừng lại, ý thức được bản thân đã sập bẫy.

Vì quá quan tâm nên hoảng loạn, cậu lại sập bẫy của nam nhân này dựng sẵn. Trực giác nói với cậu đám người này không dễ bỏ qua như vậy, đã cho Tiểu Kiệt âm thầm bảo vệ trong bệnh viện. Nếu như A Huy xảy ra chuyện Tiểu Kiệt nhất định sẽ liên lạc với mình, Tiểu Kiệt không liên lạc, đã nói rõ aanh ấy không sao. Bản thân tại sao lại loạn như vậy.

“Người tấn công A Huy là ai ta không biết, ta càng không gọi người đi ám sát anh ta.”

“Vậy tại sao Kim thiếu gia vừa ra viện, thì đã có người ám sát Huy ca? Huy ca ở đâu không có nhiều người biết. Còn lúc này Kim thiếu gia nói thông báo cho tên Tiểu Kiệt đó, không phải đi giết Huy ca, chẳng lẽ đã biết trước sẽ có người đi giết Huy ca, nên cho tiểu Kiệt đó đi cứu anh ấy? Nếu như vậy sao không trực tiếp nói với đại ca? Ngoài ra, Kim thiếu gia làm sao biết sẽ có người đối với huy ca bất lợi? Nếu như đại ca không phòng bị sẵn, tối qua bọn họ đã thành công rồi.”

“Bất luận các người tin hay không, ta chỉ có thể nói đó là trực giác. Hôm đó người bị tấn công là ta và A Huy hai người, giao đầu với họ, ta tin so với các người ta biết bọn họ chỉ nhiều hơn được chút ít. Bọn họ tứ vô kị đạn** tấn công bọn ta, tốn nhiều công sức như cuối cùng không thành công, ta nghĩ chỉ là người có đầu óc một chút thì có thể nghĩ được bọn họ là tìm cơ hội ám sát. Còn việc vì sao bọn họ lại chọn ngày ta ra viện mà hành động, ta nghĩ càng đơn giản hơn. Nếu như đổi thành các người đi ám sát, các người có cần tốn thời gian kiểm tra đối tượng ám sát có cần sống hay không, có tiếp tục hành động được hay không? Có cần tốn thời gian điều sự canh phòng của bệnh viện, đường ra vào? Ta nghĩ đáp án mọi người đều hiểu rõ. Còn ngày ta ra khỏi viện là Hà Phương thông báo với ta, chứ không phải bản thân ta quyết định. Hoặc là đám người này muốn giết cả hai người bọn ta, không chỉ có A Huy, chỉ là rất không may trước khi họ đến ta đã đi. Còn nữa, theo cách nói trước đây của người, là ta sau khi ra viện “ thông báo” cho “bọn họ”, để bọn họ giết A Huy, nhưng từ sáng hôm qua còn trong bệnh viện cho đến sáng hôm nay, đại ca của các người vẫn luôn ở cạnh ta, cho hỏi ta làm sao thông báo với những người trong suy nghĩ của người?”

**tứ vô kị đạn: tự tin không hề do dự.

Không vì sập bẫy của những người này mà hoảng loạn, Kim Tại Trung chậm rãi liệt kê từng điều ra,, mỗi điều đều có có lí lẽ và chứng cứ, khiến họ không nói nên lời.

“Vậy còn tấm ảnh lúc này, Kim thiếu gia giải thích như thế nào?”

Lần này mở miệng nói lại là vị đường chủ nào đó luôn ngồi ngoài, ông ấy hỏi rất bình tĩnh, cứ như là hỏi cơm là làm từ cái gì.

“Ta hôm đó ở đó là vì A Huy có chuyện muốn bàn với ta, nhưng Huy ca ở nơi cách ta không xa, ta có thể ra ngoài cũng vì anh ấy cho người đến đón ta.”

“Huy ca cũng Kim thiếu gia không thân, anh ta có chuyện gì mà cần phải giấu đại ca cho người lên đón người ra ngoài bàn?”

“Chuyện này ta không thể nói được.”

“Ta thấy ngươi là không thể chế chuyện thêm được nữa! Nơi ở của Huy ca vẫn luôn bảo mật, cả đại ca cũng không biết, anh ta làm sao dẫn ngươi đến được? Có phải ngươi cảm thấy gì đó có thể gây bất lợi cho đại ca để uy hiếp, anh ta nể ngươi là người đại ca thích nên mới đàm phán với ngươi, không ngờ lại bị ngươi ám hại. Nếu không tại sao trong tình trạng hoảng loạn hôm đó, tại sao ngươi không có thân thủ như ngươi chỉ bị thương nhẹ, còn Huy ca lại xém chút mất mạng?”

Lời nói bị Kim Tại Trung phản bác, lúc đợi đến khi Tại Trung không còn lời thể giải thích, những người vốn đang im lặng không nhin được.

“Ngươi muốn nghĩ như vậy, ta chỉ có thể nói ngươi có sức tưởng tượng quá lớn. Ta thương nhẹ như vậy, là A Huy cố hết sức bảo vệ ta. Nếu như ta cho ngươi giết A Huy thì lúc đó còn phải gọi điện cầu cứu? Đó chẳng phải rất mâu thuẫn sao?”

Kim Tại Trung nói xong, mặc kệ ông ta, quay sang Trịnh Duẩn Hạo.

“Ta hôm đó đến chỗ A Huy vì muốn xem hình trước đây của ngươi. Còn tại sao lại bị tấn công, người tấn công mình là ai, ta cũng không biết.”

Kim Tại Trung nói rằng đi xem hình của hắn khiến Trịnh Duẩn Hạo khựng lại một chút, còn chưa đợi hắn nói gì, đám người đó đã nháo lên.

“Ngươi đừng mê hoặc đại ca! Ai biết ngươi âm thầm mua thuốc gì! Có phải sợ bị người ta phát hiện, nên cố ý dựng chuyện. Nói không chừng lúc đó ngươi tưởng Huy ca chắc chắn không sống nổi mới gọi điện cầu cứu, ai biết bác sĩ Hà lại cứu được Huy ca, nên mới ám sát nữa. Đại ca, cậu ta từ lúc bắt đầu nói Hàn ca bị người ta giết, sau đó cảm thấy không giấu được nữa lại nói Hàn ca tự sát, cậu ta rốt cuộc đang nói dối! Đừng tin lời quỷ quyệt của cậu ta, đại ca!”

“Đại ca!”

“Đại ca!”

Một đám người đều hướng ánh nhìn sang Trịnh Duẩn Hạo, hy vọng đại ca luôn tỉnh táo sẽ không tin lời của người nam nhân có vẻ ngoài xinh đẹp này, đừng bị cậu ta lừa. Còn đến lúc này, có vài đường chủ đã biểu hiện thái độ theo số đông.

“Tục gia chi tội hà hoạn vô từ*. Ta không biết các ngươi do ai gây hấn, nhưng các ngươi đã không tin, ta nói thêm cũng vô dụng, nhưng các ngươi cũng nên tin A Huy chứ?”

*Tục gia chi tội hà hoạn vô từ: muốn đổ tội cho người khác không từ thủ đoạn. Chỉ những người suy nghĩ lập khuôn.

“Đương nhiên, bọn ta đương nhiên tin Huy ca!”

Nếu như không tin Huy ca, đó chính là không tin đại ca, vậy không phải hoài nghi bản thân hay sao?

“Nếu như vậy, đợi A Huy tỉnh lại chẳng phải mọi thứ đều rõ ràng hay sao?”

“Ai biết trước khi Huy ca tỉnh lại người còn giữ trò gì.”

“Vậy nếu như nói, ta cho các ngươi mỗi người đâm một cú, sau đó để các ngươi đưa đi, để các ngươi canh chừng, cho đến A Huy tỉnh dậy có được không?”

Đề nghị của Kim Tại Trung khiến cho mọi người khựng lại: ngay cả bọn họ, phải chịu nhiều người như vậy mỗi người một cú đâm, chỉ sợ không thể chống chịu được, chứ đừng nói Kim Tại Trung. Kim Tại Trung cư nhiên lại đưa ra đề nghị này, lại khiến họ chần chừ, trong lòng nghĩ bọn họ có thật sự đã sai rồi không? Nhưng nghĩ lại, nói không chừng Kim Tại Trung chỉ đang lớn tiếng dọa họ, liền muốn thử, muốn giúp Hàn Kính và Dương Húc Huy giành lại công bằng.

“Ai dám động tay thử!”

Âm thanh băng lãnh, ánh nhìn sắc lẹm, khiến cho đám người đang giương cổ ra rụt lại. Trong lòng vì với sự bảo vệ của Trịnh Duẩn Hạo đối với Kim Tại Trung cảm thấy bất bình, lại không dám lên tiếng.

Lời của Trịnh Duẩn Hạo khiến trong lòng Kim Tại Trung nở một nụ cười, liền quay sang nhìn Trịnh Duẩn Hạo, trên mặt mang theo sự kiên quyết.

“Ta chỉ muốn chứng minh sự trong sạch của bản thân, muốn nói cho bọn họ biết, ta Kim Tại Trung không phải là tiểu nhân chỉ biết đứng sau lưng ám sát như bọn họ nói.”

Miệng muốn nói “không cho”, nhưng nhìn tinh thần của Kim Tại Trung, Trịnh Duẩn Hạo lại không thốt ra được chữ nào, chỉ có thể nhìn Kim Tại Trung đi vào trong đám người đó. Đặng Dũng đứng một bên khẩn trương nhìn Kim Tại Trung, lại nhìn Trịnh Duẩn Hạo, lén nắm chặt tay thành nắm đấm. Vết thương lúc trước vẫn chưa khỏi hoàn toàn, vốn không thể chịu được bao nhiêu cú.

“Động thủ đi.”

Nhẹ nhàng phun ra ba chữ, Kim Tại Trung nhắm mắt lại, đợi nắm đấm hạ xuống người mình.

Những người khác nhìn ta, ta nhìn người, đều đợi người khác bắt đầu. Rất lâu sau, người trước đó cầm tấm hình đi lên trước đánh cú đầu tiên. Không được xem là nặng, Kim Tại Trung chỉ bặm chặt môi, cơ thể nhẹ nhàng dịch chuyển một chút.

Có người thứ nhất, người thứ hai cũng không chần chừ ra tay. Những cú ban đầu không được xem là nặng, cơ thể Kim Tại Trung lui một chút lại bị bản thân giữ lại. Nhưng từ từ, Kim Tại Trung cảm thấy những cú đấm càng ngày càng nặng, từ từ có chút chịu không nổi. Lại thêm một cú đấm mãnh lên bụng cậu, sau đó toàn thân Kim Tại Trung đổ xuống mặt đất, theo phản ứng mà vịn vào cơ thể phía trước, không để bản thân nằm rạp xuống đất. Mở mắt ra, Kim Tại Trung thông qua khe hở giữa những đôi chân của những người đó nhìn thấy bước chân không ngừng bước ra lại thu về của Trịnh Duẩn Hạo, nhẹ nhàng cong khoe môi.

“Dừng qua đây.”

Âm thanh của Kim Tại Trung không lớn, nhưng những người xung quanh đều nghe thấy, liền dừng tay lại nhìn Trịnh Duẩn Hạo. Lời của Kim Tại Trung, Trịnh Duẩn Hạo không rõ, chỉ nghe thấy cậu hình như nói một câu, liền tưởng Tại Trung đang gọi hắn. Tuy nhìn không rõ tình trạng của Kim Tại Trung, nhưng hắn nó thể tưởng tượng ra, vẫn luôn chần chừ chỉ vì lời nói và tinh thần của Kim Tại Trung lúc đó. Bây giờ nhìn thấy mọi người đều dừng tay sau đó nhìn hắn, lại càng xác định suy nghĩ của mình, bước nhanh sang đó. Nhưng vào lúc hắn vừa đưa chân lên, toàn phòng hội nghị đều trở nên tối thui, sau đó trong bóng tối nghe được những tiếng kêu hoảng loạn.

“Ai đánh ta?!”

“Ai đung ta?!”

“Ai đá ta?!”

Trong bóng tối hoảng loạn, khiến cho những người đó trong lòng sợ hãi.

“Mọi người đừng từ tiện ra tay, tránh đánh trúng người của mình.”

Không biết ai nói, khiến cho đám người hoảng loạn bình tĩnh lại. Thời gian trong bóng tối không hơn một phút, các cửa của phòng hội nghị đã mở ra, một số ánh sáng lọt vào, ở ngoài cửa truyền đến âm thanh khẩn trương của vài người.

“Đại ca!”

“Đại ca!”

“Mở đèn cho ta!”

Tiếng của Trịnh Duẩn Hạo rất lớn, nhưng lại không mang theo chút nộ khí.

“Vâng!”

“Đại ca, vừa nãy nguồn điện của phòng hội nghị bị người ta cúp mất.”

“Lui xuống đi.”

Không đến hai phút, đèn lại sáng lên, người báo cáo xong, theo mệnh lệnh rời đi. Khôi phục lại tầm nhìn mọi người phát hiện xung quanh có không ít người bị bầm tím ở khoe môi, có người cắn răng ôm lấy bụng mình, đồng thời phát hiện một chuyện: Kim Tại Trung không còn nữa!

“Đại ca, Kim thiếu gia, Kim thiếu gia không còn nữa!”

70. Chương 70

CHƯƠNG 70

Trịnh Duẫn Hạo chỉ nhìn người nói một cái, không nói gì, xoay người đi về phía tường.

Hắn sao có thể không phát hiện Kim Tại Trung đã biến mất. Kì thực, vào lúc cửa phòng hội nghị mở ra, hắn đã phát hiện Kim Tại Trung không còn ở đây.

Nhìn thấy Trịnh Duẫn Hạo không trả lời, chỉ đi về phía bức tường, mọi người có chút không hiểu đối với hành động của hắn, nhưng lại không nói gì, nhìn hắn dừng lại trước bức tường. Vì Trịnh Duẫn Hạo quay lưng về phía họ, nên không thể nhìn thấy biểu tình của hắn, chỉ thấy hắn bước về trước một bước, thân thể áp lên tường, tay phải cũng đặt lên, sau đó cửa bí mật mở ra bên hắn. Những người khác trong lòng đều âm thầm kinh hãi, tuy họ ở những nơi thế này ngoài cửa ra vào, chắc chắn phải có một lối khác để thoát ra, lúc này khi Trịnh Duẫn Hạo dừng ở đó, bọn họ đã quan sát kĩ bức tường đó, nhưng không nhìn ra ở đó có một cánh cửa. Ngoài ra, tuy động tác của Trịnh Duẫn Hạo từ đầu đến cuối họ đều nhìn rõ nhưng vẫn không rõ cánh cửa đó mở ra bằng cách nào. Cũng chỉ biết Kim Tại Trung không phải bốc hơi trong không khí, mà là bị người khác từ cánh cửa đó cứu ra ngoài.

Vẫn không nói gì, Trịnh Duẫn Hạo nghiêng người nhìn cánh cửa suy nghĩ. Trong lúc hắn xoay người dời ánh nhìn bỏ đi thì khựng lại, sau đó quỳ xuống, đưa một ngón tay chạm vào chấm màu đỏ dưới mặt đất sau đó đưa lên trước mũi kiểm tra, liền chau mày.

“Đại ca, rất rõ ràng, bây giờ không cần phải đợi Huy ca tỉnh lại.”

Thấy Trịnh Duẫn Hạo vẫn không để ý đến họ, cũng không nói gì, một người nhịn không được lên tiếng. Trịnh Duẫn Hạo cuối cùng cũng xoay đầu lại, nhìn họ.

“Trên miệng cậu ta nói sẽ cho mỗi người bọn ta đâm một cú để biểu thị rõ sự trong sạch của mình, còn nói bọn ta đợi đến lúc Huy ca tỉnh lại, thực thể là kéo dài thời gian để chờ người của cậu ta đến cứu! Đại ca, bây giờ không cần hoài nghi là người khác giữ trò nữa! Chính là cậu ta!”

“Người xem chỗ của ta là khách sạn hay sao, ai muốn đến thì đến muốn đi thì đi?”

Trịnh Duẫn Hạo từ từ đứng dậy, đi đến trước mặt đám người đó, biểu tình lạnh lùng, nhưng âm thanh rất nhẹ.

“Người của cậu ta có thể trong thời gian ngắn như vậy cứu cậu ta ra khỏi đây, nếu như cậu ta là người giết Hàn Kính và A Huy như các người nói, các người tưởng rằng bản thân còn có thể sống đến bây giờ, mà chỉ bầm môi hay bị đâm vào bụng? Cậu ta còn cần phải rắc rối như vậy, để các người nghi ngờ mình?”

Đám người đó muốn tiếp tục nói nhưng bị lời của Trịnh Duẫn Hạo làm cho lác mắt, cúi thấp đầu. Những người khác bị Trịnh Duẫn Hạo liếc mắt nhìn, cũng đều cúi thấp đầu.

Đích thực, nếu như những người vừa này dùng dao, chứ không phải nắm đấm, vậy bây giờ bọn họ đã sớm xuống âm phủ báo cáo với diêm vương rồi.

“Trước khi A Huy tỉnh lại, ai còn muốn nhắc đến việc này hay tự ý hành động, thì rửa sạch cổ đợi ta.”

Tiếng của Trịnh Duẫn Hạo không lớn, nhưng ngữ khí lại trở nên kiên quyết hơn.

“Sao rồi, còn đợi ăn cơm tối hay ăn khuya sao?”

Nhìn đám người không dám mở miệng chỉ cúi thấp đầu, Trịnh Duẫn Hạo ngồi xuống ghế, lén nắm chặt bàn tay mà trên ngón tay còn dính một ít màu đỏ, mới mở miệng. Nghe thấy lời đó, đám người đang cúi đầu đó đưa mắt nhìn Trịnh Duẫn Hạo, sau đó đầu càng cúi thấp hơn, xoay người bỏ đi.

“Tử Phong, A Chí, các người về trước, A Dũng ở lại.”

“Vâng.”

“A Dũng, vừa nãy đèn tắt người ở đâu?”

Khi Tân Tử Phong và Đào Chí Cương ra ngoài một lúc lâu, Trịnh Duẩn Hạo mới mở miệng nói. Lời của Trịnh Duẩn Hạo khiến Đặng Dũng trong lòng kinh ngạc, trên mặt lại không hề thay đổi, nhìn Trịnh Duẩn Hạo, khuôn mặt vẫn bình tĩnh.

“Ta vẫn luôn bên cạnh đại ca.”

“Trong túi của người là gì?”

Chần chừ một lúc, Đặng Dũng mới từ từ rút từ trong túi ra chiếc kính nhìn trong bóng tối, không nói gì.

“Người theo bên ta bao nhiêu ăm rồi? Người tưởng rằng người có đứng cạnh ta hay không ta không biết sao? Tại sao không nói gì?”

“Ta....”

“A Dũng, chẳng lẽ ta bây giờ người cũng không tin sao?”

“Đại ca, không phải, ta đã đáp ứng Huy ca sẽ không nói với anh.”

“Đến lúc này người còn không nói?”

“Ta.... kì thực, chuyện đó ta cũng không rõ. Đoạn thời gian lời đồn truyền ra, có một ngày Huy ca tìm ta, giao hai thứ này cho ta.”

Đặng Dũng vừa nói vừa lấy hai thứ trong người ra. Nhìn thứ trong tay Đặng Dũng, Trịnh Duẩn Hạo có chút ngạc nhiên, nhưng không nói gì.

“Lúc đưa ta hai thứ này, Huy ca chỉ nói nếu như anh ấy có chuyện gì hay lúc anh không ở đây, phát sinh chuyện gì mà anh không thể khống chế lại gây bất lợi cho Kim thiếu gia, thì dùng cái này liên hệ họ, họ nhất định sẽ bảo vệ an toàn của Kim thiếu gia. Huy ca bảo ta đừng hỏi anh tại sao, chỉ nói thời cơ tới sẽ nói cho ta biết, còn đặc biệt dặn không được để anh biết.”

“Đại ca?”

Nhìn Trịnh Duẩn Hạo chau mày không nói gì, Đặng Dũng nhẹ nhàng gọi hấn.

“Không có gì, người về đi.”

“Vâng.”

Sau khi Đặng Dũng rời khỏi không lâu, Trịnh Duẩn Hạo cũng đứng dậy trở về.

Ở cửa lớn nhìn thấy Đào Chí Cương, Đặng Dũng không hề ngạc nhiên, nhưng lại làm ra vẻ ngạc nhiên.

“Sao vẫn chưa trở về.”

“Người giấu mọi người chuyện gì?”

Mặc kệ lời Đặng Dũng nói, Đào Chí Cương hỏi thẳng.

“Ta dường như suốt ngày ở cạnh người, làm gì có chuyện giấu mọi người.”

Đặng Dũng cười cười, nói một cách thờ ơ, giống như không nhìn thấy bộ dạng nghiêm túc của Đào Chí Cương, lấy một điều thuốc ra châm.

“Đừng có giả vờ ngốc nghếch với ta.”

“Thật sự là không có.”

“Người xem Đào Chí Cương ta là gì.”

Đào Chí Cương một tay giật phất điều thuốc trên miệng anh.

“Huynh đệ.”

“Được, ta hỏi người thêm lần nữa, người đầu bọn ta chuyện gì? Mà còn có liên quan đến Kim thiếu gia.”

Tinh thần của Đào Chí Cương nghiêm túc, dường như không có được đáp án sẽ không chịu thôi.

“Thật sự là không có.”

“Được, được, Đặng Dũng, ta nói cho người, chúng ta huynh đệ bao nhiêu năm thật lãng phí!”

Ném điều thuốc trên tay xuống đất, Đào Chí Cương nói một câu rồi quay người bỏ đi, nhưng lại bị Đặng Dũng nắm lấy tay, bị kéo lại. Không buông tay Đào Chí Cương ra, Đặng Dũng chuyển đến trước mặt y, ngược đầu nhìn xung quanh nói nhỏ.

“Không phải ta không nói với người, mà là ta đã đáp ứng với Huy ca sẽ giữ bí mật, cả đại ca cũng phải giấu.”

“Vậy người lúc này cũng không nói với đại ca?”

Đào Chí Cương đưa mắt nhìn anh. Đặng Dũng nhìn Đào Chí Cương, không nói gì.

“Người thật sự không tin ta sao?”

“Vậy người đáp ứng ta, nghe xong xem như không biết đến chuyện này.”

Thở dài Đặng Dũng vẫn là mở miệng nói.

Về đến nhà ngồi xuống sofa không được bao lâu, Trịnh Duẩn Hạo liền nhận được điện thoại của Trịnh Thiệu Khanh. Trịnh Duẩn Hạo không ngạc nhiên, hẳn biết bên cạnh mình có tai mắt của lão đầu tử, hiểu rõ lão đầu tử là quan tâm đến mình nên hẳn cũng không nói gì.

“Cha không nói nhiều, chỉ có hai chuyện muốn nói với con.”

Trong điện thoại truyền đến giọng nói bình thản có uy lực nhưng lại mang theo tuổi già của Trịnh Thiệu Khanh, Trịnh Duẩn Hạo chỉ nghe, không trả lời.

“Cha nghĩ con nhất định rất muốn biết lần đó cha gặp cậu ta, đã nói gì. Rất đơn giản, cha nói với cậu ta “Nếu như người thật sự không nguyện ý ở bên nó, ta có thể đưa người đi bảo đảm nó sẽ không thể làm phiền người”, cậu ta chỉ nói với cha một từ, cha nghĩ con nhất định không đoán được cậu ta nói gì, cậu ta chỉ gọi một tiếng “cha”.”

Thân thể Trịnh Duẩn Hạo khẽ khựng lại, hẳn không thể hình dung sự kinh ngạc của mình lúc nghe thấy Trịnh Thiệu Khanh nói ra từ đó: nói như vậy Kim Tại Trung từ lúc đó đã... Hẳn biết đó không phải ảo giác của bản thân, lúc lão đầu tử nói câu đó trong ngữ khí mang sự vui mừng.

“Còn một chuyện, chính là cái lần con ở Việt Nam bàn bạc với Cổ Kiệt, hôm đó cậu ta gọi cha rất gấp nói cậu ta có lúc có thể cảm nhận được an nguy của những người bản thân quan tâm, nói rằng con sẽ gặp nguy hiểm, hỏi cha xem con đang ở đâu, bảo con nhanh chóng rời khỏi đó, sau đó cha mới thông báo A Huy bảo nó liên lạc với con. Cậu ta bảo rằng cha phải giữ bí mật, nên vẫn không nói cho con biết, A Huy cũng sau đó chạy đến hỏi cha mới biết. Ta tin hai đứa đó sẽ không hại con đâu.”

“Con luôn tin tưởng cậu ấy.”

“...Vậy thì tốt.”

Câu cuối cùng nói xong, trong điện thoại truyền đến tiếng cúp máy. Nhẹ nhàng đặt điện thoại xuống, Trịnh Duẩn Hạo lại ngồi trên sofa nhắm mắt lại.

“Bang chủ.”

Bốn người hắc y nhún đột nhiên xuất hiện trong đại sảnh.

“Cậu ta bây giờ đang ở đâu?”

Trịnh Duẩn Hạo mở mắt ra, âm thanh bình thản.

“Hồi bang chủ, bọn ta không biết.”

Trịnh Duẩn Hạo nheo mắt nhìn 4 người họ, không nói gì.

“Hồi bang chủ, bọn ta chỉ phụ trách đưa phu nhân ra ngoài, sau đó giao cho người do phó bang chủ giao, phu nhân do người đó đưa đi, nên bây giờ phu nhân đang ở đâu bọn ta không biết, chỉ biết cậu ấy bây giờ đã an toàn.”

71. Chương 71

CHƯƠNG 71

Đôi mày đang nheo lại của Trịnh Duẩn Hạo dần ra, chỉ chuyển ánh nhìn rất lâu cũng không nói gì.

“Lui xuống đi.”

“Vâng.”

Tiếp tục ngồi trên sofa một lát, Trịnh Duẩn Hạo mới đứng dậy đi lên lầu, đẩy cửa phòng ngủ ra đến ngồi bên giường, nhìn chiếc gối thường ngày Kim Tại Trung dùng, kiểm chế không được đưa tay không ngừng vuốt ve nó. Ánh nhìn chuyển đến chiếc tủ đầu giường của Tại Trung, Trịnh Duẩn Hạo chần chừ rất lâu vẫn đưa tay ra.

Tủ này không khoá, nhưng vì muốn cho Kim Tại Trung một không gian riêng, biểu thị sự tôn trọng của hắn, trừ thư của cậu và gia đình, cho dù trong lòng rất hiếu kì, nhưng Trịnh Duẩn Hạo vẫn không thể lục lọi đồ trong tủ của cậu.

Kéo ngăn đầu tiên ra, đoán đều là thư của Kim Tại Trung và gia đình, không xem nhiều, Trịnh Duẩn Hạo đóng lại, kéo ngăn hai ra. Trong đó có ba thứ: sợi dây chuyền bằng đá amethyst tím mà hắn tưởng rằng Kim Tại Trung đã quăng đi, một cuốn vải, cùng cây tiêu hôm đó bị bể gãy trong phòng sách. Trịnh Duẩn Hạo cầm cây sáo lên: hai đoạn gãy đôi đã được dùng keo dính lại. Vuốt ve chỗ bị gãy, Trịnh Duẩn Hạo nhớ lần đó gọi tổng tẩu dọn dẹp, hắn đã bảo Tổng tẩu ném đi. Đặt lại cây tiêu xuống, Trịnh Duẩn Hạo cầm cuộn vải đó lên, cảm thấy hơi cứng tay, hắn mới biết trong cuộn vải có đồ. Mở cuộn vải ra, lúc nhìn thấy con búp bê trong đó, Trịnh Duẩn Hạo cảm thấy trong lòng hơi nhói. Lúc kéo ngăn thứ ba ra, Trịnh Duẩn Hạo nhìn thấy cuốn sổ và bút mà Kim Tại Trung muốn hắn đem cho. Lúc cầm cuốn sổ lên, trong lòng Trịnh Duẩn Hạo hơi kích động. Mở bìa ra, nét chữ uy lực thanh tú ở trang đầu khiến cho mắt của Trịnh Duẩn Hạo hơi xót.

Thư tình của ta

Một lúc sau, Trịnh Duẩn Hạo mới lật tiếp, nhìn thấy những thứ ở mặt sau liền nhanh chóng lật tiếp, cho đến khi chỉ nhìn thấy đường kẻ vốn có trên giấy. Mối lật lại đến mặt sau của trang viết “Thư tình của ta”. Nhìn những thứ trên đó, Trịnh Duẩn Hạo cảm thấy mắt của mình hơi xót. Những giấy ghi chú mà hắn để lại cho Kim Tại Trung đều kẹp trong đó, bên dưới giấy ghi chú của hắn là “bình luận” xinh đẹp của Kim Tại Trung.

Hôm nay A Chí sẽ đưa cậu đi làm quen nơi này

Để lại lời nhắn cho người ta nhớ phải ghi rõ tên, nếu không người ta cũng không biết ai để lại, để cho ai, ngay cả dấu chấm câu cũng không có. Chữ của người cũng thật không đẹp, khác xa với người. Nhưng cũng rất dễ thương. O(_)O

~Hôm nay A Dững và A chí sẽ dạy cậu những thứ cậu nhất định phải học.

Kì thực lúc đó không muốn học, nhưng đó là người bảo ta học. Hơi mệt, ta quả nhiên không hợp với các trò thể lực.

Trưa cứ nghỉ ngơi, chiều bọn họ sẽ dạy cậu một vài thứ khác. Còn nữa, Hạ Phương sẽ đến

Có thể không học không....kì thực, rất muốn nói vài câu với người, nhưng lại cảm thấy hơi giống làm nũng. Tại sao viết rồi lại gạch đi? Gây cho người khác tò mò lại không cho người ta biết, thật là bá đạo!

Thử xem có tốt hay không.

Rất tốt, ta rất thích. Kì thực hôm đó ta chỉ nói chơi, không ngờ người lại đi mua, nhưng thật sự rất vui. Còn nữa, rất thích lưng của người, rộng và ấm, cảm thấy rất thoải mái cũng rất an toàn.

Điện thoại có thể gọi đường dài được.

Người không sợ ta gọi điện cho Cát Phi sao? Không ghen sao? Hay là, kì thực người không quá quan tâm ta? Tuy rằng rất thích sự ôn nhu của người, nhưng lại càng thích người bá đạo một chút, vì lúc đó sẽ cảm nhận được người quan tâm ta nhiều như thế nào, thích ta nhiều như thế nào.

Ta đi Miami vài ngày

Lần sau có thể nói cho ta biết khi nào người sẽ về không? Người....sẽ nhớ ta chứ? Người có đem người khác về, sau đó thả ta ra? Mau trở về, được không?

.....

Lúc nhìn thấy trang nhiều chữ nhất, ánh mắt của Trịnh Duẫn Hạo dừng lại trên đó rất lâu. Ngón tay lướt lên lời dịch của bài hát cùng câu nói đó của bản thân, Trịnh Duẫn Hạo thì thầm từng chữ trên đó.

Bất luận kết cục của chúng ta là gì, cho dù người ghét ta, hận ta, ta sẽ không thả người đi, ta nhất định không để người rời xa ta.

Yêu người, ta không hối hận.

Đến trang cuối cùng, Trịnh Duẫn Hạo khép cuốn sổ lại, từ trên giường trượt xuống ngồi dưới đất, lưng dựa vào thành giường.

“Câu nói của ta mãi mãi hữu hiệu, cho dù sau này người hối hận, ta cũng không thả người đi.”

Đặt sổ vào ngăn tủ, Trịnh Duẫn Hạo nhắm mắt lại, hít thở không khí còn lại mùi hương của Kim Tại Trung.

Lúc làm chuyện lớn Kim Tại Trung có thói quen viết lại, nếu như Trịnh Duẫn Hạo lúc này lật từ trang cuối lên, hẳn sẽ phát hiện sự thật của mọi chuyện.

.

Mở mắt ra nhìn thấy khuôn mặt viết rõ sự lo lắng xen lẫn sự trẻ con, Kim Tại Trung bĩu môi.

“Tiểu Kiệt.”

“Tại Trung ca, anh cuối cùng cũng tỉnh rồi!”

Xác định người trên giường đã tỉnh dậy, trên mặt Đường Hữu Kiệt chuyển sang vui vẻ.

“Anh ngủ lâu lắm rồi sao?”

“Cũng không phải, chỉ ngủ một buổi tối cộng một buổi trưa, không được xem là lâu.”

“Hiện tại đã là buổi trưa rồi sao?”

“Àn, đúng rồi, Tại Trung ca, anh đói không? Em có nấu cháo ah.”

“Anh muốn uống nước.”

Kim Tại Trung vừa nói vừa ngồi dậy, Đường Hữu Kiệt đưa tay đỡ lấy cậu.

“Trên người anh bị thương, bây giờ không được cử động mạnh, để em đỡ anh.”

Lấy gối lót cho Kim Tại Trung, Đường Hữu Kiệt đỡ cậu dựa vào gối, đưa nước đến bên miệng cậu.

“Xem em đều quên mất, nên cho anh uống nước trước. Em đi hâm cháo cho anh.”

Không đợi Kim Tại Trung trả lời, đặt nước xuống, Đường Hữu Kiệt liền xoay người chạy ra ngoài. Nhìn thân ảnh của thằng bé, Kim Tại Trung cười cười, bắt đầu nhìn xung quanh.

Cậu nhớ trong bóng tối bị người ta bế lên thì ngất đi, tỉnh dậy đã ở đây. Tuy rằng không rõ lúc đó tại sao lại có người đến cứu bản thân, nhưng bây giờ đã không quan trọng nữa, biết hay không cũng không khác biệt nhiều. Chỗ này không tồi, cậu khá thích, trước hết ở lại một thời gian vậy.

“Cháo đến rồi!”

Đường Hữu Kiệt vui vẻ đưa cháo đến bên giường, Kim Tại Trung liền muốn đưa tay đón lấy, liền đụng vào vết thương trên người, đau đến chau cả mày.

“Em đã nói trên người anh còn đang bị thương, đừng động đây.”

Nhìn khuôn mặt trong chốc lát đã trắng bệch của Kim Tại Trung, không chịu được nói lớn.

“Xin lỗi.”

“Biết rồi thì tốt, đụng trúng vết thương sẽ rất đau, em sẽ lo lắng, sau này anh họ mà biết em không chăm sóc tốt cho anh, sẽ mắng đấy. Nào, ăn cháo đi.”

Vừa nói vừa múc một muỗng cháo đưa đến bên miệng Kim Tại Trung. Chưa từng bị người khác chăm sóc như vậy, Kim Tại Trung cảm thấy hơi bối rối, nhưng bây giờ cơ thể không cho phép cậu cử động mạnh, chỉ có thể mở miệng ăn cháo.

“Những người đó lại mạnh tay như vậy, sau này để em gặp được, xem em có đánh cho bọn họ tìm răng khắp nơi hay không!”

Đường Hữu Kiệt vừa bón cháo vừa kiểm chế không được lắm bầm một chút.

“Àn? Em vừa nói gì?”

“Hả, không có gì. Có cần thêm một tô không?”

“Àn.”

Cậu thực sự hơi đói rồi.

“Tại Trung ca, anh bây giờ có hận Trịnh Duẫn Hạo hay không?”

Sau khi bón xong chén thứ hai, Đường Hữu Kiệt cuối cùng cũng hỏi câu mà nó muốn hỏi nhất.

“Hận? Tại sao?”

Kim Tại Trung có chút không hiểu.

“Anh vì hấn làm nhiều chuyện như vậy, chịu nhiều uỷ khuất như vậy, hấn lại không tin anh, anh không hận hấn sao?”

Đường Hữu Kiệt không hiểu, nếu là nó, cho dù không hận, cũng sẽ tức.

“Hấn không phải không tin anh. Với lại, làm những chuyện này đều do anh tự nguyện, còn cố tình giấu hấn, hấn không tin cũng rất thường tình, tại sao phải hận hấn?”

Kim Tại Trung vừa nói trên mặt vừa nở nụ cười ôn nhu.

“Hấn làm gì tin anh? Nếu như hấn tin anh, hấn đã không để những người đó động thủ với anh, mà còn nặng tay như vậy.”

“Người bảo bọn họ động thủ là anh, còn lúc đó hấn không cho họ động thủ là anh kiên trì như vậy.”

“Nếu như hấn hoàn toàn tin tưởng anh, vậy hấn nên bảo vệ anh, hấn không phải thích anh sao? Nhưng hấn còn đồng ý cho những người đó động thủ, nên hấn không hoàn toàn tin anh.”

“Có thể chủ quan hấn tin anh, nhưng khách quan lại không hoàn toàn tin.”

“Cái gì là chủ quan tin, khách quan không tin? Anh nói tới em loạn mất. Tin là tin, không tin là không tin, làm gì mà phức tạp như vậy.”

Kim Tại Trung cười nhẹ.

“Mỗi người sống trên thế giới này đều có thân phận khác nhau, mỗi thân phận đều phải chịu một trách nhiệm khác nhau. Hấn trừ việc là tình nhân của anh, còn là đại ca của rất nhiều người. Anh không có bất kì chứng cứ chứng minh sự trong sạch của bản thân, hấn không thể vì hấn thích anh, tin tưởng anh mà

làm lơ sinh mạng của huynh đệ, thuộc hạ, cứ che chở cho anh. Anh không kì vọng hấn là người hiền vĩ đại, thực tế hấn không phải như vậy, nhưng nếu hấn là loại chỉ biết nghĩ đến lợi ích riêng, không xem trọng tình nghĩa, vô trách nhiệm, vậy thì càng không đáng để anh thích.”

“Anh nói em không hiểu lắm. Nhưng nói đến chứng cứ, tại sao lúc đó anh không cho em ra làm chứng cho anh? Mọi chuyện em đều biết ah.”

“Em cảm thấy bọn họ sẽ tin lời một người lạ như em sao, ngoài ra người lạ đó còn hướng về phía ta?”

Nhìn Đường Hữu Kiệt, Kim Tại Trung lai cười.

“Vậy còn những hắc y nhân đó ah.”

“Tiểu Kiệt, thế giới này không đơn giản như thế giới của em trước đây. Bọn họ bịt mắt, đương nhiên là vì không tiện xuất hiện trước mặt người khác. Bọn họ là người bảo vệ mạnh nhất của hai nhà Trịnh Hà, một khi họ lộ tung tích, không chỉ bọn họ, cả người của Trịnh Hà hai nhà cũng gặp nguy hiểm. Em cảm thấy ca nên vì một mình ca mà để họ gặp nguy hiểm hay sao? Với lại, họ vốn chỉ nghe mệnh lệnh của người của Trịnh Hà hai nhà, không có quan hệ với những người khác trong Bang Băng Diễm, cho dù họ ra làm chứng cho những người đó tin, nhưng đó cũng chỉ là trên bề mặt, trong lòng họ sẽ nghĩ vì Trịnh Duẩn Hạo thích anh nên gọi họ ra làm chứng giả cho anh. Đó sẽ hạ thấp địa vị của Trịnh Duẩn Hạo trong lòng họ, bọn họ sẽ nghĩ Trịnh Duẩn Hạo không đáng tin cậy, sẽ có một ngày phản bội Trịnh Duẩn Hạo cùng Bang Băng Diễm, hậu quả sau đó sẽ không thể tưởng tượng được.”

“Thật sự nghiêm trọng như vậy hay sao?”

Kim Tại Trung gật đầu.

“Vậy ca vẫn thích hấn sao?”

“Thích một người không thể nói thích là thích, không thích là không thích được.”

“Vậy ca không hề trách hấn, không hề buồn sao? Ca cứ nói giúp hấn.”

“Anh chỉ nói sự thật.”

Kim Tại Trung xoa xoa đầu Đường Hữu Kiệt, mỉm cười, trong lòng lại xuất hiện một cảm giác khó chịu mà cậu không thể hình dung.

Làm sao có thể không buồn chút nào, cậu cũng là một người thường có thất tình lục dục. Trong lòng rất rõ không được để Trịnh Duẩn Hạo bao che cho bản thân, để bản thân tự mình chứng minh bản thân trong sạch, đồng thời lại hy vọng hấn sẽ như Đường Hữu Kiệt nói bảo vệ mình, lúc hấn theo lời mình mà không ngăn chặn, vui vì hấn quyết định đúng đồng thời lại buồn, nói hấn không được qua đó, lại hy vọng hấn lập tức chạy đến bên mình, nhìn thấy hấn chần chừ thì vui vì hấn tự khống chế bản thân đồng thời lại hơi khó chịu. Con người, cũng thật là một loại sinh vật phức tạp.

72. Chương 72

CHƯƠNG 72

Tuy chủ yếu đều là vết tương trên người, do vì đầu chịu sự chấn động lớn, Dương Húc Huy sau khi Kim Tại Trung rời đi nằm ngày mới tỉnh dậy. Trước khi Dương Húc Huy tỉnh dậy, ngày nào Trịnh Duẩn Hạo cũng đến bệnh viện thăm, ngoài lo lắng cho anh, anh còn là người duy nhất biết được sự thật và cũng là người duy nhất có thể trả lại sự trong sạch cho Kim Tại Trung, hy vọng anh mau tỉnh lại. Nhưng sau khi Húc Huy không dễ dàng mà tỉnh lại thì Duẩn Hạo lại dặn mọi người không được để Dương Húc Huy biết chuyện Kim Tại Trung xảy ra chuyện.

Sau khi tỉnh lại thấy huynh đệ của mình đều ở bên cạnh, Dương Húc Huy rất vui. Tuy không thấy Kim Tại Trung – người đến lúc đó còn dùng những lời uy hiếp anh phải ráng chống đỡ, trong lòng có chút kì quái, nhưng chỉ đoán là chưa kịp thông báo cho cậu chứ không suy nghĩ nhiều.

Chính vào ngày Dương Húc Huy tỉnh lại, Hà Phương cùng Trịnh Duẩn Hạo thương lượng rất lâu, cuối cùng vẫn quyết định thông báo cho anh biết tình trạng xuất khoả của mình. Vì cho dù giấu cũng không giấu được bao lâu, chỉ bằng nói cho anh biết trước khi anh phải mở miệng hỏi. Sau khi nghe được lời Hà Phương nói, trên mặt Dương Húc Huy là sự vui mừng vì an toàn trở về từ quỷ môn quan cùng với sự mất bình tĩnh vì vết thương sau khi chết đi sống lại. Sau khi hồi thần lại liền mời mọi người trong phòng ra ngoài.

Tuy rằng lúc tỉnh lại cơ thể từ phần eo trở xuống hoàn toàn không có cảm giác, nhưng anh đã không nghĩ theo chiều hướng xấu, chỉ nghĩ bản thân ngủ quá lâu, nhưng lại không nghĩ rằng.....

Những người khác tuy lo lắng, nhưng cũng biết Dương Húc Huy sẽ không nghe lọt những lời an ủi, nên chỉ có thể im lặng rời khỏi phòng bệnh.

Hai ngày đầu sau khi tỉnh dậy, tâm trạng cùng tinh thần của Dương Húc Huy cũng không được xem là tốt, nhưng ngày thứ ba khi biết sau này bản thân không thể đi được, như con rối vô hồn, không nói thêm câu nào, cũng không chủ động mở miệng ăn cơm uống nước, chỉ khi Hà Phương cho anh uống thuốc mới mở miệng ra. Trong sự điều trị đơn phương của Hà Phương, ngoại thương của anh cũng hồi phục được 7,8 phần, nhưng nửa thân dưới vẫn không có khởi sắc.

Loại tình trạng này tiếp tục dần nửa tháng, tinh thần của Dương Húc Huy mới có khởi sắc, bắt đầu chủ động nói chuyện với Trịnh Duẩn Hạo và những người khác, cũng bắt đầu phối hợp trị liệu. Trịnh Duẩn Hạo bọn họ không biết Hà Phương dùng cách gì để khiến cho tinh thần của Dương Húc Huy chuyển biến tốt, chỉ biết nửa tháng còn lại thấy Hà Phương hốc hác hơn nhiều, cả người đều ốm đi. Bọn họ cũng là lần đầu tiên nhìn thấy Hà Phương – người lạc quan nhất trong bọn họ lại như vậy.

Phối hợp trị liệu được một tuần, nửa thân dưới của Dương Húc Huy vẫn không có cảm giác, nhưng Hà Phương nói với mọi người tình trạng của anh đã có chuyển biến tốt, khiến cho Dương Húc Huy dường như đã bỏ cuộc bắt đầu có một chút hy vọng.

Lúc này Dương Húc Huy cuối cùng mới chú ý, trong một tháng sau khi tỉnh lại, Kim Tại Trung chưa xuất hiện lần nào, như vậy thật không bình thường, anh biết trong lúc anh hôn mê nhất định phát sinh ra chuyện gì. Sau khi hỏi chuyện, Trịnh Duẩn Hạo mới kể lại chuyện hôm đó cho Dương Húc Huy. Nghe xong tường thuật của Trịnh Duẩn Hạo, Dương Húc Huy thở phào nhẹ nhõm: cũng may không xảy ra chuyện gì phải hối hận.

“Người giao cậu ta cho người đó có đáng tin cậy hay không?”

Trịnh Duẩn Hạo không phải không tin Dương Húc Huy, nhưng chỉ cần dính đến Kim Tại Trung, hẳn không có cách nào yên tâm hoàn toàn.

“Nhân cách và thân thủ của Tiểu Kiệt người có thể yên tâm. Sau khi ta tỉnh lại Tiểu Kiệt chưa từng đến tìm ta, rõ ràng là họ vẫn an toàn. Bây giờ ta muốn hỏi người một chuyện, lúc đó, người có tin cậu ta không?”

“Tin.”

“Vậy ta nghĩ chắc cậu ta cũng sẽ không trách người.”

“Rốt cuộc là chuyện gì, người đến ta còn muốn giấu sao? Có liên quan đến cái chết của Hàn Kính phải không?”

“Không chỉ Hàn Kính, mà còn liên quan đến Walid cùng sáu người còn lại.”

Lời của Dương Húc Huy vừa thốt ra, ở tại đó Trịnh Duẩn Hạo, Đặng Dũng, Đào Chí Cương cùng Hà Phương đều lộ ra biểu tình kinh ngạc.

“Chuyện này có liên quan gì đến cậu ta?”

“Đó đều là kế hoạch do cậu ấy lập ra, vì người. Ta hiện giờ không có cách nói rõ với người, nên người tốt nhất là nên tận mắt nhìn tận tai nghe. Ta bây giờ có thể ra viện một chuyến không?”

Dương Húc Huy nhìn sang Hà Phương. Thu tâm tình lại, Hà Phương nhìn Dương Húc Huy, gật đầu.

“Có thể nhưng tình trạng hiện nay của người, tốt nhất là không nhất thiết cần phải ra thì không nên ra.”

Không phải vì tình trạng sức khỏe của Dương Húc Huy không cho phép, mà là hiện tại không có nhiều người biết Dương Húc Huy bị thương đến mức độ này. Tin tức này mà truyền ra thì sẽ gây bất lợi cho anh.

“Ân, ta biết. A Dũng, A Chí, ngày mai hai người đến nơi này giúp ta lấy những thứ mà ta để lại ở đó đem đến phòng hội nghị giúp ta. Trước khi đến phòng hội nghị đừng để bất kì ai ngoài các người biết, những thứ đó nhất định không được lọt vào tay người khác.”

Dương Húc Huy lấy giấy viết từ Hà Phương, sau khi viết một địa chỉ liền đưa cho Đặng Dũng.

“Biết rồi, bọn ta sẽ cẩn thận.”

Đặng Dũng nhận lấy tờ giấy sau khi cùng Đào Chí Cương xem qua, dùng bật lửa đốt đi, bụi tro trong lòng bàn tay thổi một cái, đã không để lại bất kì thứ gì.

“Phiên người trưa mai gọi tất cả những người của ngày hôm đó đến phòng hội nghị”

“Ngày mai ta sẽ cho người đáp án.”

Dương Húc Huy một lần nữa chuyển sang Trịnh Duẩn Hạo.

“Được.”

Tuy rằng trong lòng rất muốn biết sự thật, nhưng Trịnh Duẩn Hạo biết hắn chỉ có thể kìm lòng, đợi đến ngày mai.

Chưa được một lát sau khi dặn dò thì Tân Tử Phong lúc này bị điều đi làm nhiệm vụ quay lại. Tân Tử Phong tuy cảm thấy không khí trong phòng hơi kì lạ, nhưng sau khi báo cáo xong nhiệm vụ của mình thì không hỏi gì, đi sang một bên nghe dặn dò.

“Ta không có chuyện gì nữa, mọi người đều về đi.”

Dương Húc Huy cười cười nói với mọi người, trên mặt hiện ra sự mệt mỏi. Vài người muốn để ý nghỉ ngơi liền đẩy cửa ra ngoài. Trong lúc Tân Tử Phong đi đến bên cửa, Dương Húc Huy gọi anh lại.

“Tử Phong, người đợi một chút.”

Tân Tử Phong dừng lại tại chỗ, quay người lại. Những người còn lại nhìn Tân Tử Phong bị gọi lại, lại nhìn Dương Húc Huy, không nói gì liền rời khỏi, chỉ có Đặng Dũng cười cười vỗ vai Tân Tử Phong.

“Xem ra phải vất vả cho người rồi.”

Nói xong thì đuổi theo Đào Chí Cương, đi mất. Tân Tử Phong cười cười với Đặng Dũng, lại quay sang Dương Húc Huy.

“Huy ca có dặn dò gì?”

“Không có gì, chỉ là nhờ người trưa mai đến đây một chuyến, không cần đem gì, người chỉ cần sang đây là được.”

Dương Húc Huy suy nghĩ, quyết định để Tân Tử Phong đến bệnh viện đón mình, nhưng anh bây giờ vẫn chưa định nói với Tân Tử Phong đến đây làm gì.

“Vâng. Huy ca còn dặn dò gì không?”

“Không còn nữa, người cũng về đi.”

“Vâng.”

Sau khi nhìn Tân Tử Phong đóng cửa phòng bệnh lại, Hà Phương đi đến bên giường Dương Húc Huy.

“Có muốn lên sân thượng dạo không?”

“Ân.”

Tuy rằng hơi mệt, nhưng anh muốn ra ngoài phòng bệnh, xem xem bên ngoài.

Được sự đáp ứng của Dương Húc Huy, Hà Phương mới kéo chăn ra, cong lưng bế anh dậy, đặt lên xe lăn, sau đó đẩy anh ra khỏi phòng bệnh.

Người trong phòng hội nghị chia thành hai phần ngồi hai bên của chiếc bàn lớn, một bên là Trịnh Duẩn Hạo, bên cạnh là Đặng Dũng và Đào Chí Cương, một bên là những người đến “náo loạn” hôm đó. Không ai nói gì đều đợi Dương Húc Huy xuất hiện.

Trịnh Duẩn Hạo bề mặt tỏ ra bình tĩnh, nhưng trong lòng lo lắng, từ khi Dương Húc Huy nói với hắn “Tất cả đều là kế hoạch của cậu ta, vì người.”, trong lòng hắn không thể bình tĩnh như bề ngoài. Dương Húc Huy nói tất cả đều là kế hoạch của Kim Tại Trung, Tại Trung lại nói Hàn Kính không phải do cậu giết, hôm qua Dương Húc Huy lại hỏi hắn có tin Kim Tại Trung không, đương nhiên là hắn hy vọng hắn tin Tại Trung, chuyện này rốt cuộc là chuyện gì? Thân phận của Hàn Kính rốt cuộc là gì, cứ như Dương Húc Huy dấu hắn cùng Kim Tại Trung làm rất nhiều chuyện? Kim Tại Trung vốn nên biết rất ít chuyện của Bang Băng Diễm, tại sao lại dính vào chuyện này, lại còn là người lập kế hoạch? Walid và Hàn Kính có quan hệ gì với nhau? Những người đã chết rốt cuộc có vai trò gì trong câu chuyện? Là liên quan đến Hàn Kính, hay liên quan đến Walid? Những chuyện này Trịnh Duẩn Hạo đều muốn biết.

Hắn muốn gặp Kim Tại Trung, nhất là sau khi đọc cuốn sổ đó. Đã được một tháng rồi, từ sau khi đưa Kim Tại Trung đến Mỹ, hắn chưa từng xa cách Kim Tại Trung trong thời gian dài như vậy.

Trịnh Duẩn Hạo dường như không kiềm chế nổi.

Cửa phòng hội nghị mở ra, mọi người đều nhìn về phía cửa ra vào. Dương Húc Huy ngồi trên xe lăn do Tân Tử Phong đẩy vào, Hà Phương đứng bên cạnh anh. Những thuộc hạ của Dương Húc Huy trong phòng đều láo nháo, những đường chủ đang ngồi đều đứng lên.

“Huy ca, vết thương của người?”

Vết thương của Dương Húc Huy trừ bọn Trịnh Duẩn Hạo, đối với những người khác đều là bí mật, nhìn thấy Dương Húc Huy nằm viện lâu như vậy bây giờ lại ngồi xe lăn, mọi người cũng có chút lo lắng.

“Không sao, qua mười ngày là khỏi.”

Những người khác trong lòng lại cảm thấy tình trạng không tốt như anh nói, nhưng nhìn thấy Hà Phương đứng bên cạnh nên không tỏ ra hoài nghi gì.

“Là ai nói với các người ta bị thương là do Kim thiếu gia làm, là do cậu ta muốn trừ khử ta?”

Lời truyền ra, ngữ khí của Dương Húc Huy vẫn không thay đổi, nhưng ánh mắt sắc lẹm đó khiến đám thuộc hạ đều cúi đầu. Nghe lời của Dương Húc Huy nói giúp cho Kim Tại Trung, mọi người đã biết có thể là họ nhầm. Nhưng những lời buộc tội lúc đó không phải họ cố tình ngấm vào Kim Tại Trung, mà là dưới sự dò hỏi của họ Kim Tại Trung đã phủ định Hàn Kính do cậu giết, nhưng cậu lại thừa nhận cái chết của Hàn Kính có liên quan đến mình. Muốn yêu cầu cậu nói rõ nhưng cậu lại không chịu, lại còn dùng mỹ nhân kế để mị hoặc đại ca họ sau đó bỏ trốn.

“Có biết Hàn ca mà các người kính trọng là người gì không?”

Chuyển mắt nhìn sang phía thuộc hạ của Hàn Kính, Dương Húc Huy làm sao có thể không nhìn thấy một chút không phục trên mặt họ. Không đợi họ trả lời, Dương Húc Huy lại nhìn sáng đường chủ.

“Có thể hơi vô lễ, nhưng ta muốn hỏi, không biết các vị đường chủ có hiểu rõ thuộc hạ của mình thường ngày đều đang làm gì không?”

“Làm những chuyện họ nên làm.”

Một trong những đường chủ tự trả lời câu hỏi của Dương Húc Huy. Trong lòng tuy có chút không thoải mái, nhưng trên mặt lại mang nụ cười.

“Oh, vậy sao?”

Dương Húc Huy cũng cười, quay sang Đặng Dũng và Chí Cương bên cạnh Trịnh Duẩn Hạo.

“A Dũng, A Chí, những thứ nhờ các người lấy đã lấy chưa?”

“Đã đem đến rồi.”

Đặng Dũng đưa chiếc hộp bằng hợp kim cho Dương Húc Huy. Mở khóa mật mã ra, mở chiếc hộp ra từ trong đó lấy ra đĩa, Dương Húc Huy nhìn đám thuộc hạ của mình, nở nụ cười rồi lại quay sang phía Đặng Dũng.

“Bật cho mọi người xem, ta nghĩ mọi người sẽ thích bộ phim điện ảnh này.”

Nhìn thấy những hình ảnh trên màn hình tinh thể lỏng cực to, biểu tình trên mặt Trịnh Duẩn Hạo đã thay đổi. Trừ Dương Húc Huy ra, những người khác đều ngồi thẳng lưng. Hình ảnh đa chiều lúc Hàn Kính vào phòng sách của Kim Tại Trung, những thuộc hạ của Dương Húc Huy và Hàn Kính có lẽ không biết Kim Tại Trung và Hàn Kính đang ở đâu, nhưng Trịnh Duẩn Hạo lại rất rõ, tay đặt trên ghế đã nắm chặt thành nắm đấm.

73. Chương 73

CHƯƠNG 73

Nhìn thấy Hàn Kính đi vào phòng sách của Kim Tại Trung tỏ tình với cậu, biểu tình trên mặt mọi người đều thiên biến vạn hoá, có kinh hãi, khó hiểu, không dám tin... lúc nhìn thấy Hàn Kính hôn Kim Tại Trung, đều không kiềm chế được mà thở ra một hơi kinh ngạc, còn Trịnh Duẩn Hạo dường như không kiềm chế được mà muốn đấm cho Hàn Kính trên màn hình vài cú. Tuy Hàn Kính đã chết, nhưng nhìn thấy anh ta cuối cùng cũng dừng lại cái hành động đó, trong lòng cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm. Còn những lời giải thích tiếp theo của Hàn Kính cũng khiến mọi người tròn tròn mắt, nghe xong lời nói của anh, những thuộc hạ vốn kính trọng anh lại càng kính trọng hơn, cảm thấy anh là một đàn ông dám làm dám chịu. Nhưng những lời tiếp theo lại khiến cho họ cảm thấy mờ mịt, đầu óc choáng váng, sao vàng bay khắp nơi.

Hình ảnh dừng lại. Niềm hạnh phúc trên mặt của Hàn Kính, có thể nhìn thấy rõ ràng, Hàn Kính không nhìn thấy biểu tình của Kim Tại Trung nhưng họ lại nhìn thấy: thất vọng, buồn bã, tội lỗi trộn lẫn với nhau, nhưng lại không có sự hạnh phúc như trên khuôn mặt của Hàn Kính.

Hình ảnh lại chuyển động, trên màn hình hai mươi mấy người chia thành hai đội, đang cãi nhau dữ dội, một lát sau liền động thủ, tình hình rất hỗn loạn. Đợi đến khi nơi đó yên tĩnh lại, đã không còn ai đứng nổi, máu lênh láng khắp nơi.

Hình ảnh đầy máu khiến cho những người ngồi trước màn hình đều nổi da gà, sự khó hiểu từ đầu đã bị sự kinh hãi đánh tan. Kì thực, bọn họ hiểu rõ nhất những trận đấu như thế này đáng sợ và tàn nhẫn như thế nào.

Màn hình không dừng lại, vẫn là đám người nằm dưới đất, sự khủng hoảng do mùi máu tanh bắt đầu lan truyền khắp không gian, trong đám người đã có vài người không chịu đựng được mà cúi đầu hay cup mắt xuống, không dám nhìn nữa.

Đột nhiên một người từ trên xuống dưới đều bị kín bằng vải đen chỉ lộ ra đôi mắt đang đờ Hàn Kính đã hôn mê xuất hiện. Những người bên cạnh khẽ lay những người đang cup mắt hay cúi đầu để họ nhìn lên màn hình.

Không nhìn thấy mặt anh, không ai biết được biểu tình lúc đó, trừ Kim Tại Trung. Nhưng từ chiếc cổ cứng của anh, mọi người cũng đoán ra.

74. Chương 74

CHƯƠNG 74

“Tôi nghĩ anh đã sớm biết kết cục của Hồ Ba. Cung Tuyết Dung là một người phụ nữ tốt, cô ấy không biết thân phận thật của anh, Tiểu Long từng nói nó lớn lên muốn trở thành nghệ sĩ dương cầm thật giỏi, Tiểu Tuyết nói muốn trở thành vũ công bale, hình ảnh lúc nó nhảy trên sân khấu nhất định rất đẹp, còn anh, ở đây, với tôi – anh là người quan trọng chỉ sau anh ấy. Anh là người duy nhất trong số thuộc hạ của anh ấy đối tốt với tôi không phải vì thân phận, quan tâm tôi, lo lắng cho tôi. Nếu như có thể tôi hy vọng có thể

làm bạn của anh cả đời, thật ra từ đầu, tôi chỉ muốn anh tin tôi muốn rời khỏi đây, rời khỏi anh ấy. Anh có vợ lại có hai đứa con, tôi thật không ngờ anh sẽ... yêu tôi, cho đến khi anh hôn tôi, tôi mới biết chuyện đã lệch khỏi quỹ đạo ban đầu, nên chỉ có thể thuận thủy thôi chu*.”

*Thuận thủy thôi chu: Đẩy mái chèo theo dòng nước, có nghĩa là thay đổi cách hành động cho hợp với hoàn cảnh.

Trên mặt Kim Tại Trung mang theo sự hối tiếc, âm thanh rất nhỏ.

“Trong lòng cậu tôi vẫn là người đặc biệt, là người quan trọng đúng không?”

Nhìn Kim Tại Trung, mắt của Hàn Kính mang theo sự kì vọng, Kim Tại Trung nhìn Hàn Kính, gật đầu. Có thể do thời gian nên hiệu lực của thuốc đã giảm đi, Hàn Kính dùng sức nằm thẳng ra, nhắm mắt lại, trên mặt lộ ra nụ cười mãn nguyện.

Nằm như vậy một lúc, Hàn Kính lại mở mắt ra.

“Vậy, hãy giết tôi đi.”

Lần này đổi sang Kim Tại Trung trên mặt lộ ra biểu tình kinh hãi nhìn Hàn Kính một mặt bình tĩnh.

“Cậu cũng biết sau lưng tôi là ai, cũng biết ông ta không phải thứ tốt đẹp gì, nếu như ông ta biết tôi đưa Tuyết Dung rời đi, vì tự bảo vệ ông ta sẽ không thể tha cho tôi, còn liên lụy Tuyết Dung bọn họ không thoát được. Nếu như tôi bỏ đi như vậy, tôi không biết ngày nào bản thân không kiểm chế được, sẽ chạy về mặc cho cậu đồng ý hay không mà đưa cậu rời khỏi hân. Tuy rằng cậu không yêu tôi nhưng ít ra không phải hoàn toàn là giả. Hạnh phúc cũng như thuốc phiện, sau khi nghiện sẽ không thể thoát ra được, tôi đã nghiện mất rồi. Tôi nghĩ cậu cũng từng nghĩ qua sau khi nói rõ, có thể để tôi ở lại, nhưng nếu tôi tiếp tục ở lại thân phận không che giấu được mà bị bại lộ, cho dù hân cùng bọn Dương Húc Huy tin tôi, những người khác cũng sẽ không tin, sớm muộn gì tôi cũng chết trên tay người khác, nên cậu mới để tôi đi đúng không? Còn nếu như tôi chết, đối với cậu, với tôi, với hân, với Tuyết Dung bọn họ đều tốt. Hân sẽ luôn xem tôi là anh em tốt, một anh em có thể dùng mạng bảo vệ người hân yêu, tôi cũng không làm chuyện có lỗi với hân, Tuyết Dung và hai đứa nhỏ cũng sẽ có được sự chăm sóc tốt nhất, như vậy tôi sẽ không quá tội lỗi với bọn họ, cậu cũng sẽ luôn nhớ đến tôi, nhớ đến trừ hân ra còn có một người yêu cậu. Vậy nên hãy giết tôi được không?”

Không biết có thật là hiệu lực của thuốc không quá mạnh, hay là ý chí của Hàn Kính quá mạnh, anh đã đưa tay nắm lấy tay cầm súng của Kim Tại Trung, đưa súng dè trước ngực mình.

“Tôi nghĩ cậu đã an bài tốt, không lâu sau sẽ có người đến, nổ súng đi.”

Kim Tại Trung nhìn Hàn Kính, chỉ lắc đầu, giật khỏi tay của Hàn Kính. Nhìn Kim Tại Trung xoay mặt đi, Hàn Kính lại xoay người, chống người bò dậy, đợi đến khi anh khụy trước mặt Kim Tại Trung, trên trán đã lấm tấm mồ hôi, mũi thở những hơi thở nặng nề. Kim Tại Trung nhìn anh không nói gì, cũng không có hành động gì.

“Cậu nhất định cũng từng nghĩ qua kết cục này, cậu biết như vậy sẽ tốt cho mọi người, cũng là cách tốt nhất. Cho đến bây giờ tôi cũng không hối hận vì đã yêu cậu, cho dù cậu chỉ xem tôi là bạn, nhưng chỉ ít tôi cũng là người quan trọng trong lòng cậu, ít ra trong tim cậu vẫn có vị trí dành cho tôi, tôi đã rất vui.”>

Trước màn hình mọi người đều chú ý lên mặt của Kim Tại Trung và Hàn Kính, đợi Hàn Kính trả lời, ai cũng không chú ý Hàn Kính từ lúc nào đã âm thầm lấy súng từ trong tay Kim Tại Trung. Cho đến khi “Bằng bằng” hai tiếng vang lên khiến cho mọi người đều kinh ngạc.

Hình ảnh dần mờ lại trước mắt mọi người nhìn thấy hôm đó, sau đó trở thành một màu đen. Dương Húc Huy nhìn Trịnh Duẫn Hạo bên cạnh sau đó xoay xe lăn lại, đối mặt với mọi người, không ngạc nhiên nhìn thấy khoé mắt đã đỏ lên của một số người.

Xoay người lại, Trịnh Duẫn Hạo đã trở lại biểu tình ban đầu, lộ ra khuôn mặt vô cảm thường ngày, nhìn đám người mang cảm xúc khác nhau trước mặt.

“Mọi người còn vấn đề gì không?”

“Không có.”

“Vậy vừa nãy các người nhìn thấy gì?”

“Không nhìn thấy gì cả.”

“Tất cả đều trở về đi.”

“Vâng.”

Những người sau khi rời đi từ sợ hãi khôi phục lại, mỗi người đều có ý nghĩ riêng, nhưng đối với Kim Tại Trung đều đã thay đổi cách nhìn, có người bái phục, có người sợ hãi. Từ đoạn phim đã nói lên tất cả, Hàn Kính nói trừ anh ra còn sáu người, còn sau khi Hàn Kính thì trong bang cũng xảy ra những “tai nạn” chết sáu người, tiếp đó là Walid. Đến bây giờ đã rất rõ sáu người đó là cảnh sát chìm, còn Walid chính là người sau lưng Hàn Kính. Những người đó chết rồi khiến người khác nghi ngờ, nhưng lại không tìm được bất kì chứng cứ nào chứng minh đó không phải tai nạn, đặc biệt là cái chết của Walid, chuyện này tuyệt đối không phải trùng hợp! Đây không phải là cách làm việc quen thuộc của Dương Húc Huy, anh không thể đối xử “nhẹ nhàng” như thế với kẻ địch và phản đồ, vậy làm việc này chính là người còn lại, Kim Tại Trung!

Những đường chủ ngoài sợ hãi đối với Kim Tại Trung còn đang tự lo lắng cho bản thân. Những người chết có người là trợ thủ của đường chủ nào đó, thuộc hạ là cảnh sát mà mình không biết, cuối cùng lại để cho người khác trừ khử, vậy bản thân có quan hệ gì với cảnh sát thì không thể nói rõ bằng một, hai câu được. Hiện tại tuy Trịnh Duẫn Hạo không biểu hiện việc muốn tiếp tục điều tra, nhưng không thể nói rằng sau này sẽ không điều tra. Cho dù Trịnh Duẫn Hạo không làm, vậy sau khi Kim Tại Trung trở về thì sao? Cậu ta có khuyên Trịnh Duẫn Hạo tiếp tục điều tra không? Trước đây việc Kim Tại Trung và Dương Húc Huy làm đã được xem là một hành động lớn, nhưng bọn họ không hề hay biết. Tuy rằng bản thân tự rõ sự trong sạch của mình không có quan hệ với cảnh sát, nhưng nếu như Trịnh Duẫn Hạo hay Kim Tại Trung tiếp tục điều tra, điều tra được những chuyện khác thì sao? Trịnh Duẫn Hạo, bọn họ đương nhiên là không dám động vào, còn Kim Tại Trung của hiện tại họ không động nổi và cũng không dám động. Trong lòng họ đang nghĩ về sau tự tìm cách khắc phục, bao che bản thân là tốt nhất.

Còn liên quan đến bức ảnh đó, không ai dám hỏi.

Sau khi đám người đó đi, Trịnh Duẫn Hạo cũng để Đào Chí Cương và Đặng Dũng trở về. Dương Húc Huy gạt đầu với Tân Tử Phong đang nhìn mình, cho anh ta cũng trở về. Nhìn thấy cửa đóng lại Dương Húc Huy mới quay sang Trịnh Duẫn Hạo lần nữa.

“Ở đây còn một số thứ, anh cảm thấy nên để cậu xem thì tốt hơn.”

“Phiền cậu giúp giùm” Dương Húc Huy vừa nói vừa nghiêng đầu nhìn Hạ Phương, trong tay đưa ra một chiếc đĩa khác.

Vẫn là phòng sách của Kim Tại Trung.

Đoạn phim này rất ngắn, sau khi hình ảnh dừng lại Dương Húc Huy quay sang nhìn Trịnh Duẫn Hạo đang mang biểu tình phức tạp.

“Lần đó ở nhà kính, cậu ấy cũng như vậy.”

Nên anh mới có tin tưởng với Kim Tại Trung, sau khi cậu ấy nói ra điều kiện mới đồng ý hợp tác cùng cậu ta. Nhưng lúc đó anh không tin tưởng Kim Tại Trung như vậy, liền dùng thân phận đặc biệt của mình “theo dõi” Kim Tại Trung, nên mới có những đoạn phim này. Nhưng những thứ này anh không cần nói với Trịnh Duẫn Hạo, vì Trịnh Duẫn Hạo chắc chắn sẽ hiểu.

Không tiếp lời, Trịnh Duẫn Hạo chỉ nhìn màn hình lại sáng lên.

75. Chương 75

CHƯƠNG 75

Walid cười rồi nói, Kim Tại Trung mới nở nụ cười, khoé mắt mang theo phong tình và xuân quang đó, khiến cho yết hầu của Walid khê lên xuống.

“Như vậy có phải nên uống một ly chúc cho chúng ta hợp tác vui vẻ?”

Kim Tại Trung vừa nói vừa rót hai ly rượu vang, đưa một ly lên cho Walid lộ ra vẻ mời gọi. Walid thu lại ánh mắt đặt trước ngực của Kim Tại Trung, nhìn cậu, nhưng lại không nâng cái ly còn lại trên bàn lên.

“Sao rồi, sợ tôi giở trò sao? Anh là đối tác của tôi.”

Kéo khoé môi lên, trong mắt Kim Tại Trung lộ ra vẻ xem thường, ngửa đầu uống hết rượu trong ly, sau khi đặt ly xuống nhìn Walid.

“Tôi muốn nghỉ ngơi, anh dường như nên về rồi Samak tiên sinh.”

“Chúng ta đã đạt được thỏa thuận, tôi cảm thấy mình nên tìm hiểu nhau hơn, như vậy hợp tác mới tốt đúng không? Còn muốn hiểu đối phương thì nên tiếp xúc nhiều, cậu nói có phải không?”

Sau khi nâng ly trên bàn lên uống cạn, Walid vừa cười vừa nở nụ cười quyến rũ của một người đàn ông. Thân thể của Kim Tại Trung dựa vào sofa, đầu nghiêng sang vai phải của bản thân, nâng chân lên, đưa tay trái lên nhìn ngắm năm ngón tay của mình.

“Chúng ta chỉ cần biết đối phương bước tiếp theo sẽ làm gì, còn phải hiểu gì nữa?”

Đặt ly rượu xuống, Walid đứng dậy, đi đến bên Kim Tại Trung ngồi xuống, ánh mắt từ đôi chân của Kim Tại Trung từ từ lướt lên khuôn mặt thanh tú của cậu.

“Mọi phương diện đều phải hiểu nhau, không phải sao?”

Kim Tại Trung nghiêng đầu nhìn Walid, không nói gì. Walid nghiêng người, gần hôn lên môi của Tại Trung, cậu một tay đặt trên môi Walid, chặn nụ hôn của hắn ta lại, vẫn không nói gì. Nhìn thấy ánh mắt phong tình của Kim Tại Trung, Walid lấy tay của Kim Tại Trung trên môi mình ra, giữ lấy ngón tay cậu bắt đầu cẩn nhẹ. Kim Tại Trung cười, rút tay lại, nghiêng người đến bên tai Walid.

“Có biết trong bóng tối cảm giác của con người đặc biệt hấp dẫn không?”

Nói xong kéo đai áo của mình xuống, đưa lên đầu Walid, bịt chặt mắt của ông ta. Mất đi thị giác, Walid không nhìn thấy gì, sau khi kéo đai áo ra, áo choàng của Kim Tại Trung không tuột, vẫn như trước kín kín hở hở lộ ra thân thể tuyệt mỹ của cậu. Nhẹ nhàng đi đến trước mặt Walid kéo ông ta đứng dậy, đi đến trước chiếc giường gần đó, Kim Tại Trung nhẹ nhàng đẩy Walid xuống giường, bản thân cũng đưa một chân ngồi trên giường cạnh Walid, cúi người sát bên tai ông ta, nhẹ nhàng thở hơi, ngón tay trở từ yết hầu từ từ trượt xuống, mở chiếc cúc thứ nhất.

“Đừng gấp mà tháo khăn bịt mắt ra đây.”

Chính vào lúc Trịnh Duẫn Hạo cắn chặt răng, nắm đấm sắp không kìm chế được, thì trong màn hình đột nhiên xuất hiện hai người: người mặc đồ đen mà hắn quen thuộc cùng một người là Thường Gia Nghị ăn mặc như Kim Tại Trung bị hắc y nhân bịt mắt đưa tới.

Kim Tại Trung đứng dậy, người áo đen dẫn Thường Gia Nghị đến bên giường. Kéo mảnh vải che mắt Thường Gia Nghị xuống, người áo đen khê đẩy, Thường Gia Nghị liền ngã vào trong lòng Walid, người cảm thấy Kim Tại Trung rời đi nên vừa ngồi dậy. Ôm lấy người trong lòng, Walid liền kéo vải che mắt xuống, nằm xuống giường.”

“Cậu thật khiến người ta ngạc nhiên cùng bất ngờ!”

Thường Gia Nghị trong lòng Walid mở mắt ra, nở nụ cười quyến rũ với Walid. Walid sau khi cười mắng một câu “yêu tinh” liền lật người lại đè người trong lòng xuống giường.

Kim Tại Trung đứng cách đó không xa nhận lấy từ người áo đen một gói hình vuông, nhẹ nhàng chà lên ngón tay vừa bị cắn xong, rồi vừa đưa lại cho người áo đen vừa nhét đai áo lên. Người áo đen nhận lấy gói đồ, đưa tay đánh vào gáy của Kim Tại Trung, đỡ lấy trước khi cậu ngã xuống, bế cậu và cầm chai rượu vang

đó rời đi. Còn trong phòng hai người đang nóng bỏng trên giường, dường như không cảnh giác với những chuyện xảy ra bên cạnh.>

Hình ảnh sau khi Kim Tại Trung rời đi liền chuyển thành màu đen.

Trịnh Duẫn Hạo xoay người nhìn Dương Húc Huy, hẳn có quá nhiều câu hỏi cần Dương Húc Huy giải đáp.

Nếu như cái chết của Walid là do Kim Tại Trung đã bỏ gì đó trong bình rượu, vậy Kim Tại Trung cũng uống tại sao lại không xảy ra chuyện gì? Còn Thường Gia Nghị lại là chuyện gì? Sau khi Walid chết, hẳn gặp qua Thường Gia Nghị, không phát hiện ra chuyện gì bất thường. Còn đương nhiên, lúc này hẳn thấy trong màn hình Thường Gia Nghị cũng như Walid, đều không bình thường.

“Thứ Kim thiếu gia bỏ trong rượu gọi là “Mị Mộng”, được lấy từ một người bạn. Đó là một loại thuốc tạo ảo giác, nó có thể khơi dậy dự vọng đen tối nhất trong lòng con người. Nguyên nhân tạo ra nó là để những người có nguyện vọng chưa thực hiện được có thể mơ giấc mơ thành hiện thực, nên thuốc vốn đối với cơ thể người không gây hại, còn khuyết điểm duy nhất cũng như lớn nhất của nó chính là, sau khi dùng xong không được cử động mạnh, nếu không sẽ chết. Khi hiệu lực của thuốc mà qua đi, thuốc sẽ hoá thành nước chảy vào trong người, bất luận dùng máy móc gì vẫn không thể tìm ra. Kim thiếu gia không có chuyện gì, là do cậu ta giữ vững tâm lý và ý chí luôn tỉnh táo. Vết xăm trên xương quai đòn của cậu ấy nhìn không thấy cũng nhờ tay nghề của bạn cậu ấy. Còn sáu người đó, ý của cậu ấy là cho họ một ít cảnh cáo, để họ rời đi. Nhưng lúc đó cậu ấy rời đi, còn một ít thuốc trong tay anh...”

Cố gắng giải thích rõ ràng một cách đơn giản, Dương Húc Huy nhìn nhìn Trịnh Duẫn Hạo không có phản ứng gì, cũng không mở miệng nói. Chuyển ánh nhìn ra khỏi khuôn mặt của Dương Húc Huy, Trịnh Duẫn Hạo nghiêng đầu.

Chẳng trách, chẳng trách Walid lại nhìn nhầm Thường Gia Nghị thành Kim Tại Trung, còn Thường Gia Nghị hôm đó ở cục cảnh sát khai khẩu cung, nói đêm đó là Walid hẹn y đến đó, bọn họ trước đó đã gặp nhau trong phòng đó vài lần, Walid cũng tặng y một số thứ có giá trị. Còn những người khác, cách làm của hẳn cũng sẽ giống Dương Húc Huy, không để họ còn mạng, nếu không người gặp nguy hiểm sẽ là bản thân.

“Hạ Phương, anh đưa A Huy về nghỉ ngơi, tôi muốn ở một mình.”

“Vâng.”

“Đợi chút, vẫn còn một chuyện, ngày mai cậu ấy sẽ theo Tiểu Kiệt về Trung Quốc. Cậu cũng rõ, Tạ Cát Phi luôn đợi cậu ấy.”

Dương Húc Huy nói xong liền ra hiệu cho Hạ Phương, để anh đẩy bản thân ra ngoài.

Tiếp theo nên làm gì, là do bản thân Trịnh Duẫn Hạo quyết định, anh nói nhiều cũng vô ích. Lời cuối cùng không phải để kích Trịnh Duẫn Hạo, chỉ là để nhắc nhở hẳn, tuy rằng bây giờ Kim Tại Trung yêu hẳn, nhưng khi cậu về Trung Quốc, Tạ Cát Phi không chịu bỏ cuộc, có thể cậu sẽ vì cảm thấy có lỗi mà quay lại với Tạ Cát Phi.

Nhìn cánh cửa đóng lại, lưng của Trịnh Duẫn Hạo mới thả lỏng ra.

Tình yêu của Kim Tại Trung, đối với hẳn mà nói luôn là một thứ quý hiếm, hẳn luôn khao khát mà không có được lại càng không muốn buông tay. Lúc vừa ý thức được bản thân thích Kim Tại Trung, hẳn rất vui, trong lòng không hề chần chừ hay mâu thuẫn, hóa ra cảm giác thích một người là vui vẻ hạnh phúc như vậy, nên hẳn để Đặng Dũng đưa cậu đến bên mình. Cho đến khi từ Mỹ trở về Trung Quốc, lần đầu tiên không chịu được đau khổ, hẳn mới biết bản thân đối với Kim Tại Trung không chỉ là thích nữa, hẳn yêu cậu. Còn hẳn phát hiện Kim Tại Trung dường như cũng thích mình, liền đưa Kim Tại Trung từ Trung Quốc sang Mỹ, nên mới nói với cậu những lời bộc bạch đó, nhưng Kim Tại Trung lại nói với hẳn người cậu yêu là Tạ Cát Phi, là người con gái đó. Hẳn không biết cảm giác của mình lúc đó phải dùng từ gì hình dung, hẳn chỉ cảm thấy như giữa mùa đông lạnh bị tạt một xô nước đá, khiến cho cả thân thể lạnh cóng, như có người đang dùng gì đó không ngừng đánh vào ngực hẳn, khiến cho trái tim trong ***g ngực đau nhói. Có lúc hẳn nghĩ, nếu như Kim Tại Trung không thích mình, vậy thì thôi, nhưng vừa nghĩ như vậy, trái tim đã đau đến tê tái lại càng đau hơn, hẳn biết bản thân dù thế nào cũng không thể buông Kim Tại Trung ra. Hẳn giận dữ, hẳn ghen tị, hẳn muốn một súng kết liễu cô gái đó! Nhưng hẳn biết nếu hẳn giết Tạ Cát Phi, như vậy Kim Tại

Trung có thể mãi mãi cũng không thích mình, còn hận bản thân mình cả đời, nên hắn mới cho người dùng những biện pháp trẻ con mà bản thân hắn còn xem thường, muốn đuổi cô gái đó tránh xa cậu. Đến sau cùng Kim Tại Trung vì chuyện của Hồ Ba mà tìm mình, nhìn thấy cậu lo lắng, hắn rất vui, cảm thấy cậu có chút ít thích bản thân, có lẽ chỉ là do cậu không phát hiện ra. Nhưng cậu lại đưa ra điều kiện kết thúc quan hệ với hắn, cũng từ lúc đó hắn quyết định, bất luận dùng thủ đoạn gì hắn cũng phải giữ Kim Tại Trung bên người, cho dù chỉ là cơ thể cậu. Cho nên cuối cùng hắn đã gỡ thủ đoạn, đưa Kim Tại Trung đến Mỹ.

Hắn muốn Kim Tại Trung thích hắn, yêu hắn, nhưng lại không biết phải làm cách nào. Hắn nhớ câu lúc nhỏ mẹ hắn nói, nhớ hắn từng hỏi mẹ, tại sao lại lấy ba, mẹ luôn nói vì ba đối với mẹ rất dịu dàng, bà mới yêu ba và lấy ba. Nên hắn kiểm chế tính tình của mình, đối với Kim Tại Trung hết sức dịu dàng. Vì trong lòng thích Kim Tại Trung, nên luôn không kiểm chế được muốn làm những hành động thân mật giữa người tình với cậu, nên hắn luôn lén đợi sau khi cậu ngủ đặt lên trán cậu nụ hôn của mình, gọi tên của cậu. Lần đó không kiểm chế được mà hôn lên trán của Kim Tại Trung khi cậu tỉnh táo, lúc môi chạm lên trán Kim Tại Trung trong lòng hắn thực sự rất lo sợ, sợ Kim Tại Trung đẩy hắn ra, sợ cậu dùng ánh mắt kinh tởm nhìn hắn. Nhưng Kim Tại Trung không có, chỉ cười với hắn, hôm đó khiến hắn chìm trong sự ngọt ngào vui vẻ.

Từng thăng trầm của Kim Tại Trung, cũng khiến hắn quay cuồng, lúc Kim Tại Trung nhìn hắn lộ ra sự lo lắng, nói những lời quan tâm, lúc hắn cảm thấy dường như Kim Tại Trung đã hơi thích hắn, thì Kim Tại Trung lại kéo giãn khoảng cách, đứng từ xa. Hắn rất rõ không thể xem những phản ứng trên cơ thể Kim Tại Trung như cậu thích mình, hắn hiểu rõ hơn ai hết không có tình yêu vẫn có thể quan hệ, nên hắn không dám nghĩ mọi chuyện như vậy, thậm chí còn tự đưa ra tính toán xấu nhất: Kim Tại Trung thân cận với mình chỉ để vô hiệu hóa bản thân, sau đó tìm cơ hội thoát khỏi mình. Nên sau khi Hàn Kính chết, cậu bỏ đi, lúc vừa nghe tin hắn chỉ có một ý nghĩ: quả nhiên là vậy! Mục đích của cậu ta quả nhiên là tránh xa mình ra! Sau đó liền đau khắp lục phủ ngũ tạng rồi lan toả tứ chi. Rồi trong lòng liền có một ý nghĩ khác: cho dù đào đất ba thước hắn cũng sẽ tìm Kim Tại Trung về, nhốt lại! Cho dù cậu trở thành xác chết biết đi hắn cũng không buông cậu ra!

Vậy nên lúc biết Kim Tại Trung thích hắn, không ai có thể hiểu được hắn vui vẻ và kích động như thế nào. Nếu như là trước đây hắn nhất định sẽ bất chấp tất cả chạy thẳng đến chỗ của Kim Tại Trung, đón cậu về. Nhưng lúc biết được mọi chuyện, bây giờ hắn không có cách nào xõng đến đó.

Lúc Kim Tại Trung vì mất đi một người bạn quan trọng mà đau khổ, hắn đã làm gì? Hắn không thực hiện lời hứa, đi tìm người khác, ép cho Kim Tại Trung bỏ đi. Lúc Kim Tại Trung vì hắn mà giao dịch với lão hồ ly Walid, cuối cùng giết ông ta, kiệt sức trở về, hắn lại làm gì? Quản thúc, không cho người đưa cơm, còn cưỡng bức! Sau đó lúc có người hỏi cung cậu, trong lòng tuy tin cậu, nhưng vẫn mở to mắt nhìn người khác tổn thương cậu.

Hắn không có cách tha lỗi cho bản thân, còn Kim Tại Trung? Cậu có tha lỗi cho hắn, tiếp tục ở bên hắn hay không?

Trịnh Duẫn Hạo chống tay lên bàn, áp lên mặt, nhắm mắt lại.

.

.

.

Thu thập một số hành lý, động tác của Kim Tại Trung chậm lại, không lâu sau không động tĩnh gì, ánh mắt phóng ra xa.

“Anh Tại Trung.”

Ôm một đồng hồ linh tinh đi vào, Đường Hữu Kiệt gọi một tiếng kéo Kim Tại Trung trở về. Xoay người nhìn Đường Hữu Kiệt, Kim Tại Trung kéo khoé môi nở nụ cười.

“Sao rồi, không đựng vừa nữa à?”

“Dạ, đều là đem cho sư phụ.”

Đường Hữu Kiệt nghiêng đầu, cười hơi ngô ngố. Nhóc tưởng sư phụ giống như cậu sao, thích chơi những thứ này.

Kim Tại Trung trong lòng nghĩ nhưng lại không nói ra, chỉ cảm thấy Hữu Kiệt mười chín tuổi, quả nhiên là một đứa trẻ, đơn thuần lại đáng yêu. Lấy từng thứ một trong tay Đường Hữu Kiệt bỏ vào trong vali của mình. Vừa đặt đồ vào trong vali, bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, hai người dừng lại cùng nhìn nhau, không ai cử động.

Căn nhà bây giờ cậu ở xây theo phong cách của làng quê Trung Quốc: tường viền cao, cổng không to không nhỏ, sau đó là một khu vườn nhỏ, trong vườn có hai ba cây ăn quả, sau đó là căn nhà ở.

Bọn họ ở đây không quen biết ai, mà người quen biết có đến cũng sẽ không gõ cửa. Nhưng cũng không thể là kẻ địch, nếu là kẻ địch thì không thể “lễ phép” như vậy. Nghe một lúc, tiếng gõ cửa không hề dừng lại, biểu thị người bên ngoài có lòng nhẫn nại khá lớn, Đường Hữu Kiệt cử động trước.

“Tại Trung, anh cứ đợi trong này, em đi xem xem.”

Kim Tại Trung không nói gì, chỉ gật đầu. Lúc chưa xác định hoàn toàn người bên ngoài có bất kì khả năng uy hiếp họ hay không, họ nhất định phải phòng bị.

Đi ra ngoài cửa, Đường Hữu Kiệt mang đôi giày vải mà thằng bé thích, như một con mèo nhẹ nhàng tiến gần đến cánh cổng. Từ khe cửa không lớn nhìn rõ người bên ngoài, trong mắt liền lộ ra lộ khí, mang khuôn mặt lạnh lùng mở một nửa cánh cửa, sau đó lại đưa đầu ra ngoài.

Trịnh Duẫn Hạo không biết thằng bé, nhưng thằng bé biết Trịnh Duẫn Hạo. Nhìn cánh cửa mở ra lại bị chặn lại, Trịnh Duẫn Hạo buông tay đang gõ cửa xuống, chỉ nhìn người chặn trước cửa, không nói gì, trong lòng chỉ đoán, người này nhất định là người bảo vệ Kim Tại Trung.

“Anh đến đây làm gì?”

Ngữ khí nói chuyện của Đường Hữu Kiệt không thân thiện. Trịnh Duẫn Hạo cảm thấy được người này không thích hắn, nhưng đối với hắn cũng không quan trọng, dù gì hắn cũng không để tâm đến người này, người hắn muốn tìm không phải cậu ta mà là người ở cùng cậu ta.

76. Chương 76

CHƯƠNG 76

Trong lòng Trịnh Duẫn Hạo rất muốn gặp Kim Tại Trung, mặc kệ Đường Hữu Kiệt, muốn đẩy thằng bé ra mà đi vào. Đường Hữu Kiệt không có ý định cho hắn vào, đứng chặn ở cửa. Lực đẩy của Trịnh Duẫn Hạo cũng không nhẹ, nhưng Đường Hữu Kiệt lại không động đây, đẩy lại một cái, ngược lại Trịnh Duẫn Hạo lại phải lùi về sau vài bước. Nhìn ánh mắt khiêu khích của Đường Hữu Kiệt, Trịnh Duẫn Hạo lại bước lên trước, dùng lực thật. Cứ như vậy Trịnh Duẫn Hạo muốn vào, Đường Hữu Kiệt không cho, hai người cứ đẩy qua đẩy lại, thế là bắt đầu đánh nhau, khó mà tách ra được.

Trịnh Duẫn Hạo trong lòng thầm ngạc nhiên, võ thuật của người này chỉ e là còn cao hơn hắn, nhưng hôm nay bất luận thế nào hắn cũng phải vào trong.

“Tiểu Kiệt là ai đến thế?”

Tiếng gọi của Kim Tại Trung khiến cho Đường Hữu Kiệt khựng lại, liền để cho Trịnh Duẫn Hạo đưa một chân vào nhà, nhưng rất nhanh bị thằng bé đẩy ra, tức thì đóng cánh cửa lại, không ngờ Trịnh Duẫn Hạo lại đưa tay vào. Trong thời gian không đến ba giây Kim Tại Trung đã nhìn rõ người đến là ai. Thấy bàn tay kẹp trên cửa, trong lòng Kim Tại Trung liền khẩn trương.

“Tiểu Kiệt, mở cửa!”

Đường Hữu Kiệt nhìn Kim Tại Trung, lại nhìn cửa, một lát sau mới không cam tâm mở cửa ra, trở về bên cạnh Kim Tại Trung. Nghe thấy lời của Kim Tại Trung, cảm thấy lực đạo trên cánh cửa không còn, Trịnh Duẫn Hạo liền đẩy cửa đi vào. Nhưng đi vào vài bước lại dừng lại, nhìn Kim Tại Trung cách đó một đoạn.

Trịnh Duẫn Hạo muốn nói gì nhưng lại không biết phải nói gì, suy nghĩ nửa ngày vẫn không lên tiếng, chỉ nhìn Kim Tại Trung như vậy, dường như quên mất cái đau trên bàn tay bị kẹp.

“Anh đón em trở về.”

Được nửa ngày, Trịnh Duẫn Hạo mới mở miệng nói câu đó. Kim Tại Trung khựng lại một chút, sau đó khoé môi khẽ kéo lên.

“Em... đi lấy hành lý, đã thu dọn xong rồi.”

Nói xong Kim Tại Trung xoay người đi vào nhà, Đường Hữu Kiệt mất một lúc mới hiểu rằng ý của Kim Tại Trung là theo Trịnh Duẫn Hạo trở về, liền xoay người đi vào. Nghe thấy đáp án của Kim Tại Trung, trong lòng Duẫn Hạo vô cùng vui vẻ, nhưng trên mặt không thể hiện nhiều, cũng không biết tiếp theo nên làm gì, chỉ có thể đứng đợi tại chỗ.

“Anh Tại Trung, anh muốn theo hần trở về sao?”

Vừa vào nhà, Đường Hữu Kiệt liền đứng trước mặt Kim Tại Trung đang thu dọn hành lý.

“Ừ.”

“Anh tại sao lại dễ dàng tha lỗi cho hần như vậy, theo hần trở về! Hần ngay cả câu “xin lỗi” cũng không nói, đến cả chữ ‘Xin’ cũng không có!”

“Nhưng anh ấy đã nói là “đón”, chứ không phải là “đưa”.”

Kim Tại Trung cười nhẹ. Nhìn nụ cười trên gương mặt của Kim Tại Trung, Đường Hữu Kiệt giận dỗi ngồi bên giường.

Nó đi học không nhiều, lúc đi học thành tích cũng tầm tạm, nó không biết “đón” và “đưa” có khác biệt gì. Nó chỉ cảm thấy giận, cảm thấy tên Trịnh Duẫn Hạo không nên dễ dàng có được sự tha lỗi của Kim Tại Trung, mặc kệ hần, nên cho hần chịu khổ một chút!

“Vậy anh không cần theo hần về gấp như vậy! Chí ít cũng phải để hần đợi ba hay năm tiếng đồng hồ, dù gì chúng ta cũng không gấp.”

“Không được, không nên để anh ấy ở bên ngoài quá lâu, rất nguy hiểm. Còn nữa, anh đã đáp ứng A Huy, chỉ cần anh ấy đến đón anh, anh sẽ theo anh ấy trở về.”

Trừ Trịnh Duẫn Hạo ra không còn ai khác, trên xe cũng không có Đặng Dũng hay Đào Chí Cường, chỉ có một mình Trịnh Duẫn Hạo đến. Còn Dương Húc Huy nói qua, lúc hần một mình rất ít người có thể khiến hần bị thương, nhưng cậu vẫn lo, “rất ít” không có nghĩa là không có, lại nói ở đây còn có người không có thân thủ là cậu.

“Anh cứ vì hần mà lo lắng! Dù gì em chỉ biết là hần ăn hiếp anh, anh cứ giúp hần. Anh thật là...”

Đường Hữu Kiệt trong lòng vẫn không thoải mái, nhớ đến vết thương trên người Kim Tại Trung lúc đó, là tức đến nỗi muốn xé nát cái giường ra. Kim Tại Trung chỉ ôn nhu cười, buông hành lý ra, xoa xoa đầu của nó.

“Tiểu Kiệt, em còn nhỏ đợi đến khi em lớn lên...”

“Em còn nữa tháng nữa là mười chín rồi, không phải trẻ con!”

Đường Hữu Kiệt đỏ mặt cãi lại. Kim Tại Trung cũng không tranh cãi với nó, vẫn chỉ cười.

“Đợi đến khi có người mình thích rồi em sẽ rõ.”

Đường Hữu Kiệt lần này không đáp lại, chỉ ngược đầu nhìn Kim Tại Trung.

“Em cảm thấy anh ấy nợ anh, phải bồi thường đúng không?”

Gật đầu, Đường Hữu Kiệt cảm thấy trong mắt Kim Tại Trung mang theo nét cười ôn nhu, trong đó còn thứ gì đó mà nó không hiểu.

“Nên anh phải về bên anh ấy, anh ấy mới có thể bồi thường cho anh. Anh biết bản thân muốn gì, anh sẽ để cho anh ấy từ từ bồi thường cho mình.”

Đường Hữu Kiệt cảm thấy lời của Kim Tại Trung nó chỉ hiểu một nửa, nó vẫn luôn cảm thấy Kim Tại Trung vô cùng thông minh, dùng lời của sư phụ nó thì là thường nói những lời nó không hiểu cho lắm lại giống như những lời rất có đạo lý.

“Vậy em bây giờ theo anh đi, hay đợi chuyến bay ngày mai tự trở về Trung Quốc?”

“Em không trở về. Nếu như lần này em một mình trở về, sư phụ nhất định còn lâu mới cho em ra ngoài chơi. Còn nữa, anh trai vốn muốn để em theo anh học một số thứ.”

Không nói nhiều, Kim Tại Trung cười, mang hành lý ra ngoài. Đường Hữu Kiệt cũng chỉ có thể bất mãn đeo túi của mình, kéo theo hành lý theo Kim Tại Trung lên xe của Trịnh Duẩn Hạo.

Xe trên đường lái trở về, trên xe vẫn luôn im lặng, không ai nói gì, ngay cả nhạc cũng không bật. Kim Tại Trung vẫn luôn quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, đột nhiên xoay đầu, mở miệng nói.

“Có thể dừng lại không?”

Trịnh Duẩn Hạo đưa mắt lên, nhìn vào mắt của Kim Tại Trung qua kính chiếu hậu sau đó thì rời ánh mắt đi, khẽ đáp lại, liền tìm một nơi có thể đậu mà dừng xe lại. Kim Tại Trung lại xoay đầu sang Đường Hữu Kiệt, còn Đường Hữu Kiệt lại mang vẻ nghi hoặc nhìn cậu.

“Tiểu Kiệt, em có thể lái xe đúng không?”

“Vâng ạ.”

Đường Hữu Kiệt không hiểu tại sao Kim Tại Trung lại hỏi nó cái này, mở to mắt nhìn Kim Tại Trung.

“Em đi lái xe được không?”

“Tại sao?”

Bị Đường Hữu Kiệt hỏi như vậy, Kim Tại Trung thấy ngại, đưa mắt nhìn Trịnh Duẩn Hạo ngồi ghế trước, sau đó lại cố tình dùng ánh mắt rồi chỉ chỉ tay trái của mình. Đường Hữu Kiệt hiểu ra, nhưng không vui vẻ.

“Hắn chẳng qua chỉ là kẹp trúng tay, lái xe một chút thì đã sao, anh chỉ biết đau lòng vì hắn! Em không lái.”

Miệng nói không đồng ý, nghiêng đầu ngồi một lát đã mở cửa xe. đi đến phía trước, nhìn Trịnh Duẩn Hạo đang ngồi bất động bên trong, Đường Hữu Kiệt không khách khí gõ cửa sổ. Có lẽ thật sự là bất cần, Đường Hữu Kiệt chưa thấy qua sự tuyệt tình của Trịnh Duẩn Hạo nên không sợ hắn. Tuy nó cũng biết trên người Trịnh Duẩn Hạo có khí chất khác người thường, luôn khiến cho người khác cảm thấy áp bức.

Còn Trịnh Duẩn Hạo sau câu đó của Kim Tại Trung, chỉ nhìn chằm chằm vào tay bị thương của hắn mà thả hồn, do đó khi Đường Hữu Kiệt đứng bên ngoài gõ cửa sổ hắn mới hồi thần trở lại, đẩy cửa đi xuống xe. Đợi đến khi Trịnh Duẩn Hạo một lần nữa mở cửa ra, Kim Tại Trung đã bị người ta nói trúng tim đen nên xấu hổ quay đầu nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Xe chạy được một lát, Kim Tại Trung cảm thấy cánh tay đặt bên đùi bị một bàn tay khác nắm lấy, cơ thể khẽ chấn động, không quay đầu lại, chỉ nhẹ nhàng nắm lại bàn tay đó. Còn hồi đáp nho nhỏ này, khiến cho cánh tay đó bị nắm chặt hơn, chặt đến nỗi khiến cậu hơi đau. Cũng vào lúc đó Tại Trung phát hiện bàn tay nắm lấy tay mình là cánh tay bị thương của Duẩn Hạo. Nhưng cậu biết, bây giờ dù cho có lý do gì cậu cũng không thể rút tay lại. Lén tăng lực nắm lấy, ánh mắt của Kim Tại Trung nhìn ra ngoài cửa sổ mang theo ý cười. Còn Trịnh Duẩn Hạo đang cách Kim Tại Trung không xa, sau khi được Kim Tại Trung đáp lại, cơ thể thả lỏng nhưng tay nắm chặt hơn, đã quên mất vết thương trên tay, kéo khoé môi lên nhưng cũng không nhìn người bên cạnh.

Xe cuối cùng cũng dừng lại, Trịnh Duẩn Hạo buông tay Kim Tại Trung ra xuống xe, đứng bên cửa đợi đến khi Tại Trung xuống xe mới cùng cậu đi vào trong nhà, Đường Hữu Kiệt theo sau hai người, quan sát nơi này.

Chỗ này nó đến vài lần, nhưng lần nào cũng không có thời gian xem xét kỹ. Nhìn thấy đám người đứng hai bên đường, Kim Tại Trung không cảm thấy ngạc nhiên. Trịnh Duẩn Hạo khôi phục lại biểu tình thường ngày, cũng không quên nhìn bọn họ một cái.

Cậu dĩ nhiên biết họ tại sao lại ở đây, nếu không họ cũng không được vào đây.

“Đại ca, Kim thiếu gia.”

Nhìn đám người chặn giữa đường, Trịnh Duẩn Hạo vẫn giữ biểu tình ban nãy, không nói gì. Kim Tại Trung lại lần đầu tiên lộ ra thái độ của người bề trên nhìn đám người trước mặt, nhưng cũng không phải là làm cao. Đường Hữu Kiệt trước đây luôn thẳng thẳng lại khép nép hơn.

“Trước đây trách sai Kim thiếu gia, nên hôm nay anh em chúng tôi đặc biệt đến đây tạ lỗi với Kim thiếu gia.”

Hôm nay người nói chuyện cũng là người cầm tấm hình hôm đó, ngữ khí thay đổi một chút, nói xong cúi đầu xuống, những người khác cũng theo người đó cúi đầu. Trên đạo này, cúi đầu với người khác là phải mang theo vào dũng khí và tự tôn. Tuy hôm nay tạ lỗi nhưng nguyên nhân cũng có một nửa vì Trịnh Duẩn Hạo, còn một nửa là xuất phát từ trong lòng: nam tử hán đại trượng phu, dám làm dám chịu.

“Đại ca, Kim thiếu gia, trước đây hiểu lầm là lỗi của bọn em, nhưng...”

Một vị đường chủ hôm đó được xem là “người giúp đỡ” lúc nhìn thấy Kim Tại Trung không có phản ứng tuy vậy tình trạng đã trở nên khẩn trương, mở miệng muốn xin xỏ giúp những người khác, nhưng lời chưa nói xong đã bị Kim Tại Trung đưa tay lên ngăn lại. Kim Tại Trung nhìn vị đường chủ mang nụ cười hối lỗi, mở miệng nói.

“Liên quan đến việc đó, mọi người đều trúng kế của người cố tình gây chuyện, có phản ứng đó cũng là do trung thành, nên chuyện lần này tôi không muốn kéo dài nữa, tránh làm vừa ý người nào đó, không biết mọi người cảm thấy như thế nào?”

Lời nói của Kim Tại Trung là đã nể mặt của họ. Nhưng lúc cậu nói đã nhấn mạnh “chuyện lần này”, khiến họ hiểu được Kim Tại Trung không phải là người dễ chọc, chỉ là chuyện lần này không tính toán. Kim Tại Trung hiểu, ở thế giới này không có bao người là hiền lành, một khi uy hiếp đến cuộc sống của bọn họ hay chặn đường họ, bọn họ sẽ vì cái lợi của bản thân mà bất chấp tất cả loại bỏ những điều gây bất lợi cho mình. Nên trước mặt những người này không thể yếu đuối, người hiền sẽ bị người khác chèn ép, ngựa lành sẽ bị người ta cưỡi lên, đó cũng chính là quy luật của thế giới này.

Nhưng chuyện này Kim Tại Trung không biết, cậu chỉ biết Dương Húc Huy đã “nói rõ” với những người này, chứng minh sự trong sạch của cậu, nhưng không biết Dương Húc Huy cho họ xem những thứ mà anh đã lén quay lại, nên bây giờ những người này đối với cậu đã có chút kính phục, nể trọng sự tài trí của cậu.

“Cảm tạ Kim thiếu gia đại lượng!”

Kim Tại Trung đã nói đến thế, những người khác cũng không nói gì nữa. Tuy họ đã sớm nghĩ ra nhiều trường hợp khác nhau, Kim Tại Trung sẽ không làm khó họ, nhưng cũng không ngờ Kim Tại Trung dễ dàng bỏ qua như vậy.

Không nói gì nữa, Kim Tại Trung chỉ nhìn Trịnh Duẩn Hạo bên cạnh. Duẩn Hạo từ đầu đến cuối đều không nói gì, chỉ là sau khi Kim Tại Trung nhìn hắn, hắn mới liếc đám người kia một cái, đám người tự động đứng sang hai bên, nhường bước. Mặc kệ họ, hai người chậm rãi bước vào nhà, Đường Hữu Kiệt theo sau họ, mặc kệ ánh mắt của đám người đó, tiếp tục nhìn đông nhìn tây thám thính.

“Đại ca, Kim thiếu gia.”

Đặng Dũng cùng Đào Chí Cương đã sớm đứng bên cửa, ngay cả Dương Húc Huy đang nằm viện cũng ở đây. Đáp lại mọi người, Kim Tại Trung quay sang Dương Húc Huy, chưa kịp mở miệng liền bị Đường Hữu Kiệt đang ngoan ngoãn đứng cạnh giành mất.

“Anh!”

Đường Hữu Kiệt vừa nhìn thấy Dương Húc Huy, liền từ sau lưng Kim Tại Trung và Trịnh Duẫn Hạo chạy lên, khụy trước xe lăn của Dương Húc Huy.

“Ừ, có ngoan ngoãn nghe lời anh Tại Trung của em không?”

Dương Húc Huy nhìn đứa em họ nhỏ hơn mình mười tuổi, cười rất dịu dàng.

77. Chương 77

CHƯƠNG 77

“Đương nhiên là có, không tin anh hỏi anh Tại Trung đi.”

Nói xong, Đường Hữu Kiệt quay đầu nhìn Kim Tại Trung sau lưng, nhìn thấy Kim Tại Trung cười gật đầu với Dương Húc Huy, liền quay đầu lại.

“Vậy anh lúc nào mới không cần ngồi xe lăn nữa? Anh đã hứa nếu em nghe lời sẽ đưa em đi chơi cho thỏa thích mà.”

Câu nói của Đường Hữu Kiệt khiến cho cả đám im lặng. Mọi người đều biết thương tích của Dương Húc Huy, cho đến bây giờ Hạ Phương vẫn nói một câu: không phải không có hy vọng đứng dậy, nhưng rất nhỏ. Trước mắt không biết tình trạng nghiêm trọng này chỉ có Đường Hữu Kiệt và Kim Tại Trung. Dương Húc Huy rất rõ tình trạng của bản thân nên cũng thản nhiên trong lòng, nhưng cũng không cách nào không để ý đến việc mình không thể đứng lên, nên lời của Đường Hữu Kiệt vừa thốt ra, cơ thể theo tự nhiên mà khựng lại.

“Anh?”

Không hiểu tại sao mọi người lại có loại phản ứng này, nhìn mọi người, Đường Hữu Kiệt không hiểu nhìn Dương Húc Huy.

“Em chỉ cần tiếp tục nghe lời, anh ấy sẽ nhanh chóng đưa em đi chơi.”

Hạ Phương đứng cạnh Dương Húc Huy nhìn Đường Hữu Kiệt, mở miệng nói, một tay nắm lấy tay của Dương Húc Huy, lén dùng một ít lực.

“Thật sao?”

“Đương nhiên, lời của bác sĩ em cũng không tin sao?”

“Vậy thì tốt.”

Không lo lắng nữa, Đường Hữu Kiệt nhìn Dương Húc Huy mặt đầy vui vẻ, không khí trong nhà cũng dịu lại.

Hạ Phương đúng là bác sĩ, rất nhanh đã phát hiện cánh tay bị thương của Trịnh Duẫn Hạo. Còn không đợi người khác hỏi, Đường Hữu Kiệt đã “khai” ra, đó là vết thương của bản thân, quả nhiên bị Dương Húc Huy giáo huấn một trận. Đường Hữu Kiệt cảm thấy bản thân không sai, muốn cãi lại nhưng không nói nên lời, chỉ có thể làm bộ mặt bị bắt nạt bĩu môi nghe mắng. Những câu của Dương Húc Huy khiến cho mọi người đều chú ý đến tay của Trịnh Duẫn Hạo.

Tay của Trịnh Duẫn Hạo thật không thể xảy ra bất kì chuyện gì.

Kim Tại Trung nói Đường Hữu Kiệt vài câu, cũng đứng bên Trịnh Duẫn Hạo, mặc cho Trịnh Duẫn Hạo đã cho cậu một ánh mắt “không sao”, cậu vẫn lo lắng, lúc đó Đường Hữu Kiệt dùng lực rất mạnh để đóng cửa, cho đến khi Hạ Phương xác định vết thương của Trịnh Duẫn Hạo không có vấn đề gì lớn, mới yên tâm hơn.

Giải tán mọi người, Hạ Phương bắt đầu xử lý vết thương trên tay Trịnh Duẫn Hạo. Vết thương của Trịnh Duẫn Hạo chưa xử lý xong, Kim Tại Trung đã nhìn thấy dì Tổng đứng trước cửa bếp nhìn mình, nhìn Trịnh Duẫn Hạo một cái rồi đi đến bên bà. Vừa nhìn thấy Kim Tại Trung có động tác nhỏ, ánh mắt của Trịnh Duẫn Hạo đã đi theo, nhìn thấy cậu đi đến chỗ dì Tổng, mới thu lại ánh nhìn, nhìn bàn tay đang được băng bó, lại nhìn sang Kim Tại Trung.

“Dì Tổng, có chuyện gì sao?”

“Tôi vừa dùng lá bưởi nấu một ít nước, đặc biệt để Kim thiếu gia tắm rửa, xả xui.”

“Vâng, cảm ơn dì Tổng.”

“Vậy tôi lui xuống trước.”

“Được rồi.”

Dùng chậu đem nước của dì Tổng nấu lên lâu, cậu không quen dùng phòng tắm lâu một. Đặt chậu nước xuống, Kim Tại Trung dựa vào bức tường trong phòng tắm thở dốc, nhìn thấy nước trong thùng đang dao động, kiềm chế không được bật cười.

Không ngờ dì Tổng lại tin những cái này. Cậu cũng không hiểu và không tin mấy thứ này, ngoài ra cậu cũng không thích mùi lá bưởi cho lắm. Nhưng cậu không có cách nào cũng như không muốn cự tuyệt một trưởng bối chăm sóc mình như mẹ.

Dùng nước trong thùng tắm xong, Kim Tại Trung lại mở nước nóng ngâm mình trong bồn tắm. Nằm trong đó, Kim Tại Trung đưa cánh tay phải của mình lên, cái cảm giác được cái siết chặt vẫn còn đọng lại. Tay phải lại áp lên đoá tường vi trên xương đòn, Kim Tại Trung nhắm mắt lại, khoẻ môi kéo lên.

Đợi Kim Tại Trung xuống lầu lần nữa, dưới lầu đã không còn ai, Trịnh Duẫn Hạo đang ngồi bên bàn ăn đợi cậu xuống dùng cơm tối. Trên bàn toàn là những món Kim Tại Trung thích, kể cả món cá hương sắc vẹn toàn.

“Ăn cơm đi.”

Đợi Kim Tại Trung ngồi xuống bên bàn, Trịnh Duẫn Hạo nói ba chữ liền cầm đĩa đưa về con cá trên bàn.

Tuy Hạ Phương nói tay của Trịnh Duẫn Hạo thương không nặng, nhưng cả bàn tay hẳn đều được băng lại, chỉ để lại năm ngón tay. Nhìn Trịnh Duẫn Hạo dùng tay phải mà thường ngày không sử dụng còn bàn tay trái không được linh hoạt cho lắm để rút xương cá, Kim Tại Trung cầm đĩa gấp rau lên, ăn từng miếng nhỏ.

Bữa ăn cũng như trước đây, rất yên tĩnh. Kim Tại Trung cảm thấy nên nói gì đó, ngược đầu nhìn đối phương, chiếc đĩa gấp cá của Trịnh Duẫn Hạo đang đưa về phía cậu, Kim Tại Trung theo ý thức đưa chén ra ngoài, Trịnh Duẫn Hạo khựng lại một chút, sau khi miếng cá được đặt vào trong tô của cậu, tiếp tục cúi đầu ăn, trên mặt không kiềm chế được lộ ra nụ cười phớt. Khuôn mặt của Kim Tại Trung liền nóng lên, sau khi thu chén lại liền cúi đầu gấp cá bỏ vào miệng.

“Vết thương của A Huy sao rồi?”

Ăn xong cá trong bát, Kim Tại Trung lại ngẩng đầu nhìn Trịnh Duẫn Hạo.

Hôm nay lúc Tiểu Kiệt nhắc đến vết thương của Dương Húc Huy, mọi người đều phản ứng kì lạ, trực giác nói với cậu, vết thương của A Huy không dễ dàng khỏi.

Nhìn Kim Tại Trung, Trịnh Duẫn Hạo nuốt cơm trong miệng xuống, lại tiếp tục gấp miếng cá cho vào bát, mới mở miệng nói.

“Không lạc quan cho lắm, có thể, sau này vẫn phải ngồi xe lăn.”

Động tác gấp rau của Kim Tại Trung liền dừng lại.

Cậu không biết biểu tình của mình bây giờ là gì, chỉ biết người đàn ông đã cố hết sức để cứu cậu, cuối cùng có thể phải ngồi xe lăn đến hết cuộc đời, cậu không hề nghĩ đến kết cục này.

Dùng hành động rút xương cá trên tay, Trịnh Duẫn Hạo nhìn Kim Tại Trung, cho cậu một nụ cười an ủi.

“Không cần lo lắng, chỉ cần không phải khẳng định hoàn toàn không thể chữa khỏi, Hạ Phương sẽ có cách. Ngoài ra, Hạ Phương sẽ không để anh ấy xảy ra chuyện gì, cho dù lấy cả mạng ra, anh ta cũng không để A Huy xảy ra chuyện.”

Từ âm thanh đến ánh mắt của Trịnh Duẩn Hạo đều rất kiên định, khiến Kim Tại Trung tin tưởng, chỉ cần Hạ Phương nguyện ý, vậy Dương Húc Huy sẽ không ngồi xe lăn suốt đời, còn Hạ Phương tuyệt đối sẽ nguyện ý, nên Dương Húc Huy sẽ không xảy ra chuyện gì.

Nhìn thấy sắc mặt của Kim Tại Trung khôi phục lại bình thường, Trịnh Duẩn Hạo trong lòng thở phào nhẹ nhõm, tiếp tục “công việc” rút xương cá trong tay. Sau khi nghe những lời của Trịnh Duẩn Hạo, Kim Tại Trung trong lòng cũng dễ chịu hơn, cũng bắt đầu gấp thức ăn cho vào miệng. Bàn ăn lại trở nên yên tĩnh, cho đến khi Kim Tại Trung ăn xong, hai người cũng không ai mở miệng nói gì.

“Em ăn no rồi, muốn ra ngoài dạo.”

Kim Tại Trung đặt chén đũa xuống, nhìn Trịnh Duẩn Hạo.

“Ừ.”

Cơm trong chén của Trịnh Duẩn Hạo vẫn còn, sau khi nghe lời của Kim Tại Trung một lát mới trả lời, sau đó lại cúi đầu tiếp tục ăn.

Nhẹ nhàng đẩy ghế ra, Kim Tại Trung đi ra ngoài, đi trong vườn một lát, liền quay đầu nhìn về sau, nhưng không thấy gì cả, mới quay đầu lại thở dài, trong lòng hơi thất vọng.

Kì thực cậu hy vọng Trịnh Duẩn Hạo sẽ cùng cậu ra đây, hay là cậu ra trước, đợi hăn ăn xong mới đến tìm cậu, nhưng bây giờ xem ra Trịnh Duẩn Hạo sẽ không đến. Nói muốn ra ngoài dạo, kì thực là muốn tạo cơ hội trò chuyện với hăn. Trở về nơi đây, trở về cạnh hăn, cậu cảm thấy quan hệ giữa họ nên có gì đó thay đổi, trước tiên là sự giao lưu ngôn ngữ. Nhưng nếu như Trịnh Duẩn Hạo không chủ động nói chuyện với cậu, cậu cũng không biết nên nói gì với hăn. Nói cây trong vườn đã cao bao nhiêu? Hoa trong nhà kính đã nở, cái gì lại mọc lên? Hay là ở góc tường nào đó có kiến bò qua? Sao có thể nói những thứ này. Quá khứ của cậu, Trịnh Duẩn Hạo đã sớm cho người đi điều tra rõ ràng, có nói gì cũng không có ý nghĩa. Còn những chuyện Trịnh Duẩn Hạo không biết, không điều tra được thì bây giờ vẫn không thể nói cho hăn biết. Nếu như hăn biết thân phận trước đây của mình, hăn có thể chấp nhận không? Còn tin tưởng cậu như vậy nữa hay không? Nhất định là không. Nên bây giờ vẫn chưa phải là lúc nói rõ với hăn. Vậy bản thân rốt cuộc phải nói gì với hăn đây? Cậu không biết Dương Húc Huy dùng cách gì để chứng minh với những người đó rằng cậu trong sạch, còn không biết những chuyện trong khoảng thời gian này anh đã nói gì với Trịnh Duẩn Hạo, nên cậu không rõ Duẩn Hạo có phải đã biết thực ra cậu thích hăn, không, không phải, phải nói cậu đã yêu hăn, đã sớm yêu hăn. Trịnh Duẩn Hạo có biết hay không?

Khi trở về phòng, Kim Tại Trung không nhìn thấy Trịnh Duẩn Hạo, trong phòng tắm cũng không có tiếng. Kim Tại Trung không biết bản thân ngồi trong phòng bao lâu, chỉ biết đến lúc cậu nằm xuống giường, Trịnh Duẩn Hạo cũng không xuất hiện.

Từ trên lầu đi xuống, lúc Trịnh Duẩn Hạo mở cửa phòng ngủ đi vào, trong căn phòng tối ánh đèn đầu giường vẫn đang sáng, Kim Tại Trung nằm nghiêng hình như đang ngủ. Nhẹ nhàng bước đến bên giường nằm xuống, nhìn người đang xoay lưng về phía hăn, một lát sau mới nhẹ giọng nói.

“Ngủ rồi sao?”

Nửa mơ nửa tỉnh nghe thấy tiếng nói sau lưng, Kim Tại Trung xoay người nhìn người phát ra tiếng nói, mắt mở ra có chút mơ hồ. Cho đến khi cậu hoàn toàn tỉnh táo, Trịnh Duẩn Hạo cũng không nói gì, chỉ nhìn cậu như thế.

“Anh xin lỗi.”

Một lúc lâu, Trịnh Duẩn Hạo mới mở miệng nói ba chữ đó. Kim Tại Trung rất ngạc nhiên, cậu không ngờ đến Trịnh Duẩn Hạo vừa mở miệng đã nói câu này.

Trước đó, Trịnh Duẩn Hạo cho dù biết có tổn thương cậu, cũng sẽ không nói ba tiếng này.

“Chuyện của chín năm trước, anh xin lỗi. Lời của em nói với Hàn Kính, anh đều nghe thấy rồi.”

Kim Tại Trung khựng lại một chút, sau đó liền nở nụ cười, nhẹ nhàng xích người qua, dựa vào vòng tay của Trịnh Duẩn Hạo, chỉ nhẹ nhàng đáp lại.

Kim Tại Trung khựng lại một chút, sau đó liền nở nụ cười, nhẹ nhàng xích người qua, dựa vào vòng tay của Trịnh Duẩn Hạo, chỉ nhẹ nhàng đáp lại.
“Ừ.”

Cậu tin Trịnh Duẩn Hạo sẽ hiểu ý trong đó.

Từ cuốn sổ của Kim Tại Trung cùng đối thoại giữa cậu và Hàn Kính, Trịnh Duẩn Hạo đã biết Kim Tại Trung thích mình, nhưng hắn không dám xác định sau khi Hàn Kính chết phát sinh nhiều chuyện như vậy, Kim Tại Trung có còn thích hắn hay không, có còn nguyện ý tiếp nhận lời xin lỗi của mình hay không. Còn biểu hiện này của Kim Tại Trung biểu thị cậu đã tha thứ cho hắn, khiến hắn vui đến nỗi không biết phải làm gì, chỉ biết ôm chặt Kim Tại Trung vào lòng.

“Hôm đó, em làm sao trở về?”

Sau khi nhớ lại chuyện đó, điều hắn muốn biết chính là việc này. Lúc đó những cú đá giận dữ trên người Kim Tại Trung không nhẹ, lúc đó cũng vừa quan hệ xong, lại thêm hôm đó bên ngoài đang mưa to, gió lớn. Nghĩ đến đó, tay của Trịnh Duẩn Hạo không tự giác ôm chặt hơn.

Dựa vào trong lòng Trịnh Duẩn Hạo, áp lên ngực của hắn, lắng nghe nhịp đập con tim của hắn, Kim Tại Trung có thể cảm thấy được cảm xúc của hắn đang dâng cao.

“Hương gió và thực vật ở đó. Em mỗi ngày đều giúp cha xem dự báo thời tiết, cho dù ở trường không về nhà cũng như vậy.”

Cậu cảm thấy may mắn vì cha mà không bao giờ bỏ lỡ dự báo thời tiết nào, may mà nơi mà họ bỏ cậu lại không cách xa đường lớn, may mà thực vật bị gió gột rửa toả ra những hương vị mà cậu biết, may mà lúc đó bản thân đủ bình tĩnh để phán đoán, thông qua hương gió cùng cây cỏ xung quanh có thể xác định được vị trí của mình và hướng trở về nhà.

“Hôm đó, anh thấy em ở đâu?”

Thực giác nói với cậu, ngày cậu nhìn thấy bức tường trông tường vi đó, Trịnh Duẩn Hạo gặp cậu, nhưng cậu thực sự không nhớ hôm đó mình gặp Trịnh Duẩn Hạo lúc nào.

“Trên xe, lúc trở về nơi ở. Lúc đó sau lưng em là một biển tường vi trắng.”

Hôm đó vì có một số chuyện tâm tình của hắn rất tệ, phiền nhiễu, còn vào lúc trở về vô ý nhìn ra ngoài cửa sổ nhìn thấy Kim Tại Trung lúc đó còn là một thiếu niên, cùng bờ tường tường vi trắng sau lưng cậu. Thiếu niên thanh thoát gọn gàng, hoa tường vi thuần khiết, tâm tình khó chịu lúc đó giảm đi rất nhiều. “Buổi tối đưa cậu ấy đến cho tôi” sau đó vì một câu của hắn, cậu thiếu niên bị đưa lên giường của hắn.

78. Chương 78

CHƯƠNG 78

Bản thân hai mươi tuổi, ngạo mạn và tuyệt tình, vốn vì có hảo cảm với thiếu niên ban sáng, không ngờ cậu ta dùng dây nịt siết cổ mình nên cho người ném cậu ra ngoài, cũng không ý thức được thiếu niên đó có thể sẽ không tồn tại trên cõi đời này nữa, cậu là người đầu tiên dám đối xử với hắn như vậy. Sau đó, thiếu niên cho hắn một cảm giác khác lạ đầy cũng từ từ bị lãng quên. Mặc dù sau đó tám năm một lần nữa gặp lại cậu trong vườn tường vi, trong đầu có lướt qua cảm giác quen thuộc, nhưng hắn không nhớ lại quan hệ giữa họ vì lúc đó bản thân đã hoàn toàn không nhớ cậu thiếu niên trước đó. Kim Tại Trung từ thiếu niên trở thành thanh niên, bên ngoài có sự thay đổi lớn, sau đó Đặng Dũng điều tra cũng không có chuyện năm đó, bên cạnh những người từng gặp cậu cũng không nhận ra.

“Em làm sao nhận ra anh?”

Trịnh Duẩn Hạo đột nhiên nhớ đến, theo tình trạng lúc đó, Kim Tại Trung chắc chắn không nhìn thấy hắn, trong cuộc đối thoại giữa cậu và Hàn Kính cũng nói là không biết mặt của hắn.

“Giọng nói, hình xăm, A Dũng, còn có...”

Kim Tại Trung đột nhiên dừng lại, cả cái đầu đều rúc sâu vào lòng Trịnh Duẫn Hạo.

Âm thanh, qua chuyện của Hàn Kính, Trịnh Duẫn Hạo đã hiểu rõ. Nhưng hình xăm? Hắn nhớ bản thân lúc đó quen thuộc với bóng tối nên chỉ để người khác thắp một ngọn nến trong phòng, theo lực quan sát của Kim Tại Trung lúc đó không thể nhìn thấy hình xăm ngọn lửa nhỏ trên tay hắn được.

Trong lòng vẫn muốn hỏi, Trịnh Duẫn Hạo lại không hỏi, đợi giải thích của Kim Tại Trung, đợi cái “còn” của cậu.

“Còn có nụ hôn nữa.”

Một lát sau, Kim Tại Trung mới nói nhỏ.

Kim Tại Trung nói như vậy, hắn mới nhớ, đêm đó thiếu niên bị mình đè dưới thân không hề la lớn hay cầu xin gì, chỉ im lặng không ngừng kháng cự, nhưng thân thể không ngừng run rẩy của cậu đã thể hiện sự sợ hãi. Khuôn mặt lúc sáng nhìn thấy lướt qua trong đầu, sau đó bản thân luôn không thích hôn đột nhiên hôn thiếu niên dưới thân, không ngờ thành công kiểm lại sự run rẩy của thiếu niên đó.

“Hôm đó lần đầu nghe anh nói chuyện, trong lòng chỉ là hoài nghi, vì so với giọng của tám năm trước không giống lắm. Còn hình xăm chỉ là tối đó nhìn thấy trên tay anh có hình, không nhìn ra là gì, sau đó biết được tên A Dũng cũng chỉ nghĩ người tên “Dũng” rất nhiều, nên chỉ nghĩ ngờ không xác định, cho đến lần đó anh hôn em.”

Đem theo sự an ủi bá đạo lại ôn nhu, giống hệt năm đó. Hồi ức đêm đó mặc cho bản thân cố gắng thế nào cũng không quên được, cậu mất nửa năm để mình thoát khỏi ám ảnh đó. Không có cách nào quên. Chỉ có thể dùng những hồi ức tươi đẹp che lấp vào, nên cậu chỉ cố gắng để mình nhớ đến nụ hôn đó, nụ hôn đầu của mình. Bản thân mười sáu tuổi, chỉ từng hẹn hò một lần, thân mật với bạn gái chỉ có nắm tay.

Lúc bản thân xác định Trịnh Duẫn Hạo là người đàn ông của năm đó, cậu phát hiện bản thân không hận hắn, chỉ là thờ phào nhẹ nhõm, may mà là cùng một người. Sau khi nhận ra Trịnh Duẫn Hạo, cậu từng nghĩ, nếu như gặp lại Trịnh Duẫn Hạo sau tám tháng hay mười tám tháng, cậu nghĩ cậu có thể hận. Nếu như có thể tiếp cận Trịnh Duẫn Hạo, bản thân có thể sẽ tìm mọi cách để lấy mạng hắn bồi thường cho những giày vò mình phải chịu đựng. Nhưng khi gặp lại Trịnh Duẫn Hạo, đã là tám năm sau, thời gian tám năm khiến cậu từ thiếu niên bông bột năm đó trở thành thanh niên trưởng thành, khiến cho cậu quên đi những uất ức đó, chỉ nhớ đến nụ hôn vừa bá đạo vừa ôn nhu, chỉ nhớ hắn là người đầu tiên khiến cho cơ thể mình phản ứng.

Trịnh Duẫn Hạo không nói gì, chỉ ôm Kim Tại Trung trong lòng.

“Hạ thúc công là hướng dẫn viên du lịch của bọn em, nên hôm đó anh cũng ở đó, đúng không?”

Im lặng một lúc Kim Tại Trung ngẩng đầu dậy trong lòng Trịnh Duẫn Hạo, nhỏ tiếng hỏi.

“Ừ. Kì thực hôm đó, anh gặp em ba lần.” Mắt của Kim Tại Trung mở to ra.

“Em còn nhớ, sáng hôm đó em qua đường thiếu chút bị một chiếc xe đụng phải không?”

“Anh lúc đó ở trên xe?”

Tuy là một câu hỏi, nhưng Kim Tại Trung lại là đang khẳng định.

Cậu nhớ hôm đó vì sợ nhân viên đợi lâu nên chạy nhanh đến công ty, biết rõ thời gian không đủ để mình qua đường nhưng nhìn thấy trên đường không có xe, bản thân liền chạy qua, kết quả vừa đi một nửa, đèn đỏ của người đi đường đã sáng lên, tiếp đó đã nghe thấy tiếng thắng xe, tiếng đó khiến cho tai rất nhức nhối, khuôn mặt của mình ở ngay trước bánh xe. Nhưng cậu không bị thương, chỉ sợ quá nên ngồi xuống đất, vì không muốn gây chuyện, cũng do bản thân phạm luật, nên chỉ tỏ vẻ xin lỗi cúi người với xe rồi bỏ đi.

“Ừ.”

Hôm đó tâm tình không tốt, lại có chuyện gấp cần xử lý, nửa đường đột nhiên có một tên gốc chạy đến chặn đường hắn. Nếu như hôm đó không gấp, hẳn nhất định cho người bắn tên đó một phát ném xuống

biển cho cá ăn, để giải tỏa một chút. Nhưng lúc đó người đó không ngu ngốc tìm họ cãi vã, chỉ cúi người xin lỗi, sau đó lập tức bỏ đi, khiến cơn giận của hắn giảm đi không ít.

Hắn cảm thấy mọi chuyện thật trùng hợp, mỗi lần gặp Kim Tại Trung hắn luôn tâm tình không tốt. Bây giờ nghĩ lại, hắn cảm thấy may mắn, may là lúc đó không có hành động gì quyết liệt, nếu không hắn không biết bây giờ mình sẽ như thế nào. Nhưng những chuyện này hắn không muốn cho Kim Tại Trung biết, vì hắn sợ, sợ rằng Kim Tại Trung sợ hắn, cảm thấy hắn không có nhân tính.

“Hôm đó lần thứ hai anh gặp em có phải ở cổng lớn không?”

Lật lại kí ức, Kim Tại Trung nhớ hôm đó lúc bọn họ vào cổng có một chiếc xe, rất giống chiếc suýt chút đụng trúng mình, nhưng vì không để ý đến chiếc xe, nên không nhớ rõ lắm.

“Ừ.”

“Còn lần thứ ba? Lúc em trong vườn tường vi?”

“Đúng.”

“Chắc không phải do anh bảo Hạ thúc công dẫn bọn em vào chứ? Ông ấy từng nói chỗ đó không dễ dàng để người ta tham quan.”

Tuy cảm thấy không có khả năng, nhưng Kim Tại Trung không kiềm chế được đã hỏi.

“Không phải. Kì thực anh cũng ngạc nhiên tại sao Hạ thúc công lại cho mọi người vào. Tường vi đối với hai nhà Trịnh Hạ đều có ý nghĩa rất đặc biệt, vườn tường vi đó Hạ thúc công chưa từng để người ngoài tham quan.”

Kì thực hôm đó nhìn thấy Kim Tại Trung cùng một đám người đi vào, hắn chỉ thắc mắc tại sao Hạ thúc công cho họ vào còn rất không vui, bọn họ làm mất đi sự yên bình của vườn hoa. Cho đến khi hắn từ trên tầng cao nhìn xuống thấy Kim Tại Trung khác với người thường, trên mặt lại mang vẻ bất lực sau đó lại cười, nụ cười tường vi đó khiến bản thân bình tĩnh lại, mũi dường như ngửi thấy hương hoa nhàn nhạt, nhưng thực tế lúc đó cửa sổ được đóng kín. Khoảnh khắc đó, hắn cảm thấy không ai hợp với tường vi bằng cậu.

Câu hỏi đó không được trả lời, Kim Tại Trung lại nhớ đến một chuyện mình rất để ý.

“Tại sao là em? Tại sao, lại chọn em?”

Nếu như lần đầu bị hắn gọi đi là vì vẻ bề ngoài của mình, vậy sau khi cái đầu gỗ của cậu phản ứng như vậy, Trịnh Duẩn Hạo tại sao lại tiếp tục tìm cậu?

Cậu khẳng định, từ lúc bắt đầu hay trong khoảng thời gian đầu, Trịnh Duẩn Hạo không thích cậu. Càng nói với thân phận của Trịnh Duẩn Hạo, để một người như bản thân bên cạnh không phải là một hành động thông minh.

“Em sợ anh nhưng lại không phải khiếp sợ như những người khác, em chỉ muốn tránh xa anh, lại không muốn tổn thương anh, những thứ này đều là dối mắt em nói cho anh biết. Em là người duy nhất dùng súng chĩa về phía anh, anh lại không hề cảm thấy sợ hãi, một người không hề nguy hiểm, em cũng là người duy nhất quan tâm lo lắng dù bị anh làm tổn thương, có em ở bên cạnh, anh cảm thấy rất thoải mái.”

Trịnh Duẩn Hạo một tay áp lên mặt Kim Tại Trung, nhìn vào mắt của cậu, nói rất nghiêm túc. Còn hai chữ “duy nhất”, Kim Tại Trung nghe thấy rất vui cũng rất buồn, lại rúc sâu vào trong lòng Trịnh Duẩn Hạo. Qua rất lâu, hai người cũng không nói gì.

Đột nhiên nhớ đến cái gì, Kim Tại Trung lại đưa đầu ra.

“Anh cứ lên nói với em câu gì vậy?”

Kim Tại Trung không biết bản thân là ảo giác hay do ánh sáng, cậu cảm thấy khuôn mặt Trịnh Duẩn Hạo có vẻ đỏ lên.

“Tại Trung, ngủ ngon.”

Một lát sau, Trịnh Duẩn Hạo mới nhỏ giọng nói ra, khiến Kim Tại Trung sững người một lát.

Một câu rất bình thường, nhưng đối với họ lại khác. Bọn họ bắt đầu từ quan hệ áp bức, không bình thường. Trước đêm nay, mặc cho hai người thích nhau cũng vì nhiều loại lý do khác nhau, quan hệ giữa hai người vẫn luôn rất loạn, ái muội không rõ ràng, biểu hiện ra vẫn là quan hệ áp bức và bị áp bức. Câu này tuy đơn giản, nhưng từ miệng của một trong hai người nói ra, lại thể hiện sự thân mật, một loại thân mật trong tình yêu. Cậu biết từ sau khi đến Mỹ, Trịnh Duẩn Hạo đối với cậu luôn cẩn thận nâng niu, nhưng không ngờ nâng niu đến mức độ này, ngay cả câu này cũng phải lén lút nói sau khi cậu ngủ. Đây cũng là lần đầu tiên, nghe thấy Trịnh Duẩn Hạo gọi tên cậu. Trước đây, trừ cái lần đang quan hệ gọi Trịnh Duẩn Hạo một lần, bản thân chỉ có lần vì chuyện của Cát Phi mà tranh cãi với hắn, gọi cả tên họ hắn. Bọn họ chưa từng đối mặt gọi tên nhau.

“Có thể gọi thêm lần nữa không?”

Kim Tại Trung không nhìn khuôn mặt Trịnh Duẩn Hạo, dựa vào ngực hắn, âm thanh rất nhẹ.

“Tại Trung.”

Âm thanh của Trịnh Duẩn Hạo vẫn rất dịu dàng, vòng tay ôm Kim Tại Trung càng chặt hơn. Kim Tại Trung không trả lời chỉ áp sát người về phía Trịnh Duẩn Hạo.

“Tại Trung.”

Âm thanh của Trịnh Duẩn Hạo lại phát ra, Kim Tại Trung vẫn không trả lời, chỉ nhắm mắt dựa vào lòng Trịnh Duẩn Hạo. Cho đến khi Trịnh Duẩn Hạo gọi liền hai tiếng, Kim Tại Trung mới ý thức được Trịnh Duẩn Hạo đang gọi cậu, cậu mới ngược đầu, đôi mắt của Trịnh Duẩn Hạo mang theo sự kì vọng và khẩn trương.

“Sao vậy?”

Kim Tại Trung rất muốn biết, là chuyện gì khiến cho Trịnh Duẩn Hạo có biểu tình như vậy.

“Câu đó, có thể nói thêm một lần không?”

Chau mày, Kim Tại Trung không rõ Trịnh Duẩn Hạo nói câu nào, còn Trịnh Duẩn Hạo lại càng khẩn trương.

“Chính là hôm đó, câu mà em nói với Hàn Kính, có thể nói thêm lần nữa?”

Có lẽ là do hợp nhau, Kim Tại Trung liền rõ lời Trịnh Duẩn Hạo nói là câu nào, mặt liền đỏ lên, trong lòng Trịnh Duẩn Hạo xoay người lại, đưa lưng về phía hắn.

“Lời hay không nói hai lần.”

Trịnh Duẩn Hạo không đòi hỏi thêm, chỉ ôm chặt Kim Tại Trung, tựa đầu vào hõm vai của cậu. Sự ầm áp sau lưng khiến cho Kim Tại Trung không tự giác dựa về sau, nhắm mắt lại, hưởng thụ cảm giác ầm áp chân thực này.

Chóp mũi lướt trên da thịt ấm nóng, thường thức được mùi hương quen thuộc quyến rũ, ý thức đều bị thiêu rụi, khiến cho Trịnh Duẩn Hạo cả người như lửa đốt. Cơ thể cũng chuyển động theo trái tim, môi áp lên da thịt mềm mại, chóp mũi ma sát lên chiếc cổ trắng mềm, tay vuốt ve cơ thể ấm áp kia. Khẽ cựa mình, Kim Tại Trung xoay người lại, gấp đôi mắt đầy dục vọng của Trịnh Duẩn Hạo, môi nhẹ nhàng áp lên môi dưới của hắn, dừng lại một giây sau đó dứt ra, đỏ mặt bẽn lẽn. Không đợi Kim Tại Trung hoàn toàn lui ra, Trịnh Duẩn Hạo đã giữ lấy gáy cậu, môi gấp gấp áp lên, nhưng hắn chỉ dừng lại hai giây sau đó dứt ra, đặt cho thân thể Kim Tại Trung nằm thẳng, Trịnh Duẩn Hạo nâng người dậy, bàn tay trái quăn quắn áp lên mặt của Kim Tại Trung.

Ánh mắt không rời khỏi, Trịnh Duẩn Hạo từ từ cúi đầu xuống, môi một lần nữa áp lên môi Kim Tại Trung. Hai đôi môi quện chặt vào nhau, nhẹ nhàng ma sát, cho đến khi hô hấp của cả hai trở nên nặng nề và gấp gáp, Trịnh Duẩn Hạo mới dùng lưỡi quăn quắn lướt trên đôi môi của Tại Trung, tách môi cậu ra tiến vào bên trong, vừa bá đạo vừa ôn nhu quét qua mọi ngóc ngách, kéo chiếc lưỡi ngại ngần đó ra, sau đó quăn chặt, hô hấp nặng nề, cho đến khi nước bọt của Kim Tại Trung không chặn được chảy ra khỏi khoé miệng, hắn mới buông cậu ra, cắn mút đôi môi đỏ mọng, liếm đi dịch thể trên khoé môi kia. Bàn tay kéo bỏ đai áo

của Tại Trung, mở áo choàng ra, lướt trên da thịt mềm mại đó một đường từ eo lên dần đến hai quả anh đào trước ngực, xoa nắn lúc mạnh lúc nhẹ. Buông đôi môi đã sưng đỏ ra, môi Duẩn Hạo áp lên cổ Kim Tại Trung từ từ di chuyển xuống, lúc đi qua yết hầu không rõ ràng đó, không dừng lại được mà cắn mút, khiến cho Tại Trung phát ra tiếng rên rỉ không thể khống chế. Môi tiếp tục chuyển xuống, đi qua xương quai đòn xuống đến một quả anh đào trước ngực ngậm lấy mà cắn mút. Cho đến khi hai quả anh đào sưng đỏ lên, môi mới tiếp tục chuyển động, để lại những nụ hôn liên tiếp. Tay đặt lên phần lửa nóng đã cương lên của Kim Tại Trung, trêu chọc một cách điêu luyện. Lúc đôi môi chuyển đến phần rốn xinh đẹp của cậu, Trịnh Duẩn Hạo mới buông dục vọng trong tay ra, lật người Kim Tại Trung lại, để cậu nằm sấp trên giường, kéo phẳng chiếc áo ngủ đã cởi một nửa của cậu ra, áo ngủ còn bám lại bên giường, cuối cùng từ từ trượt xuống đất, nụ hôn kéo dài dọc từ xương sống xuống cặp mông săn chắc.

Cảm thấy những nụ hôn trên mông, Kim Tại Trung rúc sâu mặt vào trong gối, đôi má đã sớm đỏ lên, toàn thân nóng bừng.

79. Chương 79

CHƯƠNG 79

Trước đây khúc dạo đầu của Trịnh Duẩn Hạo chưa từng cẩn thận như vậy, cơ thể mẫn cảm của cậu đã sớm phản ứng mở ra với hắn, bây giờ chỉ muốn mau chóng kết thúc, khúc dạo đầu khiến người ta đỏ mặt, vừa làm khổ người khác lại vừa ngọt ngào, nhưng bây giờ cậu không thể thốt ra một câu nào, chỉ phát ra những tiếng thở nặng nề.

Lật Kim Tại Trung lại đối diện với mình, nhìn thấy Kim Tại Trung giống như mọi khi nhắm chặt mắt tiếp nhận, môi của Trịnh Duẩn Hạo từ từ đáp xuống trán, chóp mũi, khoé môi, đến đoá tường vi trên xương đòn, không ngừng hôn, tay đưa đến hạ thân của Kim Tại Trung, giữ lấy dục vọng đã đứng thẳng lên vuốt ve vài cái lại buông ra, tay trượt đến mặt động phía sau, ngón trở ẩn nhẹ lên cửa vào của mặt động...

“Ừ...”

Lúc ngón tay của Trịnh Duẩn Hạo mượn chất bôi trơn trượt vào bên trong cơ thể, Kim Tại Trung có chút khó chịu khẽ kêu, đã lâu rồi không quan hệ, khiến cậu không quen với vật thể tiến vào. Trịnh Duẩn Hạo lại hôn lên đôi môi sưng đỏ của Kim Tại Trung, lưỡi trượt vào trong miệng cậu, vờn nhau với chiếc lưỡi của cậu.

Cho đến khi cảm thấy Kim Tại Trung đã có thể tiếp nhận mình, Trịnh Duẩn Hạo mới dứt môi ra, rút ngón tay thon dài ra, đặt phần dục vọng đã sớm cương cứng của mình trước cửa mặt động, cúi người xuống.

“Nhìn anh, được không?”

Giọng khàn đục đầy dục vọng phát ra bên tai, hơi thở ấm nóng không ngừng phả vào, Kim Tại Trung cảm nhận, từ từ mở mắt ra, dùng ánh mắt nhuốm màu *** nhìn Trịnh Duẩn Hạo. Trịnh Duẩn Hạo dùng tay được băng bó cầm lấy tay phải của Kim Tại Trung áp lên xương đòn bên trái của mình.

“Chỗ này.”

Kim Tại Trung thuận theo ánh mắt mình nhìn sang đó, bên tay là nụ tường vi màu xanh nước biển khiến cậu mở to đôi mắt đang mơ hồ. Trịnh Duẩn Hạo đẩy người lên, dục vọng cương cứng liền tiến vào trong mặt động nóng như lửa đốt của Kim Tại Trung.

“A...”

Cơ thể trong thoáng chốc bị lấp đầy, Kim Tại Trung không kiềm được phát ra tiếng rên, cảm giác vừa đau vừa thỏa mãn lan truyền khắp người. Một lần nữa đặt nụ hôn lên trước trán Kim Tại Trung, Trịnh Duẩn Hạo nhìn đôi mắt bị bao bọc bởi một làn sương mù của cậu.

“Uyên ương tường vi, hoa cái và hoa đực đồng chi cộng sinh, hoa cái vì hoa đực mà chờ đợi, hoa đực vì hoa cái mà nở rộ.”

Không tiếp tục kiềm chế dục vọng, Trịnh Duẩn Hạo không nhanh không chậm cử động phần eo rắn chắc, dục vọng to lớn không ngừng ma sát nội bích nóng bỏng của Kim Tại Trung, chịu đựng từng đợt khoái cảm, Kim Tại Trung không ngừng nghĩ về câu đó của Trịnh Duẩn Hạo, nhìn nụ hoa đang dần nở ra, yêu kiều mà xinh đẹp, cho đến khi sự động chạm dưới thân trở nên kịch liệt, Trịnh Duẩn Hạo một lần nữa hút lấy đôi môi cậu, quấn lấy chiếc lưỡi, khiến cậu không thể nào suy nghĩ đến những thứ khác.

“A.....um...um.....a.....a.....um....”

Đôi môi của Tại Trung không ngừng chuyển động, dường như muốn nói gì, nhưng lại không thể khống chế được những tiếng rên rỉ không ngừng.

“Gọi anh đi, Tại Trung.”

Trịnh Duẩn Hạo giảm chậm tốc độ, ở bên tai Kim Tại Trung, âm thanh khàn đục.

“Duẩn... Duẩn Hạo, A! A...”

Lập tức tăng tốc tăng lực khiến cho tiếng rên rỉ của Kim Tại Trung cao hơn, bàn tay trên vai Trịnh Duẩn Hạo dùng lực nắm lấy bờ vai vững chắc. Kịch liệt cử động eo, kịch liệt ra vào mật động chặt hẹp, Trịnh Duẩn Hạo nhìn đóa hoa tường vi dưới thân đang càng ngày càng xinh đẹp, động tác lại càng ngày càng điên cuồng hơn.

Tiếng va chạm khiến người ta đỏ mặt tim đập mạnh cuối cùng cũng dừng lại, tiếng hô hấp nặng nề vang lên trong không khí nóng ẩm, biểu hiện cuộc làm tình ngọt ngào kịch liệt này vừa kết thúc.

Nhẹ nhàng ngã lên người Kim Tại Trung, Trịnh Duẩn Hạo rút đầu vào hõm vai của cậu, hai cơ thể áp vào nhau cảm nhận nhịp tim của đối phương. Hô hấp dần dần ổn định lại, môi của Trịnh Duẩn Hạo áp lên môi Kim Tại Trung, nhẹ nhàng vờn ve một lát mới nâng người dậy rút ra khỏi cơ thể của Kim Tại Trung, lúc này mới phát hiện bản thân quên sử dụng đồ phòng hộ, đã để lại trong người Kim Tại Trung, trong lòng có chút phiền muộn.

Trước đây không hề quên, hai lần ở tuổi nước nóng bên Canada cùng phòng sách không có đồ phòng hộ, hẳn cũng khống chế bản thân giải phóng bên ngoài, hôm nay thật không kiềm chế được.

Trịnh Duẩn Hạo phiền muộn về sự thiếu kiềm chế của mình nằm xuống bên cạnh Kim Tại Trung, đưa tay vuốt tóc trên trán cậu, hôn lên chóp mũi mềm mại của cậu.

“Anh xin lỗi, lỡ để lại trong đó rồi.”

Kim Tại Trung mới đầu không hiểu, sau đó khuôn mặt đã bớt đỏ giờ lại đỏ bừng lên, gối đầu lên cánh tay đưa ra của Trịnh Duẩn Hạo, không dám nhìn mặt hắn.

Hèn gì cậu cứ cảm thấy hôm nay có gì là lạ, thì ra là...

“Cái này là từ lúc nào thế?”

Kim Tại Trung áp tay lên đóa tường vi đã trở thành nụ hoa trên xương đòn của Trịnh Duẩn Hạo.

“Xăm cùng ngày với em.”

Trịnh Duẩn Hạo nhẹ nhàng nói, tay nhẹ nhàng xoa bóp eo cho Kim Tại Trung.

Tay đang áp lên của Kim Tại Trung dừng lại một chút, sau đó ngón tay vuốt ve bông hoa đang dần mở đi.

Cậu hơi hồi hận, bản thân đến tận bây giờ mới phát hiện.

“Nó, mỗi lần đều xuất hiện sao?”

Hỏi câu này, khuôn mặt của Kim Tại Trung khó khăn lắm mới hết đỏ giờ lại đỏ lên.

Cậu đoán đóa tường vi của Trịnh Duẩn Hạo chỉ xuất hiện khi quan hệ, vì bình thường nhìn Trịnh Duẩn Hạo để trần nửa thân trên cũng không nhìn thấy.

“...Lần ở trong phòng sách không xuất hiện.”

Một lát sau Trịnh Duẫn Hạo mới trả lời, Kim Tại Trung nhìn Trịnh Duẫn Hạo với đôi mắt khó hiểu, Trịnh Duẫn Hạo vuốt vuốt phần tóc trước trán của Kim Tại Trung.

“Để nó xuất hiện cần hai điều kiện: nhiệt độ và mùi hương trên người em.”

“Mùi hương?”

“Đúng, vừa nãy em không ngửi thấy mùi hương mà trước đây từng ngửi qua sao?”

Kim Tại Trung gật đầu, cậu có ngửi thấy một mùi hương nhẹ nhẹ để chịu, trước đây cậu cũng từng ngửi thấy.

“Đó là mùi hương của đoá hoa trên người em, mỗi lần chỉ cần em động tình cơ thể sẽ toả ra mùi hương đó.”

“Em tưởng...”

Cậu cứ tưởng đó là mùi của chất bôi trơn, vì mỗi lần cũng là lúc quan hệ mới ngửi thấy. Qua câu lúc nãy của Trịnh Duẫn Hạo, cậu mới nhớ lần ở phòng sách không hề thấy, còn lần ở suối nước nóng bên Canada lại có.

“Mùi hương trên người em toả ra, trừ việc động tình lúc nãy ra, còn một cái chính là mùi hương của đoá hoa trên người anh.”

Cái này nói qua nói lại, Kim Tại Trung thông minh cũng trở nên hơi hồ đồ, đại khái hiểu là: họ là điều kiện cần thiết của đối phương. Đột nhiên nhớ đến Trịnh Duẫn Hạo nói từng vì đối với Trịnh Hạ hai nhà rất có ý nghĩa cùng câu nói lúc Trịnh Duẫn Hạo tiến vào trong người cậu, Kim Tại Trung cảm thấy, bên trong nhất định là có một câu chuyện. Ngoài ra, trên người cậu tại sao lại có mùi hương này?

“Anh gọi cái này là “Hải Lam Tường Vi” nhưng lúc nãy anh lại nói “Uyên Ương Tường Vi” nghĩa là gì?”

“Cái này đợi một lúc mới nói với em, đi tắm trước được không? Thứ đó ở trong người em sẽ không thoải mái.”

“Được.”

Khuôn mặt Kim Tại Trung lại đỏ lên, vừa ngồi dậy chuẩn bị xuống giường đã bị Trịnh Duẫn Hạo bế dậy, xuống giường đi về phía phòng tắm của hắn.

“Cách đây rất lâu, ở biên giới Tây Nam của Trung Quốc, có một bộ tộc xem sự trung thành là niềm tin.”

Kim Tại Trung bị Trịnh Duẫn Hạo ôm vào lòng, cầm đặt lên vai hắn, nhìn cái kích thích từ ngón tay đang ở trong cơ thể giúp cậu tẩy rửa, cố gắng nghiêm túc nghe câu chuyện liên quan đến tường vi.

“Ở trong lãnh thổ hoàng tộc của bộ tộc này có mọc một loại hoa màu xanh nước biển vừa giống hoa hồng vừa giống tường vi. Loại hoa này hoa đực hoa cái đồng chi cộng sinh, nhưng hoa cái luôn nở trước hoa đực một ngày, hoa đực sẽ nở sau khi hoa cái nở một ngày, sau đó hai hoa đực cái cùng héo tàn sau kì hoa. Loại hoa này khiến cho vương tộc cùng những người khác hiểu kì nên làm một thực nghiệm, sau khi hoa cái nở cắt đi hoa đực cùng cây, kết quả ngày hôm sau hoa cái đã héo tàn, bọn họ lại thử cắt đi hoa cái, kết quả là hoa đực ngày hôm sau không nở mà đã héo tàn, nên họ gọi loại hoa cộng sinh như uyên ương này là “uyên ương tường vi”. Vì loại thực vật này chỉ sinh trưởng tại nơi vương tộc sống, nên được bộ tộc tôn sùng là hoa thánh, trở thành biểu tượng cho sự trung thành, chỉ có người cầm quyền mới được dùng túi hương của loại hoa này hay mặc quần áo có hình của loài hoa này.”

80. Chương 80

CHƯƠNG 80

“Bộ tộc này còn có điều đặc biệt là người cầm quyền là phụ nữ, vì người cầm quyền của bộ tộc chưa từng có nam đinh. Có một vị công chúa kế thừa đặc biệt thích loài uyên ương tường vi này nên cho người xăm đoá hoa này, sau này khi thành hôn với đàn ông mà nàng yêu, lại cho người xăm lên trên xương đòn của người đó hình xăm tương tự. Cũng không biết có phải vì lý do đó, tục lệ này từ đời của công chúa tiếp tục truyền xuống, đời này truyền sang đời khác, sau khi công chúa và phò mã kết hôn, sẽ xăm hình lên xương đòn của

họ. Kì thực lúc bắt đầu, tường vi của công chúa được xăm bên phải không phải vì nàng là con gái, mà vì lúc đó xem trọng bên phải, không ngờ lại hợp với nam trái nữ phải. Trong bộ tộc này còn một nhóm người đặc biệt, gọi là được sư. Hơi giống ngự y cung đình của Trung Quốc thời cổ đại, nhưng lại không hoàn toàn giống, bọn họ mang trong người dòng máu mà bộ tộc tôn sùng, được sư trong bộ tộc đều tuyên thệ sẽ trung thành với vương tộc. Cũng vì được sư nên bộ tộc sau này cũng xảy ra thay đổi lớn, một công chúa và người kế thời của được sư đời đó đã yêu nhau. Bọn họ là người đứng đầu cùng người bảo hộ được yêu quý tôn sùng nhất trong bộ tộc, vương tộc cũng từ đời đó bắt đầu có nam đình. Công chúa này đã thay đổi hình xăm của tường vi, nàng nghĩ đó là một lời thề, tượng trưng sau này sẽ luôn trung thành và bảo vệ đối phương, cũng như đoá hoa vậy, hoa cái chỉ vì hoa đực mà chờ đợi, hoa đực vì hoa cái mà nở rộ. Hơn nữa trên cơ thể đàn ông có thể tùy lúc bị người khác nhìn thấy đoá hoa xinh đẹp thì không được hay cho lắm. Nên sau này công chúa và được sư mới nghiên cứu để cho hoa đực chỉ xuất hiện vào những lúc đặc biệt, phương pháp cùng loại mực xăm đó từ đời được sư truyền xuống. Sau đó do phát sinh loạn chiến, bộ tộc này bị đánh bại, toàn bộ tộc dường như đều bị sát hại, chỉ còn lại người bảo vệ của vương tộc bảo vệ một được sư cùng một số người trong tộc trốn thoát, tiếp tục sinh sống, người bảo vệ đó cùng những người đời sau của họ đều như người bí mật bảo vệ hậu nhân của vương tộc. Được sư và người cầm quyền còn lại của vương tộc sau khi đổi họ tên cũng hầu như vì sinh sống mà di cư đi khắp nơi, vì nhiều nguyên nhân nên người của vương tộc càng ngày càng ít, chỉ qua ba đời chỉ còn lại đơn truyền, còn được sư lại giúp vương tộc sinh ra huyết mạch duy nhất, người cũng dần đông hơn. Trở thành người thường, hậu duệ của vương tộc dường như đã bỏ hết mọi tập quán, chỉ duy nhất giữ lại việc xăm hình tường vi lên xương đòn của người yêu khi kết hôn, tuyên thệ: sẽ đối với người đó cả đời trung thành, dùng sinh mệnh để bảo vệ người đó cả đời. Chỉ là đã không còn ý nghĩa của nữ tôn nam tì hay nữ tì nam tôn, chỉ tiếp tục tập quán hoa đực bên trái hoa cái bên phải. Còn vì không muốn người ta biết được bí mật nên, chỉ gọi tên theo vẻ bề ngoài là Hải lam tường vi.”

“Hậu nhân của vương tộc và được sư đó đổi họ thành gì?”

Thực ra trong lòng đã có đáp án, nhưng Kim Tại Trung vẫn hỏi.

“Vương tộc đổi họ thành họ Trịnh, được sư đổi thành họ Hạ.”

“Của em... tại sao lại ở bên trái?”

Không phải hoa đực bên trái hoa cái bên phải sao?

“Anh muốn em cùng bên với anh, ở bên của trái tim. Vì cưỡng ép xăm cho em, nên không dám cho em biết.”

Kim Tại Trung không nói gì, chỉ nhắm mắt dựa vào trong lòng Trịnh Duẩn Hạo, không tiếp tục hỏi chuyện mùi hương người mình là gì, nghĩ chắc cái này chỉ có Hạ Phương mới biết. Câu chuyện kết thúc, ngón tay của Trịnh Duẩn Hạo đưa vào trong cơ thể của Kim Tại Trung tiếp tục làm công việc tẩy rửa chưa làm xong.

“A...”

Không phải tập trung nghe kể chuyện nữa, cơ thể vì lần quan hệ trước trở nên rất mẫn cảm, cơ thể Kim Tại Trung cử động nhẹ, vô tình để thoát ra tiếng rên nhẹ, lập tức đỏ mặt không biết trốn vào đâu, cơ thể lại càng sát vào Trịnh Duẩn Hạo, đầu rúc vào trong lòng Trịnh Duẩn Hạo chà nhẹ, hơi thở ấm nóng phả lên trên cổ hần. Một nguồn nhiệt chuyển từ trên xuống dưới thân, Trịnh Duẩn Hạo cúi đầu cắn nhẹ lên phần vai tròn bên miệng, theo cổ di chuyển lên đến cằm, hôn lên đôi môi hồng, ngón tay trong cơ thể Kim Tại Trung được rút ra, hai bàn tay không ngừng xoa nắn trên cái mông săn chắc đó.

“A... uhm...”

Môi bị khoá chặt, Kim Tại Trung khó khăn chuyển động trong lòng Duẩn Hạo, thỉnh thoảng lại có tiếng rên rỉ thoát ra khỏi khoé môi.

Tách đôi chân thon dài của Kim Tại Trung ra, đôi tay nâng cặp mông xinh đẹp của cậu lên ngồi trên eo của hần, dục vọng tì trên cửa vào phía sau, giữ lấy chiếc eo thon ẩn xuống, eo của hần đưa lên, phần lửa nóng cương cứng đã vào trong cơ thể của Tại Trung.

“A.... Ừ...”

Kim Tại Trung ngẩng đầu thở gấp, lộ ra phần cổ xinh đẹp, đôi tay bám chặt lấy hai vai của Trịnh Duẩn Hạo, giữ lấy cơ thể liên tục bị đẩy lên. Cắn nhẹ lên cần cổ xinh đẹp, thân dưới của Trịnh Duẩn Hạo không

ngừng chuyển động về phía trước, tăng tốc ra vào trong mật động mê người.

Nước trong bồn tắm không ngừng chuyển động theo quy luật, đánh vào thành bồn, phát ra tiếng bộp bộp, thỉnh thoảng có một ít bị tràn ra ngoài, rơi xuống rất, tung toé ra tạo nên những đóa hoa nước xinh đẹp.

Nhanh chóng rút dục vọng lửa nóng ra, Trịnh Duẩn Hạo bế Kim Tại Trung ra khỏi bồn tắm, đặt cậu xuống trước bức gương lớn, quay lưng cậu lại tách chân cậu ra, một cái đẩy người lại cho dục vọng từ phía sau tiến vào cơ thể cậu, kịch liệt chuyển động. Kim Tại Trung theo bản năng đưa hai tay ra phía trước chống đỡ cơ thể, tiếp nhận va chạm mãnh liệt từ phía sau.

“Tại Trung, mở mắt ra được không?”

Trịnh Duẩn Hạo kéo lại cánh tay trái đặt trên gương của Kim Tại Trung, đưa tay ra trước ngực cậu kéo cậu dựa vào ngực mình, một tay khác vòng qua giữ lấy eo cậu. Từ từ mở mắt ra, liền đối mặt với tư thế *** mẽ của mình trong gương, ánh mắt của Kim Tại Trung liền tập trung lên đóa tường vi trên xương đòn của mình: lúc này tường vi khác với hình vẽ xăm thường ngày, toả ra ánh sáng lấp lánh, tươi tốt như thửa ban đầu, kiểu diễm ướt át. Đóa tường vi trên xương đòn phía sau cũng đã nở rộ, mang theo ánh sáng mỹ lệ.

Uyên Ương Tường Vi, hoa được hoa cái đồng chi cộng sinh, hoa cái vì hoa được mà chờ đợi, hoa được vì hoa cái mà nở rộ.

Trong không gian toả ra mùi thơm kiểu diễm...

.
. .

Mắt từ từ chớp vài cái, cuối cùng mở ra, dừng lại ở một điểm cố định, cho đến khi hoàn toàn tỉnh táo. Người nằm bên cạnh đã không còn, ánh sáng xuyên qua rèm cửa mỏng, khiến cho trong phòng ấm áp và sáng sủa. Ngược đầu nhìn đồng hồ, đã hơn mười hai rưỡi, chỉ còn vài phút nữa là một giờ. Tại Trung xoay người, nhìn về phía tủ đầu giường, khuôn mặt lộ ra nụ cười ngọt ngào, đưa tay cầm lấy giấy ghi chú.

[Tại Trung:

Anh có chuyện phải ra ngoài xử lý, tối sẽ về ăn cơm.

Duẩn Hạo.]

“Có tên người nhận, tên người gửi, chấm câu cũng có, tuy còn thiếu thời gian, những vẫn được xem là hợp lệ.”

Kim Tại Trung không kiềm được bật cười ra tiếng. Ngồi dậy trên giường, phần eo đau nhức cùng sự khó chịu ở hậu đình đều nhắc đến sự phóng túng tối hôm qua, Kim Tại Trung đỏ mặt mở ngăn kéo lấy cuốn sổ ra, dán tờ giấy lên đó.

Cậu lại có thêm một bức thư tình.

Dùng tờ giấy vẽ một hình mặt cười, đánh dấu hai chấm, viết:

[Em đợi anh.]

Sau khi cất cuốn sổ vào, Kim Tại Trung đột nhiên nhớ ra cái gì, mở một ngăn kéo khác lấy điện thoại ra, tìm một số điện thoại, chần chờ một lúc, mới gọi đi.

Trịnh Duẩn Hạo đang ngồi trên xe đi giải quyết một chuyện khác, trong lòng đã không còn để tâm đến việc xử lý công việc, chỉ muốn nhanh chóng giải quyết xong mọi việc, nhanh chóng trở về, nên lúc điện thoại reo lên chỉ cảm thấy rất phiền, nhìn cũng không nhìn số gọi tới đã khó chịu bắt máy.

[Anh đang bận sao?]

Âm thanh truyền từ trong điện thoại đã quét đi tất cả phiền muộn của Trịnh Duẩn Hạo, khiến hắn hơi khản trương.

“Không có, đang đi trên đường. Em, đã ăn cơm chưa?”

[Vẫn chưa ăn, vừa mới dậy xong.]

“Xuống tầng ăn một chút, anh đã dặn dì Tổng chuẩn bị rồi.”

[Ừ, sẽ về sớm chứ?]

“Sau khi xử lý xong công việc sẽ trở về luôn.”

[Được rồi, em đợi anh về nhà.]

“Được.”

[VẬY, em đi ăn đây.]

“Ừ.”

Điện thoại truyền đến tiếng cúp máy, Trịnh Duẩn Hạo lấy điện thoại ra, nhìn ra bên ngoài cửa sổ xe trong mắt tràn ngập ý cười.

Hắn đã có nhà rồi, ở nhà có người đợi hắn trở về.

Đặt điện thoại xuống, Kim Tại Trung áp tay lên đoá tường vi trên xương đòn. Em sẽ luôn đợi anh, đợi anh về nhà, về nhà của chúng ta.

—END—

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cay-tuong-vi-mau-xanh-nuoc-bien>